

தம்

ரிக் வேத ஸம்ஹிதை

RIK - SAMHITA

(First Ashtaka)

முதலஷ்டகம் மூலமும்

“ நவாஸ்தம் ” என்னும் உரையும்

[திருத்தமான புதுப் பதிப்பு]

சென்னை, இராயப்பேட்டை, வேதப்ரவசன மந்திரத்து
சிவத்தியாநாநந்த மஹர்ஷி
தமிழிற் கண்டது.

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க ; அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்.—குறள்

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1937

விலை ரூபா 8]

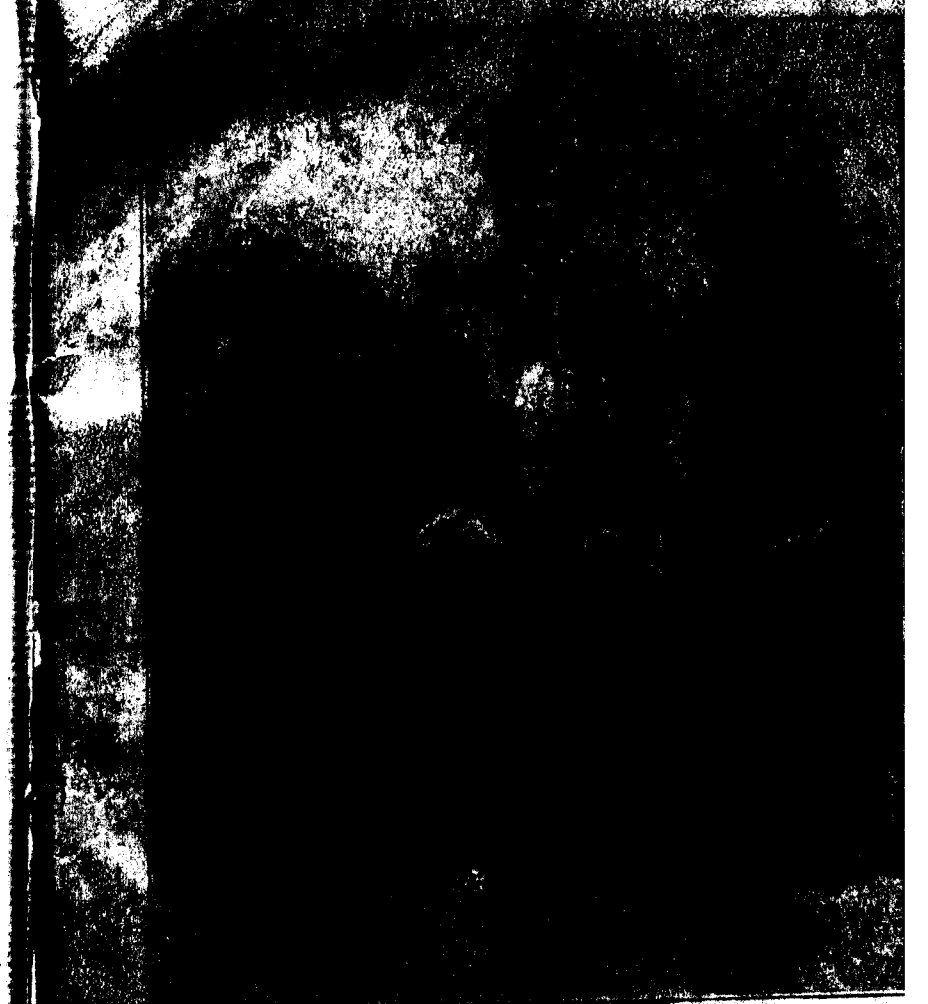
[தபாற்கூலி வேறு
ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பெற்றது.

உ ரி ம ய ர

ரிக்வேதி குடும்பத்திற் பிறந்தவளும்,
ரிக்வேதம் தனது குழந்தையாகவே இருக்க
வேண்டும் என்று தனது உடல் பொருள் ஆவி
மூன்றையும் இந்நூலுக்கென அர்ப்பணம் செய்
தவளும், நியாபதி சேஷ்கிரி ராவ், ஹநுமர்யி
யம்மை என்னும் தந்தை தாயரின் பெயர்
விளங்க உதித்தவளும், எனது பார்வையுமான
ரிஷி பத்தினி ஜாநகியம்மாளின் ஞாபகார்த்தமாக
இந்நூல் வெளிவருவது. (1-1-1937).

புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள் :

1. முருகவேள் புத்தகசாலை,
12, கணபதிமுதலி தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.
2. வேதப்ரவசன மந்திரம்,
27, முத்துமுதலி தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

சுமதி, சென்னை.
சுமதி, சென்னை.
சுமதி, சென்னை.

ரிஷி பத்தினி
ஸ்ரீமதி, டௌள்.
ஜாநகியம்மாள்

நியாபதி
சேஷ்கிரால் பந்தலு B. A.
மாஜி ஸாஸ்டு இன்ஸ்பெக்டர்

ஸ்ரீமதி, டௌள்.
ஹநுமாயி அம்மை

ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் ரூபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு

நம்முடைய அன்பார்ந்த அரசரும், சக்கரவர்த்தியுமான ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னரவர்களுடைய உதாரகுணத்தையும், தயாள சிந்தையையும், இந்தியாவின் பாவிருந்த அன்பையும் கருதி அவர்களுடைய இனிய ரூபகம் என்றும் குன்றா திருந்துவரும்பொருட்டு இந்தப் பரிசு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ ஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் ஸ்வாமிகளால் ஏற்படுத்தப்பெற்றது. இந்தப் பரிசின் நோக்கம் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதரவு அளிப்பதே யாகும். “ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் ரூபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு” என இது வழங்கப்பெறும்.

இந்தப் பரிசுக்குரிய மூலதனமாக இப்பொழுது உள்ள தொகை முப்பத்தையாயிர ரூபாய் (ரூ. 35,000); இத்தொகை நூற்றுக்கு வருஷத்துக்கு 3½ வட்டியோடு காலவரையறையில்லாத சர்க்கார் கடன் பத்திரமாக உள்ளது. இதிலிருந்து வருஷந்தோறும் கிடைக்கும் வட்டியிலிருந்து ரூபாய் ஆயிரம் (ரூ. 1000) வருஷந்தோறும் ரொக்கப் பரிசாக அளிக்கப்பெறும். 1935-36ஆம் வருஷத்துச் சென்னைச் சர்வகலாசாலைக் காலண்டர் தொகுதி 1, பகுதி 2 - இல்கண்ட T-D விதிப்படியமைந்த தனித் தமிழ் வித்துவான் பட்டத்துக்குரிய முடிவுப் பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுவோர் இப்பரிசைப் பெறும் தகுதியுடையாராவர். மூலதனத்தில் வட்டியில் இவ்வாறு செலவானது போக வருஷந்தோறும் எஞ்சும் தொகை மூலதனம் லக்ஷம் ரூபாய் (ரூ. 100,000) ஆகும்வரையில் அதனோடு சேர்க்கப்படும். அதன்பின் மூலதனத்திற்குக் கிடைக்கும் வட்டி முழுதும் வருஷந்தோறும் பரிசுத் தொகையாக உரியவருக்கு அளிக்கப்படும்.

பரிசளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு:—

1. இப்பரிசு ஆண்பாலார் பெண்பாலாடிகிய யாவருக்கும் சாதிகமத வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.
2. ஸெனெட் சபைக் கூட்டமொன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும். எந்த வருஷத்திலேனும் பரிசுக்குரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற்போனால் விண்டிகேட் சபையார் பரிசுத்தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்கு முன் அப்பரிசுக்குரியர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத்தொகை சட்டப்படி அவருடைய வாரசாக இருப்பவரிடம் சேர்க்கப்படும்.
3. இப்பரிசுத்தொகை பணமாகவேனும் (Cheque) உண்டிலாகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத்தொகையை எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டாவது பகுக்கவோ குறைக்கவோ கூடாது. எந்த ஒரு வரு

ஷத்திலேனும் அல்லது தொடர்ந்து பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்த பரிசுத்தொகை முழுவதையும் சேர்த்து எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அந்த வருஷத்தின் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப்பெறும். பரிசுத்தொகைக்கு மேலே கிடைக்கும் தொகைதான் மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படும்.

4. வருஷந்தோறும், பரிசளிப்பு விவரம், பரிசு பெறுபவரின் பெயர் விலாசம் ஆகியவற்றோடு திருப்பனந்தான் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களுக்கும், அவர்களுக்குப் பின்வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors-in-interest) தெரிவிக்கப்படல்வேண்டும்.

5. பரிசு ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கத்துக்கு வேறுபட்ட எந்தக் காரியத்துக்கும் இந்த நிதியை உபயோகிக்கக்கூடாது. இனி எப்பொழுதேனும் சர்வகலாசாலையாரின் 7-D விதிப்படியமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டப் பரீட்சைக்குப் பிரதியாக ஏதேனும் ஏற்பட்டாலும், ஷே பரீட்சைக்குரிய விதிகள் மாறுபட்டாலும், பரீட்சை ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கமாகிய தமிழ்க் கல்வி யறிவிருத்திக்கு ஏற்றதென்று கருதும் வகையில் ஸிண்டிகேட் சபையார் இந்தப் பரிசை உரியவருக்கு அளிக்க ஏற்பாடு செய்யும் உரிமையைப் பெறுவார்கள்.

6. பரிசு கொடுத்ததுபோக எஞ்சும் வட்டித் தொகையையும், மூலதனத்தையும் கவர்ன்மெண்டார் எப்பொழுதேனும் திருப்பிக் கொடுக்க நேர்ந்தால் அத்தொகையையும் எந்த விதமான பத்திரங்களிலேனும் வேறு வகையிலேனும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் உரிமை ஸிண்டிகேட் சபையாருக்கு உண்டு.

காசிவாசி சாமிநாதத் தம்பிரான்.

குறிப்பு:—1. மேலே கண்ட நன்கொடை சென்னைச் சர்வகலாசாலையாருடைய அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது; 1937-ஆம் வருஷ முதல் அமுலுக்கு வரும்.

2. பொருள் முட்டுப்பாடுள்ள இந்தக் காலத்தில் மேலே கண்ட தர்மத்துக்குரிய மூலதனத்தை ஒரே தொகையாகச் செலுத்தச் சாத்தியமானதற்குப் பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது, அமெரிக்கா சில் டொரண்டோ நகரிலுள்ள 'தி மானிபாக்சார்ஸ் லீப் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியார்' நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள 4, 46, 416-ஆம் எண்ணுள்ள பாலிஸி யின்மேல் செளகரியமான நிபந்தனைகளோடு ஒரு பெருந் தொகையைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கடனாகத் தர இயைந்த அன்புடைமையேயாகும்.

KING GEORGE V MEMORIAL TAMIL PRIZE

This Prize is founded by His Holiness Srilasri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avargal of Tiruppanandal, to keep ever fresh and green the sweet memory of our beloved Sovereign and EMPEROR GEORGE V for his benevolence, large-heartedness and love for INDIA. The Prize is intended for the encouragement of the pursuit and study of Tamil and it shall be styled as "KING GEORGE V MEMORIAL TAMIL PRIZE."

The Endowment at present consists of Rs. 35000 (Rupees Thirty five Thousand) invested in Government Securities, 3½ per cent Non-terminable Promissory Notes. Out of the annual interest accruing, a sum of Rs. 1,000 (One Thousand) shall be paid in cash as PRIZE, annually, to the candidate who stands first in the first Class in Tamil in the Oriental Title examination, Vidvan (Final) Examination, taking Tamil alone as the subject, under Regulation 7-D in Chapter LVIII of the University Calender, Volume 1, Part II, 1935-36, or the corresponding Regulations of any subsequent issue of the University Calender. The unexpended interest of the Endowment Fund shall be added, to the corpus of the Fund annually and allowed to accumulate until the Capital of the Endowment amounts to Rs. 100,000/- (Rupees one Lakh.) Thereafter, the entire interest accruing from the Capital Fund shall be paid as Prize Amount to the Winner each year.

The terms and conditions of the award of the Prize will be as follows:—

1. The Prize is open to all (male or female) candidates irrespective of caste or creed.

2. The Prize shall be awarded to the Winner at a meeting of the Senate. If, in any year, the Prize Winner is unable to attend personally to receive the Prize, the Syndicate shall make arrangements to send the amount to him. In case of demise of the Prize-Winner before the actual award, the amount shall be payable to his or her heirs according to Law.

3. The Prize amount shall be paid in Cash or by Cheque. The award amount shall on no account be divided or reduced. If, in any year or series of years, the Prize is not awarded, the Prize amount of the year or years shall be added to the Prize amount of the year when the prize is awarded and the full amount shall be paid to the Prize-winner of that year. Only the extra amount available over the Prize amount of every year shall be added to the corpus of the fund.

4. The award of the Prize with the name and address of the recipient each year shall be communicated to His Holiness Kasivasi Swaminatha Thambiran Avargal of Tiruppanandal or to His Successors-in-interest for information.

5. The Endowment shall not be diverted to any purpose other than the one intended by the Donor. If, at any future time, the Oriental Title Vidvan (Final) Examination under regulation 7—D Tamil alone of the University is replaced and the rules or regulations for the Examination are modified, it shall be competent for the Syndicate to make such arrangements for the award of the Prize to a candidate who, in their opinion, satisfies the intention of the Donor, i. e., to stimulate and advance the study of Tamil.

6. It shall be competent for the Syndicate to invest, in any Securities or otherwise, amounts available for investment from the interest available over the Prize amount and the Capital amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested, are tendered for payment by Government.

Kasi Mutt, Tiruppanandal } Kasivasi Swaminatha Thambiran
15—7—1936

N. B.—I. The above Endowment has been accepted by the University of Madras and comes into force from the year 1937.

II. The payment of the above endowment in one lump sum especially in these days of financial depression was made possible mostly by the willingness with which THE MANUFACTURERS' LIFE INSURANCE COMPANY, TORONTO, AMERICA, accommodated to us in time on liberal terms with a substantial loan on our Life Insurance Policy No. 4,46,416.

புரஸஸ்கொகா

பிஷிவா-பாலாபாய-கி கவிசுவாமிநாதாபாய ஹவாநா
வயாவெலாய-பாநாம் புரகடநயியாஃஃ நடிவவெந |
புரஸம் கூடுநகூடு புரபெ சிவாபி-பாய பாநடிஹரிதொ
பரிவயுராநாநடி துவிநவ வபுஷாநா விஜயதெ ||

கவியின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக வியாசபகவான்
வேதார்த்தங்களைப் பிரகடனஞ் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணத்
தொடு, குன்னூர், சிவத்தியாநாநந்த மஹர்ஷி என்னும் புது சரியத்
தொடு விளங்கி வருகிறார்.

23-4-'22 } ஸா. ஹரிஹராஸாலி
சுயராபாபா நிவாஸீ.

வெலாநுவெதி வரா நகொவி உதாரொ
வெதாஸவாய-பாநாஃ
விபாநடிபடிவி கூடுபெசு வயிஷணா
ஹாஹாஹாய-பாவஹம் |
வனதாநடிபெலாயாநா கவிவரிஹாநா
வெலாய-பா வகாபரிவ
புரநாநடி சிவாபி-பொஷ யஸவா
ஜெஜீயதாம் ஹூகதெ ||

சிலருக்கு வேதம் தெரியும். ஆனால் பொருள் தெரியாது. சில
ருக்குத் தெரிந்தாலும் தங்கள் புத்தியினால் வேறு ஒரு பொருள் கற்
பிப்பர். இத்தகைய தோஷங்களை யெல்லாம் பரிஹரித்து வேதத்
துக்குப் பொருள் சொல்லும் சிவத்தியாநாநந்த மஹர்ஷி உலகத்து
சிலவட்டும்.

திசரிபாபா }
19-2-24

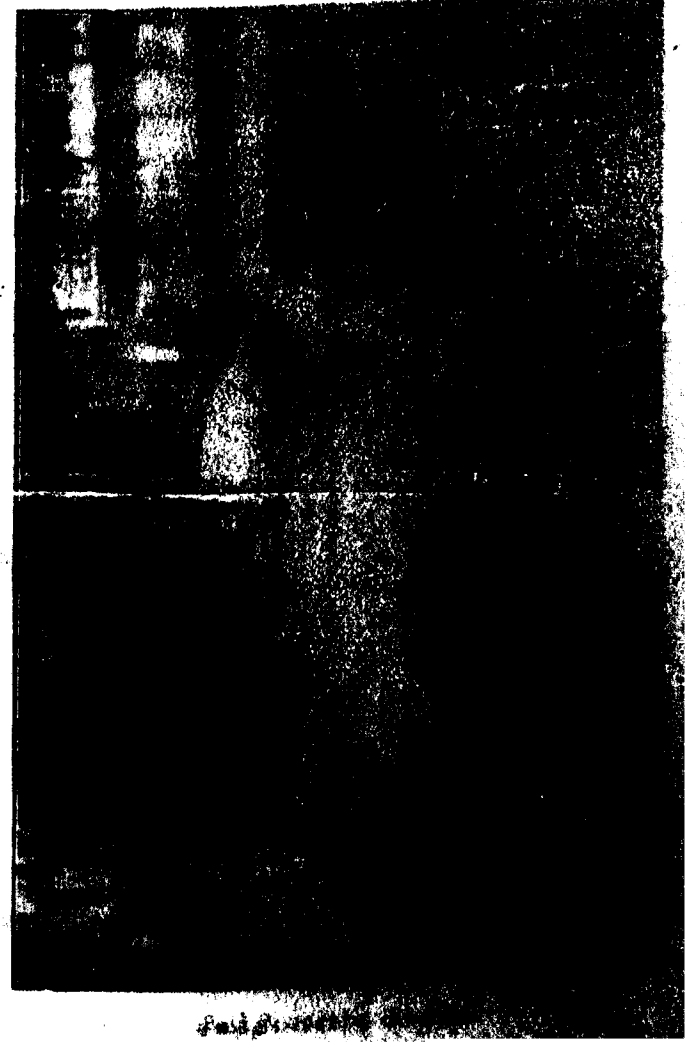
விடியலிநாடி
கெ. வனஸ். ராசிலாபிஸிபா

ஸிவய்யூநா நஹொ ஓவியகவிராரொஜொ ஹிஜவரொ
வாராஓழீ நெமவடாணீ ஸாஓயீஓயாராஓயீஓயநிவாணஓ
ஓஹவியி-ஓ நெயாவீ ஓஹிதநிஓயாராஓயீஓயகடநஓ
விதநுஓ ஓயாவியூ ஓயீஓய வாரணூ விஜயஓகெ ||

சிவத்தியாராநந்தன், தமிழ்க் கவியரசன், துவிஜவரன், மேன்மை
பொருந்திய ஆங்கிலம் கீர்வாணம் மிருதுவும் மதூமுமுள்ள தெலு
ங்கு இப்பாஷைகளில் திபுணன், மஹர்ஷி, மேதாவி எணமிவன் பெரிய
வேதங்களுக்குப் பொருளளித்துக் கொண்டு தமிழில் அமிர்தமயமான
வாக்ஓகோடு உலாவுகிறான்.

வரிஓஹவாஓ }
10-2-26

ஓஹவசகூஓயாராஓயீஓ

சிவய்யாநாதரொடும் சிவசுந்தரிவாஸிணியொடும்
வாராந்திரமெல்லாம் வந்திருந்த சிவசுந்தரிவாஸிணியும்
செவ்வழி செல்லுபவர்க்கு உதவியளிப்பவராகிய
சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியாகியது ||

சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின்
பெரிய சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின்
சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின்
சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின்

சிவசுந்தரிவாஸிணியின்

சிவசுந்தரிவாஸிணியின்

சிவசுந்தரிவாஸிணியின்

சிவசுந்தரிவாஸிணியின் சிவசுந்தரிவாஸிணியின்

FOREWORD*

BY

The late Rao Bahadur, T. Sundara Row Ayl., B.A., I.S.O.,
(Retired Deputy Collector,)

BEULA, COONNOOR.

This Samhita comprises the first eight Ashtakams of the Rig-Veda, each Ashtakam consisting of 8 chapters. Others will follow in due course.

The book supplies a longfelt want and enables a Tamilian who is not a Sanskrit scholar to read the Vedas. It contains a literal metrical translation of the hymns as well as a prose rendering of the same with explanatory remarks by the author on the different readings of the Sanskrit Text and on the commentaries, Indian and European. The work is appreciated by Tamil Scholars and the verses are easy and free from conventional pedantry. There are no signs of difficult labour and the author appears to work by inspiration if he can be said to *work* at all. Though these verses do not conform to the Vedic tunes, they can be chanted like the Thevaram and the Thiruvaimoli prabandhams.

The collection will be a great help to those who are religiously inclined and will exercise their devotional instincts, while it may have the opposite effect of disillusion on the critical reader who is cosmopolitan in his taste. In either case the book will be a valuable acquisition to any library.

It must be very interesting to the Historian and philosopher to trace the evolution of the Hindu Religion and philosophy from these hymns onward to the Upanishads and to find out whether there is any connection between them and the old Egyptian, Chaldean, and Jewish records. It is also interesting to note how far our present customs, social and religious, were extant in the period of the Rig-Veda.

It is often thrown out as a reproach by other religionists that the non-Brahman is debarred from reading the Vedas and acquiring the spiritual merits infused by them. But how little of the Veda does the average Brahman read and how much less does he understand of what he reads! At this time when the study of Sanskrit is so much neglected, both the Brahman and the non-Brahman must welcome a work like this.

An attempt was made in Bombay some time ago to give prose translations of the Vedas in Mahratti, Hindi, Gujarati and English. But the attempt appears to have been given up after a time. Those translations did not reflect the personality of the translators, while this does, and it is by no means improbable that it will eventually obtain rank as a classic like Kamba-Ramayanam.

Beula, Coonnoor. }
29th October, 1918 }

T. SUNDARA ROW.

அபிப்பிராயங்கள்

சிறப்புப் பாயிரம்

இருக்குவேத சங்கிதையின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு

ஞானசாகரப் பத்திரிகை, பல்லாவரம்

காசிவாசி - ஸ்ரீமத் ஆதிமூர்த்தி அய்யர் அவர்கள்

[இரங்கோன் பத்திரிகை 'சுதந்திர'னில் வெளிப்படுத்தியது.]

அறுசீரடி

இருக்கு எசர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களில் இருக்கு வேதம் ஒன்றே மற்றை மூன்றற்கும் முந்தியதும் பழமையானதுமாகும். இஃது ஆரிய பாவையில் அமைந்திருந்ததால், ஈது இதுகாறும் தமிழ் மக்கள் படித்தறியக் கூடாத அருமறையாய் இருந்தது. ஆரியர் தமிழ் என்னும் இருமொழியிலும் வல்லவராயிருந்த நம் முன்னோர்களில் எவரும் இதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வையாமை ஒரு பெருங் குறையாயிருந்தது. அக்குறையினை நீக்குதற்கு உள்ளம் உவந்து, ஸ்ரீமத் சிவத்தியானானந்த மகருவிகள் இவ்விருக்கு வேதத்தை இனிய செந்தமிழில் பாட்டும் உரையுமாக மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு வருகிறார்கள். "செயற்கரிய செய்வார் பெரியார்" என்ற திருமொழிப்படி செய்தற்கரிய இப்பெருங் காரியத்தைக் கைம்மாறு கருதாது தமிழிற்குத் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்து வரும் ஸ்ரீமத் சிவத்தியானானந்த மகரிவிகளுக்கு இத் தமிழுலகம் பெரிதும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் இதனை வாங்கிப் படித்து வேதத்தின் உண்மை அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாத கடமையாம்.

2. Mr. P. Subrahmanya Aiyer, M. A., Sanskrit Curator, King's Library, Bangkok, Siam.

To-day when the Vedic literature, though venerable as ever, has ceased to offer solace and inspiration to suffering millions, ignorant as they are of its language; when the western Scholars alone—all honour be to them—have taken the trouble of explaining our religious literature, imperfectly of course owing to their lack of faith in it, and still more because of their defiance for such accredited scholars as the great Sayana and others; when the weight of controversial religious literature and meaningless babbling for reforms, embarrass every sensible man, your translation of a literature which needs no expatiation upon it, marks, I say with truth, a red-letter day in our national history.

Swami Vedachallan, Samarasasanmarga Nilaya Guru, Pallavaram, Writes:—

Received with thanks your Vaingkataramanam and The Rig-veda. Really your Tamil Poems are admirable and you seem to be a good Siva Bakta for whom I have the greatest veneration and regard. You have also a very good command of the Tamil Language: as such you can render a great service to our sweet Tamil.

1. மலையிருந்த அகத்தியன்போல் நீலகிரி மலையிருந்தாய், மதியான் மிக்க கலையிருந்த வசிட்டனென அயோத்தி மிகர் இரங்கோனில் கலந்து வாழ்வாய்; கிலையிருந்த வடவேதம் தென்வேத மாக்குகின்றாய், கிஜமாய் நீதான் தொலையிருந்த முன்னாளின் மகரிவிகள். அவதாரத் தோற்றம் தானோ?
2. யார்செய்த மாதவமோ, தமிழ்மொழிதான் நற்காலம் அடையும் நாளோ, நார்செய்த "வாதரா யணமுனியே" யுலகிலறம் நாட்ட வேண்டிப் பேர்செய்த "சிவத்தியா னானந்த மகரிவியாய்"ப் பிறந்து வந்து சீர்செய்தான் மறைகளை நம் தித்திக்கும் தென்மொழியில் செசத்தோர்மெச்சு.
3. நான்படித்த கவிகளிலே மஹரிவியுன் கவிபோலும் நயத்தைக் காணேன்! தேன்படித்த "கம்பனிலும், கச்சியப்ப முனிவனிலும்" தெரியக் கூறின்; வான்படித்த வடவேதம் நான்கினையும் தென்மொழியில் வகுப்பான் வேண்டி கான்படித்த "வாதரா யணமுனியே" நீயாகக் காண்கின் றாயே. [க]
4. இருடிகளும் முனிவர்களும் மனிதவடி வாயுலகி லெய்தி னாலும், அருடியிவண் வந்தென்ன அழைத்தன்பு பெறக்கூற வறிந்தோ ருண்டோ! பொருடிற்றும் அறிவுயர்வும் உள்ளோர்கள் சிலரன்றிப் புலவர் தம்மைத் தெருடியுப சரிக்கவல்லார் யாருள்ளார்? கலிகாலம் தெரியி னம்மா.
5. நாமறிந்த தமிழ்ப்புலவர் பலரெனினும் அவர்கவிதை நயங்க ளெல்லாம், தோயிலவே யானாலும், தாய்மையினும் இனிமையினும் சுவையி னாலும், நாம"சிவா னந்தரிவிக்" யுனதமுத மொழிக்கிணையாய் நவிலப் போமோ! ஆம்இதுவே வுண்மையென வறிந்தென்று மானந்த மடைந்து ளோமே.
6. உனைவசிட்ட நெனக்கொண்டும் உபசரியா ரிவ்வுலகி லொருவ ருண்டோ!! தனையெரு மொப்பில்லாத் தமிழ்க்கவியாய் வடமொழிக்கும் தானே யாகி அநகமுறும் வேதமெலாம் தமிழாக்கிப் பேருதவி யளிக்க லுற்றாய் புனித! வயர் பூசர!! நீ பொலிந்துசிறந்த தோங்குக விப் புலியி னம்மா.

10—2—28

பா. ஆதிமூர்த்தி, காசி.

காலஞ்சென்ற திருக்கோணமலை

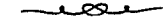
ஸ்ரீமத். த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், B.A., இயற்றியது

சந்த விருத்தம்

1. முந்து புக ழாரியர் மொழிந்த முதுவேதம் நந்து தமிழாக நனி யாத்து நமக்கீந்தான் இந்து வளர் சந்து செறி ஏகன் மிகு குன்றார் வந்துசிவ த்யானென மகிழு முனி வானே.

2. தக்க பொருண் மிக்க வயர் சந்த செனு முண்மை
ரிக்கு முதல் வேத மிது காறு மெமர்க்காகா
தொக்க வொளித் தோதுவது மின்றுகிடர் தொல்கிப்
புக்க புலம் பின்று முதற் பொன்றிவிடு மன்றே.
3. அந்தணரு மாரியரு மன்று முதலின்று
மந்தணமா வைத்ததிரு மாமறையி னுள்ளம்
சந்தணவு குன்றைமலை வந்த சிவத்யானி
தந்த தமிழாற் புலொர் தாமு மறிவற்றே.

மு ன் னு ரை

உலகத்து நடைபெறும் மதங்களிற் சிறந்தவை எட்டு. அவை ஜாரதுஷ்டிரம், புத்தம், ஜைனம், சைவம், வைஷ்ணவம், சிக்கியம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் என்பவையாம். இவற்றுள் முதல் ஆறு மதங்கள் வேதக்கொள்கைகளை யறுசரித்தவை. பின்னவை இரண்டும் யூதக் கொள்கைகளை யறுசரித்தவை. இவ் யூதக் கொள்கையும் ஆரிய யூதக் கொள்கைகளை யறுசரித்தவை. யென்று எண்ணச் சரித்திரம் இடங் கொடுக்கிறது. எனினும் 'அறிவு பெற்று மனிதன் பாவியானான்' 'பாவத்துக்குத் தண்டனை மரணம்' என்னும் கொள்கை பேதம் உடையன.

குண்ணார் N. S. இராமசாயிப் பிள்ளையவர்க ளியற்றியது

1. சுந்தராஞ்சேர் மொழிபெயர்ப்பும் சுவைதிகழும்
மொழியமைப்பும் சொற்க ளெல்லாம்
கொந்தலர்கற் பகநாணப் பலபொருளைக்
கொடுத்தொளிர்நுங் கூறு பாடும்
முந்துமொரு நூலிதைப்போ வில்லையென
வெல்லாரும் மொழிந்து நிற்பச்
செந்தமிழ்ச் சிந்தாமணியாய்ச் சிறப்பித்தான்
சிவத்யானா நந்தச் செல்வன்.
2. பரம்பரையாய்த் தமிழ்ப்படித்தார் மணமிகவுங்
களிகூரப் பண்பு நாட்டிப்
பெரும்புவிக்கோ ரணிகலமாய்த் தமிழ்ப்பாவால்
வேதமதைப் பிறங்க வைத்தான்
தரம்பெறுநன் மதூமொழிச் சல்லாபன்
சொற்பலிதம் தழைந்து நிற்போன்
பொருந்துறுமோ வேதமது மற்றவருக்
கென்றிருந்தார் போக்கைத் தீர்த்தோன்.
3. இன்னநாட் டினிலெவரே இதுகாறும்
வேதமதை எமக்குச் சொன்னார்
முன்னதது முன்னதெனும் வெளிற்றுரையே
பலநாளும் மொழிந்து நின்றோம்
அன்னதோர் அவிவேகக் கோதுரையின்
முட்டறுத்தான் அறிஞர் யாரும்
உன்னரிய பாக்கியத்தை இருகரத்தாற்
பெற்றனரென் றுரைக்க மாதோ.

அவ்வாரிய தர்மத்தான் யாது? 'உலகம் நிலைக்களம் அன்று. ஆத்மத்தவமே சரீரத்தவத்தினும் உயர்ந்தது. அதனால் சரீரத்தை வருத்துவதால் ஆன்மலாபம் கிடைக்கிறதானதுபற்றி ஜஹிகசுகங்களை வெறுத்து ஆன்மலாபத்தையே கருதவேண்டியது' என்பதாம். இத்தர்மத்தை இருவகையாகப் பிரித்துக் கர்மம், ஞானம் என இரண்டு மார்க்கப்படுத்தினர். கர்மத்தை யக்ஞகர்மம் என்றும், தேவபூஜை யென்றும் இரண்டாக்கினர். இப்பாகுபாடு ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னரே ஜாரதுஷ்டிரம் என்ற ஆரிய வகுப்பினர் ஆரியர்களது சமூகத்தினின்றும் பிரியத் தலைப்பட்டனர். இக்காலமே ஆரியர்களுக்குள் தேவ வகுப்பினரென்றும் அசுர வகுப்பினரென்றும் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்ட காலம். அசுர வகுப்பினர் யக்ஞ கர்மத்தினால் பெரும்பயனும் வலிமையும் அடையக்கூடுமென்பதைப் பல முறையும் காட்டியுள்ளார்கள். என்றாலும், வலிமையைக் காட்டிலும் பெரும் பயனை அளிப்பது ஞானமே என வற்புறுத்தி யக்ஞ கர்மங்களோடு உபாஸனாகர்மத்தைப் பலப்படுத்தினவர்கள் இத்தேவ வகுப்பு ஆரிய ராவார்.

அதனால் வேதத்தைப் பாகுபாடுசெய்த தேவ ஆரியர், முதல் முதல் உபஸாணைக்கெனவே ரிக்வேதத்தைத் தொகுத்தனர் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ரிக் விதானம், பிரஹத்தேவதை முதலிய நூல்கள் இவற்றையே தெளிவுபடுத்தி யுரைக்கின்றன. என்றாலும் அசுரமதத்தைப் பின்பற்றினவர்கள் இவ்வாரியர்களுக்குள் இல்லை என்று முழுதும் துணிவாகக் கூறமுடியாது. ஒரு சில அசுரர்களும் தேவ வகுப்பினரைப் பின்பற்றி யக்ஞத்துக்கும் உபஸாணையை ஒரு உபஸாதனமாகக் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். ஆகவே ஆகமங்கள் தேவ அசுரக் கொள்கைகளிரண்டையும் தழுவித் தேவபூஜை, யக்ஞம் என இரண்டையும் தம்முள் உடன்கூட்ட லாயின. அதனால் தேவ

தத்தனும் யக்ஞத்தனமான இருவரும் வைதிக தர்மத்துக்குள் அடங்கலாயினர்.

நாளடைவில் யக்ஞ கர்மத்துக்குரிய முக்கியதை நமுவும் வண்ணம் புராணங்கள் எழுதப்படலாயின. இப் புராணங்களை யொட்டிச் சில ஆகமங்களும் புதிதாக ஏற்படலாயின. இந்த நிலையில் மனிதர்களுக்குள் நியாயநியாய உணர்ச்சி பெருகத் தலைப்பட்டது. இந்நியாயநியாய உணர்ச்சியை மனிதர் அனுபவிக்கலாகாதென வற்புறுத்தி ஆகமங்கள் ஏற்படுத்தின பிரிவுதான் இப்போது யூத வகுப்பென விளங்குவது. அவ்வகுப்பின் முக்கிய நூலே குணங்குடி மஸ்தான் முதலியோரால் சொல்லப்பெறும் 'தய்ய சதுர்வேதம்' ஆம்.

இவ்வகை நன்மைக்கும் தீமைக்குமாக விசுவிக் கிடக்கும் ஆகமங்களைப் பிரித்து முவ்விதப்பட்ட எழு வகை யாகங்களாக வகுத்தவர் தேவ ஜாதி ஆரியரெனப்படுவர். அதுவன்றி இவ்வெக்கு கர்மங்களை அபிசாரமாகச் செய்ய உபதேசித்தவர்கள் அசுர ஜாதி ஆரியர் ஆவர். இத்தேவஜாதி ஆரியருக்குப் பிருஹஸ்பதி, பிருஹமணஸ்பதி, பிரஜாபதி என்பவர்கள் குருக்களாக ஏற்பட, அசுரஜாதி யாரியருக்கு, பிருகு, சுக்கிரன், துவட்டா, விசுவருபன் ஆகிய இவர்கள் குருக்களாயினர்.

யக்ஞ கர்மங்களால் ஏற்பட்ட ஜீவஹிம்ஸையைக் கண்டிக்கப் புத்த மதமும், ஜாதிப் பிரிவினையைக் கண்டிக்க ஜைநமதமும் தொடங்கின. புத்தமதத்தின் வளர்ச்சியாக வேத பாஷைக்கு ஏற்பட்ட உயர்வு குறையவும், ஜைந மதத்தின் ஆதிக்கத்தினால் கர்மங்களுக்குள்ள ஏற்றம் குறையவும் தலைப்படவே, மீமம்ஸா நூல் ஏற்பட்டு வைதிக கர்மங்களை வலியுறுத்தலாயிற்று. புத்த ஜைந மத ஜாதகக் கதைகளையும், அர்ஹத் சரித்திரங்களையும் தொலைக்கப் புராணங்கள் ஏற்படலாயின.

இப்புராணங்கள் வேத நெறிகளை முதற்கண் உருவகப்படுத்திக் கதை ரூபமாக விளக்க ஏற்பட்டனவாயினும், அவை பெளராணிக மதம் என்ற மற்றொருவகைக் கர்ம மார்க்கத்திற்கு மூலகாரணமாக வாயின. இவ்வகையாகப் பல்வகைப்பட்ட கர்ம மார்க்கங்களும் விரியத் தலைப்படவே, இக் கர்மங்களையே முற்றும் ஒழித்துக் கேவலம் ஞானத்தையே விசாரிக்க, உபநிஷத்துக்கள் ஏற்படலாயின. இவ்வுபநிஷத்துக்களின் லாரத்தைக் குரோடிகரித்துத்தான் உத்தர மீமாம்ஸை ஏற்படலாயிற்று. இதுவே வேதாந்தம் என்னும் பெயரோடு விளங்கியது. இது ஏற்பட்ட காலமே வேதத்தின் முடிவு காலம் என்னலாம்.

அறிவை துனிப்பிக்கும் மத பரிசோதனை யளவாக நின்ற பண்டையோர் வழக்கினக் கைவிட்டு, இவ் வேதாந்தத்தைப் பிரகடனம் செய்யத் தொடங்கிய பிற்காலத்தவர், புத்தமதப் பிரசாரகர்

களையும் ஜைனமதப் பிரசாரகர்களையும் பின்பற்றி மேற்காசியாவில் தொடங்கிய கிறிஸ்தவ மதத்தின் வாசனையைத் தொடர்ந்து, ஆள் கூட்டத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு, சைவ வைஷ்ணவக் கூட்டத்தினரைப் பெருக்கி மனித சமூகத்தைப் பிரித்தாளத் தலைப்பட்டனர். அதனால் அறிவு நூல்கள் எல்லார்க்கும் பொதுவென விருந்த கொள்கை போய் ஒரு சிலர்க்கே அவை யுரியனவென்னும் பேத வுணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. உண்மையில் சைவமே கிறிஸ்தவத்தைப் போன்ற ஸத்புத்திர மார்க்கமாகும். வைஷ்ணவமே இஸ்லாம் போன்ற தாஸ மார்க்கமாகும். இந்நான்கு மார்க்கங்களும் முன்னிருந்த ஆரிய தர்மங்களையும், அசுர தர்மங்களையும், யூத தர்மங்களையும் தொலைக்கத் தலைப்பட்டன. பழையகாலத்திருந்த சுவர்க்க நாகங்களை மாற்றி, கைலாயம், வைகுண்டம், பரமண்டலம் முதலிய சில சாசுவத லோகங்களை, பின்னர் வந்த இம்மதங்கள் சிருஷ்டித்தன. வேத மதத்தில் காணப்பட்ட ஸமரஸ பாவனையையும் மோட்சத்தையும் இவை மறைக்கலாயின. இம் மதங்கள் கூறும் நித்திய லோகங்களில் நித்திய சேவை செய்வதே மோட்சமெனக் கூறும் இவை, இப்பொழுது லோகயாதனம் வியமென அறிஞரால் மதிக்கப்பெறுபவையாகும்.

ஜீவன் அல்லது ஜீவாத்மாவென்றும், ஈசுவரன் அல்லது பரமாத்மாவென்றும், ஜடம் மாயை அல்லது மூலப் பிரகிருதி யென்றும் மூன்று சாசுவதமான தனிப் பொருள்களைக் கற்பித்து, ஜீவன் ஈசுவரனை யடுத்து ஜடமாகிய மாயையை வெல்லுகிறென்னும், அதன் பயனாக ஸாலோக, ஸாமீப, ஸாரூப, ஸாயுஜ்யங்களைப் பெறுகிறென்னும், இவற்றுள் ஸாயுஜ்யமாவது இறைவனது திருவடி நிழலில் ஒடுங்கி ஆநந்தமயமா யிருப்பதுதான் எனன்றும் கூறத் தலைப்பட்டன. இத்தகைய மதாநுஸாரிகள் தமது கொள்கைகளுக்கு வேதமே இடங் கொடுப்பதாகவும் கூறத் தொடங்கி, ஒரு சில வேத சூக்தங்களை, புருஷ ஸூக்தம், ஸ்ரீ ஸூக்தம், தேவீ ஸூக்தம், பஞ்சருத்ரியம் என வலிந்து பொருள்படுத்திக் கூறித் தங்கள் தங்கள் மதங்களைப் பிடிவாதமாகச் சாதிக்கலாயினர். ஆனால் உண்மையான வேத தர்மம் அவையல. இவ் வுண்மையை யறிந்த வேறு சிலர் வேதத்தையே வேண்டாமெனக் கைவிட்டுப் பிரபந்தங்களையும், திருமுறைகளையும், புராணங்களையும் மட்டுமே வேதமாகக் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர்! இவ்வகையாக வேதம் என்ற பெயரை மாத்திரம் தாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதாகச் சொல்லிவிட்டுத் தங்கள் நடைக்குப் புதுவகையான ஒழுக்கங்களையும் முறைகளையும் கைக் கொண்ட பின்னரும், தாங்கள் வைதிக சைவர், வைதிக வைஷ்ணவர் என்று கூறிக் கொண்டு உபய வேதாந்திகளெனப் பட்டப் பெயரும் வைத்துக் கொண்டு ஒழுக்குபவரது நடனமானது நகைக்கத் தக்கதே யொழிய வேறொன்றுமில்லை. உண்மையில் இவர்கள் வேத வழக்கைக் கைவிட்டவர்கள் என்று சொல்வது தவறாகாது. இவரது அபிப்பிரா

யப்படி வேதம் என்பது ஞானமென்ற பொருளுள்ளதே யன்றி ஒரு தொகைநூலின்பெயராகாது. ஆனால் வேததர்மம் என்பது தானென்ன? அதில் சொல்லப்படும் பலவேறு தேவதைகள் யார்? அவற்றைப் பூஜை செய்வதனாலோ அவற்றிற்காக யக்ஞகாரியங்களைச் செய்வதனாலோ நாம் பல தெய்வ வணக்கம் செய்தவர்கள் ஆவோமா? இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம் ஆகும்.

முதற்கண், ரிக்வேதத்தில் கூறப்படும் தேவதைகளுக்கு அர்த்தவாதங்கொண்டு பொருள்படுத்தி, அவ்வர்த்தவாதத்தினால் குறிக்கப்படும் பொருள் ஸர்வேசுவரனது ஒரு நிலை யென்று கொள்ள வேண்டுமென்பதையும், அத்தகைய தேவதைகளுக்குக் குணப் பிரதிபாதனம் சொல்லலாமே தவிர ரூபப் பிரதிபாதனத்தைப் பூர்ணமாகக் கொள்ளப்படா தென்பதையும் அறியவேண்டியது அவசியமாகும். பிருஹத தேவதைக்காரர் எல்லாத் தேவதைகளும் ஒரே பரமேசுவரனது பல வித அவலாங்க ளென்பார். பரமேசுவரன் ஒருவனே பூமியில் அக்கினியாகவும், அந்தரத்தில் (மாதரிசுவான்) வாயுவாகவும், பரம வியோமமாகிய விண்ணில் சூரியனாகவும் காணப்படுகிறு ளென்பார். இவ்வகையாகப் பதினொரு தேவதைகளும் அப்பரமேசுவரனுடைய ஒவ்வொரு அவலாங்களானது பற்றி அவற்றைக் காலாறுஸாரமாக வணங்க வேண்டுவது அவசியமென்றும் அப்படி வணங்குவது அந்தப் பரமேசுவரனையே வணங்கினதாகும் என்றும் கூறுவர். இதனால், காத்தலிக் கிறிஸ்தவர்கள், அர்ச்சிய சிஷ்டர்கள் (Saints) என்று கூறி ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கிஷ்டமான தேவதைகளை வீட்டில் வைத்து வணங்கி வருவது போன்றதுதான் இத் தேவதாவணக்கங்க ளாகும். இத்தேவதைகளுள் எல்லாரையும் இருவகைப்படுத்தி, அக்கினி அம்சமுள்ளவர்களை யெல்லாம் ருத்ரன் அல்லது சிவனது அம்சம் என்றும், ஜல அம்சமுள்ளவர்களை யெல்லாம் நாராயணன் அல்லது விஷ்ணுவின் அம்சமென்றும் மாற்றி, வலிமையினது அம்சமாக விருந்த இந்திரனையே விஷ்ணு அம்சத்துக்குள் அடக்கித்தான், சைவ வைஷ்ணவ மதங்கள் தலைக் கிளம்பத் தொடங்கின. ஆதியில் ஒவ்வொருவரும் சிவத்தையாவது விஷ்ணுவையாவது உபாஸனைக்குரிய கிருஹதேவதையாக வைத்துக் கொண்டு ஸமரஸமாக நிற்பதே சரியென விருந்தனர். இதுவே வேதாந்த மதமுமாகும். ஆத்மா வேறு ஈசுவரன் வேறு என வைத்துப் பார்த்து, அவ்வாத்துமாவே ஈசுவரனோடு அபேதமாக ஐக்கியப்பட்டு நிற்பதை யுணர்ந்த ஒரு வேதாந்தி இவ்வுபாஸனா மூர்த்தங்க ளெல்லாம் ஈசுவரத்துவத்தை எய்தும் அத்துவாக்க ளென்றே கொள்ளத் தலைப்பட்டதனால், இம்மாதிரி பலவகைப்பட்ட சொற்பொருள்களால் விளக்கப்படும் தேவதைகள் வணங்கத்தக்க முக்தர்களென்றும், ஒரு தேவதைமூலமாகப் பெறும் உண்மை யதுபவம் இதர தேவதைகள்மூலமாகப் பெறும் உண்மை யதுபவத்துக்கு ஒத்ததாயிருப்பதால் எத்தேவதைபின்

வழியாகவும் ஜீவன் முக்திநிலையைப் பெறலாமெனவும் கொள்ளலாயினர். இதுதான் வேதத்தில் உணரக்கூடிய ஸமரஸ நிலை. இச்சமரச நிலை, பிடிவாதமாக ஒரு தேவதையையே எல்லாவற்றிற்கும் மேலெனக் கூறும் மத நிலையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நிலை. தற்காலமுள்ள சைவ வைஷ்ணவ மதங்களில் வாழும் ஒரு பகுதிப்பட்ட மாதர், இதனை யறியமுடியாமலும் இந்த ஸமரஸத்தை அதுபவிக்கும் விதியில்லாதும் இடர்ப்பட்டு நிற்பார். அதற்குக் காரணம் அவர்கள் வேதத்தைப் படிப்பதையும் அதன் கருத்துக்களில் பழகுவதையும் நிறுத்திவிட்டுப் புற மதங்களாகிய கிறிஸ்தவம் இஸ்லாம் இவற்றின் கொள்கைகளைப்போலவே தங்களது கொள்கைகளையும் பட்சபாதமானவையாகச் செய்யவேண்டுமென நூல்களை எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

முற்காலத்து, கொள்கைகளைப் பரிசீலித்து, அக்கொள்கைகளிலுள்ள சரி பிசகுகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றைக் கைக்கொள்வோரது மனப் பண்புக்கும் அறிவாற்றலுக்கும் ஏற்ப, வேண்டிய அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டும் வேண்டாதவற்றை விட்டுவிட்டும் ஒழுகலாமென்றும், பொதுவாக மனித சமூகத்திற்கு வேண்டிய ஆசார தர்மங்களை மட்டும் எப்பொழுதும் விட்டு நிற்கக்கூடாதென்றும் ஏற்படுத்தியிருந்ததனால்தான் ஜாதிய் போராட்டம் மதச் சண்டை முதலியவை ஹிந்து சமூகத்தி லில்லாமலிருந்தன. தற்காலம் இதர தேசத்தினரும் மதத்தினரும் இப்பிடிவாதங்களில் நிற்பது கண்டு, நம்மவர்களும் மதத் துவேஷமும் ஜாதிக் துவேஷமும் பாராட்டத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். இவற்றை மாற்றுவதற்கு முக்கிய சாதனம் இவ்வேத உணர்ச்சியேயாகும். இவ்வேதமே, தாயுமானார் வாக்கின்படி, 'சைவ முதலாம் அளவில் சமயமும் வகுத்து மேல்சமயம் கடந்த மோன சமாச'த்தையும் அமைத்து, ஈசுவரனை அபேதமாகக் காணுமாறு செய்வது. அப்பொருளும் ஆன்மாவும் ஆரணநூல் ஒன்றென்றே கூறும். இந்நிலை கைவந்தாலன்றி மோட்சம் எய்துதல் என்பது கூடாத காரியமானது பற்றியே, ரிக் வேதத்தைத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காகத் தமிழில் வெளிப்படுத்துவதற்கு இறைவனது திருவுள்ளத்தை முன்னிட்டுத் தொடங்கியதென அறிக. இவ் வேதவுணர்ச்சி யில்லாவிடில் சைவமும் வைஷ்ணவமும் இதரக் கிறிஸ்தவ இஸ்லாம் மதங்களைப்போலவே வேதபாஹ்ய மதங்களாக மாறிவிடும். அதனால் விளையும் அநர்த்தங்களுக்கு அளவில்லாமல் போய்விடும். அதனால், மக்களாய்ப் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்வேதவுணர்ச்சி யிருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

ஒருசிலர் வேதத்தை மறையோர் தவிர இதர வகுப்பினர் படிக்கலாகாது எனக் கூறித் திரிவர். பிராஹ்மணன் சமூக நன்மைக்காக ஏற்பட்ட பலவகைத் தொழிலாளிகளில் ஒரு வகையினன்.

அவன் தனது தொழிலைக் கைவிடுவானாயின், இதரர் அதனை எடுத்துக்கொள்வதில் வந்த பிழை என்ன? வேதக் கருத்துக்களை விரித்துக் கூறிப் பூர்வாசாரங்களிருந்த நிலையை வெளிப்படுத்திச் சமூகத்தினிடத்து ஆன்ம அறிவு பரவச் செய்வதற்கான தொழில் பிராஹ்மண னுடையது. அவன் அதைச் செய்யத் தவறுவானாயின் ஏனையோர் அத்தொழிலைக் கைக்கொள்ள வேண்டியது முறைமையே. மேலும் ஒரு காலத்து இவ்வேதங்களை யுணர்வதும் கற்பதும் கஷ்டமாயிருந்தன. அப்பொழுதும், நக்கீரர், நம்மாழ்வார் முதலாயினோர் வேதக் கருத்துக்களை நன்குணர்ந்திருந்தனர். தற்காலத்து அச்சுத் தொழில் மலிந்து வேத சம்பந்தமான நூல்களெல்லாம் அச்சாங்க மேறிய பின்னர் அவற்றைப் படித்து வேதப்பயனை யடைய முயலாது கண்முடித்தனமாக விருப்போமென நிற்பது மாந்தரது அறியாமையையே யுணர்ந்தும். அவ்வறியாமை விரைவில் நம்மவர்களிடையினின்றும் அறவொழிய வேண்டியதும் அவசியமானது பற்றியும் இக் *கேள்விநூலை அச்சிடலாயிற்று. இதனோடு இணைத்திருக்கும் மேனாட்டுக் கீர்வாண பண்டிதர்களின் வரலாற்றையும் படித்தறிந்து இக்கருத்தின் உண்மையைக் காணுவார்களாக!

இனி இம் மொழிபெயர்ப்பு சென்ற ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஏன் வெளிவரவில்லை யென்ற வினா எழுகிறது. இக் கேள்விநூல் இற்றைக்குச் சுமார் ஐயாயிர வருஷங்களுக்கு முன்புதான் செளநகர் என்ற ஒருவரால் தொகுக்கப்பெற்றதாகும். அவரும், வேதத்தில் பல நூதனக் கொள்கைகளும் அபிப்பிராயங்களும் நுழைந்து கொண்டு வருவதைக் கண்டும், வேத லக்ஷணத்தை யொத்த லக்ஷணங்களோடு கூடிய நூதனக் கவிகள் வேதமென வழங்கத்தொடங்கியதை யுணர்ந்தும், ரிக்வேத மந்திரங்களை யெல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்து இச்சம்ஹிதையை அமைக்கலானார். இதற்குப் பத்து அட்டவணைகளை அறுக்கிரமணிகள் என்ற பெயரால் ஏற்படுத்தி, இத் தொகைநூலில் வேறொருவரும் இடைப்புக்குத்தாதபடி வேண்டிய பாதுகாப்புக்களைச் செய்து வைத்தார். அதன் பின்னர் இத்தொகை நூல் அவர் தொகுத்துவைத்தபடியே வழங்கி வரலாயிற்று. இது நடந்த சுமார் ஆயிரத்திருநூறு வருஷங்களுக்குப் பின்னர், காத்தியாயநர் என்பவர், இத்தொகை நூலுக்குச் சம அளவான பாகுபாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று, அதனை 64 அத்தியாயங்கள் ஆக்கி, எவ்வெட்டு அத்தியாயங்களை ஓர் அஷ்டகமாக்கி, ஸர்வாறுக்கிரமணி என்ற ஓர் அட்டவணையைக் கூட்டி வைத்தார். தற்காலம் இவ்விருவரது முயற்சியினாலும் ஏற்பட்ட ஒழுங்கிலேயே இவ் விருக்குவேதம் நிலைபெற்று வழங்கி வருகிறது. காத்தியாயநர் செய்த ஸர்வாறுக்கிரமணிக்கு ஷ்டகுரு சிஷ்யர் என்பார் ஒருவர் வேதார்த்த தீபிகை

*கேள்வி நூல், எழுதா மறையாயிருந்த வேதங்கள்.

யென்று ஒரு உரைவிளக்கம் எழுதிவைத்துச் சென்றார். இதற்கிடையே, பதங்களுக்கு அர்த்த நிர்ணயம் செய்யத் தொடங்கிய பல நிருத்த ஆசிரியர்களான யாஸ்கர், காணகிரிமுதலியோர் தங்களது சொற்பொருள் நிர்ணயங்களுக்கு வேத நூல் வழக்கை மேற்கோள் காட்டி நிருத்தம் என்ற நூலை எழுதிச் சென்றனர். இவற்றையும் மற்ற வேதாங்க நூல்களையும் துணைக்கொண்டு விஜய நகர ராஜ்யத்தை உருப்படுத்திய மாதவாசாரிய ரென்ற வித்யாரண்யரும் அவருக்குப் பிறகு அவரது தம்பியாகிய *ஸாயணரும் வேதத்துக்கு வடமொழியிலேயே இற்றைக்குச் சுமார் அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு பாஷ்யம் செய்து வைத்துச் சென்றனர். நிருத்தக்காரர்களது போக்கைமாதிரியும் கைக்கொண்டு இதர வேதாங்க நூல்களைக் கைவிட்டதனாலேயே ஒருசில ஸமாஜத்தினர் இன்னும் பூரணப்படாமல் அந்தரஸ்வர்க்கத் தமர்ந்திருக்கின்றனர் என்பதையும் நம்மவர்கள் கருதுவார்களாக.

அச்சாயண பாஷ்யம் அச்சாங்க மேறுவதற்கு முதற்காரணமாக விருந்தவர்தாம் மோட்சமுலர் (Max Muller) என்ற ஜர்மன் †கீர்வாண வித்தியார்த்தியாவர். இந்நூல் அச்சாங்கமேறிய பின்னர்ப் பல பதிப்புக்கள் பாரத வருஷத்திலும் பதிப்பிக்கப்படலாயின. அப்பதிப்பு களுக்கு வங்காளி, ஹிந்தி முதலிய பாஷைகளில் மொழிபெயர்ப்புக்களும் ஏற்படலாயின. காசியிலிருந்த ஸம்ஸ்கிருத கலாசாலைத் தலைமையாசிரியரான வில்ஸன் முதலில் ஸாயண பாஷ்யத்தை ஆங்கிலப்படுத்தினார். அவரது சீடராய் இந்நூலில் மேனாட்டாசிரியர் என்று விதந்து கூறப்படும் கிரிப்பித்து (Griffith) என்பவர் வேதங்களை யெல்லாம் இங்கிலீஷில் கவிகளாகவே பாடி முடித்தார். இவ்வளவு செளகரியங்கள் வேத நூலை யறிவதற்கு ஏற்பட்ட பின்னர்த் தான் தமிழிலும் அதனைச் செய்ய முடிந்ததானது பற்றி இத்தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு இக்காலத்துக்கு முன்னர் வெளிவர முடிந்திராதென்றே தீர்

*ஸாயணரது கீர்வாண காலம் கி.பி. 1387 என்று செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை கூறும். இவருக்குப் பிதா மாயணர், மாதா ஸ்ரீமதி, மாதவர், போகநாதர் சகோதரர்கள் ஆவர்.

†கீர்வாணம் என்பது வேத பாஷைக்குப் பெயராகும். அதனின்றும் திருத்தமடைந்த பாஷையே இப்பொழுது ஸம்ஸ்கிருதம் என்று கூறப்படுவது கீர்வாண இலக்கணத்தை (அதாவது வேதப் பிராதிசாக்கியங்களை அல்லது ஐந்திர ஒழுங்கை)ப் பின்பற்றித் தமிழ் வளர்த்தோங்கியதென வறிக. அதனால் பாணினி இலக்கணத்துக்கு வெகு காலத்துக்கு முந்தியது தொல்காப்பியமென்பது தெளிவாகும்.

மானமாகச் சொல்லலாம். பண்டையோ ரெல்லாரும் ரிக்வேத ஸாரம், யஜுர்வேத ஸாரம், ஸாமவேத ஸாரம், அதர்வணவேத ஸாரம் எனச் சில வேதக் கருத்துக்களை மட்டும் தங்கள் தேவாரம், திருவிருத்தம், திருவாய்மொழி முதலிய திருமுறைகளிலும் பிரபந்தங்களிலும் கூற முடிந்ததே யொழிய முற்றும் தமிழ் செய்ய முடியாதிருந்ததையும் உய்த்துணர்ந்து நோக்குக.

இம்முன்னுரையை முடிக்குமுன்னர், தமிழில் ஓர் அழியாநூ லியற்றத் தூண்டிய திருக்கோணமலை திருவாளர் த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களுக்கும், அந்நூல் ரிக்வேதமாக விருக்க வேண்டுமெனக் கட்டாயப்படுத்திய எனது மணியாள் ஸ்ரீமதி லெள. ஜாங்கியம்மாளுக் கும், அதற்கு ஸாயண பாஷ்யம் வாங்கி உதவிய ஈரோடு ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயக்கரவர்களுக்கும் இத்தமிழலகம் கடப்பாடுடைய தாகுமென்பதை அறிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்விருக்குவேதம் முழுவதும் வெளிவந்த பின்னர், அதனுள் உள்ள அநேக அருமைகளை எடுத்துக் காட்டிப் பெரியதோர் விளக்க வுரை யொன்று இறைவனது திருவுள்ளத்தை முன்னிட்டுக் கொடுப்பல். அதுவரை இப்பாயிரவுரை முதலஷ்டகத்தின் கண் நின்று நிலவு வதாக! ஒம்தத்ஸத்.

‘வேதபாவசனமந்திரம்’
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.
4—8—1933

சிவத்தியாரநாநந்தமஹர்ஷி.

மேனாட்டு கீர்வாண பண்டிதர்களின் வரலாறு

A short sketch of the Western Vedic Scholars

கீர்வாண வாங்க்ய சரித்திரத்திற்கு நல்ல வழி காட்டினவர்கள் மேனாட்டுப் பண்டிதர்களாவர். அவர்களுள் ஜெர்மெனி தேசத்து ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்கள் முக்கியமானவர்களாம். அவர்கள் ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களைப்பற்றி நூல்களெழுதிய பின்னரே பாரதீய பண்டிதர்களது நோக்கம் அவ்வழியில் செல்லலாயிற்று. கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக மேனாட்டார் கீர்வாண வாங்க்யத்திற்கு அகண்ட சேவை செய்து வருகிறார்கள். பட்சபாதமின்றி இவ்விஷயத்தை நினைத்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அறிவாளியான எந்தப் பாரதீய னுக்கும் ஆச்சரியமும், வெட்கமும், கிருதஞ்சுதையும் தோன்றாம லீராது. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைப்பற்றி அதற்கு முன்னால் மேனாட் டாருக்கு அவ்வளவு தெரியாது. அப்பாஷையிலுள்ள கிரந்தங்களை உணர்ந்து, சுமார் 150 வருஷங்களுக்குக் கீழ் அவ்வுணர்ச்சியை அவர்கள் (Discovery of Sanskrit) ஸம்ஸ்கிருதத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதாக எடுத்துக் கூறினார்கள்.

பாரதீய ஸாரஸ்வதத்தில் எந்த சாகையைப் பார்த்தாலும் அது அபாரமாகக் காணப்படுகிறதென்று ஸர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் பண்டி தர் கூறியுள்ளார்.

வேறொரு மேனாட்டு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர், “ ஸம்ஸ்கிருதம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், அதன் கிரந்த விஸ்தாரமும், பழமையும், அதன் இலக்கண அமைப்பின் தெளிவும், அதன் எழுத்து உச்சாரண அழுத்த முறையின் முதன்மையும், சுதேச பண்டிதர்கள் அதற்குச் செய்துள்ள இலக்கண ஒழுங்கும், மற்றப் பாஷைகளுக்கெல்லாம் முற்பட்டவை யென்று இந்தோ ஆரியபாஷா பரிசீலகர்கள் ஒப்புக்கொள் ளாமலிருக்க முடியாது ” என்று கூறுகிறார்.

[Adapted from the ‘Sanskrita Vangmaya Charitra’ by Brahmasri Malladi Suryanarayana Sastriar Avl., with the kind permission of the Andhra University.]

[இவ்வுபயோகமான சரித்திரம் தெலுங்கிலுள்ள ஸம்ஸ்கிருத வாங்க்ய சரித்திரம் என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இவ்வரலாற்றை உபயோகித்துக் கொள்ள அறமதித்த ஆந்திர விசுவகலாபரிஷத்தார்க்கு நன்றி கூறுகிறோம்.]

ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் (Sir Monier Williams) என்பவர் 'தற்கால ஹிந்து தேசம்' என்னும் நூலில் ஸம்ஸ்கிருதத்தின் சிறப்பை நன்றாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஷ்லெகெல் (Schlegel) என்னும் ஜெர்மானியப் பண்டிதர் 'ஸாரஸ்வதே திஹாஸ விசாரம்' என்னும் நூலில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் பெருமையை நன்றாக வற்புறுத்தி யிருக்கிறார்.

வைதிக நூல்களைச் சம்பாதித்து அச்சிட்டு அவ் வைதிகக் கிரந்தங்களுக்காகப் பாடிப்பட்ட மேனாட்டுப் புலவர்களுக்குப் பாரதியர்கள் மிகவும் கடம்பட்டுள்ளார்கள் என்பது நிச்சயம். அவர்கள் தூக்கமின்றி எடுத்துக்கொண்ட சிரமத்தினாலேயே நம் நாட்டு வைதிக நூல்களெல்லாம் புழுப் பூச்சிகளது வாயில் போய்விடாமல் சூரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டன. முதல் முதல் கி. பி., 13, 14-வது நூற்றாண்டுகளில் அரேபியர்கள் வழியாக மேனாட்டார் பாரதிய சாஸ்திர விஞ்ஞான வைபவத்தை உணர்ந்தார்கள். கி. பி. 16-வது நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய மதப்பிரசாரகர்கள் நமது ஸநாதந பாஷையின் பெருமையைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதுமட்டுமன்றி அதனைப் பரிசுமும் படுத்திக்கொண்டார்கள். 1651-ல் ஆப்ரஹாம் ரோஜர் என்ற பாதிரி பர்த்திருஹரியின் 'ஸுபாஷித த்ரிசதி'யைப் போர்த்துக்கேசிய பாஷையில் தர்ஜிமா செய்வித்துப் பின்னர் அதை டச்சு பாஷையில் மொழி பெயர்த்தார். ரெவரண்டு ராபர்ட்டோடி ரொபிலியஸ் (Rev. Robertode Nobilius) என்னும் ஜெஸூட்பாதிரி வேதநூல்களுக்காகத் தேடிச் சென்னைராஜதானியிலிருந்து யஜூர்வேதத்தைக்கொண்டு வந்ததாக ஐரோப்பாவில் பிரகடனம் செய்தார். வால்டேர் (Voltaire) அதைப் படித்துப் பிரான்ஸ் தேசராஜாங்க நூல் நிலயத்தில் சேர்த்து வைத்தார். ஆனால் அது உண்மையான யஜூர்வேத மல்ல. இப்படியே (Colebrooke) கோல்ப்ரூக் பண்டிதரும் கூட மோசம் போனார். அதன் பின்னர் (Colonel Polier) கன்ஸல் போலியர் என்பவர் 1798-ல் பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து ஜயபுரத்திலிருந்து நான்கு வேதங்களையும் சம்பாதித்து அவற்றை (British Museum) பிரிட்டிஷ் காட்சிச் சாலையில் சேர்த்தார். பொய்யாக வேதநூல்களென்று கொண்டுபோய் ஐரோப்பாவில் பிரசம்ஸித்ததனால், வேதமே இல்லை யென்றும், அலெக்சாந்தர் படையெடுப்புக்குப் பிறகு கிரேக்கர்களோடு பழகிய பிராஹ்மணர்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டார்களென்றும் ஐரோப்பியரில் ஒருசாரர் பேசலாயினர்.

1830-ல் ரோஸன் (Prof. Rosen) பண்டிதர் ரிக்வேதத்திற்கு சில சூத்தங்களை லண்டனில் பிரசுரித்தார். 1838-ல் லண்டனில் இவர் பிரசுரித்த ரிக்வேத முதலஷ்டகத்திலிருந்தே வைதிக தத்துவ விசாரணை உண்மையாகத் தொடங்கிற்றென்னல் வேண்டும். இவர் அகால மரண மடைந்த காரணத்தினால் மற்ற அஷ்டகங்கள் வெளிப்

படுத்தப்படவில்லை. என்றாலும் இவருடைய வைதிக நூல் சேவை மேனாட்டாருடைய மனத்தில் வேரூன்றிற்று. இதன் பலனாகப் பிரான்ஸ் தேசத்தில் (Eugene Burnouf) பர்நாப் பண்டிதரின் தலைமையின்கீழ் வேதாத்தியயநத்துக்கு விதை விதைக்கலாயிற்று. அவரது சிஷ்ய சிகாமணியாகிய (Prof. Rudolf Roth) ராத் பண்டிதர் 1846-ல் 'வேத பாஷையும் சரித்திரமும்' என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு நூலெழுதி வெளியிட்டார். இதில் சில பாகங்களை மூயிர் (J. Muir) பண்டிதர் வங்கதேசத்தில் நடந்த ஆசிரியா ஸங்கப் பத்திரிகையில் 1817-48(1850-ல் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். லிட்லி (Lydley) பண்டிதரின் அபிப்பிராயத்துக் கிணங்கி அச்சங்கம் 'பாரதிய கிரந்தமாலை' (Bibliothica Indica) என்ற பேருடன் 1847(1850)லிருந்து நூல்களை வெளியிடத் தொடங்கியது. அவ்வருஷத்திலேயே (Dr. Roer) ரோயர் ஆசிரியர் ரிக்வேத முதலிரண்டு அஷ்டகங்களை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்போடு வெளியிட்டு வந்தார். ஆனால் கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனி (East India Company) மூலமாய் (Prof. Max Muller) மோட்சமூலர் ஸாயண பாஷ்யத்தோடும் வில்ஸன் (Prof. H. H. Wilson) பண்டிதரின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்போடும் ரிக்வேதத்தை வெளியிடுகிறாருன்று தெரிந்ததும் அவர் அதை நிறுத்திவிட்டார். 1849-75க் கிடையில் மோட்சமூலர் ரிக்வேதத்தைப் பிடிக்கை, சொல்லட்டவணை யிரண்டும் கூட்டி ஆறு பாகமாக வெளியிட்டார். இவரே 1856-59க்கிடையில் ரிக்வேத முதலஷ்டகத்தையும் 1873-ல் ரிக்வேத முழுவதையுமே பத பாடத்தோடு அச்சிட்டார். 1877-ல் (Prof. Th. Aufrecht) ஒளப்ரெட் பண்டிதர் ரிக்வேதம் முழுவதும் ரோமன் விபியில் அதுக்கிரமணியோடு அச்சிட்டார். 1848-51-ல் இவ்வேதம் பிரெஞ்சு பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1876-ல் லுட்விக் (Alfred Ludwig), பண்டிதரும் 1876-7-ல் கிராஸ்மான் (Prof. Hermann Grassman) பண்டிதரும் ரிக்வேதத்தை ஜெர்மன் பாஷையில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார்கள். போட்லிங்கு (Prof. Bohtlingh) பண்டிதரும், ராத் (Prof. R. Roth) பண்டிதரும் 1853-75க்கிடையில் ருஷியா தேசத் தலைநகரான ஸெண்டுபீடர்ஸ்பர்க்கு நகரத்தில் ஸம்ஸ்கிருத ஜெர்மானிய பெரிய அகராதியும் வெளியிட்டார்கள். 1848-52க்கிடையில் ராத் பண்டிதர் யால்கருடைய திருத்தத்தை வியாக்கியானத்தோடும் தமது உரை விளக்கத்தோடும் வெளியிட்டார். 1863-ல் (Prof. Martin Haug) ஹாக்பண்டிதர் ஐதரேய பிராஹ்மணத்தை ரோமன் எழுத்தில் இரண்டு சம்புடங்களாக வெளிப்படுத்தினது மாத்திரமன்றி அதற்கு ஆங்கில முன்னுரையும் மொழி பெயர்ப்பும் கூடவெளியிட்டனர். 1864-65ல் (Prof. Stenzler) ஸ்டென்ஸ்லர் பண்டிதர் ஆசுவலாயன கிருஹ்ய ஸூத்திரத்தை ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்போடு வெளியிட்டார். அதே சமயத்தில் (Prof.

Herman Oldenburg) ஓல்டென்பர்க் பண்டிதர் ஸாங்கியாயன கிருஹ்ய சூத்திரத்தை பாஷாந்தரத்தோடு கூட வெபர் (Prof. Weber) பண்டிதர் பிரசுரித்து வந்த (Indische Studien) 'இந்தியாக் கல்வி' என்னும் பத்திரிகை மூலமாக வெளியிட்டார். 1857-58ல் ரிக்வேதத்தின் செளநகப் பிராகுசாக்கியத்தையும் பாஷாந்தரத்தில் மொழிபெயர்த்து பிரெஞ்சு தேசத்து வேத பண்டிதர் (Prof. Regnier) ரேநீர் வெளியிட்டார். 1856-59ல் இதையே மாக்ஸ்முல்லர் ஜெர்மன் பாஷா மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டார். வெபர் பண்டிதர் தம் பத்திரிகையில் 1853-ல் 'பாணினீய சிட்டுசை' யையும், 1863-ல் ரோமன் எழுத்தில் பிங்களனது 'சந்தஸ் ஸூத்ர' த்தையும் வெளியிட்டார். 1877-ல் (Rudolf Mayer) மேயர் பண்டிதர் 'ரிக்விதானம்' 'பிருஹத்தேவதை' இவற்றை முன்னுரையோடு வெளியிட்டார். 1862-ல் (Dr. Fitz Edward Holl) ஹால் வித்துவான் ரிக்வேதத்தின் மேலுள்ள ராவணபாஷ்யத்திற் சில பாகங்களைப் பிரசுரித்தார். 'ஆசிய ஆராய்ச்சிகள்' (Asiatic Researches) என்னும் பத்திரிகையில் இம்மாதிரி வைதிகக் கிரந்தங்களாகிய பூமியைக் கஷ்டப்பட்டு உழுது பயிர் செய்துவந்த மேனாட்டு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்கள் மூலமாய் 'ஷட்விம்ச ப்ராஹ்மணம்', 'ஸாமவிதான ப்ராஹ்மணம்', 'சக்ல கிருஷ்ண யஜுர்வேதங்கள்', 'அதர்வ வேதம்', 'பாதஞ்சல மஹா பாஷ்யம்', 'சாங்கர சாரீரக பாஷ்யம்', 'இராமாநுஜ ஸ்ரீபாஷ்யம்' முதலிய அநேக நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. மேலும் இவர்கள் வைதிக பெளராணிக நூல்களைக் கடைந்து அநேக விபாசங்கள் வெளியிட்டார்கள்.

மேனாட்டாரின் ரிக்வேத ஸமன்வய ஒழுங்கு

மேனாட்டு வேத வித்வான்களில் (Prof Theodor Goldstucker) கோல்ட்ஸ்டக்கருக்குப் பழைய வேத பாஷ்ய கர்த்தாக்களாகிய யாஸ்கர், மஹீதர், ஸாயணர் முதலியவர்களிடத்து அளவற்ற கவுரவமுண்டு. வேதத்துக்கும் அதன் பாஷ்ய விபாகரண கிரந்தாக்களுக்கும் உள்ள கால எல்லைக்குத் தக்கபடி இவர்களிடத்து நமக்குப் பிராமாண்யம் குறையும். பாணினி எழுதின வைதிக சப்த விவரணத்துக்கும் அதற்குமுன் யாஸ்கர், கர்த்தர், சாகல்யர், சாகடாயனர் முதலிய பழையோர் எழுதியவற்றிற்கும் பேதமேற்பட்டால் யாஸ்கராதியரின் விவரணங்களே பிரமாணதரமாய் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்பது கோல்ட்ஸ்டக்கரது அபிப்பிராயம். ஏனைய மேனாட்டுப் பண்டிதர்களிற் சிறந்தவர் 'ராத்' என்பவர், வேதாத்யாபனத்திலும், வைதிகவைத்யத்துக்கும் தமக்குச் சமானமானவரில்லை யென்பது அவரது அபிப்பிராயம். தமது ஸம்ஸ்கிருதப் பேரகராதிப் பீடிகையில் இவர் ஸாயணர் முதலியவர்களை நிராகரித்து நூதனமான தமது வேதப்பதப் பொருள்களை விளக்கியுள்ளார். ராத் பண்டிதரது நெறியைக் கோல்ட்

ஸ்டக்கர் கண்டித்து எழுதியுள்ளார். அதன் விரிவைத் தெலுங்கிலுள்ள 'ஸம்ஸ்கிருத வாங்க்ய சரித்திரம்' என்னும் நூலில் ஸ்ரீமான் ஈயுண்ணி வேங்கட வீரராகவாச்சாரியர் அவர்கள், பி. ஏ. எழுதியுள்ள விஞ்ஞாபனம் V, VI பக்கங்களைப் பார்க்க. ராத் பண்டிதரைக் காட்டிலும் கோல்ட்ஸ்டக்கரே அதிக சாஸ்திர ஞானமுள்ளவரென்பது இவ்வாந்திர ஆசிரியரது அபிப்பிராயம். நிற்க,

வேதத்தைப் பொருள்படுத்துவதில் மேனாட்டுப் பண்டிதர்களது மார்க்கம் வேறு வேறாக வுள்ளது.

1. போட்லிங், ராத், க்ராஸ்மான் இவர்கள் பாரதிய வேத பாஷ்யக்காரர்களைத் திரணப் பிராயமாக நினைத்துள்ளார்கள்.

2. கோல்ட்ஸ்டக்கர், வில்ஸன் இவர்களது மதம் வேறு. ஸாயணர் முதலிய பாரதிய பாஷ்யக்காரர்களே வேதங்களுக்குச் சரியான அர்த்தம் கண்டவர்களென்பது அவர்களது நம்பிக்கை.

3. லுட்விக் முதலிய பண்டிதர்கள், 'யாஸ்கர், ஸாயணர், மஹீதர் முதலியோர் பரம்பரையாய் வந்த ஸநாதந ஸம்பிரதாயப் பொருள்களை யறிந்தவர்களாதலின் அவர்கள் பாஷ்யங்கள் தள்ளக் கூடியவையல்ல. ஆனால் அவர்கள் சொன்னதே பரமார்த்தமென்று எண்ணாமல் அவர்களது அபிப்பிராயங்களை நன்றாய் விமர்சனம் செய்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறுவர்.

4. 'ராத்' 'லுட்விக்' பண்டிதர்களிடத்திலுள்ள குணங்களை மட்டும் கிரகித்து, 'பிரெஷல்' 'கெல்ட்னர்' (Geldner) பண்டிதர்கள் மற்றொரு மார்க்கத்தை நிரூபித்தார்கள். 'வேத வித்துக்களாக விளங்க விரும்புவோர் ஸாயணரது அபிப்பிராயம் எவ்வளவு பொய்யாயும், பரஸ்பர விரோதமாயும் காணப்பட்டாலும் அதனை நிராகரிக்கக் கூடாது. அச்சாயண பாஷ்யத்தைப் படிப்பது கேவலம் உபியைக்குத்துவதுபோலக் காணப்பட்டாலும், மொத்தத்தில் உள்ளூற ஸாரப் பிரியோஜகமாக வுள்ளதே. கிழக்கு மேற்குப் பத்ததிகளை ஸமரஸப் படுத்தி அந்நூதன முறையில் வேதத்தின் பொருளைக் கொள்ளக் கூடும்' என்பது இவர்களது அபிப்பிராயம். இவ்வித நெறியே உத்தம நெறி யென்பது எம் அபிப்பிராயமும் ஆகும். இனி ஸம்ஸ்கிருத பாஷ்யிலும் வேதத்திலும் உழைத்துப் பெருவேலை செய்துள்ள சில மேனாட்டு மகரீயர்களின் பெயரைக் கூறுவாம்:—

1. சார்லெஸ் வில்சின்ஸ் (Charles Wilkins) 1750—1836. இவர் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் அளித்த உற்சாக பலங்கொண்டு பகவத்கதை, ஹிதோபதேசம் இவற்றை மொழிபெயர்த்தவர்.

2. ஸர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் (Sir William Jones) 1746-94. இவர் மேனாட்டு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களில் மஹர்ஷி. கூர்மையான புத்திவாய்ந்தவர். ஸர்வதோமுக பண்டிதர். கல்கத்தாவிலிருந்த நியாயாதிபதி. 28 பாஷையறிந்தவர். 1784-ல் ஆசியா வித்வான ஸங்கத்

தைக் கல்கத்தாவில் ஸ்தாபித்தார். கீழ்நாட்டுக் கல்வியைப் பரப்ப (Journal of the Asiatic Society) ஆசியா ஸங்கப் பத்திரிகையை நிறுவினார். 1789-ல் சாகுந்தலம், மறு ஸ்மிருதி இரண்டையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். பழைய ஸம்ஸ்கிருத நூல்களை நாகர விபியில் முதல் முதல் அச்சிட்டவர் இவர். தாமே நாகர எழுத்துக்களைச் செதுக்கி வார்த்து முதலில் ஐரோப்பாவில் நாகர அச்சு அளித்தவர் இவரே.....
.....ஸம்ஸ்கிருதமானது ஜெர்மன், லத்தீன் பாஷைகளுக்கு மூலமென்றும், இவை ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட்டவை யென்றும், ஜெர்மன், கெல்டிக், பாரசீக பாஷைகளுக்கும் கூட ஸம்ஸ்கிருத ஸம்பந்த முண்டென்றும் கூறி நிரூபித்துக் காட்டினார். பழைய பாரதீய தேவதைகளுக்கும் கிரீஸ் ரோமன் தேவதைகளுக்கும் அத்தியந்த ஒற்றுமை யுளதென ஸித்தாந்தப்படுத்தியுள்ளார்.

3. ஹென்றி தாமஸ் கோல்புரூக் (Henry Thomas Colebrooke) 1765-1837 ஸர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் வற்படுத்திய 'பிராச்சிய விக்ஞான தீபிகை'க்கு இவர் பேருதவி செய்தவர். பாரத மக்களது தர்மசாஸ்திரம், தரிசனங்கள், மதம், வியாகரணம், கணிதம், ஜோதிஷம் முதலியவற்றை நன்றாகக் கற்று அநேக காரியங்கள் செய்தார். 1805-ல் வேதங்களைப்பற்றிப் பிரமாண பூர்வமாய் அநேக வியாசங்களெழுதி மேனாட்டவருக்குத் தெரியப்படுத்தினார். அநேக ரூபாய் செலவழித்து இவர் சம்பாதித்த ஸம்ஸ்கிருதக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இப்பொழுது லண்டனிலுள்ள 'பாரதீய பவன'த் (India office)தில் இருக்கின்றன. 19-ம் நூற்றாண்டில் 'ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் தேசத்தவர்கள் அநேகரை ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்பிலிறக்கிவிட்ட மஹான் இவரே.

4. ஷ்லேகல் (Friedrich Schlegel) 1772-1829. இவர் 'பாரதீய பாஷா விக்ஞானம்' (On the Language and Wisdom of the Indians 1808) என்ற நூல் எழுதினார்.

5. ஆகஸ்டு வில்ஹெம் வான் ஷ்லேகல் (August Wilhelm Von Schlegel) 1767-1845. இவர் மேலே சொன்னவரது சகோதரர். போன் (Bonn) ஸர்வகலாசாலையின் கீர்வாணாசிரியராயிருந்தவர். இவரே ஜெர்மனியின் முதல் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் ; 'பாரதீய கிரந்தாவளி' (Indische Bibliothek) என்ற பத்திரிகை ஆரம்பித்து நடத்தினார்.

6. சேஜி (A. L. Chegy) 1773-1832 பிரான்ஸ் தேசியக் கலாசாலையில் (College De France) முதல் கீர்வாணாசிரியராயிருந்தவர். ஷ்லேகல் பண்டிதருக்குப் பரமோபகாரி.

7. பிரான்ஸ் பாப் (Franz Bopp) 1791-1867. ஜெர்மனி தேசஸ்தவராயினும் சேஜியிடத்து ஸம்ஸ்கிருதம் கற்று, கிரீக், லத்

தீன், பாரஸீகம், ஜெர்மன் பாஷைகளிலுள்ள வினைச் சொற்களை ஒப்புநோக்கி (Conjugations System) அவற்றின் மாறுபாட்டொழுங்கைப் பற்றி ஒரு நூலெழுதியதுமன்றி 'பாஷாந்தர ஒற்றுமை நூல்' என்னும் ஒரு கிரந்தமும் எழுதினார். மற்ும் கோல்புரூக் பண்டிதர் எழுதிய வேதாங்கில மொழிபெயர்ப்பை ஜெர்மன் பாஷையில் மொழிபெயர்த்தார். ஸம்ஸ்கிருத அகராதி ஒன்று எழுதி வெளியிட்டார்.

8. பர்நாப் (Prof. Eugene Burnouf) 1801-'52 இப் பிரெஞ்சுப்பண்டிதர்மூலமாகவே ஐரோப்பாவிலுள்ளவர்கள் வேதத்தியயனத்தைத் தொடங்கினர். "சேஜி" பண்டிதருக்குப் பின் இவர் பிரான்ஸ் கலாசாலையில் கீர்வாணாசிரியர் பதவியை வகித்தார். இவரிடத்திலேயே பாப், ராத், மோட்சமூலர் முதலியோர் வேதபாடங்கேட்டு வைதிக சிரோமணிகளாயினர்.....

9. லாஸ்ஸென் (Christian Lassen) 1800-76. இவர் ஷ்லேகல் (A. W. Von. Schlegel) பண்டிதரின் சீடர். 'பாரதீய புராதத்வகோசம்' என்று நான்கு ஸம்புடங்களில் ஒரு பெரு நூல் எழுதினார்.

இதுவரையில் ஐரோப்பா ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்கள் சாகுந்தலம், பகவத்கீதை, மறுஸ்மிருதி, பர்த்ருஹரி, ஹிதோபதேசம் முதலிய நூல்களை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் முக்கிய நூல்களென்று எண்ணியிருந்தனர். ஆனால் 1805-ல் கோல்புரூக் பண்டிதர் வேதங்களைக் கற்று அவற்றின் முக்கியதையைப்பற்றி வியாசங்களெழுதினாராயினும், அடியிற கண்டவர்களை வைதிக ஞானத்தை ஐரோப்பா கண்டத்தில் பரப்பத் தீர்மானித்தனர்.

10. ரோஸன் (Friedrich Rosen) 1805-'37. இவர் ஜெர்மனி தேசத்திய வைதிகாக்காரர். கிழக்கு இந்தியா பவனத்தில் (East India House) இருந்த ஆயிரக்கணக்கான பணையெட்டுச்சுவடிகளைப் படித்து ரிக்வேதம் முதலஷ்டகத்தைப் பரிஷ்கரித்து வேதபத விசாரணைக்கு வழி காட்டினார். இவர் அதிக காலமிருந்திருந்தால் அநேக நூல்கள் வெளியிட்டிருப்பார். 1838-ல் அகால மரணமடைந்தார்.

11. பென்வே (Theodor Benfey) 1809-1851. இவர் 'பாப்' பண்டிதரின் சீடர். 1843-லிருந்து (Gottingen) காட்டிஞ்சன் விசுவ வித்தியாலயத்தில் கீர்வாணாசாரிய பீடம் வகித்தவர். பூலர் (Buhler) ஸெனார் (Emile Senart) பண்டிதர்கள் இவரது சீடர்கள். 1848-ல் இவர் ஸாமவேதத்தையும் 1866-ல் ஸம்ஸ்கிருத ஆங்கில நிகண்டையும் வெளியிட்டார்.

12. மோட்சமூலர். (Prof. Friedrich Max Muller) 1823-1900. இவர் பென்வேயோடுடன் மாணக்காரியிருந்தவர். பர்நாப், பாப் பண்டிதர்களின் சீடர். ஜெர்மனி தேசத்து வைதிக சகர்

சூடாமணி. பர்நாவ் பண்டிதரின் உதவி பலங்கொண்டு (1849-75) ஹெலங்களுக்கிடையில் ரிக் வேதத்தை ஸாயண பாஷ்யத்தோடு அச்சிட்டவர். அபிநவபோஜன் என்று பெயர் பெற்ற விஜயநகரப் பிரபு ஆரந்த கஜபதீந்திரரது உதார குணத்தினால் அவர் அதையே இரண்டாம் முறை பிரசுரித்தார். 'பிராசீன ஸம்ஸ்கிருத ஸாரஸ்வத சரிதம்' 'பாரதிய தர்சன ஷட்கம்' முதலிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். 'பிராசீய ஸாரஸ்வத பவித்ரா கிரந்தாவளி' என்ற பேரால் அநேக நூல்களை வெளிப்படுத்தினார். (Comparative Mythology) புராண தத்துவ சாஸ்திரத்துக்கு மூல புருஷர்.

13. ராத் (Rudolph Roth) 1821—'95. இப்பண்டிதர் பெஞ்ஜென் விசுவவித்யாலயத்தில் கீர்வாணசிரியரா யிருந்தவர். மோட்சமூலரோடு கூடப் படித்தவர். பர்நாவ் பண்டிதரின் கடைசிக் காலத்திலிருந்தவர். விட்ரி (William D. Whitney 1827-94) லான்மன், கெல்ட்நர் பண்டிதர்களுக்கு ஆசிரியர். 1846-ல் இவர் வைதிக நூல்களையும் வைதிக சரித்திரங்களையும் கற்று, 'வேதநூலும் சரிதமும்' என்று ஒரு கிரந்தம் ஜெர்மன் பாஷையில் வெளியிட்டார். அந்நாளிலிருந்து அத்தேசத்தாரர்கள் வேதவேதாங்ககங்களை நன்றாக மதிக்கத் தொடங்கினர். 19 - வது நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் பாரதிய புராத்வ பரிசோதனை அதிகமானதற்கு இவரே மூலகாரணர்.

14. ஆட்டோ, போட்லிங்கு (Otto, Bohtlingk) 1815—? என்றும் இவ்விரண்டு ஜெர்மனி தேசத்து வைதிகப் பண்டிதர்கள் ஏற்படுத்திய பிருஹத் ஸம்ஸ்கிருத நிகண்டு(The Sanskrit—Worterbuch) 1852-75க்கிடையில் ஸென்ட் பீடர்ஸ்பர்க் (Lenin grad) நகரத்தில் சாஸ்திர கலாபரிஷத்தவர்களால் (Academy of Arts and Sciences) பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஜர்மானியர்கள் தூக்கமின்றிக் கூங்கணம் கட்டிக்கொண்டு கீர்வாண பாஷைக்காகப் பாடுபடுகிறார்களென்பது இந்த ஒரு நூலைப் பார்த்தால் தெரியவரும்.

15. தியடார் ஒளபிரெட் (Theodor Aufrecht) 1822-1907. மோட்சமூலர், பென்வே இவர்களோடுகூடப் படித்தவர். பாப் பண்டிதரின் சீடர். எடின்பரோ (1862-75) பான் (1875-89) ஸர்வகலாசாலைகளில் கீர்வாணசிரியராக விருந்தவர். மோட்சமூலர் ரிக்வேதப் பிரசாரம் செய்யுங்காலத்து அவரோடு ஒத்துழைத்து அது அச்சிடப் பெற்ற காலத்திலேயே (1849-75) இவர் ரிக்வேதமூலத்தைப் பூர்த்தியாய் அச்சிட்டு (1861-63) வைதிக நூலுக்கு விசேஷ சேவை செய்தார். 40ஹு காலம் உழைத்து, அச்சிட்ட நூல்களுக்கும் அச்சில் வராத நூல்களுக்குமாக ஒரு பெரிய பட்டி 'ஸம்புடங்களில்' (Catalogus Catalogorum) வெளியிட்டார். இப்பெருங்கோசத்தில் அகராதிபாக வரையப்பட்ட நூல்களின் பெயரும் நூலாசிரியர்களின் பெயரும் ஆயிரக்கணக்காகக் காணப்படுவனவேயன்றி நூற்றுக்கணக்காகவல்ல. ஏதாவது ஒரு நூலின் பிரதிகள் கிழக்கு மேற்கு நூல்கிலே

யங்களில் எங்கெங்கே எவ்வளவுள்ளன வென்பதையும், அந்நூலாசிரியர்கள் எவ்வளவு நூல்கள் செய்திருக்கிறார்களென்பதையும் அறிவதற்கு இது கல்பதரு போன்றது.

16. ஜியார்ஜுபூலர் (Dr. J. George Buhler) 1837-98. இவர் பென்வே பண்டிதரின் சீடர். பிரேக் (Prague) ஸர்வகலாசாலையில் கீர்வாணசிரியராய்க் கீர்வாணபாஷா சரித்திரமொன்று ஜெர்மன் பாஷையில் எழுதியுள்ள விண்டர்கிட்ஜ் (Winternitz) பண்டிதர் இவருக்குச் சீடர். 1863-லிருந்து அநேகஹு பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் கலாசாலையிலும், பின்னர் 1880-லிருந்து வியன்னா சர்வகலாசாலையிலும் ஆசிரியராயிருந்து வியன்னா பிராச்சிய விஞ்ஞானப் பத்திரிகை (Vienna Oriental Journal)யை நடத்தினவர். பாரதியர்களது சரித்திரம், மதம், தரிசனங்கள், நூல்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் போதிக்கும் 'ஹைந்தவ ஆர்ய சப்ததத்துவ புராதத்துவ விஞ்ஞான ஸர்வஸ்வம்' (Encyclopaedia of Indo - Aryan Philology and Archeology or briefly Encyclopaedia of Indo-Aryan Research) என்னும் நூலை எழுதத் தொடங்கினார். இப்பெரிய நூல் 1897-லிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது. இப்பெரிய நூலை யாக்குவதற்கு ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, இந்தியா, அரேபியா முதலிய தேசங்களிலுள்ள திக்கஜங்களையொத்த பண்டிதர்கள் தோட்கொடுத்தனர். இதை யாரும் பித்த வருஷத்திலேயே பூலர் பண்டிதர் இறந்தார். இவர் காலத்து 9 ஸம்புடங்களே வெளிவந்தன. பின்னர் கீல்ஹாரன் (Prof. Kielhorn) பண்டிதர் இதை வகிக்கலாயினர். இப்பொழுது இப்பெரும் காரியத்தை விபூடர்ஸ் (Prof. H. Luders) பண்டிதரும், (Prof. J. Wackernagel) வாகெர்னகெல் பண்டிதரும் வகித்து வருகிறார்கள். இது பெரும்பாலும் ஜெர்மனி பாஷையில் எழுதப்பட்டு வருகிறது. இந்தியர்களுக்கும் தெரியும் விதமாக இதனை ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டுமென்பதே பூலர் கருத்தாயிருந்தது. வைதிக தேவதைகளைக் குறித்து மாக்டாநெல் (Prof. A. A. Macdonell) பண்டிதர் எழுதின (Vedic Mythology) வைதிக தேவதா தத்துவம் என்ற நூலும், புளூம்பீல்டு எழுதி வெளியிட்ட அதர்வ வேதமும், ஜகரியா (Zachariae) பண்டிதரது ஸம்ஸ்கிருத கிகண்டின் சரித்திரமும் இந்த ஸர்வஸ்வத்தைச் சேர்ந்தவைகளே.

17. கெல்நேர் (Prof. Karl Friedrich Geldner) 1853-1929 இவர் ஜெர்மானியர்; ராத்பண்டிதரின் சீடர். பெர்லின் நகரத்திலும் (1890-1907) மார்பரி (University of Marbury)யிலுமுள்ள விசுவவித்யாலயங்களில் கீர்வாண ஆசிரியராயிருந்தவர். வேதங்களிற் பொருட்படுத்தும் முறையில் ராத் அதுஷ்டித்த முறைகளை இவர் கண்டித்தார். வேதங்களுக்கு அநேக இடங்களில் ராத்பண்டிதர் தப்பர்த்தம் செய்துள்ளாரென்றும், அந்தந்தப் பாகங்களுக்கு

ஸாயணர் செய்துள்ள பாஷ்யமே ஸரியென்றும் எழுதி, அமெரிக்கா ஐரோப்பா கண்டத்துப் பண்டிதர்கள் ஸாயண பாஷ்யத்தை எவ்வளவு பரிசீலிக்கத்தக்கதாக எண்ணினாலும் வேதத்தைப் பொருள் செய்யும் நெறியிலிறங்கினவர்களுக்கு அப்பாஷ்யவில்லாமல் ஒரு பதத்தைக் கூட மொழிபெயர்க்கமுடியாதென்றும் இவரும் (Prof. R. Pischel) பிஷெல் பண்டிதரும் 'வேதப்படிப்பு' (Vedische Studien) என்னும் நூலின் முகவுரையில் எழுதியுள்ளார்கள். இவர் வசன நடையில் ரிக் வேத முதற்பாகத்தை ஜெர்மன் மொழியில் 1923-ல் வெளியிட்டார். இதற்கு (Harvard Oriental Series) ஹார்வார்டு கீழை நூல் மாலைகள் என்ற நூல் வரிசைகளில் லான்மென் பண்டிதர் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

18. லான்மென் (Prof. Charles Rockwell Lanman) இவர் (William Dwight Whitney) விட்டி பண்டிதரின் சீடர். விட்டிபண்டிதர் (1827-1894) ஹெங்களுக் கிடையிலிருந்தவர். லான்மென்பண்டிதர் ஹார்வார்டு ஸர்வகலாசாலையில் கீர்வாண ஆசார்ய பீடாதிபதி. 1891-லிருந்து 'ஹார்வார்டு பிராச்சியக்கிரந்தமாலை' என்ற பெயருடன் வெளியிட்டு வந்தார். இவற்றுள் முக்கியமானவை மாக்டா நெல் திருத்தி எழுதிய பிருஹத்தேவதை (1904), விட்டிபண்டிதர் வெளியிட்ட அசர்வேத இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு (1905), புளும்பீல்டு (Prof. Maurice Bloomfield பண்டிதர் எழுதிய (Vedic Concordance) வேத வாக்கிய அகராதி, பெரிடேல் கீத் (Prof. A. B. Keith) பண்டிதர் எழுதிய கைத்திரீய ஸம்ஹிதையின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு (1914), ரிக்வேத பிராஹ்மணங்களின் மொழிபெயர்ப்பு, (1920) வேத உபநிஷதங்களிலுள்ள மத தர்சனங்கள் (The Religion and Philosophy of the Vedas and the Upanishads 1925), கீத் பண்டிதர் பரிசோதித்த ஐதரேயாரண்யகம், புளும்பீல்டு எழுதிய ரிக்வேத புனருத்தி யட்டவணை (Rig-Veda Repetitions 1916), மாக்டாநெல் பண்டிதர் திருத்திய காத்தியாயநாது ஸர்வாறுக் கிரமணி முதலிய நூல்கள் இக் கிரந்தமாலைகளைச் சேர்ந்தவைகளே.

19. மாக்டாநெல் பண்டிதர் (Prof. Arthur Anthony Macdonell 1854-1931) இவர் பென்வே பண்டிதரின் சீடர். கோபதநகரம் Oxford) ஸர்வகலாசாலையில் கீர்வாணசாரியாரா யிருந்தார். பூலர் பண்டிதரின் 'விஞ்ஞான ஸர்வஸ்வ'த்திற்கு இவர் 'வைதிக தேவதை'களைக் குறித்து எழுதினொன்று முன்பே சொல்லப்பெற்றது. வைதிக நாமங்களுக்கும் விஷயங்களுக்குமாக ஒரு அகராதி (Vedic Index of names and subjects), வேத இலக்கணம், ஸம்ஸ்கிருத ஆங்கில அகராதி இவற்றை வெளியிட்டார். ஹார்வார்டு புத்தக மாலையில் இவர் எழுதியுள்ள நூல்கள் பிரஸித்தமானவை. 1928-ல் கோபத நகரத்தில் கூடிய தேசாந்தரக் கீழைக் கல்வியாளர் மகாநாட்டிற்கு அக்கிராசனம் வகித்

தார். வெகு நாட்களுக்கு முன்பே இவர் 'உலக பாஷா சரித்திர மாலை' என்னும் கிரந்தாவளியில் 'ஸம்ஸ்கிருத பாஷா சரித்திரம்' என்னும் சிறந்த நூலொன்று வெளியிட்டுள்ளார். 1927-ல் 'பாரத வர்ஷப் பிராசீன வைபவம்' (India's Past) என்னும் நூலெழுதினார்.

20. 'பெரிடேல் கீத்' (Prof. Arthur Berriedale Keith) இவர் மாக்டாநெல் பண்டிதரின் சீடர். குருவையும் மறக்கச் செய்யும் பேராசிரியர். எடின்பரோ ஸர்வகலாசாலையில் கீர்வாணசாரியர். ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இவருக்குத் தெரியாத நூலே யில்லையாம். அநேக நூல்களை யியற்றியுள்ளார். கைத்திரீய ஸம்ஹிதையை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தவர். கர்ம மீமாம்ஸை, ஸம்ஸ்கிருத நாடக சரித்திரம், ஸம்ஸ்கிருத பாஷா லௌகிக சரித்திரம் இவற்றையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

ஓம்! வேதபுருஷாய நம:

இருக்குவேத சங்கிதை.

காப்பு.

வேதப் புருடன தடியினை தொழுபவர்
ஏதப்படுவதி லெனு மறைமொழியே
ஓதப்பிரணவ மறையினை யுணர்பவர்
மேதைப் புலவர்க ளெனுநிறை மொழியே.

(இ-ள்.) வேத புருஷனது உபய பாதாவிந்தங்களையும் வணங்குவோர் துன்படையாரென்று மறைமொழிகளும். யாவராலும் ஓதப்படும் பிரணவ மந்திரத்தினுண்மையை யுணர்ந்தவர்கள் ஞானவான்களாகிய தேவராவாரென்று நிறைமொழி யாகிய வேதங்களும். அதனாற் பிரணவத்தையும் வேத புருஷனையும் இந்நூல் இனிதின் முடியுமாறு கருதுவாம்.—(எ-று.) பிரணவமறையின துண்மையினை அஷ்டாதச ரஹஸ்யம், உப தேச வுண்மை, உபநிடதம் ஆகிய நூல்களிலும் இவ்வாசிரியரது திருநான்மணிமாலை 9-வது பாட்டிலும் நோக்குக. அ, பண்டறி சுட்டு.

நூன்முகம்.

1. ஓதுமொரு கோதில்மொழி யுற்றவெழில் கொண்டே
யாதமிலி யானொருவ ஞாந்து வலியாலே
வேதமெனு ஞானமொழிக் குன்றை விரைத்தேற
லோதுவது கையறையன் வானொடுத ளெரக்கும்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற அருட்குரு 'போற்றியங்கி' என முதல் தந்து கூறிய மொழிப்படி ஆதாவில்லாத யான் என் மனோவலியினால் வேதத்தைப் பாடுவேனெனத் தொடங்குவது கையிலாதான் வானொடுவதனை யொக்கும்.—(எ-று.) கோதில் மொழியென்றார். முக்குண வயத்தின் நிலலாத அப்பிராகிருத குருவினது அசரீரி வாக்கானமைபற்றி. ஏன்? குருவெனத் துலத்துள் வாழுகின்ற பேரைக் குறிக்கொள்ளுமியல்பு, இந் நூலாசிரியர்க்கிண்மையால். 'ஓது பயிலாத குரு ஓதுமொழி கொண்டே' என்றும் பாடம். அப்பாடத்தினும் இப்பாடமே ஓம் என முதலீது பெற்றுள்ளதாற் சிறந்ததென்க.

ரீக்வேத ஸம்ஹிதை.

2. பண்டிதர்கள் விண்டுபுகழ் சாயணரைப் பண்டு மண்டி யுரைகூற விடைதந்தவர்க ளியாரென் றண்டிபுரை மண்டில மிதைய விதில்யானுங் [ளாரே. கொண்ட துணிவென்னை? எனைக் கோதெனக்கொ

(இ-ள்.) பண்டிதர்கள் உயர்வாகக் கொள்ளும் சாயணசாரி யாரையே உரையெழுதியதற்காகக் கடிந்துகொள்ளுவார்கள் இப் பாரதவருடத்தோராயின், என் துணிபுதான் என்னை? ஆயினும் என்னையும் தள்ளிவிடமாட்டார்கள்.—(எ-று.) பாரத வருடம், பாரதகண்ட மென்பன, இந்தியாவின் பரியாய நாமங்கள்.

3. மேற்குறையுந் தாட்டிகர்கள் வேண்டி யகராதி யேற்கவமைத் தெம்மறையை யெங்கணும் விரித்தார் பாற்கர நொத்தே யொளிரும் பாரதவருடத் தார்க்க வதைப் பன்மொழியி லாக்குத றகாதே!

(இ-ள்.) மேட்டார் (St. Petersburg Lexicon) வேத அகராதியமைத்து நம்வேதங்களை இங்கிலீஷ், ஜெர்மன், லத்தீன் முதலிய பாஷைகளிற் பாடியுள்ளபோது இப்பாரதகண்ட பாஷைகளில் செய்யக்கூடாதென்ப தென்னை? இது பெரு நகைப்பை விளைக்கின்றது.—(எ-று.)

4. கம்பனெனும் வம்பன்மொழிக் கண்ணும் பலகுற்ற மம்புவி யுரைத்தகவி யார்ந்த விடமீதாற் றெம்பு சிறிதேனு மின்றித் தியசொற் புகுத்தி வம்புபெறக் கூறுமென்றன் வார்த்தையி து வென்றோ!

(இ-ள்.) கம்பன் கவிக்கும் நூறுகுற்றங்காட்டிய கவிகள் பழகிய வித்தேசத்தே ஒருயோக்கியதைபு மில்லாத யான் சொல்லும் இம்மொழியை ஒருபொருட்டாக வெண்ணி அதனைப் பெரியோர் பரிசீலிப்பார்களா? மாட்டார்கள்.—(எ-று.) தணிகைப்புராண நூலுடையாரைச் சுட்டியபடி.

5. குற்றமுணர் மாந்தர்தமக் குற்றகுணந் தோன்ற வற்றெனிலென் மாற்றமதி லற்பமெலா ரீக்கி முற்றுகுண முள்ளவையே மூதறிஞர் கொள்ளி னுற்றவென திச்செயலுக் கொத்தபலன் முற்றும்.

(இ-ள்.) தோஷக்ஞர்களுக்குக் குணந்தோன்றாது. அத னுற் பெரியோர் இதிலுள்ள குணத்தை மாத்திரம் கிரகிப்பார்களாயின் எனது இவ்வேலை ஸபலமாகும்.—(எ-று.)

நூன்முகம்.

6. அந்தணரோ டல்லவர்க ளாடியி னுணர்ந்தே நந்துறும் வேதப்பொருளை நன்மையி னடைவான் முந்துற வுரைத்த கவியார் நிறைமொழியை யிந்த வுலகத்தவர் விருந்தென றுகர்வார்.

(இ-ள்.) அந்தணரும் அல்லாதவரும் தெளிவாகவுணர்ந்து வேதப்பொருளை நன்கடையும் பொருட்டுப் பாட்டும் வசனமு மாகச்செய்த விந் நிறைமொழியை, இவ்வுலகத்தவர் விருந் துண்ணுவதுபோலப் படிப்பார்.—(எ-று.)

வேதமானதுபற்றி நிறைமொழியென்றார். நுகர்வாரென் றது செவியுணவாகையால்.

7. அங்கிலநா டொன்றுதவ மன்றுயிர்த்த தென்ன மங்கலிலா நற்புகழிற் கிரிபித்தெனு ஞானி தங்கியுறை நல்லிடத்தின் வாடையெனைத் தாக்கிச் சிங்கலி லிப்பணி தருகிற் செப்புவது மென்னை!

(இ-ள்.)—ஆங்கிலதேசஞ் செய்த தவம் பலித்த தென்னும் படி தோன்றி, வடமொழி நன்குணர்ந்து வேதங்கடையெல்லாம் மொழி பெயர்த்துள்ள கிரிபித் (Griffith) தென்னும் ஞானி வசித்திருந்த கோத்தர்கிரி யானுறைந்த குன்றுருக் கடுத்த தாதலால், அவ்விடத்துக் காற்றுவிசி என்னை இத்தொழில் செய்யுமாறு துண்டிற்று.—(எ-று.) இந்நூல் ஆதியில் ரீலகிரி குன்னூரில் இவ்வாசிரியர் வசித்தபோது தொடங்கியதென வறிக.

8. செந்தமிழு மாரியமுஞ் சேகரன தன்பி னந்துமொழி யென்பதுல கோரும்வகை நந்தத் தந்தவென தித்தமிழ்க் கேள்வியினைச் சந்த முந்துறு முழுமுதலு மோரணியா மோயும்.

(இ-ள்.) தமிழும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கடவுளுக்கு ஒத்த அன்புவாய்ந்த பாஷைகளென்பதையுலகோர் அறியும்படி யான் செய்த இந்தத் தமிழ் வேதத்தை முழுமுதற் கடவுள் ஒரு ஆப ரணமாகத் தரிப்பார்.—(எ-று.) மோயும், தாங்கும், திசைச் சொல். தமிழ்க்கேள்வி, தமிழிற் காணப்பெற்ற வேதம்.

நூல்.

முக்கிய குறிப்பு:—வேதத்தின் பொருள் கூடுமானவரையிற் கெடாமற் பாட்டின்கண் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஒரு நூலை யொருமொழியிலிருந்து மற்றொரு மொழிக்குக் கொண்டுவரும்போது அந்நூலின் முழுப்பொருளும் வருவது

ரிக்வேத ஸம்ஹிதை.

தூர்ல்பம். ஆனதுபற்றி உரை பெரும்பான்மை வடமொழி வியாக்கியானங்களுக்கிணங்கவும், வடநூலின் மூலபதங்களை யங்ஙனே யமைத்தும் எழுதப்படுகிறது. இவ்விரண்டையும் ஒத்துநோக்கிப் படித்தால் வடமொழி ரிக்வுக்களின் பொருள் நன்குவிளங்கும். பலபெரியோரின் இச்சையிவ்வகையிருந்ததால் இப்படிச்செய்யலாயிற்று. மேற்கோள்களின் என்களெல்லாம் மண்டல சூக்தச் செய்யுட்களின் என்களையே காட்டும்.

முதல் மண்டலம்.

இருக்குவேதத்தில் 10 மண்டலங்களுண்டு. ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் பல அநுவாகங்களும் ஒவ்வொரு அநுவாகத்திலும் சில சூக்தங்களுமுண்டு. இம் மண்டலத்திற்குச் சதர்ச்சி மண்டலமென்று பெயர். ஒவ்வொரு ரிஷியும் கிட்டத்தட்ட நூறு தனிச் செய்யுட்களைக் கண்டானாதலின் அதற்கு அப் பெயர் அமைந்தது. இம்மண்டலத்தில் 24 அநுவாகங்களும், 191 சூக்தங்களுமுண்டு. ஒவ்வொரு சூக்தமும் பல இருக்குக்கள் (தனிப் பாடல்கள்) கொண்டது. இவ்வகை, மண்டலம், அநுவாகம், சூக்தமெனப் பாகுபாடு செய்தவர் செளநகரம். இவர் பத்து அநுக்கிரமணி செய்தவர். அவற்றுள் மண்டல அநுவாக அநுக்கிரமணி வருமாறு:—

சௌநகர் அநுக்கிரமணி.

மண்டலம்.	அநுவாகம்.	சூக்தம்.
1-வது	சதர்ச்சி மண்டலம் 24 191
2-வது	கார்த்ஸமத மண்டலம் 4 43
3-வது	விசுவாயித்திர மண்டலம் 5 62
4-வது	வாமதேவ மண்டலம் 5 58
5-வது	ஆத்திரேய மண்டலம் 6 87
6-வது	பாரத்வாஜ மண்டலம் 6 75
7-வது	வாஸிஷ்ட மண்டலம் 6 104
8-வது	ப்ராகாத மண்டலம் 10 92
9-வது	பவமான ஸௌம்ய மண்டலம்	7 113
10-வது	சூத்ர ஸூக்த	
	மஹாஸூக்த மண்டலம்	12 191

ஆக மண்டலம் 10-க்கு அநுவாகம் 85 சூக்த 1016

நான்முகம்.

இருக்குவேதத்தில் எட்டு அஷ்டகமுண்டு. ஒவ்வொரு அஷ்டகமும் எட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் பல வருக்கங்களுண்டு. ஒவ்வொரு வருக்கத்துக்கும் பெரும்பான்மை 5 இருக்குக்களிருக்கும். இவ்வகை, அஷ்டகம், அத்தியாயம், வருக்கமெனப் பிரித்தார் காத்தியாயனர். இவர் ரிக்வேத ஸர்வாநுக்கிரமணிக்கு ஆசிரியர். அவ்வநுக்கிரமணி வருமாறு:—

காத்தியாயனர் ரநுக்கிரமணி.

அஷ்டகம்.	சூக்தம்.
1-வது 121
2-வது 119
3-வது 122
4-வது 140
5-வது 129
6-வது 124
7-வது 116
8-வது 145

ஆக அஷ்டகம் 8-க்குச் சூக்தம் 1016

இன்னொரு பன்னிரண்டு சூக்தங்களும் உண்டு. அவற்றைச் சேர்த்து 1028 ஆகும். இவற்றின் வரலாற்றைப் பின்னர் விவரிப்போம். காத்தியாயனர் பாகுபாட்டின்படி அஷ்டகம் அத்தியாயம், வருக்கம் என 3 பிரிவுகளுண்டு. அவற்றின் அட்டவணை ஒவ்வொரு அஷ்டகத்தோடும் சேர்க்கப்படும். சூக்தம் ரிக்கென்னும் வகுப்புகள் இரண்டு அநுக்கிரமணிக்கும் பொதுவாம். சூக்தம் பதிகம் போன்றது. ரிக் அப் பதிகத்திலுள்ள தனிச்செய்யுள் போன்றது. ஆதியில் ரிஷிகள் பாடிவைத்த பல ரிக்வுக்கள் அடங்கிய சூக்தங்களைத் திரட்டியே, செளநகரும் காத்தியாயரும் அநுக்கிரமணி செய்தார்களென்க. ஸர்வாநுக்கிரமணிக்கு வேதார்த்த தீபிகை என்னும் உரைவிளக்கம் ஷட்குரு சிஷ்யர் என்பவரால் செய்யப்பெற்றுள்ள தறிக.

இந் நூலின் உரை, வடமொழி மதத்தைப் பின்பற்றி, இந் நூலாசிரியராலேயே எழுதப்படுகிறது. பல உரை நூல்களையு மாராய்ந்து அவற்றிலுள்ள ஸாரங்களை வெண்ணைபோலத் திரட்டி இவ்வுரை யெழுதப்பட்டிருப்பதால், இதற்கு 'நவநீதம்' என்று பெயரிட்டுள்ளார்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

முதலத்தியாயம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் 19 சூக்தமும், 37 வருக்கமும், 194 இருக்குக்களுமுள்ளன.

1. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 1. சூக்தம் 1.

9 இருக்குக்கள்கொண்டது.

ரிஷி: விசுவாமித்திர வம்சத்து மதுச்சந்தஸ்;
வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி; (தமிழிற் கலிவிருத்தம்.)
தேவதை: அக்கினி.

1. போற்றி யங்கி புரோகித னியாகத்தே
வாற் றிருத்துவிக்க கழகிய தூதனே
டேத்தரதந மேற்றம்பெற விவட்
பாத்தளிக்கு நற்பண்பினி லுத்தமன்.

(இ-ள்.) புரோகிதனும், யாகத்தேவனும், இருத்துவிக்கும்,
ஹோதாவும், உத்தம ரத்நதாதாவாகிய அக்கினிக்கு நமன்
காரம்—(எ-று.) ஹோதா, தேவாநாம் ஆஹ்வாதா, தூதன்.

2. பண்டைக்கால விருடிக ளன்றிப்பார்
மிண்டு மிற்றைய மேன்மையருஞ் சிறந்
தண்டி யேத்தத் தருந்தவ னக்கினி
கொண்டுவந்து பஃறேவரைக் கூட்டுவான்.

(இ-ள்.) இவ்வக்கினி, பூர்வகாலத்து ரிஷிகளால் மாத்திர
மேயன்றித் தற்காலத்துப் பெரியோராலும் துதிக்கப்படும்
பெருமை வாய்ந்தவன், பல தேவர்களையும் எக்கியதலத்தே
கொண்டுவந்து சேர்ப்பான்—(எ-று.)

3. அங்கி யிங்க னளவறு செல்வமும்
பொங்கு கீர்த்தி பொருந்திய வீரரு
மங்குறது வளர்ந்திட நாட்குநாட்
பங்கமின்றிப் பகருந் தகையனே.

(இ-ள்.) இவ்வக்கினி, (பின்னும்) அளவற்ற செல்வத்தை
பும், கீர்த்தியையும், வீரராகிய மக்களையும், நாளுக்கு நாள்
விருத்திசெய்யும் பெருமையன்—(எ-று.) வீரர், வீரியத்திற்
பிறந்தவர், புத்திரர் என்றபடி.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 1.

4. அங்கி யிப் பரிபூரண வெக்கியம்
பங்கநீங்க வெப்பக்கமு மோங்குவாய்
துங்க வின்னது தேவர்க டந்திசை
யங்கமாக வணையு மிஃ துண்மையே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! இவ்வெக்கியத்தை எல்லாப்பக்கமும்
நீ சூழ்ந்து காப்பாய். அதுவும் தேவர்களிடத்து அவசியமா
கச் செல்லும்—(எ-று.)

5. உண்மை ஞான முயர்த்திடுந் தூதனார்
திண்மை தங்கிய சித்திரக் கேள்வியோய்!
வண்மை யங்கி மகிழ்பிற தேவரோ
டெண்மையாக விவண் வந்தருள்கவே.

(இ-ள்.) ஹோதாவும், கவியும், கிருதுவும், சத்தியனும்,
சித்திரக் கேள்வியனுமாகிய அக்கினிதேவன், பிறந்தேவரோடு
வருக—(எ-று.)

கவி, திவ்ய ஞானமுள்ளவன், தூர திருஷ்டியுள்ளவன்.

வருக்கம் 1.

6. எத்தகைச் சுக மாயினு மேத்துவோற்
கொத்தளிக்கு முறுதி யடைந்தநின்
சித்தமுண்மையைச் செப்புவர்; அங்கிரா
சத்திய மிதனிற் பிறதில்லையே.

(இ-ள்.) தாசுடனுக்கு எல்லாச் சுகங்களையும் கல்யாணகர
மாக அளிக்கிறாய். அங்கிரா! இது உனது உண்மைக்குணம்—
(எ-று.)

தாசுடன், யாகஞ்செய்பவன். அங்கிரா—அக்கினிக்கோர்
பெயர்.

7. இருளகற்றி யியையு முன்கட் டினர்
தெருள்பொருந்து நின் றிப்பிய நாமத்தின்
பொருள்செறிந்த துதியினைப் போற்றியே
யருள் பொருந்துற வங்கி யணைவமால்.

(இ-ள்.) இருட்டினையோட்டு மக்கினியே! தினந்தோறும்
ஞானம் பொருந்திய உனது திருவடிகளுக்குப் பிரணாமந்தாங்கி
யுன்மாட் டணைகுவோம்—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

8. அத்வரர்களுக் கான்ற வரசனாய்த்
தத்துவத்தைத் தளர விடாதுகாத்
தொத்த காந்தி யொளிர்ந்திட வேங்குவா
யுத்த மாங்க முளவுன் னறையினே.

(இ-ள்.) யாகஞ்செய்வோருக்கு ராஜாவாய்த், தத்துவங்
களை வளர்ப்பவனான சுயஞ்சோதியே! உனது கிரகத்தில்
வளர்ப்பவனே!—(எ-று.) உத்தமாங்க முளவென்னும் விசே
ஷணம் எதுகைக்காகச் சேர்த்தது. இவ்விளிகளை ஏழாவது
ரிக்கின்வினையோடு கூட்டி முடிக்க.

தத்துவம், ரிதம், இவ்வேத பதத்துக்கு வேறு பல
பொருள்களு முண்டு.

9. தந்தை தன்மகற் சார்ந்து நெருங்கியே
சொந்தமாக வுறைவது தூக்க, யாம்
வந்தனைகள் புரிந்து வளம்பெற
வந்தமாக வுடனுறை வாற்றலே.

(இ-ள்.) பிதாவினது வீட்டிற் புத்திரனுறைவதுபோல
எங்களுக்கு இலகுவாகத்தோன்றுக; அக்கினியே! எங்களுக்கு
குச் சுகத்தையளித்துக்கொண் டெம்மோ டிருப்பாயாக—
(எ-று.) உவமை, இரண்டிற்கும் பொதுவாகக் கூறியதாகும்.

வருக்கம் 2.

2. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 1. சூக்தம் 2.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: விச்வாமித்திர வம்சத்து மதுச்சந்தல்.
வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை. 1-3 வாயு; 4-6 இந்திரவாயுக்கள்; 7-9 பித்திரா
வருணர்கள். இச்சூக்தமும் இதனடுத்த சூக்தமும் ப்ரஉக சஸ்
திரமாக ஹோதாவாற் கூறப்படுமென்க. மண்டலம் 2, சூக்தம்
41 பார்க்க.

1. தோற்றஞ் சான்ற வனில! துகளற
வாற்றி யாமளி சோமத்துளிகளை
யேற்றமாகக் குடித்தெம் பிரார்த்தனைக்
கூற்றஞ் சேரச் செவிதற் துவவவே.

(இ-ள்.) அழகிய வாயுவே! உனக்காகச் சோமந் தயாரா
யிற்று. அதனைக்குடித்து எங்களது பிரார்த்தனையைக் கேட்பா
யாக—(எ-று.)

மண்டலம் 1. சூக்தம் 2.

2. பொழுதறிந்து புகழ்மறை கூறிப்பின்
றொழுது சோமத் துளிகளை யூற்றியே
விழுமியோர்கள் விழைந்து வந்திப்பாற்
பழுதில் வாயு நின்பண்பினை யோர்ந்துமே.

(இ-ள்.) வாயுவே! பகற்பொழுதையறிந்து, சோமமூற்றித்
தமது உக்தங்களால், ஓதுவார் உன்னை வணங்குவார்.—(எ-று.)

3. பவஞ்சமூடு பரவிடு முன்கரம்
நவஞ்செய் சோமக் குடியினை நாடியே
தவஞ்செய் தாகுடன் சாரிடஞ் சாருமாற்
பவனதேவ பரந் ததிரூரமே.

(இ-ள்.) வாயுவே! பிரபஞ்சமெல்லாம் பரவு முனதுகரம்
சோமபானத்தை யெண்ணி யாகஞ்செய்வோனிடத்திற்கு அதி
தூரத்திலிருந்து பரந்துசெல்லும்.—(எ-று.)

4. வாயுவீந்தர் வழங்கு மிச்சோமமு
மேயு முங்களுக் கென்ன வியைந்ததால்,
மேய ரீவி ரிருவிரு மேவியே
தோய, மீக்களி தூங்குந் துளிகளே.

(இ-ள்.) வாயு வீந்திரர்களே! இந்தச் சோம முங்களுக்
காகச் செய்யப்பட்டது. அது உங்களது வரவிற் சந்தோஷிக்
கும்.—(எ-று.)

5. சோமங் கூட்டிச் சவைபெற வாக்கிய
நேம வுண்டி யவிநினைந் தொண்பொரு
ளேம விந்திர வாயு விருவிரும்
ஓம நோக்கி யுடனே வருகவே.

(இ-ள்.) செல்வமிக்க வாயு வீந்திரர்களே! எங்களது அவி
யையெண்ணி உடனே இங்கு வருக.—(எ-று.)

வருக்கம் 3.

6. சோமராட்டை சவைபெற வாற்றிய
வேமமான மதுவினை வீரர்கள்!
சேமமாகப் பருகத் திரும்புவி
ரோம சூக்த முரைத்த ததற்கென்றே.

(இ-ள்.) வாயு வீந்திரர்களே! சோமராட்டையிற்செய்த
மதுவைப் பருக வருக. அதற்கென்றே உண்மையிற் சூக்தஞ்
சொல்லப்பட்டது.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

7. திவ்ய சக்தி சிறந்திடு மித்திர!
தெவ்வழித்துச், சிறப்புடனெய்சொரிந்
தெவ்வ நீங்க வியற்று கிரியையைச்
செவ்வை யாக்கும் வருண! செபிப்பெனே.

(இ-ள்.) தூய வலியுள்ள மித்திரனே! ஓமக்கிரியைகளைப் பூரணஞ்செய்யும் ரிசாதஸனாகிய வருணனே! உங்களை யான் அழைக்கிறேன்.—(எ-று.) ரிசாதஸன்=பகைவரையழிப்பவன்.

8. ரிதத்தின் நன்மையா லோம்புவரால் ரித
மிதத்தின் வேண்டுவோ ரெண்ணினதாற் பகல்
விதத்த மித்திரன் மேவிய வாருணன்
கதித்து நின்ற வலியினைக் கைக்கொண்டார்.

(இ-ள்.) மித்திரா வருணர்கள், ரிதத்தின் சுபாவத்தாலும், ஆதனை விருத்தி செய்வோராலும், ஒழுங்கை விரும்புவோரது நினைப்பினாலும் பெருவலிபெற்றனர்.—(எ-று.) ரிதம்—தக்தவம், ஒழுங்கு, உண்மை, யாகம் என்னும் பொருளுடைத்து. விதத்த, விதந்த, வலித்தல் விகாரம்பெற்றது.

9. தோற்றஞ் சான்று துகளறு மாட்சி சால்
பேற்ற மித்ர வருணரை யேத்திடி
னாற்றஞ் சான்ற நடைக் குயர் வீகின்ற
வாற்றல் சார்த லறைவர் கவிகளே.

(இ-ள்.) உயர்ந்த பிறப்போடு கூடி விலாசமான ஆளுகையைடைந்த வுங்களைத் துதிப்பின், மித்திரா வருணர்களே! ஆசாரசில முயருமென்று நமது ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்—(எ-று.)

வருக்கம் 4.

3. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 1. சூக்தம் 3.
12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி மதுச்சந்தல்.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: 1—3 அசுவினிகள், 4—6 இந்திரன், 7—9 விசுவதேவர்கள், 10—12 ஸரஸ்வதி.

1. நன்மை தந்தரு ணையகர் செல்வராம்
வன்மை தங்கு கரம்விரி யச்வினீ
யென்மை தேவர்கா ளெங்கள் பவியையெய்ம்
இன்மை நீங்க வெடுத்துப் புசியுமே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 3.

(இ-ள்.) சுபப்பதிகளும், யாகதனமுள்ளோருமான அசுவினிகாள்! எமது இல்லாமைகெட உங்கள் விரிந்த கரங்களால் நீங்கள் விரும்பிய அன்னத்தைப் புசியுங்கள்.—(எ-று.)

இன்மை நீங்கவென்பது முதலூலிலில்லை. என்மை, எல்வின் நன்மை, ஒளி என்றபடி.

2. சொற்பெறத் துதித் தேத்தத் தருந்தநல்
லற்புதம் புரி யச்வினி தேவர்தும்
மற்பெரும் பொறிவன்மையைச் சாற்றுமெ
மெற்பெறுங் கவி யேற்றுக்கொண் டாங்களவே.

(இ-ள்.) பலவித அரிய செயல்களையும் புரியும் அசுவினியரே! உமது வல்லமையைக் கூறு மெம்போற்றை யேற்பீராக.—(எ-று.) இச்செயல்களிற் சிலவற்றை மண். 1, சூ. 112-ல் காண்க.

3. வய்யகத்து வழிக்கட் பகையழப்
பொய்மை யின்றி யிங் கற்புத மாற்றுவிர்!
கொய்தருப்பையிற் கூடுஞ் சுகையினைக்
கய்யி னேற்கக் கடிதின் வருகவே.

(இ-ள்.) வழிதோறுமுள்ள பகைவரை யழுவித்துப், பொய்மையில்லாமல் அரிய செயல்களைச்செய்யும் வீரர்கள்! நறுக்கின தருப்பையிற் சொரியும் சோமத்தை யேற்க வருவீர்களாக—(எ-று.) நாஸத்யா, தஸ்ரா என்பன அசுவினியரின் நாமங்கள். நாஸத்யா, அஸத்தியமில்லாதவர்கள்; தஸ்ரா, அற்புதச்செய்கை புரிபவர்களென்பார் மேனாட்டாசிரியர், அழகிய தோற்றமுடையவர்களென்பார் ஸாயனர்.

4. சித்ர காந்தி திகழ்ந்திடு மித்திர
மெத்த நன்கு வடிக்கட்டி மேவியே
சுத்த மான வமிழ் துனக்காகவே
சித்தமாயிற்றுச் சீக்கிரஞ் சேர்கவே.

(இ-ள்.) சித்திரபானுவாகிய விந்திரனே! இங்கே சோமம். (ரித்விக்குக்களது விரல்களினால்) உனக்காகப் பிழிந்து சுத்தமாக் கப்பட்டுள்ளது; விரைவின் வருக.—(எ-று.)

5. பாடல் தூண்டிடப் பண்ணிசைப்போர் தூண்டக்
கூடியிங்குள விப்பிரர் கூவிடத்
தேடி யீயு மவியுணவைச் சீரி
னாடி யேசுக விந்திர நன்கினே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) மறைபாடுவோரும், மறையும், மற்றைய விப் பிரர்களும் அவிபுணவோடு கூவுவதைக்கேட்டு, இந்திரனே, வருவாயாக.—(எ-று.)

6. வருக வென்றுனை வாலிதிற் கூப்பிடும்
அரிவ வெங்கண் மறையினை யாதரித்
தொரு கணமெனும் தாழ்த்திடா திங்குற்றுப்
பெருகு மெங்க ளமிழ்தின் மகிழ்கவே.

(இ-ள்.) குதிரையோடுகூடிய விந்திரனே! எங்குளது மறைகளைக்கேட்டு விரைவின்வந்து சோமச்சுதையில் மகிழுவாயாக.—(எ-று.) அரிவ, ஹரிவ: குதிரைநாயகன், இந்திரன் என்பதன் விளி.

வருக்கம் 5.

7. மக்க டம்மை வளர்த்துப் பலன்றந்து
மிக்க நற்பரி சிந்து விளங்குவோர்
தக்க தாசுடன் ருங்கிய சோமத்தை
நக்கத், தேவ ரியாவரு நாடவே.

(இ-ள்.) மனிதர்களைப் பாதுகாத்துப் பலனை யளித்துக் காக்கும் விச்வ தேவர்கள் எக்கிய கர்த்தாவினது சுதையை உண்ண வருக.—(எ-று.) சுதை, லோமம்.

8. சட்டெனத், தொழில் சாதிக்குந் தேவர்காள்,
கொட்டில் செல்லுங் கற்றாக்களை மானவே
யொட்டி யும்மை யுளத்தமைத் தாக்கிய
தட்ட நற்சுதை சாப்பிடச் சாருமே.

(இ-ள்.) காரிய சாதனத்திற் சிறந்த விச்வதேவர்களே! கற்றாக்கள் தத்தம் கன்றுகளை நாடிக் கொட்டிலுக்குப் போவது போல் விரைவாகச் சுதையை யுண்ணவாருங்கள்.—(எ-று.) கால மழைபெய்விக்கும் விச்வதேவர்காள், சூரிய கிரணங்கள் பகலை நோக்கி விரைவதுபோலச் சோமம் பருக வாருங்கள் என்பது யாஸ்கர் மதம். சாயணருரை—தேவர்காள் என்றது அதிகாரத்தால் விச்வதேவர்களைக் குறித்தது.

9. குற்ற மற்றுக் குறைவொன்று மில்லவர்
பற்று சிந்தைத் துரோகம் பயிலாதா
ருற்ற ஞானிய ரொண்டிருக் கூட்டுவோர்
தெற்றென் விச்சுவ தேவ ரவிகொளல்.

(இ-ள்.) அட்சயரும், துரோகமற்றவரும் செல்வமளிப்ப வரு ஞானியருமான விச்வதேவர்களை அவிக்கொண்டு சேவிப்போமாக.—(எ-று.) அல்லது தேவர் அவி கொள்ளுக.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 4.

10. தூயவள் பொரு டோய்க்குங் கருத்தினள்
மேய வுண்டி விளைத்திடும் வாணி, எம்
பாய நல்லவி பாரிக்கும் யாகத்தை
யேய விச்சை மகிழ்வி னியைகவே.

(இ-ள்.) பாவகியும், வசுவைக் கூட்டுபவளுமாகிய ஸரஸ்வதி, அவிப்பொதிந்த வெமதுயாகத்தை விரும்பி வருக —(எ-று.) வசு, செல்வம்.

11. நற்கவிக்கு நடையை யளிப்பவள்,
எற்றருபவ ளேற்றம் பெறுமன
முற்றவர்க், கவளுன்னித் தருமவி
முற்று மெக்ய மொழிமக ளேற்பளே.

(இ-ள்.) சத்தியவாக்கிகளாகிய கவிக்களை உற்சாகப்படுத்துபவளும் நன்மனமுள்ளாருக்குக் காந்தியளிப்பவளுமாகிய ஸரஸ்வதி, அவளைக்குறித்துச் செய்யும் இவ்வெக்கியத்தைக் கைக்கொள்வாள்.—(எ-று.)

12. எல்லையில் பெருக்கேன்ற மொழிமகள்
பல்லுணர்வையும் பாரித் துயர்த்துவோ
ணல்ல தன்னொளி கொண்டு நடையெலா
மெல்லுறச் செய்யும் வன்மையியைந்தவள்.

(இ-ள்.) கரையற்ற வெள்ளத்தினளும் உணர்வை யுயர்த்துபவளும் தனது ஒளியினால் ஞான நடையெல்லாம் பிரகாசிப்பிப்பவளும் ஸரஸ்வதியாம்.—(எ-று.) முன் சூக்தமும் இதுவும் ப்ரஉக தேவதைகளைப் போற்றும்மென்பதை 2-ம் சூக்தத்தொடக்கத்திற் கூறினோம். ப்ரஉக தேவதைகளாவார், வாயு, இந்திரவாயுக்கள், மித்திரா வருணர்கள், அசுவினிகள், இந்திரன், விசுவதேவர்கள் ஸரஸ்வதி என்னும் எழுவரும் ஆம். இவர்களது முறை பிறழலாகாதென வுணர்க.

வருக்கம் 6.

4. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 1. சூக்தம் 1.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட மதுச்சந்தஸ்.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திரன்.

1. ஆயன் பால்கறப்பான் பசுதன்னையே
கூயழைத்தலிற் கூர்நல் லுருவத்தின்
மேய நற்றொழில் வேந்தனை நாடொழற்
தோயு மெந்துணை யாக வழைப்பமே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) பால்கறக்கும் இடையன் பசுவை யழைப்பது போல் தினந்தோறும் யாம் நற்கரும் நாயகணை விர்திரனைத் துணைக்காக வழைப்போம்.—(எ-று.) வேந்தன் என்னுஞ்சொல் பெரும்பான்மை யிர்திரனையே சுட்டி நிற்கு மிந்நூலில்.

2. சோமபானியே, சோமங் குடிக்கவெஞ் சோம மாற்றுஞ் சவனந் துதைக; பின் சோம மாந்துக; வான்களிச் செல்வவா நேம நன்மத மாக்களை யீயுமே.

(இ-ள்.) சோமபானியாகிய இந்திரனே! எங்களது சோமம் பிழியுஞ் சவனத்துக்கு வருக; சோமத்தைப் பருகுக. செல்வ வான் சந்தோஷப்பட்டால் பசுத்தானஞ் செய்வான் (அது போலவே நீயும் எங்களுக்குத் தருவாய்).—(எ-று.) செல்வ வானது மதம் ஆக்களை யீயுமென்க.

சவனம் யாகப்பொது. வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. மதம் குடிவெறியன்று. மதமென்பது சோமத்தைக் குடிப்பதால் நற் காரியத்தைச் செய்ய வெழும் ஊக்கம் என்றும் அதற்குச் சமமான பதம் வேறு பாஷைகளில் இல்லையென்றும் (Max Muller) மோட்சமூலர் கூறுவர்.

3. பின்ன ருன்ற னருகிற் பிறங்கிடு நன்னய மதி வாய்ந்தவர் நாப்பணைம் மன்னு புந்தி வயங்கிட வுன்னுவோம்; துன்ன வீண்டெமைத் தோயா தொழிகவே.

(இ-ள்.) சோமபாநாநந்தரம் உன்னருகிலுள்ள சமதி களுக்கு மத்தியில் எங்களுக்கு நற்புத்தியுண்டாகும் வண்ணம் உன்னை நினைப்போம். நீ எங்களை உல்லங்கனம் செய்யாது ஈண்டுவருவாயாக—(எ-று.)

4. பண்டிதன் மெய்ப் பராக்கிரமன் பகை கண்டகன் கடலேயெனுங் கல்வியான் மிண்டு நண்பரின் மீச்சிறந்தோங்கும் ஆ கண்டலனைக் கடுகிப் பிரார்த்திப்பாம்.

(இ-ள்.) பண்டிதனும், பராக்கிரமசாலியும், பகைவதைப் பவனும், மேதானியும், நண்பரிற் சிரேஷ்டனுமான இந்திரனை யணுகிக் கேட்போமாக.—(எ-று.) கடலேயெனும் என்ற வுவமை மூலத்தி லில்லை.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 4.

5. எம்மவர்க ளரியினை யேத்தல்; பின் எம்மை நிந்தித் திகழு மெதிரிகள் செம்முக பிறதேயம்; அரிதனை நம்பி யூழிய நாட்டுவோர் நிற்கவே.

(இ-ள்.) எங்களைச் சார்ந்தவர்கள் இந்திரனை யேத்தட்டும்; எங்களை நிந்திப்போர் பிறதேயம் போகட்டும்; இந்திரனை நம்பிப் பணிசெய்வோர் தங்கட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 7.

6. பகைவதைப்பவ வுன்னருளாற் றெவ்வர் மிகுதனத்தை விழைந்து பெற்றாருளெனத் தகுமெந் நண்பர்கள் சாற்றுசுன்றார்; அரி சுகமளிக்கப் பொருந்திச் சுகிப்பமே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை வதைப்பவனே! பகைவரும் உன் னருளாலேயே செல்வவான்க ளாயினரென்று எம் நண்பர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அத்தகைய இந்திரன் சுகத்தை யளிக்க யாம் அதனை யறுபளிப்போம்.—(எ-று.) வேதத்திற் படர்க்கையும் முன்னிலையும் அடிக்கடி சேர்ந்துவரும். முதலில் முன்னிலையாகக் கூறிப் பின்னர்ப் படர்க்கையாக அம்முன்னிலையையே மாற்றிக் கொள்ளுவர்.

7. எக்கியத் திரு வேய்ப்பது வேகமார்ந் தொக்க மாந்தர்க் குவப்பை யளிப்பது தக்க கன்மந் தருவது நண்பனை யெக்களிப்பி னிருத்துவ தேய்க்கவே.

(இ-ள்.) எக்கியத்துக்குக் கீர்த்தியைத் தருவதும், விரை வில் சவனத்திரயங்களில் பரவுவதும், நரர்களுக்குக் களிப்பைத் தருவதும் சற்கருமங்களைக் கொண்டுவருவதும், நண்பனை (இந் திரனை) அதிக மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதுமாகிய சோமத்தை விரை விற சேர்ப்பீர்களாக.—(எ-று.) நண்பன் ஈண்டு இந்திரன்.

8. மகங்க ணூறியைத் தோங்கு மொருவனே! சுகங் கொடுத்துயர் சோமங் குடித்த பின் அகந்தை யார்ந்த விருத்திராச்ச செற்றனை; அகங்கொள் போரினர்க் காற்றினை வன்மையே.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! சோமத்துளிகளைப் பருகி விருத் திர னாதியரைக் கொன்றாய்; போரிற் பொருநரைக் காத் தாய்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

9. மகங்க ணாறு மருவிய விந்திர
வகங் களிக்கத் தனத்தினை யாம்பெற
வுகந்த போரி லுறுதி மலியுனை
மிகுந்த வல்லப மேவுறச் செய்குவோம்.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! யாம் செல்வம்பெறுமாறு யுத்த
களத்தில் வலிமை பொருந்திய வுனக்குப் பின்னும் வலிமையை
பூட்டு வோம்.—(எ-று.) சதக்கிருது=வெகு கர்மத்தோடு கூடிய
வன் என்பார் சாயனர்.

10. மகம் புரிபவர்க் குற்ற மறுவில்நண்
பிகம் விளங்கு மகா னிருஞ் செல்வத்தை
யுகந்தளிக்கு மொருவ னரிபுகழ்
பகர்ந்தொளிநுங் கவியினைப் பாடவே.

(இ-ள்.) யக்குஞ் செய்வோருக்கு நண்பனும், மகானும்,
செல்வத்துக்கு நாயகனுமாகிய இந்திரனது கீர்த்தியைக்கூறும்
கவிகளைப் பாடுக.—(எ-று.) இருத்துவிக்குக்களே, நீங்கள்
பாடுங்கொள்க.

வருக்கம் 8.

5. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 2. சூக்தம் 2.
10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி மதுச்சந்தல்.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திரன்.

1. *தோழர்கா ளிவண் டோமங்க டாங்குவீர்
வாழி நீவிர் வருக விரைவின், உம்.
பீழை நீங்க வமர்ந்து பிறங்கியே
கேழி னிந்திரன் சீதங்கள் பாடுமின்.

(இ-ள்.) ஸ்தோமங்களைத் தாங்கும் தோழர்களை! உடனே
வந்து அமர்ந்து இந்திரனது சீதங்களைப் பாடுமின்.—(எ-று.)
வாழி, பீழை நீங்க, கேழின், இவை எதுகை நோக்கிவந்தன.
வடமொழி ரிக்வேதத்தில் மோனை எதுகை முதலியன
கிடையா. *இக்குறியுள்ளன குளகமாம்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 5.

2. * பலர்விரும்பிடும் பண்புடை யுத்தமன்
பலவிதப்பொரு டம்மைப் பரிந்துகாத்
திலகு நாயக னிந்திரனுக் கெனக்
குலவி யாவருஞ் சோமச் சதைகொடே.

(இ-ள்.) பலரும் விரும்பு முத்தமனும், பலவித தனங்
களுக்கும் ஈசானனும் ஆகிய இந்திரனுக்காகச் சோமச்சதை
யைப் பிழிந்துகொண்டு.—(எ-று.) சீதங்களைப்பாடுமின் என
மேற்பாட்டோடு கூட்டுக.

3. அன்னவ நெமக் காக அறமுதல்;
அன்னவ நெமக் காக பொருண்முதல்;
அன்னவ நெமக் காக பெருமதி;
யன்னவ நெமைச் சார்க் வுணவொடே.

(இ-ள்.) அத்தகைய விந்திரன் எங்களுக்குப் புருஷார்த்த
மாக வேங்கட்டும்; பொருட்காரணமாக வாக்கட்டும்; எமக்குப்
பேரறிவளிக்கட்டும்; உணவுப்பொருள்களோடு எம்மாட்டு
வரட்டும்.—(எ-று.) அறம் ஈண்டு புருஷார்த்தங்களைக்குறித்து
நின்றது.

4. கொற்ற வாசி குலவு நற்றேரினி
னிற்றலோடு நெருங்கிப் பகைவர்கள்
சற்றும் வந்தெதிர் சாற்றலா வல்லபம்
பெற்ற விந்திரன் பேச்சினைப் பாடவே.

(இ-ள்.) தேரில் (இரண்டு) குதிரைகளைப்பூட்டி நிற்குங்
கால், சத்துருக்கள் பயந்தோடும் வல்லபத்தையுடைய இந்திர
னது துதியினைப் பாடுங்கள்.—(எ-று.) துவி வசனமாக ஹரி
யென முதலாலிலுள்ளது. ஹரி=குதிரை, வாசி.

5. தயிர் கலந்து தயங்கிய சோமத்தின்
செயிரகன்ற சிறப்புத் துளிகளும்
உயிரடைந்த வுடல் களியெய்துவான்
வயிறு முற்றப் பருகிட வந்தவே.

(இ-ள்.) தயிர்கலந்த பரிசுத்தமான சோமத்துளிகள் சோம
பானியின் பானத்துக்கென வமைந்தன.—(எ-று.)

வருக்கம் 9.

6. நன்மை செய்பவ விந்திர நாடியே
நன்னர் சோம நலக்கக் குடிக்கவும்
மென்மை தங்கு முதன்மையை மேவவும்
மன்னினு யொர்கணத்தின் வலியையே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) நற்காரியங்களைச் செய்யு மிந்திரனே! சோமங் குடிக்கவுந், (தேவர்களுக்குள்) முதன்மை பெறவும், ஒரு நிமிஷத்தில் உற்சாகத்தோடு வலிமையைப் பெற்றனை.—(எ-று.)

7. பண்ணின் மீக்களி யிந்திர வொல்லையிற் பண்ணுஞ் சோமப் பருந்துளி யுன்னகத் தொண்ணி நிற்க! வுனதரு ஞானத்தின் வண்ண நன்மை யுருவின் வயங்குக.

(இ-ள்.) பண்ணிற் களிக்கும் இந்திரனே! விரைவாகப் பரவு மிச் சோமம், உனக்குள் றுழையட்டும்! உனக்குச்சிறந்த ஞானத்தைத் தரும்பொருட்டு நல்லவுருவோடு தோன்றட்டும்.—(எ-று.)

8. சதமக வுனைச் சாற்றிடுந் தோமமு மிதமு றுத்தமு மீடில் வலியளித் தெதிரற வுனைச் செய்தனவா லெம துதியு மத்தொழி றுன்னுக வின்றுமே.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! உன்னைப் புகழ்ந் தோமங்களும் உத்தங்களும் உன்னை யாவார்க்கும் பெரியவ னாக்கின. எங்கள் பண்களும் அப்படியே உன்னைச் செய்யட்டும்.—(எ-று) ஸ்தோமம் ஸாமகனால் பாடப்படுவது. உத்த சஸ்திரங்கள், பேசப்படுவன—சாயணர். இதமுறு உத்தம் எனப் பிரிக்க.

9. என்று மாறா வுதவி யியைப்பவ வொன்று மாண்மை யெலாம்பொதிந் தோங்கியே துன்று மிப்பலி யூணுணக் கிந்திர வொன்று றாற்றுப் பத்தான துதவுக.

(இ-ள்.) அட்சயமான வுதவியைத்தரு மிந்திரனே! வீரிய மெல்லா நிறைந்த இப்பலியுணவு, ஆயிரக்கணக்காகப் பாவியது (சோமமென்றபடி) உனக்கு அளிக்கப்பட்டட்டும்.—(எ-று.)

10. பண் செவிமடுத் தாநந்தம் பாவிய விண்ணி னீசனா மிந்திர வெம்மெய்யை மண்ணின் யாரும் வருத்தா தெடுத்தெம கண்ணினும் வதை காணுது காக்கவே.

(இ-ள்.) கிர்வணனே! இந்திரனே! எம்முடலை ஒரு மர்த்தியனும் வருத்தாமற் காப்பதுடன், வதையினின்றும் எங்களை நிவர்த்திப்பாயாக.—(எ-று.) கிர்வணன், பாட்டுக்கேட்டு மகிழ் பவன்.

வருக்கம் 10.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 6.

6. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 2. சூக்தம் 3.

10 இருக்குக்கள்கொண்டது.

ரிஷி: மதுச்சந்தஸ். வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை 1, 2, 3, 10 இந்திரன்; 4, 6, 8, 9 மருத்துக்கள்; 5, 7, இந்திரா மருத்துக்கள்.

1 துன்று சூரிய னங்கி சலவுகா லென்றொளிரு மவனை யியைந்து சூழ்ந் தென்று மோங்கிய சீவர்க டந்தொழி னன்றிணைப்பர்; நபத் தொளிநுந் நாளே.

(இ-ள்.) சூரியன், அக்கினி, வாயு என்னும் உருவங்களின் விளங்கும் இந்திரனைச் சூழ்ந்து திரியும் (மூவுலகத்துச்) சீவர்களுந், தந்தொழில்லைத் தெய்வச்செயலோடு சேர்ப்பார். (இந்திரானுடைய மூர்த்தி விசேஷங்களில் ஒன்றாகிய) நட்சத்திரங்களும் வானிற் பிரகாசிக்கும்—(எ-று.) மேனாட்டார் வேத பதங்களுக்கெல்லாமுள்ள பொருள்களை ஒரே மாதிரியாக்கி எங்கும் அப்பதங்களை யப்பொருள்களிலேயே உபயோகிப்பார். அதற்குச் சுட்டாக இப்பாட்டைக் காட்டுதும்:

“அவனைச்சூழ்ந்து நிற்பவர், அவன் செல்லுங்கால், ஒளி பொருந்திய சிவந்த வாகிற்குக் கலினம் பூட்டுவார். வானில் வெளிச்சங்கள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்.” சுற்றி நிற்பவர் மருத்துக்களா யிருக்கலாம். அக்குதிரை சூரியனாகவு மிருக்கலாம்.—(Griffith) மேனாட்டாசிரியர்.

இந்நூலில் மேனாட்டாசிரியர் என வந்த இடங்களிலெல்லாம் கிரிபித்தென்பவரையே கொள்க. ஏனைய மேனாட்டாசிரியர்களது பெயர் தனித்தனியே சொல்லப்படும். மேனாட்டாசிரிய ரெல்லாருக்கும் சாயண ருரையில் நம்பிக்கை குறைவு.

2. சிவந்து திரத்தின் வீரரைத் தாங்கிடு முவந் தேவரும் விரும் பிரு மாவினை நிவங்கொ டேரிரு பக்கமு நேடியே துவம் பெறவே தொடுத்து விடுப்பரால்.

(இ-ள்.) அவனது தேரி னிருபக்கத்திலும் விரும்பத்தக்க இரண்டு சிவந்த குதிரைகள், சாரதி முதலிய வீரரைத்தாங்கும் தீரம்பொருந்தியவற்றையிணையாகப் பூட்டுவார்.—(எ-று.) சாரதிகள் தோன்ற எழுவாய். நிவங்கொள், எதுகைபற்றிச் சேர்த்தது.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

3. களங்க மாரிடங் கண்ணி யொளிர்ந்துரு
விளங்கலாத் தல மக்காள் விளங்கவிட்
டுளங்கொள் காந்தி யுஷஸுக்க ளோடவ
னிவங்கு தோற்ற மெடுத்தன னன்கினே.

(இ-ள்.) மரண தர்மம் பொருந்தியவர்களே! (ஒரு ஆச்சரியம் கேளுங்கள்.) இருட்டு நிறைந்த விடமெல்லாம் உருவைக் காட்டி வைகற்பொழுதுகளோடு பிறந்தான் (சூரிய ரூபமான) அவ்வந்திரன்.—(எ-று.) சூரியனையும் இந்திரனையும் ஒன்றாய்க் கருதுவது வேதமரபு. உஷஸுக்களோடு, உடசுக்களோடு எனவும் பாடம் கொள்ளலாம். உஷஸ்—வியல்.

4. பின்னர்த் தோன்றிடு நீரோ டெனவெணி
நன்ன ரெக்கிய நாட்டுறு நாமத்தைத்
துன்னி நிற்பவர் மீட்டுங் கருப்பத்தை
யுன்னி யன்னத்தைத் தூண்டிட லுற்றனர்.

(இ-ள்.) (வருஷாகாலத் தீர்த்தபின்) இனியுண்டாகவேண்டிய நீரையும் உணவுப்பொருள்களையும் எண்ணி, யக்ஞத்துக் குகந்த (தேவ) நாமந்தரித்தவர் (மருத்துக்கள்) மறுபடியும் (ஒவ்வொரு வருஷமும், மேகமத்தியில்) ஜலகர்ப்பத்தைத் தூண்டி விடுவார்கள்.—(எ-று.) மருத்துக்கள், புயல்கள்; இப்பொருளிலிருந்த இச்சொல் தேவ கணங்களைப்பின் குறிக்கலாயிற்று. அதனால் மருத்துக்களும் ரிபுக்களைப்போலப் பின்னர்த் தெய்வமாக்கப்பட்டவர் என்பது மோட்சமுலர் மதம்.

5. உறுதி வாய்ந்தவை யேனு முடைப்பவர்
அறுதி வாய்வுற வொன்றினைப் பேர்ப்பவர்
உறு துணையெனக் கொண்டிடு மிந்திர,
குறுகி நற்குகை யாக்களைக் கண்டனை.

(இ-ள்.) பலமானவற்றைக்கெடுத்து ஒன்றை இலேசாக இடம் மாற்ற வல்லவர்களை (மருத்துக்களை)த் துணையாகக் கொண்ட இந்திரனே! குகைக்கண் வைக்கப்பட்ட கறவைகளை (யும்) நீ கண்டாய்.—(எ-று.) இதற்கு ஒரு இதிகாசமுண்டு: பணிகளால் தேவலோகப் பசுக்கள் கவரப்பட்டு இருட்டி லடைக்கப்பட்டன. அவ் வசூர்களைக் கொண்டு மருத்துவருடைய துணையினால் இந்திரனே அப்பசுக்களை மீட்டான் என்பது—சாயனர். மேனாட்டாசிரியர் இக்குகை காளமுகிலைக் குறிக்குமென்றும் பசுக்கள் நீர்த்தாரைகளாமென்றும் கூறுவார். அம்மேல் “கருமுகில்களி வீர்வரக் கண்டனை” என்னல் தரும்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 6.

6. தேவர் வேண்டும்பண் செம்மையி னேதுவார்,
பாவு ஞானியைப் போற்றுதல் போலத்தம்
மேவு மேன்மையைத் தோற்றிடுஞ் செல்வத்திற்
றவுசீர்ப் பெரியார் வரப் பாடுவார்.

(இ-ள்.) (மருத்துத்) தேவர்கள் விரும்பும் பண்களைப் பாடும் இருத்துவிக்குக்கள், ஞானியை (இந்திரனை)ப் பாடுவது போலவே, தமது மகிமை விளங்குந் தனம் வாய்ந்து சீர்த்தி பாரந்த மகான்களை (மருத்துக்களை)யும் பாடித் துதிப்பார்.—(எ-று.) ஒதுவார் பாடுவாரென முடிக்க.

7. அச்சமில் வலி யிர்திர னண்ணியே
பொச்சமில் களியோடு பொருந்தியே
தற் சமான வொளியொடுஞ் சார்ந்துதின்
றிச்சகத்தவர் கண்மு னெதிர்கவே.

(இ-ள்.) பயமில்லாத இந்திரனோடு நெருங்கி, என்று முற் சாகத்தோடு விளங்கும் (மருத்துக் கூட்டம்) (இந்திரனுக்குச்) சமானமான காந்தியோடும் எங்கள் கண்ணிற் பட்டும்.—(எ-று.) முன்பு இந்திரன் விருத்திரனை வதைத்த காலத்து அவனுக்குத் துணைநின்ற எல்லாத் தேவரும் விருத்திரனது சுவாசம்பட ஓடிப்போயினர். அப்போது விருத்திரனது சகல சேனையையும் வெற்றி கொள்ளுமாறு மருத்துக் கணம் சேர்ந்தது என்பது இதிலூலம்—சாயனர்.

8. மாசகன்றவர் வானத் தெழுபவர்
பேசெவரும் விழைதரு பெற்றிய
ராசி விர்திரற் காண வலிக்கண
நேசத் திம்மக நேடி யின்பூட்டுமே.

(இ-ள்.) தோஷரஹிதரும் வானலோகத்தை நோக்கிச் செல்லுபவரும், (பயனளிக்குந் தன்மையால்) யாவராலும் விரும்பப்படுபவரும், இந்திரனுக்குப் பலம்போலக் கூடினவருமான மருத்துக்கூட்டத்தாருக்கு, இம்மகமும் (பலத்தையும்) இன்பத்தையு மளியாநின்றது.—(எ-று.) மகஞ் செய்வோன் அளியா நின்றான் என்று இலக்கணையாற் கொள்ளுக.

9. எங்கு மேகுவீ ரேயு முமதிடந்
தங்குறூ திவட் சாருக விண்ணின்றும்
பொங்கொளிக்கதிர் தன்னிட நின்றுமே;
யிங்குறு பண் ணதனை யிச்சித்ததே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) எல்லாவிடமுஞ் சூழ்ந்து செல்லுகிறவர்களே ! (மருத்துக்களே!) (இவ்விடத்துக் கூறப்படும் பாட்டுக்கள் உமதுவரவை மிகவும் விரும்புகின்றதால்,) நீர் உமது (அந்த ரிட்ச) உலகத்திருப்பினும், வானத்திலிருப்பினும், அல்லது சூரிய லோகத்திலிருப்பினும், (எங்கிருப்பினும்) வருவீர்களாக. இங்குரைக்கப்படும் பண் அதனை விரும்புகிறது.—(எ-று.) துணிவுப்பொருளில் வந்த இறந்தகாலம், இச்சிக்கின்றது என்பது பொருள்.

10. இவ்வி விர்திரன் விண்ணிருந்தோ விங்குக் குவலயத்தினி னின்றுகொண்டோ வன்றி யுவமையற்றக லந்தரத் தோங்கியோ தவலறுந் துணையாக விரப்பமே.

(இ-ள்.) விசும்பிலிருந்தோ வல்லது பூமியின் கண்ணிருந்தோ, இர்திரன் நமக்குத் துணைசெய்யவேண்டுமென்று (பொருளளிக்கவேன்று) யாசிப்போம்.—(எ-று.) இவவு=இழிவு.

வருக்கம் 12.

7. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 2. சூக்தம் 4.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஐடி மதுச்சந்தஸ்.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இர்திரன்.

1. தலைவ னிர்திரனே யெனச்சாற்றுவார் கலைவல் வாக்கி னத்வர்பு வாதியரும் நிலையிருக்கு நிறவு மோதாக்களுந் தலைமை காண வழ்காதாக்க டாமுமே.

(இ-ள்.) சாமகானத்திற் சிறந்த உத்காதாக்களும், இருக்கோதுவதிற் சிறந்த ஹோதாக்களும், (கலைவல்) வாக்கோடு கூடிய அத்வர்பு முதலியவர்களும், இர்திரனே பெரியவனென்று புகழ்வார்.—(எ-று.) உத்காதா சாமவேதமும், ஹோதா இருக்கு வேதமும் அத்வர்பு யஜுர்வேதமும் தெரிந்தவர்கள்; யாகத் துக்கு உதவி செய்வோர் இவர்.

2. பொன் னணிந்த குலிசப் புலோமசித் துன்னு சொற்பெறத் தேரி னியைவுற மன்னு பிங்கல மாக்க ளெக்காலமுந் துன்னு தன்கடைத் தோய்வுறப் பெற்றவன்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) பொன்னாபரணமும் வச்சிராபுதமுந்தரித்த இர்திரன், தன்சொற்கேட்டவுடன் தேரிற் பூண்டுகொள்ளும் பிங்கலநிறக் குதிரைகள் எப்போதும் தன்னருகே யிருக்கப் பெற்றவன்.—(எ-று.)

3. நீண்ட தூர நிமிர்ந்து கண்டோன்ற மார்த் தாண்டனை விண் டயங்க வுயர்த்தினுன் ஈண்டெதிர் முகிஞ்சுக்கை யிர்திரன் பூண்ட நீர்ப்பசு காணப் புடைத்தனன்.

(இ-ள்.) சூரியன் நன்றாய் யாவர்கண்ணிலும் படும்படியாக அவனை இர்திரன் உயரத் தூக்கினான்; மேலும் இடைப்பட்டு நின்ற மேகமாகிய மலையைத் தான் கொண்ட நீராகிய பசுவெளித்தெரியும்படி புடைத்தனன்.—(எ-று.) அத்ரி, மேகத்துக்கும் மலைக்கும் பொதுப்பெயர். உஸ்ரியா, மழை நீருக்கும் பசுவுக்கும் பெயர். இவ்வஸ்ரியாவென்பது சூரியகிரணமென்ற பொருளிலும் வருவதுண்டு. மண்டலம் 1. சூக்தம் 1. இருக்கெட்டி னுரையிற் காண்க.

4. தடையி லாயிரஞ் சூறையெனுந் தரு முடுகு போரின் முழங்கிட, விர்திர, கடுமை தங்கிய காவல, நின்பெருங் கடுமைவாய் துணை யெம்மைக் கடுகவே.

(இ-ள்.) இர்திரனே! (பகைவரைக்) கடுமையாக நடத்துங் காவலனே! ஆயிரக்கணக்கான பொருள்களைத் தரும் பெரிய யுத்தத்தில் உனது பலமான வுதவியை நீ யெங்களுக்களிப்பாயாக.—(எ-று.) சூறையெனினு மென்றபடி.

5. நச்ச மீத்தன நல்கு சயத்திலு நிச்சலுஞ் சிறு பூசலிலுந் துணை, வச்சிரத்தை விருத்திரர்க் கென்னவே, வைச்சிருக்கு மரியை வழுத்துவாம்.

(இ-ள்.) மிக்க செல்வத்தைத் தரும் பெரும்போரிலும், அற்பப் பூசல்களிலும், வச்சிரத்தைத் துணையாகவுடைய இர்திரனை யழைத்துக் கூவுவோமாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 13.

6. காளை யீண்டு கழல்வரு மாண்மையோய்! நாளு மெங்களை நாடிக் கொடைதரும் மீளி, யப்புணன் மேவிய மேகத்தைக் கோளுறுத்தித் திறந்து கொடுக்கவே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 7.

(இ-ள்.) காளையே! தவறாத ஆண்மையனே! வள்ளலே! அம் மேகத்தைப் புடைத்து நீரையளிப்பாயாக.—(எ-று.) விருஷன் என்னும் பதத்திற்குக் காளையே என்னுது மழை பெய் விப்பவனே யென்பார் சாயணர். கழல்வு அரும் எனப்பிரிக்க,

7. வச்சிரத்தை வழங்கு கையிந்திரம்
குச்சிக் கூப்பி யுரைத்திடுந் தோமங்க
ளுச்ச மொன்றி னென் றோங்குவதன் றி மற்
றிச்சகத் தவற்கேற்றன காணிலேன்.

(இ-ள்.) தேவர்க்கென்று கூறப்படும் ஸ்தோமங்களில் உத் தம மானவையெல்லாம் வச்சிரியாகிய இந்திரனது புகழை மேலும் மேலும் உயர்த்துவானவே யன்றி அவனது பூரண வல்லமையையுங் காட்டுவனவற்றை என்னு லறிய முடிய வில்லை.—(எ-று.)

8. துதிக்குங் காளையாக்கூட்டந் துளைதலின்
எதிர்க்கலாக் கலியீசன், கொடையினன்
மதிக்கு மாண்மை வலத்தின், மனிதரைக்
கதிப்பிற் கூடுவன் கண்ட ரரியுமே.

(இ-ள்.) பகைவர் எதிர்க்கமுடியாத வலியுள்ளவனும், ஈசானனும், இச்சைகளை வருஷிப்பவனுமான (இந்திரன்,) அழகிய நடை பொருந்திய காளையாடு பசுக்கூட்டத்தைச் சாருவது போலத், தன் பலத்தினால் (அநுக்கிரகிக்க) மனிதரை யடைவான்.—(எ-று.) மேல் ஆறாவது பாட்டில் விருஷாவென்னும் பதத்துக்கு மழை வருஷிப்பவனென்றவர் ஈண்டுகாமியங்களை வருஷிப்பவனென உரை கூறினார். மேனாட்டாசிரிய ரெப்போது மச்சொல்லைக் காளையென்றே மொழிபெயர்ப்பார்.

9. *ஒருவகை வெவ்விந்திரன் மாந்தரைத்,
திருவமர்ந்திடு செல்வத் தொகுதியை,
மருவு மைவகை மானவர் வம்சத்தைப்,
பருவ மோர்ந்து பரித்திடுந் தன்மையன்,

(இ-ள்.) எந்த இந்திரன் ஒருவகை நின்று மக்களையும், தனங்களையும், (குடியிருப்பதற்கு அருகமான) ஐவகைமானவர் வம்சங்களையும் காப்பவன்.—(எ-று.) அவனைத்துணைக் கழைப்போமெனப் பத்தாம் பாட்டோடு கூட்டுக. ஐவகைமானவர் வம்சம், ஐந்து வருணத்தவரைக் குறிக்குமென்று சாயணரும், தூர்வசர், யதுக்கள், அறுக்கள், துருஹ்புக்கள், புருக்கள் என்னும் ஐந்து ஆரியக் குடியேற்றவகுப்புக்களைக் குறிக்குமென்று மேனாட்டாசிரியருங் கூறுவர். மேல் மண் 1. சூக் 108. செய் 8-பார்க்க.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

10. *உங்களுக்கென வுன்னி, யெல்லாரினுந்
துங்களைப், பிறமக்களைத் தோயுறு
தெங்குதின்று மெ மிந்திரம் கூவுவேம்;
நங்கட்கே யவ னற்றுணை யாகவே.

(இ-ள்.) இருத்துவிக் யஜமானர்களே! எல்லா ஜனங்களுக்கும் மேலான விர்திரனைப் (பிறரைச் சாராதபடி) உங்களுக்காக வழைப்போம்; அவன் கேவலம் எம்மையே யடைந்து துணை செய்யட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 14.

8. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 3. சூக்தம் 1.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஐ. மதுச்சந்தன்.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திரன்.

1. *முற்று மின்ப மளிப்ப, தொன்னூர்களை
வெற்றி கொள்வது, வெற்றி கொள்வோனது,
மற்று மேலும் வளர்வதா மொண்ணிதி
யிற்றை யிந்திர வேந்த றுணையென.

(இ-ள்.) பரிபூரண இன்பத்தை யளிப்பதும், பகைவர்களை வெற்றி கொள்வதும், ஜயசீலனுடையதும், மேலும் மேலும் விருத்தியாவதுமான செல்வத்தை, இந்திரனே, இன்று (எங்களுக்குத்) துணையாகத் தருவாயாக.—(எ-று.)

2. *கொற்ற வெம்பரி யோடு குறித்தா நீ
முற்றவெஞ்சார் முழுத்துணையா நிற்கப்,
பற்றலர் தமைப் பற்றி யெய் முட்டியா
வெற்றி வெற்புநீர் தேற்றம் பெருகவே.

(இ-ள்.) குதிரை (முதலிய சேனை) யோடு நீ எங்கள் துணையாக நிற்கையில், எதிரிகளோடு முஷ்டி யுத்தம்செய்து அவர்களை யாங்கள் தோற்கடிக்கவும் —(எ-று.) உதவி செய்யுந்தனத்தைத் தருவாயாக வென மேற்பாட்டோடு கூட்டுக.

3. மெச்ச நின்றுணை மேவியிங் கிந்திர
வைச்ச நற்றிட வச்சிரந்தன்னை யாம்
நச்சிக் கையகத் தேந்திப் பகைவரை
நிச்சலும் மொறுத் தாற்றிச் சயிப்பமே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 8.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உன்றுணையை யடைந்து உனது உறுதியான வச்சிராபுதத்தை ஸ்வீகரித்துப் பகைவரை வெல்வோமாக.—(எ-று.)

4. அத்திரங்க ளடைந்திடு சூரர்க
 ளொத்த நற்றுணை யாக, விங் கிந்திர
 யுத்த பூமியி லுற்ற பகைவரை
 மெத்து நின்றுணை கொண்டு விரட்டுவோம்.

(இ-ள்.) இந்திரனே! அஸ்திரங்களோடு கூடிய சூரர்களை எங்களுக்குத் துணையாகக்கொண்டு, யுத்தத்தை விரும்பி நிற்கும் பகைவரை யுன்னுதவியா லோட்டுவோம்.—(எ-று.)

5. தேக வன்மையு மிந்திரற் குள்ளத்தி
 னைகை வன்மையு மென்று முறைந்திட;
 மாக மன்ன வலியுங் குவிரத்தின்
 வாகை யுள்ளவற் கென்று மருவவே.

(இ-ள்.) இந்திரன் சரீரதிடத்தோடு குணச்சிறப்பு முள்ளவன். இவ்விருவகை வலியும் அவனுக்கு அமையட்டும், வச்சிரியாகிய அவனுக்கு விசம்புபோற் சேனாபலமும் பரந்து நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 15.

6. போரில் வெங்கொடாப் புத்திரர் கூடவு
 மேரி னல்லறி விச்சிக்கு மேதையர்
 சாரு மாறுந் தயக்கிடு மவ்வலி
 கூர வேண்டுவோ ரன்னவற் கூப்புவார்.

(இ-ள்.) யுத்தத்தில் பலம்பொருந்திய புத்திரர்களுையாவது, பிரக்ஞாகாமிகளாயுள்ள மேதாவினையாவது பெற விரும்புவோர் அவ்விந்திரனைத் துதிப்பார்.—(எ-று.)

7. மட்டில் சோமத்தை மாந்தி யவன் வாரி
 றெட்டலாத விடங்கொள் பரவையின்
 வட்டமாகப் பருத்து வளர்ந்ததோ
 டொட்டி வாயுறு நீரிணையொத்ததே.

(இ-ள்.) சோமத்தை யுத்தமமாகக் குடிக்கு மவன்வயிறு கடலைப்போல் உருவில் வளர்ந்ததுமன்றி, வாய் நீரூற்றுப்போல (வற்றாமலும்) இருந்தது.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் 'வானின் நிழியும் பல நீர்த்தாரைகளைப் போலவுமாயிற்று.' என்பார். அற்றேல் 'ஒட்டி வான்பெருக் கொத்துச் சிறந்ததே.' என்க.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

8. பெருமை வீரியம் பேசுறு நன்னல
 மிருமை யானிதி யாவும் பொருந்தியே
 யருமை வாய்ந்த வவன் குணந் தாசுடர்க்
 குரிய தீங்கனிச் சாகையி, னோங்குமே.

(இ-ள்.) பெருமையும் வீரியமும் முதலிய பலநலங்களும், பசுச்செல்வமும் சார்ந்த அவனது குணம் யாககர்த்தாவுக்குப் பழநிறைந்த மரக்கிணையை யொத்துநிற்கும்.—(எ-று.) தாசுடன் = யஜமானன், யாகஞ்செய்வோன். இவ்வேதத்தில் யஜமானன் எனும் சொல் யாககர்த்தாவென்னும் பொருளிலேயேவரும்.

9. இந்திர வுன் விபூதிக ளென்றெத்துத்
 தந்து போற்றுறுந் தாசுடற்குத் துணை
 நந்து மாறிவ னுளைக்கு முண்மையின்
 வந்து நிற்கு மிவ்வண்ண நிலைக்கவே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உனது விபூதிகள் (ஐசுவரிய விசேடங்கள்) என்போன்ற யஜமானனுக்குத் துணையாக இன்றைக்கும் வரும்.—(எ-று.)

10. அற்றே யன்னவ னன்புக் கொடைகளும்;
 உற்ற சோம முவப்பிற் பருகுவான்
 முற்று நல்லிசைத் தோமமு மிந்திரன்
 வெற்றி கூரு முக்தங்களு மோங்குக.

(இ-ள்.) அவனது விரும்பத்தக்க கொடைகளும் அத்தன்மையனவாம்; சோமங் குடிக்கும்வண்ணம் இந்திரன் பொருட்டு ஸ்தோமங்கள் பாடப்பட்டும்; உக்தங்களுரைக்கவும் பட்டும்.—(எ-று.) ஸ்தோமம் = ஸாமகன்பாட்டு, உக்தம் = ரிக்வேதியுரைக்கும் சஸ்திரம் என்பார் சாயணர். விரும்பும் வண்ணமாகவும், புகழும் வண்ணமாகவும் இந்திரனுடைய சோமபானத்தின் பொருட்டு ஸ்தோமங்கள் பாடப்பட்டும்; சஸ்திரங்கள் உரைக்கப்பட்டும் என்பார் சாயணர்.

வருக்கம் 16.

9. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 3. சூக்தம் 2.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மதுச்சந்தஸ். வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை: இந்திரன்.

1. வருக விர்திர சோம மகம்புரி
 பருவம் யாவும் பருகிக் களிகொள்க
 திருகு மொன்னலாத் தீமை விலக்கிடும்
 பெருகு மாற்றற் பிரபல மோங்கவே.

மண்டலம் 1. குக்தம் 9.

(இ-ள்.) இந்திரனே! சோமம் பிழியுங் காலந்தோறும் அதனைக்குடித்து மதம்பெறுவாயாக; சத்துருக்களை வதைக்கும் பெருமையனாக விருப்பாயாக.—(எ-று.)

2. உலகில் யாவு முறு முதலாகிய
வல மருவிடு சக்கிரி யுள்ளத்தி
னிலவ வின்ப நிரப்பிடுஞ் சோமத்தை
யுலவு மிந்திரற்கா விழைத் தூற்றவே.

(இ-ள்.) எல்லாக் கர்மங்களையுந் தூண்டும் பலவானாகிய சக்கிரியினது உள்ளத்தில் களிப்பூற மதமுட்டுஞ்சோமத்தை யிந்திரனுக்காகப் பிழிந்து ஊற்றுங்கள்.—(எ-று.)

3. அழகுசார் கதுப் பண்பந்த நாயக
பழகு மின்பம் பரிக்கு யிப்பண்களில்
விழைவி னுநந்த மேவிச் சவனத்தி
னுழை மகிழ்ந் தமர்பிற ரோடுற.

(இ-ள்.) கன்ன வழகுள்ளவனே! யஜமானர் யாவர்க்கும் நாயகனே! (எல்லா யாக கர்த்தாக்களாலும் துதிக்கப்படுபவனே!) இன்பவேதவாகிய தோமங்களில் மகிழ்ந்து மற்ரைத் தேவரோடும் வருக.—(எ-று.)

4. எந்த மெண்ண மியைத்திடு நாயக
விந்திர வுன் னெழிலுரை கீர்த்தனை
வந்தனையின் வயக்கினெ னன்னவை
நந்து முன்றனை நாடி யின்பாற்றுமே.

(இ-ள்.) இச்சைகளை யளிப்பவனே! யஜமானர்களுக்குப் பதியாகிய விந்திரனே! உன்னிடத்து மேலோங்கிச் சேவிக் கும் வண்ணந் துதிகளை யாற்றினேன். அவை யுனக்குச் சந்தோஷத்தை யளித்து நின்றன.—(எ-று.) வடமொழி ரிக்கிலுள்ள அஜோஷா: என்பது தவறென்றும், சாமவேதத்தில் இந்த ரிக் ஸஜோஷா: என்றிருப்பதே சரியென்றும், லுட்சிக் கென்னும் மேனாட்டார் கூறுவர். அஜோஷா என்பது சரியாயின் அவை உன்னைப் பிரீதியோடு சேவித்துந் திருப்பதியடைவ தில்லை, என்னல் வேண்டும்.

5. சிறப்பி னோங்கிய சித்திரச் செல்வத்தை
யிறப்ப விந்திர விர்தரு, னெவ்வகைச்
சிறப்பு மாரந்த விபுவு னின்வேறிலர்,
வறப்படும் பொரு ணையகன் ருணூரீ.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) இந்திரனே! சிரேஷ்டமும் (மணி முத்துக் களோடுகூடிச்) சித்திரமுமான தனத்தை எம்பொருட்டுத் தருவாயாக; பிரபுவும் விபுவும் நீயே யாவாய்.—(எ-று.) விபு போகபரிபூரணத்தை யுணர்த்துமென்றும், பிரபு அதற்கு மேலுள்ள ஐசுவரிய முடைமையை யுணர்த்துமென்றும் சாயணர் கூறுவர்.

வருக்கம் 17.

6. அளவில் செல்வத் தரி யிற்கருந்தொழில்
பழகிக் கீர்த்தி பரவிய வெங்கண்மாட்
டொழிவிடப் பொருளுற்றிட வவ்விடத்
துளமருவித் தொழில்வயி னூக்கவே.

(இ-ள்.) அளவில்லாத செல்வமுள்ள விந்திரனே! அருந் தொழிலைச்செய்து கீர்த்தி பரவிய வெங்களிடத்துப் பெரும் பொருள் சேரும்வண்ணம் எம்மை எங்களெங்களது தொழிற்கண் ஊக்கப்படுத்துவாயாக.—(எ-று.)

7. பூன்ற வாயுள் பொருத்துவ, தாக்களோ
டான்ற தன்மை யளவும் பெருத்தது,
தோன்று மட்சயம் வன்மை துதைந்ததா
யேன்ற செல்வ மெமக்களி யிர்திர.

(இ-ள்.) இந்திரனே! தீர்க்காயுளைத் தருவதும், ஆக்கள திகமாக வுள்ளதும், குணத்திலும் பரிமாணத்திலும் பெரியதும், விநாசரகிதமானதும், வல்லமை யுள்ளதுமான செல்வத்தை எமக்கு நன்கு தருவாயாக—(எ-று.)

8. பண்டி கொண்டு பரந்து களத்தினின்
மண்டி யேற்றி மடக்கி யில்லந்தரு
முண்டி யாயிர மொண்ணிதி, யிர்திர,
யிண்டு சீரும் விளங்க வளிக்கவே.

(இ-ள்.) வண்டிகளின்மே லேற்றிவரும் யவமாதி தானிய ரூபமான வண்டியையும், ஆயிரக்கணக்கான தானத்தோடு கூடிய செல்வத்தையும், நெருங்கிய மகத்தான கீர்த்தியையும் எங்களுக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.)

9. எங்க ளாக்கத் தியன்று துணைசெயுஞ்
சங்க மென்னு நிதிபதி யிர்திர
னங்க மாக வருபவ னென்று, பாப்
பொங்க நல்லிசைப் போற்றி னழைப்பமே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 10.

(இ-ள்.) எங்களுடைய செல்வப் பாதுகாப்புக் குதவிசெய்யும் வஸுபதியாகிய வந்திரனை யாகசாலைக்கு வருபவனென்று பாட்டுக்கள் பாடிக் கூவுவோம்.—(எ-று.) வஸு=செல்வம், சங்க மென்றது மூலத்திலில்லை.

10. சதை யளித்திடு தோறு மமர்ந்திடும்
மதிமகத்துவ வாகண்டலன் பெரு
மதுகை மந்திர மோதி யர்ச்சிப்பராற்
கதிதரு மகங் காண்பவர் யாருமே.

(இ-ள்.) எல்லா எஜமானர்களும், (இந்திரனுக்காகச்) சோமம் பிழிந்து தரும்போதெல்லாம், நியமிக்கப்பட்டனிடத்தில் அமரும் பெரியவனாகிய இந்திரனது பெரும் பலத்தை யர்ச்சிப்பார்கள் (புகழ்வார்கள்.)—(எ-று.)

வருக்கம் 18.

10. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 3. சூக்தம் 3.
12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மதுச்சந்தஸ்.

வடமொழிச் சந்தம்: அநுஷ்டிப் (தமிழிற் கவிநிலைத் துறை.) தேவதை: இந்திரன்.

1. ஒங்கு நூறியா கத்தினி னுயர்ந்தவ வுனது, [ப்பார்,
தேங்கு தூய்மறை செப்புவோர் சிறப்பெடுத் துரை
ஈங்கு பண்ணிசைத் துன்புகழேத்துவோர் பலரால்;
தாங்கு தங்குடியுயர்த்தலொத் துயர்த்தினர்மறையோர்.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! உன்னைக் காயத்திரியோதுவார் காயத்திரியாலும், அர்ச்சிப்போர் பண்ணினாலும், புகழ்ந்து பேசுவார்கள். பிராமணர்கள் தங்கள் குலத்தை யுயர்த்துவதுபோல (இச்செய்கையால்) உன்னை உயர்த்துகிறார்கள்.—(எ-று.) தூய்மறை=காயத்திரி. “வம்சயிவ” வென்பதற்கு மூங்கில்போல எனப்பொருள்கொள்வது மொன்று. கழைக்கூத்தன் மூங்கின் மேலாடும்போது அதனை நிமிர்த்திப் பிடித்தல்போல என்க. அற்றேல், “மூங்கில்போல மாகம் பெற யுயர்த்தினர் முதியோர்.” என்று படிக்க. சதக்கிருது வெகு கன்மமுள்ளோன், பேரறிவுள்ளோ னென்பார் சாயணர்.

2. சிகர மொன்றினின் ரென்றினைச் சேர்ந்து தன்சிரம
மிகவு நோக்கிடா தாற்றுமேம் படுதொழி னுணர்ந்து
தகைகொளப்பணித்தகுதியை மனங்கொளும் வள்ளல்
தொகைகொ ளீட்டமோ டேகுவன் சுவைக்க வந்திரனே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) (ஸோமலதை, ஸமித்து, முதலியவற்றைச் சேகரிக்க) ஒரு மலையுச்சியிலிருந்து மற்றொரு மலையுச்சிக்குத் தன்சிரமத்தைப் பாராமற் சென்று அவற்றைக்கொண்டுவந்து செய்யும் (சோமயாகக்) கருமத்தின் பெருமையை யறிந்து, அதற்காக அவனுக் களிக்கவேண்டிய பிரயோஜனத்தையும் மனநிலைண்ணி, வள்ளலாகிய இந்திரன் தன் (மருத்துக்) கூட்டத்தாரோடு (யாக பூமிக்கண்) வருவான்.—(எ-று.)

3. கல்லணைக்குளே நிறை பரு முடலினி னினைய
புல்லு நெட்டுளைப் புரவியி னிணையிணைப்பூட்டி
யெல்லும் யாமமுஞ் சோமமே பருகு மிந்திரனே
சொல்லும் பாவினைக் கேட்டுள மகிழ்ந்திட வரவே.

(இ-ள்.) சோமம்பருகுமிந்திரனே! கலணைக்குள் நிறைந்து புஷ்டியான வுடலோடுகூடி, யிளமைவாய்ந்து, நீண்ட கழுத்து மயிரோடு கூடிய குதிரை யிரண்டையும் (தேரிற்) பூட்டி யாங்கள் சொல்லும் கீதங்களைக்கேட்டு மகிழ் வருவாயாக.—(எ-று.) கலணை, கல்லணை, குதிரைமேற்றவிச.

4. ஏகி யிங்நன மெமதுபாக் கேன்ற நற்குரவி
னோகை யோடெதி ரோமன வுரைத்திசை பாடி
வாகை யிந்திர வழங்கு மெந்தோத்திரம் பயனுற்
ரோகை யெய்த விவ்வெக்கிய மோங்கிட வளர்ப்பாய்.

(இ-ள்.) வெற்றிபொருந்திய (செல்வகாரண) இந்திரனே! இவ்விடத்து வந்து, (உத்காதாக்களுடைய) ஸ்தோத்திரங்களையும் (அதவ்யுக்களி னுத்தங்களையும், ஹோதாக்களின் சஸ்திரங்களையும்) நோக்கிச் (சந்தோஷசித்தனாய் எல்லா ரித்விக்குக்களையும் புகழ்ந்து) எதிர்க்குரல் கொடுப்பாயாக; பின்பு எங்களுடைய மறைகளையும் யாகத்தையும் வளர்ப்பாயாக.—(எ-று.) பிரஹ்ம=மறை, அன்னமென்பார் சாயணர், சஸ்திரமெனினும் உத்தமெனினும் ஒக்கும்.

5. சத்துருக்கள் பல்லோரையுந் தடிபவ நெமது
மித்திரர்களுஞ் சுதர்களு மேம்படு மாறு
சித்தம் வைப்பவன் சக்கிரன் பெருமையி னோங்க
வுத்த மிந்திரற் கேங்களா னுரைபெற றகுமே.

(இ-ள்.) பகைவர் பலரையும் வாட்டுபவனும், எமது புத்திரமித்திரர்களை மேம்படச் செய்பவனுமான சக்கிரனது பெருமையோங்குமாறு இந்திரன் பொருட்டு நாங்கள் உத்தங்கள் கூறவேண்டும்.—(எ-று.) சக்ர = சக்கிரன் = சக்திமான்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 10.

6. தோழனாகென வவணையே விழைகுவந், தோன்று
மாழையிகென விளிக்குவம், வீரியம் வாய்ந்த
பாழி வெம்புய வலியினை யாசிப்ப, மவனே
தாழில் செல்வத்தை யுதவிடுஞ் சக்கிர னதனால்.

(இ-ள்.) குறைவில்லாத செல்வத்தை யளிக்குஞ் சக்திமா
னவனாதலால் அவனையே தோழனாகவேண்டும், பொன்னளிக்க
வேண்டும், பலந்தருகவேண்டும் கேட்டு அடைவோம்.—(எ-று.)
சக்கிரன்=சக்திமான்.

வருக்கம் 19.

7. நீயளிப்பவை யிந்திர விரைவினிற் நிறந்து
சேயகற்றுவா நெளியவாச் செறிந்திடு மியல;
துய கொட்டிவி னுக்களைச் சுறுக்கென வெளிவிட்
டேயுஞ் செல்வத்தை வச்சிரி யெமக்கென வியைப்பாய்.

(இ-ள்.) உன்னால் அளிக்கப்படும் செல்வமானது இலகு
வாகப் பலவிடங்களிற் போகக்கூடியதும், சுகமாய் மிச்சமில்லா
மல் அடையக்கூடியதுமானதுபற்றிக், கொட்டிவிட (மேகத்தை)க்
கிறந்து வெளிவரும் பசுக்களாகிய (நீராகிய) செல்வத்தை
யெங்களுக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.) மழையை யளித்து எங்
களது பயிர்களை வளர்ப்பாயாக வேன்பது பொருள்.

8. கோப மூண்டபோ துன்னையிக் குவலயத் தோடு
சோபையுள்ள வா னிரண்டுமே தாங்குத லரிதால்;
ஆப மேகத்தி னுள்ளன வெமக்கென வணந்து
தாப நீக்கவும், பசுக்குழு சருவவு மமைப்பாய்.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை வதைக்கும்போது உன்னைப் பூயி
வானமிரண்டும் தாங்கமுடியாது; நீயே ஜயிப்பாய்; மேகத்தி
னுள்ள மழையும், பால்தரும் பசுக்களும் எங்களைச்சேரச் செய்
வாய்.—(எ-று.)

9. கூர்ஞ்செவிப்புலனியைந்தவ, வெனதழைப்பினைக்கேள்,
ஏய்ஞ்ச பாவினிற் செவிகொடாய் இந்திர, வென்நாத்
தோய்ஞ்ச தோமமுந் தோமறு நண்பினு மருகில்
வாய்ஞ்சன் போதத்தி னுள்ளற வாலிதி னமைக.

(இ-ள்.) எப்பொழுதுஞ் செவிகொடுக்கவல்ல வந்திரனே!
யான் கூப்பிடுவதைக்கேட்டு, என்பாட்டைச் செவிக்கொண்டு,
எனது ஸ்தோமமானது உனது நண்பர்களைக் காட்டிலும் அதிக
மாக உன்மனதில் பதியும்படி செய்வாயாக.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

10. போரிற் கூவி யாமழைப்பதைக் கேட்பவ, வுணையுஞ்
சீரின் யாரினும் வலிசிறந் தவனென வறிவேம்;
பாரி னுயிரக் கணக்கினிற் பரிந்தெமக் களிக்கும்
ஏரி னுத்தமக் கானையுன் றுணையினை விழைவோம்.

(இ-ள்.) போரினில் யாம் துணைகூவுவதைக் கேட்பவனே!
நீ மிக வலியுள்ளவனென்று எங்களுக்குத் தெரியும்; ஆயிரக்
கணக்கான கொடைகளைத் தரு முத்தமனே! உன்றுணையை
விரும்பியழைப்போம்.—(எ-று.) வருஷந்தமம்=உத்தமவள்ளல்
என்பார் சாயணர். வருஷ சப்தம் வருமிடமெல்லாம் மேனாட்
டாசிரியர் கானையென்றும், சாயணர் காமாநாம் வர்ஷிதாரம்
என்றும் உரை கூறுவர். அதனால் 'சீரின்யாவையுஞ் சிறந்
தளிப்பவனென வறிவேம்.' என்றும் பாடபோதம்.

11. கோசிகக் குடியுதித்த தெய்வம்மெனச் சாரு
நேச வந்திர மலர்முகத் தெமசுதை நேர்க;
ஆசில் கன்மமா ராயுணீண்டு வெமக்கமைக்க;
பேசு மாயிரம்பல னிர்த விருடிக்கும் பெருக்கல்.

(இ-ள்.) கோசிகக் குடியிற் பிறந்த வந்திரனே! களிப்
புடன் எமது சோமத்தை யேற்க; சற்கருமத்தோடுகூடிய தீர்க்
காயுனை யெங்களுக்குத் தருக; ஆயிரக்கணக்கான பலன்சுளை
இவ்விருடிக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.) மதுச்சந்தல் விசுவாமித்
திர வம்சத்திற் றேன்றியவன். குசிகன் இந்திரனுக்குச் சமான
மான பிள்ளையை விரும்ப அவனே காதிபுத்திரனாகப் பிறந்தா
னென்று அறுகரமணிகை கூறும்.

12. பாக்க ணனந்தம் பரிந்துகொள்பவ வுனை யெமது
பாக்க ணன்கு பக்கத்தினும் வளைந்து சூழ்ந், துறுதி
யாக்கு மாபுணீட்டத்தினின் வலிபெற வமைத்துத்
தேக்கு மின்பத்தை யளிக்குமா றுன்வயிற் சேர்க.

(இ-ள்.) பாட்டுக்களிலுவப்பவனே! எமதிப்பாக்களுன்னைச்
சூழ்ந்து எப்போதும் நிற்கட்டும்; தீர்க்காயுனைப்பொருத்தி
உனது பலத்தை வளர்த்து எமக்குச் சுகத்தைத் தருமாறு
உன்னிடத்திற் சேரட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 20.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 11.

11. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 3. சூத்தம் 4.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : மதுச்சந்தனின் புத்திரன் ஜேதா ;
வடமொழிச்சந்தம் : அநுஷ்டுப் ;
தேவதை : இந்திரன்.

1. மகரதர்களி லுத்தமன், வலியினுக் கரசன்,
றகுபெரும்பதி, யிர்திரன், சமுத்திரஞ் சிவணக்
ககன மெங்கணும் பரவுவான், கதித்துறு மெல்லாத்
தகவு பாக்க எரிந்திரன்றனை புயர்த்தின வன்றே.

(இ-ள்.) தேர் கடாவுவோரி லுத்தமனும், வலியுள்ளவர்
களுக்குஞ் சன்மார்க்கர்களுக்கும் பதியும், சமுத்திரம்போல்
எங்கும் வியாபிப்பவனுமாகிய இந்திரனது புகழை (எமது)
பாக்களெல்லாம் விருத்திபண்ணின.—(எ-று.)

2. கொற்ற நாயக னைவன் னண்பினைக் கூடி
முற்ற வீட்டுவ மிர்திர வெம்பய முழுதும் ;
வெற்றிகொள் ளபராஜித விழைந்துனைத் துகியா
லற்ற நீங்கவே புகழுவ மிடைவிடா தழுகின்.

(இ-ள்.) வலிக்கு நாயகனும், (புத்தத்தில்) வெற்றிகொள்
ளும் அபராஜிதனுமாய உன்னை, இந்திரனே, எப்போதும்
துதித்துப் புகழ்ந்து எமது பயமுழுவதையு மொழிப்போம்.—
(எ-று.)

3. மகத்தனைந்து தோத்திரங்களை யியம்பிடு மகருக் [ன்
குக்கக்க கோக்கொடையுறுத்திடும் பொழுதினி, லரியி
றகைக்கொடைகள் பூர்வத்தினின் றுதவுறு துணை
ளிகத்தி னென்றுமாற வியலெய்திய வாமே.

(இ-ள்.) யாகப் பிரதேசத்துக்குச்சென்று ஸ்தோத்திரஞ்
செய்வோருக்குப் பசுக்கொடையை யவன் ஆற்றும்போது அவ
னாற் றரப்படுமி தட்சிணைகளும், அநாதிகாலந்தொட்டு அவன்
செய்யும் உதவிகளும் அவனுக்கு இயல்பாக வந்தன.—(எ-று.)
கொடைகளும் துணைகளுமென வும்மை விரிக்க.

4. வச்சிரப்படை யிர்திரன் ஞானவா னினைளுன்
நச்சலர்ப்புரம் பொடிப்பவ னனிதுதி யணைந்தோன்
எச்சமின்றி யெல்லாக் கருமங்களுந் தரிக்கப்
பொச்சமில் வலி யமிதமாப் பொருந்தியே பிறந்தான்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) வச்சிரப்படையைத் தாங்கினவனும், கவியும்,
(மூப்படையாத) இனையவனும், (அசுரராகிய) 'பகைவரது'
கோட்டைகளை யழிப்பவனும், பலவிதமான துதிகளைப் பெற்ற
வனுமான இந்திரன் எக்கருமங்களையு நடத்துவதற்கேற்ற
அளவில்லாத வலிமையோடேயே தோன்றினான்.—(எ-று.)

5. வலனெனு மசுரன்றன தாநிறை மலையின்
பிலம் பிளந்திடத் தகர்த்தனை, தேவர்க ளுனது
நலம்பொருந்திய சார்பினி னெருங்கி நன்மனத்தே
புலமால் சிறிதும்மிலா தோங்கினர் குவிச.

(இ-ள்.) வச்சிராயுதந் தரித்தவனே! வலனென்னு மசுரன்
பசுக்களை யடைத்துவைத்திருந்த பிலத்தினைப் பிளந்தாய், அத
னால் வருத்தமடைந்த தேவர்கள் மனக்கலக்கமில்லாம லுன்
பக்கத்தே வந்து நின்றார்.—(எ-று.) அத்தரிவ: = மலைபோன்ற
வச்சிராயுதத்தை யேந்தினவன் என்பது பொருள். வலன்
ஒருகாலத்துத் தேவரது பசுக்களையொரு பிலத்திலடைத்து
வைத்தான். அவற்றை இந்திரன் கண்டு தன்சேனையோடு
சென்று திறந்து விட்டானென்பது இதிறாலம்.

6. கொடைநினைத்துனைச் சூரனே யணைசுவான் குறித்துன்
கொடைமடத்தினைப்புகழ்ந்துற்றேன்; சிந்துவையீண்டு
மிடைந்து பல்லறிவாளரு மமார், ததற்குறுதி
யடைந்த பன்மொழி விளம்பினர் பண்ணுவப்பவனே.

(இ-ள்.) புத்தத்திற் செளரியம் வாய்ந்தவனே! பண்கேட்டு
மகிழ்பவனே! ஈகை பொருந்திய உன் (வரையாது கொடுக்கும்)
வள்ளன்மையைப் புகழ்ந்தடைந்தேன்; பல அறிவாளரும்
சோமத்தொட்டியை (சிந்துவை)ச் சூழ்ந்து இந்தச் சோமபான
யாகத்தில் நீ தருங்கொடையைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.—
(எ-று.) அதற்கு—அக்கொடைமடத்திற் கென்க.

7. மாயை யாவையுஞ் செய்யவல் சுட்டுணன்றனை யுன்
மாயை கூடிய சத்தியான் மடித்தனை யிர்த்தத்
துய செய்கையை ஞானிக ளுணைக்கியே துதித்தார்
நீயு மத்துதி பின்னுற வருஞ்செய னிறுவல்.

(இ-ள்.) மாயைகளுெல்லாம் செய்யவல்ல சுட்டுணையுனது
ஞான சக்தியாற் கொன்றனை; இச்செய்கையை ஞானிகள்
அறிந்து துதித்தார்கள்; அத்துதியைக் காட்டிலு மதிகமான
செய்கைகளைச் செய்வாயாக.—(எ-று.) சுஷ்ணன்—சுட்டுணன்;
பூதங்களைச் சூஷ்கஞ்செய்வோன். மண். 1 சூக். 104 ரிக் 8
பார்க்க.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 12.

8. விலைபொருந்திய வீகைக ளாயிரக் கணக்கி
னிலை பொருந்துறப், பன்மடங் கின்னமு ரீள,
வலி பொருந்து மீசானனா மிந்திரன்மனை யெய்
வலம் பொருந்திய தோமங்கள் மாண்புயர்த்தினவே.

(இ-ள்.) யாருடைய செல்வக்கொடைகள் ஆயிரக்கணக்
காகவார், அதற்குமேலும் அமைந்து கிடக்கின்றனவோ அந்த
நசானனாகிய விர்திரனைப் பலம்பொருந்திய எமது ஸ்தோமங்
கள் எப்பொழுதுந் துதித்துப் பெருமைப்படுத்தின.—(எ-று.)
ஸ்தோமம்: என்பதற்கு ரித்துவிக்குகள், ஸ்தோத்திரஞ் செய்
வோர் எனப்பொருள்கொண்டு, துதிப்பார்களென முடிப்பார்
சாயணர்.

வருக்கம் 21.

12. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. சூக்தம் 1.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கண்ணுவ புத்திரன் மேதாதிதி;
வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.
தேவதை: அக்கினி.

1. வேதம் யாவையு மோர்ந்தவன், மேன்மைசால்
தூத, தோதா, சுவைபெற விரும்புகத்
திது ரீக்கிடு மக்கினி தன்னைத் தேர்ந்
தாதரவென வார்த்து துதித்தனம்.

(இ-ள்.) விச்வவேதஸனும், தூதனும், ஹோதாவும், இம்
மகத்தை நன்மைப்படுத்துபவனுமான அக்கினியைத் தேர்ந்து
துதித்தோம்.—(எ-று.) விச்வவேதஸன்—எல்லாவிதமான செல்
வங்களுமுடையவனென்றும், (ஓதா) ஹோதா தேவர்களைக்
கூட்டிவருபவனென்றும் பொருள் கூறவார் சாயணர்.

2. மிக்க வெந்துதி மீதுறக் கூவியே
யிற்கு நாயகன் மீயன் பியைந்தவன்
றக்க வெள்ளவி தாங்கிடு மக்கினி
பக்கல் சார வெப்போது மழைப்பரே.

(இ-ள்.) யாகவில்லங்களுக்கு (ஹோதா முதலியவர்களுக்கு)
நாயகனும், மிகுந்த வன்பிற் கிருப்பிடமும், (யஜமானன் தரும்)
அவியைத் தேவர்கள் மாட்டுச் சேர்ப்பவனுமாகிய அக்கினி
யைச், சதா (ஹோதாக்கள்) அழைக்கிறார்கள்.—(எ-று.) வட
மொழி இருக்கில் அக்ரிம் அக்ரிம் என்றுள்ளது. உருவத்தால்
ஒன்றாயினும் பிரயோகபேதத்தாலும், ஆகவரீயாதி ஸ்தான
பேதத்தாலும், பாவகாதி விசேஷண பேதத்தாலும், பலவிதப்
படுவதால், அக்ரிம் அக்ரிம் என்று ரென்பார் சாயணர்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

3. உருப்பெற் றோங்கி யரணியெழு மங்கீ!
தருப்பை கொய்குவோர் தந்துணைக் காகவிந்
கருப்பிற் றேவரை யாக்குக, தூதனீ
விருப்பி னெந்துதிக் கேற்றவன் ருனுமே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! அரணியிற் றோன்றுபவனாகிய நீ
தருப்பையை நறுக்கிப் பரப்புவோருக்கு உதவியாகத் தேவரை
யழைத்து வருவாயாக. ஹோதாவும், யாங்கள் போற்றத்தகுந்த
வனும் ரீயே.—(எ-று.)

4. அங்கி தூத கரும மடைந்து ரீ
பொங்கு மெம்மவி பொந்த விரும்பும்
வங்க தேவர்க் கறிவித் தவரொடும்
தங்கு வாயிவ ணர்ந்த தருப்பையின்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ தூதகருமத்தை யடைந்தவனாய்,
எங்களது அவிப்பொருள்களை யடைய விரும்பும் அந்தத் தேவர்
களுக்கு அவிபெற வாருங்களென்று அறிவித்து அவர்களோடும்
இக்கர்மத்தில் பரப்பப்பட்டுள்ள தருப்பையில் தங்குவாயாக.—
(எ-று.)

5. நெய்யி னாவுதி நேடி யளிக்கக்கொள்
செய்ய வெஞ்சுட ரக்கினி தேவனே!
வெய் யாக்க ருதவெம் பகைவரால்
கையர் தம்மைக் கடிதி னெரிக்கவே.

(இ-ள்.) நெய்யாவுதியேற்கும் பிரகாசம்பொருந்திய அக்
கினியே! கொடிய அரக்கர்களி னுதவிப்பொருந்திய எம்பகை
வரை யெரிப்பாயாக.—(எ-று.)

6. மற்றொ ரக்கினி மாட்டி யிவ்வக்கினி
புற்ற தன்னொளி யோங்கி யொளிரும்; இவ்
விற்பதிக் கவிக் காளை யவிகொள்வோன்
பொற்புவாய் முகம்போந்த சுருக்கினன்.

(இ-ள்.) (ஆகவரீயமென்ற) விவ்வக்கினி (அரணிகடைந்த)
நெருப்பினால் மூட்டப்பட்டொளிருகுறன்; இவனே கிரஹபதி
யும், (ரித்திய யௌவனம்) காளைப்பருவம் வாய்ந்தவனும், கவி
யும் (மேதாவியும்), சுருக்கை (நெய்யூற்றுற் துடுப்பை) யழகிய
முகமாகக் கொண்டவனு மாம்.—(எ-று.) ஜூஹ்வாஸ்ய: ஜூஹூ
ரூபமான முகத்தோடு கூடியவன். சுருக்குமுகம் போந்தவன்
என்பது மேனாட்டாசிரியருரை.

வருக்கம் 22.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 12.

7. சத்தியத்தைத் தருமத்தைப் பாவிக்கு முத்தமக்கவி, துன்ப மொழித்திடச் சித்தங்கொள் ளெரிதேவனை யாகத்தே மெத்த வேத்திப் புகழ்ந்து விளம்பலே.

(இ-ள்.) சத்தியத்தைபுந் தருமத்தையும் பரிபாவிக்கும் மேதாவியாகிய அக்கினிதேவனை, (சத்துருக்களாலும் ரோகத் தாலும்வரும்) துன்பத்தை யொழிப்பவனை, யாகத்தில் (ஸ்தோத் திரஞ் செய்பவர்) புகழ்ந்து கூறட்டும்.—(எ-று.)

8. சுவைக்கத் தேவரைக் கூட்டிடு தூதனா மவிக்கு நாயக வக்கினி தேவநீ யுவக்கக் கைகுவித் தேத்து மொருவற்குப் புவிக்க ணல்லா ணாகப் பொருந்துக.

(இ-ள்.) அக்கினி தேவனே! அவிப்பதியே! தேவரைக் கொண்டுவருந் தூதனாகிய வுன்னைப் போற்றுவோனுக்கு நீ அவ சியமாக ரக்ஷகனா யிருப்பாயாக.—(எ-று.)

9. தேவர் நல்விழாக் காலத் தவிசொரிந் தேவ னக்கினி யேகென் றழைப்பவன், பாவு தூய்மை பரப்பிடும் பாவக, ஆவலோ டவனுக் களி செய்கவே.

(இ-ள்.) தேவரது விழாக்காலத்து எவன் அவிசைச் சொரிந்து உன்னை யழைப்பவனோ அவனைப், பாவகனே, சுகத்தி விருத்துவாயாக.—(எ-று.)

10. பாவகப் பெயர்ச் சோதி பரவியோய்! தேவர் தம்மைச், சிறப்பி னிவ்வெக்கிய மேவி யெம்பலி யேற்க விழைந்திவட் பாவும் வண்ணம் பரிந்து கொணர்கவே.

(இ-ள்.) மிகுதியான பிரகாசத்தோடுகூடிய பாவகனென்னு மக்கினியே! இவ் வெக்கியதலத்தின்கண் வந்து எமது பலியை யேற்க நெருங்கும்படி தேவரைக் கொண்டுவருவாயாக.— (எ-று.) பாவகன் = வஸ்துக்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்பவன் அல் லது சோதிப்போன்.

11. மிக்க காயத்திரியை விழைந்திசை தக்கதான நவீன மறைதரு மெக்கியத்த ரெமக்கு நலவீரரோ டொக்க மேவிடு முண்டி பொன் னீகவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) காயத்திரிச் சந்தலில் (புராதனராற் சொல்லப் படாத) புதிய சூத்தத்தால் துதிக்கு மெமக்கு, வீரர்களோடு கூடிய உணவுஞ் செல்வமுஞ் தருவாயாக.—(எ-று.) எக்கியத் தாராகிய வெமக்கென்க.

12. வெண்சுடர் விரி யக்கினி வேண்டியெத் திண்பெறுஞ் சூர் தம்மையுஞ் சேர்க்குறும் பண் பழகிய நீயிங் கியாமிசை யெண்பெறுந் துதி யேன்று களிக்கவே.

(இ-ள்.) வெண்மையான கார்தியோடு விளங்கு மக்கினி யே! எல்லாத் தேவர்களையும் கூட்டக்கூடிய தோத்திரங்களோடு கூடிய நீ, எங்களது இந்தப் போற்றிலுங் களிகொள்ளுவா யாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 23.

அடுத்த சூத்தம் ஓர் ஆப்ரி ஸூக்தமாம். இம்மாதிரி ரிக் வேதத்தில் 10 ஸூக்தங்களுண்டு. அவையாவன:—

1. மண். 1. சூக். 13. காண்வகோத்திரத்து மேதாதிதி கண்டது. (இரண்டாவது அஷ்டக முதற்கணுள்ள ப்ரவரத்தில் அல் லது 49 கோத்திரங்களில் 24-வது பார்க்க.) (அக்கினி) 12 ரிக்குக்கள்.
2. மண். 1. சூக். 142. ஆங்கிரஸ கோத்திரத்து உச்சத் தயன் புத்திரன் தீர்க்கதமஸன் கண்டது. (மேல் சொன்ன ப்ரவரப் பட்டியில் 17-வது பார்க்க.) (இந்திரன்) 13 ரிக்குக்கள்.
3. மண். 1. சூக். 188. அகஸ்திய கோத்திரத்து அகஸ்தி யன் கண்டது. (49-வது கோத்திரம் முதல் வகுப்பைப் பார்க்க.) (தநூநபாத்) 11 ரிக்குக்கள்.
4. மண். 2. சூக். 3. ஆங்கிரஸ கோத்திரத்துச் சந ஹோத்திரன் புத்திரனும், பார்க் கவ கோத்திரத்துச் சநகனது ஸ்வீகாரபுத்திரனுமான க்ருத்ஸ மதன் கண்டது. (7-வது கோத்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 12.

திரத்தைப் பார்க்க.) (நராசம்ஸன்.)
11 ரிக்குக்கள்.

5. மண். 3. சூக். 4. விசமித்திர கோத்திரத்துக் காதி புத்திரன் விசவமித்திரன் கண்டது. (38-வது 39-வது கோத்திரங்களைப் பார்க்க.) (தநூநபாத்.) 11 ரிக்குக்கள்.
6. மண். 5. சூக். 5. ஆத்ரேய கோத்திரத்து அத்திரி புத்திரன் வஸுச்ருதன் கண்டது. (27-வது கோத்திரம் பார்க்க.) (நராசம்ஸன்.) 11 ரிக்குக்கள்.
7. மண். 7. சூக். 2. வஸிஷ்ட கோத்திரத்து மைத்திரா வருணர்களின் புத்திரன் வஸிஷ்டன் கண்டது. (45-வது கோத்திரத்தைப் பார்க்க.) (நராசம்ஸன்.) 11 ரிக்குக்கள்.
8. மண். 9. சூக். 6. காச்யப கோத்திரத்து தேவலன் அல்லது அஸிதன் கண்டது. (44-வது கோத்திரத்தைப் பார்க்க.) (தநூநபாத்) 11 ரிக்குக்கள்.
9. மண். 10. சூக். 70. பாதர்யச்வ கோத்திரத்து ஸுமிதர்ன் கண்டது. (6-வது கோத்திரத்தைப் பார்க்க.) (நராசம்ஸன்.) 11 ரிக்குக்கள்.
10. மண். 10. சூக். 110. ஜாமதக்ந்ய கோத்திரத்து ஜமதக் கினி அல்லது அவன் புத்திரன் ராமன் கண்டது. (2-வது கோத்திரத்தைப் பார்க்க.) (தநூநபாத்.) 11 ரிக்குக்கள்.

ஆப்ரீ ஸூக்தங்களென்றால் சாந்தப்படுத்தும் ஸூக்தங்கள் என்பது பொருளாம். ஆனால் இவை தேவதைகளைச் சமனப்படுத்தும் நோக்கமுள்ளவையல்ல. இதைப்பற்றிய மோட்ச மூலர் மதத்தைப் பின்னர்க் கூறுவாம். இச்சூக்தங்கள் பெரும்பாலும் பதினொரு ரிக்குக்களுள்ளவை. ஒவ்வொரு ரிக்கும் ஒவ்வொரு தேவதையைக் குறித்துக் கூறும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

முதல் ரிக்கு,

இரண்டாவது ரிக்கு,

மூன்றாவது ரிக்கு,

நான்காவது ரிக்கு,

ஐந்தாவது ரிக்கு,

ஆறாவது ரிக்கு,

ஏழாவது ரிக்கு,

எட்டாவது ரிக்கு,

ஒன்பதாவது ரிக்கு,

அக்கினி இக்மணை அல்லது ஸுஸமித்தனை அதாவது (மூட்டப்பட்ட அக்கினியை)க் குறித்து நிகழ்கிறது.

தண்ணீருக்குள் அல்லது மேகங்களுக்குள் மறைந்து நிற்கும் சூரியனாகிய தநூநபாத்தையாவது, அல்லது மனிதர்களால் புகழப்படும் உதய சூரியனாகிய நராசம்ஸணையாவது குறித்து நிகழ்கிறது.

தேவதானங்களான இளா (இளை)க் களைக் குறித்தாவது அல்லது அவற்றைக் கொண்டுவரும்படி பிரார்த்திக்கப்படும் (ஈரிதா) அக்கினியைக் குறித்தாவது நிகழ்கிறது.

யாக தர்ப்பையாகிய பர்ஹியைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

விண்ணின் கபாடங்களாகிய தேவீர் துவாரங்களைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

விடியலும் இரவுமாகிய உஷாஸாநக் தங்களைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

இரண்டு தேவர்கள், இரண்டு ஹோதாக்கள், இரண்டு ப்ரசேதஸர்கள், இவர்களைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

(இரண்டு தேவர்களென்றது அக்கினியும் ஆதித்யனுமென்றும், இரண்டு ஹோதாக்க் ளென்றது அக்கினியும் வருணனுமென்றும், இரண்டு ப்ரசேதஸர்க் ளென்றது ஆதித்யனும் வருணனுமென்றும், ஷ்டகுரு சிஷ்யர் சொல்லுவார்.)

ஸ்ரஸ்வதீ, இளா, பாரதி, இம் மூன்று ஸ்திரீ தேவதைகளைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய துவஷ்டாவைக் குறித்து நிகழ்கிறது.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 12.

பத்தாவது ரிக்கு, யாகஸாதனமாகிய வனஸ்பதியைக் குறித்துநிற்கிறது.
பதினொன்றாவது ரிக்கு, ஸ்வாஹா க்ருதிகளைக் குறித்துநிற்கிறது. (இந்த ஸ்வாஹாக்ருதிகள் விச்வ தேவர்கள் என்பார் ஷ்ட்-க்ரு சிஷ்யர்.)

இப் பத்து ஸூக்தங்களிலும் இரண்டாவதாக அழைக்கப்படும் தேவதையின் பெயராலேயே பேதமேற்படுகிறது. 3, 5, 8, 10, எண்களால் குறிக்கப்பட்ட ஸூக்தங்களில் தநூந்பாத் தென்றும், 4, 6, 7, 9, எண்களாற் குறிக்கப்பட்ட ஸூக்தங்களில் நராசம்ஸனென்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. 1, 2, எண்களாற் குறிக்கப்பட்ட சூக்தங்களிலோ இவ்விரண்டு நாமதேவதைகளுக்கும் தனித்தனி யொரு ரிக் கேற்பட்டுள்ளது. அதனால் அச்சூக்தங்களுக்கு 12 ரிக்குக்களாயின. 2 எண்ணினால் குறிக்கப்பட்ட சூக்தத்தில் இந்நிரலுக்கும் ஒன்றைச்சேர்த்துப் பதின்மூன்றாக ஆக்கியுள்ளார்கள். இச்சூக்தம் முதல் சூக்தமாகும்.

நிற்க, மோட்சமூலர், ரிக்வேத ஸம்ஹிதை பலராற் பல விடங்களில் வான்முறையின்றித் தொடுக்கப்பட்ட தொகை நூலென்று கருதுவது தகுதியில்ல வென்பார். பத்து மண்டலங்களிலும் 8 மண்டலங்களில் அக்கினிக்கு முதற் சூக்தமும் இந்நிரலுக்கு இரண்டாவது சூக்தமும், விச்வதேவர்களுக்கு மூன்றாவது சூக்தமும் வந்திருப்பதாலும், ஒவ்வொரு கோத்திரக்காரரும் தமது மண்டலத்தில் இவ்வாப்ரீசூக்தங்களிருக்க வேண்டுமென்று பிரயாசைப்பட்டு அமைத்துக்கொண்டதாகத் தெரிவதாலும், இம்மண்டலத்தைக் கொகுத்தபோது ஒரு மேல் விசாரணைக்கர்த்தாவால் நடத்தப்பட்டதென்பது அறியக்கிடக்கிறதென்பார். பிராஹ்மணங்களிலும் சூத்திரங்களிலும் ஒரு ரிஷியினது ஸூக்தத்தையே ஒருவித யாகத்திற் கூற வேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டிருக்கும்போது, வேறொரு ரிஷியினது அதே கருத்துள்ள சூக்தத்தை அதற்குப் பிரதியாக வுரைத்தல் மகாதவறு. ஆனால் இவ்வாப்ரீசூக்த விஷயத்தில் அந்த நிர்ப்பந்தமில்லை. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஐதரேயப்ராஹ்மணத்திற் சொல்லப்படுவதாவது: 'எந்த ரிஷியினது ஆப்ரீசூக்தத்தை யவ்வாசிரியன் யாககர்த்தாவுக்குக் கூட்டிவைக்கிறான்.' என்பது. ஆசுவலாயனர் இதனையே கொஞ்சம் விஸ்தரித்துக் கூறுவர். 'சுநகர்கள், க்ருத்ஸமதனது சூக்தத்தை யுபயோ

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

கிக்கவேண்டும். வஸிஷ்டர்கள் வஸிஷ்டனது சூக்தத்தையுபயோகிக்கவேண்டும். ஜமதக்நி அல்லது ராமனது ஸூக்தத்தை இச்சுநக வஸிஷ்டர்களைத் தவிர மற்றையோர்கள் உபயோகிக்கலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கோத்திரத்தானும் தனது ரிஷியின் ஆப்ரீ ஸூக்தத்தை யுபயோகிப்பது உசிதமானது.' என்பார். இவ்விருடிகளின் பெயரைச் செளநகர் ஒரு சிலோகத்தாற் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

‘கண்ணுவர், அங்கிரர், காணு மகத்தியர்,
வண்ணச் சுநகர், வளர்விச வாமிதர்,
நண்ணிய வத்திரி, நாடும் வசிட்டரோ,
டொண்ணிய காசிப, ரோங்குப் தர்யாச்சுவ,
ரொண்ணுஞ் சமத்திரியே.’

(இ-ள்.) முதலுக்குக் கண்ணுவரும், இரண்டாவதற்கு அங்கிரரும், மூன்றாவதற்கு அகஸ்தியரும், நான்காவதற்குச் சுநகரும், ஐந்தாவதற்கு விசுவாமித்திரரும், ஆறாவதற்கு அத்திரியும், ஏழாவதற்கு வஸிஷ்டரும், எட்டாவதற்குக் காசிபரும், ஒன்பதாவதற்குப் பத்ர்யாச்சுவரும், பத்தாவதற்கு ஜமதக்நியுமாவார்.—(எ-று.)

காணகிரியென்னும் ஓர் பழைய வாசிரியர் எல்லாக் கோத்திரத்தாரும் ஒரே ஆப்ரீ ஸூக்தத்தை யுபயோகிக்கலாமென்று கூறி அதனால் எல்லா ஆசிரியரும் உண்மையில் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே யென்று வாதிப்பார். இதனால் இவ்வாப்ரீ ஸூக்தங்கள் ஒரு குடும்பத்தாருக்கும் மற்றொரு குடும்பத்தாருக்கும் உள்ள வைஷ்ணவங்களை மாற்ற வந்தனவாம், என்பார் மோட்சமூலர்.

மேலும் இவ்வாப்ரீ ஸூக்தங்கள் சமிதா (யாகப் பசுவைக் கொல்பவன்) யாகபலியைச் செய்வதற்கு முன்பு ஹோதாவினால் உரைக்கப்படும் மந்திரங்களாம். இம் மந்திரங்களைப் பரிசீலித்து நோக்கின் ஒரு சூக்தத்துக் கருத்துக்களேயன்றிப் பதங்களும் மற்றுஞ் சிலவற்றில் ஒரே மாதிரி அமைந்திருப்பதையறியலாம். மேலும் ஒருவர்க்கொருவர் விரோத புத்தியோடு கூடிய வஸிஷ்ட விசுவாமித்திரர்களது ஆப்ரீ ஸூக்தங்களிலுங்கூட இப் பதவொற்றுமைகளைக் காணலாம்.

நிற்க, இம் மண்டலம் 142-வது சூக்தத் தலைப்பில் ஸாயணரது பாஷ்யத்தில் அச்சூக்தத்துக்குத் தேவதா நிர்த்தாரணஞ் செய்திருக்கும் முறையிது: இத்ம, தநூந்பாத் இவை யக்கு

மண்டலம் 1. குக்தம் 13.

அவயவங்களாதலால் யக்ஞமே தேவதையாம் என்பது காத்தாக்யரது மதம். அக்கினியையே ஸமித்து முதலியவற்றும் சொல்வதால் அக்கினியே தேவதையென்பது சாகஸூணரது மதம். நிருத்தத்தில் ப்ரயாஜ அநுயாஜர் சந்த தேவதைகள் யாரென்று வினவி வெகுவித பட்சாந்தரங்களை விவரித்துக் காட்டி அதற்காகப் பிராஹ்மணங்களையும் உதாஹரித்து இதர பட்சங்களை அர்த்தவாதப் படுத்தி அக்கினியே தேவதையென்று ஸித்தாந்தப்படுத்தியுள்ளார். அவரே இவ் வாப்ரீஸூக்தங்கள் மூன்றுவகையென்பர்: 'வாஸிஷ்டர், ஆத்ரேயர், வாத்திரியாச்வர், கார்த்தஸமதர் இவர்களுது ஆப்ரீக்கள், நராசம்ஸனைக் குறித்தவையாம். மேதாதிதி தீர்க்கதமஸன் இவர்கள்செய்த ஆப்ரீக்கள் தநூநபாத், நராசம்ஸன் இருவரையும் குறித்தவையாம். மற்றவை தநூநபாத்தையே குறித்தவையாம்.'— நிருத்தம். இச்சூக்தம் இடைவகுப்பைச் சேர்ந்ததால் தநூநபாத் நராசம்ஸன் இருவரையும் குறித்தது.

13. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. குக்தம் 2.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி. வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை: அக்கினியின் பல ரூபங்களான, 1. ஸுஸமித்தன், 2. தநூநபாத், 3. நராசம்ஸன், 4. இளன், 5. பர்ஹி, 6. தேவீர் துவாரங்கள், 7. உஷாஸாநக்தா, 8. தேவஹோதாக்கனிர்வா, 9. இளா, 10. துவஷ்டா, 11. வனஸ்பதி, 12. ஸ்வாஹா, என்பவர்களாம்.

1. நற் சமித்த நெனும்பெய ரங்கியே, பொற்றி னல்லவியோற் கருள் போந்திட வற்பிற் றுதுவ, தேவ ரணைத்திட, சொற்பெற மகம் பாவக வாற்றவே.

(இ-ள்.) ஸுஸமித்தன் என்னும் பெயரையுடைய அக்கினியே! ஹோதாவே அவிதருவோனுக் கறுக்கிரகிக்குமாறு தேவர்களைக் கொண்டுவருவாயாக. பாவகளை! யாகமுஞ் செய்வாயாக. (அவர்களை ரீபும் வணங்குவாயாக).—(எ-று.)

2. தன்னுடலினிற் றுனே யுதித்தவ! மன்னு நற்கவி, மாகர்களுக் கின்று தன்னு மெக்கிய மொண்சுவை தோய்குவா னுன்னி யாற்றுக் சாரய ருண்டியின்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) தநூநபாத்தென்னும் பெயரையுடைய வக்கினியே! மேதாவியே, தேவர்களுக்காக வேற்பட்டுள்ள இவ்வெக்கியம் இன்று அவர்கள் உண்ணுதற்கு ரஸமுள்ளதாகச் செய்வாயாக.—(எ-று.) தநூநபாத்=தன் சரீரத்திற் றுனே தோன்றினவன் என்பது பொருள்.

3. நரர்க ளேத்து நராசம்ஸன், அன்பினேன், பருகுசீர் மதுப் பண்புறு தாலுவான், பரிவி னெம்மவி பக்குவஞ் செய்பவன் வருக வென்றிம் மகத்திடை யேத்துவாம்.

(இ-ள்.) நராசம்ஸனென்னும் பெயரையுடையவனும், அன்பிற்குக் காரணனும், தேன்றுளிக்கு நாவனும், எமது அவியைப் பக்குவஞ் செய்பவனுமாகிய (அக்கினியை) இவ் யாகத்தின் கண் வருகவென்று அழைப்பேன்.—(எ-று.)

4. எங்கள் போற்றுற் றிளனெனு மங்கியே! தங்கு மிச்சகத் தேரினிற் றேவரை யிங்குசேர்க்க, இதத்தின் மனுவென்பா னங்க மாக வமைத்த நற் றாதனீ.

(இ-ள்.) இளன் (இட்) என்னும் பெயரையுடைய அக்கினியே! எங்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், உத்தமமான சுகமமைந்த தேரினில் தேவரையேற்றி யவர்களை இங்கு சேர்ப்பாயாக. மனுவென்பான் அன்போடு அமைத்த (தேவ)ஹோதாரீயே.—(எ-று.)

5. அமல புந்தி யடைந்த நன்மேதைகாள், அமுதந் தோன்றிடு மவ்விடந் தக்கதாக் குமுத நெய்யோடு கூடியவற்றை ரீர் அமையும், வேண்டு மொழுங்கி னடுக்கியே.

(இ-ள்.) ஞானவான்களாகிய இருத்துவிக்குக்களே! மாணத்தன்மையில்லாத (பர்ஹி யென்னும்) அக்கினி காணப்படும் அந்தவிடத்தில், நெய்யோடு கூடிய தருப்பைகளை யடுக்கவேண்டிய முறைப்படி யடுக்கி யமைப்பீர்களாக.—(எ-று.) குமுதம்= தருப்பை, பர்ஹி யென்பதும் அது.

6. இன்று மிப்போ தியற்றிடு மிட்டியி னின்று மெய்யொழுங் கோங்கு நியமன மொன்றி மாந்தருக் கோவல வாயில்கள் நன்றொளியினங்காந்து நலந்தரல்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 13.

(இ-ள்.) ஸத்தியமாகிய ரிதத்தினைக் காக்கும் துவாரங்கள் இன்றும் இப்போது நடக்கும் இஷ்டிகளுக்காகப் புருஷர்களை புள்விடுவனவாய்த் திவ்விய ஒளியோடும் (தங் கதவுகளைத்) திறந்து நலஞ்செய்யட்டும்.—(எ-று.) ஒவல-கெடாத.

வருக்கம் 24.

7. சொல்லு மிப்புகழ் யாகந் துதைந்திவ
ணல்ல வண்ணம் பரப்பிய நாணலின்
அல்லும் வைக லழகினின் வைகுரப்
புல்லவென்று பொருந்தி யழைப்பமே.

(இ-ள்.) நக்தோஷஸா என்னும் (இரவையும், உஷஸையும் குறிக்கும்) பெயரையுடைய அக்கினி, எங்களுடைய (இந்தவேதியிற் பரப்பப்பட்ட) தருப்பையில் சோபன ரூபந்தோடு அமரும் வண்ணம் அழைக்கின்றேன்.—(எ-று.) வைகலும் உம் தொக்கது.

8. தேவ வோதா விருவர் சிறந்தவர்,
மேவு தாலுவின மேன்மை வதிந்தவர்,
பாவு ஞானியர், பண்பி னிவ்வெக்கிய
மோவுரூ தொளிர்ந் தொங்கிடக் கூவுவாம்.

(இ-ள்.) யாகப்பிரசுத்தி பெற்ற தேவஹோதாக்களும், அழகான நாக்கோடு (நன்மொழியுள்ளவர் அல்லது அழகிய சுவாலையோடு கூடியவர்) கூடியவரும், கவிஞரும், ஆகிய இருவர் இவ்வெக்கியத்தை நாங்கள் நன்கனுஷ்டிக்கும்படி வந்திருக்க வேண்டுமென்று கூவியழைப்போம்.—(எ-று.) இவ்விருவரும் அக்கினியும் ஆதித்தனுமோ, அன்றி அக்கினியும் வருணனுமோ, அன்றி வருணனும் ஆதித்தனுமோ, யாராயிருப்பார்களென்று ஐயமுற்று வினவுவர் மோட்சமுலர் (Max Muller.)

9. இளை ஸரஸ்வதி பாரதி இம்மூவர்
திரோயு மின்பச் சுகந்தரு தேவிமார்
தள முறவே பரப்பு தருப்பையில்
வளம் அருகா வகையினின் வைகலே.

(இ-ள்.) இளை, ஸரஸ்வதி, (மஹி) பாரதி என்னும் (வன்னி மூர்த்தங்களாகிய) இம்மூவர் சுகந்துக்குக் காரணரான தேவியர்களும் அட்சயமில்லாதவராய்த் தருப்பையில் அமர்வார்களாக.—(எ-று.) மகியெனினும் பாரதியெனினு மொக்கும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

10. எதற்கு முன்னுதித் தெவ்வகை ரூபமுங்
கதித்தனைந்து கணக்கில் பலதொழில்
இதத்தி னாற்றுந் துவட்டா வெமக்கென்றே
புதித்த நற்றுணை யாகவிங் கேத்துவாம்.

(இ-ள்.) சிரேஷ்டனும், விச்வரூபனும், எவ்வகை (யந்திரத்) தொழிலையு மாற்றுபவனுமான துவட்டா (என்னும்நாமம்வகித்த அக்கினி) கேவலம் எமக்கே அதிகமாக அதுக்கிரகம் செய்யட்டும் என்று இவ் யாகசாலையி லழையாநிற்போம்.—(எ-று.) துவட்டா சப்தத்துக்குப் பலவிதத் தொழிலாளிகளினது வேலைகளையும் செய்வதற் சிறந்தவனென்பது பொருள்.

11. தேவ, தேவர் தமக்கென விவ்வி,
யாவலோடு வனப்பதி, ஆர்த்தியின்
ஈவு செய்தளி; இவ்வி தந்தவன்
மேவு ஞான மிளிர்ந்து வளர்கவே.

(இ-ள்.) தேவனே! வனஸ்பதியே! (அவிபுசிக்குந்) தேவர் களுக்கு இவ்வவியைப் பங்கிட்டுத் தருவாயாக. இவ் வவியரும் யஜமானனுக்கு. (யாக கர்த்தாவுக்குப்) (பாலோக விஷய) ஞானம் (உன்னருளால்) ஓங்கி நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

12. அந்தமா யஜமான எனகத்தினின்
மந்திரங்கள் சுவாகா வயக்கியே
யிந்திரற்குறித் தீக விவ்வெக்கியம்;
நந்து தேவரை நாடி யழைப்பெனல்.

(இ-ள்.) யஜமானனது யக்கு கிருஹத்தில் ஸ்வாஹா என்னு மீற்றோடு கூடிய மந்திரங்களைச் சொல்லி (ரித்விக்குகள்) இம் மகத்தைச் செய்யட்டும். யான் தேவர்களை ஈண்டழைப்பேன்.—(எ-று.) அக்ரயேஸ்வாஹா போன்றவை.

வருக்கம் 25.

14. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. சூக்தம் 3.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி மேதாதிதி. வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை: விச்வதேவர்கள். அத்தியயன ஸம்பிரதாயக் கிரமத்தோடு கூடியுள்ள மூலப் பிரதியில் இதனை விரித்தெழுதியுள்ள தாவது: 1-ம், 2-ம், அக்கினி; 3 விச்வதேவர்கள்; 4 முதல் 12 முடிய மீண்டும் அக்கினி, என்பதாம்.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 14.

1. சோமபானஞ் சவைக்கப் புரிந்திட
வோம வக்கினி, யொள்ளிசை நாடியே
யேம தேவ ரெல்லாரொடு மீண்டுறல்;
சேமஞ் சேர்த்திட நீயும் வணங்குக.

(இ-ள்.) அக்கினியே! எங்கனது பண்ணைக்கேட்டுச், சோமபானஞ்செய்யும் யாகத்திற் கூடும் எல்லாத் தேவர்களோடும் நீ வருக; வந்து நீயும் யாககருமஞ் செய்வாயாக.—(எ-று.)

2. கண்ணுவக் குடியோ ருனை, விப்பிர!
எண்ணி, யக்கினி, யாகக் கழைத்தனர்,
ஒண்ணு முன்றொழில் கூட்டி யுரைத்தனர்,
நிண்ண மாகநீ தேவரோ டண்மவே.

(இ-ள்.) விப்பிரனே! அக்கினியே! கண்ணுவ வம்சத்தினர் உன்னை யாகத்துக்கு வருமாறழைத்தனர். உனது கருமங்களை யெல்லாஞ் சொல்லுகிறார்கள். தேவரோடு வருவாயாக.—(எ-று.) 'ஒண்ணு முன்னிசை கூட்டி யுரைத்தனர்' என்றும் பாடம். அற்றேல், உனது கிர்த்தனங்களை யு முரைக்கின்றார்கள் என்பது பொருள். தியா: , கருமங்கள், இசைகள்.

3. வாயு விந்திரன் மா விருகற்பதி
யாயு மித்திர னக்கினி யாதித்த
னீயுஞ் செல்வப் பக னிரும்பூடனும்
ஏயு மாருத ரீட்ட மிவர்தமை.

(இ-ள்.) இந்திரவாயு விருவரையும், பிரகஸ்பதியையும், மித்திரனையும், அக்கினியையும், ஆதித்யனையும், பகனையும், பூஷணையும், மருத்துக் கணங்களையும்.—(எ-று.) 'அக்கினி! வணங்குவாயாக' என இரண்டுபதங் கூட்டுகுவென்பார் சாயணர். 'கண்ணுவர்கள் வணங்கட்டும்' என்பார் மேனாட்டா கிரியர். பிரகஸ்பதி, பிரம்மணஸ்பதி, தேவர்களிடத்து மனிதர்க்காகப் பிரார்த்தனை செய்து பயனைப் பெறுவிப்பவன், தேவ புரோஹிதன், பிராஹ்மணர்களுக்குத் தலைவன். பூஷன் சூரியாபிமானி தேவதை, கன்று காலி பயிர்ப்ச்சைகளை விருத்திசெய்பவன். பகன், செல்வந்தருபவன், அதனாலேயே ஈயுஞ் செல்வப் பகனென்றார். ஆதித்தியர் அதிகிரின் மக்கள் பன்னிருவர், அழியாத சோதியர். மருத்துக் கணங்கள், ருத்திரனுக்கும் பிருசநி (பன்னிறமுள்ள பூரி)க்கும் புத்திரர்கள். புயலுக்கும் காற்றுக்கும் நாதர்கள். மித்திரன், அர்யமான் 1.79-3, பார்க்க.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

4. வாகின் வள்ளத் திருக்கு மதுத்துளி
யோகை யோடு மதத்தை யுறுத்துவான்
பாகஞ் செய்தன சோமரச மிவை
தாகந்தீரச சமைந்த வுமக்கென.

(இ-ள்.) பாத்திரங்களிலுள்ள சோமத்துளிகள் மதத்தை விளைவிக்குந் தன்மையோடும் உங்களுக்காகப் பக்குவஞ்செய்யப் பட்டமைந்தன.—(எ-று.) இந்திராதி தேவர்களே! என்ற சொற்றொடரைத் தலைக்கண் வருவிக்க என்பார் சாயணர்.

5. கண்ணுவர்கள் கடிதுணை வேண்டியே
யெண்ணுற விரிக்குந் குசை கத்தரித்
தொண்ணும் யாவு முளுற்றி யவியொடு
வண்ணமாக வணங்கின ருன்னையே.

(இ-ள்.) காவல்பொருந்திய (தேவரது) துணையை விரும்பியவர்களாய், வேதிமீது பரப்புவுதற்கு வேண்டிய தருப்பைகளை நறுக்கிக்கொண்டவர்களாய், அழகாக எல்லாக் கிரியைகளையும் செய்துகொண்டவர்களாய், அவியை யேந்தியவர்களாய், கண்ணுவர்கள் உன்னை (அக்கினியை) வணங்கித் துதித்தார்கள்.—(எ-று.)

6. நெய் யொழுகுவ நீடு மனத்தினு
லெய்யுறுது தொடுக்கு மெழிலின,
ஐய வுன்னுடை வன்னிக டேவரைச்
செய்ய சோமங் குடித்திடச் சேர்க்கவே.

(இ-ள்.) (அக்கினியே!) நெய்யொழுகுவனவும் மனத்தினால் நினைத்தவுடனே (தேரிற்) பூட்டிக்கொள்ளுவனவும், (தேவரைச்சுமந்து வருபவையுமான) உனது வாகனங்கள் (குதிரைகள்) சோமபானஞ் செய்வதற்காகத் தேவரைக்கூட்டிக்கொண்டு வரட்டும்.—(எ-று.) வன்னிகள்-வாகனங்கள் என்பது பொருள்.

வருக்கம் 26.

7. அங்கி, மெய்வளர்ப்பார் துதிக்கானவர்,
துங்க சிக்குவை தோய்ந்தவ, கள்ளினை
யங்க மாக மனைவியர் தம்மொடே
யிங்கருந்த வணங்கி யியைக்கவே.

(இ-ள்.) நல்ல நாக்கோடு கூடிய அக்கினியே! உண்மையை வளர்ப்பவரும், ஸ்தோத்திர பாத்திரமானவருமான தேவரைப் பத்தினிகளோடு கூடினவர்களாய்ச்செய்க. அவர்களுக்குச் சோமபானத்தை யூட்டுக.—(எ-று.) பாட்டில், துதிக்கான

மண்டலம் 1. சூக்தம் 15.

வர்கள்ளிணையருந்த அவரை மனைவியரோ டியைக்க, வென் றுள்ளது. இரண்டும் பொருள் ஒன்றுதான்.

8. எவரெவ ரவியேற்கத் தகுந்தவர்
எவரெவ, ரங்கி, போற்றற்குரியவர்
அவரவ ருன்றன் சிக்குவையான் மது
சவைபெற 'வஷட்' தோய்ந்ததை யுண்கவே.

(இ-ள்.) எவரெவர் யாகபலிக் குரித்தானவர்களோ, எவ ரெவர் போற்றத் தகுந்தவர்களோ, அவ்வத் தேவர்களெல்லா ரும், அக்கினியே, உனது நாக்கின் துவாரா, 'வஷட்' என்னும் ஈற்றோடு கூடிய மறைகளைக்கூறும் இந்த யாகத்தில் மதுவை யுண்ணட்டும்.—(எ-று.) வஷட், அக்கினியில் ஆவுதி பெய்யும் போது சொல்லப்படுமோர் பிரயோகச்சொல்.

9. எல்லி னல்லொளி யேய்ந்த விண்ணின் றுமே
நல்ல விப்பிர னேம நடத்துவோன்
வல்ல தேவ ரெல்லாரையும் வைகறை
பெல்லுற விங்கழைத்துத் தருகவே.

(இ-ள்.) சூரியவொளி பரந்த விண்ணுலகத்தினின்றும், காலையில் விழிக்கவல்ல தேவர்கள் யாவரையும் உஷஸ்காலத்தில், விப்பிரனும் ஹோதாவுமாகிய அக்கினி கொண்டுவரட்டும்.— (எ-று.)

10. வாயு தன்னொடும், மித்திரன் மாட்டுவாய்ந்
தேயு நல்லொளி தம்மொடும், இந்திரன்,
தூய விச்சுவ தேவர் தொகையொடுந்,
தோயு மக்கினி சோமக்க ளார்கவே.

(இ-ள்.) வாயுவினோடும், மித்திரனது தேஜோ விசேஷ ரூபங்களோடும், இந்திரனோடும், விசுவதேவர்களோடும் (அல் லதுஎல்லாத் தேவர்களோடும்) கூடிய அக்கினியே! (உனது பாக மாகிய) சோமமதுவைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.) இந்திரனோடு மெனவிரிக்க.

11. அங்கி நீ மனு வாக்கிய தூதனும்;
அங்க மாகவே யாகத் தமர்கிரய்;
யிங்குதோன்று மிவ் வெக்கியந் தண்ணையுந்
துங்க மாக்க வணங்கித் தொடங்குச.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ மனுவினால் இதமாக வமைக்கப் பட்ட ஹோதா வாவாய். அழகாக யாகத்தோறு மமர்கிரய். இங்கு நடக்கு மிவ்வெக்கியத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்தி யமை வாயாக.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

12. ஆவலோடுங் கதிமதி யார்த்தன,
மேவு மாந்தரைக் கொண்டு செலுத்துவ,
தேவ, தேரின் வடவையைப் பூட்டுக;
தேவரை யிங்கழைத்து வருகவே.

(இ-ள்.) நடையிற் சிறந்தனவும், ரதாருடர்களைக்கொண்டு செல்லுவனவும் ஆனவைகளை (குதிரைகளை)த் தேரிற்பூட்டுவா யாக. தேவர்களை இங்கு சமந்துகொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) இவ் வடவைகளுக்கு ரோஹிதர்களென்று பெயர், செந்நிறம் வாய்ந்துள்ளதா லென்க. கதிமதி = கதிக்கானமதி.

வருக்கம் 27.

15. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. சூக்தம் 4.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி. வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி. தேவ தை: முதல் 6 இருக்குக்களுக்கு முறையே இந்திரன், மருத் துக்கள், துவஷ்டா, அக்கினி, இந்திரன், மித்திராவருணர், இவர்களாம்; அடுத்த 4 இருக்குக்களுக்கு செவ்வகாரணனான அக்கினி; 11-க்கு அசவினிகளிருவர்; 12-க்கு மீண்டும் அக்கினி.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரொடும் இருதுவையுங் கூட்டுக. இவ்விருதுக்கள் (இரண்டு மாத) காலாபிமானி தேவதைகள்.

1. இருதுவோ டியைந் திர்திர சோமத்தைப்
பருகுசு; நிறை வுள்ள மளிப்பன,
சருவதா வுன் அகட்டி லுறுவன,
பருகு மிந்துக்கள் பண்பி னுழைகவே.

(இ-ள்.) இருதுவினோடியைந்து, இந்திரனே, சோமத்தைப் பருகுவாயாக: திருப்தியைத் தருவனவும், என்றும் உன்வயிற் றில் தங்குவனவுமான இந்துக்கள் (சோமத்துளிகள்) உனக்குள் றுழையட்டும்.—(எ-று.) சருவதா-ஸர்வதா, எப்பொழுதும்.

2. மருதரே நீர் மருவு மிருதுவோ
டரிதிற் போத னமைக்குங் கலங்கொடே
பருக; வெம்மகந் தூய்மைப் படுத்தாக;
உரைதருவ ரித்தன்மையை, வண்மையீர்.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! இருதுவோடுகூடப் போதனது பாத்திரத்திலிருந்தே (சோமத்தைப்) பருகுவீராக; எமது எக்கியத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துக. சோபன தானத்தோடு கூடியவர்களே, உமது இப் பரிசுத்தப்படுத்துந்தன்மை உலகப்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 15.

பிரசித்தம்.—(எ-று.) போதன், பரிசுத்தஞ்செய்பவன் : மருத் துக்களுக்கென்று சோமத்தையூற்றி யாவுதி செய்பவன்.

3. அரதநங்க ளழகி னளித்திடும்
வரத னாதலின் மன்னு மனைவியோ
டிரத மார்க விருதுவைக் கூட்டியே
சரத நேட்டா தரிக்க விவ யாகமே.

(இ-ள்.) மனைவியோடு கூடிய நேஷ்டாவாகிய துவஷ்டாவே! நீ இரத்தினங்க ளளிப்பவனாதலாம், சோமத்தை இருதுவோடு குடிப்பாயாக.—(எ-று.) நேஷ்டாவும் துவஷ்டாவும் ஒருபொரு ளன. துவட்டாவின் பொருளை மண். 1. சூக். 13. ரிக். 10— னுரையிற் காண்க.

4. அங்கி யிவ்விடந் தேவ ரணைத்திடாய்;
அங்க மாக வமை முவிடத்தினுந்
தங்கு மாறு தயக்கி யிருதுவோ
டிங் கவரை யலங்கரித் தார்கவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! இந்த யாகதலத்துக்குத் தேவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக. மூன்று சவனங்களிலு மவர்களுக் கேற்பட்டவிடங்களி லவர்களை யமைப்பாயாக. அவர்களை யலங் கரிப்பாயாக. சோமத்தை இருதுவினோடு குடிப்பாயாக.—(எ-று.)

5. பனவன் பொற்கலச் சோமம் பருகு
வினவிருது குடித்ததன் பின்னரே;
யினிதி னிந்திர நின்னிநுந் தோழமை
துனிதராத குணத்திற் றுதைந்ததே.

(இ-ள்.) பிராஹ்மணனது தனகாரணமான பாத்திரத்தி லிருந்து சோமத்தை இருதுக்கள் குடித்த பின்பு, இந்திரனே! நீயுக்குடிப்பாயாக; உன்தோழமை பிரியக்கூடியதல்ல.—(எ-று.)

6. விரதங் கைக்கொளு மித்ர வருணர்கள்!
சரத மாக வளர்ந் தெப்பகைவருங்
கருதி வாட்ட வியையாக் கடிமகத்
திருதுவோடு மியைந்தீ ரிருவிரே.

(இ-ள்.) விரதத்தை மேற்கொண்டவர்களாகிய மித்திரா வருணர்களே! விருத்தியாவதும் பகைவரால் நாசஞ்செய்ய முடியாததுமான இவ்வெக்கியத்தினிடத்து இருதுவோடு நீங்களிரு வரும் வந்து சேர்ந்தீர்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 28.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

7. நல்வகையினிற் சோம நசுக்கிடக்
கல்லினைக் கரத் தேந்தியோர் யாகத்தே
செல்வம் வேண்டி, யச் செல்வந்தரு மெரிக்
கெல்பெறுந் துதி யோமத் தெடுப்பரே.

(இ-ள்.) ஸோமலதையை நசுக்கும் தற்களைக் கைகளிலேந் திய இருத்துவிக்குக்கள் செல்வ ஆஸக்தியுள்ளவராய்ச் செல் வத்தைத் தரும் அக்கினிதேவனை அக்கினிடோமாதி யாகங் களிற் றுதிப்பார்கள்.—(எ-று.) ஆதியென்றதனால் சோமயாக மாகிய உத்தியத்தையுங் கொள்ளுக.—சாயணர்.

8. ஆக்க மீபவ னாக்கும் புகழ் வளர்ந்
தோக்க மெய்தும் வச வெமக்கீகவே;
ஊக்கி யாங்க ளொளிபெறு தேவர்நின்
றாக்குவோ மித்தகைமைய செல்வமே.

(இ-ள்.) செல்வந் தருபவனாகிய அக்கினி, கீர்த்தி பெருகு கின்ற செல்வத்தை யெமக்குத் தார்டும். யாங்கள் தேவர்க ளிடத்திலிருந்து இத்தகைய செல்வத்தையே பெறுகிறோம்.— (எ-று.) 7, 8 ரிக்குக்களில் இருதுக்கள் சொல்லப்படாமையின் அவை பின்னர் கூட்டப்பட்டவையோ என்று ஐயுற இட முண்டு. ஆக்க மீபவன், திரவினோதா, அக்கினிக்கோர் பெயர்.

9. நிதிதருபவ னேந்ந் திருதுக்களோ
டதியுவப்பி னணைந்து துவட்டாவின்
றதியுறுங் கலஞ் சார்ந்து குடிப்பனல்;
கதியொடு மவி தந்தபிற் செல்கவே.

(இ-ள்.) திரவினோதா (செல்வந்தருபவன்) ஆகிய அக் கினிதேவன் இருதுக்களோடு நேட்டா (துவட்டா) வினது பாத் திரத்திலிருந்து குடிக்க விரும்புகிறான். ஓமத்தலத்துக்கு வந்து ஓமஞ்செய்த பின்னர்ச் செல்லுங்கள்.—(எ-று.)

10. செல்வ மீபவ! சீரி னிருதுக்கள்
மல்க வுன்னை மதித்துத் தூரியமாய்ப்
பல்துதியாற் பரவு மெமக்கு, நீ
நல்வளந்தரு நாயக னாகுக.

(இ-ள்.) செல்வந்தரு மக்கினி தேவனே! இருதுக்கள் வளம் பெற உன்னை நான்காமுறை பூரணமாக வணங்கினோம். அது னால் எங்களுக்கு நீ கட்டாயமாய்ப் பொருள்கொடுப்பவ னாகுக.— (எ-று.) தூரியம் = சதுர்ணம் பூரணம். இந்திரன், மருத்துக்கள், துவட்டா, அக்கினி, என நான்காவதாக வைக்கப்பட்டிருந்த

மண்டலம் 1. சூக்தம் 16.

லால் 'நான்காவகை உன்னைத் துதிக்கு மெமக்கு' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்பர் (Ludwig) லுட்விக்கென்பவர்.

11. தூய செய்கை துதைந்த விரதரே!
பாடெரி யொளி ரச்சினி தேவர்காள்!
ஏயு மெக்கிய மேற்பி ரிருதுவோ
மெய் மிம்மது வேன்று பருகவே.

(இ-ள்.) சுசியான விரதமுடையவர்களே! பிரகாசம் பொருந்திய அக்கினியோடு கூடிய அச்வினி தேவர்களே! இவ்வெக்கியத்தை நிர்வகிப்பவர்களே! இருதுக்களோடு மதுரமான சோமத்தைப் பருகுங்கள்.—(எ-று.) அச்சினி, அசுவினி.

12. இல்வி னோங்கு தீயி னிருதுவி
னல்ல வெக்கிய நாடி வளர்க்கிறாய்!
சொல்லும் பத்தி துதைந்தவம், கீகையோய்,
மல்லற் றேவரைப் போற்றி வணங்கவே.

(இ-ள்.) தாதாவாகிய (அக்கினியே!) நீ காருஹபத்திய அக்கினியாய் இருதுவோடு யக்ருத்தை நிர்வகிக்கிறாய். அதனால் தேவகாரியப்பிரியனான யஜமானனுக்காகத் தேவர்களை வணங்குவாயாக. (எ-று.) இருதுவின், இருதுவினோடு என்றபடி.

வருக்கம் 29.

16. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. சூக்தம் 5.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட மேதாதிதி.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திரன்.

1. இச்சை தோய்த்திடு மிந்திர சோமத்தை
நச்சி நீ குடித் தாந்த நண்ணுமா
றச்சுவங்க ன்ரீனயிங் கணைக்கவே;
யெச்சமில் லொளிக் கண்ணின ரேத்தவே.

(இ-ள்.) இச்சைகளையளிக்கு மிந்திரனே! சோமபானூர்த்தம் உனது குதிரைகள் உன்னை யிங்கே சமந்து கொண்டு வரட்டும். குறைவில்லாத ஒளியாகிய (சூரியனைப்போன்ற) கண்ணினை யுடைய இருத்துவிக்குக்கள் (உன்னைத் துதிக்கட்டும்)—(எ-று.) ஏத்தவே என்ற பதம் வடமொழி மூலத்திலில்லை, சாயணருரை யிற் கண்டது.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

2. நெய்யுறையும் பொரி யிவணேர்தன,
வைய மீச்சுகம் வாய்ந்ததி னேற்றியே
பைய விந்திரன் றன்னைப் பரியிரண்
டைய கூட்டி யழகி னமைக்கவே.

(இ-ள்.) நெய் கலந்த பொரி யிங்கே யுள்ளவற்றை யுத்தேசித்துச் சுகதமமான தேரில் (இந்திரனது) குதிரைகளிரண்டும் அவனை யேற்றி (வேதிக்குச் சமீபத்தில்) கொண்டுவந்து விட்டும்.—(எ-று.) பாட்டில் முதலடி தனியே பொருண்முடிவோடு கூடியுள்ளது போலுளது; நேர்த்தனவற்றை என்க.

3. இந்திரன் றனை யெல்லுறும் வைகலின்,
இந்திரன் றனை யாக நடக்கையில்,
இந்திரன் றனைச் சோமங் குடிக்கென
வந்தமாக வழைப்ப மியாங்களே.

(இ-ள்.) இந்திரனைப் பிராதல் ஸவனகாலத்திலும், இந்திரனை ஸவனமத்தியிலும் (அல்லது மாத்தியான் ஸவனத்திலும்); (ஸவன முடிவிலும்) அல்லது ஸாயங்கால ஸவனத்திலும் கூட, (அதாவது ஸவனத்திரயத்திலும்) இந்திரனைச் சோமங் குடிப்பதற்காக வழைப்போம்.—(எ-று.) () இக்குறியிட்ட கோடுகளுக்குறிருப்பன மூலத்திலில்லாமல் வியாக்யான கர்த்தாக் களால் விரிக்கப்பட்டுள்ளவற்றை எடுத்தெழுதியவை யாகும். இந்நூல் முழுமையும் இதுவே நடப்பு.

4. உளநெடும்பரி யூர்ந்திவ னிந்திர
கனிதருஞ் சதை காண வருகவே;
துளிதரு மது தோய்ந்த பொழுதுனை
விளிதருங் குரலோடும் விளிப்பமே.

(இ-ள்.) நெட்டுளைகளோடுகூடிய குதிரைகளின் மேலேறி, இந்திரனே, சோமத்திற்கருகில் வருவாயாக. ஸோமாபிஷுவ காலத்தே யுன்னை (உரக்க) வழைப்போம்.—(எ-று.) அபிஷுவம், நசுக்கிப்பிழிதல்.

5. புகழியம்பிப் புரிந்திடும் யாகத்தி
னகனமர்ந்து வந் தாதரித் தாளுக;
மிகவும் வேட்கை மிகுத்த கவுரமா
விகல, நம்சுதை யெண்ணிக் குடிக்கவே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) உனது புகழ்த்துதிகளைக் கூறிப் புரிசின்ற இச் சோமங்கூடிய ஸவனத்தினிடத்து வருக: நீர்வேட்கை மிகுந்த கௌர மிருகத்தைப்போலச் சோமத்தைக் குடிப்பா

மண்டலம் 1. சூக்தம் 16.

யாக.—(எ-று.) கௌரமிருகம்=மான்; ஒருவகை யெருமை (Bos Gaurus) யென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

வருக்கம் 30.

6. இங்கு நீள வியைத்த தருப்பையிற் பொங்கு வள்ளம் பொருந்து சோமச்சுதையங்க மாக வணைந்தன, இந்திர மங்குறு வலி வாய்ந்திட மாந்தவே.

(இ-ள்.) இங்கு விரிக்கப்பட்ட தருப்பையின்மேற் சோமத்துளிகள் பாத்திரங்களி லமைந்துள்ளன; இந்திரனே? பலம் பொருந்துமாறு அவற்றைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.)

7. இவண் டலைமையியைந்த வித்தோமமுஞ் சுவையி னுன் னிதயந்தனைத் தோய்ந்து சீர் எவையினும் மிகவேய்ந் துனைத்தோய்ந்தபிற் சுவையிற் சோமச் சுதையினை மாந்தவே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) இங்கு யாங்களுரைக்குந் துதிகள் தலைமையெய்தி உன்மனத்துக் கங்கீகாரமாய் உத்தம ஸுகத்தைத் தரட்டும். அதற்குப்பின், பிழியப்பட்ட சோமத்தைப் பருகு வாயாக.—(எ-று.)

8. சவனஞ் செய்த சுதைத்துளி யாவையுங் கவனமாகக் குடித்துக் களித்திட, உவமையில் வலியோங்கு விருத்திரன் றுவள வீட்டிடு மிந்திரன் றேய்வனே.

(இ-ள்.) விருத்திரவதஞ்செய்யு மிந்திரன், சோமங்குடிப்பதற்காகவும், சோமம் பிழியும் ஸவனத்தில் எல்லாத் துளிகளையும் குடித்து மதமடைவதற்காகவும் வருகிறான்.—(எ-று.) சவனம், ஸவனம், யாகப்பொது.

9. ஆவு மாவு மணைத்தெ மவாவெலா மேவுமாறு விளைத்துத் திருப்திசெய்; பாவு நன்மனப் பத்தியினே டுனைக் கூவு நின்சீர் சதமக கூறுவாம்.

(இ-ள்.) பசுக்களையுங் குதிரைகளையுந் தந்து, எமது ஆசையெல்லாம் நிறைவேறுமாறு செய்வாயாக. சதக்கிருதவே! உன்னை யாங்கள் எப்போதும் அத்தியயனபராயத் துதிப்போம்.—(எ-று.)

வருக்கம் 31.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

17. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 4. சூக்தம் 6.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி.

வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திராவருண ரிருவரும்.

1. வருண னிந்திரர் வான்பெறு சோதியோர் கருணையோடு மளித்திடப் போற்றுவேன்; இருவரும் மெமைச்சார்து புரந்துபிற் பெருகு மின்பத்தை யூட்டிப் பிறங்கவே.

(இ-ள்.) மிக்க சோதியுள்ள இந்திராவருணர்கள் எம்மைக் காக்கவென்று துதிப்பேன்: அவர்களிருவரும் எங்களைக்காத்துப்பின் எங்களுக்குச் சுகந் தருவார்களாக.—(எ-று.) வான் பெறு மன்னர்களென்பதும் பாடம். இந்திரா வருணர்களினைத் தெய்வங்கள். இதுபோலவே, அக்கினிசோமர், இந்திரவாயுக்கள், இந்திராக்கினிகள், இந்திர பிரஹஸ்பதி, இந்திரசோமர், மித்திராவருணர், இந்திரபூஷர்கள், இந்திர விஷ்ணுக்கள், தியாவாப்பிருதாவிகள், சோமருத்திரர்கள், எனவரும்.

2. போற்று மாந்தர்ப் புரக்கு மிருவரும் போற்று வோர்தங் குறிப்பிற் புரந்திடச் சாற்று மென்னைத் துரைத்திடும் விப்பிர னேற் றழைத்த வுடனெதிர் தோன்றுவீர்.

(இ-ள்.) மனிதர்களது யோகக்ஷேமங்களைத் தாங்குபவர்களே! ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோரைக் காக்குமாறு என்னைத்த விப்பிரன் கூவவும் வருவீர்.—(எ-று.)

3. இந்திரா வருணரே னிருவர்களே! அந்தமாக வெம்மாசைக் குரியபொன் றந்தெமை மனப்பூரணத்தே யமைத் தெந்தம் நல்லரு கேய விரப்பமே.

(இ-ள்.) இந்திரா வருணரென்னு மிருவர்களே! எம் ஆசைக்கேன்ற பொன்னை யளித்து எப்போதும் எம்மருகிலேயே யிருக்கும்படி பிரார்த்திப்போம்.—(எ-று.)

4. (அ) யாமியற்றிடுஞ் சோமம் பலபொருள் தோமறச் சிறந் தோங்குத றாக்கவே, வாமம் பல்வகைத் தோன்றுஞ் சமதியோர் தோமமும்; உம் அனக்கொடை தோய்க யாம்,

மண்டலம் 1. சூக்தம் 17.

(இ-ள்.) எங்கள் கருமங்களில் உபயோகப்படுஞ் சோமமானது (தயிர், தண்ணீர் முதலிய) பலவகைப் பொருள்களாலானதுபோல, நல்ல புத்திமான்களான ரித்விக்குக்களின் ஸ்தோத்திரமும் பலவிதமாயிருக்கும். அதனால் (இந்திரா வருணர்களே!) எங்களது அவிப்பாகத்தை ஸ்வீகரிக்கும் உமது பிரஸாதத்தினால் நாங்கள் அன்னப்பிரதர்களா யுள்ள புருஷர்களுக்கு மத்தியில் முக்கியர்களா யிருக்கட்டும்.—(எ-று.)

இச்செய்யுள் சாயண நூரைப்படி கண்டது. சுமதியோர் தோமமும் பல்வகை வாமமொடு தோன்றும் என்க.

(ஆ) வரையிலாது வலியளிக்கும் மும துரைபெறும் வலி தன்னிலும், உம்முடைப் புரையி றன்மம் பொருந்து குணத்திலுந், தரையிற் பங்கு தரித்தன மாகுக.

(இ-ள்.) பிறர்க்குப் பலந்தரும் உமது பலத்திலுந் தர்ம குணத்திலும் யாங்கள் பங்குபெறட்டும்—(எ-று.) இது மேனாட்டாசிரியர் உரைப்படி கண்டது. வாஜம் அன்னமென்பார் சாயணர், மொயம்பென்பார் மற்றவர். அதுபோலவே சச்சி சோமமென்றார் அவர், உரமென்றார் இவர்.

5. ஆயிரக் கணக்காக வளித்திடுந் தூய வீகையர் நாப்பட் கிருதுவா யேய விந்திரன் ; எண்ணில் புகழ்பெறல் மேய நற்றுதியோர்க்கண் வருணனே.

(இ-ள்.) இந்திரன் ஆயிரக் கணக்காகத் தானஞ்செய்வோரின் மத்தியில் (உத்தமமான) கர்மமுள்ளவனு யிருக்கட்டும்; வருணன் ஸ்துதிசெய்வோரது நடுவில் நல்ல கீர்த்தியை யடையட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 32.

6. அன்னவர் பரிபாலனத் தியாங்களு முன்னதப்பொருள் பெற்றுக் குனிப்பமால் ; பொன்னு மெங்கட்குப் போதிய வுண்டபிற பன்னு சேம நிதிக்கும் பரவவே.

(இ-ள்.) அவ் விந்திரா வருணர்களது காவலில் யாங்கள் வேண்டிய பொருளைப்பெற்றுச் சேர்த்துவைப்போமாக, நாங்கள் அனுபவித்தது போக மிகுதியாகச் சேமநிதிக்கும் பொன் விஸ்தாரமாக உண்டாகட்டும்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

7. இந்திரனே டியைந்த வருணனே ! சுந்தரப் பல் விதப்பொரு டோய்குவா னந்தமாக வுமையழைப்பே னெமைச் சந்ததமுஞ் சயம்பெறச் செய்கவே.

(இ-ள்.) இந்திரா வருணர்களே! (மணிமுத்தாதி பேதத் தோடு கூடிய) பலவிதப் பொருள்களையும் யாங்களடையும் வண்ணம் உம்மை யானழைப்பேன். எப்போதும் யாங்களே (யுத்தத்திற்) சயம்பெறுமாறு செய்க.—(எ-று.)

8. துங்க விந்திரற் றேயந்த வருணனே ! யெங்கள் பக்கவி னேய்கென வுக்களை யங்க மாக வழைக்குங் கவிகள் கேட் டிங்கெமக் கிறையிற் சுக மீயவே.

(இ-ள்.) இந்திரா வருணர்களே! எங்கள் பக்கத்திலேயே யிருங்களென உங்களைச் சேவித்துநிற்கு மெங்களுக்கு உடனே ஸுகத்தை யளிப்பீர்களாக.—(எ-று.)

9. பெற்று நீங்கள் பிறக்குறுஞ் சீர்மிகு நற்றுதி மொழி நானுமக் காற்றினன் ; உற்ற வும்மிடத் திந்தர வருணரே யுற்றடைந் துமை யெய்துக வின்றுமே.

(இ-ள்.) நீங்கள் பெற்றுப் பெருமைப்படுத்துகின்ற சிறப்பு மிகுந்த துதிகளை யானுங்களுக்காகச் செய்தேன். இந்திரா வருணர்களே! அவைகள் முழுவதும் உம்மிடத்தில் வியாபித்து நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

வருக்கம் 33.

18. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 5. சூக்தம் 1.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : மேதாதிதி. வடமொழிச்சந்தம் ; காயத்திரி. தே வதை : 1-3 பிரஹ்மணஸ்பதி ; 4. இந்திரன், சோமன், பிரஹ் மணஸ்பதி ; 5 இவர்களோடு கூடிய தட்சிணை, 6-9. ஸதஸஸ்பதி. கடைசிக்கு நராசம்ஸனுமாம்.

1. அந்தணர்த மரும்பதி சோமத்தை நந்தும் வண்ணம் பிழிந்திடு நங்களை அந்த வெளசிஜன் கட்சிவா னென்னவே சுந்தரப்புகழ் தோய்ந்தவ ராக்கவே.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதி யென்னுந் தேவனே! ஸோமா பிஷுவஞ் செய்யும் யாங்கள் உசிஜபுத்திரனான கட்சிவானைப்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 18.

போலக் கீர்த்தியடையுமாறு செய்க.—(எ-று.) கட்சீவான் பஜரகோத்திரத்தான்; உசிஜபுத்திரன்; பின்னர் மண். 1. சூக்தம் 116 முதல் 126 வரையிலுமுள்ள மறைகளைக் கண்டவன். இவ்வுசிஜை பெண்பாலென்றும், அங்கராஜன் மனைவியின் தாசியென்றும், அவளுக்குக் (உர்சத்தியனுக்கும் மமதைக்கும் பிள்ளையாகிய) தீர்க்க தமஸனுக்கும் தோன்றல் கட்சீவானென்றும், தெரிகிறது. தீர்க்கச்சரவஸ் என்பவனையும் பெற்றவள் இவளே. அந்த, பண்டறி சுட்டு.

2. எவன் நனந்தரு செல்வவான், நோயினை யெவன் பரிகரித் தீபவன் புஷ்டியை, யெவன் விரைவிற்பலனை யியைப்பவன், அவன் நமையடைந் தின்னு மருள்கவே.

(இ-ள்.) தனத்தைத் தருஞ் செல்வவானும், நோயைப்பரிகரிப்பவனும், புஷ்டியை வளர்ப்பவனும், சீக்கிரத்திற் பலன் தருபவனுமாகிய பிரஹ்மணஸ்பதி இன்னும் நம்மாட்டுறைந்து அருள் செய்யட்டும்.—(எ-று.) 'எவனிடத்து விரைவு யியைந்த தாம்' என்பது மூலத்துக்கொத்த 3-ம் அடி; பொருளொன்றே.

3. பற்றலர்தம் பழிமொழிச் சாபமும், மற்றுலகின் மரிப்பா ரெதிர்ப்பும், எம் உற்றடையா துளுற்றுக்; அந்தணர்க் குற்ற நற்பதி காக்க வுவந்தெமை.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதியே! பகைவரது பழிச்சொற்களும், சாபமும், மாணதர்ம முடையவரது பகையும் எம்மையடையாது செய்க. எம்மைக் காப்பாற்றுவாயாக.—(எ-று.)

4. யாருக் கீர்திர னந்தணர் தம்பதி சீரிற் சோமன் சிறந்த இம்மூவரு மேரிற் தம்மரு ளுட்டி யியைக்கிறார் பாரிற் கேடு படரா தல் வீரற்கே.

(இ-ள்.) இந்திரனும், பிரஹ்மணஸ்பதியும், சோமனும், எவனுக் கருள்செய்கிறார்களோ அவனே வீரியம் வாய்ந்தவன்; அவனுக்கு நாசமேயில்லை.—(எ-று.) சோமன்=சோமாபிமானி தேவதை.

5. அந்தணர் பதி நீயும் வலாரியுந் தந்த தக்கினை தானு நற்சோமனு மந்த மெய்து மம்மானவன் நன்னையே பந்த மூட்டிடும் பாவநின் றேம்பவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதியும், இந்திரனும், ஸோமனும், தட்சிணையும், மாணதர்மமுள்ள (அறுட்டாதாவாகிய) அம்மனிதனைப் பாவங்களடையாதபடி காக்க.—(எ-று.) தட்சிணை, பிரஹ்மணர்களுக்குத் தரு நன்கொடை; ஈண்டு அதனைப் பெண் தேவதையாக உருவகப்படுத்தினார்.

வருக்கம் 34.

6. அவைத னற்புத நாயகன், இந்திரன் சுவை பொருந்திய தோழன் நனத்தினை நவையி லின்பொடு நல்குவோன் மாட்டியான் தவ நெருங்கினென் சார்ந்த துதியொடே.

(இ-ள்.) இந்திரனுடைய நற்றேழுமுனை ஸதஸஸ்பதியை (அக்கினியை), செல்வ மளிப்பவனை, யான் அடுத்து நின் மேன்.—(எ-று.) இருவருஞ் சேர்ந்து சோமங் குடிப்பதாற் றேழுமுனைன்றார். ஸநிம் என்பதற்கு அறிவினை நல்குவோன் எனப்பொருள் கொள்ளுவார் மேனாட்டாசிரியர். ஸதஸஸ்பதி, ஸபைக்கு நாயகன்.

7. பாவு தூய மதிபரந் தோனுக்கும் யாவ னின்றி யொழுங்கி னெவ்யாகமு மோவலின்றி நடைபெறு தன்னவன் றுவு யோகந் தருகுவன் ஞானத்தே.

(இ-ள்.) கார்ய விவேசன ஞானம் மிகுந்தவனுக்கும் ஒழுங்காகக் காரியஞ்செய்வதற் கருள் செய்யும் அந்த ஸதஸஸ்பதி (அறுஷ்டான) ஞானத்தோடு கூடிய யோகத்தை யளித்து (யாகஞ் செய்விப்பான்).—(எ-று.)

8. அவிசொரியு மவனை வளர்ப்பனாற் சவிபெறு மக முற்றுறச் சார்த்துவான்; சுவையிற் தேவரைப் போற்றிடுந் தோத்திரம் நவையுறுது நணுகு மவர்முனே.

(இ-ள்.) அவிதரும் யஜமானனை (ஸதஸஸ்பதி) வளர்ப்பான்; நல்ல வண்ணம் யாகம் முற்றுப் பெறுமாறு செய்வான்; தேவரை நோக்கும் ஸ்தோத்திரங்களும் அத்தேவரை யடைந்து நிற்கும்.—(எ-று.)

9. திட மிகுத்தவன் சீர்மிகுத்துப் பரந் திடமகன் ரொளிர்ந்தோ னரசம்ஸனைப் படிவம் வானெனப் பல்கிய தேசொடும் அடர் மகம்புரி யாசா னெனக் கண்டேன்.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 19.

(இ-ள்.) திடமிசூந்தவனும், மிகவும் வியாபித்துள்ளவனுமாகிய நராசம்ஸை (அக்கினியை) விண்போன்ற தேஜஸோடு கூடிய ஆசாரியனாக விருக்கப்பார்த்தேன்.—(எ-று.) நராசம்ஸை. (மண். 1. சூ. 13. ரிக். 6. பார்க்க.)

வருக்கம் 35.

19. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 5. சூத்தம் 2.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: அக்கினியும் மருத்துக்களும்.

1. அழகி னாற்று மகத்தை யணைந்து, பா
லொழுகு பான முவந்திட, அக்கினி,
விழைவு பெற்றாய், மருத்துவர் தம்மொடும்
பழகிக் கூட்டி யவரொடும் பாவவே.

(இ-ள்.) அழகாக வாற்றப்பெறும் இம் மகத்தின்கண் சோ மங்குடிக்க வருவாயாகவேன்று, அக்கினியே, அழைக்கப்பட்டாய். மருத்துவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.)

2. தேவராயினு மக்களே யாயினும்
யாவ ராயினு முன்றன் சவனத்தைக்
கேவலப் படுத்தி தோங்கு கிற்பா ரலர்;
நீவருக மருதரோடு மகான்.

(இ-ள்.) உனது ஸவனத்தை உல்லங்கனஞ்செய்யுந் தேவரும், மனிதரும், உத்திருஷ்டர்க ளாவதில்லை. அதனால் மகானாகிய அக்கினியே, மருத்துக்களோடு நீ வருவாயாக.—(எ-று.)

3. கேடுசு முளங் கிஞ்சித்து மெய்துறப்
பீடிற் பேரிராஜத்தல மோர்ந்தவர்
நாடு மெல்லா மருத்துவத் தேவரோ
டடி லங்கி யணைந்துற விங்ஙனே.

(இ-ள்.) கொஞ்சமுந் துரோகசிரந்தை யில்லாதவரும், ரஜஸை (மழை பெய்யக்கூடிய அந்தர விடங்களை) நன்கறிந்தவரும், ஒளிபொருந்தியவருமாகிய எல்லா மருத்துவர்களோடும், அக்கினியே, இங்கு வருக.—(எ-று.) எல்லாவென்றது மருத்துவ ரெழுவரானமைபற்றி. தேவர்=ஒளி பொருந்தியவர். ரஜம், திவோரஜம் பார்த்திபராஜம் என இருவகைப்படும். பூமியை யடுத்துள்ள அந்தரவிடத்துக்குப் பார்த்திப ரஜமென்றும்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 1.

விண்ணை யடுத்துள்ள அந்தரவிடத்துக்குத் திவோரஜமென்றும் பெயர். ஆங்கிலத்தில் (Atmosphere) என்பது இது.

4. உக்கிரத்த ருவந் துதகத்தினுற்
றக்கவா றருச்சிக்கப் படுபவர்
மிக்க தம்மை மிகுவலியிற் பிற
ரொக்கலாத மருதரோ டேய்க, தீ.

(இ-ள்.) உக்கிரமுள்ளவரும், தண்ணீரினால் அருச்சிக்கப் படுபவரும், (மழையினுற் சம்பாதிக்கப்படுபவரும்) திரஸ்காரஞ் செய்ய முடியாத வலிமையுடையவருமான மருத்துக்களோடு, அக்கினியே, வருவாயாக.—(எ-று.)

5. ஓண்மையர் தம தோங்குமெய் கோரமார்
திண்மை வாய்ந்தவர் செம்பொரு டோய்ந்தவ
ரெண்ணலரை யெடுத்து விழுங்குவோர்
நண்ணு மாருதரோ டெரி நண்ணவே.

(இ-ள்.) சுப்பிரமான காந்தியுள்ளவரும், கோரரூபமுடையவரும், மங்கலப் பொருளுடையவரும், பகைவரையெடுத்து விழுங்குபவருமான மருத்துக்களோடு, அக்கினியே, வருவாயாக.—(எ-று.) சுப்பிரம், வெளுப்பு.

வருக்கம் 36.

6. வட்ட வான்றலை வாய்ந்த பரிதீமீ
திட்ட மாகவே தேவ ரெனவமர்ந்
தட்டகாச மடுக்கு மருத்துவ
ரொட்டி யங்கி யுவப்பின் வருகவே.

(இ-ள்.) சூரியனுக்குமேல் விண்ணுலகத்தே யொளிரும் தேவர்களாகிய மருத்துக்களோடும், அக்கினியே, வருவாயாக.—(எ-று.)

7. திரைகடற் சலமீ தலைசேரவும்
பருவதம் பல திக்குறவும் புரி
மருதரோடு மகத்தினை நாடியே
யெரிதயங்கிடு மக்கினி யிங்குறல்.

(இ-ள்.) சமுத்திரத்தில் அலைபுண்டாகவும் (மேகமாகிய) மலைகள் பலதிரையு மோடவும் புரிகின்ற மருத்துவரோடு, அக்கினியே, வருவாயாக.—(எ-று.) பருவதம் ஈண்டு மேகமாகிய மலை. 'திரைகடற் சலமீது மழைமலை, திரிதரப் பலதிக்கு மியக்குமம், மருதரோடு' என மொழிபெயர்ப்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 20.

8. விரி சுடர்க் கிரணங்க ளகலிடம்
பரவுமாறும், பரிய தம் மொய்ம்பினுற்
றாமுறக் கடல் சார்ந் தலைமேவவும்,
புரியு மாருதரோடு மெரி யுறல்.

(இ-ள்.) அம்பரத்தே சூரிய கிரணங்கள் பரவுமாறும்,
சமுத்திரத்தின்மீது அலை மூடுமாறும் புரியும் மருத்துக்களோடு,
அக்கினியே, வருவாயாக.—(எ-று.)

9. சோம சாரந் துதைந்த மதுவினை
நீமகிழ்ந்து முதற்கட் குடித்திட
வேமமோடு மியைத்தேன் ; மருத்தரைச்
சேம வக்கினி சேர்த்து வருகவே.

(இ-ள்.) சோம மதுவை நீ முதலிற் குடிக்கும் வண்ணஞ்
சம்பாதித்தேன் ; மருத்துக்களோடு, அக்கினியே, வருவாயாக.
—(எ-று.)

வருக்கம் 37.

ஆகச்செய்யுள் 194.

முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

2-வது அத்தியாயம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் 38 வருக்கமும், 13 சூக்தங்களும், 189
இருக்குக்களுமுள்ளன.

20. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 5. சூக்தம் 3.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : மேதாதிதி.

வடமொழிச் சந்தம் : காயத்திரி.

தேவதை : ரிபுக்கள்.

1. ஆவலின் மணியீந்து சிறக்குயிம்
மாவளத்திசை விப்பிரர் பாடல்கள்
தேவ சாதி ரிபுக்களைத் தேடியிற்
கோவறவே யுருற்றின வாகுமே.

(இ-ள்.) இரத்தினந்தரு முத்தமர்களாகிய ரிபுதேவர்களைக்
குறித்து, விப்பிரர்களது ஸ்தோமங்கள் காணப்பெற்றன.—
(எ-று.) ரிபுக்கள், அங்கிரா வம்சத்து ஸுதன்வனது பிள்ளைகள்
மூவராம்; ரிபு, விப்வான், வாஜன் என்னும் பெயருள்ளோர்;
உலகத்தில்மக்களாயிருந்து தபஸினால் தேவத்துவ மடைந்தவர்.

2. இந்நிரற்கென வெண்ணிக் குதிரைகள்
முந்து மாற்றத்தின் மூளுவ விச்சையாற்
பொந்த விட்டவர், புண்ணியச் செய்கையால்
அந்நினர் மகத்தோங்கு நிலைமைக்கே.

(இ-ள்.) இந்நிரப் பிரீதியாக, வார்த்தை சொன்னவுடன்
தேரிற் பூண்டுகொள்ளக்கூடிய குதிரைகளிரண்டையும் இச்சை
யினும் சிருஷ்டித்தவர்களாகிய ரிபுக்கள், தங்கள் புண்ணிய
கருமங்களால் யாகதேவராகுஞ் சிறப்பை யடைந்தார்கள்.—
(எ-று.) பொந்தல்; பொருந்துதல்; அந்துதல், அடைதல்,
(இவை இரண்டும் திசைச்சொல்).

3. சத்தியமே புகலச்சினியருக்
கொத்த கைத்தே ருறுதியி னெத்திக்குந்
தத்துவதை யிழைத்துப், பயங்கறந்
தொத்த தேறு வருவி னமைத்தனர்.

(இ-ள்.) நாஸத்தியருக்காக, எத்திசையும் செல்லக் கூடிய
தும், ஏறுவதற் கெளிதாகவுள்ளதுமான தேரைச்செய்தார்கள்,
பால்கறக்கும் பசுக்களையு முருப்படுத்தினார்கள்.—(எ-று.) ந,

மண்டலம் 1. சூத்தம் 20.

அஸத்தியா, பொய்சொல்லாதவர். அச்வினி தேவர்கள். கறக்க ஒத்த என்க; காலவழுவமைதி. அச்வினியர், அச்சினியர் என்றாயது.

4. உண்மை வாய்ந்த ரிபுக்க ஞழைப்பினு
லுண்மை யாற்று முறுதி மறைகளால்
வண்மை வான்புவி யென்னுங் குரவரைத்
திண்மை மீள விளமை திகழ்த்தினர்.

(இ-ள்.) சத்தியகாமிகளும், சத்திய மந்திரங்களுள்ளவர் களுமாகிய ரிபுக்கள், உழைப்பினால் வியாபித்துத் தங்களது (வானம், பூமி, யென்னும்) பெற்றோரை மீண்டும் இளமை பொருந்தச் செய்தனர்.—(எ-று.) மூலத்தில் 'பிதரோள' வெண் றேயுள்ளது. அத் தாய் தந்தையர் பூமி வானங்களென்பது மேனாட்டாசிரியர் குறிப்புரையிற் கண்டது.

5. மதந் தருமும் மதுவு மருத்துவ
ரிதந்தரக் கெழு மிந்திரன் றன்னொடும்
விதந்தருஞ் சுட ராதித்தியரோடு
நிதந்தருஞ் சவனத்தினி னேர்ந்தவே.

(இ-ள்.) (ரிபுக்களே!) உமது மதத்தைத் தருஞ் சோமங் கள், மருத்துவரோடு கூடிய இந்திரனோடும் ஒளி விசுகின்ற ஆதித்தியர்களோடும் (ஒவ்வொரு நாளும் தரும் மூன்றஞ்சவனத் திற்) கூடிநின்றன.—(எ-று.) ஒவ்வொருநாளும் செய்யும் மூன்று வது சவனத்தில் தரும் அவி, ஆதித்தியர், ரிபுக்கள் மூவர், (ரிபு, விப்வான், வாஜன் என்பவர்) பிரஹஸ்பதி, விசுவதேவர்கள், என்னுமிவர்களோடு கூடிய இந்திரனுக்களிக்கப்படும் என்பார் ஆசுவலாயனர்—சாயணருரை, கெழுமு இந்திரனெனப் பிரிக்க. வருக்கம் 1.

6. துவட்ட தேவன் சவைக்க விழைத்திட்ட
நவச் சமஸஞ் சதைகொள வேன்றதை
யுவப்பி னுணகு வகைபெற மீளவும்
நிவப்பி னீங்கள் வகுத்து சிறுத்தினீர்.

(இ-ள்.) துவட்டாவென்னுந் தேவனால் தூதனமாகச் செய் யப்பட்ட மரப்பாத்திர விசேஷத்தை நீங்கள் மீண்டும் நாண்கு விதமாக வகுத்தமைத்தீர்கள்.—(எ-று.) தச்சுவேலையிற் சிறந்த வன் துவட்டா, அவனது சிஷ்யர் ரிபுக்கள்—சாயணர். ரிபுக்கள் செய்த யாகத்துக்கு அக்கினிதேவன் வந்தபோது அவன் அவர் களோடு ஒருவகைச் சேர்ந்ததனால் அவர்கள் அச்சமஸத்தை நாண்காக்கினார்கள் என்பது நீதிமஞ்சரியிற் கண்டது.—மேனாட் டாசிரியர் குறிப்புரை. சமஸம், சிறுமாவை.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

7. மூவெழுன்னு முறையினிற் சோமத்தை
யாவுதிககென வாற்று மவர்க்குரீர்
மேவு மொவ்வொருவர்க்கு மணியினைப்
பாவு மெந்துதி கேட்டுப் பகிர்கவே.

(இ-ள்.) (அவிர்யக்கும், பாகயக்கும், ஸோமயக்கும்) என மூன்று வகையாகச் செய்யப்படும் ஏழுவித கர்மங்களிலும் சோ மாபிஷ்வஞ்செய்யும் அவர்களுக்குத் தனித்தனி யொவ்வொருவ ருக்கும், எங்கள் ஸ்தோத்திரங்களைக்கேட்டு இரத்தினங்களைத் தருவீர்களாக.—(எ-று.) அக்கினியாதேயம், தர்சபூரணம் முத லாக அவிர்யக்குங்கள் ஏழு; ஓளபாஸனம், ஹோமம், வைசவ தேயம் முதலாகப் பாகயக்குங்கள் ஏழு; அக்கினிஷ்டோமம், வாஜபேயம் முதலாக ஸோமயக்குங்கள் ஏழு; ஆக மூன்று விதமுங் கூறியபடி. 1-72-6-ல் இதன் விரிவைப் பார்க்க.

8. தேவகாரியம் வகித் துயிர் தாங்கிப் பிற்
பாவு நன்மை பார்த செயல்புரிந்
தோவிலாது சிறந்ததணுந் மகத்
தேவரோ டொருபாக மடைந்தனர்.

(இ-ள்.) இந்த ரிபுக்கள் தாங்கள் மனிதராயிருந்தபோது தேவகாரியங்களை வகித்துப் பிராணனைத் தரித்துப், பின்பு சற் காரியங்களால் தேவர்களை வழிபட்டு யாகத்தேவர்களோ டொருவராக விருக்கும் பெருமையை யடைந்தனர்.—(எ-று.) இந்த ரிபுக்கள் ஸுதன்வன் புத்திரர்களென்பதும், அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களுக்கு இளமையைமீட்டுந் தருவித்தார்க ளென்பதும், காய்ந்த தோலைக்கொண்டு ஒரு பசுவை யுருப் படுத்தினார்களென்பது மாதிய இவைபோன்ற இதிஹாஸங்கள் மேல் மண் 1. சூத்தம் 110-ல் கூறப்படுகின்றன.

வருக்கம் 2.

21. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 5. சூத்தம் 4.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி.

வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.

தேவதை: இந்திராக்கினிகளிருவரும்.

1. இந்திராங்கி யிருவரையு மிவண்
அந்தமாக வழைப்பென்; அவர்துதிச்
சந்தம் பாடத் தழைத்தனம்; சோமத்தை
முந்து மாந்த சதைக்குடிச் சிரியர்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 21.

(இ-ள்.) இந்திராக்கினி யிருவரைய மிவ்விடத்து வருமாறு கூடிவேன். அவர்களது ஸ்தோமங்களைப் பாடுவதே எமக்கு விருப்பம். சோமபானத்திற் சிறந்த அவ்விருவரும் சோமத்தைப் பருகட்டும்.—(எ-று.)

2. இந்திராங்கி யிருவரை யேத்துமின்;
தந்து கூறிய வெக்கியத் தன்னவர்
நந்த வாழ்த்தி நரர்கள் துதியுமின்;
சந்த காயத்திரி யிசை சாற்றுமின்.

(இ-ள்.) மனிதர்களே! இந்திராக்கினி யிருவர்களையும் புகழுங்கள்; யக்ருத்தில் நானாவித சஸ்திரங்களால் அழகு படுத்தினங்கள்; காயத்திரி மந்திரங்களாற் பாடுங்கள்.—(எ-று.) சஸ்திரமெனினும் உத்தமெனினும் ஒக்கும்.

3. சோமபானிக ளிந்திர வங்கிக
ளேம மித்திர னிம்மக காரகன்
சேம மான புகழிற் சிறக்கவென்
ரோம சோமத் துவக்க வழைப்பமே.

(இ-ள்.) சோமபானிகளாகிய இந்திராக்கினிகளை, இவ்வெக்கியமாற்றும் யஜமானரைய நண்பனது கீர்த்தி பெருகுமாறு, சோமம் பருக வரும்படி யழைப்போம்.—(எ-று.) இவ்விடத்து, மித்திரன் என்பதற்கு உலக காவலனாகிய மித்திரனென்னுங்கடவுளெனப் பொருள்கொண்டு முட்டுப்படுவர் மேனூட்டா சிரியர். இது, சாயணருரையினிடத்து அவருக்குள்ள நம்பிக்கைக் குறைவா லேற்பட்டது.

4. உக்கிரத்துப் பகையை யொறுப்பவர்
தக்க விச்சவனந் தரு கள்ளினை
யொக்க வுண்ண வழைப்பம், இந்திராக்கினி
இக்கணத் திவ ணேகி யருள்கவே.

(இ-ள்.) சத்துருவதை முதலியவற்றில் உக்கிரமுள்ளவராகிய இந்திராக்கினிகளைச் சோமமுண்ண வழைக்கிறோம். அவர்கள் (இந்தப் பிராதக்கால) ஸவனத்தில் தரும் சோமச்சுதையின் அருகே அமரட்டும். இந்திராக்கினிகளே! இங்குவாருங்கள்—(எ-று.)

5. அவைக்கு நாயகராய்க் குண மேம்படு
சுவர்க்க நாயக வங்கி யரக்கரை
யவிப்பதோ டியிர் தின்னு மவர்களைத்
தவிக்க வாட்டுக சந்ததி யின்றியே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) ஸபாபாலகரும், குணஞ்சிறந்த மகான்களுமாகிய இந்திராக்கினிகளே! இராட்சஸரை வலிகெடுப்பதோடு, உயிர்களைத் தின்னும் அவர்களுக்குச் சந்ததியில்லாமலுஞ் செய்க.—(எ-று.)

6. இந்திராக்கினி யிந்தவு முண்மைகொண்
டந்தில் கன்ம வடைவை யுணர்த்துமச்
சந்தரப்பதந் தோய்ந்து நிதானமாய்
நந்து மின்ப நமக்கென் றளிக்கவே.

(இ-ள்.) இந்திராக்கினிகளே! (செய்கையின் பலனைத் தவறாதளிக்கும்) உமது இந்த உண்மையினால், சற்கரும பலனிது வென நினைப்பூட்டுஞ் சுவர்க்கத்திற் போய் ஸாவதானமாக விருந்து, எங்களுக்குச் சுகத்தைத் தருவீர்களாக.—(எ-று.) சந்தரப்பதம்: சுவர்க்கம்; நமக்கு எமக்கென்பொருளில் வந்தது, வருக்கம் 3.

22. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 5. சூக்தம் 5.

21 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி. வடமொழிச்சந்தம்; காயத்திரி. தேவதை: 1-4 அசுவினி தேவர்கள்; 5-8 ஸவிதா; 9-10 அக்கினி; 11 தேவிமார்; 12 இந்திராணி வாருணி, ஆக்கிரேயி; 13, 14 தியாவாபிருதுவிகள்; 15-பிருதுவி: 16-21 விஷ்ணு.

1. காலையிற் செய் சவனங் கலந்துறுங்
கோல வச்சினி தேவரைக் கூருணர்
வாலுமா நிற்கெழுப்புக்; அன்னவ
ரேலு மிச்சுதை மாந்த விவணுறல்.

(இ-ள்.) பிராதல் ஸவன கிருஹத்திற் கூடும் அசுவினிகளை நல்லுணர் வுண்டாகும் வண்ணம் (தூக்கம் நன்றாய்த் தெளியும் வண்ணம்) (ஹோதா அத்வர்யுக்களே!) எழுப்புங்கள். அவர்கள் ளிருவரும் இந்த யாகதலத்தில் பிழியுஞ் சோமத்தை யுண்ண வாட்டும்.—(எ-று.) அச்சினி, அச்சினி எனத்தற்பவமாயது.

2. வான் ரொடுபவர் சூதரி லுத்தமர்
வான் நிகிரி வகிக்கு முபயராங்
கோன்பெறு மச்சுவினிப் புலவர்க
ளேன்று சார்ந்திட வெண்ணி யழைப்பமே.

(இ-ள்.) விண்ணுலகத்தைத் தொடுபவரும் (விண்ணுலகில் வசிப்பவர்களும்,) தேர் கடாவுவோரி லுத்தமரும், நல்ல

மண்டலம் 1. சூக்தம் 22.

தேரோடு கூடியவருமான உபய அசுவினி தேவரையும் பாங்க ளழைப்போம்.—(எ-று.)

3. தோன்றுசீ ரச்சுவினிப் புலவர்காள்!
ஆன்ற வன்பொடு மெய்யுரை யாடுவீர்!
தேன்றுளிக்குங் கசையினு டேகியிங்
கேன்ற வன்னதின் யாகந் தெளிக்கவே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! பிரிய ஸத்தியவாக்கோடு கூடிய நீர் தேன்றுளிக்கின்ற உமது கசையினால் எக்கியதலத் தில் (ஸோமந்) தெளித்தருளுவீர்களாக.—(எ-று.)

4. சோம யாசியின் றெல்லகந் தூரமே
ஆமென் றெண்ணிடிர் அண்மையின் வாய்ந்ததே;
சேமம் வாய்ந்த வுந்தேரி லசுவினி
நாமம் வாய்ந்துள தேவர்க ணண்ணவே.

(இ-ள்.) சோமமளிக்கும் யஜமானனது கிருஹம் தூரத்தி லில்லை, சமீபத்திலேயே யுளது. அசுவினிகளே! உங்கள் தேரி லேறி வருவீர்களாக.—(எ-று.) யாசி யாஜி.

5. பொற்கரத் தொளிர் தேவன் சவிதாவை
யெற்குதவி யிழைக்கென வேண்டினேன்;
நற்கடவுள னாடி னவன்மறை
முற்றரும் பதமுன்னி யுணர்வனே.

(இ-ள்.) பொற்கையோடு கூடிய தேவனான சவிதா வெனக் குத் துணைசெய்யுமாறு அவனை வேண்டினேன். அந்த ஸவிதாத் தேவன் இம்மறையினுற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பதத்தை (ஸ்தா னத்தை) யறிவான்.—(எ-று.) கௌஷீதகீப் பிராஹ்மணத்தில் பொற்கை ஸவிதாவுக்கு வந்தவகை சொல்லப்படுகிறது. தேவர் கள் செய்த யாகத்தில் ஸவிதா தானே பிராஹ்மணனாகவிருந்து நடத்தியபோது சில அத்வர்யுக்கள் 'பிராசித்ரம்' (தின்னக் கூடியது என்பது பொருள்) என்னும் பெயரையுடைய புரோடாசத்தை அவன் கையிலிட்டதாகவும், உடனே அவன் அதை வாங்கிக்கொண்டு அக்கையை வெட்டிவிட்டதாகவும், அவ்வத்வர்யுக்கள் பொன்னினால் ஒரு கைசெய்து பொருத்திய தாகவும், அதனால் ஸவிதாவுக்குப் பொற்கையென்று பெயர் வந்ததாகவும் அந்த இதிஹாசம் கூறும்.

வருக்கம் 4.

6. வதியு நீரினை வற்ற வடிப்பவ
னுதவி வேண்டிச் சவிதாவினை யுற்றுத்
துதி முழக்குவம்; தோயவ னேன்பினி
லதிவிருப்ப மடைந்துளம் பாங்களே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) ஜலத்தை வற்றுவிப்பவனாகிய ஸவிதாவை உதவிக்காகத் துதிப்போம். அவனது விரதங்களை விரும்புவோம்.—(எ-று.) இது ஹோதா, ஸாமகன், ரித்விஜன், சஸ்திரமுரைப்பவன் ஆகிய யாவரும் கூறுவது.

7. மாறிலாது விளக்குவோன், மாந்தர்க்குக்
கூறுசெல்வ விசித்திர நன்கொடை
கூறுசெய் தளிக்குஞ் சவிதாவினைத்
தேற லுண்டிடத் தேடி யழைப்பேம்.

(இ-ள்.) மனிதர்களுக்கு ஒளியளிப்பவனும், மணி, முத்து, பொன் முதலிய விசித்திர வர்ணமான பொருள்களைத் தருபவனுமான ஸவிதாவைக் கூவுவோம்.—(எ-று.) தேறலுண்டிட வென்பது வடமொழி மூலத்திலில்லை. சோமயாகத்தில் இது சொல்லப்படுவதானதுபற்றி அச்சொற்றொடர் சேர்க்கப்பட்டது.

8. தோழர்கா ளிவண்டோய்க; சவிதாவும்
வாழி வல்லையிற் போற்றற் குரியவன்;
மாதே நந்தமை நாடி வழங்குவோன்
கேழுமுந் தன மீத்துக் கிளருவான்.

(இ-ள்.) தோழர்களே! இங்கு வாருங்கள். ஸவிதா நம் மால் விரைவில் துதிக்கப்படத் தக்கவன். செல்வமளிக்கு மவன் பிரகாசிக்கிறான்.—(எ-று.)

9. அங்கி யன்புறு தேவ மனைவியர்
தங்களை யிவட்சேர்க்க, துவட்டாவைப்
பொங்கு சோமம் பருக வருகினிற்
றங்குமாறு தயக்குக நன்மையின்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! (இந்திராணி முதலிய) அன்புள்ள தேவ பத்தினிகளை இந்த யாகசாலைக்குக் கொண்டுவருக. துவட்டாவென்னுந் தேவனையும் சோமம் குடிப்பதற்காகக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.)

10. வன்னி யெளவனம் வாய்ந்தவ தேவர்தம்
பன்னியர்களாம் பாரதி ஹோத்திரை
துன்னுகின்ற வருத்திரி தீடனை
மன்னுவித்திட மாறா வுதவிக்கே.

(இ-ள்.) கட்டிளமைவாய்ந்த வக்கினியே! (அக்கினியின் பத்தினியாகிய) ஹோத்திரையையும், (ஆதித்யன் மனைவியாகிய) பாரதியையும், (சிறந்தவளாகிய) வருத்திரியையும், (வாக்குத் தேவியாகிய) திஷ்டணையையும், எங்களைக் காப்பதற்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 22.

காகக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) பாரதி, பரத பத்தினி; பரதன், ஆதித்யன், யாஸ்கர். திஷணை, திடணை முதலிண்டு தீடணையாயிற்று.

வருக்கம் 5.

11. ஆருகின்ற தம் பத்திரந் தன்னமு
மேரிழந்து சின்னப்படா ரெம்வயிற்
பேருதவியுங் காப்பும் பிறங்கிட
வீர பன்னியர் தேவியர் மேவுக.

(இ-ள்.) கொஞ்சமும் வெட்டுப்படமுடியாத அழகிய (பத் திரம்) சிறகுள்ள தேவிமாராகிய வீரபத்தினிகள் எங்களுக்கு இரட்சணையையும் சுகத்தையுமளிக்குமாறு எங்களாற் சேவிக்கப் பட்டும், அதாவது இங்கு வரட்டும்.—(எ-று.) வீரபாலன தேவியர் மேவுக, வென்பதும் பாடம், சாயணர் ந்ருபத்நய: என்பதற்கு நரர்களை (வீரர்களை)ப் பரிபாலிக்குந் தேவிமார் என்று பொருள் கொள்ளுவதால்.

12. இந்திராணியை யக்கினி தேவியை
முந்து வாருணி மூவரையும், ஒரு
தொந்தரையுந் துதையா தழகின்யாம்
நந்த, நாடுவேன் சோமம் பருகவே.

(இ-ள்.) எங்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் நேராதபடி சுக மமையும் வண்ணம், இந்திராணி, அக்கினியி, வாருணி இம்மூவ ரையும் அழைப்பேன்.—(எ-று.) இவர் முறையே இந்திரன், அக்கினி, வருணன் இவர்களது மனைவியர்.

13. எட்டும் வான் புவிவான மெனவிணை
யொட்டு மன்னவ ரொண்புர ணையந்தவர்
புட்டி யீயும் பொருளெமக் கூட்டியெய்ம்
இட்டி தன்னைப் புரோக்கணஞ் செய்கவே.

(இ-ள்.) பெருமை வாய்ந்த வானதேவதையும் பூமிதே வதையும் எங்கள் யக்குத்தைத் தங்களது ஸாரம்பொதிந்த ரஸத்தால் புரோகிக்கும் (தெளிக்கட்டும்.) பிற்பாடு எமக்குப் புஷ்டியைத் தரத்தக்க வஸ்துக்களை யளிக்கட்டும்.—(எ-று.) புஷ்டி, இஷ்டியென்பன, புட்டி, இட்டி யெனத் தற்பவமாயின.

14. சோமங் காத்திடுங் கந்தருவன் பதத்
தேமமாக விசைகளை விப்பிரர்,
தோமஞ் செய்த பயனெனத், தோயத்தை
யோம நெய்போல் வளத்தி னுறுவரே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) கந்தருவனது நிச்சயபதமாகிய அந்தரத்தில் விப் பிரர்கள் இசைகளைப்பாடி அதன் பயனாக நெய்போல் புஷ்டி யுள்ள ஜலத்தைப் பெறுவார்கள்.—(எ-று.) சோமங்காத்திடு மென்ற அடை மூலத்திலில்லை. கந்தருவனது பதம் அந்தரிட்ச வுலகமாம். கந்தருவநகரம் என்ற சொல் மேகத்தின் பெயராயமைந்துள்ள தன்மை யீண்டு கருதற்பாலது. அது இங்கு விண்ணைக்குறித்து நின்றது. இக்கந்தருவனது தொழில் சோமத் தைக் காப்பாற்றுவதென்பார் மேனாட்டாசிரியர். யட்ச, கந் தர்வ, அப்ஸரகணங்களுக்கிடம் அந்தரிட்சம் என்று தாபரீய சாகையிற் கூறப்படுகிறது.

15. இடமகன்று பிருதுவி யேய்கவே;
இடரிலாது சுகத்தி னியைந்துறத்
தடமகன்ற சரணலய மெமக்
குடனளித் தருளோங்குக வின்றுமே.

(இ-ள்.) பிருதுவியே! நீ விஸ்தீரண குண ஸம்பன்னு யமைக. கஷ்டமில்லாது நாங்கள் சுகப்படும்படி ஒரு விஸ்தார மான சரணலயத்தை எங்களுக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 6.

16. விண்டு வேடுமூனும் வேதப்பண் பாடியே
யண்டலர் செறி பூமி யடக்கிய
மண்டலத்தின் மருவி யத்தேவர்க
ளண்டி நமமை யழகி னருள்கவே.

(இ-ள்.) விஷ்ணு ஏழு விதமான வேதவிசைகளைக்கொண்டு பூமியில் நடமாடின அந்த விடத்தி விருந்துகொண்டு தேவர் கள் நம்மைக் காக்கட்டும்.—(எ-று.) அ. பண்டறிசுட்டு. “தேவர் கள்விஷ்ணுவைத் தலைமையாகக்கொண்டு (காயத்திரி முதலாகிய) ஏழுவித வேதப்பண்களையும் பாடிப் பூமியிலுள்ள பாபிகளின் தொந்தரவை நீக்கினார்கள்; பூமியைச் சயித்தார்கள்.” என்றது தைத்திரீயம். இது திரிவிக்கிரமாவதாரத்தைச் சூசிப்பிப் பது என்பார் சாயணர்.

17. இவ்வுலகங்க ளெங்கணும் விட்டுணு
செவ்வை யாகத் தனதடி யோட்டியே
முவ்வடியின் முழுது மளந்தகாற்
கவ்வு தூளியின் யாவும் கலந்ததே.

(இ-ள்.) இவ்வுலகமுழுதும் மூன்றடியாலளந்த விஷ்ணுவின் பாதுகளி சேர்ந்து இவ்வுலக மாயிற்று.—(எ-று.)

மண்டலம் 1. குத்தம் 22.

18. ஏல யாரு மிடர்செயாத் தன்மையான்
பாலனஞ் செயும் விண்டு தன்முவுடி,
ஞால தன்ம நடைபெற வேம்புவான்,
மேலெடுத்து விளங்க நடந்தனன்.

(இ-ள்.) ஒருவராலும் இம்சிக்கமுடியாத வலிமையுள்ளவ
னும், எல்லா ஜகத்துக்களையும் இரட்சிப்பவனுமாகிய விஷ்ணு
பூமியில் நடக்கும் (அக்கினிஹோத்திராக்) தருமங்கள் நடை
பெறுமாறு ஜகத்தை மூன்றடியா லளந்தான்.—(எ-று.)

19. விண்டு பாலனர் தம்மை விருப்பொடும்
அண்டி நோக்குமின்; இந்திரனே டியைந்
தெண்டரு மறுகூல மிழைக்கு நட
பண்டி நோன்பி னடைவ னவனுமே.

(இ-ள்.) (இருத்துவிக்கு முதலானவர்களே!) விஷ்ணு கரு
மங்களைப் பரிபாலிப்பதைக் கவனியுங்கள். இந்திரனேடு சேர்ந்த
தோழனாய் விரதங்களை நடத்துவிக்கும் யஜமானர்களிடத்
தெல்லாம் அவன் வந்தருள்வான்.—(எ-று.)

20. அண்ட வான்றலை யைதி னமைந்திட்ட
மண்டு நல்லொளிக் கண்ணென வாய்ந்திடும்
விண்டுவின் அப் பரம பதத்தினை
யண்டிச் சூரிகள் காண்குவ ரென்றுமே.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தே எல்லாப் பக்கத்திலிருந்துத் தடை
படாமற் காண்ப்பட்டுக் கண்போல விளங்கும் அவ்விஷ்ணுவி
னது பரமபதத்தை ஸூரிகள் என்றுங் காண்கிறார்கள்.—(எ-று.)
சூரிகள், ஸூரிகள், வித்வாம்ஸர்கள்.

21. விண்டுவின் அப் பரமபதத்தைப் பண்
கொண்டு பாடு மறையவர், சாக்கிரத்
தண்டி யென்று மணந்த பெரியவர்,
மண்டு தம்மிசை கொண்டு வயக்குவார்.

(இ-ள்.) விசேஷமாக ஸ்தோத்திரங்களைப்பாடும் விப்பிரர்
கள், (சப்தார்த்தங்களில் பிரமாதம் விளைந்துவிடாதபடி யெப்
பொழுதும்) ஜாகருகராயிருக்கும் பெரியவர்கள், விஷ்ணுவினது
அப் பரமபதத்தைத் தமது பண்களால் நன்றாகப் பிரகாசிக்கச்
செய்வார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 7.

அண்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

23. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 5. குத்தம் 6.

24 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேதாதிதி. வடமொழிச்சந்தம்: 1-18 காயத்திரி
19 புரவுஷ்ணி (கந்தரதுபூதிச் செய்யுள்.) 20 அறுஷ்டுப், 21,
பிரதிஷ்டா (கலி விருத்தம்) 22-24 அறுஷ்டுப் (கலி நிலைத்
துறை.)

தேவதை: 1. வாயு; 2, 3, இந்திரவாயுக்கள்; 4-6 மித்
திரா வருணர்கள்; 7-9, மருத்துக்கள், 10-12, விச்வதே
வர்கள்; 13-15, பூஷன்; 16-22, ஆப: (ரீர்); 23, அக்கினி
யும் ரீரும்; 24, அக்கினி.

1. பல முறைந்துள சோமமும்; பற்பல
நல முறைந்திடு மாசி நயத்தின் இத்
தல முறைந்த சுதையினை, வாயுவே!
வல முறைந்திட வந்து பருகவே.

(இ-ள்.) சோமங்கள் (நிறைய விருப்பதால்) பலத்தோடு
கூடியிருக்கின்றன; ஆசீர்வசனத்தோடுகூடிய இச்சுதையினை,
(உத்தரவேதிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதை) வாயுவே, வந்து
குடிப்பாயாக.—(எ-று.)

2. வானினைத் தொடுந் தேவர்கள் வாயுவோ
டான விந்திர னென்றிருவர் தமைப்
பான சோமம் பருகுதற் கென்றியாம்
ஞான மோங்கு மறையி னழைப்பமே.

(இ-ள்.) வானத்தைத்தொடுந் தேவர்களாகிய இந்திரவா
யுக்க ளிருவரையும் இச்சோமத்தைக் குடிக்கக் கூவுவோம்.—
(எ-று.)

3. வாயுவிந்திரர் மன்னுமனோவேக
ராயு நன்மக நாயக ராயிர
மேயுங் கண்ணினர் தம்மை மறையவர்
தோயு நற்றுணை யாகெனக் கூவுவார்.

(இ-ள்.) மனோவேகமுள்ளவரும், கர்மத்தை (அல்லது புத்
தியை)ப் பரிபாலிப்பவரும், ஆயிரங்கண்ணுடையவருமான இந்
திரா வாயுக்களைத் துணைக்காக விப்பிரர்கள் கூவுவார்கள்.—
(எ-று.)

மண்டலம் 1. குத்தம் 23.

4. நேர்ந்த தூவலி நீண்டவ ரென்று சீர்
வாய்ந்த தேவர்கள் மித்ர வருணர்க
ளேய்ந்து சோமத் துளியைப் பருகயா
மோர்ந்து கூவி யுவரை யழைப்பமே.

(இ-ள்.) பரிசுத்தமான வலிமையுடையவரான மித்திரா
வருணர்கள் சோமம் குடிக்க வரட்டுமென்று (அறுஷ்டாதாக்க
ளாகிய) நாம் அவரைக் கூப்பிடுகிறோம்.—(எ-று.)

5. ஒழுங்கி னல்லொழுங் கோம்புவ ரவ்வொழுங்
கழுங்குறூ தொளியார்ந்தத யையகர்
தழங்கு மித்திர வாருணர் தங்களை
யொழுங்கி னேக வுரக்க வழைப்பெனே.

(இ-ள்.) ஒழுங்கினால் (சத்திய வசனத்தினால்) ஒழுங்கை
(விரத பலன்களை) வளர்ப்பவர்களும், ஒளியமைந்த அவ்வொ
ழுங்குக்கு நாயகருமான மித்திரா வருணர்களை யான் அழைப்
பேன்.—(எ-று.)

வருக்கம் 8.

6. வருண னெம்பெருங் காப்பா யமையுக்,
தருண நற்றுணை யாவூர் தயக்கியே
யரண மாக எமக்கு நன்மித்திரன்;
வருண மித்திரர் செல்வம் வயக்கவே.

(இ-ள்.) வருண னெமக்குப் பெரிய காவலாக வமையட்
டும்; மித்திரனும் எமக்கு உதவியாகட்டும்; இருவரும் செல்
வம் எமக்கு அளிக்கட்டும்.—(எ-று.)

7. மருத்துவந்தன மித்திரன் றன்றையே
பொருத்து சோமம் பொருந்திக் குடித்திட
அருத்தியோடு மழைப்ப மவன் மிகத்
திருத்தி யெய்துக சேர்ந்த கணத்தொடே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களோடு கூடிய இந்திரனைச் சோமம்
குடிக்க அழைப்போம். அவன் (மருத்துக்) கணங்களோடு
திருப்தி யடையட்டும்.—(எ-று.)

8. இந்திரற்கு முதன்மை யியைப்பிர்காள்!
சந்த பூடன் கொடைகளைப் பங்கிடும்
அந்தம் வாய்ந்த மருத்துவ தேவர்களாள்;
வந்தியாவரு மெனவிளி கேட்கவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) இந்திரனை ஜேஷ்டனாகக் கொண்டவர்களும்
பூஷணது தனக்கொடைகளை பங்கிடுபவருமான மருத்துவ தே
வர்களே! எல்லாருமாக என் அழைப்பினுக்குச் செவிகொடுங்
கள்.—(எ-று.) பூஷண்=கன்று காலிகளை விருத்தி செய்யுந்
தேவதை.

9. இந்திரனே டியைந்து விருத்திரன்
நந்த வாட்டுக நற்கொடைத் தேவர்களாள்,
பொந்து மீவலிப் பூரிய துட்டனு
மெந்தமைக் கெடுக்காவணம் யாமுறல்.

(இ-ள்.) நல்ல தானங்களிற் சிறந்த (மருத்துவ) தேவர்
களே! இந்திரனோடு கூடி விருத்திரனைக் கொல்லுங்கள். துஷ்
டனாகிய பகைவன் எம்மை யடக்க முடியாத வண்ணம் யாங்
கள் சிறந்திருக்கட்டும்.—(எ-று.)

10. மேவு சோமக் குடிக்கு மருதரார்
தேவர் யாரையுந் தேடி யழைப்பமால்
யாவருக்குந் தெரிந்த பிருசினி
யோவி னன்மக ருக்கிர மெய்தினார்.

(இ-ள்.) மருத்துக் கணத்திற்சேர்ந்த எல்லாத் தேவர்
களையுந் சோம பானத்துக்காகக் கூப்பிடுவோம்; அந்தப் பிர
சித்திப்பெற்ற பிருசுநி மக்கள் உக்கிரத்தன்மை யடைந்தனர்.—
(எ-று.) பிருசுநிமாதர: பிருசுநியைத் தாயாக வுடையவர்
மண். 1, சூ. 14, ரி. 3 பார்க்க.

வருக்கம் 9.

11. நரர்களே நீர் சுபமென நாடியே
மருவு யாகத் தலத்தை மருவும்போ
தூமொடுஞ் சயவீர ருரையென,
வரமருத்துவர் வாக்கு முரப்புமே.

(இ-ள்.) மருத்துவர்களே! நீங்கள் சுபகர்மமான தேவ
யஜனத்துக்கு வரும்போது உமது குரல் வெற்றியாளர்களாகிய
வீரரது குரலைப்போல் உரக்கச் சப்திக்கும்.—(எ-று.) நரர்க
ளீண்டு மருத்துவர்களையே குறித்து நின்றது. சிறந்த மருத்து
வர்களாகிய உமது குர லென்க.

12. நகைதரு மின்னொளி பெறு மாருதர்
மிகவு மந்தர மெங்கணுந் தோன்றுவோர்
தகவுட னெமைக் காக்க, வெமதிடை
வெகு சுகத்தை விளைத்துச் சிறக்கவே.

மண்டலம் 1. குக்தம் 23.

(இ-ள்.) ஒளி மிகுந்த மின்னலினது பிரகாசத்தையுடைய மருத்துவர்கள், அந்தர வெளியில் எல்லாப் பக்கத்தினு முண்டர வோர், எம்மைக் காக்கட்டும்; எமக்குச் சுகத்தை யளிக்கட்டும்.—(எ-று.)

13. சித்திரமாய்த் திகழ்ந்த தருப்பையி
லொத்தமர் மகந்தாங்கு மொருவனை
மெத்து காந்தி விரைகதிப் பூட வா
னித்தை நின்று மியைக்க கெட்டாவினே.

(இ-ள்.) பிரகாசத்தோடு கூடி நடைவிரைவுள்ள பூஷனே! சித்திரமாக வமைக்கப்பட்ட தருப்பையில் அமரும் யாகதாரண சீலனை (ஸோமனைக்) கெட்ட பசுவைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது போல வானத்தினின்றும் கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) 'தேவர்களைத் தாங்குவோனாகிய ஸோமனைத், தருப்பையிலமரும் பூஷனே, கெட்ட ஆடு மாடுகளைக் கொண்டுவருவது போலக் கொண்டு வருவாயாக' எனப்பொருள் கொள்ளுவர் மேனாட்டாசிரியர். இத்தை முன்னிலையசைச்சொல். கெட்ட ஆவின் எனப் பிரிக்க. இம்முன்று ரிக்குக்களும் பூஷன் ஆக்ரிணியைக் குறிக்கும் என்பர் மேனாட்டாசிரியர். இப்பூஷனது தேரிற் றயிர் நிறைந்த தோற்பை கட்டப்பட்டிருப்பதால் பூஷன் ஆக்ரிணீ என்ற பேர் வந்த தென்பார் பிரஹத்தேவதைக்காரர்.

14. மின்னு சோதி விளங்கிய பூடனும்
வன்னம் பற்பல வாய்ந்திடு நாணலின்
மன்னு மன்னன் குகையினிற் கூடமாய்த்
துன்னுவானைத் துகளற வோர்ந்தனன்.

(இ-ள்.) சித்திரமாக வமைக்கப்பட்ட தருப்பையிலுள்ள மன்னனாகிய ஸோமன் குகையினிடத்து வெகு இரகசியமாயிருக்கக்கண்டு, பிரகாசம்பொருந்திய பூஷன் அவனை யடைந்தான்.—(எ-று.) குகையென்றது ஈண்டு இலகுவில் அடைய முடியாத விடத்தைக் குறித்தது. இராஜா ஸோமனும்.

15. இத்துணிகளோ டென்பொருட் டன்னவ
னெனத்தவாறிங் குறுத்துக மீண்டுமீண்
டித்தரையி னெருத்தி னுழு தியவம்
வித்தி யாண்டுதோ ருக்கும் வினாவென.

(இ-ள்.) இந்தச் சோமத்துணிகளோடு எனக்காக அப்பூஷன், எருதுகொண்டு நிலத்தை யுழுது யவம்வினைத்து வருஷந்தோறும் வினாவை யெடுப்பதுபோல், ஆறு பெரும் பருவங்களையும் மீள

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

மீள அமைக்கட்டும்.—(எ-று.) உழுதியவம் குற்றியலிகர மாயது. யவம் கோதுமை போன்ற ஓர் தானியம்.

16. அத்துவர ருடன் பிறப் பானவர்
நத்து மம்மையர் நாடி யவர்வழி
யொத்தொழுகுவ ரோண் மதூரத்தினு
லொத்த பாலிற் சுவையினை யூட்டியே.

(இ-ள்.) அத்துவரர்களது பந்துக்க (சகோதரிக்) றுந், தாயரு மான (ஜலங்கள்) பாலில் சுவை யூட்டிக்கொண்டு அவ்வத்து வர்களது பாதைக்கண்ணே செல்லும்.—(எ-று.) தண்ணீரில் லாமல் யாகம் புரிவோர்க் கொருவேலையும் நடவாதாதவின் அத் தண்ணீரைத் தாயென்றும், உடன் பிறப்பென்றும் உபசரித்தார்.

17. என் றருகி னிருக்குந் தணீர், அன்றேல்
என்றினோடு மிண்பெற நிற்பவை
மன்ற யாங்க ளிழைத்திடு மிம்மகந்
துன்றி யுள்ளக் களியினைத் தோய்கவே.

(இ-ள்.) சூரியனுக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் இத்தண்ணீர், அல்லது சூரியனோடு கூடக்கருதப்படுந் தண்ணீர் இம்மகத்தைச் சார்ந்துநின்று உவப்பை யெய்தட்டும்.—(எ-று.) 'ஆபஸ் ஸூர் யோ ஸமாஹிதா' என்பது தைத்திரீய அரண்யகம் முதற் பிர பாடகத்திலுள்ளது.

18. கோக்கள் சென்று தண்ணீர்குடி யாபமாம்
ஆக்க தேவிக ளார்ந்திவ ண்ணமிடக்
கூக்குரலின் விளிப்பென்; குடிநைகட்
காக்கவற் றிவனாகு மலியதே.

(இ-ள்.) பசுக்கள் சென்று குடிக்கும் தண்ணீராகிய தேவி களைக் கூவுவேன். (ஒட்டத்திற் சிறந்த) ஆற்றுக்கு அவி தரத்தக் கது.—(எ-று.) விந்துபி: என்பதற்கு ஒட்டத்திற் சிறந்த ஆப தேவதைகள் என்பார் சாயணர். அவியாகிய அது ஆக்கவற்று என்க.

(வேறு.)

19. நீர்க்கண் ணமுத நிலெபற் றொளிரும்,
நீர்க்கட் பலமுலிகை நின்றலவும்,
நீர்க்கண் ணுறைசீர் நிமிடத்துரைதந்
தேர்க்கண் ணமைக தேவ ரிவரே.

(இ-ள்.) ஜலத்தினுள் அமிர்தமும், ஜலத்திற் பேஷஜமும் உறையும்; தேவர்களே! (பிராமணர்களே!) அதன் பெரு மையை யுரைக்க விரைகுயிர்களாக.—(எ-று.) 'பிராமணர்கள் பிரத்தியட்ச தேவர்க' ளென்று தைத்திரீய ஸம்ஹிதை கூறும்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 23.

(வேறு.)

20. சோம நென்றனுக் குரைத்தனன் ரேயத்தி னுப்பண்
வாம பேடசம் யாவுமே வளருமென், நவற்ரே
டோம வங்கிய முறையுமென்று; ஒன்றுமே குறையாத்
தோமி னன்மருந் துறுத்து ரீ ருரைத்தது மதுவே.

(இ-ள்.) ஜலத்தின் மத்தியில் எல்லா மருந்துகளும், அக்
கினியும் வசிப்பதுண்டென்று சோமன் எனக்குச் சொன்னான்.
ஸர்வபேஷஜ காரணான ஆபனு மதனையே கூறினான்.—(எ-று.)
ரீர், ஆபன், ஜலாபிமானி தேவதை.

வருக்கம் 11.

(வேறு.)

21. நோ யொழித்திடு மெளடதத்தினை
மேய வென்னுட லுய்ய வேண்டியே
தூய வாபமே தோய்த் தருளுக
காயு மென்றை ரீழி காணவே.

(இ-ள்.) என்னுடைய சரீரத்துக்குக் கவசம்போன்ற மூலி
கைகளை நீரானது நிறைத்தருளட்டும், யான் சூரியனை நீண்ட
காலம் பார்க்குமாறு.—(எ-று.)

(வேறு.)

22. நீர்க ளிவ்விடம் பாய்ந்து சேய்நெட்டுக யானும்
பார்தனி லறியாமையாற் செய்த பாவத்தைச்
சீர்கெடப் புரி துரோக கன்மங்களைப், பொய்யை,
யேர்கெடத் தந்த சாபங்க ளாதியவற்றை.

(இ-ள்.) யான் அறியாமற் செய்த பாவத்தையும், (தெரிந்து
செய்த) துரோக கர்மங்களையும், பேசிய பொய்களையும்,
உரைத்த சாப மொழிகளையும் நீரானது இவ்விடம் பாய்ந்து
அப்புறம் நெட்டித் தள்ளட்டும்.—(எ-று.)

23. இன்று நீர்களை நேடினேன்; நேடிப்பி னிவற்றி
னின்று மல்கிடு மிரதத்தை நிவப்புற வடைந்தேம்;
துன்று நீர்பொருந் தக்கினி சுறுக்கென வருக,
வுன்றன் காந்தியா லென்றனை நிரப்புக வுடனே.

(இ-ள்.) இப்பொழுது (யாக முடிவிற செய்யும் ஸ்நானத்
துக்காக) ஜலத்தை நாடிச்சென்றேன்; அச்சல ஸாரத்தோடு
நாங்கள் கலந்தோம். ஜலத்தோடு பொருந்திய அக்கினியே சீக்
கிரம் வருக, உனது காந்தியை (அப்படி ஸ்நானஞ்செய்யும்) என்
தேஜனோடு சேர்ப்பாயாக.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

24. அங்கி யுன்னுடைத் தேசொடு மெனை யமைத்திடுக;
தங்கு மாயுளுந் சந்ததி தம்மையுந் தருக;
அங்கமா யெனைத் தேவர்க ளுள்ளவா றறிக;
பொங்கு மிந்திர னிருடிய ருடன்புலன் கொளவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே உன்னுடைய தேஜனை எனதோடு
சேர்ப்பாயாக; எனக்குத் தீர்க்காயுளும் சந்ததியுந் தருவாயாக;
தேவர்கள் எனது (யஜமானனுடைய) அறுஷ்டானத்தை யறியட்
டும். இந்திரனும் ரிஷி கணங்களோடு அவ்வறுஷ்டானத்தை
யறியட்டும்.—(எ-று.)

24. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 6. சூக்தம் 1.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சுநச்சேபன். வடமொழிச் சந்தம்: 1, 2, திருஷ்டுப்
(அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்); 3-5, காயத்திரி;
6-15, திருஷ்டுப். தேவதை: 1, யார்; 2, அக்கினி; 3-5, ஸவிதா;
6-15, வருணன்.

(வேறு.)

1. அமர ரென்றுரைப்போர் தம்மி லறுகுலம்வாய்ந்த தேவன்
தமரென வுறைவோனின்று சாற்றுதற் கியாவ னுள்ளான்?
அமைவலி யதிதி மாட்டு மீட்டெமை யமைத் தென்றறைய
யமல தந்தையினைக் காணுமா நெனையார் சேர்ப்பாரே?

(இ-ள்.) மரணதர்ம மில்லாதவர்களில் அறுகுலத்தைத்
தரக் கூடிய தேவன் யாரென்று தெரிந்து அவனுடைய சோபன
நாமத்தை யான் உச்சரிப்பது? எம்மை மறுபடியும் பூமியிலேயே
வைத்து எனது தாய் தந்தையர்களைப் பார்க்கும்படி செய்யக்
கூடிய (பிரஜாபதி) யார்?—(எ-று.)

இச்சுநச்சேபனது இதிறாஸம் ஐதரேயப் பிராஹ்மணத்
தில் விஸ்தாரமாகக் சொல்லப்படுகிறது. 'பூர்வம் அரிச்சந்திர
னென்று ஒரு அரசினிருந்தான். அவன் வருணனை வேண்ட
ரோஹிதனென்ற புத்திரன் பிறந்தான். பிள்ளை பிறந்தால் அவ
னைப் பலியிடுவதாக வேண்டிக்கொண்டபடி ரோஹிதன் பெரியவ
னு பின்னர் தந்தை தன் நேர்த்திக்கடனைப்பற்றித் தெரிவிக்க
ரோஹிதன் காட்டுக்கு ஒடிப்போனான். அங்கே அஜீகர்த்தர்
என்ற ரிஷி துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தனக்
குப்பதிலாக அவரது புத்திரர்களில் ஒருவனை வருணபலியாகக்
கொடுத்தால் யதேஷ்டமான தனங்கொடுப்பதாகக்கூறி இடைச்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 24.

சனான சுநச்சேபனைப் பலிக்காகக் கொடுப்பித்தான். சுநச்சேபனை யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டினார்கள். அவ் யாகப் பிராஹ்மணர்கள் பதினாய்வில் விச்வாமித்திரர் ஒருவராயிருந்தார். அவர், வருணப்பிரீதியாக ஸ்துதி பாடச்சொல்லிச் சுநச்சேபனைத் தூண்டினார். உடனே சுநச்சேபன் 97 இருக்குக்களடங்கிய 6 சூத்தங்களைப் பாடவே வருணன் திருப்தி யடைந்து சுநச்சேபனைக் கட்டவிழ்த்து விடும்படி உத்தரவளித்தான். என்பது. அதிதி=பூமி. இச்சொற்கு மேனாட்டுரைகாரர்கள், அகிலாண்டமென்றும், இயற்கை யென்றும், மோட்சமென்றும் அநகத்துவமென்றும் பற்பலவாறு சிறப்பித்து உரை கூறுவர்.

2. அமரரின் முதன்மை வாய்ந்த வக்கினி தேவன் நாம நமவென நினைப்போம் யாங்க ணலந்தரு சுபத்தை நாடி; யமைவலி யதிக்கிமாட்டு மீட்டெமை யவ னமைப்பான் இமையி லென்றந்தை தாயை யெண்ணி யான்காணுமாறே.

(இ-ள்.) தேவர்களில் முதன்மையான அக்கினியினது சோபன நாமத்தை நாம் சிந்திப்போமாக. அவன் நம்மை மறுபடியும் பூமியின் கணிருத்தி எனது தாய் தந்தையர்களைப் பார்க்குமாறு செய்வான்.—(எ-று.)

(வேறு.)

3. உரத்தி னென்று முதலியியற்றிடும்
வரத்துயர்ந்த நல் வத்துவுக் கீசனார்
தரத்துயர் சவிதா வுன்றன் மாட்டியாம்
அருத்தியோடு பங் கீகென யாசிப்போம்.

(இ-ள்.) அக்கினியினர் பிரேரேபிக்கப்பட்டுப் பின்வரும் மூன்று இருக்குக்களால் ஸவிதாவைத் துதிக்கிறார்.) எப்பொழுதுங் காப்பவனே, ஸவிதாவென்னுந் தேவனே, சிறந்த பொருள்கட்கு ஈசானனே (நாயகனே), செல்வந் தரும்படி உன்னை (எப்பொழுதும்) யாசிப்போம்.—(எ-று.)

4. நிர்தை யேற்படு முன்னர் நிலைத்திட்ட
வந்தனை புகழ் வாய்ந்திடு பாக்கிய
முந்து வெம்பகை முற்று மில்லாதது
தந்து நின்றதா முன்காந்தன்னினே.

(இ-ள்.) (ஸவிதாவே!) நிர்தை யேற்படுவதற்கு முன்னரே உன்னிடத்து நிலைத்திட்டதும், அந்நிர்தைக்கு முன்னும் பகைக் கப்படாததும், எல்லாராலும் போற்றப்பட்டுப் புகழ் வாய்ந்ததுமான செல்வம் உன் ஹஸ்தங்களில் கொடுக்கப்பெற்றது.—(எ-று.) தந்து நின்றது தர நின்றதென்னும் பொருளில் வந்தது.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

5. (அ) பொன் பொருந்திய வுன்பெருங் காவலின்
மன்னுவோஞ் சிறப்பெய்துற யாங்களுஞ்
சொன்னம் பெற்றவர் தோயு முதன்மையை
நன்னரின் யார் தொடங்குற நாடியே.

(இ-ள்.) (ஸவிதாவே!) உன்னைச்சேர்ந்த (சுநச்சேபனது நாமத்தோடு கூடிய) யாங்கள், தனம் படைத்தோரில் முதன்மையை யடைய ஆரம்பிக்கும் வண்ணம், தனம் பொருந்திய உனது இரட்சணியிற் சிறப்பாகப் பாரந்து நிற்போமாக.—(எ-று.) பகபக்தஸ்ய என்னுஞ் சொற்றொடருக்குப் பகன் என னும் தேவன் பிரித்துக்கொடுக்கும் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். பகன், விதி, ஊழ். அதிர்ஷ்ட மென்பன ஒரு பொருட்கிளவி களென்பாரவர். அவருரைப்படி, செய்யுள் பின்வருமாறு.

(ஆ) மன்னு தன்னை வணங்கின வர்கட்குப்
பொன்பகிர் பகன் பூரித் தளித்திட்ட
நன்னிதியிற் றலைமையை நண்ணுவம்
உன் னிருந்துணை யுன்னி யடைந்துமே.

வருக்கம் 13.

(வேறு.)

6. வானத்துப் பறந்து செல் அப்பறைவக ளுனது மெய்யின்
மானத்தை யேனுங் கோபம் வல்லமை தம்மையேனும்,
ஈனத்தி னீங்கப், பெற்றுச் சிறந்ததே யில்லை; என்றுந்
தானத்தை மாற்று நீர் கா லுன்கதி சருவிடாவே.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தில் பறக்கும்போது காணப்படும் (சேனம் முதலிய) பட்சிகள் உனது சரீர பலத்தையாவது, பராக்கிரமத்தையாவது (உனது கோபத்தையொத்த) கோபத்தை யாவது அடைந்ததில்லை; நிமிஷந்தோறும் இடம் மாறும் ஜலமும் வாயுவும் உன் (வேகத்தையொத்த) வேகத்தையடைய மாட்டா.—(எ-று.) இது முதல் இச்சூத்தம் கடைசிப் பாட்டு வரையில், ஸவிதாவால் பிரேரேபிக்கப்பட்ட சுநச்சேபன் வருணனைத் துதித்த இருக்குக்களாம். மானம்-பலம். தானம்-ஸ்தானம்.

7. தூய்மையாம் வலியைத் தோய்ந்து

துகளறு வருண மன்னன்
சேய்மை வானுறையும் வேரின்
மருவிய மரத்தாள் நேராய்
வாய்வுற நிறுத்துவான்; ஆம்
மரத்தொளிக் கற்றைக் கீழ்நோக்
கேய்ந்தொளிகாலும்; அன்ன
எம்முள்ளன் கழுந்தித் தோய்க.

மண்டலம் 1. குத்தம் 24.

(இ-ள்.) சத்த பலத்தோடு கூடிய ராஜாவான வருணன், அந்தரிட்சத்தில், மேற்பக்கத்து வேரோடுகூடிய மரத்தினது தானே நேராக நிறுத்திப் பிடிப்பான். அம்மரத்தினது கிரணங்கள் கீழ்நோக்கிப் பிரகாசிக்கும்; அவை எமக்குள் நன்றாகப் பொருந்தி மறைக.—(எ-று.) இம்மரம் ஸர்வ ஜீவ விருட்சம்போலும் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஊர்த்துவமுல மதச் சாக மச் வத்தம் ப்ராஹு ரவ்யயம் (அத். 15. ச்லோ. 1) என்னும் கீதா வாசகத்தை இது நினைப்பூட்டுகிறது.—வேர் மேலும் கிளைகள் கீழுமாகவுள்ள அரசமர மழியாத தன்மைய தென்ப.—என்பது பொருள்.

8. மன்னனும் வருணனென்றாழ்வழங்கவென்றகன்றபாறையுன் னுவித்திட்டான்முன்னர்வழியொன்றுந்தோய்ந்திலாது மன்னிடத் தவன்றன்பாதமருவிடப் பணித்தான்; நெஞ்சி லின்னலசெயிடையெல்லா மெச்சரித் தோட்டினே.

(இ-ள்.) மன்னனாகிய வருணன் சூரியனுக்கு அகலமான வீதியை ஏற்படுத்தினான். முன்பு கால்வைக்க முடியாதிருந்த விடத்தில் நடந்து செல்லக்கூடிய மார்க்கத்தை யேற்படுத்தினான். மனத்துக்குத் துன்பந்தருள் சத்துருக்களை யெச்சரித்து ஒட்டிவிட்டான்.—(எ-று.) அகலமான வீதி உத்தராயண தட்சிணையன வீதியென்றும், என்றாழ்வழங்கவென்பது சூரியன் உதித்து அத்தமிக்கவென்றும் பொருள்கொள்ளுக. யூபஸ் தம்பத்தில் கட்டப்பட்டுக் கீழே பூமியிற் கால் வைக்க முடியா மலிருந்த இடத்தில் பந்தவிமோசனஞ்செய்து கால ஊன்றி நிற்கும் வண்ணஞ் செய்தானென்று சுநச்சேபன் சொன்னபடி.

9. மன்ன! நூறன்று வாய்ந்த வாயிர மருந்து முன்மாட்டுன்னியே யுறைவ; உன்ற னுபகார ரீண்ட கால மன்னுவ; நிருதி யெம்மை மருவலா தகற்றும் தூரம்; தன்னமாம் பாவ மேலுந் தவிர்த் தெமை விடுவிப்பாயே.

(இ-ள்.) மன்னே! (வருண) நூறல்ல ஆயிரம் மருந்து வகைகளும் உன்னிடத்துண்டு. உனது அறுக்கிரக புத்தியானது விஸ்தீரணமாக வமைந்துள்ளது. அதனால் நிருதி (பாப தேவதை) எம்மையனுமாமல் அதனைத் தூரத்தோட்டுவாயாக; சொற்பப் பாபமென்றாலும் அதனை நீக்கி எம்மை விடுவிப்பாயாக.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

10. இரவினி லுயர்ந்த வானி னிருந் தொளிகாலு மீன்கள் தரவழி கிழந் தொளிந்து பகலினி லெவ்வன் சாரும்? வருணன தானே தாண்டும் வலியுளா ரெவரோ? அல்லில் விரவிய வொளியிற் றுரா வேந்தனு மொழுகுவானே.

(இ-ள்.) இரவில் ஆகாயமத்தியிற் காணப்படும் நட்சத்திரங்கள் பகலில் ஒளியிழந்து எங்கே செல்லக்கூடும்? வருண ராஜனுடைய ஆணை ஒருவராலும் கடத்தல் முடியாது. இரவில் சந்திரனும் விசேஷப் பிரகாசத்தோடு வருகிறான்.—(எ-று.) அதனால் ரீங்கள் மயங்க வேண்டாம், நட்சத்திரங்களும் மீண்டுங் கண்ணுக்குப் புலப்படும் என்று முடிக்க. மீன்கள் ஸப்த ரிஷிக் கூட்ட மென்பது வாஜஸநேயி. ஆனால் நிருத்தக்காரர் பொதுவாக எல்லா நட்சத்திரங்களையும் குறிக்குமென்பார். வருணன் இயற்கையில் நடக்குங் காரியங்களை யொழுங்குபடுத்தும் தேவதை யென்பார் வாலிஸ் (Wallis).

11. மறைகளையுரைத்து நானும் வணங்கியே யிதனைக்கேட்பே னுறைதனைக்கரங்கொண்டுன்னையஜமானன்வேண்டுகின்ற னறை யநாதரவு கொள்ளா தநிர்த்திடாய் வருண! ரீண்ட தறைபுக முரச! வெங்க ளாயுளைத் தடியல் ரீயே.

(இ-ள்.) பிராஹ்மணங்களைக் கூறி வந்தனஞ் செய்து கொண்டே நான் உன்னைக்கேட்ப தொன்றுண்டு. கையி லவியை யேந்திக்கொண்டு யாககர்த்தா உன்னைப் பிரார்த்திக்கிறான். ஆநாதரவு செய்யாமல் எங்களது அபேட்சைகளை யறிக. பரந்த கீர்த்தி வாய்ந்த வருணனே! எங்களது ஆயுட்காலத்தைக் குறைத்து விடாதே —(எ-று.) இவ்விருக்கு 'தத்வாயாமி..... ஆயுப்ரமோஷி.' என்ற ஸந்த்யாவந்தன ரிக்காம்.

12. இரவினும் பகலுமிந்த வொருமொழியெனக்குச்சொல்வார், தரமுற வதையே யென்ற னிதயமு மெனக்குச் சாற்றும்; விரவுதூண் டனையின் வேந்தன் யாவனைச் சுநச்சே பன்ற றுரமொடு துதித்தா னந்த வருணனு மெமை மீட்டிக்க.

(இ-ள்.) இரவும் பகலுமாக இந்த வொரு வார்த்தையையே எனக்குச் சொல்லுவார்கள்; எனது இதயமும் அதனையே யெனக்குச் சொல்லும். சுநச்சேபன் எந்த ராஜாவைத் துதித்தாலே அந்த ராஜாவாகிய வருணன் எம்மை மீட்டுத்தார்டும்.—(எ-று.) எம்மை என்பதும் சுநச்சேபனையே குறித்த தென்று சாயணர் உரை கூறுவார்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 24.

13. மும் மரங்களினிற் கட்டுப் பட்டிடர் மூழ்கி நின்று
கிம்முறு சுநச்சேபன் னுதித்தியன் றன்னை யிவ்வா
றும்மென விரந்தான் ; மாற்றூரெ திர்க்கலாவலியின் ஞானச்
செம்மலாம் வருணன் சேர்ந் தின்னாணப் பாசத்தி னீக்க.

(இ-ள்.) மூன்று (பூப) மரங்களிலுங் கட்டுண்டு வருந்துஞ்
சுநச்சேபன் அதிதி புத்திரனாகிய வருணனை யிவ்விதமாக யாசித்
தான். பகைவரால் எதிர்க்க முடியாத ஞானவாசனாகிய வரு
ணன் இவனைப் பாசத்தினின்றும் நீக்கி விட்டும்.—(எ-று.)

14. வருணனே புன்னை யாமும் வணங்கி யாகம்புரிந்து
தருண நல்லவியைத் தந்துதாழ்க்கநின்சினத்தையென்போ
மிருணிறை யா மிழைத்த பாவத்தைச் சிதில மாக்கி
யருளுக ஞான மாந்த வசுரனே யரசே யின்றே.

(இ-ள்.) வருணனே! உன்னை யாங்கள் வணங்குவதோடு
அவிர்ப்பாகத்தோடுகூடிய யக்ளுங்களால் உபசரித்து உனது
கோபத்தை மாற்றுகிறோம். ஞானநிறைந்த அஸுரனே, யரசே,
எங்கள் செய்கைகளிலுள்ள பாபத்தை மாற்றுவாயாக.—(எ-று.)
அஸுரன் = அசிஷ்டத்தை நீக்குவதிற் சிறந்தவன் என்பது
பதப்பொருள். இப்பொருளில் இது தேவனைக் குறிக்கும்.
வேதத்திற் பலவிடங்களில் இந்திரனை யஸுரனென்பார். முற்கா
லத்துத் தேவாஸுரபதங்கள் பரியாயநாமங்களா யிருந்த
துண்டு. பிற்காலத்துத்தான் அவற்றின் பொருள்மாறின.
ஜெண்ட் வேதக்காரர்கள் (பார்ஸீக்கள்) இன்னும் தேவனை
அஹூர் எனவே யழைப்பார்கள். சிதிலம் = ஜீரணம், தளர்ச்சி.

15. தலை யிடை தாளிம் மூன்றி னெனைத்தனை பாசந் தம்மை
நிலை தளர்ந் தேகு மாறு நிறுவுக, வதிதி பெற்றேயு
உலைவறு முன்ற னீதி யோதிய நெறியின் வைக
மலைவறு பாவ நீங்கி யதிதியை மருவு மாறே.

(இ-ள்.) அதிதி புத்திரனாகிய வருணனே! உனது
கேடில்லாத நீதியின் வழியே நடந்து எங்கள் பாபங்களை
நீக்கிக்கொண்டு நாங்கள் அதிதியை யடையும் வண்ணம்,
மேல் கீழ் நடுவென்னும் பக்கங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும்
எனது கட்டுக்கள் தளருமாறு புரிவாயாக.—(எ-று.) அதிதியை
யடைதலாவது துன்ப நீங்கிச் சுயேச்சையடைந்து சுகப்படல்.

வருக்கம் 15.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

25. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 6. சூக்தம் 2.

21 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சுநச்சேபன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி.
தேவதை: வருணன்.

1. நாளு நாளு நரர்களே யாகவின்
ஆளுந் தேவ வருண வு னல்லமீர்
கோ ஞலவுறுங் கொள்கை விதியினை
மீள மீளக் கடந்து நடப்பினும்,

(இ-ள்.) வருணனே! எப்படி உலகத்தில் ஜனங்கள் பிரமா
தம்புரிந்து விடுகிறார்களோ அதுபோல நாங்களும் அவர்களைப்
போல மனிதர்களாதலால் தினந்தோறும் உனது விரதாறுட்
டானங்களில் தவறினபோதிலும்—(எ-று.) (எங்களை மன்னிப்
பாயாக) எனக்கூட்டுக. அடுத்தரிக்கோடு இயைத்தலே தகுதி.

2. சீற்றஞ் கொண்டெமைச் சேதித் தழிக்கவும்,
வேற்றுத் திநினை வுற்றவவ் வேனையின்
மாற்றலாத வெகுளி மடுக்கவுங்,
கூற்றி னல்லிரையாகக் கொடுக்கலே.

(இ-ள்.) கோபங்கொண்டு எங்களை வதைக்கவும், அநாத
ரவுசெய்ய வெண்ணம் வந்தபோது எங்களை உனது கோபத்தி
யில் வீழ்த்தவும், விஷயாறுபவங்களுக்கு இரையாகக்கொடுத்து
விடாதே.—(எ-று.) கூற்று = ஈண்டு விஷயாறுபவத்தின்மே னின்
றது.

3. மன்னு தாமம் வயங்குங் குதிரையைத்
துன்னு புல்லுணச் சூதன் பிணித்தலின்
நன்னயச் சுக நாங்கள் பெறப்பண்ணுற்
பின்னுவோ முன் மனத்தை வருணனே.

(இ-ள்.) சாரதி புல்லுண்ணுவதற்காகக் கயிறு கட்டிய
குதிரையை மேய்ச்சற்றரையிற் கட்டுவதுபோல, எங்களது
சுகத்தின் பொருட்டுக் கீதத்தினால், வருணனே, உனது மனத்
தைக் கட்டுவோம்.—(எ-று.)

மண்டலம் 1. குத்தம் 25.

4. வான் வழங்கும் பறவைகள் மன்னுகுடேன்று வீழுங் கணக்கென யாவருங் கூன் மனத்தொடு கூடி யெனைத்துறந்தான் செல்வ மடைய விரைவரே.

(இ-ள்.) பறவைகள் கூட்டினருகிலேயே சுற்றுவதுபோல எல்லாரும், திருகுசிர்தையோடு என்னைவிட்டுவிட்டுப் பொருளை நாடி யலைகிறார்கள்—(எ-று.) இச்செய்யுள் மேனாட்டாசிரியரது மொழி பெயர்ப்புக்கியையச் செய்தது. எனை, சுநச்சேபனைக் குறித்து நின்றது.

5. எஞ்சுகத்துக் கெக்காலம் வலியெனும்
கஞ்சுகத்தை யணிந்த நரன்றனை
விஞ்சு தூர திருட்டி வருணனை
யெஞ்சுற தெங்கருமக் கழைப்பமே?

(இ-ள்.) வலிமிசூந்து கீர்த்தி வாய்ந்தவனும், நரனும், தூர திருஷ்டி (வெகு விஷயங்களை நோக்குதல்) உள்ளவனுமான வருணனை யாங்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, எப்பொழுது எங்கள் கருமங்களை நோக்கி வருமாறு செய்வோம்?—(எ-று.)
வருக்கம். 16.

6. களிப்பினோ டிதைக் கண்டிரு தேவரும்
ஒளிப்பி லெம்மவி யுண்பர் பொதுவினே;
சலிப்புறது நோன்பாற்று மகன்றனை
நலித்த லென்று மவர்நடையல்லவே.

(இ-ள்.) யாவராலும் விரும்பப்படத்தக்க மித்திராவருணர்கள் இருவரும் யாங்கள் தரும் அவியைப்பொதுவாக உண்கிறார்கள். கர்மாறுஷ்டானபரணை தாசுஷனுக்கு அவர்கள் பிரமாதம் விளைப்பதில்லை.—(எ-று.) வேந்தர் வென்பதற்கு மேனாட்டாசிரியர் களிப்பினோடு என்று பொருள் கொள்ளுவார். அவரே, திடீரென்று இப்பாட்டில் மித்திராவருண ரிருவரையும்பற்றி ஏன் இந்த ரிக்குக் கூறவேண்டுமென ஆசங்கித்து இது பின்னர் இடைப்புக்குத்திய செய்யுளா யிருக்கவேண்டுமென்பார். தாசுஷன், அவியளிப்பவன்; நோன்பாற்றுமகனென்றார் செய்யுளில்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

7. அந்தரத்துப் பறந்துசெல் வீக்களின்
சந்தரம் பெறு பாதையை யோருவன்,
நந்து மாக்கடையக னாதலின்
அந்தி லோடு நாவாயு மறிவனே.

(இ-ள்.) இவ்வருணன், ஆகாசமார்க்கத்திற் செல்லும் பட்சிகளின் பாதையை யறிவான், கடலில் வசிப்பவனாதலின் கப்பல் செல்லும் நெறிகளையு மறிவான்.—(எ-று.) அவன் எங்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுகவென முடிக்கவென்பார் சாயணர். வீ, பறவை. வருணன், கடலுக்கும் வானுக்கும் நாயகன்.

8. அவன், விதிக்க ணமைந்து, நடைபெறுந்
தவம்பொருந்து தம் புத்திரர் தம்மொடு
நிவம் பொருந்துறு மாறிரு திங்களை
நவம்பொருந்து பின்றிங்களை யோர்வனே.

(இ-ள்.) விரதாறுட்டானத்திற் சிறந்து, அவ்வருணன், (நாள்களாகிய) புத்திரர்களோடு விளங்கும் பன்னிரண்டு மாதக் கணக்கினையும், அதனோடு புதிதாக வுண்டாகும் அதிகமாஸக் கணக்கினையும் அறிவான்.—(எ-று.) சாந்திரமான மானதுபற்றித் திங்கள் என்றார். இச்சாந்திரமானம் தற்காலம் ஆந்திர தேச நடப்பு; தமிழர்களது மாஸம் ஸௌரமானமாம்.

9. உன்னதத்தி னுயர்ந்து விசாலமாய்
மன்னி நோக்கப் பெரிதாய் வயங்கி, ஏர்
துன்னு காலினைத் தோய்வுறு பாதையை,
உன்வி மேலுறை தேவரை யோருவான்.

(இ-ள்.) விஸ்தீரணமாயோங்கிப் பார்ப்பதற்குப் பெரிதாயுள்ள வாயு (காற்று) செல்லும் பாதையை யறிவான்; அதற்கு மேல் வசிக்குந் தேவர்களையு மறிவான்—(எ-று.) வருணன் தோன்ற எழுவாய்.

10. திண்மை நோன்பு சிறந்தவன் சோபன
கன்மம் வாய்ந்த வருணன் கடைத்தலை
யன்மித் தன்பிரசைக்க ணமருவா
னென்பெறு மரசாட்சி யியையவே.

(இ-ள்.) திடவிரதனும், சோபன கர்மமுள்ளவனுமாகிய வருணன் தனது ஜனங்களிடத்து வந்து அவர்கள் மத்தியில் அவர்களை யாளும்பொருட்டு வீற்றிருப்பான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 17.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 25.

11. அங்கிருந் தெலா வற்புதமும் உணர்ந்
திங்கு முன்னர் நடைபெற் நெழிலமிகப்
பொங்கு கன்மமும், போதும் புதுவதும்
அங்க மாகவே நோக்கி யணைவனல்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்திலிருந்து எல்லா வற்புத கன்மங்க
ளையுமுணர்ந்து, இவ்விடத்து முன்பு நடந்தேறிய காரியங்களை
யும் இனி நடக்கவேண்டிய புதுக் காரியங்களையும் நன்றாகப்
பார்ப்பான்.—(எ-று.)

12. என்று மெந்தமக், கெவ்வகை ஞானமுந்
துன்றி நிற்கப் பொலியு மாகித்தியன்
நன்று சாரு நெறிகளை நாட்டுக;
ஒன்று மாயுளு மோங்க வமைக்கவே.

(இ-ள்.) சோபரப் பர்களுயோடுகூடிய அவ்வதி திமகனாகிய
வருணன், எப்போது மெங்களுக்கு நன்னெறியை யேற்படுத்த
தட்டும்; எங்களது ஆயுட்காலத்தை விருத்தி செய்யட்டும்.—
(எ-று.) ஆதித்தியன், அதிதிபுத்திரன் என்ற பொருளில்
வருணனைக் குறித்து.

13. இரணியத்தி னியன்ற கவசத்தை
யரணைனப் புணைந் தாரும் வருணனுங்
கிரணம் வாய்ந்த வுடையிற் கிளர்ந்தனன்;
அருணை காங்கியு மெங்கு மமைந்ததே.

(இ-ள்.) ஸ்வர்ண கவசந்தரித்து வருணன் தன் பெருத்த
வுடலைக் கட்டுகிறான். அதன் கிரணமும் எல்லாப் பக்கமும் வீசு
கிறது.—(எ-று.) 'வருணனாதருஞ் சூழ்ந்து மலிந்தனர்' என்
பது மேனாட்டாசிரியர் உரைப்படி நான்காமடியாம். அவர்
மோட்ச மூலரது புரதான ஸம்ஸ்கிருதபாஷா சரித்திரம் 533-
வது பக்கத்தினைத் தம் மொழிபெயர்ப்புக்கு மேற்கோளாகக்
காட்டுவர். வருணனாதரென்றது இதர அதிதிமக்கள்போலு
மென்பார்.

14. அரிகள் யாரு மடையுறர் தேவனை;
நரர் நடுங்கக் கொடுமை நடத்துவோர்
திருகு சிந்தைத் தொழிலரும் அன்னனை
விரகு செய்து மெலிக்க வண்குறார்.

(இ-ள்.) வைரிகள் எவரும் (வருணதேவனுக்கஞ்சி) அத்
தேவனிடத்து வரமாட்டார்கள்; மனிதர்களைக் கொடுமையாக
நடத்துவோரும், பாபபுத்தியுள்ளவருங்கூட அவனைத் தொட
மாட்டார்கள்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

15. மக்களுக்குக் குறைவின்றி மாண்டசீர்
மிக்க வுண்டியை மேன்மையி னீபவ
னெக்க வெம் முதரத்துக்கு மொல்லெனத்
தக்க பூரணத் தன்மையி னுக்குவான்.

(இ-ள்.) மனிதர்களுக்கு வேண்டிய கீர்த்தி பொருந்திய
வன்னத்தைக் குறைவில்லாமல் எப்பொழுதுங் கொடுப்பவன்
(வருணன்) அப்படியே எமது வயிற்றுக்கு வேண்டியவற்றை
யும் பூரணமாக விரைவிற் றருவான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 18.

16. ஆக்கள் கொட்டி லணைவது தூக்க, இங்
கூக்கு மென்னறிவு, ஒங்கிய தூரநோக்
காக்கு மன்னவன் றன்னை யணையவென்
றேயக்கு மீவிருப் போடு மியையவுறும்.

(இ-ள்.) கொட்டிலை நோக்கிப் பசுக்கள் போவதுபோல,
(சுந்ச்சேபனாகிய) என்னுடைய புத்திகள், தூரநோக்கியோடு
கூடிய அவ்வருணனிடத்துச் செல்கின்றன.—(எ-று.) கவ்யுதி:
மேய்ச்சற்றரை யென்பார் மேனாட்டாசிரியர், கொட்டிலென்
பார் சாயணர். தீனியுள்ளவிடம் என்பதை அது குறித்து நின்
றது.

17. மீண்டு மோர்முறை மேவி யளவளாய்
ஈண்டுவோம், வரலெனெனின், என்மது
ஈண்டு கொண்டெந் தேய்ந்தது; யாகவான்
றுண்ட விச்சையிற் றேய்ந்ததை யார்குவை.

(இ-ள்.) என்னால் மதுவானது இங்கே ஸம்பாதித்து
வைக்கப் பட்டிருப்பதால், இன்னொருமுறை நாம் உரையாடு
வோம். ஹோதாவைப்போல நீயும் உனக் கிஷ்டமானதை யுண்
கிறாய்.—(எ-று.) யாகவானென்றது ஹோதாவைக் குறித்து
நின்றது. தூண்ட உவமைப்பொருளில் வந்தது. யாகவான்
பிரேரேபிக்க வென்னலுந் தரும். வரலெனெனின், பொருள்
நோக்கி அடி நிறைக்கச் சேர்த்தது.

18. கண்டனெ னின்றியாவர்தக் கண்ணிலும்
விண்டு தோன்று மவனை யவனிமேல்
மண்டு தேரின் மகிழ்ந்து வருகையின்;
கொண்டன னவ நென்று தியீதெலாம்.

(இ-ள்.) எல்லாருடைய கண்ணுக்குந்தோன்றாமவனை (வருணனை)ப் பூமியின்மேல் தேரின்மீது உண்மையாகவே கண்டேன், என்னுடைய இத்துதியையெல்லாம் அவன் ஏற்றுக் கொண்டான்.—(எ-று.)

19. ஈண்டு கூவியழைப்பதை யேன்றுகேள்;
ஆண் டெமையருள்பாலிக்க வின்றுரி;
வேண்டு மென்றுன் றுணையை விழைந்துநான்
வேண்டினே னுனை யெண்ணி வருணனே.

(இ-ள்.) வருணனே! நான் கூவியழைப்பதனுக்குச் செவிகொடுப்பாயாக. எங்கனையாட்கொண்டு எங்களுக்குச் சுகத்தைத் தருக. என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற ஆசையோடு உன்னை நோக்கித் துதித்தேன்.—(எ-று.) இது 'இமம்மே வருண.....த்வாமவஸ்யராசகே' என்ற ஸந்தியா வந்தன இருக்கு.

20. ஞான மார்த்தவ மாகம் புவியொடும்
ஊனமில் லெச் சுகத்து மொளிர்குறய்;
ஈன மின்றி யா மின்பமடைய ரீ
தானுங் கேட்டெதிர் ஆசியைச் சாற்றவே.

(இ-ள்.) மேதாவியே! (வருணனே) ஆகாசம், பூமி முதலிய எல்லாச் சுகங்களிலும் நீ விளங்குகுறய். நாங்கள் கேஷமத்தை யடையும்படி நீயுஞ் செவிகொடுத்து எங்களைக் காப்பதாகப் பிரதியுத்தரத் தருவாயாக.—(எ-று.) ராஜஸி என்பதற்கு விளங்குகுறியென்னுதபடி அரசு செலுத்துகிறுயென்றும், யாமனி என்பதற்கு கேஷமமடையும்பொருட்டு என்னுதபடி, வழியில் போகும்போது என்றும் மேனாட்டாசிரியர் உரை கூறுவர்.

21. முடி வயங்கு முடியை யவிழ்க்கவே,
நடுவொளிநுந் தனையை நசித்திட,
அடியி லேன்றிடு கட்டையகற்றுக்,
படியில் யானும் பரிந்துயிர் வாழ்கவே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் யான் ஜீவித்திருக்குமாறு, தலை, உடல், கால், இவற்றிலுள்ள கட்டுக்களை யறுத்து விடுவாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 19.

26. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 6. சூத்தம் 3.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சுநச்சேபன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை: அக்கினி.

1. வலிமையுண்டி வளர்க்கு மதிபதி,
தலைமை சாரவி யேற்கத் தகுந்தவ,
சுலவு முன்றன் சுவாலையுடைதரித்
திலகு மிவ்வெ மக நிறை வேற்றவே.

(இ-ள்.) ('அக்கினி தேவர்களுக்கெல்லாம் முகமாதலால் அவனைத் துதிப்பாயாக' வென்று வருணன் சொல்லச் சுநச்சேபன் இவ் விரண்டு சூத்தங்களாலும் அக்கினியைத் துதிக்கிறான்.) எக்கியத்துக்கு யோக்கியமானவனே! வலிமைக்குக் காரணமான அன்னத்தை வளர்க்கும் பதியாகிய அக்கினியே! உன்னைச்சூழ்ந்துள்ள சுவாலையாகிய வஸ்திரத்தைக் கட்டிக் கொள்க (கொழுந்து விட்டெடிக). எங்களுடைய இந்த யக்ருத்தைச் செய்து முடிப்பாயாக.—(எ-று.) உரையிற்சொன்ன வருணன் கூற்றை ஐதரேயப் பிராஹமணம் 7-16ற்காண்க.

2. என்று, மங்கி, யிளமை சிறந்தவ
துன்று மேன்மையைத் தோய்ந்தவ, தேசொடு
மொன்றி யோம முளுற்றி யொளிபெற
நின்ற வாசகப் போற்றுற நிற்கவே.

(இ-ள்.) எப்போதும் இளமை சிறந்தவனே, சிரேஷ்டமானவனே, அக்கினியே, தேஜஸோடுகூடி, ஹோமம் வளர்த்துக் கீர்த்தி வாய்ந்த துதிகள் உன்னைப்புகழ் நிற்பாயாக.—(எ-று.)

3. சுற்ற மானவர்க் கீந்திடுஞ் சுற்றமொத்
துற்ற நண்பற் குதவுறு நண்பனேய்ந்
தெற்றைக்குஞ் சுதராகு மெமக்குச்சீர்
துற்ற தந்தை ரீ தோய்க்க வபிட்டமே.

(இ-ள்.) சிறப்புப்பொருந்திய (அக்கினியே!) பந்துக்களுக்கு எப்போது முதவும் பந்துவைப்போலவும், மற்றொரு

மண்டலம் 1. சூத்தம் 26.

நண்பனுக்கு என்றும் மாறாத உதவி செய்யும் நண்பனைப்போலவும், எங்களுக்குப் பிதாஸ்தானத்திலுள்ள நீ உனக்குப் புத்திரஸ்தானமாகிய எங்களுக்கு எப்போதும் எங்களுடைய அபிஷ்டங்களை யளிப்பாயாக.—(எ-று.)

4. வருணன் மித்திரன் வாய்க்கு மரியமான்,
தருணந் தன்னிற் றடுக்கும் பகைவரை
மரண மெய்த மடுப்பவர், எங்குசை
யரணமாய், மனுயாகத்தின், வைகவே.

(இ-ள்.) (அக்கினியே!) எம்மகத்துக்கு இம்சை செய்பவரைக் கொல்லும் ரிசாதஸர்களாகிய வருணன், மித்திரன், ஆர்யமா, இம்முவுரும் மதுப்பிரஜாபதியின் யாகத்தில் அமர்ந்தது போல எங்களது தருப்பையின்மேல் அமரட்டும்.—(எ-று.) மதுஷ: எனப்பன்மையிலுள்ளது. இது ஒருமைப்பன்மை மயக்கமாகக் கொள்வார் சாயணர். 'அரணமாக, மனிதரின், வைகலே,' மனிதரைப்போல அமரட்டும் என்று மொழிபெயர்ப்பார் மேனாட்டாகிரியர். ஆர்யமா, ஆதித்யர்களில் ஒருவன்; காலை மாலை ஸந்திகளுக்கு அதிதேவதை. மித்திரா வருணர்களோடு சேர்த்துக் கருதப்படுவன்.

5. பண் டெமக்குமுன் றேன்றிய தூதனே
மண்டு மிம்மகக் கண்ணெம தோழமை
யண்டி யுள்ளக் களியினி லாருக;
கொண்ட விவ்வெம கீதஞ் செவிக்கொள்க.

(இ-ள்.) பண்டைக் காலத்தில், எங்களுக்கு முன் உற்பவித்தவனே, ஹோமத்தை நடத்துபவனே! (அக்கினியே) நாங்கள் செய்யும் யக்ஞத்தில் எங்களுக்கதுக்கிரகிக்குந் தோழமைகொண்டு சந்தோஷிப்பாயாக. எங்களால் உபயோகிக்கப்படும் இத் துதிப்பாட்டுக்களைக் கேட்பாயாக.—(எ-று.) தூதன், ஹோதா, ஹோமநிஷ்பாதகன், ஹோமத்தை நடத்துபவன் என்றார் உரையில்.

வருக்கம் 20.

6. ஒவ்வு நித்திய மாக வித்தாரமாய்
எவ்வெத் தேவரை யெப்பொழுதேத்தினும்
அவ்வக் கால மெலாம் உன் இடத்தினே
இவ்வயி னவி யாகுதி யேயுமே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) சாசுவதமாகவும் விஸ்தாரமாகவும், (வருணன், இந்திரன் முதலிய) நானாவிதமான தேவர்களை எந்தெந்தக் காலத்திலேத்தினும், அப்பொழுதெல்லாம் அவர்களுக்களிக்கப்படும் அவியை உன்னிடத்திலே ஆஹூதி செய்வோம். (அதனால் தேவதந்தர விஷய யாகங்களிலும் நீயே ஸேவிக்கப்படுகிறாய்.)—(எ-று.)

7. மன்பதைக்குப் பதி, மகத் தூதுவன்,
இன்ப மெய்திச்சிரேட்ட மியைந்தவன்,
நண்பனா யெமக்கிங் குற, யாங்களு
மன்ப ராகுக நல்லெரி யோம்பியே.

(இ-ள்.) பிரஜைகளை வளர்ப்பவனும், எக்கியத்தை நடத்துவோனும், இன்பமடைந்தவனும், வரேன்யனுமான (அக்கினி) எங்களுக்கு அன்பாக விருக்கட்டும். யாங்களும்கு நல்ல அக்கினிகளை வளர்த்து அவனுக்கு அன்பர்களாக விருக்கட்டும்.—(எ-று.)

8. நம்சுடர்களினே டொளிர் தேவர்க
ணற்சிறப் பவி நாடித் தரித்தலி
னற்சுடர்களினே டிவண் நாங்களு
நம்சுட ருனை நாடி யிரப்பமே.

(இ-ள்.) சோபன அக்கினியோடு கூடிய தேவர்கள் சிறப்பு வாய்ந்த அவியைத் தாங்குகிற காரணத்தால், சுடர்கள் விளங்கும் அக்கினியோடு கூடிய யாங்களும்கு (அக்கினி!) உன்னை யாகிப்போம்.—(எ-று.) தேவர்கள் என்னும் பதத்திற்கு இருத்துவிக்குக்கள் என்று பொருள் கூறியுள்ளார் சாயணர்.

9. அமரத் தன்மை யடைந்து சிறந்தவ,
அமருந் கன்ம வந்தரம் ஆற்றிடும்
அமரத் தன்மை யடைந்திலாவெந் துதி
சமமதா நம்மிருவருக்கும் முற.

(இ-ள்.) மரண ரஹிதமான (அக்கினியே!) கர்மாநுஷ்டாநாநந்தரம், மர்த்தியர்களாகிய யாங்கள் சொல்லும் ஸ்தோத்திரங்கள் நம்மிருவருக்கும் பொது தர்மத்தோடு கூடி யிருக்கட்டும்.—(எ-று.) இவ்வெக்கியம் நன்றா யதுஷ்டிக்கப்பட்டும் மென்று யஜமானன் விஷயத்திலும், நன்றாயதுக்கிரகிக்கட்டும் என்று அக்கினி விஷயத்திலும் செல்லட்டும் என்பது தோன்ற இருவருக்கும் சமமதா உற என்றார்—சாயணர்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 27.

10. மங்குறாத வலியின் மகனெனும்
அங்கி யெல்லா வெரியொடு மிம்மகந்
தங்கி யெந்துதிச் சேவையை யேற்றிவ
ணங்க மாக அனத்தையளிக்கவே.

(இ-ள்.) பலத்தின் புத்திரனே! அக்கினியே! எல்லா
எரிகளோடும் இந்த யக்ஞத்தினிடத்திற்றங்கி எங்களது
ஸ்தோத்திரங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டு எங்களுக்கு அன்னத்தை
யளிப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 21.

27. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 6. சூக்தம் 4.

13 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சரச்சேபன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-12 காயத்திரி,
13 திருஷ்டுப். தேவதை 1-12 அக்கினி, 13 விசுவதேவர்கள்.

1. மட்டில் பன்மக மாண்டவற்றிற்கெலா
மிட்ட மான விறைவனா யோங்கியே
நெட்டை வாற்பரி நேரு மங்கீ யுனை
யொட்டி நற்றுதி கொண்டு வந்திப்பெனே.

(இ-ள்.) யாகங்களுக்கெல்லாம் இறைமை (தலைமை)
வகிக்கும் அக்கினியும், நீண்ட வாலோடுகூடிய குதிரையைப்
போன்றவனுமாகிய வுன்னை ஸ்துதிகளால் வணங்குவோம்.—
(எ-று.) குதிரை தன் வாலால் எப்படித் தன்னை இம்சுக்கும்
கொதுகு ஈ முதலியவற்றை யோட்டுகிறதோ அம்மாதிரியாக
நீயும் உனது சவாலையால் எங்களுடைய விரோதிகளைக் கண்டிக்
கிரும் எனத்தொழிலுவமை யாயிற்று.

2. நீண்ட காலடிச் சத்துவச் சூனுவாம்
ஆண்டவ நெஞ்சுகத்தை யளித்திட,
ஈண் டெமக் கெம இச்சைக ளோர்ந்தபின்
வேண்டுமாறு விழைந்து சொரிகவே.

(இ-ள்.) விசாலமான காலடியுள்ளவனும், பலத்தின்
புத்திரனும் ஆனவன் எமக்குச் சுகத்தைத்தரட்டும். எம்மால்
விரும்பப்பட்டவைகளையும் வருஷிப்பவ னாகட்டும்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

3. நடை பரந்தவ தூரத் தருகினி
னிடைய பரந்திங் கனிட்டச் செயல்விரிந்
திடையு மர்த்திய ரெங்கள் பகைவரைத்
தடை புரிந்தெமைக் காத்திட வென்றுமே.

(இ-ள்.) வியாபிக்கு நடையொடு கூடியவனே! நீ, தூரத்
தினின்றும் அருகினின்றும் வந்து பாப காரியங்களைப் புரியும்
எங்களது விரோதிகளாகிய மர்த்தியர் (மனிதர்) எங்களையணுக
வொட்டாதபடி தடுத்து எங்களை ஸர்வகாலமும் பாவிப்பாயாக.
—(எ-று.) விசுவாயு:, யாருக்கு எல்லாவிடத்துங் கமன
முண்டோ அவன், இதனையே நடைபரந்தவனென்றார்.

4. தேவர்க் கங்கி சிறந்த வலியிதை
யாவ லோடு புதிதின் வகுத்தவிப்
பாவு கீர்த்தி பகரு மறையினை,
மேவுமா றவர்க் கன்பின் விளம்புக.

(இ-ள்.) அக்கினியே! (எங்களால் முன்புறுஷ்டிக்கப் பட்
டதாயினும்) தேவர்க்கென்று சிறந்தோங்கிய அவிக்கொடை
யையும், நூதனமாகச் செய்யப்பட்ட துதிருபமான மந்திரத்
தையும் பற்றித் தேவர்களுடைய முன்னிலையில் நன்றா யெடுத்
துச்சொல்லுவாயாக.—(எ-று.)

5. உத்தமத்து வாணோங்கிய வுண்டியின்
மத்திமத் தல மாரந்த வளத்தினி
னித்தரையி னியன்ற செல்வத்தினி
னெத்தெமக் கெவவிடத்தும் பங் கீகவே.

(இ-ள்.) விண்ணில் வளரும் உத்திருஷ்டமான அன்னப்
பொருளில் எங்களுக்குப் பங்காளியாக விருப்பாயாக. மத்திமத்
தலமாகிய வந்தரத்தில் வளரும் உணவுப் பொருள்களிலும்
எமக்குப் பங்களிப்பாயாக. அந்திமத்தலமான பூமியிலுண்டா
குஞ் செல்வத்திலும் எங்களுக்குப் பங்களிப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 22.

6. சித்திரக் கிரணர் திகழ் காந்தியோய்!
தத்து சிந்து தயங்கிய பூர்மியை
யொத்த நின்கொடை பங்கிட்டுவக்கையின்
நத்தி யெக்கிய னுடிக்கிவையே.

மண்டலம் 1. குக்தம் 27.

(இ-ள்.) சித்திரபானுவாகிய அக்கினியே! சிந்து (ஆறு) வானது அலையாக (வாய்க்கால்களாகப்) பிரிந்து தன்கணிறைந்த நீரைப் பங்கிடுவதுபோல உனது கொடைகளைப் பங்கிடுகையில், யாகஞ் செய்வோனுக்கு அவனது கர்மபலன்களை யளிக்கிறாய்.—(எ-று.) ஊர்மி, அலை, யீண்டு கிளைக் கால்வாய்களைக் குறித்து நின்றது. கசிதல்-இளகிச் செல்லுதல் ஈண்டு கர்மபலன்களை யளித்தல்.

7. போரில் யாரை யுவந்து புரக்கிறாய்,
தாரின் யாரினைச் சண்டைக்குத் தூண்டுவாய்,
ஏரி னக்கினி யம்மக னென்றைக்குந்
தீருறாத அனஞ் சிறந் தோங்குவான்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! யுத்தத்தில் என்னால் காப்பாற்றப் படுவனும், சண்டைக்குத் தூண்டிவிடப்படுவனும் மார்தீயன் எப்பொழுதும் வற்றுத வுணவுப் பொருள்களோடு விளங்குவான்.—(எ-று.) இஷ்ட: அன்ன மென்பார் சாயணர். வலியென்பார் மேனாட்டாசிரியர். அதனால், தீருறாதவளி சிறந் தோங்குவான் என்பதும் பாடம்.

8. மாற்றலரை யடக்கும் வலியுளோய்
போற்று மன்பனைப் போரினில் வெல்பவன்
சாற்றுதற் கிங் கிலை; நனிகீர்த்திவா
யூற்ற மொய்ம் பிவ ணன்னவற் கோங்குமே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை யடக்கும் வலியுள்ள வக்கினியே! உன்னுடைய பக்தனது வல்லமையைக் கடக்கும் சக்தி எவனுக்குமில்லை. மேலும் அவ் யஜமானனுக்குப் புகழ் நிறைந்த வலிமை விசேஷங்களு முண்டு.—(எ-று.)

9. எல்லவர்த மிடத்து மியைபவன்
செல்லும் போரிற் றிடம்பெற வெங்களை
வெல்லும் போர்ப்பரி மீது கடப்பித்தே
யொல்லும் விப்பிர ரோடு பலன்றால்.

(இ-ள்.) எல்லா மனிதர்களோடுங் கூடியவனான (அக்கினி) யுத்தத்திற் குதிரைகளி னுதவியைக்கொண்டு (போர்க்களத் தைக்) கடந்து செல்லுமாறு செய்க. (இருத்துவிக்குக்களான) விப்பிரர்களோடு களிக்கும் அக்கினி எங்களுக்கு யாகபலனை யளிக்கட்டும்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

10. போற்றுணர்ந்தவ வீடுதொறும் புகுந்
தாற்றும் யாக மறுக்கிரகத்துறப்
போற்றுவாய்; யஜமான னுருத்திரற்
காற்றுங், கண்ணுறத் தக்கநற் றேமமே.

(இ-ள்.) போற்றின லுணரப்படுவனே! (அக்கினியே!) வீடுகள்தோறும் நடக்கும் யாகங்களை யனுக்கிரகிக்குமாறு வீடு வீடாய்ப் புகுவாயாக. யஜமானனும் உருத்திரனாகிய வுனக் காக அழகிய ஸ்தோமங்களைப் பாடா நின்றான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 23.

11. தன்மை யோங்கு மகான் பரிச்சின்னமே
தன்னமும் பெறாத் தூமக் கொடியினன்
மன்னு சோதி வளர்ந்து பெருத்தவன்
அன்ன மெங்களுக் கேய மகிழ்கவே.

(இ-ள்.) குணஞ்சிறந்த மகானும், அபரிச்சின்னனும், புகைக்கொடியை யுடையவனும் (புகையிலையப்படுவனும்,) மிகுந்த காந்தி யுடையவனும் அவன் (அக்கினி) எங்களுக் கு அன்னம் (அல்லது பலம்) பொருந்துமாறு ஸந்தோஷப் பட்டும்.—(எ-று.)

12. தெய்வ மக்களைப் பாவிக்கு மக்கினி,
தெய்வ ஞாபக மூட்டும் பதாகை, தன்
செய்ய காந்தி பெருத்தவன், செல்வனின்,
துய்ய வெந்துதி தன்செவி தோய்க்கவே.

(இ-ள்.) தேவ சம்பந்தமுள்ளவனும், பிரஜைகளைப் பாவிப்பவனும், தேவஞாபகத்தை மூட்டுந் கொடியும், பிரகாசமிகுந் தவனுமான அக்கினி, செல்வவான் (வந்தியரின் துதியைக் கேட்பது) போல எங்களது உக்தங்களை கேட்கட்டும்.—(எ-று.)

(வேறு.)

13. பெருவளித்தேவர்போற்றி; பிறங்குசிறிற்றைவர்போற்றி,
தருணநல்விள ஞர் போற்றி; தக்கமூத்தவர்கள் போற்றி;
யுரியபோற்றிழைப்பாஞ்சத்தியுள்ளவ்வரையும்; தேவர்
அரிய விவ்வெமது போற்றை யன்றி யங்கீகரிக்கல்.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 28.

(இ-ள்.) [அக்கினியினுற் பிரேரேபிக்கப்பட்ட சுந்சேபன் விச்வதேவர்களைத் துதிக்கிறான்.] மகத்தாகிய (குணமும்) வலியுமுள்ள தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம்; (குணக்குறைவுள்ள) சிறு தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம்; வயதிற் சிறியவர்களுக்கு நமஸ்காரம்; வயதின் மூத்தவர்களுக்கு நமஸ்காரம்; சக்தியுள்ளவரையில் தேவர்களை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வணங்குவோமாக; தேவர்கள் எங்களது இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக் காட்டிலுஞ் சிரேஷ்டமான வேறு ஸ்துதிகளை யெப்பொழுதும் அங்கீகரிக்காமலிருக்கட்டும்.—(எ-று.) தேவரீண்டு விச்வதேவர்களாம்.

வருக்கம் 24.

28. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 6. சூத்தம் 5.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சுந்சேபன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-6 அறுஷ்டிப், 7-9 காயத்திரி. தேவதை: 1-4 இந்திரன்; 5, 6 உரலபிமானி தேவதை, 7, 8 உரலுக்கும் உலக்கைக்குழிய தேவதை: 9, பிரஜாபதியாகிய அரிச்சந்திரன்; அதிஷ்டவணசர்மதேவதை யென்றுஞ் சொல்லலாம். 1-4 ரிக்குக்களுக்குத் தேவதை இந்திரஉலாகலர்கள் என்பது யாஸ்கர், காத்தாகியர் இவர்களின் மதமென்றும், இந்திரன் என்பது பாகுரி மதமென்றும் பிருஹத் தேவதை கூறும்.

(வேறு.)

1. தோய்ந்த பேரடி விசாலமாத் தோய்ந்த கல்லதனை, யாய்ந்த சோமத்தை நசுக்க வென் றயர்த்திய விடத்தி னேய்ந்து தாகமோ டிந்திர வெழில்பெறு முரலின் வாய்ந்து கீழ்விழுஞ் சதையினை வளமுறப் பருக.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எந்த யக்ருத்தில், எல்லாக் கருமங்களிலும் அபிஷ்டவணஞ் செய்யும் பொருட்டுக் கல்லானது விசாலமான அடியோடு உன்னதமாகத் தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்டுள்ள தோ அந்தக் கர்மத்தில் உரலினின்றும் தாமே வழிந்து கீழொழுஞ் சோமத்துளிகளைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.) அபிஷ்டவணம் செய்தல், நசுக்கிப்பிழிந்து ஆவுதிசெய்தல்.

2. தோய்ந்த தட்டுகளிரண்டு சாரேந்துதற் கென்று வாய்ந்த நற்சகனத்தினின் வைத்த வவ்விடத்தி னேய்ந்து தாகமோ டிந்திர வெழில் பெறு முரலின் வாய்ந்து கீழ்விழுஞ் சதையினை வளமுறப் பருக.

அஷ்டகம். அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எந்த யக்ருத்தில் தட்டுகள் சாற்றை யேந்துவதற்காகச் சகனம் (இடுப்புமுட்டு) போல வைக்கப்பட்டுள்ளனவோ அந்தக் கர்மத்தில் உரலினின்றும் தானே வழிந்து கீழொழுஞ் சோமத்துளிகளைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.)

3. ஏய்ந்து சாலையி னுட்புகல் வெளிவர விவற்றை யாய்ந் தடிக்கடி நாரியும் பழகு மவ்விடத்தி னேய்ந்து தாகமோ டிந்திர வெழில்பெறு முரலின் வாய்ந்து கீழ்விழுஞ் சதையினை வளமுறப் பருக.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எங்கே யாகபத்தினி உலக்கை கீழும் மேலுமாகச் செல்லும் முறையக் கவனித்துச் சிசுக்கூ கற்றுக் கொள்கிறாளோ அங்கே உரலினின்றும் விழுந்து கீழொழுஞ் சோமத்துளிகளைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் மதப்படி இது 'ஏய்ந்துலக்கை மேலெழுந்து கீழ் விழுவதை யெண்ணி' யென்றிருத்தல் வேண்டும். அடுத்த பாட்டிற் கயிற்றைக் கட்டியிழுக்கும் முறை வெளிப்படுவதால் அதனை யிழுப்பவன் யாகபத்தினியா யிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்க விடமுண்டு. சாலை, யாகசாலை.

4. பாய்ந்து செல்லுறும் பரியினைக் சலினத்தாற் பிணிப்ப தேய்ந்து மத்தினைக் கயிற்றினுற் பிணிக்கு மவ்விடத்தி னேய்ந்து தாகமோ டிந்திர வெழில்பெறு முரலின் வாய்ந்து கீழ்விழுஞ் சதையினை வளமுறப் பருக.

(இ-ள்.) குதிரைக்குக் கடிவாளம் பூட்டுவதுபோல மத் துக்குக் கயிற்றைச் சுற்று மவ்விடத்தி னுரலினின்றும் வழிந்து கீழொழுஞ் சோமத்துளிகளைக் குடிப்பாயாக.—(எ-று.) முதல் ஏய்ந்து, உவமைப் பொருளில் வந்தது.

வருக்கம் 25.

5. கலுவமே யுனை யிற்றொறுப் பணிக்கென வமைத்து நிலவ விட்டன ரென்பது நிசமெனி னீயிங் குலவுதுல்லியவுன் னொவிவுவப்பினிற் றருவாய் [மே. சுலவுவெற்றியோர் முரசொலித்தொனியினைப்போன்

(இ-ள்.) உரலே உன்னை (யாக) வீடுகடோறும் வேலைக் காக அமைத்து வைத்திருப்பது நிசமானால், வெற்றிகொள்ளு

மண்டலம் 1. சூக்தம் 28.

வேரது துந்துபி வாத்தியம் சப்திக்கும் ஓசையைப் போன்ற அவ்வளவு உரத்த குரலோடும் சப்திப்பாயாக.—(எ-று.) கலுவம் ஈண்டு உரல் : உரலபிமானி தேவதையைக் குறிக்கும்.

6. வனத்தி னற்பதிக் கலுவமே வாயுவு முனது முனத்தின் மந்தமாய் வீசுறும் போதினி னீயும் வனப்பி னிந்திரன் வளமுறப் பருகுவான் சோமந் கனத்த பாரத்தி னசுக்கியே பிழிந் தளித்திடவே.

(இ-ள்.) வனப்பதியாகிய (விருட்சத்தினாலான) உரலே! உன்முன்பு வாயு மந்தமாய் வீசும்போது, நீயும் இந்திரன் குடிக்கும் வண்ணம் ஸோமத்தைப் பிழிந்துதருவாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. துன்னு நல்லனந் தோ யுத்தமரென மன்னு மெக்கிய சாதனங்கா, ளிரை யுன்னி மெல்லும் பரியிரண் டொத்துநீ ருன்னதத் துணவோங்க வுலாவுவீர்.

(இ-ள்.) அன்னப் பொருள்களை யெல்லாங் கூட்டி வைக்கும் உத்தமர்களென்னும்படியான யக்ஞ சாதனங்களே! (உரலுலக்கைகளே!) ஆகாரத்தைச் சப்தத்தோடு மெல்லும் (இந்திரனுடைய) குதிரைகளைப்போல, உணவுப் பொருள்கள் மிகவுஞ் சிறந்தோற்கும்படி உலாவுவீர்களாக.—(எ-று.)

8. வனப்பதிகாள்! மருவு மிக் கன்மத்தே வனப்பொழுகுந் கருவிக டம்மொடு வனப்படைந் தெமக்காரு மதுச்சதை யினிப்பி னீகுவி ரிந்திர னூர்கவே.

(இ-ள்.) வனஸ்பதிகளே (மரத்தாலான உரலுலக்கை களே!) இக் கருமத்தினிடத்தில் அழகு வாய்ந்த (சோமம் பிழியுந்) கருவிகளோடு அழகெய்தியவர்களாய், இந்திரபானூர்த்தம், மானுரியமான ஸோமரஸத்தை எங்களுக்காகப் பிழிந்து கொடுப்பீர்களாக.—(எ-று.)

9. அபிடவஞ் செய் தணைந்த மிகுதியைத் தபுவருது வள்ளத்தினிற் ருங்குக; உபரி சோமத்தைத் தூய்மை யுறுத்துக; விபுல முண்டி யாத்தோலின் விரிக்கவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) (இருத்துவிக்கு யஜமானனாகிய அரிச்சந்திரனே!) அபிஷவம் செய்து மிச்சமான ஸோமத்தை (மூக்கு) வள்ளத்தி லேந்துக; மிகுந்த ஸோமத்தைப் பரிசுத்தமாகும் வண்ணம் வடிதட்டினூற்றுக்; சக்கையைப் பசுத்தோலின்மேல் விரிக்க.—(எ-று.) அபிஷவஞ் செய்தல் அக்கினியில் ஆவுதியாகப் பெய்தல். இச்செய்யுட்கு அதிதேவதை ஸோமமும் என்று பிருஹத் தேவதையும் தேவதாறுக்கிரமணியும் கூறும்.

வருக்கம் 26.

29. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 6. சூக்தம் 6.

7 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : சுநச்சேபன். வடமொழிச்சந்தம் : பங்க்தி (தமிழில் அறுசீர்க் கழிநெடி லாகிரிய விருத்தம் ஓரடிமேல் வைப்பு.) தேவதை : இந்திரன். [பங்க்தி - கலிசிலைத்துறை ஓரடி மேல் வைப்பாக இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் அது அறுஷ்டப் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தது. 4-வது அஷ்டகத் திவிருந்து இதுவே நடப்பு. எனினும் முதல் மூன்று அஷ்டகங்களிலும் அறுசீர்விருத்த மாகவே அனேக செய்யுட்கள் யாத் தாய் விட்டதால் அவற்றை அப்படியே நிறுவலாயிற்று.]

(வேறு.)

1. சோமமார்பவனாயென்றுஞ் சுவைபெற வுண்மை பேசு மேம விந்திர, யாஞ், சாற்றுமென்பெரு திழிந்தேமேனும், சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவும் ஓமென, வெகுதனத்தோய், உவக்க வாயிர மளித்துத் திமைதீர்த்தெம்மை யீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

(இ-ள்.) (விசுவ தேவர்களால் தூண்டப்பட்ட சுநச்சேபன் இந்திரனைத் துதிக்கிறான்.) ஸோமபானியும், உண்மை பேசுபவ னுமாகிய இந்திரனே! யாங்கள் அப்பிரசஸ்தர்களாகப் போனும், பசுக்களுந் குதிரைகளும் ஆயிரக்கணக்காகவளித்து எங்களைக் கீர்த்தியுள்ளவர்களாகச் செய்வாயாக.—(எ-று.)

2. காமுறு முணவுக் கெல்லாங் காரண, அருளார் வன்மை தாமுறு தாடையேய்ந்த விந்திர, சத்தி வாய்ந்தோய்! சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவும் மேர்மென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் திமைதீர்த்தெம்மை யீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 29.

(இ-ள்.) சக்திமந்தனே! அழகியகூழ்ப்போடு கூடிய வனே! (பலந்தரும்) அன்னப் பொருள்களுக்கதிபதியே! இந்திரனே உனது அருளானது எப்போதுமுள்ளது. யாங்கள் கீர்த்தியற்றவர்களாய்ப் போயினும் எங்களைக் காத்துப் பசுச் செல்வத்தைபுங் குதிரைச் செல்வத்தைபு மாயிரக்கணக்காகத் தந்து எங்கள் கெடுதலை நீக்கி எங்களைக் கீர்த்தியுள்ளவர்களாகச் செய்வாயாக.—(எ-று.)

3. பேமுறு கால தூத ரொருவரை யொருவர் பேர்த்துத் தாமுறக்காண்போர்த் தீர்க்க நித்திரை சார்த்த வேந்தே! சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவு மோமென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் தீமைதீர்த்தெம்மையீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! ஒருவரையொருவர் நோக்கும் இரட்டையர்களாகச் சேர்ந்தயம தூதர்கள் தீர்க்க நித்திரையில் விழுந்து எங்களைக் கொல்லாதிருக்கும்படி செய்க. ஏனையவை முன்போலவே.—(எ-று.) வேந்தன் இந்திரனென்னும் பொருளிலேயே வரும். மிதுத்ருசா என்பதற்கு மிதுன ரூபமாய் இணைந்து நின்று இவ்விருவராய்ப் பார்ப்பவரென்பது பொருள் என்பார் சாயனர்.

4. காமுறும் வண்மையிலலாக் கருதலர் தஞ்ச; நன்மை தாமுற வாற்று முற்றோர் விழித்திட; சூர, வேந்தே! சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவு மோமென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் தீமைதீர்த்தெம்மையீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

(இ-ள்.) சூரனே! இந்திரனே! எங்களாற் காணப்படும் அதான சீலர்களாகிய பகைவர்கள் நித்திரையையடையட்டும்; தானசீலர்களாகிய பந்துக்கள் விழித்துக்கொள்ளட்டும். (விழித்துக்கொண்டு எங்களையறியட்டும்.) மற்றவை முன்போலவே.—(எ-று.)

5. காமுறு மிந்திரா வெங் காநினி னிரந்தை கூறித் தோமுறு கூச்சற்போடிக்க முழையைத்தொலைத்துக்கொல்க; சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவு மோமென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் தீமைதீர்த்தெம்மையீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) இந்திரனே! யாங்கள் கேட்கும் வண்ணம் நிரந்தையான மொழிகளைக் கூறிக் கூச்சலிடுகின்ற கழுதைபோன்ற வனாகிய சத்துருவைக் கொல்லுவாயாக; ஏனையவை முன்போலவே.—(எ-று.) கழுதை காதினும் கேட்கமுடியாத கூச்சலைப் போடுகிறது; அதுபோலச் சத்துருவுங் கேட்கத்தகாத வார்த்தைகளைக் கூறுகிறான்; அதனும் கழுதை யென்றார்.

6. தீமையேய்சண்டக்காலுந்தெரிவரும்வனத்துத்தூரத்து ஏமறச் சமுன்று விசி யெதிர்ப்படா தேக வேந்தே! சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவு மோமென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் தீமைதீர்த்தெம்மையீண்டு சிறப்புறச்செய்க வின்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எங்களுக்குப் பிரதிகூலத்தைச் செய்யும் சமுல்காற்றும் எங்களை விட்டுத் தூரத்திவிருக்குங் காட்டிற் போய் விசட்டும். மற்றவை முன்போல.—(எ-று.)

7. தீமையே நாடிப் பேசந் தீயனைக் கொல்க; தீங்கை ஆமென மறைவி லாற்று மவணையு மழிக்க; வேந்தே! சேமமா யெமக்குச் சோபை சிறந்த பல்பசுவு மாவு மோமென, வெகுதனத்தோ, யுவக்க வாயிர மளித்துத் தீமைதீர்த்தெம்மையீண்டு சிறப்புறச் செய்க வின்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எங்களைப்பற்றி அவதூறு பேச மவனைக் கொல்லுவாயாக; எங்களுக்குக் கெடுதலை மறைவிற் செய்யும் பகைவனையும் வதைப்பாயாக. ஏனைய முன்போல.—(எ-று.)

வருக்கம் 27.

30. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 6. சூத்தம் 7.

22 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: சுந்சேபன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி, 11 பாதநிச்சுருத் (ஓர் வகைக்கவிவிருத்தம்) 16 த்ருஷ்டிப். தேவதை: 1-16 இந்திரன், 17-19 அசுவினியர், 20-22 உஷா.

(வேறு.)

1. வள்ள னூறு மகத்தொடு கூடிய
வெள்ளரு மும திர்திரன் மன்னையாங்
கொள்ளு நல்லன்ன வாசையிற் கூபத்தை
யெள்ளச் சோமத் துளியி னிரப்புவாம்.

(இ-ள்.) அன்னத்தை விரும்புகின்ற யாங்கள் (சுநச்சேப னுதியர்) நூறு கர்மத்தொடு கூடித் தானத்தால் அதிசயமாக வளர்கின்ற இர்திரனை எப்போதுங் கூபத்தை நிறைப்பதுபோ லச்சோமத் துளிகளால் நிரப்புவோம்.—(எ-று.) வாழும், அன்ன மெனது வலிமை யென்பார் மேனாட்டாகிரியர். இர்திரனது வயிற்றை என இலக்கணையாற் கொள்க.

2. பள்ளத் தாமும் புனலெனச் சோமங்க
ளெள்ளருங் குணத் தேன்ற சதத்தொடு
கொள்ளும் புஷ்டி கொடுப்பவை யாயிரம்
உள்ளிட் டன்னவன் மாட்டு விரைகவே.

(இ-ள்.) பள்ளத்தை நோக்கிச் செல்லும் தண்ணீர்போல, நூற்றுக் கணக்காகவாவது, தகுந்த ரகசிக குணத்தொடு கூடி யாயிரக் கணக்காகவாவது, சோமங்கள் அவனிடத்துப் போகட்டும். (அவன் எங்களை யறுக்கிரகிக்கட்டும்.—(எ-று.)

3. பலம் பொருந்தவன், முன்சொலும் பண்பினி
னலம் பொருந்தி யுற்சாகம் பழகுதேன்
சலங் கடலிற் பரவிச் சலிப்பதொத்
திலங்குறத் தன்வயி றிட மீந்தனன்.

(இ-ள்.) மதத்தைத்தரும் வண்ணம் முன் சொன்ன (நூறு, ஆயிரமென்னுங்) கணக்குப்படி கூடும் சோமத்துக்குப் பலம் பொருந்தியவனாகிய விர்திரன், சமுத்திரத்திற் சலம் பரவுவ துபோலப் பரவும்படி, தன் வயிற்றை யிடமாகத் தந்தான்.— (எ-று.) தேன் ஈண்டு சோமம்.

4. இந்தச் சோமக்க ளுன்றனக் கேன்றதாம்;
அந்தமாய்க் கருவேற்கும் பு ளுன்னியே
வந்து கூடுங் கபோதத்தை மானரீ
யந்தி லெஞ்சொ லடைந்தரு கெய்துவாய்.

(இ-ள்.) (இர்திரனே!) இந்த லோம முனக்காகச்சம்பாதிக்கப்பட்டது. கருத்தரிக்கும் பேட்டை நாடிக் கபோதஞ் செல்வது போலரீ அதனிடத்து நன்கு அணைகிறாய். என்களது வார்த்தையையுங் கேட்கிறாய்.—(எ-று.)

5. எண்ணில் செல்வ மியைவுறும் வீரனே!
பண்ணிற் றேன்றும் புகழைப் பரித்தவ!
நண்ணி யுண்ணிப் புகழ்பவன் மாட்டு, மெய்,
அண்மி, யின்ப மளிக்க நின் செல்வமே.

(இ-ள்.) தங்களுக்கு நாயகனும், பண்களாலுயர்த்தப்படு பவனுமான வீரனே! உன்னை நாடி ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவ னிடத்து உனது விபூதி (செல்வம் அல்லது இலக்குமி) நெருங்கி யுண்மை யின்பங்களை யளிக்கட்டும்.—(எ-று.) விபூதி, இலக்குமி, செல்வமு மதிகாரமும்.

வருக்கம் 28.

6. கதமுறவே தற்கால மெங்கட் கிவட்
டுதைசெருவி லுயர்ந்து துலங்கியே
யுதவ; நூறு மகத்தினி னேங்கியோய்!
இதமுறப் பிற கன்மத்துங் கூவுவேம்.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! தற்காலம் நடக்கு முக்கிரமான போரில்ரீ யுயர்ந்த வுதவியை யளித்து நிற்பாயாக. இதர கார் யங்களிலும் உன்னையே நன்றாய் விசாரிப்போம் (உதவிக்கழைப்போம்).—(எ-று.)

7. வேண்டும் போதெலாம், விக்கின மாற்றுமித்
துண்டு போர்க்க னுதவத் துகளற
வீண்டு நல்வலி யிர்திரன் மன்னையே
வேண்டுமுவோஞ் சகாயனை நாடியே.

(இ-ள்.) வேண்டுமென்ற போதெல்லாம், காரியவிகாதத் தைச் செய்கின்ற இவ் யுத்தங்களிற் காப்பாற்றும்படி வலிசெ றிந்த விர்திரனைத் துணைக் கழைப்போம்.—(எ-று.) வேண்டு முவோம் வேண்டுவோம். சகாயனை யென்னுஞ்சொல் இர்திர னையே குறித்தது.

8. ஏன்றெங் கூவிளி யேற்கு மக்காலத்தி
 னூன்ற வாயிரம் பாலன மார்ந்திவட்
 டேர்ன்று நல்வளி யன்னத் தொகையொடு
 மேன்றருகி லவசிய மெய்தவே.

(இ-ள்.) எங்களுடைய அழைப்பினைக் கேட்டகாலத்து
 அவ்வீர்திரன் ஆயிரக்கணக்கான உதவிகளோடும், பலத்தைத்
 தரும் அன்னத் தொகுதியோடும் அவசியமாக அருகில் வந்து
 நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

9. முந்தையின் நெங் குடும்ப முழுவது
 மந்தில் காக்கு மவ னர விந்திர
 னந்து பன்மக நாடுவோன் நன்ணையான்
 பொந்தக் கூவுவென் முன் பிதாப் போற்றியோய்.

(இ-ள்.) யாரை என் பிதா முன்பு போற்றினாரோ, அந்த
 வீர்திரனாகிய வுன்னை, புரதான காலத்திலிருந்து (ஸ்வர்க்கம்
 போல விளங்கும்) எங்கள் குடும்பத்தைக் காப்பவனை, பல யஜ
 மானர்களிடத்தும் போகும் புருஷனை, யான் முறைப்படி கூவி
 யழைப்பேன்.—(எ-று.) பொந்த, அடைய, பெறுமாறு, திசைச்
 சொல். நரன், நேதா, புருஷன், இர்திரனைக் குறித்தது.

10. பலரும் போற்றும் புருகுத, பற்பல
 நலமும் வாய்ந்த நிவாச நற்காரண
 எலுவ போற்றிசைப்போர்க் கருடந்திடத்
 தலை வணங்கிப் பிரார்த்தனை செய்வமே.

(இ-ள்.) எல்லாராலும் போற்றப்படுபவனே! சிநேகித
 னே, நிவாச காரணனே! தோத்திரஞ் செய்வோர்களுக்கருள்
 புரியுமாறு உன்னைப் பிரார்த்திப்போம்.—(எ-று.) புருகுத
 இடைகுறுகிற்று.

வருக்கம் 29.

(சேடி வேறு.)

11. சுதையினை யார்பவ, தோழனு மாவாய்!
 வதைகுனிசத்தவ மாண்புறு தோழர்
 சுதையினை யார்பவ ரெங்களின் மாடே
 துதையுக் கீண்ட கதுப்புறு மாவே.

(இ-ள்.) சோமத்தைக் குடிப்பவனே! தோழனே! வச்சி
 ராயுதந் தரித்தவனே! (உனக்குத்) தோழர்கள் போன்றவருஞ்,
 சோமம் குடிப்பவர்களுமாகிய வெங்கண் மாட்டு நீண்ட கதுப்
 போடு கூடிய பசுக்கட்டம் (உனது அறுக்கிரகத்தால்) வந்து
 சேரட்டும்.—(எ-று.) ஈண்டும் மேனாட்டாரெல்லாரும் சிப்ரிணி
 நாம் என்ற பதப்பொருளின்கண் இடர்ப்படுவார். சிலர் பதத்
 தையே மற்றவேண்டு மென்பர். சாயணருரைப்படி மொழிபெ
 யர்த்தவர் (Wilson) ஒருவரே. எங்கள் அழகான ஸ்திரீகளுக்
 குத் தோழனே யெனப் பொருள் கொள்ளுவார் மேனாட்
 டாகிரியர்.

(வேறு.)

12. சோம மார்பவ, வச்சிரி, தோழனே!
 காம வாசையி னுன்னரு ளெவ்வகை
 யேம மார விழைகுவ மவ்வகைச்
 சேம மாக வணைந்து சிறக்கவே.

(இ-ள்.) சோமத்தைக் குடிக்கும் வச்சிரியாகிய தோழ
 னே! ஆசைப்பட்டு உன் னறுக்கிரகத்தையெம்மாதிரி விரும்பு
 வோமோ அம்மாதிரியே உனது அறுக்கிரகமும் எங்களை யடை
 யட்டும்.—(எ-ள்.)

13. அன்னங் கூடிய யாங்களு மாக்களைத்
 துன்னி யின்பந் துதையுக் விந்திரன்
 மன்னி யெம்மொடு கூட மகிழ்ந்தளி
 யன்னவை வலியார்து பானெய் தரல்.

(இ-ள்.) அன்னப் பொருள்களோடு கூடிய யாம் பசுக்
 களை யடைந்து சந்தோஷிக்கட்டும். இர்திரன் எங்களோடு
 மகிழ்ந்திருந்து தரும் பசுக்கள், பால் முதலிய தனத்தோடு கூடி
 மிகுந்த வலிபொருந்தியவையாய் யிருக்கட்டும்.—(எ-று.)

14. ஆண்மை வாய்ந்தவ வுன்னன தேவதை
 கேண்மை வாய்ந்து னருளிணூர் கிட்டியே
 பாண்டில் சக்கர வாரெனப், பண்களைத்
 தூண்டுவோர்க்குப் பொன் றேய்க்க, உருள்கவே.

(இ-ள்.) தைரியம் வாய்ந்த (இந்திரனே!) உன்னைத்தேவதா விசேஷங்கள் உன்னதுக்கிரகத்தால் எங்களுடைய ஒதுவார்களுக்குப் பொருள் தருமாறு, சக்கரத்தின் ஆரங்களுருளுவதுபோலத் தாமாகவே கொண்டு வரட்டும்.—(எ-று.) வடமொழியில் அக்ஷமென வுள்ளது. அதனால் 3-ம் அடியிற் 'சக்கரவச்சென' வெனக்கொண்டு அச்சில் சக்கரம் போலவெனப் பொருள் கொள்ளலாம். பாண்டிலென்பது வடமொழி மூலத்திலில்லை. உருள்கவென்று தேவதைகளுக்குக் கூட்டியது சக்கரத்தை யுவமைப்படுத்தியதாலென்க: வருக வென்பது பொருள்.

15. சதமக வுணைச் சாற்று வோர்க் கேகவென்
றிதமுற வுன தேற்றம்பெறுந் தனஞ்
சதமுறத் துதிப்போர்க்குப் பெயர்கிறாய்,
ரதமியங்கு மக்காலை யாரோடவின்.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோர் விரும்பும் பொன்னை யவர்களுக்குத் தருவதற்காக உன்னுடைய செல்வத்தைத் தொழில் செய்யும்போது வண்டியின் ஆரக்கால் கள் உருளுவதுபோல இடம் பெயர்கிறாய்.—(எ-று.) 'ரதமியங்கு மக்காலச் சதைதலின்' என்றுங் கொள்ளலாம்.

வருக்கம் 30.

(வேறு.)

16. கலிபெறச்சப்புமோட்டக்கணை குரற்றுரகம்பல்கா
வொலியின்மூச்செரியுமாக்களொடுபெருந்தனங்கைக்கொண்டான்
வலிபெறுகண்மவேந்தன்; மகிழ்வுறப்பொன்றேர்வள்ள
னிலைபெற வதனை யெங்கட் களிக்க வெஞ்சுகத்தை நாடி.

(இ-ள்.) (புல்லைத் தின்றபின்பு) ஒஷ்டத்தாற் சப்தமுண்டா கும்படி வாயைச் சப்புவனவும், கனைக்குங் குரலோடு கூடியன வும், அடிக்கடி பெருமூச்செறிவனவு மான குதிரைகளோடு வேந்தன் (இந்திரன்) (பகைவர்களது) பெரிய செல்வத்தைச் சயித்தான். பெருங் காரியங்களோடு கூடிய தாதாவாகிய அவன் பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட தேரை யாங்கள் சுகமடையும் படி தரட்டும்.—(எ-று.) இச்செய்யுளைக் கேட்டு மனங்களித்து இந்திரன் சுநச்சேபனுக்குப் பொன்னாலான தேர் தந்தானென்று பிருஹத்தேவதைக் கூறும்.

(வேறு.)

17. அசுவினிகா டவப்பல மாக்களா
லிசையுறத் தரு மன்னத்தோடே யிவண்
நசையொடும் வர; அற்புத நாடிச்செய்
திசைசுவிர் பொன் பசுவெம தில்லுற.

(இ-ள்.) [இந்திரனாற் றாண்டப்பட்ட, சுநச்சேபன் அசுவினிகளைத் துதிக்கிறான்.] அசுவினி தேவர்களே! மிகப் பல குதிரைகளாற் சுமந்து வரப்படும் அன்னத்தோடு மெமது கர்மத்தை நோக்கி வருவீர்களாக. அற்புதமான காரியங்களைச் செய்பவர்களே! பொன்னும் பசுக்களு மெமது கிரகத்தில் நிறைந்திருக்கட்டும்.—(எ-று.) தஸ்ரா=அற்புதமான காரியங்களைச் செய்பவர்.

18. இருவருக்கு மொன்றாமெனப் பூட்டியே
மருவு தேரும தச்சினிகாள் மரிப்
பொருவி நிற்கும்; அச்சையம், அருஞ்செயல்
புரிசுவீர், அஃ தந்தரத் தோடுமே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! இருவருக்கும் பொதுவாகப் பூட்டப்பட்ட உமது தேர் ஒருவராலும் நாசஞ் செய்ய முடியாததாம்; அரிய செயலைச் செய்பவர்களே! அதனால் அத் தேர் அந்தரிட்சத்திற் செல்லுகிறது.—(எ-று.) சமுத்திரம் அந்தரிட்சமாம். எந்த பூதமானது உதகத்தோடு கூடி நிற்குமோ அது ஸமுத்திரமாம்—யாஸ்கர். அச்சையமாகிய அது என்க.

19. அழிவிலா மலைம் தும தாழியிற்
கழலுற வொரு சக்கரங் கண்ணுறப்
பழக விட்டனீர்; மற்றொரு சக்கர
மழகி னந்தர வீதி யுருளுமே.

(இ-ள்.) (அசுவினிகளே!) நாசப்படுத்த முடியாத பர்வத்தின் உச்சியில் உமது தேரின் ஒரு உருளை சொல்லும்; மற்றொரு உருளை அந்தர மார்க்கத்தில் உருண்டு செல்லும்.—(எ-று.) ஈண்டு பர்வதம் மேகத்தைக் குறிக்கு மென அறிக.

20. துதியுவக்கு முறை, மரிப்பில்லவ,
அதியுவப்பி னுன்போக மனிதருட்
கதியின் யாவன் களிப்பி னுணர்பவன்?
சதுரன் யாரை நீசாருவை சோதியே?

(இ-ள்.) ஸ்துதிப்ரியையும், மரண ரஹிதையுமான உஷா தேவியே, உன்னுடைய போகஸூகத்தை மரண தர்மமுள்ள மனிதன் எவன் அறிபவன்? விபாவரியே! எப்புருஷனை நீ யடைகிறாய்? (உனக்கு உசுதமான போகத்தைத் தருவது எந்தப் புருஷனுக்கும் சாத்தியமில்லை; அதனால் நீ எவனையு மடைவதில்லை என்றபடி.)—(எ-று.) விபாவரி=மிருந்த சோதி யுள்ளவள். உஷை, வைகறை யபிமானி தேவதை.

21. பன்னிறங்கள் பார்த்து சிவப்புற
மன்னு காந்தி மருவு பாய்மாவெனத்
துன்னு முன்னுருத் தூரத் தருகினு
முன்னி யோருத லெங்கட் கரியதே.

(இ-ள்.) (வியாபன சீலையே) சித்திர வர்ணத்தோடு சிறந்து சிவந்து விளங்கும் உன் சோதியுருவத்தை சமீபத்திலிருந் தேனும் தூரத்திலிருந்தேனும் (மக்களாகிய) நாங்க ளறியமுடியாது.—(எ-று.)

22. விண்ணின் புத்திரி வேண்டு மனப்பொருள்
கண்ணி யீண்டு களிப்பின் வருகவே;
யொண்ணு நற்றன மெங்கட் குவப்பொடுந்
திண்ண மெய்திடச் சேர்த்திட வென்றுமே.

(இ-ள்.) திவியின் புத்திரியாகிய உஷையே! எங்களுக்கு வேண்டிய அன்னப்பொருளோடு வருவாயாக. எங்கட்கு வேண்டிய தனத்தையும் சேர்ப்பாயாக.—(எ-று.) திவி, விண்.

வருக்கம் 31.

31. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 7. சூக்தம் 1.

18 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஆங்கிரஸன் ஹிரண்யஸ்தூபன்; வடமொழிச் சந்தம்: 8, 16, 18, த்ருஷ்டிப் (தமிழில் அறுசீர்க்கழிநெடிலடி லாகிரிய விருத்தம்.) மற்றவை, ஜகதி (4 காய்ச்சிருள்ள அறு சீர்க்கழி நெடில்.) தேவதை: அக்கினி. ஹிரண்யஸ்தூபத்வ மாகிய பதவியை யடைந்தவன் ஹிரண்யஸ்தூபனென்பார் பிருஹத்தேவதைக்காரர்.

1. அங்கிரஸன் குடிமுதலா யமைந்தபெரு
மிருடிரீ; யங்கி ரீயே
மங்கலிலாக் கடவுளாம்; கடவுளர்க்குச்
சுபமளிக்க மலிந்த தோழன்,
தங்குமொளி ஞானமளி கவிகளாம்
படையொளிரு மருதர் தாமும்
இங்குரீ தூவிரத மாற்றினதன்
பயகை வெழுந்தா ரின்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! ஆங்கிரஸ வம்சத்து இருடிகளை நீ யுற்பத்தி செய்பவனும்; ரீயே ஒரு தேவதை; மற்றத்தேவர் களுக்குச் சோபனமளிக்கின்ற தோழனுமாவாய்; உனது விசதா துஷ்டானத்தின் பயகைப் பிரகாசத்தோடு கூடி ஞானமிருந்த கவிகளாகிய ஆயுதந் தரித்த மருத்துக்கள் பிறந்தார்கள்.— (எ-று.) மருத்துக்களின் ஆயுதம் மின்னலென்பார் மேனாட் டாகிரியர் (Griffith.)

2. அங்கிராக் குடிமுதலா யுத்தமனாய்க்
கவியாகி யகில லோகர்
தங்கருளின் விபுவாகு மக்கினியே
தேவர்களின் நவஞ்சார் கன்மஞ்
சிங்கலறச் செய்வதுடன் பலவிதமா
வமர்மேதை சேர்ந்த தாய
ரிங்கமரு மிருவருளோய், மனிதரகத்
துறையுமுறை யெவரோர் வாரே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ ஆங்கிரஸர்களுக்கு முதல்வன், உத்தமனுமாம். அகிலலோகாநுக்கிரகார்த்தம் (ஆகவரீயாதி) பலவிதமாக வரும் விபுவும், கவியும் ஞானியும், இரண்டு தாய ரோடு கூடினவனுமாகிய நீ தேவர்களது விரதங்களை யலங்கரிக்கிறாய். எல்லா மனிதருடைய விட்டிலும் நீ வீற்றிருக்குந் தன்மையை யாரால் அறிந்து சொல்ல முடியும்?—(எ-று) இரு தாயர் அரணிக்கட்டைகளிரண்டும், உரை சாயண பாஷ்யத் துக்கு நேரானதாம்.

3. அக்கினிரீ மாதரிச்ச வானனுக்கு
முதலாவாய்; அனைநற் கன்ம
மொக்கவுனிப் பணிசெய்யும் யஜமானன்
கண்ணெ திரி னுறுக; உன்றன்;

மண்டலம் 1. சூத்தம் 31.

தக்கதிறம் கண்டுபுவி வானங்க
எ திர்த்தனவால்; சமைந்த யாக
மிக்கதொழிற் பாரமதிற் சலிப்படையாய்,
வசு, பெரியோர் விழைந்தேத் தாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! (அக்கினி, வாயு, ஆதித்தியனென்றெண்ணப் படுவதால்) நீ மாதரிசுவானுக்கு (வாயுவுக்கு) முதலாவாய். சற்கனம்மங்களைத் தேடித் தேவலூழியஞ் செய்யும் யாககர்த்தாவுக்குப் பிரத்தியட்ச மாவாயாக; உனது சாமர்த்தியத்தைப் பார்த்துத் தியாவாப்பிருதிவிகள் கம்பித்தன; வஸுவே! யாகபாரந் தாங்குவதில் சலிப்படையமாட்டாய்; மகத்தான தேவர்களை நீ போற்றினவனாகிராய்.—(எ-று.) மாதா, அந்தரிட்சம்; அங்கே சுவானிக்கும் பிராணி மாதரிசுவா அதாவது வாயு என்றபடி. மேனாட்டாசிரியர் விதஸ்தே என்பதற்கு பரிச்சர தே யெனப் பொருள்கொள்ளாது விவஸ்வான் எனப் பெயராகக்கொண்டு யமனுடைய தந்தை யென்பார், வசு, நன்மை, நிவாஸகாரணன் என்று ஈண்டு பொருள்படும்.

4. அக்கினி நீ மானவருக் கருளுவா
னகல்விண்ணை யார்க்க விட்டாய்;
உக்கிரநம் நவம்புரியும் புராவணுக்
கருடொழிலை யுடையாய்; உன்றன்
தக்ககுர வர்க்கடைந்து வெளிக்கொணர்ந்த
வுடனுடையுந் தகவாய்க் கிழைக்
திக்கினுள்ள வாகவநீயம் கொளுத்திப்
பச்சிமத்துச் சேர்ப்பா ரன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ மனிதருக் கருள் செய்வதற்காக விண்ணுலகத்தைச் சப்திக்கச் செய்தாய். கர்மச் சிறப்போடு கூடிய புராவணுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்யும் கர்மத்தோடு கூடியுள்ளாய். உனது பிதாக்களாகிய அரணிகளைக் கடைந்தவுடன் நீ வெளிப்படுகிராய். உன்னைக்கொண்டு கிழக்குத்திக்கிலமைக்கப்பட்டுள்ள ஆகவநீயாக்கினியை மூட்டிப் பிற்பாடு மேற்குப் பக்கத்திலமைத்துள்ள காருகபத்தியாக்கினியிலுள்ள சேர்க்கிரர்கள்.—(எ-று.) விண்ணிடித்தல் மின்னலைத்தரும். மின்னல்கெல்லாம் பின்னுக்கு மழையென்பது உலகவசனம். புராவன், புதனது புத்திரன். அவனுடைய தபோவறுஷ்டானங்களுக்கு மெச்சி ஊர்வனியாகிய மின்னலை மழைக்கு முன்னறிகுறியாக அக்கினி யளித்தான். இப் புராவனே

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

ஆகவநீயம், காருகபத்தியம் தக்ஷிணக்கினி என்னும் முத்திக்களையும், முதன் முதல் ஏற்படுத்தி வளர்த்தவன். இதனை யாதாரமாகக்கொண்டு பின்னர் புராணக்காரர் ஊர்வசி தேவலோகதாசியென்றும் புராவாவை மயக்கினுள்ளும் மனம் போனபடி கதை யெழுதிவிட்டனர். இதனைத் தற்காலம் புதுச்சேரியிற் பிரசாரமாகும் (Bar, pulpit & Platform) பிரசங்கக் களஞ்சியத்தில் லாலா ஹான்ஸராஜ் செய்த உபந்யாஸங்களில் ஒன்றிற் பார்க்க.

5. அக்கினி நீ விரும்பியவை தருங்காளை;
ஈட்டுபொரு ளார்த்து பல்கத்
தக்ககாரணமாவாய்; வஷ்ட்டெனுஞ்சொற்
பொருளுணர்ந்து சார்ந்து நெய்தோய்
மிக்கசுருக் கெடுப்பவன்றன் றுதிசெவிக்கொண்
டருளுவாய், மிகுந்த அன்னம்
ஒக்கவுளாய், அறுகூலப் பிரசைகளைக்
கூட்டியொளி யுயர்த்து வாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ இச்சைகளை யளிப்பவன். (யஜமானனது) தனம் முதலியவற்றைக் காத்து விருத்திசெய்பவன். வஷ்ட்காரத்தோடு கூடிய முறையை யுணர்ந்து சுருக்கெடுத்து நெய்யை ஆவுதி செய்யும் யஜமானனது துதிகளைக் கேட்டு அருளுவாய். முக்கிய அன்னமுள்ளவனாகிய நீ யஜமானனது விட்டில் அறுகூலமான பிரசைகளைக் கூட்டியவர்களைப் பிரகாசிப்பிப்பாய்.—(எ-று.) வஷ்ட்டு ஓர் பிரயோகச்சொல்; தேவர்களிடத்து இவ்வவியை (அக்கினி) சுமந்து செல்லட்டும் என்பது பொருள். விசுவதேவர்களுக்குப் பிரியமான ஓர் அழைப்புச் சொல் வஷ்ட்காரமென்பார் பிருஹத் தேவதைக்காரர். பிருஹத் தேவதை 8-வது அத்தியாயம் 111-வது சுலோகம் பார்க்க.

வருக்கம் 3.

6. தூரநோக் குறையங்கி, ஆசாரம்
விடுபட்டான் ரேயந்தா னேனு
மாருமுன தருந்தொழிலி நெறியுணர்த்திப்
பரிபாலித் தருள்வாய்; சாலச்
சாருமெனப் பொருள் வேண்டிச் சூர்பலர்
தொகுபோரிற் சார்ந்த பல்லோர்
கோரவலிப் பகைவர்தமை வலியையயாச்
சிலர்கொண்டு கொல்விப் பாயே.

(இ-ள்.) மேலான ஞானத்தோடு கூடிய வக்கினியே! நல்லொழுக்கமில்லாத மனிதனையும் பழகுவதற்கு யோக்கியனாய் உன்கர்மத்தினிடத்துச் செய்து விடுகிறாய். (அதாவது கர்மாறுஷ்டான முள்ளவனுய்ச் செய்து விடுகிறாய்.) பொருள் சேருமென்ற ஆசையோடு வீரர் பலர் புரியும் புத்தத்தில் அற்பப் பலவான்கள் சிலரைக்கொண்டு தொகை யதிகமாபுள்ள பலாட்டியரான வீரரையும் முறியடிக்கிறாய். (இது உன் மகிமை.)—(எ-று.)

7. அக்கினிசீ ரனம்வேண்டிப் போற்றுமவற்
கமர்ப்பத மடைவித் தென்றுந்
துக்கமெலாந் தினந்தோறு நீக்குகிறாய் ;
இருவகையாத் தோய்ந்த சன்ம
மொக்க வடைந் திடுபாக்குத் தீவிரவா
சையினோடு முற்ற யாகத்
தக்கபுகழ்ச் சூரிதனக் கெப்பொழுதுஞ்
சுகத்தொடனஞ் சார்த்து வாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! உணவுப்பொருளை விரும்பி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் புருடனுக்கு அமரத்துவ பதத்தை (மரணமில்லாத் தன்மையை, அழியாத கீர்த்தியை) யளித்து அவனுடைய துக்கத்தை நாள்தோறும் நீக்குகிறாய். (துவிபத சதுஷ்பத ஜன்மங்களாகிய) மக்களையுங் கன்று காலிகளையும் பெற விரும்பும் யாக ஸூரிக்கு எப்பொழுதுஞ் சுகத்தை யளிப்பதுடன் உண்டியையுங் கூட்டுகிறாய்.—(எ-று.) ஸூரி, யாக கர்த்தா, யாக நடத்துவதற்கு வேண்டிய செலவுகளைக் கொடுத்து யாகத்தை நடைபெறச் செய்வான். மேனாட்டாசிரியர் இருவகை ஜன்மங்கள் தேவரும் மனிதருமா மென்பார்.

(ஶுடி வேறு.)

8. தோத்திரம் பெறுவா யங்கி,
தொகுபொரு ளெமக்கு வேண்டி
யீத்தருள் செய்வான், கன்ம
மியற்றுவோற் களிக்க சீரின் ;
வேற்றுறு நவீன கன்மம்
விளக்கயா முனக்கென் றீண்டு ;
சாற்றுறுந் தேவ ரோடு
திவிபுவி யெமைப் புரக்க.

(இ-ள்.) போற்றப்பெறு மக்கினியே! எங்களுக்குப் பொருளளிப்பதற்காக யாககர்த்தாவுக்குப் புகழோடுந் தனத்தைத் தருவாயாக; புதிதாகக் கிடைத்த (நீ யளித்த புத்திரர்களோடு) யாகம் தானம் முதலாகிய கர்மங்களை வளர்ப்போமாக; தியாவாபிருதுவிகள் பிற தேவதைகளோடு எங்களை நன்றாய்க் காப்பாற்றட்டும்.—(எ-று.)

(ஶுடி வேறு.)

9. குற்றமறு மக்கினியே! தேவர்நடுச்
சாக்கிரத்தே கூடுந் தேவே!
பெற்றவர்த மருகிருந்தெந் தனுப்படைத்தே
யறுக்கிரகம் பெறுவிப் பாயால்;
மற்றுமிவண் டொழில்புரியும் யஜமானன்
றனக்கருளு மதியோ டேலாய்
முற்றுருவ மங்களனே, கிரியையனுக்
கெவ்வசவு முதல்சேர்ப் பாயே.

(இ-ள்.) தோஷரஹிதனாய், தேவர்களுக்கு மத்தியில் ஜாக்ருகனாய் யமருந் தேவனே! உன்னைப் பெற்றவர்களாகிய (தியாவாப் பிருதிவிகளுக்கு) அருகே யிருந்து எங்களுடைய (புத்திரரூபமான) சரீரத்தைச் சிருஷ்டித்து யாங்கள் அறுக்கிரகம் பெறுமாறு செய்விப்பாய்; இங்கே கர்மம் புரியும் யஜமானனுக்கு அறுக்கிரகஞ் செய்யும் புத்தியோடிருப்பாயாக; மங்களரூபியே (கல்யாணனே)! எல்லாத் தனங்களையும் அவனுக்காகச் சேர்த்து வைக்கிறாய்.—(எ-று.)

10. வினை யூட்டு மக்கினி நீ யெங்களுக்குப்
பிதாவாக மேவு வாய் நீ ;
பிணையுமுன தருஞ்சுற்ற மியாங்கள் ; எமக்
காயுளையும் பெருக்குவாய் நீ ;
வினைதவறா வீரருளாய்! விரதமெலாந்
காப்பவனே! மேவி யாரும்
இனைதலரும் வலியுடையாய்! சதநிதி ஆ
யிரமுமுன்சா ரியையு மன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! எங்களுக்குக் கருமபலனை யளிப்பதற்குச் சிறந்த அறுக்கிரக மதியுள்ளவன் நீ; எங்களுக்குத் தந்தை நீ; எங்களுக்கு ஆயுளைக் கொடுப்பவன் நீ; யாங்கள்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 31.

உனது பந்துக்கள்; ஒருவராலும் இம்சிக்கமுடியாத வலியை யுடையவனே! நல்ல வீரர்களோடு கூடியவனே! வீரதங்களைக் காப்பவனே! நூற்றுக்கணக்கான திரவியமும் ஆயிரக்கணக் கான பொருளுங்கூட உன்னிடத்து நன்கமைந்துள்ளன.— (எ-று.)

வருக்கம் 33.

11. மக்களாய் வாழ்வாரி னகுடனெனு
மரசனது மனையிற் றேவ
ரொக்கமுதன் முதலுணையு மக்கினி, சே
னாதிபதியா வுறைய விட்டார்;
மிக்கபுக முன்குலமு தாதையினுக்
கோர் மகவாய் மேவி நின்ற
வக்கணமே யினையினையுந் தருமோப
தேசத்துக் கமர்த்தி னாரே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! முன்பு தேவர்கள், மனித ரூபமா யிருந்த நகுஷனென்னும் அரசனுடைய கிருகத்தில் சேர்ப்பதி யாய் மனித ரூபத்தோடு மறையும் வண்ணம் உன்னை யமைத் தார்கள். எப்பொழுது உன்குலத்து முன்னோனாகிய அங்கிர ஸனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தாயோ அப்பொழுதே தருமோப தேசஞ் செய்பவளாகிய இளை யென்னும் புத்திரியையு மமைத் தார்கள்.—(எ-று.) ‘நகுஷன் மனுகுலத்துத் தோன்றல். இம் மறையைக் கண்டவன் ஹிரண்யஸ்தூபன். அவனது முன் னோன் அங்கிரஸ். இவனே முதன் முதல் அக்கினியை யாக கார்யங்களுக்கேற்படுத்தியவன். இளை, இளா; பிரார்த்தனை ரூப தேவி; யாகவிதிகளை முதலிற் போதித்தவள். ‘இடாவை மாநவீயக்ஞாநுகாசிந்யாஸீத்’ என்று தைத்திரீயங் கூறும்.

12. போற்றுதற்குத் தக்கதொரு தேவனா
மக்கியெமைப் போற்றிச் செல்வ
மீத்தளிக்குஞ் சிறப்பினுறு மெங்களைபுஞ்
சுதரினையு மியைந்து காக்க;
வாய்த்தவெம தரும்புதல்வர்ப் புத்திரரை
நிரந்தரமா வளர்த்துக் காப்பாய்
சாற்றுமுன் தருநோன்பின்; ஆக்கனையு
நீ காத்துத் தயங்கு வாயே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) வந்திக்கத்தகுந்த அக்கினியே! உனது பாலனங் களால் செல்வம் மிகுந்துள்ள எங்களைக் காப்பாற்றுவாயாக; எங்களது புத்திரர் தம்மையுங் காப்பாற்றுவாயாக; புத்திரர்க ளது புத்திரர்களாகிய பேரர்களும் உனது கர்மங்களில் நிரந்த ரமாகக் காப்பாற்றப்படத்தக்கவர்களாம்; ஸாவதானமாக வள ரும் பசுக்களையும் நீ வளர்க்கிறாய் (உன் பெருமையை என்ன சொல்வது?)—(எ-று.) மகோந்: செல்வவான்களாகிய எங்க ளது போஷகர்களையும் என்று பொருள் கூறுவார் மேனாட்டாசி ரியர் (Griffith).

13. அக்கினிநீ யஜமானன் றனையோம்பி
யருகிருந்தே யரிய காவல்
புக்கமையா வெக்கியத்திற் கெனநான்கு
கண்ணொளியைப் பொருந்திக் கால்வாய்;
யெக்கணமு நலிக்கவுறப் போஷகனா
முனக்கவியை யீவோன், போற்றே
முக்கியனா யினுமவன்றன் மறைத்துதியை
புன்மனத்தின் முன்னேற் பாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ யஜமானனைப் பரிபாலிப்ப வன்: ஸமீபத்திலிருந்து கொண்டு, காவலமையாத யக்ருத்தின் பொருட்டு (நான்கு திக்கிலும் வளரும்) நான்கு கண்போன்ற சுவாலையோடு பிரகாசிப்பாய். இம்சிக்கமுடியாத போஷகனாகிய உன்னிடத்து அவியை யளிப்பவனையும், உன்னை ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவனையும் நினைத்து அவனவனுடைய மந்திரத் துதிகளைப் பெற வேண்டுமென்று உன் மனத்தின் விரும்புகிறாய்.—(எ-று.)

14. அக்கினிநீ பலர்புகழு மிருத்துவிஜன்
றனக்குதவ வமல பொன்னைத்
தக்கதொழில் புரிவோனும் பெறுகவென
மிகவிரும்பிச் சம்பா திப்பாய்;
ஒக்கவலி யிலிணையுமா தரித்தருளும்
பெருமகிசா ருயர்பி தாநீ;
மிக்கபொரு ளுணர்ச்சிசிறந் தொளிராத
சிறுவனையு மிளிர்ந்து வாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ பலராலும் புகழப்படும் இருத் துவிஜனுடைய உபகாரார்த்தம், பரமோத்தமமான தனத்தை

மண்டலம் 1. சூக்தம் 31.

அறுஷ்டாதா பெறட்டுமென்று விரும்புகிறாய். வலியில்லாதவ
ணையு மாதரிக்கின்ற பரிபாலகனும். சிறந்த ஞானமுள்ள நீ அற்ப
அறிவுள்ள சிறுவணையுந் தயார்செய்து பெருமைப் படுத்துகி
றாய்.—(எ-று.)

15. இருக்கோது மறையவர்க்குத் தட்சிணையை
யுவந்தளிக்கு மியாக வாளை
யுருக்கோடுங் கவசமென வக்கினிநீ
யெவ்விடத்து முவந்து காப்பாய் ;
திருக்கோடா வன்னமதா லதிதி யினைப்
பூசித்துச் செம்மை சாரப்
பெருக்கோடு மன்பின னுந் துறக்கமதி
லோர்சுட்டாய்ப் பிறங்கு வானே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ இருத்துவிக்குக்களுக்குத் தட்சிணை
யளிக்கும் யஜமானனை உருக்குக்கவசம் (யுத்தத்தில் உடலினைக்
காப்பது) போல எப்பக்கத்திலுங் காக்கிறாய் ; சுகமளிக்கு மன்
னத்தால் அதிதி சற்காரஞ்செய்து தனது கிருகத்தில் அன்
போம்ஜீவயஜனஞ் செய்யும் யஜமானன், சுவர்க்கத்தில் ஒரு திரு
ஷ்டாந்த புருஷனாக நிற்கிறான். அல்லது (ஸ்வர்க்கமானது
அறுஷ்டாதாவுக்குச் சுகமளிப்பது போல நீ இருத்துவிக்குக்கள்
முதலானவர்களுக்குச் சுகமளிக்கிறாய்.)—(எ-று.)

வருக்கம் 34.

(ஐடி வேறு.)

16. நெறியினிளீங்கித் தூரநெறிகடந்தொழுக்கெம்பாபு[தோய்,
முறையினைப்பொறுக்கவங்கி : முறையினர்க்குறுகுணத்
நெறியினைவளர்ப்போய், உள்ளநிறைமதித்தந்தையாவா
யிறையினின்மனிதர்தம்மை யிருடிசெய் தெதிருவாயே.
(இ-ள்.) அக்கினியே! விருதலாபத்தோடு கூடி வெகுதூ
ரம் நெறிகடந்தொழுகும் எங்களுடைய இந்தப் பாபத்தை பொ
றுத்துக்கொள்ளுவாயாக. லோமார்ஹமுள்ள அறுஷ்டாதாக்க
ளுக்கு அதிக குணம் பொருந்தியவன யிருக்கிறாய். லபிக்கக்
கூடிய பிதாவும், விசேஷமான புத்தியுள்ளவனும், கர்மத்தை
வகிப்பவனும் நீயே. மர்த்தியர்களை ரிஷிகளாக்கி விரையில்
அவர்களுக்கு முன் பிரத்தியட்சமாவாய்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(ஐடி வேறு.)

17. மனுஸினது பக்கலினு மங்கிரஸன்
பக்கலினு மாண்ட தன்மை
மனிதர்பலர் முன்னோர்தம் பக்கலினு
மங்கிரனே யயாதி மாட்டுங்
கனிதரவே செல்வதெனத் தூயங்கி
யிவ்யாகங் காணுஞ் சாலேத்
துணைதருக ; தேவர்தமைக் கொணர்க ; குசை
யமர்த்தி யவி சவைத்தீ வாயே.

(இ-ள்.) சுத்தமான வக்கினியே! அங்கிரனே (அங்கன
சீலனே)! மதுவினிடத்தும், அங்கிரஸ னிடத்தும், யயாதியி
னிடத்தும் மற்றும் பல முன்னோரிடத்தும் நீ சென்றதுபோல
இந்த யாகசாலையினிடத்தும் வருக ; தேவர்களைக் கொண்டு
வருக. பரப்பிய தருப்பையி லவர்களை யமர்த்துக ; அவருக்கு
ருசியான வலியைத்தருக.—(எ-று.) அங்கிரன், அங்கன சீலன்,
அவியளிக்குமிடங்கள் தோறுஞ் செல்பவன்.

(ஐடி வேறு.)

18. ஓங்குக வலியி னங்கி யுயர்ந்தவெஞ் ஞானத் தெம்மாட்
டோங்கிய வலியி னுற்றுமந்திரத்துவந்து ; நித்தம்
வீங்குறுவசவினெம்மைவிழைந்துகட்டுகவன்னத்தைத்
தாங்குறு வளமும் புத்தி தானு மெங்கட் கமைக்க.

(இ-ள்.) அக்கினியே! எங்களது ஞானத்திலுதவியாற்
சக்தியாநுஸாரமாக யாங்கள் துதிக்கு மந்திரங்களைக் கேட்டு
வலியிற் பெருகுவாயாக. அதுட்டாதாக்களாகிய வெங்களுக்கு
விசேஷமான செல்வத்தைச் சேர்ப்பாயாக ; அன்ன மிகுதியையும்
அறுஷ்டான விஷயமான துல்லிய புத்தியையும் எங்களுக்கமைப்
பாயாக.—(எ-று.) வஸு, செல்வம்.

வருக்கம் 35

32. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 7. சூக்தம் 2.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஹிரண்யஸ்துபன். வடமொழிச்சந்தம். த்ருஷ்டுப் :
தேவதை : இந்தரன்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 32.

1. வச்சிரர் தாங்கும் வீர னிந்திரன் வலிமை யெல்லா
மிச்சையி னிறை யுரைப்பல், அகியினை யதப்படுத்திப்
பொச்சமி னீரைக் தோற்றிப் பூமியில் விழுவான் செய்து
நிச்சலு மலைக்க ணெல்லா நிறுவினான் நதி வகுத்தே.

(இ-ள்.) வச்சிராயுதந் தரித்த விந்திரன் முன் செய்த
வீர்ய காரியங்களை யெல்லாம் உடனே சொல்லுவேன். (முதன்
முதல்) அகியை (மேகத்தை) அதப்படுத்தினான்; (இரண்டாவ
தாக) அந் மேகத்தின் நீரைக் கீழேவிழும்படி செய்தான்;
(மூன்றாவதாக) அந்நீரை மலைகளிலெல்லாம் பல ஆறுகளாக
ஓடும்படி வகுத்தான்.—(எ-று.)

2. மலைக்கணை யமைந்து நின்ற வகியினை மலைத்தானுக்குக்
கலக்குறு மொலிகலந்த வச்சிரர் துவட்டா வீந்தா [போற்
றொலித்துப் பல்லானுந் தங்கள் றுறையக முறுவவே
சலித்தரீர், சமுத்திரத்தைச்சார்ந்திடக்கீழ்நோக்கும்றே.

(இ-ள்.) மலையையடுத்து நின்ற அகியை (மேகத்தை)
யடித்துக் கொன்றவனாகிய விந்திரனுக்குக், கேட்டவர் மனத்
தைக் கலங்கச் செய்யும் மிருந்தவலிமையோடு கூடிய வச்சிரா
யுதத்தை விசுவகர்மன் செய்து கொடுத்தான். (பசுக்கள் முக்
காரமிட்டுக்கொண்டு தங்கள் கன்றுகளுள்ள விடங்களுக்குப்
போவது போல் அந்தவச்சிராயுதத்தைக் கொண்டு அவ்வீந்
திரன் மேகத்தை வாட்டியபோது) ஜலமெல்லாம் கீழ்முகமாக
விழுந்து சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லுமாறு சலிக்கலுற்
றன.—(எ-று.) நீர்சலித்தவென்க.

3. காலைபோன் மதர்த்துச் செல்வான்கண்டனன் சோமந்
வேனீதோ றருத்தினுனால் மூவிதமா மகத்துந் [தன்னை
தானுறு மகவான் வச்சிரத்தினை மதித்துத் தாங்கிக்
கீறறந் கிழித்தா னந்த வகிமுத லகியைத் தானே.

(இ-ள்.) காலைபோல மதத்தோடு நடப்பவனாகிய இந்தி
ரன் சோமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, (ஜோதி, கௌர, ஆயு) என்
னும் பேர்களையுடைய மூன்றுவித யாகங்களிலும் பிழிந்து ஆயுதி
செய்த சோமத்தைக் குடித்தான். அம்மகவான் (தனவானாகிய
விந்திரன்) சாயகமாகிய வச்சிரத்தைக் கையிலெடுத்து அதனால்
மேகங்களுக்கு மத்தியில் முதற்றோன்றிய மேகத்தையடித்து
வீழ்த்தினான்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

4. அகிகளின் முதற்கட் டோன்று மகியினைக் கொன்று மாயை
மிகவுள வசுரர் மாயை வென்றபோ தென்றுழ் வானந்
தகவுறு முஷ்ச மூன்று மொளிபெறச் சார்த்தினாய், பி
னிகலுதற் கொருவரேனு மில்லைகா ணுனக்கு வேந்தே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! மேகங்களில் முதலி லுற்பவித்த
மேகத்தைக் கொன்று மிருந்த மாயையோடு கூடிய வசுரர்களின்
மாயையைச் சயித்தபோது சூரியன், வானம், உஷஸ் என்னும்
மூன்றுங் காந்தியோடு பிரகாசிக்கச் செய்தாய். அதற்குப்பின்
உன்னோடு சண்டை செய்வதற்கு ஒருவருமில்லை.—(எ-று.) அகி
யென்பது மேகத்துக்கும் விருத்திரனுக்கும் பெயர்.

5. கொலைவல் பேர் வச்சிரத்தாற் கொன்றன னிருள் போன்
மலை விருத்திரனை வேந்தன் கையிற மலைத்து வீழ்த்தா [மூடி
னிலைபெறு மடிமரங்க ணவியத்தால் வீழ்வ நேரத்
தலைமைதீ ரகியும் பூமி தழுவினியே கிடக்கின்றனே.

(இ-ள்.) இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினால், இருள்
போல மூடிக்கொண்டு சத்துருக்களை வெல்லும் விருத்திரா
சுரனைக் கொன்றான். கோடாலியினால் மரமூலங்களைப் பிளந்
தெறிவது போல அவ்விருத்திரனது கைகளை வெட்டித் தள்ளி
னான். அவ்வுடிமரம் துண்டுகளோடு விழுந்து கிடப்பதுபோல
விருத்திரனுந் தன்னுடலுங் கைகளுந் தனித்தனி கிடக்கத்
தரையில் விழுந்து கிடக்கிறான்.—(எ-று.) அகி, விருத்திரா
சுரன். நீர் பொதிந்த கருமேகமே விருத்திரன் என்க.

6. வெல்லுதலரிதென்றெண்ணிவிருத்திரன் மதர்த்துப்பல்லோர்க்
கொல்லும் பேர் வீரன் மேற்கொள்ளரிய விந்திரனைக் கூவி
மல்லுறவழைத்தான்; அன்னான்குமுவினைவாட்டலாதான்;
சொல்லரிப்பகைமெ யாராய்க் கற்களைத் துகளாக் கிற்றே.

(இ-ள்.) தன்னை யொருவரும் வெல்லமுடியாதென்று மதங்
கொண்ட விருத்திரன், பலரையும் கொல்லுபவனும் பெரிய வீ
ரனுஞ் செளரியம் வாய்ந்தவனும் பகைவரால் சபிக்கமுடியாத
வனுமாகிய விந்திரனைப் போர்க்கழைத்தான். அவ்வீந்திரனது
வீரர்கூட்டத்தை வெல்ல முடியவில்லை; அவ்வீந்திர சத்துரு
வாகிய விருத்திரனது சரீரம் ஆறாய் விழுந்து பூமியிற்கிடக்கும்
கற்களைத் துகள்படுத்திற்று.—(எ-று.)

7. காலினறிக் கையுமின்றிக் கடுமையாய்ப் பின்னும் யுத்தம்
கோலினான் விருத்திரன் றான்: இந்திரன்குவிசத் தன்னான்
மேலினிற்புடைத்தான், வத்ரி யாண்மையைவிழைதனேர;
ஏலுறு மங்கம் வேறாய்க் கிடந்தனன் புவிபின் மீதே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 32.

(இ-ள்.) காலில்லாமலும் கையிலலாமலும் கிடந்த விருத்திரன் இந்திரனோடு பின்னும் புத்தஞ்செய்ய விரும்பினான். (அதாவது பொருமையினால் புத்த முயற்சியை விடவில்லை என்றபடி.) இந்திரன் தனது வச்சிராபுத்தால் அவனது சரீரத்தின்மேல் லடித்தான். அவ்விருத்திரன் புத்தத்தை விரும்பியது வத்ரி ஆண்டன்மையை விரும்பியதை யொத்திருந்தது. அவன், தனது அங்கங்கள் வேறாகப், பூமியைத் தழுவிக்கிடந்தான்.—(எ-று.) வத்ரி : (Vadhri) சின்னமுஷ்கன், கோஜா, காயடிக்கப் பட்டவன்.

8. ஆணையினை யுடைக்கு மாற்றி, னவன் புவி விழுந்தகாலையணவுவா ருள்ளவோகையணக்குநீ ரவன்மேலோடும் ; தணவறு மகிமையோடு விருத்திரன் றகைத்த தண்ணீர் துணிவொடு பெருகக் கீழேதோய்ந்தகி கிடக்குமாலோ.

(இ-ள்.) தண்ணீர் நெருங்கிப் பார்ப்பவர்களின் மனத்தைக் கவர்கின்ற சலம், பூமியில் விழுந்து (செத்துக்) கிடக்கும் விருத்திரனைத் தாண்டி, ஆணையுடைத்துச் செல்லுநதியைப்போலச் செல்லுகிறது. (உயிரோடிருந்தபோது) விருத்திரன் தனது மகிமையினால் அடைத்து வைத்திருந்த நீர் துணிந்து மேலோடக், கீழே அகி (விருத்திரன்) விழுந்து கிடக்கிறான்.—(எ-று.)

9. விருத்திரன் றுயுஞ் சீர் கெட்டவன்புடை விழுவவட்கீழுந்துத்தன்படையெறிந்தா னிந்திரன் ; கன்றின்பக்கவருத்தியோ டுறு மான்போல வடியிற் புத்திரனு மீது வருத்துறு தாயுமாக மடிந்து தானவி கிடந்தான்.

(இ-ள்.) விருத்திரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவனும் அவனைக் காப்பாற்றும் வண்ணம் பெருமை தாழ்ந்து அவன்மேல் லடிவிழாதபடி அவனது சரீரத்தின் மேல் போய் விழுந்தான். இந்திரனும் தனது படையாகிய வச்சிரத்தை அவளுக்குக் கீழேயிருந்த விருத்திரன் மேலெறிந்தான் ; கன்றின்பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் பசுவைப்போலக் கீழே புத்திரனும் மேலே தாயுமாக விருத்திர மாதாவாகிய தானவியுஞ் செத்துக் கிடந்தான்.—(எ-று.) தானு என்னும் வடமொழிப்பதத்தைச் சிறப்புப் பெயராகக்கொள்வார் மேனாட்டாகிரியர். தானவர் வம்சத்துதித்தவள் தானவி.

10. ஒருநிலையோய்வு மில்லாக் கட்டைமே லோடல் மான மருவுபே ரின் றி மன்னும் விருத்திரன் சரீரத்தின்மேற் பெருகியே வெள்ளஞ் செல்லப்பேசுணர்வின் றி வேந்தன் றுருவு சத்துருவுந் தீர்க்க விருளிணிற் றேய்ந்திட்டானே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 2.

(இ-ள்.) (தண்ணீர் மத்தியிலெறியப்பட்டு) நிலையில்லாமலும் மோயவில்லாமலும் இருக்கின்ற கட்டையின் மீதோடுவது போலப் பேரற்று விழுந்து மறைந்து கிடக்கிற விருத்திரனது சரீரத்தின்மேல் வெள்ளமான துருண்டோடும். இந்திர சத்துருவாகிய விருத்திரனும் பிரக்ஞையில்லாமல் தீர்க்கதமஸில் (தீர்க்க நித்திரையில்) விழுந்து கிடக்கிறான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 37.

11. பணியெனு மசுரன் பற்றிப் பிலத்தமை பசுவே போலப் பிணியுற நின்ற, தாஸ பன்னிக ளகியின் காவ லணையு நீர்; விருத்தான் றன்னை யிந்திர னழித்தபோது திணியுநீர் கட்டி நின்ற பிலத்தினைத் திறந்தான் மாதோ.

(இ-ள்.) பணியென்னுமசுரன் பிடித்துப் பிலத்திலடைத்து வைத்த பசுவைப்போல, தாஸனது (விருத்திரனது) பத்தினிகளும், அகி (விருத்திரனது) யினது காவலிற்றங்கினவையுமான ஜலங்கள் கட்டுப்பட்டிருந்தன. இந்திரன் விருத்திரசுரனை யழித்தபோது நீர் கட்டுப்பட்டிருந்த பிலத்துவாரத்தையும் திறந்துவிட்டான்.—(எ-று.) தாஸன் விருத்திரன் எல்லாவற்றையு மழிப்பவன். அவனைப் பதியாகக் கொண்டவர்கள் தாஸபத்தினிகள், ஈண்டு மேக நீர். பணியென்னு மசுரன் பசுக்களைப் பிலத்திலடைத்து வைத்த கதையை மண். 1 சூ. 6 செய்யுள் ஐந்தின் உரையிற் காண்க.

12. துணையின் றிப்படையெலாங்கொண், டிர்திரகுவிசத்தின் பணையவனடித்தபோதுபரியின்வாலென்ன நின்றும்; மேற் இணையினி சூர, வானுஞ் சோமமு மிறையி னெய்தித் திணியுறு சத்த கங்கை பெருகுறச் செய்வித்தாயே.

(இ-ள்.) ஏகனாய் ஆபுதங்கனையெல்லாங் கைக்கொண்டு விருத்திரன் உனது வச்சிரத்தின் மேலடித்தபோது, இந்திரனே, நீ குதிரையினது வலைப்போல நின்றாய். (அதாவது, குதிரையின்வால் மசுகங்களை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் அடித்துக் கொல்லுவது போல விருத்திரனை நீ யடித்துக்கொன்றாயென்றபடி.) செளரியத்தோடு கூடியவனே! பிலத்தில் கட்டுப்பட்ட பசுக்களையுஞ் சோமத்தையும் விரைவில் பெற்றாய். ஸப்தகங்கைகளைப் பிரவாக முறச்செய்தாய்.—(எ-று.) அப்பரியின் வாலு வமை மண். 1 சூ. 27 செய். 1—ற் காண்க. ஸப்தகங்கைகளை அஷ்டகம் 8 அத்தியாயம் 3 வருக்கம் 6-ல் 'இமம்மே

மண்டலம் 1. சூக்தம் 32.

கங்கா' என்னும் இருக்கில் காண்க. கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, சதுத்ரி, பருஷணி, அஸிக்ரி, விதஸ்தா என்பன.

13. மின்னலு மிடியும் வீழ்த்து மாலமும் பனியு மின்ன
வின்னநீர் மாயை யாவு மெழிலுரு தொழிந்த யுத்தந்
துன்னி யிர்திரனுந் தேயந்த வகியுமே பொருத காலை;
மன்னுறு வெற்றிகொண்டான் நனமுறுமகவான்மாதோ.

(இ-ள்.) இந்திரனும் விருத்திரனுமாகியவிருவரும் யுத்
தந் செய்தபோது விருத்திரனுப்பிய மின்னல், இடி, ஆலங்
கட்டி மழை, மூடுபனி முதலிய மாயைகளெல்லாம் இந்திரனை
யடையவில்லை. தன்வாகுகிய விந்திரன் நிலைபெற்ற வெற்றியை
யடைந்தான்.—(எ-று.) ஆலம்—ஆலங்கட்டி.

14. இந்திர வகியைக் கொன்ற பின் நெவன் பழியை வாங்க
வந்தனன் கண்டாய் நீயு மனத்துறு பயத்தை மேவி
யுந்துற வெழுமு மொன்று தொனைத்த னூற்றுநீரை
யந்தர மோடுந் சேன மாமெனத் தாண்டினாயே?

(இ-ள்.) இந்திரனே! விருத்திரனைக் கொன்றபின் மனத்
திற்றோன்றிய பயத்தோடு எவன் பழி வாங்க வந்தவனைப் பார்
த்தாய்? (ஒருவரும் வரவில்லையே என்றபடி.) ஆகாயத்தில்
பருந்து பறந்துசொல்லுவது போலத் தொண்ணூற்றொன்பது
ஆறுகளின் தண்ணீரையும் ஏன் தாண்டினாய்?—(எ-று.)

15. தாவர மன்றிச் சாதுத் தன்மைசார் சங்கமக்கும்
மேவுறு கொம்பின் மாக்கும் விளங்கிய விறையாம் வேந்த
னோவறு மாரம் வட்டை யுள்ளுற லேயக் கையிற்
பாவுறுகுவிசன் மாந்தர் பரவச்செங்கோன்மைகொள்வான்.

(இ-ள்.) தாவரங்களுக்கும், சங்கமங்களில் (கொம்பில்
லாத) சாதுப் பிராணிகளுக்கும், கொம்புள்ள (எருமை முத
லிய) துஷ்ட மிருகங்களுக்கும், அரசனும் வச்சிரபாகுவுமான
விந்திரன், வட்டைக்குளடங்கிய ஆரக்கால்போலுள்ள எல்
லாமாந்தருக்குங்கூட அரசனானான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 38.

ஆகச்செய்யுள் 189.

இரண்டு அத்தியாயங்களுக்கு மாகச் செய்யுள் 383.

2-வது அத்தியாயம் முற்றும்.

அம்ருதாஞ்சன் எல்லாவலிகளுக்கும் திவ்யௌஷதம்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

3-வது அத்தியாயம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் 35 வருக்கமும், 14 சூக்தமும், 173
இருக்குக்களு முள்ளன.

33. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 7. சூக்தம் 3.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஹிரண்யஸ்தாபன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டெப்.
தேவதை. இந்திரன்.

1. பசுப்பெறு மாசையோடு வருக; யாமடைவோம் வேந்த
னிசையுறுமிடத்தை; யன்னுனெமது நன்மதியைத் தூக்கி
யிசையுக: யிடர்ப்படாதா னவ னிருந்தனமாம் ஆவின்
மிசையுறு பரம ஞான வுணர்வினை வளர்க்கின்றானே.

(இ-ள்.) [தேவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்
ளுகிறார்கள்.] (தேவர்களே!) (பணியென்னு மசரானு லபகரிக்கப்
பட்ட நமது) பசுக்களை யடையு மிச்சையோடு வாருங்கள். (உங்
களோடு கூடிய) யாங்கள் இந்திரனிருக்கு மிடத்தை யடை
வோமாக. அவ்விந்திரன் ஒருவராலும் இம்சிக்கமுடியாதவனாய்
நமது புத்தியை நன்றாய் ஓங்கச்செய்கிறான். பிற்பாடு அவன்
செல்வமாகிய பசு விஷயமாய் வேண்டிய சிறந்த ஞானத்தை
நமக்கு அதிகமாகத் தருகிறான்.—(எ-று.)

2. போரினிலுதவி வேண்டித் துதிப்பவர் போற்றும்வேந்தன், [மாட்
யாரெனும் வெல்லவொண்ணா, னிசைப்பவன்நன, மின்னான்
டேருறு முவமை சாற்ற வியைந்த பல்லிருக்கினோடு
சீருற விரைவேன் கூட்டைத் தேடிச்செல் சேனமொத்தே.

(இ-ள்.) யுத்தத்தில் உதவியை விரும்பித் துதிப்பவர்
கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவனும், ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத
வனும், செல்வத்தைத் தருபவனுமாகிய இந்திரனிடத்து, எடுத்த
துக்காட்டாகக்கூடிய பல மறைகளைப் பாடிக்கொண்டு, கூட்டை
நோக்கிச்செல்லும் பருந்துபோல விரைவாகப் போவேன்.—
(எ-று.)

3. சேனைகள் யாவுஞ் சூழச் சவலினிற் றூணி யாத்துத்
தானளித்திடவே சாமியெண்ணுமன்னான் மாட்டோங்கு
மானிரை; ஓக்கம் வாய்ந்தோ யிர்திர வழகிற் பூரி
ஆனளித் தெம்மாட் டோரி யாடல் மூலியமும் வேண்டல்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 33.

(இ-ள்.) சேனைகளெல்லாள் சூழப் பின்பக்கத்தில் அம் புப் புட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு சுவாமியாகிய இந்திரன் யாருக்குப் பசுத்தானஞ் செய்ய விரும்புகிறானே அவனிடத்தில் பசுக் கூட்டந்தற்கும். விருத்தியோங்கினவனே! இந்திர, மிருந்த பசுத்தனத்தை யெங்களுக்குச் சேர்ப்பாயாக. எம்மாட்டு விய வகாரஞ் செய்யற்க. பசுக்களுக்குப் பணமும் விரும்பற்க.— (எ-று.) ஓரியாடல், திசைச்சொல்; போஞ்செய்தல் அல்லது வியவகாரம் பேசுதல்.

4. இனத்தவர் சூழ்ந்து நின்றும் ஏகனா யிர்திரா நீ கனத்தினால் வளமிசூத்த கள்வனைக் கண்டித்தாய்; உன் மனத்தினை யழிக்க நானா திக்கினுஞ் சார்ந்த யாக மினைத்தவர் சனகர் சாவை யெய்தியே மடிந்திட்டாரே.

(இ-ள்.) (சமீபத்தில் எப்போதும் போய்க்கொண்டிருக்கும்) இனத்தவர்கள் (மருத்துக்கள்) உன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கவும், இந்திரனே, நீ தனியாகவே உனது கடினமான வச்சிராயுத்தினால் செல்வ மிருந்த தஸ்யுவாகிய விருத்திரனை யடித்துக்கொன்றாய். உனது செல்வத்தைக்கெடுக்க நாலாபக்கத்திலும் வந்த யாகசீலமில்லாதவராகிய ஸநகர் (விருத்திரனது கூட்டத்தார்) மரணமடைந்தார்கள்.—(எ-று.) இனத்தவர் = இந்திரனை சூழ்ந்து எப்போதுஞ் செல்லுமருத்துக்கள். கனம் = வச்சிராயுதம். ஸநகர்கள், விருத்திராசுரனுடைய துணைவர்கள்.

5. நிலைத்துப் போர்நிறுத்தும் வேந்தே நீளரி யூர்திச் சூர! மலைத்து நல்லொழுக்க மில்லோர் வான்புனி யந்தரத்தினிலைத்துறா தோட்டி விட்ட சிமிடத்தி லவர்தாங் கன்ம வுலைப்பருப்பெரியார்தம்பால் முகங்கொடா தோடினாரே.

(இ-ள்.) யுத்தத்தில் ஓடாமல் நின்று போர்செய்யும் இந்திரனே! ஹீனென்னும் பேரை வகித்த குதிரையிரண்டையும் வாகனமாகவுடையவனே! உக்கிரனே! ஸ்வயமாக யாகவொழுக்கமில்லாதவர்கள் வானம் பூமி யந்தர மென்னுமிடங்களில் நிலைத்துறாதபடி யுத்தஞ் செய்து ஓடிவிட்ட அப்பொழுதே ஸத்கர்மிகளாகிய பெரியோர்களிடத்து முகத்தைக் காட்டாதபடியோடிப்போனார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 1.

6. குற்ற மில்லவன்றன் சேனை குறித்தவ ரெழுந்த காலை யித்தரை நவக்குவர் தாம் பலமறை யெடுத்திசைக்க அற்றதை யோர்ந் தரியி னகன்றனர் குறுக்கு மார்க்க முற்ற வாண்மையருக் காற்றோடும் வத்திரியரொத்தே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) (விருத்திராசுரர்கள்,) குற்றமற்ற விந்திரனது சேனையோடு யுத்தஞ்செய்ய வெண்ணியபோது இப் பூமியிலுள்ள மனிதர்களாகிய ஆங்கிரஸ வம்சத்து நவக்வர்கள் (இந்திரன் ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய) பல மந்திரங்களுடும் எடுத்துப் பாடி யவனுக்கு உத்ஸாகத்தை மூட்டினார்கள். தாங்கள் வலியற்றுப்போனதை (அவ்விருத்திரனது ஆள்கள்) எண்ணி ஆண்மைக் காளையர்களுக்காற்றாது ஓடும் சண்டர்ப்போல, (லகுவாக ஓடிப்போகக்கூடிய) குறுக்கு மார்க்கத்தி லிறங்கி இந்திரனை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.—(எ-று.) நவக்குவர்கள் ஒன்பது மாதத்தில் ஸத்யாகத்தைச் செய்து அதன்பலையைடை விப்பவர்கள், இந்நவக்வ, தசக்வ பேதத்தை மண்டலம் 5. சூக்தம் 29- ரிக் (செய்யுள்) 12-ல் பார்க்க. வத்திரியர், சண்டர்மண். 1. சூக்தம் 32. ரிக்(செய்யுள்) 7-ல் பார்க்க. நிஸர்க்க ஷண்டோ வத்ரிச்ச என்று ஸ்மிருதியில் உபயோகப்படுவதையுங் காண்க.

7. அமுதனர் நக்கா ரேனு மந்தரப்புறத் தன்னார் தாம் பழுதுறப்போரிற்றேற்றுப் பறந்திடவடித்தாய் வேந்தே தொழுது சோமஞ் சொரிந்து தோத்திர மியம்புவாரைப் பழுதறக் காத்தாய் விண்ணிற் றுசனை நன்கெரித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! விருத்திரனது பரிஜனங்கள் அமுது கொண்டிருப்பினுஞ் சிரித்துக்கொண்டிருப்பினும், அந்தரிட்சலோகத்துக் கப்புறத்தில் யுத்தஞ் செய்தவர்களைத் தோற்றேடும்வண்ணம் அடித்தாய்: விண்ணிடத்தில் தஸ்யு(கள்வன்) வாசிய விருத்திரனைக் கொன்றாய்: பின்பு லோமாபிஷ்வஞ் செய்பவர்களுடும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுடும் காப்பாற்றினாய்.—(எ-று.)

8. பொன்னொடு மணியி னான நகையினைப் புனைந் தன்னொரு மன்னுற வெங்கு மூடி மகிதலந்தனின் விரைந்தா ரென்னினு மரியை வாட்டு மெழிலிலராகி நின்றார்; துன்னிய தீமையோரைச் சூரன லவ னுணர்ந்தான்.

(இ-ள்.) பொன்னாலும் ரத்நாபரணங்களாலு மலங்காரஞ் செய்துகொண்டுள்ள அவர்கள் (விருத்திரனது சேவகர்) எல்லாப் பக்கத்திலும் மூடிக்கொண்டு பூமியில் வந்து சேர்ந்தார்கள். என்றாலும் இந்திரனைச் சயிக்கும் ஆற்ற லவர்களுக்கில்லை. அத்தீமையோர் வந்துள்ள சங்கதியை இந்திரன் சூரியனாற் றெரிந்துகொண்டான்.—(எ-று.) ஆதித்யோஹ்யேவோத்யந்பு ரஸ்தாத்ரகூடாம்ஸ்யபஹந்தி. (தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 2-6-6.)

மண்டலம் 1. சூத்தம் 33.

‘சூரியன் கிழக்கே யுதித்து ராக்ஷஸர்களைத் தூத்துகிறான்’ என்பது பொருள்.

9. இந்திர பூமி வான மிரண்டினும் பொருந்தி யுன்றன் சுந்தர மகிமை யெங்குந் துலங்கவே புசிக்குங் காலை மந்திரப்பொருளோராதாபடுவோருணர்ந்தோரின்னர் மந்திரங்கொண்டுசோரன் மறைவுறக்கொன்றாயன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! பூமி, வானம் என்னும் இரண்டினும் பொருந்தி எல்லாப் பக்கத்திலும் உன்மகிமை தோன்றும்படியாவருங் கொடுக்கும் அளிப்பாகத்தைப் புசிக்கும்போது (யாகத்தைப் பரிபாலிக்கும்போது என்றபடி,) மறைப்பொருளை யுணராதாபடுவோரது மந்திரங்களையும் மறைப்பொருளையுணர்ந்து (இவ்யஜமானன் இம்மறையினுற் காக்கப்படத்தக்கவன்) என்று அபிமானித்துக் கூறுவோரது மந்திரங்களையும் கேட்டு தஸ்யு (கள்வன்) வாகிய விருத்திரனை நாசமாக்கியுய்.—(எ-று.) அமர்யமாநா நபிமந்ய மாறை: என்பதற்கு வணங்குவாரோடு வணங்காதவரென வேறுவிதமாக உரை கூறுவார் மேனாட்டாசிரியர். அது பொருத்தமின்மை யுணர்க.

10. (அ)விண்ணின்றும் பூமியீது மேகரீர் பெய்யா தாக[சூழா வெண்ணின்ற செல்வப் பூமி யெங்கு மாயையினுள்[சம்ப துண்ணின்றவாடவேந்த, னுடன்மழைதருவோன், மொண்ணின்றதெடுத்திருட்டுமேகரீர்க்கறந்தான் முற்றும்.

(இ-ள்.) விண்ணிடத்திலிருந்து பூமியில் (விருத்திரனால் தடைசெய்து வைக்கப்பட்ட) மேகரீர் பெய்யாததனால் செல்வந்தரும் பூமி (செடி கொடிகளாகிய) மாயையினுலெங்குந் தழைக்காமல் வாடிப்போயிற்று. விருஷ்டி சாமர்த்தியான விந்திரன் பிரகாசமுள்ள சம்பத்தை (வச்சிராயுதத்தை)க் கையிலெடுத்து இருட்டுமூடியிருந்த மேகத்தின் நீரையெல்லாம் கொஞ்சங்கூட விடாமற் (பசுவைப் பால் கறப்பது போலக்) கறந்துவிட்டான்.—(எ-று.) இவ்விருக்கை மேனாட்டாசிரியர் வேறொருவகை மொழிபெயர்ப்பார். அதுவருமாறு:

(இ) உலகின திறுதிகாறு முலவிய வன்னார் செல்வ மிலகுற வீசுவாண மாயையாற் நெறுத்தா ரல்லர்; சலமுறு மசனி கூட்டி யிந்திரக் காளை சார்ந்த வொளியினு லிருட்டி னின்ற வாக்களைக் கறந்துவைத்தான்.

(இ-ள்.) பூமியினது கடைசி எல்லைவரையிற் பரவின அவர்கள் செல்வந்தருவானத் தங்கள் மாயங்களால் அடக்க முடியவில்லை. இந்திரனாகிய காளை வச்சிரத்தைத், துணைக்கொண்டு

ஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

அதன் ஒளியினால் இருட்டை விட்டுப் பசுக்களை வெளிப்படுத்திக் கறந்தான்.—(எ-று.) அதாவது இடியினால் மேகத்தைப் பிளந்து சலத்தைப் பிரவகிக்கச் செய்கிறான் என்றபடி.

வருக்கம் 2.

11. (அ) அன்னவனளிக்குமன்னப் பயிரின் கண் மழையுமேகத்துன்னுறு நாவா யோடு நீர் நிலைகளிற் பெருத்தான்; மன்னிய வலிமிகுத்த வச்சிரந் தன்னால் வேந்தன், [மே. அன்னவற்றோடுசெல்லுங்கருத்தனைக்கொன்றான்

(இ-ள்.) அவ்விந்திரன் றரும் (நெல் முதலிய) அன்னப்பயிர்களை நோக்கி மழைநீர் செல்லத் தொடங்கிற்று. கப்பல்கள் நிறைந்து பெருமை வாய்ந்த நீர் நிலைகளில் விருத்திரன் ஜலாபி விருத்திருபமாகப் பெருத்து நின்றான். இந்திரனே வலிமைய திகழமுள்ள வச்சிராயுதத்தினால், அந்நீரோட்டங்களோடு ஓடியுறையும் கருத்தமர்ந்த விருத்திரனை அந்நாளிலேயே கொன்று தீர்த்தான்.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் இவ்விருக்குக்கும்,

(இ)நீரார் தந்நீர்மையோடு நிலையின்றி யொழுக்கிறுகத், தாருறு நதிகளநாவாய் சார்வன நாப்பணைக்கியேருற வளர்ந்தான்; பின்னரிந் திரனவனையோர்மை, சேருநன்மனத்தின் மிக்கவலிசெறி கனத்தாற் கொன்றான்.

என்று மொழிபெயர்ப்பார். கனம் வச்சிராயுதம். நீரம், நீர்.

12. பிலமுறு மவன் றிடத்த நீரரண் பிளந்தே, வேந்தன் பலமுறு கோட்டுச் சுட்டுணன்றனைப் பலதுண்டிட்டான்; நலமுறு மகவா நெவ்வெவ் வேகமும் பலமுஞ் சார்ந்த வலனுளாய், போர்க்கண்வச்சிரத்தினுற்பகைவதைத்தாய்.

(இ-ள்.) பிலத்துத் தூங்கு மவ்விருத்திர னடைத்துவை

த்திருந்த அளவுமிசுந்த நீராகிய கோட்டையை இந்திரன் பிளந்து பலம் பொருந்திய கொம்போடு கூடிய சுஷ்ணனைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டினான். நல்லதனத்தோடு கூடியவனே! எல்லாவிதமான வேகத்தோடும் பலத்தோடுங்கூடிய விந்திரனே! யுத்தத்தில் வச்சிராயுதத்தினால் பகைவனைக் கொன்றாய்.—(எ-று.) இலீபிசன், பிலத்திற் படுத்திருப்பவனென்பார் யாஸ்கர். சாயணர் மதப்படி இலீபிசனென்னும் பதமும் சுஷ்ணன் என்னும் பதமும் விருத்திரனைக் குறிக்கும். சுஷ்ணன், மண் 1, சூத்தம் 11, 7-வது செய்யுளுரையைப் பார்க்க. இவனுக்குப் பசு எருமை யிவற்றிற்குப் போலக் கொம்புண்டு.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 33.

இக்கொம்பு பலத்தின் அறிகுறியென்பார் மேனாட்டாசிரியர் (Griffith). இவ்வகை (Hebrew) ஹீப்ரு கவிதைகளிலும் வருவதுண்டென்று கூறுவார். இப்பாட்டில் முதலிரண்டடி படர்க்கையாகவும் பின்னிரண்டடி முன்னிலையாகவும் கூறியுள்ளதைக் கவனிக்க. இது வேத வழக்கு. மகவான், விளி.

13. இந்திரன் குவிசமொன்றாருடலிலக்கெய்திச்சென்ற(து); அந்தி லின்னார் புரத்தைக் கூரிய விடைகொண்டன்னுனந்தர மாக்கினாலல்; வச்சிரத்தா லடித்தேயுந்தினு னகியை யுள்ளக் கழிமகிழ் வேங்கினானே.

(இ-ள்.) இந்திரனுடைய சாதனமான வச்சிராயுதம் பகைவர்களுடைய உடலைத் தனக்கிலக்காகக் கொண்டு சென்றது; இந்திரனும் அவனது கூர்மையான விருஷபம் (ஈண்டு வச்சிராயுதம்) கொண்டு விருத்திராதிகளின் கோட்டைகளை யழித்தான்; பிறகு விருத்திரனைத் தனது குவிசத்தாற் கொண்டு உள்ளத்தினிடத்துப் பெரு மகிழ்ச்சியை யடைந்தான்.—(எ-று.) விடை, விருஷபம், வச்சிராயுதம்.

14. துதி விழைந் தேத்துங் குற்சற்கிந்திர துணையாய்நின்றாய்; அதிகுணக் காலையான தசத்தியு போரைக் காத்தாய்; கதிகொடு செலுமுன் பாய்மாக்காற்றுக்கள் வானளாவும்; மதிகொடுசுவைத்திரேயணமையோடெழுந்தாவீர்மேல்.

(இ-ள்.) இந்திரனே! ஸ்தோத்திராஞ் செய்யும் குத்ஸனென்னும் ரிஷிக்கு உதவி செய்தாய்; (பத்துத் திக்கிலும் பிரகாசிக்கும்) தசத்யுவென்னும் இருடியை யுத்தத்திற் காத்தாய்; வேகமாய்ச் செல்லும் உன் குதிரைகளினது காலின் தூளி விண்ணை யெட்டும்; (முன்பு சத்துரு பயத்தினால் நீருக்குள் முழுகிக்கிடந்த (சிவித்திரையின் மகனாகிய) சுவைத்திரேயன் ஆண்மையோடு ஐயம்பெற மீண்டுந் தண்ணீரின் மேல் தோன்றினான்.—(எ-று.) குத்ஸன், அந்நாமம் பொருந்திய கோத்திரத்துக்கு முதல்வன். இந்திரனுக்கு அதிகப் பிரியமானவன், பின்னர் 94, 106, முதலிய சூக்தங்களைக் கண்டவன்.

15. சிலத்திரைமகனைச் சாந்தந்தோய்ந்தகாலையினைச், செல்வங் குவித்தவ, காத்தாய் நீர்க்குட் குவலயம் பெறுமாறன்னுன்; தவித்தவ னீண்டகாலந் தங்கியேபொருதார், மற்று மவித்தனை பகையை; துன்னார்க் சுவதியை யடைவிப்பாயே.

(இ-ள்.) தனமிகுந்த விந்திரனே! வெகு சாந்தஸ்வரூபம் பொருந்திய குணக்காலையாகிய சிவித்திரேயனைப் பூமியைப் பெறுமாறு தண்ணீருக்குள் நன்றாகக் காத்தாய்; வெகு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

காலம் அவ்விடத்தில் எங்கனோடு அவர்கள் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அச்சத்துருக்களைக் கெடுத்தாய். பகைவர்களாகிய அவருக்கு வேதனையை யுண்டுபண்ணுவாயாக.—(எ-று.) துகிரியாஸு என்னும் வடமொழிப்பதத்துக்கு மேனாட்டார் பொருள் மாறாட்டஞ் செய்து இடர்ப்படுவர். எவ்வெச்சாதியாரது பாஷைக்கும் அவ்வச்சாதியாரே பிரமாணமாவாரென்னுஞ் சிறு உண்மையை மறந்து, துகிரியா, பர்புரமிதி, யுதகநாமஸுபடித்தவாத், என்னுஞ் சாயணருரையை நம்புவதற்கும் இஷ்டமில்லாமல், தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு பொருள் கூறுவார். இவரது பெருமைதானென்னே! (Benfey) பென்வே யென்பவர் துகிரியாஸு என்பதற்குத் துகிரினது பெண்களுக்கு மத்தியிலென்று பொருள் கூறுவர். ஸெயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் லெக்ஸிகனில் (பக்கம் 2 பாட்டு 3 உரையை நோக்குக.) இப்பதத்துக்குத் துகிரியர்களது குடும்பங்களில் என்று உரையெழுதியுள்ளது. துகரன் வீடுகளில் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். (Vide Griffith's Hymns of The Rig-Veda.)

வருக்கம் 3.

34. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 7. சூக்தம் 4.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஹிரண்யஸ்தூபன். வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி; 9ம், 12ம், த்ருஷ்டுப். தேவதை: அசுவினிக ளிருவரும்.

1. மேன்மையுள ஞானியரா மச்சவினித் தேவர்கள்! மேவி மூன்று பான்மையுறு மெக்கியத்தும் பரிந்துறுக; தேரீகை பரந்தோர் ரீவிர்; சான்றகதிர்ப் பேர்க்கிழமை யிணையிரவோ டொன்றுபெறச் சாற்றல் போலத் தோன்றுமும் தருந்தொடர்பு; மேதையரெம் மருகிலுமைத் தோய்சிப் பாரே.

(இ-ள்.) மேதாவிகளாகிய அசுவினி தேவர்களே! ஸ்வனத்திரயத்திலும் வருவீர்களாக. உங்களது தேரும், உங்களது தானசீலமும் மிகப் பெரியவையாம்; சூரிய கிரணங்களை யுணர்த்தும் வாலரம் என்னுஞ் சொல் பனிமிகுந்த விரவியுந்தன்னோடு கூட்டி யுணர்த்தல் போன்றது உம்மிருவரது பரஸ்பர ஸம்பந்தமும். மேதாவிகளாலழைக்கப்பட்ட நீங்களெமதருகில் அறுக்கிரகஞ் செய்யும் வண்ணம் எங்களுக்கு

மண்டலம் 1. குக்தம் 34.

ஆதினப்பட்டவர்களா யிருங்கள்.—(எ-று.) நீவிர், தேர் பார்
தோர், ஈகைபார்தோர் எனத் தனித்தனியே கூட்டுக.

2. சந்திரன்றன் மனைவியினை நாடியுறு
மதுச்சகடச் சக்கரங்கள்
மந்திரங்க ளுணர்யாரு மூன்றெனவே
மதித்தோர்வார்; மற்றத் தேரி
னந்துறுதூண் மூன்றுளகீழ் வீழ்பயமு
நேராதே; நலக்க நீரும்
அந்தமதா யூர்ந்திரவு மூன்றுபுகள்
மூன்றுமுறை யிணைகு வீரே.

(இ-ள்.) மதுத்திரவியங்களைச் சுமந்து செல்லும் தேரினது
(வச்சிரம்போற் றிடம் வாய்ந்த) சக்கரங்கள் மூன்றும். அம்
மூன்று சக்கரங்களுள்ள தேரினமீது அத்திரவியங்களோடு
சந்திரனது மனைவியை நோக்கி அசுவினியர் செல்வதை எல்
லாத் (தேவர்களும்) அறிவார்கள். அத்தேர் வேகமாகப்
போகும்போது கீழ்விழுந்துவிடுமோ வென்றபயம் ஏற்படாத
படி அத்தேரில் மூன்று கம்பங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்
கின்றன; அசுவினிகளே! அதன்மேல் நீங்களும் மூன்று
இரவும் மூன்று பகலும் ஊர்ந்து வருவீர்களாக. (பகலுயிரவு
மாகத் தேரிலேறிக்கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் கிரீடியங்கள்
என்றபடி.) — (எ-று.) சந்திரனது மனைவியின் பெயர்
ஜ்யோதஸ்நா அல்லது கௌமுதி யென்ப.

3. அசுவினிரீ ரிருவீருஞ் சமமாக
வொருநாளி லகச மூன்றின்
வசையெயலா மகற்றிடுக; இத்தி னத்து
மகவவியை மதுரச் சாற்றே
டிசையும்வகை யமைத்திடுக; இரவுபகல்
வலிமைதனை யென்று மூட்டு
முசிதவுண வெந்தமக்கு நனிவினைவி
னுறுமாறிங் குவந்தீ வீரே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! நீங்களிருவரும் சமான
மாக வந்து மூன்று நாட்களிலுஞ் செய்த ஸவனத்திரயங்கனி
லேற்பட்ட குற்றங்களை யெல்லா மொருநாளிற் றீர்த்து விடு
வீர்களாக; இந்நாளிற் செய்யும் யக்ஞஹவியை மதுரசுத்தால்
தெளியுங்கள்; இரவிலும், பகலிலும் எங்களுக்குப் பலத்தை
விருத்தி செய்யும் அன்னப்பொருள்களை நன்றாகத் தருவீர்
களாக.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

- 4 மூன்றுமுறை யெம்மகத்தே வருக; நோன்
பாற்றுவிர்க்கண் மும்மை செல்க;
மூன்றுமுறை மூன்றுதர மும்மருளுக்
குகந்தவர்க்கு முயக்கல் சிட்சை;
மூன்றுமுறை யெம்மக்குவப்பை யளிப்பவற்றை
யசுவினிகளர், மூன்னரீக;
மூன்றுமுறை யட்சரங்க ளென்னவுண
வெங்களுக்கு மொய்ப்பிப் பிரே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! எமது கிருஹத்துக்கு
மூன்றுமுறை வருவீர்களாக; விரதாறுட்டானஞ் செய்பவர்
களிடத்து மூன்றுதரஞ் செல்லுவீர்களாக; உங்களால் காக்கப்
படும் ஜனங்களுக்கு மூன்றுதரம் மூன்றுமுறை (ஒன்பது
முறை) சிட்சை செல்லுவீர்களாக; எங்களுக்கு ஸந்தோஷத்
தைத் தரக்கூடியவற்றை அளிப்புகள். பர்ஜனயன் (மேகம்)
திருப்தியைத்தரும் உதகத்தை (அட்சரங்களை) யளிப்பது
போல, நீங்களும் எங்களுக்கு உணவுப்பொருள்களை நிறையத்
தருவீர்களாக.—(எ-று.) அட்சரங்கள், உதகத்தைக் குறித்தது.

5. மூன்றுமுறை யசுவினிகா ளெங்களுக்காத்
தனந்தாங்கி மூன்றேனே தோன்ற;
மூன்றுமுறை வரவமரர் கன்மத்து; எம்
மதிவளர்ப்பீர் மூன்று நேரம்
மூன்றுமுறை வாழ்வளிப்பீர்; மூன்றுமுறைச்
சீருணவை முயன்று சேர்ப்பீர்;
மூன்றுமுறை மேலொழுது முந்தேறிற்
சூரன்மகள் முந்தற் றுளே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! மூன்றுதர மெங்களுக்கு
வேண்டிய செல்வத்தைச் சுமந்துகொண்டு வாருங்கள்; மூன்று
முறை தேவர்களமைந்திருக்குங் கர்மத்தை நோக்கி வருவீர்
களாக; மூன்று நேரமும் எங்கள்புத்தியை இரட்சிப்பீர்க
ளாக; மூன்று தரம் எங்களுக்கு ஸௌபாக்கியத்தைத் தருவீர்
களாக; மூன்றுதரம் அன்னப் பொருள்களை எங்களுக்குச்
சேகரித்துக் கொடுப்பீர்களாக; மூன்று சக்கரங்களோடு கூடி
யுள்ள உமது தேரினமேல் சூரியனது புத்திரி நன்றாக ஏறிக்
கொண்டாள்.—(எ-று.) சூரியன் தனது பெண் ஸூர்யையை
ஸோமனுக்குக் கொடுக்க விரும்பினான். ஆனால் எல்லாத்
தேவர்களும் அவனை மணக்க விரும்பினார்கள். அதனால் ஒரு

மண்டலம் 1. சூக்தம் 34.

பந்தய ஓட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. முதன்முதல் சூரிய னிடத்து யார் செல்லுகிறானோ அவனே ஸூர்யையைக் கல்யா ணஞ் செய்து கொள்வதென்றாயிற்று. அசுவினிகள் முதலிற் போகவே சூரியை ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்களது தேரின் மேலேறிக்கொண்டாள். மண்டலம் 1. சூக்தம் 116 செய் யுள் ஏழிற்காண்க. இதன்மேல் பிரஜாபதி தனது மகளைச் சோமனுக்குத் தந்தான் என்ற விஷயம் ஐதரேயப் பிராஹ் மணத்தில் அதிகமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்பிரஜாபதியின் புத்திரியின் பேரும் சூரியை யென்பார் மேனோட்டாசிரியர். (Vide Griffith's Hymns of The Rig-Veda Second edition Vol I page 154.) துஹிதா—தர்ஹிதா, தூரே ஹிதா—யாஸ் கர், தூரவிருந்து நன்மை செய்பவள் பெண் என்பது பொருள்.

6. மூன்றுமுறை யசுவினிகள் வானுறையு மருந்துகளும், மொய்த்துப் பூமி யூன்றிவள ரொளடதமும், அம்புவினின் விளங்கினோ யொழிக்கும் பூமி மேன்றெமக்குத் தருக; சூர் குருபுதல்வன் சுகமதனை யிசைக்க வென்றன் ரேன்றலுக்கு: சுப்பதிகாள்! முத்தாது முறைகடவாச் சுகமீ விரே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! எங்களுக்கு வானத்திற் காணும் பேஷஜங்களையும், பூமியில் வளரு மொளஷதங்களையும் அந்தரிட்சத்தில் (தண்ணீரில்) உண்டாகும் மருந்துகளையும் மூன்றுதரத் தருக; தேவ குருவின் புத்திரானுகிய சம்பு வறுப விக்கும் சுகத்தை என்புத்திரனு மடையும்படி செய்க; சுப் பதிகளே! வாத பித்த சிலேஷ்மங்கள் முறை கடவாதொழுகும் தேசத்தை யளிப்பீர்களாக.—(எ-று.) சம்பு தேவகுருவாகிய வியாழனின் புத்திரனின் பெயர் என்பார் சாயனர்.

7. மூன்றுமுறை யசுவினிகள், தினந்தொறுமெம் போற்றுறுவீர், மூன்று தாது தோன்றும்வகை வேதிகையிற் பிரித்தமைத்த தருப்பையினிற் ரேய்ந்து பள்ளி யேன்றுறுவீர்; பொய்புகலீ, ராத்தாமா வுடலுறுவா னென்றுஞ் செல்லுஞ் சான்ற வுயிர்வாயுவெனத், தேருடையீர், முவ்வேதி சார்து வீரே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) அசுவினிகளே! பிரதிதினமும் மூன்றுதரம் வணங்கத்தக்க ரீர் எங்களது வேதிகையில் எல்லாப் பக்கத்தி லும் அடைந்து, மூன்று தாதுக்களைச் சூசிப்பிக்கும் வண்ணம் பரப்பப்பட்டுள்ள தருப்பையிற் சயனஞ் செய்வீர்களாக. நாஸத்தியர்களே! ரதஸ்வாமிகளே! பிராணிகளுடைய சரீரத் தில் ஆத்மா வசிப்பதற்குக் காரணமான பிராணவாயு தூரத்தி லிருந்து வருவதுபோல (ஐஷ்டிக, பாசுக ஸௌமிக) வேதிகள் மூன்றினிடத்தும் சேருங்கள்.—(எ-று.)

8. சிந்துக்க ளேழ்தாயர் மூன்றுமுறை யசுவினிகள் சேர்ந்து மூன்று நந்துமுறைச் சதைபிழிக; சோமமதை யேற்பனவு நாடிற் கூபம் பிந்தவொளிர் முக்கலமாம்; புவிமுதலா மிடமூன்றூப் பேசுந் தான வந்தரத்துச் சொல்லுவி ரிரவுபக லாக்க இனன் அமைத்திட் டிரே.

(இ-ள்.) 'இமம்மேகங்கா' வென்ற மறையினுற் கூறப் பட்டு ஓட்டத்திற் சிறந்த நதிகளாகிய ஏழு தாய்மாரோடுங் கூடி, மூன்று முறை, யசுவினி தேவர்களே, ஸோமாபிஷ்வஞ் செய்வீர்களாக; அச்சோமத்தை யேற்கும் பாத்திரங்கள் கூங்களென்னும்படி பெருத்த மூன்று கலங்களாம்; பிருதிவி, வானம், ரீர் என்னும் மூன்றிடத்தின்மேலுஞ் செல்லும் ரீங் கள் இரவு பகல் பேதத்தை யுண்பெண்ணச் சூரியனை யமைத் துக் காப்பீர்கள்.—(எ-று.) இமம்மே கங்காவென்றதுமேல் மண். 1, சூ. 32, செய். 12-ல் சொல்லப்பட்டது. இனன், சூரியன்.

9௫ (வேறு.)

9. மூலைமூன் றுடைய தேரின் முவ்வுருளைகளு மெங்கே? மூலைமூன் றமைத்த பீட மமர மூட்டியவை யெங்கே? யேலுறப் பொய்சொலாதி ரொக்கியஞ் சேர்த்தற்கும்மை வாலுறத் தேரி லென்று வாலேபம் பூட்டு வீரே?

(இ-ள்.) நாஸத்தியர்களே! மூன்று கோணங்கையுடைய உமது தேரின் மூன்று சக்கரங்களுமெங்கே? அம்மூன்று பக் கங்களிலு முட்காருவதற்கென்று அமைத்த மூன்று பீடங்களு மெங்கே? உம்மையாகதலத்திற்குக் கொண்டுவருந் தேருக்கு எப்போது கழுதைகளைப் பூட்டப் போகிறீர்கள்?—(எ-று.) இவ்விஷயங்கள் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றபடி.

மண்டலம் 1. குக்தம் 34.

௯௫ (வேறு.)

10. பொய்யாத நாவுடையீர் போந்தருள்க :
அனியுமக்குப் புகட்டு கின்றோம்,
எய்யாது மதுப்பருகிச் சுவையுணரும்
வாயினா வித்தீம் பாலைத்,
துய்யோரே, குடித்தருள்க; விடியுணர்
விசித்திரத்துந் தூய தேரை
நெய்யோடு பூசியெம தெக்கியத்துக்
கணுப்புகிறுன் சவிதா நேடி.

(இள்.) நாஸத்தியர்களே! (இக்கருமத்தை நோக்கி) வருவீர்களாக. இங்கே ஹவி எங்களால் உமக்களிக்கப்படுகிறது. மதுவைப்பருகி ருசியறியும் வாயோடு இத் தித்திப்பான மதுவைக் குடியுங்கள்; ஸவிதாவானவன் விடிவதற்கு முன்னரே (மேல் 9-ம் பாட்டிற் சொன்ன) விசித்திரங்களோடு கூடியதும் நெய் பூசப்பட்டதுமான உமதுதேரை எங்களது யக்ஞத்துக்கு வரும்படி பிரேரேபிக்கிறான்.—(எ-று.) எய்யாது, துய்யோரே எதுகை நோக்கிச் சேர்த்தன.

11. பொய்யாடர்! புகன்மூன்று பன்னொன்று
தேவரோடு பொருந்தித் தேனை
யெய்யாது குடிப்பதற்குப் போந்தருளீர்;
அசுவினிரெம் மாயு ணீட்டீர்;
பொய்யாதி யெம்பாவ மொன்றுமிலா
தழிப்பிரால்; பூண்ட காய்ப்பி
னெய்யாரை யோட்டிடுவீர்; எம்மாட்டு
நிரந்தரமா யியைகு விரே.

(இள்.) நாஸத்தியர்களே! முப்பத்துமூன்று தேவர்களோடு சேர்ந்து லோமத்தைக் குடிக்க வாருங்கள்; அசுவினிகாள், எம தாயுஷ்காலத்தை விருத்திசெய்வீர்களாக; துவேஷு புத்தியோடு காரியஞ் செய்பவர்களை யோட்டுவீர்களாக; எப்பொழுது மெங்களோடிருப்பீர்களாக.—(எ-று.) மூன்று பன்னொன்று=முப்பத்து மூன்று. 'இதுவே பின்னர் முப்பத்து மூன்றுகோடி தேவர்களுக்காதாரமான வேதவாக்கியம். வசுக்கள் 8, உருத்திரர் 11, ஆதித்தியர் 12, பிரஜாபதி 1, வஷ்ட்காரம் 1, ஆக 33.'—வில்லன்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(௯௫ வேறு.)

12. மூவ்வுல கூருந் தேரி னசுவினீர் மூரிச் செல்வ
மொவ்வற வாற்றுவி ரொண்மொய்ப்புளசுத ராளோடே;
யிவ்வயிற் றுதிக்கேட்பீர் நீ ரோம்புகென் றேத்துகின்றேன்
வவ்வுறுசெல்வப்போரின் மகிழ்ந்தெமைவளர்ப்பீரன்றே.

(இ-ள்.) அசுவினி தேவர்களே! (தடைபடாமல்) மூன்று லகங்களிலுஞ் செல்லும் தேரோடு எங்களை நோக்கி வீரத்தன்மையோடு கூடிய புத்திர பிருத்தியாதி ஜனங்களோடு நிறைந்த தனத்தைக் கொண்டுவருவீர்களாக. எங்களுடைய ஸ்துதிகளைக் கேட்பவர்களே! எங்களைக் காக்கவென்று அழைக்கிறேன். மிகுந்த தனத்தைத்தரும் புத்தத்தில் எங்களை யோங்கச் செய்யுங்கள்.—(எ-று.) பிருத்தியர்=வேலையாட்கள், பாட்டில் ஆளுனரார். Cf. 'ஆளுனப்பதிதின் வந்தடைந்திவம்.'

வருக்கம் 5.

35. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 7. குக்தம் 5.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஹிரண்யஸ்தாபன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப், 1, 9, ஜகதி. தேவதை; 1 அக்கினி, மித்திராவருணர், 'இராத்திரி, ஸவிதா ஆகிய நால்வரும்; 2-11 ஸவிதா.

1. அக்கினியை யவிநாச வாழ்வளிப்பான்
முதற்கண்ணே யணைந்தழைப்பல்;
ஒக்கவெமைக் காக்கவென மித்திரற்சார்
வருணையு முடனழைப்பல்;
மிக்கவுயி ரொடுங்குகின்ற காலமா
மிரவினையும் விழைந்தழைப்பல்;
தக்கதுணை யாகவெனச் சவிதாவாந்
தேவணையுஞ் சார்ந்தழைப்பல்.

(இ-ள்.) விநாசாஹிதமான வாழ்வினை யளிக்குமாறு முதலில் அக்கினியை நோக்கி யழைப்பேன்; எங்களைக் காக்கட்டுமென்று மித்திராவருணர்களையு மழைப்பேன்; பிராணிகளெல்லாத் தத்தமிடத்திற்குத் திரும்பிவந்து ஒடுங்கியிருக்கின்ற இராக்காலத்தினையுங் கூவியழைப்பேன்; ஸவிதாத் தேவணையும் உதவிவேண்டி யழைப்பேன்.—(எ-று.) ஸவிதா, ஸூர்யன். இரவு என்றது இரவபிமானி தேவதையை.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 35.

(ஹே வேறு.)

2. அடிக்கடியிருட்டுவாய்ந்தவாகாயந்தன்னிற்றேன்றிப்
படிக்கணை யமார் மர்த்யர் பரவு மவ்வரிடத்தின்
அடக்குற வமைத்துப் பொன்னி னுயதேர் தன்னினேறிப்
படைத்தபார் முற்றுப்பார்க்கவணைகிறுன் சவிதாத் தேவன்.

(இ-ள்.) சவிதா (சூரியன்) வாகிய தேவன், இருட்டு மூடிக்கொள்ளும் ஆகாசத்தில் அடிக்கடி உதயமாகிப், பூமியில் அமரர்களையும், மனிதர்களையும் அவரவர்களது ஸ்தானங்களில் அடங்கியுறும்படி செய்து, இரணியத்தார் செய்த தேரின்மேலேறிக்கொண்டு புவனங்களைப் பார்ப்பதற்காக வருகிறான்.—(எ-று.) அடக்குற அடக்குற வலித்தல்விகாரம் பெற்றது. அமரர் மாந்தரென்பதை மாணமில்லாத பிராணனையும், மாணதர் மத்தோடு கூடிய சரீரத்தையும் எனவும் பொருளுரைப்பார் சாயணர். கிருஷ்ணம், கிருஷ்ணதே நிக்ருஷ்டோவாண: (நிக்ருஷ்டமானநிறம்-இருட்டு) என்பது யாஸ்கர். இம்மறை கிருஷ்ணேந என்ற ஒரு சொல்லைத்தவிர்த்து மற்றதெல்லாம் ஆ (ஸ்த்யேந) ரஜஸா.....புவநாநிப்ச்யந்—என்றதாம். இது திருஷ்டிப் காயத்திரி.

3. தேவன் மேலேறிப் பின்கீழ்ச்செல்கிறுனிரண்டு வெண்மை
மேவிய பரிகளோடுந் தொழற்குரியோன் விரைந்தே;
ஆவலிற் றொலையினின்று மணைகிறுன் சவிதாத் தேவன்
பாவிய வெமது பாபம் யாவையு நலித்துக் கொண்டே.

(இ-ள்.) வணங்குவதற்குரிய (பிரகாசத்தோடு கூடிய) தேவன் (உதித்ததன் பின், மத்தியானம் வரையில்) மேலேறியும் (அதற்குப்பின் அஸ்தமனம் வரையில்) கீழிறங்கியும் செல்லுகிறான். இரண்டு வெள்ளைக் குதிரைகளோடு தேவயஜன தேசத்தை நோக்கி வருகிறான். எங்களுடைய பாபங்களால் லாவற்றையும் நாசப்படுத்திக்கொண்டு சவிதாவாகிய தேவன் தூரப்பிரதேசத்தினின்றும் (அதாவது விண்ணிலகத்தினின்றும்) வருகிறான்.—(எ-று.) தொலை—தூரதேசம். தேவ: தீப் யமான: பிரகாசத்தோடு கூடியவன் என்பது பதப்பொருள்.

4. மெத்த வல்விரைவிற் சென்று பொன்னோடு விவித ரூப
நத்திய பொன்னுகத்தி னடைபெறு தேரி னேறிச்
சித்திர பானுவோடு சிறந்தவன், சவிதா, போற்றிற்
குத்தமனிருட்டுவாய்ந்த வுலகெலா மொளிசெய்தானே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) மிகவும் விரைவாகப் போகக்கூடியதும், ஸ்வர்ண மயமாய் (யானைப்பந்தி, குதிரைப்பந்தி, மனுஷ்யப்பந்தி, முதலிய) நானூருபத்தோடு கூடியதும், பொன்னாலான துகத்தடியோடு கூடியதும் ஆன தேரிலேறி, சித்திரகாந்தி சிறந்தவனும் உத்தம ஸ்தோதவ்யனுமான ஸவிதா இருப்பிரதேசங்களை யெல்லாம் பிரகாசமாக்கினான்.—(எ-று.)

5. பொன்னுகம்பொருந்துதேரிற் பூண்டுள வெண் கால்மாக்கள்
மன்னுறு பிராணிகட்கா வொளியினை வயக்கி நின்ற;
துன்னிய சவிதாப் பக்க நேவர்தம் பிரசையன்றி
யின்னநீர்புவனம்யாவுடென்றுமே யொளிபெற்றெய்தும்.

(இ-ள்.) பொன்னாலான துகத்தடியோடு கூடிய தேரில் கட்டப்பட்டு அத்தேரையிழுத்துச் செல்லும் வெண்மையான காலோடுகூடிய (சியாவங்கள் என்னும் நாமம் வகித்த) குதிரைகள் பிராணிகளுக்கு விசேஷவெளிச்சத்தைத் தந்தன; ஸவிதா வின் பக்கத்தில் இதர தேவர்களது பிராணைகள் மாத்திரமல்லாமல் எல்லா உலகங்களும் எப்போதும் நின்று பிரகாசத்தைப் பெறும்.—(எ-று.) ச்யாவா: சூரியனது குதிரைகளின் பேரென்பது நிகண்டு.—சாயணருரை.

6. ஒளியுள வுலக மூன்றி லிரண் டென்றுழ் பக்க லுள்ள;
வொளியிலாப் பிரேதஞ்சாரூ முலகமொன் றியம லோ
ஒளிபெறு மமரம் யாவுமூடுசென் றமைந்த, தேரி [கம்];
னழிவி லச்சாணி போல; அறிந்தவ னறைக வீதே.

(இ-ள்.) காந்திபொருந்திய வுலகங்கள் மூன்றினுள் இரண்டு சவிதாவின் பக்கத்திலுள்ளன (அவை விண்ணும் பூமியுமாம்). மத்தியிலுள்ள அந்தரிட்சலோகம் பிரேதங்கள் (உடலினீங்கியவியர்கள்) சாரும் யம (பிதிர்) லோகமாம். பிரகாசமுள்ள அமரங்கள் (மாண தர்மமில்லாத சந்திரன் நட்சத்திரம் முதலியவை) தேரின் அச்சாணியைப்போலச் சூரியனுக்கு ஊடே சென்று நிலைபெற்றன. இவ்விஷயத்தை யறிந்தவர்கள் கண்டு சொல்லட்டும் (எவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்றபடி).—(எ-று.) ஆணி, வடசொல். அர்ச்சிராதி மார்க்க வுண்மை கூறியவாறு.

வருக்கம் 6.

7. அணிசிற குள்ளான்யாரும் காணருஞ் கம்பனங்கொள்
திணிகிரணத்துநற்கணசுரனந்தாஞ்சேர்முன்மை [குற்
யணிபெறத்துலக்கினால்; அவ்வென்றுழிப்போதெங்
றணைகிறுன்? அறிந்தார்யாரேயவனொளிபரந்தலோகம்?

(இ-ள்.) அழகிய சிறகோடு கூடியவனும், யாருங் கண்டறியமுடியாத சலனத்தோடு நெருங்கிய கிரணங்களைப் பெற்றவனும், (தான் குறித்த இடத்தை யடையக்கூடிய வொளிபொருந்திய) நல்ல கண்ணோடு கூடியவனும், எல்லாருக்கும் பிராணனைத் தருபவனும் (அஸுரனும்) ஆகிய ஸவிதா அந்தரிட்சத்தோடு சேர்த்து எண்ணப்படுகிற மூன்று உலகங்களையும் விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கும்படி செய்தான். அந்த ஸூரியன் இந்த இராக்காலத்தில் எங்கே ஒழுகுகிறான்? அவனது ஒளிபரந்துள்ள உலகத்தை யறிந்தவர்கள் யார்? (ஒருவருமில்லை).—(எ-று.) ஸூரியனுடைய 15 கிரணங்களில் ஒன்றின் பெயரென்பார் சாயணர். அஸுர: ஸர்வேஷாம் ப்ராணத: என்பது சாயணருரையிற் கண்டது. இதன் வேறுபொருளை மண். 1, சூக். 24 செய். 14 உரையிற் காண்க.

8. புவியின தட்ட திக்கும் புவிமூன்றுஞ் சிந்து வேழு மவியறு மன்னான் காந்தி யழகுறத் துலக்கிற் றைய; சவிபெறு சவிதாத் தேவன் பொற்கணன் றுகடற்கு நவையறு மணிக ளீவா னுடியே யிங்கு தோன்ற.

(இ-ள்.) பூமியின் (இந்திர, அக்கினி, யம, நிருதி, வருண, வாயு குபேர, ஈசான்ய வென்னும்) எட்டுத் திக்குக்களையும், பூமி வானம் அந்தரிட்சம் என்னும் மூன்று உலகங்களையும், கங்கை முதலிய ஏழுநதிகளையும் (அல்லது ஸப்த ஸமுத்திரங்களையும்) அவனது ஒளி நன்றாய்ப் பிரகாசிப்பித்தது. ஸவிதா வாகிய தேவன், பொன்மயமான கண்ணோடு கூடியவன், தாசுஷனுக்கு (யாகசுரத்தாவுக்கு) உத்தமமான இரத்தினங்களைத் தருவதற்காக இங்கே வரட்டும்.—(எ-று.)

(ஷே. வேறு.)

9. இரணியக்கை வாய்ந்தவனஞ் சவிதாவும் பல்வகைநோக் கியைந்து வாணந் தரணியெனு மிரண்டிற்கு மிடைசென்றே யுயிர்க்குறுநோய் சாரா தென்றும் அரணெனவே காத்துத்தீர்த் தென்றாழிற் கலந்திடுவான்; ஆர்ந்தெக் காலுங் கிரணமுள சேரதியினை யிருடிணிந்த விடமெல்லாங் கிளர்த்து வானே.

(இ-ள்.) பொன்மயமான கையோடு கூடியவனாகிய ஸவிதா பலவிதமான திருஷ்டியோடுகூடி, வானம் பூமி இரண்டிற்கு நடுவிற்கென்று பிராணிகளுக்கு வருநோய்களை யெல்லாந்தீர்த்து ஸூரியனோடு கலந்து விடுவான். எப்பொழுது மொளியோடு கூடிய கிரணங்களால் இருட்டு நிறைந்த எல்லாப்பக்கங்களை யும் பிரகாசிக்கச்செய்வான்.—(எ-று.) பொற்கையன், மண் 1, சூக். 22. செய்யுள் 5 உரையை நோக்குக. யஜுமானர்களுக்குத் தரவென்று பொன்னைக் கையிலேந்தியவனென்று சாயணர் உரை கூறுவர். ஸவிதாவும் ஸூரியனும் மூர்த்தி பேதமே யொழிய வேறில்லை. தேவதை ஒன்றே. கலப்பவன் கலக்கப்படுபவனென்னும் பாவத்தைக்காட்டிநின்றன அவை. இது ஜகதி காயத்திரி மந்திரம் என்பர்.

(ஷே. வேறு.)

10. பொற்கைவா யசரன் கீர்த்தி பொருந்து நாயகன் றனத்தோடு ம்ற பல்சுகத்தை யீவோ னுறுக விம்மகத்தை நோக்கி; துற்ற ராக்கதரைத் தோய்ந்த யாது தானவரை யோட்டி மற்று மெவ்விரவும் போற்றின் மகிழ்ந்துறைகின்றான் றேவன்.

(இ-ள்.) ஹிரணிய ஹஸ்தனும், அசுரனும், கீர்த்தி வாய்ந்த நாயகனும், பலவித ஸுகங்களை யளிப்பவனும், தன வானுமாகிய (ஸவிதா) இந்தக் கர்மம் நடக்கு மிடத்துக்கு வரட்டும். மேலும் இத்தேவன் ராட்சஸர்களையும், யாது தானவர்களையும் ஒட்டி எல்லா இரவுகளிலும் ஸ்தோத்திரங்களை யேற்றுக்கொண்டு தங்குகிறான்.—(எ-று.) அஸுரன் பிராணனளிப்பவன், இச் சூத்தம் 7-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க. யாது தானவர்கள் ஓர்வகை யரக்கர்கள்.

11. ஆசிலாச் சவிதா, நித்த மழகுற நீ செல்பாக்குத் தூசிலா வழிகள் பண்டே தோய்ந்துள வந்தரத்தின்; ஆசினிங் கணையத் தக்க வவ்வழி வந்து பாலித் தாசிகள் புகலா யின்று கூடிய வெமக்குத் தேவே.

(இ-ள்.) ஸவிதாவே! உனது வழிகள் முன்பே யேற்பட்டுள்ளன; தூசியில்லாதன; அந்தரிட்சத்தில் நன்கமைக்கப்பட்ட

மண்டலம் 1. சூத்தம் 36.

பள்ளன. நன்றாய் நடந்து வரக்கூடிய அவ்வழிகளின் வழியாக வந்து இன்று எங்களைக் காப்பாயாக. தேவனே, இத்தினத்தில் எங்களை யாசிரீவதிப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 7.

36. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 8. சூத்தம் 1.

20 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கோரனது புத்திரன் கண்ணுவன்; வடமொழிச் சந்தம்: ஒற்றைப்படை யிருக்குகளுக்குப் ப்ரஹதி (3 ஆம் சீரும் ஆறஞ் சீருஞ் காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழிநெடில்), இரட்டைப் படை யிருக்குகளுக்கு ஸதோப்ரஹதி (எழுசீர்க்கழிநெடில்). தேவதை: அக்கினி; 13, 14, இருக்குகளுக்கு யூபம் (யாகப் பசுவைக் கட்டுந்தறி).

1. தேவர் விரும்பும் பன்மை செறி
குடிச்சீ ரியைந்த வெமக்கருள்வான்
பாவு மகிமை பரந்தவனைப்
பரவிப் பிறகு மெவ்விடத்து
மோவ லின்றித் துதித்தேத்து
முவனக் கினியைச் சூக்கத்தின்
மேவும் வாச கங்களினுள்
மேவி யாங்க ளிரப்போமே.

(இ-ள்.) தேவர்களால் விரும்பப்படும் ஒன்றல்லாத பல குடியிற் றேன்றிய வெங்களுக் கருளும்வண்ணம், மகிமை வாய்ந்தவனும், பிறராலும் நன்றா யெப்போதும் வழிபட்டேத் தப்படுபவனு மாகிய அக்கினியைச் சூக்கங்களோடு கூடிய வாசகங்களாற் பொருந்தி யாசிப்போம்.—(எ-று.)

(வேறு.)

2. ஒழுக்குள மனிதர் வலிமையை வளர்க்கு
முறுதிவா யங்கிதாங் கினரால்;
இழுக்கல யாங்க ளவியினை யுன்பா
லியைத்துனை வணங்கிநிற் கின்றோம்;
பழக்கிய வன்ன தான சிலத்தோம்
பரந்தவித் தினத்தினி லிங்கு
வழக்கிய கருமத் தெங்களை யுவந்த
மனத்தொடுங் காத்தரு ளாகவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) அநுஷ்டாதாக்களாகிய ஜனங்கள் வலிமையை விருத்தி செய்ய மக்கினியை (வளர்த்து)த் தாங்கினார்கள். அவிகளோடு கூடியயாம் (அக்கினியே!) உன்னை வணங்குகின்றோம். அன்னதான சிலமுள்ள நீ யித்தினத்து இக்கர்மஞ்செய்யும் எங்களிடத்தில் நன்மனத்தோடு வந்து எங்களைக் காப்பாயாக.—(எ-று.) வழக்கிய—வழங்கவிட்ட.

(வேறு.)

3. சிறக்குந் தூத னீயாகத்
தேர்தோ முன்னை யக்கினியே
பிறக்கு மறிவின் யாவுமுணர்
பேர்சா லோதா வாகவுமே;
திறத்துப் பெரியோ னாகநிதந்
செறியு முனது கற்றையொளி
யிறப்ப வுலவும் பலவிதமாய்,
எழில்வான்றொடு முன் பாணுவுமே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! உன்னைத் தேவர்களைக்கொண்டு வருந் தூதனாகவும், (ஹோமத்தை நடத்தும்) ஸர்வக்ருண ஹோதாவாகவுந் தேர்தெடுத்தோம். மஹானாய் நித்தியமும் நடக்கும் உனது ஒளிக்கற்றைகள் பலதிக்குகளிலும் விசுகின்றன. உனது கிரணங்கள் விண்ணுலகத்தைத் தொடுகின்றன (அங்குள்ள பிராணிகளைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றன.)—(எ-று.) ஒதா-ஹோதா என்பதன் சிதைவு. ஹோம நிஷ்பாதகன் அல்லது ஆஹ்வாதா, தூதன், அழைப்பவன்: 'அக்நிர் தேவா நாம் தூத: ' என்பது சுருதி.

(வேறு.)

4. மித்திரன் வருண னரியமா மூவர்
விளம்புறு தேவர்க ளுன்னை
யொத்தநற் பழமை வாய்ந்த தூதுவன
யொளிர்வித்தார் நலக்க வக்கினியே!
இத்தரை யலியை மர்த்தியர் தமக்கு
ளெவனுனக் களிப்பவ னவனே
மெத்திய தனங்கள் யாவையு முன்னால்
வெல்லு முதியமெனப் பெறுவான்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! மித்திரன், வருணன், அர்யமா, இந்த மூன்று தேவர்களும் பழமையான தூதனாகிய வுன்னை நன்றி யொளிபெற மூட்டுகிறார்கள். உனக்காக ஹவியை யளிக்கும் மரண தர்மமுள்ள யஜமானன் உனது சகாயத்தினால் எல்லாத் தனங்களையும் வெல்லுவான்.—(எ-று.)

(வேறு.)

5. அங்கி ரீயே தேவர்களை யழைப்பாய், களிப்பிற்கே துசனர்தங்கு மில்லப் பதியாவாய், சாற்றுந் தூதன் றானவாய், அங்க முறவே தேவதைக ளமைத்த நியம மாயவெலார் தங்க ணிலையிற் றவருதே சார்ந் துன்மாட்டுத் திரமுற்ற.

(இ-ள்.) அக்கினியே! ரீதேவர்களை யழைப்பவன், சந்தோஷகாரணன், சனங்களுக்குக்கிருஹபதியுமாவாய்; தேவர்களை யழைத்துக்கொண்டு வருந் தூதனும் ரீயே. (பூமியின் பொறையும், மேகத்தின் வருஷிப்பும், சூரியனது பிரகாசிப்பும் ஆகிய) தேவர்களேற்படுத்திய நியமங்களெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே நிலைத்தன.—(எ-று.) அக்ரி கார்யங்கள் நடப்பதினாலேயே மேற்சொன்ன ஒழுங்குகளெல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்பது பொருள்.

வருக்கம் 7.

(வேறு.)

6. இளமையிற் கோங்குஞ் செல்வவா னாகு மக்கினி யுன்னிடந் தனினே வளமைசா ரவிகள் யாவுமிங் கென்றும் வழங்குறப் படுபவா லைய; துலங்குமித் தினமும் பிற்றையுஞ் சார்ந்து சுவிய மங்கல மனத்தி னலம்பெறச் சுத்த வீரியம் வாய்ந்த தேவரை நாடிநீ வணங்க.

(இ-ள்.) இளமையிற் கிற்றந்த அக்கினியே! செளபாக்கியத் தோடு கூடிய உன்னிடத்திற்குள் எல்லா ஆவுதிகளும் சொரியப்படுகின்றன. இந்நாளிலும் பின்பும் (எக்காலத்திலும்) நிரந்தரமாய் நல்ல வீரியம் வாய்ந்த தேவர்களை வணங்குவாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. சயமாத் தோய்ந்த சோதியுடன் ரேயு முனையே வணக்கத்து நியம மாகப் பக்கலுறைந் துபாசிப் பார்கள் நியதாக்கள்; சயமார் மனிதர், நேராரை வெல்வார், யாகத் தவிசொரியு நயமார் கிரியை யெழுவருட னன்கக் கினியை மூட்டுவரே.

(இ-ள்.) (அக்கினியே!) ஸ்வயம் ஜோதியோடு கூடிய உன் னையே வணக்கத்தோடு கூடியவர்கள் நியமமாக உபாஸிப்பார்கள. பகைவரை வெல்லும் வெற்றிபொருந்திய மனுஷ்யர்கள் (யஜமானர்கள்) யாகத்தை 'வஷட்' என்னும் முடிவோடு கூடிய மறைகளைக்கூறி ஹவியைச் சொரிகிற ஏழு ஹோதாக்களோடுஞ் சேர்ந்து அக்கினியை நன்றாய் மூட்டுவார்கள்.—(எ-று.) ஏழுபேரென்பது மூலத்திலில்லை. சாயனருரையிற் கண்டது. 'ஹோதாக்கள் எழுவர் கிழக்குப் பக்கத்தில் வஷட்காரஞ் செய்கிறார்கள்' என்பது தைத்திரீயப்ராஹ்மணம். 2-3-10.

(வேறு.)

8. இதரதேவ தைக ளுன்னுத வியிறு லெறிந்து கொன்றனர் விருத்திரனைப் பதமுள வானம் பூமியந் தரத்தைப் பரப்புள விடம்பெற வகுத்தார்; நிதமுமா வுதியை யடைந்து கண்ணுவர்வாய் நிலவுக, நினைவளி தனத்தோய், கதமுற னிரையைக் கருதிடு போரிந் கனைத்துறு பரியினைக் கடுத்தே.

(இ-ள்.) உனது உதவியினால் இதர தேவதைகள் விருத்திரனை யடித்துக் கொன்றார்கள். பின்பு வானம், பூமி, அந்தரமென்னுமிடங்களை விஸ்தாரமாக வமைத்தார்கள். நினைத்த வற்றை யளிக்குந் தனவானே! பசுக்களைக் கருதிச் செய்யும் யுத்தத்தில் அப்பசுக்களை யடையுமாறு கனைக்குங்குதிரைகளைப் போல; உன்னை வணங்கும் கண்ணுவர்களின் பக்கத்தில் ஹவியைப் பெறுபவனாய் நித்தியமும் பொருந்துக.—(எ-று.) குதிரைகளைப்போலப் பொருந்துகவேணக் கூட்டுக.

மண்டலம் 1. குத்தம் 36.

(வேறு.)

9. அங்கி மகானீ யமர்ந்திடுக
வமர ருவக்கு முத்தமனே!
தங்குமொளியிற் ரயங்குகவே;
தருதூ யவிக்குத் தக்கவனே,
யெங்கும் புகழ்பெற் றமைந்தவனீ
யெண்ணுஞ் செம்மை யொளியோடு
மங்க மாகக் காட்சிக்கிங்
கழகார்தூம மார்ந்துறவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! (தருப்பையி) லமருவாயாக. நீ குணதிகமுள்ள மகான்; தேவர்களால் அதிகமாக விரும்பப் பட்டவன்; கார்தியோ டொளிர்வாயாக. வணங்கத்தக்கவனே! கீர்த்தி பொருந்தியவனே! செவ்வொளி பரந்து கண்ணுக்கினி மையாயுள்ள புகையைச் சம்பாதிப்பாயாக.—(எ-று.) அருஷம் என்பதற்கு ஈண்டு கமனசீல மென்பார் சாயணர். அற்றேல், 'எண்ணுமொழுக்க சீலத்தோ, டங்கமாக' என்க.

(வேறு.)

10. அவிபினை வகிப்போய்! மறுவினுக் கறுக்கி
ரகந்தனைப் புரிவதற் காக
நிவம்பெறு பூஜ்யோத் தமனெனத் தேவர்
நியமித்தா ருண்னையு மீண்டே;
தவம்புரி கணுவ, னதிதிசற் காரத்
தமர்ந்தவன், தனந்தரு பவனா
யுவந்துனை யமைத்தா னிந்திர னோடு
முற்றவே னையருமத் தகையே.

(இ-ள்.) அவிப்பொருள்களைச் சமப்பவனே! தேவர்களெல்லாரும், மறுவுக்கு அறுக்கிரகஞ் செய்யுமாறு பூஜ்யோத்தமனென உண்னையே நியமித்தார்கள். அதிதி சற்காரத்திற் சிறந்த கண்ணுவனும் உண்னை யெங்களுக்குத் தனந் தருபவனாக வமைத்தான். இந்திரனும் அவ்வகையே யுண்னை யமைத்தான். மற்றைய யஜமானர்களும் உண்னை யப்படியே யமைத்தார்கள் (அத்தகைய நீ தருப்பையிலமர்ந்து பிரகாசிப்பாயாக வெண முன்பாட்டோடு கூட்டுக).—(எ-று.) மேத்யாதிதி, வருஷன் உபஸ்துதன் எனச் சிறப்புப் பெயர்களாகக் கொள்வார் மேனூட்டாசிரியர் (Griffith.)

வருக்கம் 9.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(வேறு.)

11. அதிதி யோம்பு மக்கணுவ
னாதித் தியனில் பொழுதங்கி
வதியு மாறு வயக்கினனல்,
மற்றின் னன்றன் கிரணங்க
ளதியெல் லோடு மொளிருமால்;
அதனை யாங்களுரைத் தேத்தித்
துதிக்கு மிருக்கும், அங்கியினைத்
தோயுமியாமும், வளர்ப்போமே.

(இ-ள்.) (இருத்துவிக்குக்களாகிய) அதிதிகளைச் சற்கரிக்கும் கண்ணுவன் ஆதித்தியனுடைய ஸ்தானத்திலிருக்குமாறு அக்கினியை ஏற்படுத்தினான். இவனது கிரணங்கள் அதிக வெளியோடு பிரகாசிக்கும். யாங்கள் துதிக்கும் இருக்குக்களும் அவ்வக்கினியை உயர்த்துகின்றன; யாங்களும் அக்கினியை வளர்க்கிறோம்.—(எ-று.)

(வேறு.)

12. சுயம்பெருஞ் சோதிச் கடவுளா மங்கி,
தோயந்தவெந் தனத்தினைப் பூர்த்தி
நயம்பெறச் செய்க; தேவருக் குறுதி
நாட்டிய தோழனீ யன்றோ!
வயம்பெறு கீர்த்தி வாய்ந்த வுண்டியினுக்
கிறைவனா வயங்கிய நீயுந்
சுயம்பெற வெமக்குச் சுகந்தனை யளிப்பாய்
சாற்றுறுங் குணத்தகைய வவனே.

(இ-ள்.) சுயஞ்சோதியோடு கூடிய வக்கினியே! எமது தனத்தைப் பூர்த்தியாக்கி நிரப்புவாயாக. தேவருக்கு உறுதி வாய்ந்த தோழன் நீயல்லவா! கீர்த்தி வாய்ந்த வுண்வப்பொருள்களைக் கீசுவரனான நீ குணஞ்சிறந்த மஹானாதவின் எங்களுக்குச் சுகத்தினைத் தருவாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

13. எம்மாட் டிதவி புரியவென
வெழுந்து நன்கே நிலைநிற்பாய்,
பெம்மான் சவிதா நிற்பதெனப்
பிறங்கி யுன்ன தத்தனைவாய்;
யிம் மாதலத்தி னிருத்துவிக
ரோடு மிழுது தன்னோடு
மம்மா வன்னந் தருபவனா
யனைவான் கூவி யழைப்போமே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 36.

(இ-ள்.) (யூபமே!) விண்ணிற் சூரியன் உன்னதமாக நிற்பதுபோல எம்மாட்டு உதவிபுரிவதற்காக நன்றாக நிமிர்ந்து நிற்பாயாக. இருத்துவிக்குக்களோடும், நெய்யோடும், அன்னதாதாவாக (நினைத்து) உன்னை யழைப்போம். (அதனால் அன்னப்பொருள்களைத் தருவாயாக.)—(எ-று.) யூபமே! என்ற விளி யதிகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்டது. அதற்கு யூபாத்மக தாரு நிஷ்டாக்நே, யூபம் என்னும் பெயரையுடைய மரத்திலிருக்கும் அக்கினியே, யெனப்பொருள் கூறுவார் சாயணர்.

(வேறு.)

14. நிமிர்ந்துறைந் தறிவா லெமதுபா பத்தை
நிச்சலு மொழித்தருள் புரிக;
நிமிர்ந்தவெப் பொருளும் பக்கணம் புரிந்து
நிலையழி யரக்கரைப் பொடியி
னமர்ந்திடத் தகிப்பாய்; நடக்கவு முயிரோ
டமரவு முரம்பெறு மவியை
யிமிழ்ந்துறத் தேவர்க் களிக்கவு நேராய்
நிறுத்துக வெம்மையில் வயினே.

(இ-ள்.) (யூபமே! அல்லது யூபத்திற்றங்கு மக்கினியே!) உன்னதமாய் நின்று எமது அறிவுகொண்டே எங்கள் பாபங்களை யொழித்து நித்தியமும் (எப்பொழுதும்) எங்களைப் பாசிப்பாயாக. எல்லாவற்றையுந் தின்று அழிக்கும் ராட்சஸர்களைப் பொடியாகத் தகிப்பாயாக. நாங்கள் நடந்து செல்லுவதற்கும், ஜீவனஞ் செய்வதற்கும், எங்களது ஹவிஸாகிய செல்வத்தைத் தேவர்களிடத்துக் கொடுப்பதற்கும் எங்களை நேராக நிமிர்ந்து நிற்கச்செய்க.—(எ-று.)'.....நடக்கவு முயிரோடமரவு நிமிர்த்துவாயெம்மை, யிமிழ்ந்துறத் தேவர்களிக்கு நற்றன த்தையெய்துவித்தோங்குக றீயே.' என்பதும்பாடம். அற்றேல் நாங்கள் நடந்து செல்லவும், ஜீவனோடிருக்கவும், எங்களை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்வாயாக. யாங்கள் தேவர்களுக்குத் தரும் ஹவிஸாகிய தனத்தை அவர்களிடத்துச் சேர்த்து விளங்குவாயாக'. எனப் பொருள் கொள்ளுக.

(வேறு.)

15. அங்கி யரக்கர் தமிழ்காக்க;
வன்ம மடைந்தோ ரிடர்க்காக்க;
தங்கு மிளமை மீக்கூர்ந்து
சாரு நன்மைப் பெருஞ்சோதி!

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

எங்கட் கென்றுந் தீங்கிழைக்க
வெண்ணும் பொருணின் றெமைக்காக்க;
மங்கும் பகைவ ரெமைக்கொல்ல
வருவார் நின்றுங் காத்தருளே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! கட்டிளமை வாய்ந்தவனே! பெருஞ் சோதியே! எங்களுக்கு இம்சைசெய்யும் ராட்சஸர்களுடைய உபத்திரவத்தினின்றும் எம்மைக்காக்க. தானமுதலியவையில்லாத தூர்த்தர்கள் செய்யும் துன்பத்தினின்றும் காப்பாயாக. அப்படியே யெங்களுக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களிடத்திலிருந்தும் (அல்லது புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களிடத்திலிருந்தும்) காப்பாயாக. இல்லாவிடின் எங்களைக் கொல்ல வரும் பகைவரிடத்திலிருந்தும் எங்களைக் காப்பாயாக.—(எ-று.) புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களென்பது சாயணர் உரைக்கூற்று. அதனாலேயே பாட்டில் பொருளெனக் கூறியது.

வருக்கம் 10.

(வேறு.)

16. சொலித்திடுங் கதிரே பல்லெனப் படைத்த
சோதியே! வாங்கிய தனத்தை
யளித்திடா வயிரி யடங்கவெவ் விடத்து
மடித்திடாய், தடியினு லென்ன;
பழித்தெமைத் துரோகங் கருதிக்கை பிடித்த
படைகளாற் புடைக்குமர்த் தியனாஞ்
சலத்துறு பகைவன் சார்ந்தெமை வாட்டுஞ்
சத்தியைச் சருவிடா தருளே.

(இ-ள்.) சொலிக்கின்ற கிரணங்களையே பல்லாக வுடையவனே! வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்காத பகைவரைத், தடியினால் (மட்கலங்களை) அடிப்பதுபோல, அடிப்பாயாக. எமக்குத் துரோகஞ்செய்ய வெண்ணித் தங்கையிலுள்ள ஆயுதங்களாலடிக்கு மரணவானாகிய சத்துரு எம்மை மேற்கொள்ளாதபடி இருக்கட்டும்.—(எ-று.)

(வேறு.)

17. அங்கி கணுவந் களித்தானல் வீர மவனே சோபனமுந்
தங்கு மாறு புரிந்தானாற் சார்ந்த நண்பர்க் காத்தானே;

மண்டலம் 1. சூக்தம் 36.

அங்கி மேதத் தருகர்சனா மதிதி தம்மைக் காப்பாற்றி
யிங்குமற்றைத்துதியாளர் செல்வமேய்வா னுதவினனே.

(இ-ள்.) அக்கினி நல்ல வீரியம் பொருந்திய தனத்தையும்
ஸௌபாக்கியத்தையும் கண்ணுவ ரிஷிக்குத் தந்தான். (அப்
படியே) எங்கள் நண்பர்களையும் காப்பாற்றினான். அக்கினி
யாகயோக்கியர்களான அதிதிகளையும் இரட்சித்து மற்றைத்
துதியாளர்களும் செல்வமடையும்படி செய்தான்.—(எ-று.)
ஈண்டும் மேனாட்டு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மித்திரன், மேத்
யாதிரி, உபஸ்துதன் எனச் சிறப்புப் பெயர்களாற் கூறுவார்.

(வேறு.)

18. அங்கியி னுதவி யணைந்தியாந் தருவ
சன்றனை யதுவினைத் தூரந்
தங்குறு தேயத் திருந்துட னழைப்பம்
உக்கிரர் தாங்குதே வனையும்;
அங்கியெங்க ளையிங்கொறுக்குந்தா சரையு
மடக்குவோன், றுருவிதி மற்றும்
பொங்குபேரிரதன் றொடுநவ வாத்து
வனையுமே பொருத்துக விவணே.

(இ-ள்.) யாங்கள் அக்கினியி னுதவியைக் கொண்டு தருவச
னையும், யதுவினையும், உக்கிரதேவனையும் தூர தேசத்திலிருந்து
வருமாறழைப்போம். எங்களை யிம்சிக்கும் தஸ்யுக்களை யடக்
குலோனாகிய அக்கினி, தூர்வீதி, பிரகத்திரதன், நவவாஸ்துவ
னாகிய இவர்களை இங்கு கொண்டு வரட்டும்.—(எ-று.) தூர்வ
சன், யது, உக்கிரதேவன், தூர்வீதி, (பாட்டில் இடைகுறுகி
யின்றது.) பிரகத்திரதன், நவவாஸ்துவன் இவர்கள் ராஜ ரிஷிகள்.

(வேறு.)

19. சோதி யுருவ வக்கினியே
தோய்ந்த விவித யஜமானர்க்
காதி யுனையே மதுவாவா
னமைத்தான்; மகத்துக் கெனவுதித்தாய்,
திதி வலியைத் தருங்கணுவன்
சிறந்து கொளுவ வொளிர்கின்றாய்;

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

ரீதிமுறையே மாந்தர்களு
நேடிவணங்குந் தகையோய் ரீ.

(இ-ள்) சோதி ரூபமுள்ள அக்கினியே! பலவிதமான
யாக கர்த்தாக்களுக்காக வேண்டி முதலில் உன்னையே மறுப்
பிரஜாபதி யேற்படுத்தினான். ரீ மகத்துக்கென வுதித்தவன்.
பலரும் வணங்கும் பெருமை வாய்ந்த ரீ அலியைத்தரும் கண்
ணுவ ரிஷி மூட்டப் பிரகாசிக்கிறாய்.—(எ-று.)

(வேறு.)

20. வலியொடு காந்தி நிறைந்துள, வங்கி,
வழங்குறு சவாலிகள் பார்க்கக்
குலைதருபயத்திற் கூர்ந்துள, அணுகக்
கூடிய வல்லவாம்; எம்மை
நலிதரு மிடுக்கண் மிகுமுரண் யாது
மாவதர் நலிதர வெரிப்பாய்;
மலைதரு வேராய் வாய்மடுத் தழிக்கு
மாற்றலர் தமைச்சுட நன்கே.

(இ-ள்.) அக்கினியினது சவாலிகள், ஒளியோடும் பலத்
தோடுங் கூடிப் பார்க்கப் பயங்கரமானவையாம்; நெருங்கக்
கூடியவையும்ல்லவாம். (அக்கினியே!) பலமிகுந்த யாதுமாவ
தர்களை (யாதுதானவரென்னும் அசுரர்களை) எப்பொழுதும்
நாசமாய்ப் போகும்படி நன்றா யெரிப்பாயாக. எங்களைக்
கொன்று தின்னுஞ் சத்துருக்களையும் சுட்டொரிப்பாயாக.—
(எ-று.) யாதுமாவதரெனினும் யாதுதானவரெனினும் ஒக்கும்.

வருக்கம் 11.

37. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 8. சூக்தம் 2.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கோரன் புத்திரன் கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்
தம்: காயத்திரி. தேவதை: மருத்துக்கள்.

(வேறு.)

1. வண்ண மாருதர் தாண்டரும் வன்மையோர்
திண்கை சேர்ந்த தந் தேரின் விளங்குவோர்
எண்ணு முங்கள் கிரீடைக் குழுவின்
கண்ணுவர்களே! காயனஞ் செய்யமினே.

(இ-ள்.) கண்ணுவ வம்சத்து மேதாவிக்களே! கிரீடையிற் சிறந்தவர்களும், தடுக்க முடியாத வலிமை புள்ளவர்களும், தங்களது பலமான தேரிற் சோபனமாய் வீற்றிருப்பவர்களுமான உங்கள் மருத்துக்களை (உங்களுடைய துணைக்காக)ப் பாடி மகிழ்விப்புகள்.—(எ-று.)

2. புள்ளி மாடுமே போரில் வழங்குற
மெள்ளரும் படை, வாசியொடு மொளி
கொள்ளுற மணியோடுங் குலவியே
யள்ளு காந்தி யணைந்து பிறந்தவர்.

(இ-ள்.) (தமது வாகனமாகிய) புள்ளி மாடுமே, போரில் உபயோகிக்கும் ஆபுதங்களோடும் (சத்துருக்களை நடுங்கச்செய்யும்) (வாசி) தொனி விசேஷத்தோடும், காந்தியோடுகூடிய ஆபுரணங்களோடும், சுயம்பிரகாசத்தோடு கூடப் பிறந்தவர்கள். (அவர்களைத் துதியுங்கள்.)—(எ-று.) வாசி, வாணி, சப்த விசேஷம்.

3. கைதரிக்குங் கசையின் றொணியினை
யைதி னிவ்விடந் தன்னி னியைந்தியான்
வெய்தி னோருவென்; மேவிய போரினஃ
தெய்து விக்கும் பலவித வீரமே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களில்) கைகள் தாங்குகின்ற (குதிரையை யடிக்கும்) சவுக்கின் சப்தத்தை இங்கிருந்தே யான்கேட்பேன்; அச் சப்தம், யுத்தத்தில் பலவித வீரத்தன்மைகளையும் எப்பொழுதும் அடையுமாறு செய்யும்.—(எ-று.)

4. தேவர் தந்தருள் செய்ய மறையினை,
மேவு மொன்னலர் வெல்லரும் வன்மையர்
பாவு கீர்த்தி பரந்த மருத்துவர்க்
காவலோடு மனைத் திசைபோற்றுமின்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் கொடுத்தருளுகின்ற நல்ல மந்திரத்தைப், பகைவரால் வெல்ல முடியாத பலமுள்ளவரும் கீர்த்தி பரந்தவருமாகிப் மருத்துக்களிடத்துச் சேர்த்து, அதனைப் பாடுவீர்களாக.—(எ-று.) பிரஹ்ம என்பதற்கு மறை அல்லது மந்திரமென்னுது 'அவிக்கான அன்னம்' என்பார் சாயணர். அந்மேல் 'தேவர் தந்தருள் செய்ய வவியினை' என்க.

5. ஆக்க ணப்ப ணழிவில் கிரீடையை
யாக்கு தேசினே யேத்துமின் அன்னது
துக்கின் மாருதர்த் தேய்வ(து) இர தத்தாற்
மேக் குதரத்துச் சேர்ந்து வளர்ந்ததே.

(இ-ள்.) பசுக்களுக்கு மத்தியில் அழிவில்லாததாய்க் கிரீடக்கும் ஒளியினை (தேஜஸை)த் துதியுங்கள்; அத் தேஜஸ் மாருதர்களைச் சேர்ந்தது. அதுவே (பசுவின் பாலாகிய) ரஸத்தினால் நிறைந்த வயிற்றிற் பொருந்தி வளர்ந்தது.—(எ-று.) பசுக்களென்பது தாய்மாரான பிருசுனிிகள் என்பார் சாயணர். (Gauh Gma) கௌ: கம் இதி (Bhoo) பூ நாம ஸுபடிதத்தவாத் என்பார் அவரே. ப்ருசுனி, பூமி என்பது மண் 1 சூக், 14, ரிக் (செய்யுள்) 3 ற் சொல்லப்பட்டது.

6. தாரும் வானு நடுங்குறத் தாக்கிடும்
வீரர்கா ளவை மேவித் தருதுனி
நேர வாட்டும் பொழுதினி னும்முளே
சா ருறுதிப் பெரியவன் யார் சொலீர்?

(இ-ள்.) பூமியையும், வானத்தையும் மோதி யாட்டுகின்ற வீரர்களே! (மருத்துக்களே!) நீர் எப்பொழுதும் மர றுனியையசைப்பதுபோலப் பூமியையும், வானத்தையும் நடுங்கச்செய்யும்போது உங்களுக்குள் பிரபலமானவனும் உறுதி வாய்ந்தவனுமான பெரியவன் யாரென்று சொல்லுவீர்களாக. (எல்லாரும் பெரியவர்களே என்றபடி.)—(எ-று.) அந்தம்ந என்பதற்கு வஸ்திரத்தின் றுனியை உதறுவதுபோல என்பார் மேலூட்டாரிசிரியர்(Griffith).

7. உக்கிரத் தும் வரவுணர் மாந்தர்கள்
தக்க தம்மிலத் துணைத் திரம்பெற
நிற்கு மாறு நிறுவினர் பர்வத
மொக்க நற்கிக ரங்களு மோடின.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) உங்களுடைய உக்கிரமான வரவையுணர்ந்த மனிதர்கள் தங்களுடைய வீட்டுத் துணைகளை (வீடு விழுந்து விடுமோ வென்னும் பயத்தினால்) உறுதியாக நாட்டினார்கள். உங்களது வரவை நினைத்துப் பயந்து, பர்வதங்களும், மலையுச்சிகளும் நடுங்கி யோடின.—(எ-று.)

மண்டலம் 1. குக்தம் 37.

8. நரைதிரை மூப் பியைந்து நலிவுறு
மரைச னற்பகை யஞ்சுதலிற் புவி
விரையு ரீவிர் விளையாட்டுறுகையின்
இரைந்து பீதி யியைந்து நடுங்குமே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) நீங்கள் வேகமாகப் பூமிக்கண் வந்து விளையாடும்போது, வயது சென்ற அரசன் பகைவனது வரவை யெண்ணி நடுங்குவது போலப் பூமியானது பயத்தினால் நடுங்கும்.—(எ-று.)

9. பெரு கெவர்தம் வலியிற் றிவிபுவி
யிருதி றத்தினி னெய்தி நடக்குமம்
மருதர் தோன்றிய வானந் திரமதாம்;
பெருகத் தாய்வயிற் பட்சிகள் பேர்வுறு.

(இ-ள்.) யாருடைய வல்லமையைத் தாங்கி வாணும் பூமியும் இரு வகையாகப் பிரிந்து எப் பாகத்திலும் பாவிக்கிடக் குமோ அந்த மருதர்கள் உற்பவித்த ஜனனஸ்தானமாகிய ஆகாயம் ஸ்திரமானதாகும். அத் தாய்ஸ்தானமாகவுள்ள ஆகாயத்தைப் பட்சிகள் தாண்டிச் செல்ல மாட்டா. (அப்பேர்ப்பட்ட ஆகாயத்தில் நீங்கள் பிறந்தீர்களென்று மருத்துக்களைத் துதித்தபடி.)—(எ-று.) மருதர், மருத்துக்கள், மாருதர், மருத்துவர் என்பன ஒரு பொருட்களினவிகள். இப்பாட்டில் வய: என்ற சொல்லுக்கு வேறு பொருள் தந்து 'தமது தாயினிடத்திருந்து அவர்கள் (பிறருக்குப் பலந் தருவார்கள்) ஆம். அவர்களது பல மிரண்டுபங்கு கூட வுள்ளது.' என உரை கூறுவர் மேனாட்டாகிரியர்.

10. அன்னர் வாக்கி னுதித்தவ ராடியே
துன்னு காலையிற் றேயம் பெருக்குவார்;
அன்ன ரீரைக் குடிக்க முழங்குமா
முன்னிச் சானுரீ ரோட முயக்குவார்.

(இ-ள்.) மேற்சொன்ன தகைமையாகிய வாக்கிலுற்பவித்த மருத்துக்கள் விளையாடிக்கொண்டுவரும்போது தண்ணீரை விருத்திசெய்வார்கள். அத் தண்ணீரைக் குடிப்பதற்காக, முக்காரம்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

போடுகிற பசுக்களையும் முழங்காலளவு தண்ணீர் செல்லும் படி தூண்டி விடுவார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 13.

11. செல்லும் பாதையிற் சீர்மிகு செல்லினை
மல்லன் மாரி வழங்குவ தில்லதைப்
புல்லு ரீளந் குறுக்குப் புடைத்ததைப்
வேல்லரிதை விழைந்து பெய்விப்பரே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்கள்) தாங்கள் நடக்கும் வழியிலுள்ள தும், தன்னிடத்திலுள்ள மழையைத் தராததும், நீண்டு அகன்று வீங்கினதும், ஒருவராலும் இம்சிக்க முடியாததுமான மேகத்தைப் பெய்யுமாறு செய்வார்கள்.—(எ-று.)

12. மாருதர்களே நீங்கள் வலியியைந்
தாருந் காரணத் தார்த சனங்களும்
பாரிற் றந்தொழில் பார்க்க விடுத்தனிர்
பேரு மேகநீர் பெய்திடத் தூண்டினீர்.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! உங்களுக்குப் பலமமைந்துள்ள காரணத்தினால் ஜனங்கள் அல்லது (பிராணிகள்) தங்கள் தங்கள் தொழிலைப் புரியுமாறு தூண்டினீர்கள். இடம் மாறும் மேகமும் மழையைப் பெய்யும்படி ஏவினீர்கள்.—(எ-று.) வடமொழி மூலத்தில் 'கிரீந்' என்றுள்ளது. ரிக் வேதத்தில் கிரி, பர்வதம் என்னும் சொற்கள் மேகத்தைக் குறிக்கும். மேகமலை யென்றும், பர்வத்திற் பயன் (மழை) தருவதென்றும் பொருள்படும்.

13. என்று மாருத ரெந்நெறி செல்கிறு
ரன் றவந்நெறி யன்னவர் மாற்றத்தார்
றுன்றி நிற்கும்; தொனியினை யாரெனு
மன்றத் தஞ்செவி வாய்மடுத்தார் கண்டீர்?

(இ-ள்.) மருத்துக்கள் போகும் வழியிலெல்லாம் அவர்களது சப்தத்தால் அவ்வழி நிறைந்திருக்கும். அவர்களது சப்தத்தை யாராயினுந் கேட்டிருக்கிறீர்களா?—(எ-று.)

மண்டலம் 1. சூத்தம் 38.

14. விரைவின் மேவுறு வெம்பரி யூர்ந்துரீர்
விரைக கன்மப் புவியினை வேண்டியே ;
தெரியிற் கண்ணுவர் சேர்ந்துமைச் சேவிப்பா
ரரிய வன்ன ரிடைநிறை வெய்துக.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) வேகமாகச் செல்லக்கூடிய உங்கள் வாகனங்களின்மே லேறிக்கொண்டு யாக கர்மங்கள் நடக்கும் பூமியினிடத்து விரைந்து தோன்றுவீர்களாக. அங்கே கண்ணுவர்கள் உங்களைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்துத் திருப்தியை யடைவீர்களாக.—(எ-று.)

15. எங்களாற் றரும் யாக பலியெலா
முங்கட் கோகை யுறுத்த வமைந்தவே ;
உங்க ளேவல ராக வுயர்ந்தனம் ;
எங்க ளாபுண் முழுமைபு மீகவே.

(இ-ள்.) எங்களாற் கொடுக்கப்படும் யாக பலிகளெல்லாம் (மருத்துக்களே!) உங்கட்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருவதற்காகவே யேற்பட்டன. எங்க ளாபுட் காலமெல்லாம் உங்களை லேவிப் பதிலேயே செலவிடுகிறோம். அதனால் எங்களுக்கு முழு ஆப னையும் தருவீர்களாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 14.

38. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 8. சூத்தம் 3.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கோரனது புத்திரன் கண்ணுவன். வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி. தேவதை: மருத்துக்கள்.

1. தாதை புத்திரன் தன்னைப் பிடித்தவி
னோது நற்றுதி கேட்பீ ருமதிரண்
டாதரக் கரத் தென்ற ணிவீ ரொமைக்
கோது தீரத் துணித்த குசையுளீர்.

(இ-ள்.) ஸ்துதிப்பிரியரும், நறுக்கிய தருப்பையையடைந் தவர்களுமான (மருத்துக்களே!) பிதாவினது கையில் புத்திரனைப்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

பிடிப்பதுபோல எங்களை எப்பொழுது உங்களுடைய கைக ளால் தாங்குவீர்கள்?—(எ-று.) வருத்தபர்ஹிஷ:- யாருக்காகத் தருப்பை நறுக்கப்பட்டதோ அவர்கள்.

2. எங்குளீ ரிற்றை யெண்ணு மகமின்றி ?
மங்குல் செல்லுவீர் மண்ணினி லேனுமீர் ?
துங்க வாக்க டொனியி னியட்டாவி
னங்க நல்லொலி யாரும் புவியன்றி ?

(இ-ள்.) எங்கு நிற்கிறீர்கள்? தேவயஜந்தேசத்துக்கு ஏன் வரவில்லை? ஆகாயத்திலேயே செல்லுவீர்கள். ஏன் பூமியிற் செல்வதில்லை? பசுக்கள் சத்தமிடுவதுபோல உமக்குப் பூமியல் லாத வேறெவ்விடத்தில் யாக கர்த்தாக்கள் சப்தத்தோடு மறை யோதுகிறார்கள்?—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் உங்களுக்குப் பால் கொடுக்கும் பசு எங்கே சப்தத்தோடும் விளையாடு மென் பார். காவோந என்ற சொற்றொடரி லுள்ள 'ந' சப்தத்தை உபமாவாசகமாகக் கொள்ளாமல் அவர் அப்படியுரை எழுதி யுள்ளார். புவியன்றி யாருமாவென வினாவாகக் கொள்க.

3. மருதர்கா ணவ மன்னு தனமெங்கே ?
அரதனங்க ளளித்திடு வாழ்வெங்கே ?
கருது செளபாக் கியமெலாங் கண்ணுற
வரிதி னாயின வாரந்த வவையெங்கே ?

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! புதியதரமாகத் தோன்றிய (பிரஜைகளும், பசுக்களும் சேர்ந்தான) தனம் எங்கே? மணி முத்துக்களைத் தரும் உங்களுடைய வாழ்வு (செல்வம்) எங்கே? எல்லா ஸௌபாக்கியங்களும் (யானை, குதிரை முதலிய வாழ்வு களும்) எங்கே? (அவற்றோடு எதிர்ப்படுவீர்களாக.)—(எ-று.) ஸும்நா, ப்ராஜா பசு ரூபாநி தநாநி என்பார் ஏன்? ப்ராஜாவை பசுவ: ஸும்நம் என்பது தைத்திரீய ஸம்ஹிதை.

4. பிருச்சினியன்னை பெற்ற மருதரே!
அருச்சுதர் ரீர் மாணத்த ராகினுங்
கருச்சிதையக் கதித்துமை யேத்துவோ
னருச்சிக் கத்தருந் தேவனே யாகுவான்.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 38.

(இ-ள்.) பிருசுனியாகிய தாய் பெற்ற மருத்துக்களே! அரிய சுதர்களாகிய நீங்கள் மாண தர்மமுள்ள மறுஷ்யர்களாகத் தோன்றினாலும் உம்மை வணங்கித் துதிப்பவன் அர்ச்சிக்கத் தகுந்த தேவ னாவான்.—(எ-று.) பிருசுநி-பன்னிறமுள்ள பூமியென்று மேனாட்டாசிரியரும், தேனு அல்லது பசு வென்று சாயணரு முரை கூறுவர். பிருசுநி மாதர: என்னுஞ் சொற் றொடருக்குபிருசுநியைத் தாயாகவுடையவர் என்பது பொருள். அவர்கள் மருத்துக்களாம்.

5. புல்லு மேய்ந்திடு மாவெனப், போற்றுவோ
ரல்லு மெல்லு மணந்து துதிப்பினுள்
சொல்லும் போற்றி னவா சுருங்காதுறல்;
புல்லுறுதறல் போக் கியமன் னெறி.

(இ-ள்.) ஸ்தோதாவானவன் எவ்வளவு துதித்தாலும் ஆசையடங்காமல் புல்கறிக்கும் மிருகத்தைப்போலப், பின்னும் பின்னும் துதித்துக்கொண்டே யிருக்கட்டும். அவனுக்கு யம பாதையிற் செல்லும் செலவு மில்லாதிருக்கட்டும். (அதாவது அவன் மாணமடையாம விருக்கட்டும், என்றபடி).—(எ-று.) அல்லு மெல்லு மணந்து துதிப்பினும் என்பது வடமொழி மூலத்திலில்லை. போக்கியம் அல்லெறி எனப்பிரிக்க.

வருக்கம் 16.

6. வெல்லரும் வளி மீக்கொண் டெமையிவட்
கொள்ளு நிர்ருதி யெம்மைக் கொலைசெயா
தொல்லும் வாய்தொறு மெங்களை யோம்புகு;
செல்லுக வது சேர்ந்த தவிப்பொடே.

(இ-ள்.) ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத வலியிற் சிறந்து பெருகும் ரட்ச ஜாதி விசேஷமாகிய நிர்ருதி என்னும் (பாப) தேவதை யெம்மைக் கொல்லாதபடி கூடிய விடங்களிலெல்லாம் காப்பிராக! அந் நிர்ருதியும் தனது ஆசைகளோடும் அழி யட்டும்.—(எ-று.) எங்களது விருப்பங்கள் நிறைவேறுதபடி கெடுக்கும் அத்தேவதையும் நாசமடையட்டும் என்றும் சாயணர் பொருள் கூறுவர்.

7. நீரில் பாலையே யாயினு நிச்சய
மாரி சற்றும் வளியிலா தேய்ந்ததை
ஆரும் வண்ண மளிப்ப ரென்றும்மொளி
சாரு ருத்திர மக்கள் வளிமையோர்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) ஒளி சிறந்தவர்களும் உருத்திரனது பிள்ளைகளும் (அல்லது உருத்திரனுக்குப் பிரியமானவர்களும்.) வளிமையுள் ளவர்களுமான (மருத்துக்கள்) நீரில்லாத பாலைவனத்திலும் காற்றில்லாமல் (ஜோவென்று) பெய்யும் நல்லமழையைப் பெய் விப்பார்கள்.—(எ-று.)

8. முழங்கு கற்றா வெனமுால் மின்னரூன்
வழங்கு தாய்தன் மகவயிற் சார்தலொத்
திழிந்து கொட்டு மிடிசொள் மழையொடுந்
தழங்குரலோடும் பின்சொல் தகையதே.

(இ-ள்.) மடி சுரந்துள்ள பசு கதறுவதுபோல மேகத்தில் மின்னல் தோன்றினதும், சப்தமுண்டாகிறது. தாய்ப் பசு கன்றைப் பின்னொடருவதுபோல மின்னலும் இடித்தொனியோடு மருத்துக்களைத் தொடர்ந்து ஸேவிக்கிறது. அப்பொழுது அம் மின்னலோடு மருத் ஸம்பந்தமான மழையும் பெய்கிறது.—(எ-று.) தழங்கு-சூரல் தழங்குரலென்றபிற்து.

9. பொங்கு மீரத்தீற் பூமியை மூடும்போ
திங்கு நீர்வகித் தேங்குறு மேகங்கள்
தங்கு நல்லொளி சாரும் பகலையும்
மங்கு லாகவே மாற்றி விளைக்குமே.

(இ-ள்.) நீரைச் சுமக்கும் மேகங்கள் பூமியை ஈரத்தால் நிறைவிக்கும்போது பகற்காலத்தையும் இருட்கால மாக்கிவிடு கின்றன.—(எ-று.)

10. மருதர் பேரொளி வாய்ந்திடி கொண்டபின்
அரிதி னுண வகங்கள் புவிபினிற்
பெரிதியங்குவ பெட்டின் மனிதரும்
இரிதருகுவர் கம்பனத் தெய்தியே.

(இ-ள்.) மாருதர்கள் கர்ச்சிக்கத் தொடங்கினவுடன் பூமி யிலுள்ள எல்லாக் கிருகங்களும் நடுக்கத் தொடங்குகின்றன. அவ்விடுகளி லுள்ள மனிதர்கள் எப்பொழுதும் மிகவும் நடுங்கு கிறார்கள்.

வருக்கம் 16.

11. மருதரே திடம் வாய்ந்த கரங்கொடிங்
கிருகரையு மியைந்த வணைக்குளே
யொருதடையு முறாது வழங்குஅந்
திருநதி யிலக் சேன்றிவட் சேருமே.

(இ-ள்.) மருதர்களே! திடம்பொருந்திய கைகளோடு கூடி இரு பக்கத்திலு முள்ள அணைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு தடையு மில்லாம லோடும் நதியை இலட்சியமாகக்கொண்டு சென்றடையுங்கள்.—(எ-று.)

12. தேருருளையின் கட்டுத் திரமதா
ஆருக; உம் பரி ரத மங்ஙனே;
வாரணிந்த விரற் கடிவாளமுஞ்
சீரிற் கோலச் சிறப்புறச் சேர்கவே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) உமது தேருருளையின் கட்டுத் திரமாயிருக்கட்டும். உமது தேரும் குதிரைகளும் உறுதியாயிருக்கட்டும். உமது குதிரைகளைக் கட்டி யிழுத்துப் பிடிக்குங் கடிவாளமும் உங்களது விரல்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு ஸாவதானமாக அமரட்டும்.—(எ-று.)

13. தேவ ரூபம் விளக்கு மறையிறை
பாவு மந்திர நற்பதி, யக்கினி,
யோவில் தோற்றத் தொருவனா மித்திரன்,
மேவு மாறு விழைந்திவட் கூவுக.

(இ-ள்.) ரித்விக் கூட்டங்களே! தேவதா ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் வாக்கியங்களால் மந்திரங்களுக்கு (அல்லது ஹவிக் கான அன்னப் பொருள்களுக்கு)ப் பதியை (மருத்துக் கூட்டத்தையும், அக்கினியையும் கண்ணுக்கினிய தோற்றத்தை (காட்சியை) யுடைய மித்திரனையுங்கூட ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்காகக் கூவுங்கள்.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் இதற்கு வேறுவிதமாகப் பொருள் கூறுவார். 'மித்திரனைப்போல் அழகான மறைப்பதியாகிய அக்கினியைத் துதிப்பதற்காக இந்தப் பாட்டினால் இங்கே அழைக்க' என்பர்.

14. கவி யியற்றிக் கடிதி னமைக்க; அக்
கவி, மழையெனக் காண விரிபொருள்
சுவை பொருந்திடத் தோய்த்திட; உக்தியஞ்
செவிகொள் காயத்திரி மறை செப்பவே.

(இ-ள்.) ரித்விக் சமுஹமே! உங்களது வாயினால் உடனே ஸ்தோத்திரத்தைக் கவனஞ்செய்யுங்கள். அந்த ஸ்தோத்திரமாகிய சலோகத்தை, மேகம் மழையைப் பெருக்குவதுபோலப், பொருள் விஸ்தாரமாக வுள்ளதாக வமைபுங்கள். சஸ்திர யோக்கியமான காயத்ரிச்சந்தஸோடு கூடிய சூக்தத்தைப் படியுங்கள்.—(எ-று.) உக்தம், சஸ்திரம்; மண். 1, சூக். 6, செய். 8 பார்த்து.

15. பெருகு காந்திப் புகழ்ச்சியிற் பேசுவோர்க்
கருகமான மறையொடு மார்க்கிடு
மருதர் நற்குழு வந்தித் தெழுகவே;
யருகி னிங்கவ ராக்கத் தமர்கவே.

(இ-ள்.) ரித்விக் ஸங்கமே! பிரகாசத்தோடுகூடியவரும், துதிப்பதற்கு யோக்கியமானவரும், அர்ச்சனையோடுகூடியவரும், (அல்லது அர்ச்சிக்கும் மந்திரங்களோடு கூடியவரும்) ஆன மருத்துக் கணத்தை நமஸ்கரித் தெழுகுங்கள். நமது இக் காமத்தில் அவர்கள் ஓங்கி வளரட்டும்.—(எ-று.)

39. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 8. சூக்தம் 4.

10. இருக்குக்களுள்ளது.

ரிஷி: கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: ஒற்றை இருக்குக் களுக்குப் ப்ரஹ்மி, இரட்டை யிருக்குக்களுக்கு ஸ்தோப்ரஹ்மி. தேவதை: மருத்துக்கள்.

(வேறு.)

1. சூரன் கிரண மெனநீவிர் தூர நின்றும் வலிமையினால்,
ஆருந் தாவ ரங்கடமை யாட்டி வீழ்த்து மாருதரே!
சாருங்காலை யார்மகத்தே சார்வீர்? யாவர் துதிகேட்பீர்?
தாரி னெங்கே செல்குவீர்? சாற்றீர் யாருக் களிசெய்வீர்.

(இ-ள்.) சூரியனது தேஜஸானது தூர தேசத்திலிருந்து வீழ்வதுபோலத், தூரத்திலிருந்தே கருத்தக்க உமது பலத்தினால் தாவராதிகளை யசைத்தாட்டும் மருத்துக்களே! யாருடைய கிருதுவுக்கு (யாகத்துக்கு) நீங்கள் செல்லுவீர்கள்? யாருடைய ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்பீர்கள்? எந்த தேவயஜன தேசத்துக்குப் போவீர்கள்? யாருக் கறுக்கிரகம் செய்வீர்கள்?—(எ-று.) தேவயஜன தேசம், யாகஞ்செய்யுமிடம்.

(வேறு.)

2. துங்களா யுதமும் பகைவரா வாரை
நாக்குறும் வலியியைந் துறுக;
அங்கமா யவரை யடக்கியே வலிப்பா
னமைந்துற வுறுதியைப் பின்னூர்
துங்கவும் வலிமை மாயையைத் துதைந்து
துகளுறு மனிதர்தம் வலிபோ
லிங்குறு தென்றும் யாவரும் புகழ்வா
னியைந்துசீர் பொருந்திவாய்ப் புறவே.

(இ-ள்.) உங்களாயுதங்கள் பகைவரைத் தள்ளிவிடுவதற்கு வேண்டிய பலத்தை யடைந்திருக்கட்டும்; மேலும் அவரை அடக்கியானுவதற்கு வேண்டிய உறுதியைப்பெற்று நிற்கட்டும். உமது பலமானது மாபாவிக்களாகிய மனிதரது பலம்போலல்லாமல் எப்பொழுதும் யாவரும் புகழும்படியான கிர்த்தியைப் பொருந்திச் சிறந்து நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

(வேறு.)

3. திரத்தின் மருவு மரங்களினைத்
திருகி வீசித் தூரவெறிந்
தூரத்திற் நிண்மைக் கல்வினையு
மொன்றிரண்டா வுடைக்குங்கால்
வரத்துத் தாருச் சோலைநடு
மகிழ்ந்து செல்வீர், வீரர்கள்,
வருத்து நாகப் பிளவுகளின்
வழியாப் பக்கல் சார்வீரே.

(இ-ள்.) ஸ்திரமாக நிற்கும் மரங்களைத் திருகி வீசியும், உறுதிவாய்ந்த மலைகளை யுடைத்தும் மரச் சோலைகளுக்கிடையிற் செல்லும் வீரர்களே! நீங்கள் பிளக்கும் மலை விடவுகளின் வழியாக அம் மலைச்சாரல்களுக்குச் செல்வீர்கள்.—(எ-று.)

(வேறு.)

4. பகைவரை மேற்கொண் டழிக்குறு மருதீர்!
பரந்தவிப் புலியினும் வானூர்
தகைபெற வுமக்குப் பகைவனே யிலையாற்
சாற்றுருத் திரன்மகா ரானீர்!
வகைபெற நாற்பத் தொன்பதின் மருநீர்
மருவலர் தமையெதிர் தடுக்க
மிகையுறு வலியை யிறையினி வின்று
மேவுவீ ரொற்றுமை சிறந்தே.

(இ-ள்.) ரிசாதஸர்களாகிய மருத்துக்களே! விண்ணுலகத்திலும், பூமியிலும் உங்களுக்குச் சரியான சத்துருக்க எரில்லை. உருத்திரனது புத்திரர்களாகிய மருத்துக்களே! நாற்பத் தொன்பதின்மராகிய நீவீர் பாஸ்பா ஐகமத்தியத்தோடுகூடிச் சத்துருக்களுடைய பலத்தை உடனே கெடுக்கத்தக்கவண்ணம் உங்களுக்குப் பலம் விஸ்தாரமாக அமைந்துகிடக்கின்றது.—(எ-று.)

(வேறு.)

5. மலைக டம்மைப் பேர்த் தெரிவார்
மருதர் சோலை மரங்களினிற்
றலைமை யெய்து மவை தம்மைத்
தாறு மாறாய்ச் சாடுவரால்;
உலைவில் வலிமை மருதரே,
யுன்மத் தத்தர் திரிவதுபோற்
பலராத் தேவர் குழுவுடனே
பரிந்தெவ் விடத்துஞ் சார்வீரே.

(இ-ள்.) மருத்துக்கள் (மேரு இமயம் ஆகிய) பர்வதங்களைப் பேர்த்தெறிகிறார்கள். சோலைகளுக்கு நாயகங்களாக விருக்கும் (வடம், அச்வத்தம் முதலிய விருட்சங்களை) ஒன்றோடொன்று விலகிப்போகும்படி சாடுகிறார்கள். வலியிருந்த மருத்துக்களே! மதோன்மத்தர்கள் தங்க ளிச்சைப்படி திரிவது போலத் தேவர் கூட்டத்தோடுஞ் சேர்ந்து பலவிடங்களிலும் திரிகிறீர்கள்.—(எ-று.) வடம்-ஆல்: அச்வத்தம்-அரசு. படர்க்கை முன்னிலை மாற்றைக் கவனிக்க.

வருக்கம் 18.

மண்டலம் 7. குத்தம் 39.

(வேறு.)

6. உங்கணற் தேரிற் புள்ளிவாய் மாணை
யுறுதியாய்ப் பூட்டினீ ரிவற்றுண்
மங்குறாச் சிவப்பு மாந்நடு நின்று
மற்றத்தே ரிழுக்குறு மைய ;
சங்குறு கடல்குழ் புவிமுழும் வரவைத்
தகைபெற வுணர்ந்தனள் ; ஆங்கே
தங்குறு புருடர் சாற்றலா நடுக்கிற்
றங்கினர் பிறரொடு தாமே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) உங்களது தேரில் புள்ளியோடு கூடிய மாண்களைக் கட்டினீர்கள். அவற்றில் சிவந்த நிறமுடைய மாண் நடுவில் நின்று அத்தேரை யிழுத்துச் செல்லும். பூயியுங் கூட உங்களுடைய வரவை யுணர்ந்தது. அப் பூயியின்கண்ணுள்ள புருடர் தாங்கள் நடுக்கமடைந்ததுமாதிரிமே யன்றி மற்றையர்க்கும் நடுக்கமுட்டி நின்றார்கள்.—(எ-று.) சங்குறு கடல்குழ் என்னும் அடை எதுகை நோக்கிச் சேர்க்கப்பட்டது. மற்று, அசை.

(வேறு.)

7. எம்புத் திரரைக் காபாக்கிங்
கேகீர் விரைவி னுருத்திரன்றன்
சொம் புத்திரரே என்றும்மைத்
தோய்ந்து துதிப்போ மெவ்விடையும்;
இம்பர் பூர்வ காலத்தெம்
மிடைவந் தருள்செய் ததுபோலக்
கம்பித்தொழுகுங் கண்ணுவனைக்
கடைக்க ணிக்க வருகவே.

(இ-ள்.) உருத்திரனுக்கு உரிமை வாய்ந்த புத்திரர்களே! 'எங்களுடைய புத்திரரைக் காக்க விரைவாக வருவீர்களாக' வென்று துதிப்போம். பூர்வ காலத்தில் எங்களுக்கு அருள்செய்தது போல நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் கண்ணுவ வம்சத்தினையும் காப்பாற்ற வருவீர்களாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

8. மருதர்கா ளும்மால் மரித்திடு பிறவெம்
மாந்தரா லேவுறு பகைவ
னரிதினெம்மாட்டுற் றெம்மைபுங் கலக்க
வடித்திடி னவனை வல்லபத்தாற்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

பிரிதுறு தேக வன்மையா லும்மைப்
பிரிந்துறு தும்வயி னொழுகுந்
திருவம ருதவி தம்மினா லெம்மைச்
சேருறு வகைபிரித் தருள்க.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! உங்களால் ஏவப்பட்டவனாயினும் மற்றும் எம்போன்ற மர்த்தியரா லேவப்பட்டவனாயினும், ஒரு பகைவன் எம்மைக் கலங்குமாறு இம்சித்தால், உமது வல்லபத்தினாலும், தேக பலத்தினாலும், உம்முடைய சிறந்த உதவிகளாலும் அவன் எம்மையடைய முடியாதபடி பிரித்துவிடுக.—(எ-று.)

(வேறு.)

9. நிறைவிற் பொருந்து யாகத்தை
நேர்தற் குரியோர் நின்மலமா
நிறை ஞானத்தர், கண்ணுவரை
நின்று காத்தார் பூரணமா;
அறையு மருதீர்; அரும்பெயலை
யணந்து முன்னர் மின்னலுமே
தறையி னுறுத நேரவெமைச்
சாரீர் பூன்ற வுதவியொடே.

(இ-ள்.) சம்பூரணமான யாகத்தைப் பெருதற் குரியவரும், நிர்மலமான பரிபூரணஞானத்தையுடையவரும், ஆன மருத்துக்கள் கண்ணுவரைப் பரிபூரணமாகக் காத்தார்கள். மருத்துக்களே! மழை பெய்வதற்குமுன் மின்னல்தோன்றுவதுபோல உம்முடைய பூரண உதவியோடும் எம்மையடைவீர்களாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

10. மங்கலக் கொடையை வழங்குறு மருதீர்
மருவுபூ ரணவலி யமைவீர்
இங்கெவற் றினைபு மியக்குவீ ருமது
வல்லப மியம்பிற் பூரணமே;
பொங்குறுகோபத் திருடியைப் பகைக்கும்
பொருந்தலன் வயின் மற்றோர் பகையை
மங்குறு தோம்பும் பூரண வலியின்,
அம்பென, மருவுவிப் பீரே.

(இ-ள்.) நல்ல தானத்தோடுகூடிய மருத்துக்களே! உலகை நடுங்குறச் செய்பவர்களே! பூரணமான வலிமையை யடைவீர்களாக. உமது பலம் நிறைவாகவேயிருக்கும். இருடிகளைக்கோபித்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 40.

து வாட்டும் பகைவனை யடக்குவதற்காக வேறொரு சத்துருவை அம்பை யேவி விடுவதுபோல விடுவீர்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 19.

40. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 8. சூத்தம் 5.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஸ்டி கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: ஒற்றையிருக்குக்களுக்குப் ப்ரஹதி, இரட்டை இருக்குக்களுக்கு ஸதோப்ரஹதி. தேவதை: பிரஹ்மணஸ்பதி.

(வேறு.)

1. தேவ பூஜை சிறப்போடுஞ் செய்யும் யாங்கள் மறைப்பதியே யாவ லோடு மியாசிப்போ மருளி னுழைபுள் விட்டெழுக்; ஓயில் கொடைகள் மிகத்தருவோர் மருத ருவந்தெம் பால்வருக்; மேவிச் சோமந்தனை வேந்தே மேன்மை யொளியி னூர்த்துகவே.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதியே? தேவபூஜை செய்யும் யாங்கள் உன்னை யாசிப்போம். உன்னிடத்தை விட்டு எழுந்து வருவாயாக; கொடையிற் சிறந்தவர்களாகிய மருத்துக்கள் எங்களிடத்து வருக. இந்திரனே! நீயும் கூட வந்துசோமத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பாயாக. அதாவது விருத்திரனை இம்சிப்பாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

2. பலத்தினுக் குதித்த வொப்பரு மகனே! பதனழி மனிதனு முனையே நலத்தபொன் றரும்வெம் போரினி லுதவி நாடியே கூவுவான் கண்டாய்; வலத்தரு மருதீர், தனம் விழைந் தும்மை மதியுற நயக்குடம் மகனுங் குலத்தரு வீரங் கொடுக்கு நற்பொருளுங் குதிரையு மகிழ்சிறந் தடைக

(இ-ள்.) பலத்தின் புத்திரனே மரணதர்மமுள்ள மனிதனும் உன்னையே பொன்னைக்கொண்டுவரும் போரினில் துணைக்காக வழைப்பான். மருத்துக்களே! செல்வத்தை விரும்பி உம்மை ஸதோத்திரம் செய்யும் அப்புருஷன் பொருளையும் குதிரையையும் அடையட்டும்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(வேறு.)

3. வருக வீண்டு மறைப்பதியே; வருக வாக்குச் சூரிருதை அருகு சாரா தொன்னலனை யமைக்க தேவர் தூரத்தே நரர்கட் திதத்தை யாற்றுநிரை நாட்டுஞ் செல்வம் யாகத்துக் கருக மாகுமதை யெம்மாட் டமைக்க கொண்டு வந்திறையே.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதியே! நீ இங்கு வருவாயாக; ஸூந்ருதா தேவியே, நீயும் வருக; (இப் பிரஹ்மணஸ்பதியாகிய தேவர்கள்) எங்களது சத்துருவைக் கிட்டவரவொட்டாதபடி தூரத்தே நிறுத்துக. நரர்களுக்கு ஹிதத்தைசெய்து யாக யோக்கியமான (அவிச்) செல்வக் குவியலை உடனே எமக்கு அவர்கள் கொண்டுவந்து சேர்க்கட்டும்.—(எ-று.) ஸூந்ருதா என்பதற்குப் ப்ரியஸத்திய ரூபா வாக்க்தேவதா என்பார் சாயணர். அன்பும் உண்மையும் உருவமாயுள்ள வாக்குத் தேவதை என்பது பொருள். இவ்விடத்து பந்திராதஸம் என்னும் பதத்திற்கு ஐந்து விதமான யாகப் பொருள்களையும் எனப் பொருள் கொண்டு பொரி, கஞ்சி, தோய்த்தபால், அடை, தயிர் என்னும் ஐந்துமென்பார் மேனாட்டாகிரியர்.

(வேறு.)

4. எவ்யஜமான நெக்கியம் புரிவோர்க் கியைந்த நற் றனங்களை யளிப்பா னவ்யஜ மான னழிவி லுண்டியினை மறைப்பதி யளிக்க விங் கடைவான்; ஒவ்வொ வளிகொள் வீரரை யளிக்கு மினையினை யொருவரு மேற்கொண் டெவ்வமே புரிய வொருப்படா தேதி லவரினை யொறுப்பவட் டுதிப்பாம்.

(இ-ள்.) எக்கியம் செய்யும் மறையவர்களுக்குத் தனங்களை யதேஷ்டமாகக் கொடுக்கும் யாக கர்த்தா, அழிவில்லாத உணவுப் பொருள்களைப் பிரஹ்மணஸ்பதி கொடுக்கப்பெறுவான். நல்ல வீரர்களைத் தருபவளும், ஒருவராலும் இம்சிக்க முடியாதவளும், பகைவரை வாட்டுபவளு மான இனையை வணங்குவோம்.—(எ-று.) இளை இளா, இடா, மண். 1, சூத். 13,

மண்டலம் 1. சூத்தம் 40.

செய். 9 தையும், மண். 1, சூக். 31 செய்யுள் பதினென்றையும் பார்க்க. இவ்வினை என்னும் பதத்திற்கு இன்னொரு அர்த்தம் மேனாட்டாசிரியர் கூறுவர். அதாவது அவியுண வென்பதாம். ப்ரயாஜத்துக்கும் (யாகத் தொடக்கத்துக்கும்) அறுயாஜத்துக்கும் (யாக முடிவிற்கும்) இடையில் அளிக்கப்படும் அவிக்கு இளை எனப் பெயரென்பர். அற்றேல், 'ஒவ்வுறாவலிகொள் வீரரையளிக்கு மிளையினை யொருவரு மேற்கொண், டெவ்வமே புரியா தெதிர்ப்பவர்க் கெடுக்கு மவியினை யிவர்க்கென வளிப்பாம்.' எனப் படிக்க. இளையினை, அவியினை இளையாகிய அவியை எனப் பொருள்கொள்க. ஆனால் பெரும்பான்மை இளை பிரார்த்தனா ரூப அல்லது கர்மரூப தேவி யென்னும் பொருளிலேயே உபயோகப்படுகிறது. மண். 3 சூக். 7 பார்க்க. மண்டலம் 5 சூத்தம் 42 ல் பூமியென்ற பொருளிலும் வந்துள்ளது. எல்லாவிடத்திலும் இவ்வினை மனுவின் புத்திரி யென்று தைத்திரியங் கூறுவதையே ஒட்டிக்கூறுவர் சாயணர்.

(வேறு.)

5. பிரமணங்கணற்பதியும் பேசும் புகழ்க்குத்தக்கதாம்
வரமார்மறையையே ஹாதாவாய் வழங்குகின்றான்; அம்மறைக்குட்
டரமார் வேந்தும் வருணனுந் தக்க மித்திரன்ருணு
மரியமானு மாதியநற் நேவ ருறைந்தா ரழகினை.

(இ-ள்.) பிரஹ்மணஸ்பதி சஸ்திர யோக்கியமான மந்திரத்தை ஹோதாவின் முகத்தில் நின்று சொல்லுகிறான். அம்மந்திரத்தில் இத்திரன், வருணன், மித்திரன், அர்யமா முதலிய தேவர்கள் குடிக்கொண்டுள்ளார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 20.

(வேறு.)

6. நன்மையை யளித்துத் தோடமே யியையா
மறையினைத் தேவர்க ணயக்கும்
தன்மையா லதனை யாகத்துச் செறிந்த
சற்கவி தாக்கண்மு னவில்வோம்;
வன்மைசார் வீரத் தேவர்கா ளிச்சொன்
மந்திரம் விழைவிரே லுந்தந்
தின்மையே யறியா வழகுசா ராகி
யெலாஞ்செறிந் தடைகவிம் மறையே.

(இ-ள்.) (பிரஹ்மணஸ்பதி முதலிய) தேவர்களே! நன்மைக்குக்காரணமாகும், தோஷரஹிதமாகுமுள்ள மந்திரத்தை

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

யாங்கள் யக்குத்தில் உபயோகிப்போம். வீரத்தன்மை வாய்ந்தவர்களே! (தேவர்களே!) இவ் வுத்தமாகிய மந்திரத்தை நீங்கள் விரும்புவீர்களானால் அழகு பொருந்திய உம் ஆசிகளெல்லாம் அதனிடத்துப் பார்த்து நிற்கட்டும்.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. தேவர் விரும்பு மவன்யாரைச்
சேர்வான்? குசையை நனி நறுக்கி
மேவு மறுட்டா தாப்பிறதே
வெவனை யடைவான்? அவியளித்துச்
சேவை புரியும் யஜமானன்
சேர்ந்த விருத்து விஜர்களுட
னேவில் விவித தனத்தோடு
மொழுகு மில்லைப் படைப்பானே.

(இ-ள்.) தேவர்கள் விரும்பும் அவன் எம் மனிதரை யடைவான்? தருப்பையை நறுக்கு மறுட்டாதா (பிரஹ்மணஸ்பதியைத்தவிர வேறு) எந்தத் தேவனைப் போய்ச் சாணம்புகுவான்? ஹவியைத் தத்தஞ்செய்து யாகம் புரியும் யாககர்த்தாதன்னோடு கூடியுள்ள இருந்துவிக்குக்களோடு யாகப்பிரதேசத்தில் நின்று (புத்திர பெளத்திரர்களோடு கூடிய) வெகுவிதமான தனத்தைத் தன்னிடத்துக் கொண்டுள்ள கிருஹத்தினைப் பெறுவான்.—(எ-று.)

(வேறு.)

8. வலியினைக் கூட்டி வளர்த்தபி னரசர்
துணைகொடு பகைவரை வதைப்பான்;
நலிபயச் செருவே யாயினும் விடுதி
நலம்பெறத் தாங்குவான்; அன்றிக்
குவிச முன்னாண படையுள வவன்றன்
குவிதனப் போர்கொள்வா ரெவரே?
யினிவுற வுல்லங்கனம் செய்வோ ரிலை; பின்
எளியபோர் பொருநரு மிலையே.

(இ-ள்.) (பிரஹ்மணஸ்பதியாகிய தேவன்) தனது பலத்தை யதிகப்படுத்தி அரசர்களுடைய (வருணன் முதலிய தேவர்களுடைய) உதவியைக்கொண்டு சத்துருக்களை வதைக்கிறான். பயங்கரமான போரிலும் வசிக்கத் தகுந்த வீட்டை யளிக்கிறான் (ஒடுவதில்லை.) அல்லாமலும் வச்சிராயுதம் முதலிய

மண்டலம் 1. சூத்தம் 40.

ஆயுதங்களை யுடைய அவனது வெகுதன காரணமான பெரும் போரிற் பிரவேசிக்கிறவர்கள் வேறொருவரு மில்லை. அவனைக் கேவலமாக வெண்ணி யுல்லந் கனம் செய்வோரு மில்லை. அவனது அற்பப் போரிலும் அவனோடு சண்டை செய்பவர்களில்லை.—(எ-று.)

வருக்கம் 21.

41. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 8. சூத்தம் 6.

9 இருக்குக்களுள்ளது.

ரிஷி: ஷட கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்ரி. தேவதை, 1-3 வருணன், மித்திரன், அர்யமான்; 4-6 ஆதித்தியன்; 7-9 வருணன், மித்திரன், அர்யமான்.

(வேறு.)

1. உத்தமக்குண மோங்கிய ஞானியர்
மித்திரன் வருணன் டொடரியமான்
சித்த முன்னிச் சிறப்புறக் காக்குமல்
வுத்தமன் பகையை யுடன் கொல்வனே.

(இ-ள்.) நல்ல மேதாவிகளாகிய மித்திரன், வருணன், அர்யமா என்னும் மூன்று தேவர்களும் விரும்பிக்காக்கும் அம் மனிதன் பகைவரை உடனே கொல்லுகிறான்.—(எ-று.)

2. தேவ ரெவ்யஜமானற் றெரிந்துத
மோவில் கையி னுதவியதென்ன, சிர்
பாவு செல்வம் பரந்தவன், நெவ்வரின்,
தாவி லன்னவர் காக்கத், தயங்குவான்.

(இ-ள்.) எந்த யஜமானன் (மித்திரன், வருணன், அர்யமா வென்னும்) தேவர்கள் தங்கள் கையினால் யகாடுத்தது போலச் செல்வத்தைப் பெறுகிறானோ, அந்த யஜமானன், அத்தேவர்களே அவனுடைய சத்துருக்கள் அவனை இம்சிக்க முடியாதபடி காத்து நிற்க, ஒங்கி வளர்கிறான்.—(எ-று.)

3. இன்ன மன்னவ ரெவ்யஜ மானுக்கா
மன்னு சத்துருக் கோட்டையை வாட்டியே

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

பின்னு மொன்ன லர்ப் பேர்த்தெறி கின்றனர்
அன்ன வன்றன் றுரித மழிவுறும்.

(இ-ள்.) இத்தகைய மன்னவர்கள் (வருணனாதியர்) எந்த யஜமானனுக்காகச் சத்துருக்களின் கோட்டையை விசேஷமாக நாசப்படுத்தி அப் பகைவர்களையும் அழிக்கிறார்களோ அவ் யஜமானனது பாவங்கள் அழிவை யடைகின்றன.—(எ-று.)

4. ஒப்பி லாதித்தியர் மகமேய்நெறி
செப்ப னிட்டுச் சிறந்த தகையது;
செப்புந் கண்டகர் சேர்ந்துறையாது; இவண்
தப்பியை யவி சார்தலில் உங்கட்கே.

(இ-ள்.) ஆதித்தியர்களே! கூட்டமாக மகத்தை நோக்கி வரும் உமது பாதை இலகுவாக வரக்கூடியது; கண்டகர்களோடு கூடினதல்லவாம். உங்களுக்கு இக் கர்மத்தினிடத்தும் நிஷேதிக்கத் தக்க அவிப்பொருள்களில்லை. (அதனால் நீங்கள் இங்கு வரவேண்டும்).—(எ-று.) ஆதித்தியர், அண்மை விளி.

5. வீர மிக்க வாதித்தியர் வேண்டிரீர்
சாரு நேர்மை நெறியினிற் சார்த்தியே
யாரு மன்போ டளிக்குமல் வெக்கிய
நேரு மும்மறு போக நிறைகவே.

(இ-ள்.) வீரர்களாகிய ஆதித்தியர்களே! நீங்கள் விரும்பி ஒழுங்கான நெறியில் அமைக்கும் அந்த யக்கும் உங்களுடைய உபயோகங்களுக்காக ஏற்பட்டும்.—(எ-று.)

6. பாரி னும்மருட் பண்பமை மர்த்திய
னாரும் வெல்லரு நல்வளி யார்த்துமீக்
கூருஞ் செல்வந் குலவு மணியெலாஞ்
சாரும்; அன்றி யவன் மகவும் பெறும்.

(இ-ள்.) (ஆதித்தியர்களே!) உங்களா லறுக்கிரகிக்கப்பட்ட மர்த்தியன் (மாண தர்மம் பொருந்திய யஜமானன்) யாவராலும் வெல்ல முடியாத வலிமை நிறைந்து ரத்நங்களோடு கூடிய

மண்டலம் 1. சூக்தம் 41.

செல்வங்களை யெல்லா மடைவான். அல்லாமலும் புத்திரப் பேற்றையும் அடைவான் (எ-று.) ரத்நம் என்னும் பதத்துக்கு ரமணீயம் என்னும் பொருள்கொண்டு ரமணீயமான எல்லாச் செல்வங்களையும் பெறுவான் என்று சாயணர் பொருள் கூறுவர்.

7. நண்பர்கள் வருணன் மிகநாடிய
பண்புசார் பக்கியங்களை மித்திர
னெண்மை யார்ந்த வரியமானும் உவந்
தெண்ணு மம்மறையை யெங்ஙன் சாதிப்பாம்.

(இ-ள்.) தோழர்களே! (இருத்தவிரர்களே) வருணன் மிக விரும்பிய பக்திய ரூபமான ஸ்தோத்திரங்களையும், மித்திரன் அர்யமா, இவர்கள் உவக்கும் மந்திரங்களையும் நாம் எப்படிப் பாடி முடிப்போம்.—(எ-று.) பக்கியம்-பக்கணம், தின்பண்டம், ஈண்டு தின்பண்டம் போல் ருசியாயுள்ள ஸ்தோத்திரங்களைக் குறித்தது. இப் பொருட்டு வடமொழி மூலத்தில் ப்ஸர: என்றுள்ளது.

8. தேவ யாஜநஞ் செய்பவனுக் கிவண்
ஒவுறாது தீங்குட்டுவோன், தீமையை
மேவு சாப மிடுபவன், எண்ணி யான்
குவலேன்; றுதிகூர்ப் பழகுவேன்.

(இ-ள்.) தேவயஜனம் செய்பவனுக்குத் தீங்கிழைப்பவனைக் கெடுக்க வெண்ணியாவது, அல்லது யாக கர்த்தாவைச் சபிப்பவனை நினைத்தாவது யான் உங்களைத் துதிமூலமாய்க் கூவுவதில்லை. ஆனால் எல்லாவிடத்திலும் உங்களைத் துதிக்கும் பழக்கம் உண்டாகும்படியே துதிப்பேன்.—(எ-று.) பகைவர்களைக் கெடுப்பதும், சபிப்பதும் உங்கள் தொழில் என்றபடி.

9. பகடை நான்குந் கரத்தினிற் பற்றியோன்
றகவுருட்டித் தரையின் விழுத்துமு
னிகவயி னவன்றன்னை வெருவனின்,
மிக வெருவுக; வெம்மொழி யிச்சிக்கல்.

(இ-ள்.) நான்கு பகடைக் காய்களையும் கையிலேந்தி உருட்டிக் கீழ் விழ்த்துவதற்கு முன் அவனைக் கண்டு (ஜயம் வருமோ, அபஜயம் வருமோ வென்று) பயப்படுவதுபோல

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

தேவ யஜன விரோதியைக் கண்டு பயப்படுக. அவனது துஷ்ட வார்த்தைகளை விரும்பா தொழிக.—(எ-று.)

வருக்கம் 23.

42. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 8. சூக்தம் 7.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம் : காயத்ரி. தேவதை : பூஷன்.

1. பூட யாமிவட் போகு நெறிக்கணை
நேடு மத்தல நேடி வருகவே;
யீடில் முட்டுக ளெத்தனை நீக்குச;
கூட முன்செல்க கொண்மு பெறுந்தேவே.

(இ-ள்.) பூஷனே! யான்கள் செல்லும் நெறியில் எவ்விடத்தில் உன்னைத் தேடிக் கூவினும் அவ்விடத்தே வருக. வழியில் எவ்வளவு இடையூறுகள் நேரினும் அவற்றை நீக்குக. மேகம் பெற்றெடுத்த தேவனே! எங்களோடுகூட எங்களுக்கு முன்றைச் செல்லுவாயாக.—(எ-று.) பூஷன் ஜகத்போஷகப் பிருதுவியபிமானி தேவன்; மண்., 1, சூக். 16, செய். 3ன் உரையையும் நோக்குக. ஈண்டு அவன் ஜல விமோசன மேகத்தின் புத்திரன் என்றும் சொல்லப்பெற்றான்.

2. செல்லும் பாதையிற் சேரத் தடைசெய்து
வெல்ல வெல்லா விருகக் குணத்தனைப்
பல்வி டைஞ்சலும் பாரிப்ப வன்றனை
மல்வி னோட்டுக மார்க்கத்துப் பூடனே.

(இ-ள்.) பூஷனே! போகும் நெறியிற் போகவொட்டாதபடி தடுப்பவனும் வெல்லற்கரியனும் ஓராயைப்போல வெங்கள் தனத்தை யெல்லாம் பறிப்பவனும், பலவித இடையூறுகளைப் பரப்புபவனுமான சத்துருவை எங்கள் பாதையினின்றும் ஓட்டுவாயாக.—(எ-று.) விருகம்-ஓராய்.

3. குடில சிந்தையிற் கூர்ந்த வுரத்தின
னடுநெறியினி னாடி மறிப்பவன்
கடுநெறிக்க னமர்ந்த வக் கள்வனை
நெடிய தூரத்து நெட்டி வெருட்டுக.

மண்டலம் 1. குத்தம் 42.

(இ-ள்.) குடில சிந்தை நிறைந்தவனும், நடு வழியில் பாட்டைசாரிகளை வழிமறிப்பவனும், திருடனுமான வவனை நெடுஞ்சாரம் ஒடும்படி செய்க.—(எ-று.)

4. யாவ னாயினு மேய்ந்த திருடனை
மேவு கண்முன ரன்றி மறைவினிற்
பாவ காரியைப் பாதத்தி னுண்மிதித்
தாவ லோடவன் நேக மழிக்கவே.

(இ-ள்.) (பூஷணே!) யாராயிருப்பினும், திருடனும் பிரத்தியட்சமாகவும் மறைவாகவும் பாபஞ் செய்பவனுமாகிய அவனைப் பாதத்தினால் மிதித்து அவனுடைய நேகத்தை யழிப்பாயாக.—(எ-று.)

5. ஞானியே, கட்கினிமைசால் பூடனே!
மேனெறியெங் குரவரை மேவிக்காத்
தூனமில் லவ் வுதவியை பெங்கணுந்
தானிரந்தனம் தாழ்க்கா தளிக்கவே.

(இ-ள்.) ஞானவானும் காட்சிக் கினிமை பயப்பவனுமான பூஷணே! எங்களுடைய முன்னோராகிய (ஆங்கிரஸன் முதலியோரைக்) காத்தது போன்ற அவ் வுதவியை எல்லாவிடத்தும் தருமாறு வேண்டினம். அதனைத் தந்தருளுவாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 24

6. சோபனத் தனம் யாவுந் துதைந்தவ,
மாபலப் பொன் அசி வழந் குத்தம்,
தாப நீக்கு மறையினைச் சாற்றவே;
சோபைசார் தனமீக வெமக்குமே.

(இ-ள்.) ஸர்வ லௌபாக்கியங்களும் பொருந்தியவனே! பொன்னாலான வாளாயுதத்தை உபயோகிக்கும் உத்தமனே! நாங்கள் நல்ல மந்திரத்தைக் கூறிப் பிரார்த்தித்தவுடனே எங்களுக்கு நல்ல தனத்தோடுகூடிய பொன்னைத் தருவாயாக.—(எ-று.) அசி-வாளாயுதம்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

7. ஆடு மவ்வழி யார்ந்து மறிக்குமத்
தேடு தீமையர்த் தாண்டி நடத்துக;
பீடு சாரப் பிறக்குக வந்நெறி;
பூடனே யிங்குப் போற்று மதிக்கொள்க.

(இ-ள்.) பூஷணே! நாங்கள் செல்லும் வழியில் எங்களை வழிமறிக்கும் தீயர்களது கையி லகப்படாமல் எங்களை நடத்துவாயாக. அவ் வழியைப் பெருமைபொருந்தியதாகச் செய்க. எங்களைக் காப்பாற்றும் புத்தியை யடைவாயாக.—(எ-று.)

8. நீடு புன்முத லோடதி நீடிய
தோடு தேயந் துதையப் பணிக்கவே;
கூடு னாதன நோயினைக் கூட்டற்க,
பூடனே யிங்குப் போற்று மதிக்கொள்க.

(இ-ள்.) பூஷணே! புல் முதலிய பல ஓஷதிகளு நிறைந்த பிரதேசம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமாறு செய்க. புதிய ஜ்வரங்கள் எங்களைச் சாராதபடி செய்வாயாக; எங்களைக் காப்பாற்றும் புத்தியினைத் தாங்குவாயாக.—(எ-று.)

9. பீடு சக்திபெற; இலஞ் செல்வத்தா
னீடப் பூரிக்க; நேடும் பொ னீத்திட;
கூடு சீர்நிறைத் தன்னந் குக்கியிட;
பூடனே யிங்குப் போற்று மதிக்கொள்க.

(இ-ள்.) பூஷணே! எங்களை யறுக்கிரகிக்கும் சக்தி பொருந்துவாயாக. எங்கள் வீட்டைத் தனத்தால் நிரப்புவாயாக. மேலும் யாங்கள் விரும்பும் வஸுவை அளிப்பாயாக. எங்களைக் கிர்த்தியுள்ளவர்களாகச் செய்வாயாக. எங்கள் வயிற்றை அன்னத்தால் (அல்லது லோமத்தால்) நிரப்புவாயாக. எங்களைக் காப்பாற்றும் மதியினை தாங்குவாயாக.—(எ-று.) குக்கி, குக்ஷி, வயிறு.

10. பூட தேவற்கு நிர்தை பொருத்தலம்;
பீடு சூத்தம் பிறக்கித் துதிப்பமால்;
நீடு நற்பொலி வற்றவத் தேவனை
யீடில் செல்வ மியைக்க விரப்பமே.

(இ-ள்.) பூஷதேவனை நிந்திக்கோம்; அவனுக்காக நல்ல சூத்தத்தை யுண்டுபண்ணித் துதிப்போம். நல்ல அழகு பொலிந்த அத் தேவனைச் செல்வம் தரும்படி வேண்டுவோம்.—(எ-று.)

வருக்கம் 25.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 43.

43. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 8. சூக்தம் 8.

9 இருக்குக்களுள் ளது.

ரிஷி: ஶுக்ல கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்ரி, 9 அறுஷ்டிப். தேவதை: 1-3 மித்திரன், 4-6 மித்திரா வருணர்; 7-9 ஶோமன்.

1. * மருச்செறியா மதியும் வள்ளலா
முருத்திரற் கெச் சுகத்தமத்தோத்திர
மருத்தியோடு மறைவ மெம் முள்ளத்துத்
திருத்தி யோடு சிறந்து வளர்வோற்கே?

(இ-ள்.) குற்றமற்ற ஞானோத்தமனும், இச்சைகளை வர்ஷிப் பவனும், எம்முடைய மனத்தில் விருத்தியாக வோங்குபவனு மாகிய உருத்திரனுக்கு எந்த ஸுகதமமான ஸ்தோத்திரத்தைக் கூறுவோம்?—(எ-று.) ஸுகம், ஸுகதரம், ஸுகதமமென்பன ஒன்றினென்று யர்ந்தன.

2. * பூமி, நம்பரி, பந்துக்கள், நந்தம் ஆ,
நாம நாட்டுறு நங்குடிச் சந்ததி,
ஏம மின்னவ ரெய்த: உருத்திரன்
சேம பேடசஞ் சேர்த்தெமை யாளவே.

(இ-ள்.) நமது பூமியும், நமது குதிரைகளும், பந்துக்களும், பசுக்களும், நமது புத்திர ஸந்ததிகளும் சுகத்தை யடையும் வண்ணம் உருத்திரன் வேண்டிய மருத்துச் செடிகளை யளித்து எங்களை யானும்படி (எத் தோத்திரத்தைக் கூறுவோம்?)—(எ-று.) உருத்திரன் பேஷஜங்களுக்கு நாதன் என்று தைத்திரீ யங் கூறும். இச் செய்யுளின் வினை முடிபு முதற்செய்யுளதே.

3. * மித்திரனும் வருணனு மேன்மைசால்
ருத்திரனுமே யன்றி எல்லாவரு
மொத்த வன்பி னுயர்ந்த வித் தேவர்கள்
நத்தி யெம்மை யருளோடு நாடவே.

(இ-ள்.) மித்திரா வருணர்களும், உருத்திரனும், விச்வ தேவர்களும் எம்மை யருளோடு பார்க்கும்படி (எத் தோத்திரத் தைக் கூறுவோம்.)—(எ-று.) *இக் குறியிட்டன குளகமாம்.

4. மறைக்கு நாயகன் மாமக நாயகன்
தறைச் சுகவுருப் பேடச நாயகன்
குறித்த ருத்திரன் றன்னைக், குருச்சுதன்
குறிக்கு நற்சுவை கூர, விரப்பமே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) ஸ்தோத்திரத்தைப் பரிபாலிப்பவனும், யாகத் தைப் பரிபாலிப்பவனும், ஸுக ரூபமான பேஷஜங்களுக்கு நாயகனும் ஆன உருத்திரனை, பிரஹஸ்பதி புத்திரனது ஸுகத் தை யொத்த ஸுகத்தை யளிக்கும்படி பிரார்த்திப்போம்.—(எ-று.) பேஷஜம், மருந்துச்செடி.

5. ஆதவன்சுட ரன்ன வெளியுளோன்;
றீதில் பொன்னெனச் சேர்ந்தவர்க் கின்பளித்,
தோது மேன்மை யுயர்ந்தவன் றேவர்க்கண்:
திதி னற்றனஞ்சேர்ப்பவன் றுனுமே.

(இ-ள்.) (அந்த ருத்திரன்) சூரியனைப்போல வெண்மை யான ஒளியோடுகூடியவன்; பொண்ணைப்போல அடைந்தோர்க் கின்பத்தை யளிப்பவன்; தேவர்களுக்கு மத்தியில் சிரேஷ்டம் பொருந்தியவன்; செல்வ காரணனு மாவான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 26.

6. எம்பரிக்குந் தகர்க்கு மறியிற்று
மெம்பசுக்கும் புருடர்க்கு மேந்திழை
யம்புவிக்க னாமர்ந்தவர் தங்கட்கும்
பம்பு நன்னடையின்பத்தைப் பாரிக்க.

(இ-ள்.) எங்களுடைய குதிரைகளுக்கும், ஆட்டுக்கடாக் களுக்கும், பெண்ணைகளுக்கும், பசுக்களுக்கும், புருஷர் களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் இலகுவாகக் கிடைக்கக்கூடிய சுகத்தை (உருத்திரன்) அளிக்கட்டும்.—(எ-று.)

7. சோமனே நரர் ஞாற்றுவர்க்குத் தொகும்
வாம செல்வம் வயக்குக; அன்னமுஞ்
சேம மிக்கு வலியிற் செறிந்ததை
யேம மெய்துவா னெங்கட் களிக்கவே.

(இ-ள்.) ஶோமதேவனே! புருஷர்கள் ஞாற்றுவர்க்கு வேண்டிய செல்வத்தை எங்களுக்கு நிலையாகத் தருவாயாக. வலிமை சிறந்த அன்னத்தை யாங்கள் இன்ப மடைபும்படி எங்களுக்களிப்பாயாக.—(எ-று.)

8. சோம யாகஞ் சுவைக்க வியற்றலர்
திமைசார் மனச் சத்துருத் தன்மையர்
சோமனே! யெமைத் துன்புறுத் தாதுற;
ஏம வன்னம் வலியுள தேய்க்கவே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 44.

(இ-ள்.) ஸோமனே! ஸோம யாகம் புரியாதவரும், சத்துருக்களும் எங்களை வருத்தாதிருக்கட்டும். எங்களுக்குப் பலத்தைத் தரும் அன்னத்தை யளிப்பாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

9. சோமனே! சிரத்தன்மையை வகிப்பவ, மாண நாமமும் பெறாய், ரிதோத்தமவிடத்தினி னிலைப்போய், சேம பந்தைச் சாலையி னுனது நற்பிரசை வாம மூட்டுவோ ரொங்கணு மவர் மதித்தறிக.

(இ-ள்.) ஸோமனே! தலைமை வகிப்பவனும், மாணமற்ற வனும், ரிதத்தின் உத்தமமான விடத்தை யடைபவனுமான உனது பிரஜைகளை (ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோரைப்) பந்தனங்களோடுகூடிய யக்ருக் கிருஹத்தில் விரும்புவாயாக. எவ்விடத்தையும் அலங்கரிக்கும் அவர்களுையே நாடி யறிவாயாக.—(எ-று.)

‘இச் செய்யுள் முழுமையும் உணர்தற் கரிதா யுள்ளது. பின்னர் இடைப் புகுத்தியதுபோலும்’ என்பார் மோட்சமுலர். ரிதம், யாகம்.

வருக்கம் 27.

44. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 9. சூக்தம் 1.

14 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: மேல் (36-43) சூக்தங்களைக் கண்ட கண்ணுவனது புத்திரன் பிரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச் சந்தம். ஒற்றை இருக்குக்களுக்கு ப்ரஹதி, இரட்டை இருக்குக்களுக்கு ஸ்தோப்ரஹதி. தேவதை: அக்கினி.

(வேறு.)

1. தேவர்க் கவியைத் தெரிந்தளிக்குஞ் சிறந்த தாசு டற்காகச் சாவு படையாப் பிறப்புணர்வோய், சட்டென் றெரியே, இலஞ்சிறக்க மேவு முஷ்னிற் பலநிறத்து மிளிர்ந் தனத்தைச் சுமந்தீண்டு மேவு விப்பாய்; வைகலெழுந் தேவர் தமையு மின்றுதராய்.

(இ-ள்.) மாண ரஹிதனும், ஜாதவேதஸனும் ஆன அக்கினியே! தேவர்களுக்கு ஹவிர்ப்பாகத்தைத் தெரிந்துதரு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

தாசுஷ்ணுக்காக (யாகவாணுக்காக), உஷஸைப்போலப் பிரகாசிப்பதும், பல நிறத்தோடுகூடியதும், வீடு முதலியவற்றோடு கூடி விளங்குவதும் ஆன தனத்தைச் சுமந்துகொண்டு வருவாயாக. விடியற் காலத்தில் விழித்துக்கொள்ளும் தேவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) ஜாதவேதஸன் என்னும் பதத்துக்கு யாஸ்கர் பலவகைப் பொருள் கூறுவர். (1) சிருஷ்டிப் பொருள்களை யுணர்ந்தோன், (2) சிருஷ்டியா லுணரப்படுவோன், (3) (ஆகர்ப்ப ஸ்ரீமந்தன்) செல்வத்தோடு பிறந்தவன், (4) ஞானத்தோடு பிறந்தவன் முதலியவையாம். உஷஸின் என்றதிலுள்ள இன்னுருபு உவமைப் பொருளில் வந்தது.

(வேறு.)

2. அவியினை வகிப்பாய், யாகசாரதியாம் அக்கினி, தேவர்தந் தூத, சுவைபெறுங் குணங்கள் பலவுளோய், தருவாய், சோதிரசா ருஷ்டயோடு மிரண்டு லிலமுறு தேவ ரசவினி ரோடு முடனணைந் தூரம்பெற நிலைத்த நவமுறு கீர்த்தி வலிமையை யூட்டு நல்லுண வளப்பற வெமக்கே.

(இ-ள்.) ஹவ்ய வாகனனே! யாகத்துக்குச் சாரதி போன்றவனே! அக்கினியே! தேவர்களது (வார்த்தையைக் கொண்டவரும்) தூதனே! (ஸேவை முதலான) பல நற் குணங்களுள்ளவனே! உஷஸ் தேவதையோடும் அசவினி தேவதைகளோடும் பொருந்தி, நல்ல விரியத்தோடுகூடி (அளப்பரிய) அளவு மிக்க அன்னத்தை (அல்லது மேனாட்டாகிரிய ருரைப்படி கீர்த்தியை)த் தருவாயாக.—(எ-று.) நல்லுணவு அளப்பறத் தருவாயெனக் கூட்டுக.

(வேறு.)

3. தேவ தூத னக்கினியைச் சேர வெவரும் விழைவோனைப் பாவு மொளியை விரிப்போனைப் பண்பார் தூம கேதுவிரை மேவும் யாகக் கிரியைகளில் மேன்மை வாய்ந்த பெரியவனைச் சேவை செய்து பிரார்த்திப்போஞ் செல்வனை இவ் வைகலினே.

(இ-ள்.) தூதனும், எல்லாராலும் விரும்பப்படுபவனும் படர்ந்த சுடரோடு விளங்குபவனும், புகையைக் கொடியாக

மண்டலம் 1. குக்தம் 44.

வுடையவனும், யாகவான்களால் யாகத்தில் சேவிக்கப்படுபவ
னும், செல்வ காரணனுமான அக்கினியை இவ் விடியற்காலத்து
லேவித்துப் பிரார்த்திப்போம்.—(எ-று.)

4. கட்டிள மையினை யுடையவன், சிரேட்டன்,
கருதிப்பல் லாவுதி யளிக்கு
மிட்டியி னதிதி, யவிசொரிவோனுக்
கேன்றவன் புள்ளவ னவனை,
மட்டிலா வுணர்ச்சிச் சாதவே தஸனை
மருவிய வக்கினி தன்னை,
ஒட்டிய தேவ ரெவரையும் வைக
லுறுத்துவான் றுதித்தனன் போற்றி.

(இ-ள்.) யுவதமனும், சிரேட்டனும், பல ஆவுதியும் அளிக்
கப்படும் யாகத்தின் அதிதியும், தாசுஷ்ணிடத்துப் பிரியம்
வாய்ந்தவனும், ஜாதவேதஸனும் ஆன அக்கினியை, இதர
தேவர்களை யெல்லாம் கொண்டு வரும்படி துதித்தேன்.—(எ-று.)
யுவதமன், கட்டிளமை வாய்ந்தவன்.

5. அகிலத் துறுவோர் கன்மபலன்
அளித்துக் காப்பாய், மாண மிலாய்,
தகையி னவியைத் தாங்குபவ,
சாஸ்பின் யாகோத்தம வெரியே,
யகிலம் போற்று மமுதகுணத்
தவியைச் சிறப்பி னேருமுனை
மிகவும் துதிப்பே னுன்னருளை
மேவு கிரியை யதில்யானே.

(இ-ள்.) எல்லாவுலகத்திலும் வசிப்பவர்களுடைய கன்ம
பலனையும் அவரவர்களுக்குத் தந்து அவர்களைப் பரிபாஸிப்பவ
னே! மாண ரஹிதனே! ஹவ்ய வாகனனே! யாகத்துக்
கருகமான உத்தமனே! அக்கினியே! எல்லா வுலகத்தையும்
இரட்சிக்கும் அமுத குணத்தோடு கூடிய ஹவியை யாவுதி
செய்பவனாகிய வுன்னை நான் ஸ்தோத்திரம் செய்வேன்.—
(எ-று.)

வருக்கம் 28.

6. இளமைமீக் கூர்ந்த வக்கினி, யெவரு
மேத்தியே புகழ்தரு குணத்தோய்!
விளைதரு மதுவார் நாவியேய்! நிறைவின்
மிக்கவா வுதியினை யேற்போய்!

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

பழகுறு துதியோ ரெம்மன மறிக;
பண்பினிற் கண்ணுவன் சதனுக்
கொழுகுறு நீண்ட வாபுனை யளித்துத்
தேவரை யுடன் வணங் குகவே.

(இ-ள்.) கட்டிளமை வாய்ந்த அக்கினியே! எல்லாராலும்
நன்றாய்ப் புகழப்படுவோய்! மது ஜிஹ்வனே! நல்ல ஆகுதியை
ஏற்பவனே! உன்னைத் துதிக்கும் எங்கள் அபிப்பிராயத்தை
அறிவாயாக. கண்ணுவ புத்திரான பிரஸ்கண்ணுவனுக்கு
ஜீவனாந்தம் நீண்ட ஆபுனைத் தந்து தெய்வ ஸம்பந்தமான
ஜனங்களை நமஸ்கரிப்பாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. நீயே யோதா யாவுமுணர்
நெறிசாஸ் புருட னென்னவுனைத்
தீயே நன்றாய் மக்களெலா
மூட்டா நிற்ப ராதலிற்ற
றாயேய் ஞானந் துலங்குபவர்
தொக்க தேவர் தம்மையிவண்
வாயா விரைவிற் றருக, பலர்
வாய்ந் தாவுதிசெ யக்கினியே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ ஹோதாவென்றும், ஸர்வக்ரு
ண புருஷ னென்றும், பிரஜைக ளெல்லாம் உன்னை மூட்டுவார்
கள். பலராலும் ஆஹுதி செய்யப்படுபவனே! நல்ல ஞானம்
வாய்ந்தவர்களாகிய தேவர்களைச் சீக்கிரமாக இங்கு கொண்டு
வருவாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

8. நன்னய யாக நாட்டுறு மங்கி
நாடியே காலமர லைகளிற்
றன்னிய சவிதா உஷஸொடு பகணர்
தோய்ந்தவச் சவினிய ரிருவர்
மன்னிய வங்கி யெனுமிவர் தம்மை
மனத்தினிற் கருதியே கணுவ

மண்டலம் 1. சூத்தம் 44.

ருண்ணியுஞ் சோமத் துளிகளை யூற்றி
யொளிருவான் மூட்டுவார் தாமே.

(இ-ள்.) சோபன யாகத்தோடுகூடிய (ஆகவரீய) அக்கினியே! காலை மாலை யிரு சந்திகளிலும், ஸவிதா, உஷஸ், பகன், அசுவினிகள், அக்கினி என்னும் தேவதைகளை மனத்தி லெண்ணிக் கண்ணுவர்களாகிய மேதாவிக்கள் சோமத் துளிகளை யூற்றி உன்னை மூட்டாதிற்பார்.—(எ-று.)

(வேறு.)

9. அங்கி, யாகஞ் செய்வோர்த
மரசு, அவர்க்காத் தேவர்மொழி
யிங்கு கொணருந் தூதனே,
யென்றின் முன்னர்த் துயிலுணர்ந்தே
யங்க மாகச் சூரியன்ற
னணிசா ரொளியை நோக்கியிடுந்
துங்க தேவர் தமைத்தருக
துகளில் சோமக் குடிக்கீண்டே.

(இ-ள்.) யாகபதிகளுக்குக் கரசாகிய அக்கினியே! அவ்யாக கர்த்தாக்களுக்காகத் தேவர்களது வார்த்தையைக் கொண்டுவரும் தூதனே! சூரியோதயத்துக்கு முன் வைகறையி லெழுந்து சூரியனை நோக்கி நிற்கும் தேவர்களை ஸோமபானஞ் செய்ய இங்கு கொண்டுவருவாயாக.—(எ-று.) என்று, சூரியன்.

(வேறு.)

10. ஒளிசிறந் துயரு மக்கினி யாரு
மொருங்குணை நோக்கிட வுறுவாய் ;
ஒளிசெறி பூர்வ வைகறை யதனி
லுன்னொளி பிறங்கினின் றணையால் ;
அளியினிற் காப்பாய் பிறரொமை வருத்தா
தணந்தியாம் வாழுமு ரதனில் ;
தெளிவுறும் யாகப் புரோகித னுவாய் ;
கிகழ்த்துவா யி தத்தை மாந்தருக்கே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

(இ-ள்.) விபாவஸுவே! எல்லாராலும் காணப்படுபவனே! அதிதமான உஷஸ்காலத்தில் உனது பிரகாசம் நன்றாகத் தோன்றும்படி நிற்குறாய். யாங்கள் வசிக்கும் கிராமத்தில் எங்களைப் பிறர் வருத்தாதபடி காக்கிறாய். யாக புரோஹிதனை யிருக்கிறாய். மனிதர்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்கிறாய்.—(எ-று.) விபாவஸு-ஃ, ஒளிசிறந்தவன். உஷஸ்காலம், விடியற்காலம்.

வருக்கம் 29.

11. மனுசெய் ததுபோல் யாகத்தே
மதித்தவ் விடமே தாபிப்போம்,
கனிவாம் யாகச் சாதனமுங்
கருதும் ஹோதா விருத்துவிக்கும்
நினைவிற் கெய்தா மதியார்த்தே
நேரா ராயுள் கெடுப்பவனும்
பிணையும் மர்த்யன் றூதனுமார்
தேவ வுணையே யக்கினியே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! தேவனே! யாகஸாதனமும், ஹோதாவும், இருத்துவிக்கும், பிரசேதஸனும், சத்துருக்களின் ஆயுளைக் கெடுப்பவனும், மாண ரஹிதனும், தூதனும் ஆகிய உன்னை ஆதி காலத்தில் மறுவென்பான் யாகத்தில் நிலைநாட்டின அவ்விடத்திலேயே யாங்களும் ஸ்தாபிப்போம்.—(எ-று.)

12. மித்திர ராவார் தொழும்புரோ கிதனே
மேவிய யாகசா லையினின்
மத்தியிற் புகுந்து தேவர்பாற் றூதா
யவர்களை வருவிக்கு மெல்லை
மெத்திய கடலி னெருங்கிப்பே ரிரைச்சல்
மிடைந்திட வுலவுமவ் வலைக
ளொத்திவ னெனையோ டொளிர்வ, வக்கினியே,
யுன்கதிர்ச் சுடர்களு மின்றே.

(இ-ள்.) மித்திர மஹனே! (நண்பர்கள் தொழும் பெருமை வாய்ந்தவனே!) புரோஹிதனே! அக்கினியே! (வேதியின் கிழக்குப்பக்கத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது) தேவ யஜன மத்தியப் பிரதேசத்திற் போய் நின்று தேவர்களைத் தூதனாக

மண்டலம் 1. சூத்தம் 44.

வழைத்துக் கொண்டு வரும்போது, உனது கதிர்ச்சுடர்கள், சப்தத்தோடு கடலிலைகள் விளங்குவதுபோல விளங்குகின்றன. (எ-று.) தேவ யஜனப்பிரதேசமாவது யாகசாலையின் நடுவிடமாம்.

(வேறு.)

13. கேள்வி மிக்க செவியுள்ளோய்
கேளா யெங்கள் மொழியினை;
வேள்வி யாங்கள் சிறுகாலை
விழையு மதற்கு மித்திரனுங்
கேள்வ னரிய மானுடனே
கிட்டியுன்னே டுறுங்குட்ட
நீள்வல் தேவர் தமைத்தியே
நிறுவல் குசையின் மிசைதானே.

(இ-ள்.) சுருதகர்ணனே, அக்கினியே, எங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக. அதிகாலையில் யாங்கள் செய்யும் யாகத்தைத்தேடி உன்னோடு எழுந்து வரும் எல்லாத் தேவரையும், மித்திரனையும், ஆர்யமானையும் தருப்பையின்மே லமர்த்துவாயாக. (எ-று.) சுருதகர்ணன்-நன்றாய்க் கேட்கக்கூடிய காறையுடையவன்.

(வேறு.)

14. கொடையினிற் சிறந்தோர், ஒழுங்கினை வளர்த்துக்
கூர்பவர், எரியினின் ருறு
மிடைபவ ராகு மருதரு மெமது
தோமத்தை விரும்பியே கேட்க;
நடையினை யோம்பும் வருணனு மிருவர்
நண்பரா மசுவினி களிசே
டுடைதரு மிருளார் விடியலின் கடவு
ளுஷஸொடுஞ் சோமமே குடிக்க.

(இ-ள்.) கொடையிற் சிறந்தவரும், ரிதத்தை வளர்ப்பவரும், அக்கினியின் நாக்கையிடமாகக்கொண்டவரும் ஆன மருத்துக்கள் எமது ஸ்தோமத்தை விரும்பிக் கேட்பார்களாக. விர

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

தங்காப்பவனாகிய வருணன் அசுவினிகளோடும், உஷஸோடும் ஸோமத்தைக் குடிப்பானாக. — (எ-று.)

வருக்கம் 30.

45. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 9. சூத்தம் 2.

10 இருக்குக்கள்கொண்டது.

ரிஷி: ப்ரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: அநுஷ்டிப (கலிநிலைத்துறை.) தேவதை: அக்கினி.

1. அங்கி யிற்கு நீ வசக்களை வணங்குக, அன்றித் தங்கு முன்மனுச் சனப்பதி பெற்ற வாதித்தர் பொங் குருத்திரர் யாரையும் போற்றுக, கிரியை யெங்குஞ் சேர்தரு சனத்தை நீர் நிறைப்பவரையுமே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ வசக்களை வணங்குவாயாக. முதலில் தோன்றிய மறுப்பிரஜாபதிபெற்ற ஆதித்தியரையும், உருத்திரர்களையும் வணங்குவாயாக. யாகத்தோடு கூடியவரும் நீரைப் புரோக்கணம்செய்து நிறைப்பவருமான தேவதாரூப மனிதர்களையும் வணங்குவாயாக. — (எ-று.) முந்தற்கு என மாற்றிக் கூட்டுக.

2. மேன்மை தங்கு ஞானத்தினர், மேவு தாசுடனுக் கேன்ற தன்செயற் பலன்றரு தேவர்கள், கீதந் தோன்று பாக்களிற் களிப்பவ, வுரோஹிதப் பரியோய், சான்ற மூன்று பன்னொருவரைத் தருதி, அக்கினியே.

(இ-ள்.) கிர்வணனே! (கீதங்களிற் களிப்பவனே!) சிவந்த நிறமான குதிரையோடு கூடியவனே! அக்கினியே! மேலான ஞானத்தோடு கூடியவரும், தாசுஷனுக்குக் கர்மபலனைத் தருபவரும் ஆன தேவர்கள் முப்பத்துமூவரைக் கொண்டு வருவாயாக. — (எ-று.) இம் முப்பத்துமூவர் பெயரினையும் மண். 1 சூக். 34 செய். 11ற் பார்க்க.

3. யாவரும் முணர் சாதவேதா, மிகப் பெரிய தாவருஞ் செயல் புரிபவ, பிரஸ்க னுவன்றன்

கூவிளிக்கு நீ செவிதர, கூர்ந்து பண்டங்கி
ராவொடத்திரி விருப னப் பிரியமேதனிற் போல்.

(இ-ள்.) சாதவேதஸனும், பெரியகாரியங்களைச் செய்ப
வனுமாகிய (அக்கினியே!) நீ பண்டைக்காலத்தில் அங்கிராவி
னுடைய துதியையும் அத்திரியின் துதியையும், விருபன் துதி
யையும் பிரியமேதனது துதியையும் கேட்டதுபோலப் பிரஸ்
கண்ணுவனுடைய துதியையும் (இப்பொழுது) கேட்பாயாக.
—(எ-று.) ப்ரஸ்கண்ணுவன் இச் சூத்தத்தைக் கண்டவன்.
அங்கிரஸ் அத்திரி விருபன் பிரியமேதன் இவர்கள் பேர்
போந்த இருடிகள். அ, பண்டறிசுட்டு.

4. கொன் பெறு மவி யளிக்கு மெக்கியங்களிற் கூர்ந்து
பொன்பரந்தவெண் சுடரொடும்பொருந்து மக்கினியை
யன்புசார் மகம் புரிபவர் செயற்கருஞ் செய்கை
யின்பி னேடுமிங் கியற்றுவோ ரிரந்தனர் துணையே.

(இ-ள்.) யாகங்களில் வெண் சுடரோடு விளங்கு மக்கினி
யைப் பிரியத்தோடுகூடிய மகத்தைப் புரிபவர்களும், பிரொளட
கர்மங்களைச் செய்பவருமான (ரிஷிகள்) துணைக்கழைக்கிறார்
கள்.—(எ-று.) செயற்கருஞ் செய்கை-பிரொளட கர்மம்.

5. நெய்சொ ரிந்தழைப் புறுபவ, பலன்றனை நேர்வோய்!
செய்யு மித்துதி தம்மை நீ செவிக்கொளாய் நன்கே;
மெய்யு றுந்துணைக் காவலாய்க் கண்ணுவன் புதல்வர்
ஓய்யென வுனை விவைகளா லழைத்தன ருவந்தே.

(இ-ள்.) நெய்சொரிந் தழைக்கப்படுபவனே! பயனைத்
தருபவனே! (அக்கினியே!) இத் துதிகளை நன்றாய்க் கேட்பா
யாக. இவற்றைக்கொண்டே கண்ணுவர்கள் உம்மைத் தமக்கு
துணை செய்யும்படி கூவுகிறார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 31.

6. பன்னிற வுண வோங்கியே சிறந்தவ, பலரு
முன்னு மன்பினேய், மக்களிற் ரேன்றியோர், சோதி

மன்னு கேசியா முனையவி சமப்பவ னாக
முன்னி மாமகத் தழைப்பரால் முன்னர்த்த மிலத்தே.

(இ-ள்.) பல நிறமான அன்னத்தோடுகூடிய வுத்தமனே!
பலராலும் விரும்பப்படுபவனே! பிராணிகளில் உற்பவித்த
யஜமானர்கள் பிரகாசிக்கும் கேசத்தோடு கூடிய உன்னை ஹவி
யைச் சமப்பவனாக வெண்ணித் தங்கள் வீட்டில் நடக்கும்
யாகத்திற் கூவுவார்கள்.—(எ-று.) சித்திரசர்வஸ்தம என்பதற்
குப் பல்வித கீர்த்தியோடுகூடியவனே என்பார் மேனாட்டர்
சிரியர். சோச்சிஷ்கேச: சோதியே கேசமாக வுடையவன்,
கொழுந்துவிட்டெரியும் சுவாலையே மயிராகவுள்ளவன்.

7. கேள்வி சான்ற காதுடையவ, கிளர் பொருள் கூட்டுந்
தாள் சிறந்தவ, தகைபுகழ் தலமெலாம் பரந்த
கோள் செறிந்தவ, அக்கினி, யுன்னைக் கூர்மதியோ
ராள்வர் யாகத்துத் தூதனா பிருத்துவிக்க கெனவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! சுருத கர்ணனும், வஸுவித்தம
னும், கீர்த்தி பரந்தவனும், யாக ஹோதாவும், இருத்துவிஜ்ஜு
மான உன்னை யாகத்து ஸ்தாபித்தார்கள்.—(எ-று.) மூலத்தை
யொட்டி உரையெழுதப்பட்டுள்ளது. மூலத்தில் அக்கினிக்காகச்
சொல்லப்பட்ட அடைச் சொற்க ளெல்லாம் இரண்டாம் வேற்
றுமையிலுள்ளன. தமிழ்ப் பாட்டில் அவற்றின் வேற்றுமையை
பாட்டுக் கிசைந்தபடி மாற்றியுள்ளது. பொருள் ஒன்றே.

8. அங்கி, சோம நற்குதையுள் விப்பிரர், மரணந்
தங்கு தாகடன் றனதவி தாங்குவோ ரதனை
யிங்கு நீபெற வெண்ணிப் பேரொளியொடு மியைந்த
சிங்க முன்றனை யிவனுறச் சேர்க்கின்ற ரன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! சோமச்சுதையோடுகூடிய விப்பி
ரர்கள் (மேதாவிகள்), மர்த்தியனான தாகஷனது (யாககர்த்தவி
னது) அவியைத் தாங்குபவர்கள், அவ் வவியை நீ பெற வெண்
ணிப் பெரிய ஒளியோடு கூடிய உன்னை யிங்கு வரவழைக்கிறார்
கள்.—(எ-று.) சிங்க மென்பது எதுகை நோக்கி வந்தது.
அன்றே, அசை.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 45.

9. வலிமை கொண்டு மத்திப்பதா லெழுபவ, தருவோய்
பலனை, வாழ்வி னல்லேதுவே, சோமத்தைப் பருக
நிலவு மின்றதி காலையி னேடிச்சார் தேவ
ருலவு வோர்தமைத் தருப்பையி லமர்த்துக வுவந்தே.

(இ-ள்.) பலங்கொண்டு (அரணியைக்) கடைவதனா லெழு
பவனும், பலனைத் தருபவனும், நிவாஸ காரணனுமான (அக்
கினியே!) லோமத்தைக் குடிப்பதற்காக, இன்று அதி காலையி
லெழுந்து இவ்விடத்தைத் தேடிச் சார்ந்துள்ள தேவ சம்பந்த
மான (இதர) ஜனங்களை (அதாவது மற்றத் தேவரை) இங்
குள்ள தருப்பையி லுட்காரும்படி செய்க.—(எ-று.) அக்கினி
யும் ஒரு தேவனானதால் இதர என்று உரையிற் சேர்த்துக்
கூறினார் சாயணர். லோமம்-சோமம்: இப்பதம் மண். 1, சூக்த. 2
முதற் செய்யுளில் முதன் முதலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
சந்திர சம்பந்தமான செடியாகிய லோமக் கொடியின் சாற்றி
விருந்து லோமம் என்ற ஒருவகைப் பானம் செய்துவந்தார்கள்.
இக் கொடி இன்னதென்று அறிந்து சொல்வாரில்லை. சிலர்
சீந்திக்கொடியே சோமக்கொடி என்பார்கள். மேனூட்டார்
(Acid Asclepias or Sarcostama Viminalis) என்னும்
செடி என்பார். நிலவுள்ள இரவுகளில் இச் செடியைப் பிடுங்கி
இலைகளை யுருவி யெறிந்துவிட்டுச் சோம யாகம் செய்யும்
இடத்துக்குக் கொண்டுபோவார்கள். அங்கே அதை நசுக்கி
அவற்றின்மேல் தண்ணீர் தெளித்து ஒரு சல்லடையில் வைத்
திருந்து ஒரு துரோணத்தில் சாற்றங்கினவுடனே மா முதலிய
வற்றைச் சேர்த்துப் புளிக்கவைத்துப் பின் தேவதைகளுக்கு
ஹவிஸாகத் தந்து தாங்களும் குடிப்பார்கள். இச் சோமலதை
யைப்பற்றிப் (Quarterly Review No. 354, October 894,
B 445), பின் வரும் விஷயமும் கூறப்படுகிறது. “டாக்டர்
அட்சிஸன்” என்பவர் (Dr. Atchison) சொல்வதாவது:—
லோம மென்பது Ephedra pacheclade என்னும் செடியாக
விருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அது கிடைக்கும் ஹரிநுட்
பள்ளத்தாக்கில் அதற்கு ஹும், ஹூதர், யஹம் என்னும் பேர்
உபயோகப்படுகிறது. (Kermaun) கர்மானில் வெகு நாள் குடி
யிருந்த (Dr. Joseph Bornmuller) பார்ன்முல்லர் என்னுந்
தாவரசாஸ்திரியும் லோமச் செடி Ephedra distachya
என்னும் செடிதான் என்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். அவரே
இச் செடி ஸைபீரியாமுதல் ஸ்பெயின் தேசம்வரையில் பரவிக்
கிடப்பதால் பூர்வ காலத்து ஆரியரின் வாசஸ்தானம் இன்ன

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

இடந்தானென்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாதென்கிறார்.
(Griffith's Rig Veda Page 2.)

10. ஒருங்கி னக்கினி யாரையுஞ் சமமுற விளித்து
மருங்கிற் தேவதா ஜனத்தினை மருவிரீ வணங்க;
வரங்கண்மீத்தருந்தேவர்காணெருநன் முன்னிழைத்தே
யுரங்கொள் சோமமிஃதுமக்கென வுறுவதைக் குடிப்பீர்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! தேவதா ஜனங்களை, அவர்களோடு
சமமாக அழைக்கப்படும் இதர தேவதைகளோடுகூட வெல்லா
ரையும் ஒன்றுசேர வமைத்து வணங்குவாயாக. நன்றாய்ப் பல
னைத் தரும் தேவர்களே! திரோஹ்நயம் என்னும் பேரோடுகூடி
முதல்நானைக்குமுன் பிழிந்து இங்கே முன்னர் வைக்கப்பட்டிருக்
கும் லோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக.—(எ-று.) திரோஹ்நயம்
திரோஹிதோ அஹ்நயஸ் திரோஹ்நயம்: ஒரு நானை மறைத்து
நின்றது என்பது பொருள். யாகஞ்செய்வதற்கு ஒரு நாள் முன்
னரே பிழிந்தது. அதனால்தான் நெருநல்முன் இழைத்தது என்
றார் செய்யுளில். இப்பதம் முதலாளிற் பிழிந்தது என்னும்
பொருள் கொள்ளுகிறது. மறுநாள் கூப்பிடப்படுவதால் அந்தப்
பெயர் வந்ததென்று சாயணர் கூறுவர்.

வருக்கம் 32.

46. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 9. சூக்தம் 3.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: பிரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்ரி.
தேவதை: அசுவினிடேவர்கள்.

(வேறு.)

1. இப்பிரியை யுஷை விண் ணிடத்தினின்
ஒப்பில் முன்னொளி கொண்டிரு ளோட்டுவாள்;
இப்புவி யும்பெருமை யுயர்ந்திடத்
தப்பில் தோத்திரஞ் சாற்றுவெ ன்ச்சினீர்.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 46.

(இ-ள்.) இந்தப் பிரியையாகிய உஷஸ் (விடியற்கால தேவதை) ஆகாயத்தில் முன்பொழுதில் தன்னொளியோடு பிரகாசிக்கிறாள். (அதாவது இருட்டை நீக்கிவிடுகிறாள்.) அசுவினி தேவதைகளே! உமது பெருமைய திகப்படுமாறு உங்களுக்கு ஸ்தோத்திரங்களைச் செப்புவேன்.—(எ-று.) அச்சினீர், அசுவினீர் என்பதன் தற்பவ விளி.

2. தோற்றஞ் சான்றவர் சிந்து வளித்தவர்
ஏற்றஞ்சார் தன மெண்ணித் தெரிபவர்
போற்று கன்மத்தர் பொன்னிறங் கூட்டுவோர்
ஊற்றத் தேவரை புன்னித் துதிப்பனே.

(இ-ள்.) காட்சிக் கினியவரும், சமுத்திரத்தைத் தாயாகவுடையவரும், மனத்தினால் தனமுள்ளவிடங்களைக் கண்டறிபவரும், கர்மத்தோடு கூடியவரும், அழகிய கனகத்தைத் தருபவர்களுமாகிய (அசுவினி) தேவர்களைத் துதிப்பேன்.—(எ-று.) இச் செய்யுளின் மூலத்தில் 'உன்னித் துதிப்பனே' என்ற பயனிலையில்தான். இப்பயனிலை மேற்பாட்டிலிருந்து கொண்டுகூட்டியது. சமுத்திரம் ஈண்டு ஆகாயமாகிய சமுத்திரமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். 'ஸூத்ர அத்வர மித் யந்தரிட்ச நாம ஸுபாடாத்' என்பார் சாயணரும்.

3. அங்கப் பல்கலைத் தோத்திரந் தம்மினார்ந்
துங்க டே ருயர்வானிற் றெரிவுற
மங்களில் கதி மாக்க வரிழுக்கும்போ
தெங்க ணற்றுதி கொண்டுமை யேத்துவோம்.

(இ-ள்.) நானாவிதமான சாஸ்திரங்களோடுகூடிய ஸ்தோத்திரத்தால் நிறைந்து உங்கள் தேர் உயர்ந்த ஆகாயத்தில் செல்லும்படி உங்களது குதிரைகளா விழுக்கப்படும்போது, துதிகள் எங்களால் துதிக்கப்படுகின்றன.—(எ-று.)

4. நரர்களுக்குப் பிதாவென நண்ணுவோன்
விரவு கன்மம் விழைவுட னோக்குவோன்
பெருகு நீரினை வற்றுவிப்போ னவி
தருவன் பூரிப்பிற் சார்த்துவன் தேவரை.

(இ-ள்.) (அசுவினி தேவர்களே!) மனிதர்களைப் பிதாவைப் போல் பரிபாலிப்பவனும், கர்மங்களைக் கவனித்துப் பார்ப்பவ

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

னும், (தனது சூட்டினால்) நீரை வற்றடிப்பவனுமான (சூரியன்) எங்களாற் றரப்படும் அனியைத் தேவர்களுக்குத் தந்து அவர்களைச் சந்தோஷிப்பிப்பான்.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் அபாம் ஜார: என்பதற்குத் தணணீர்க்கு நாயகன் எனப் பொருள் கொண்டு இச் செய்யுள் சூரியனை யன்று அக்கினியைக் குறித்தது என்பார். ஆனால் 'சூரிய உதயகாலத்தில் ஹவி கொடுப்பதையாரும் பார்ப்பார்கள், அதனால் தேவர்களே அதி காலையில் வாருங்கள்' என்பது பொருளென்பர் சாயணர்.

5. எம்மொழி மனங்கொண்டு மெய் யேத்துவீர்!
உம் மதிக்க குயர்காவ லமைப்பதை
வெம்ம தத்தை விளைத்திடு தீவிர
வம்மை கொண்டிடுஞ் சோமத்தை யார்கவே.

(இ-ள்.) நாஸத்தியர்களே! (பொய் புகலாதவர்களே!) எமது ஸ்தோத்திரங்களை மனத்தில் கொள்பவர்களே! உம்முடைய புத்திக்கு ஆதாரமானதும், மதத்தைத் தருவதுமான சோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக.—(எ-று.) அம்மை, அழகு.

வருக்கம் 33.

6. இன்மை யென்னு மிருளினை நீக்கியே
வன்மை சார்சுவை மன்னு மொளிபொருந்
தன்ன நீங்க ளெமக்கென் றளித்தது
தன்னமுங் குறைவில் மனஞ் சார்த்துக.

(இ-ள்.) உங்களால் எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுத் தரித்திரமாகிய இருட்டினை யோட்டி, வீரியமும் ரஸமும் பொருந்திய சோதியோடு கூடிய உணவானது எங்களுக்குப் பூரண திருப்தியை யளிக்கட்டும்.—(எ-று.)

7. யாமிசைக்குந் துதியெனுங் கப்பலிற்
றாமியைந்து கடலினைத் தாண்டியே
போமி னீண்டு பொருந்து மசுவினீர்!
நாம நற்சகட் டச்சுவம் பூட்டுமே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 46.

(இ-ள்.) அசுவினிகளே! எங்கள் புத்தியாற் கூறுந் துதி என்கிற கப்பலி லேறி நீங்கள் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி எம்மிடத்தே வாருங்கள். பூமியில் வரு முங்கள் தேரிற் குதிரையைப் பூட்டுங்கள்.—(எ-று.) ஆகாயமாகிய கடலைத் தாண்டிப் பூமியிற் பொருந்துங்களென்பது பொருள்.

8. பரந்த வானிற் பரவுமுந் கப்பலுஞ்
சிறந்து நின்றது சிந்துவி னீர்க்கரை;
புரங்கொள்தேரும தோங்கிற்றுச் சோமத்தின்
வரங்கொ ணற்றுளி வாழ்த்தொடு மாயிற்றே.

(இ-ள்.) (அசுவினிகளே!) ஆகாயத்தைப்போல விஸ்தீரணமான உங்களுடைய கப்பல் சமுத்திரத்தில் வந்து நின்றது. உம்முடைய தேரும் (பூமியில்) ஒங்கக்காண்கிறோம். சோமத்துளிகள் ஸ்தோத்திரங்களோடு தயாராயின.—(எ-று.) (Dh) தியா என்பதற்கு உங்கள் விஷயத்தோடு என்று சாயணர் உரை கூறுவர். சிறந்து ஒலி எதுகையாகக்கொள்க.

9. அ 'கண்ணுவர்களே கேட்க' 'பொன் னீவதாய்
விண்ணி னின்று பரவு முலைக்கதி
ரொண்ணு நீர்செறி யொண்பதத் தெவ்விட
மண்ணுறுவீ ரும துருவத்தையே.'

(இ-ள்.) கண்ணுவ புத்திரர்களே! (அசுவினிகளிடத்து இதைக் கேளுங்கள்) 'விண்ணுலகத்தி லிருந்து எங்கள் செல்வ ஹேதுவாகிய உஷஸின் சோதியை ஆவிர்ப்பவிக்கின்ற சூரிய கிரணங்களும் மழைத்தாரை ரூபமாக வுள்ள நீர் பொருந்திய அந்தரப் பதத்தில் எப்படிச் செல்கின்றன? அசுவினிகளே அப் பொழுது உங்கள் ரூபத்தை எங்கே நிறுத்த இச்சிக்கிறீர்கள்? (அவ்விடத்தில் வந்து பிரத்தியட்சமாகுங்கள்.)'—(எ-று.) இச் செய்யுட்கு மேனாட்டாசிரியர் வேறுவிதமாகப் பொருள் கூறுவர். அது வருமாறு:—

(இ)கண்ணுவனது காண்முன்காள்! துளி
விண்ணுவந்து விளக்கின; சிந்துவி

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 3.

ஞெண்ணிய பதத் தோங்கிய தொண்பொருள்;
எண்ணு நும்முரு வெங்க நமைப்பிரே?

(இ-ள்.) கண்ணுவ வம்சத்தினரே! சோமத்துளிகள் விண்ணுலகத்தில் விளங்குகின்றன. செல்வம் தண்ணீருள்ள அந்த விடத்திலமைந்துள்ளது. உங்கள் உருவத்தை நீங்கள் எங்கே காண்பீர்கள்?—(எ-று.)

10. என் னம்சமாம் வைகலுக் கேலுறத்
துன்று சூரியன் தோற்றமும் பொன்னிற
மொன்றி நின்ற(து); ஒளியில் கருமையுந்
துன்றி யங்கிதன் னுவொடு தோய்ந்ததே.

(இ-ள்.) சூரியனது அம்சமாகிய உஷஸ்காலத்துக்குத் தகப்பொருந்தும்படி சூரியனது உதயமும் மஞ்சள் நிறத்தோடு கூடி நின்றது. அப்பொழுது அக்கினியும் கரு நிற மடைந்து தன் சவாலையோடு பிரகாசித்தது. (அசுவினிகளே! இதுதான் நீங்கள் வருவதற்கு நல்ல சமயம்.)—(எ-று.)

வருக்கம் 34.

11. ரிதத்தின் மார்க்கமுஞ் செவ்விதி னக்கரை
யிதத்திற் செல்ல வொளியி னியைந்தது;
கதித்துத் தோன்றிடும் வானொளி கண்முன
ரெதிர்ப்பட் டேன்ற தசுவினி ரேகுவிர்.

(இ-ள்.) ரிதத்தின் (சூரியனின்) மார்க்கமானது அப்பக்கத்தி லுள்ள உதய பர்வதத்தை யடைவதற்கேற்றபடி பிரகாசத்தோடுகூடியுள்ளது. வானொளியாகிய சூரிய வெளிச்சமும் காணப்பட்டுவிட்டது. (அசுவினிகளே! அவ் வழியில் வருவீர்களாக.)—(எ-று.) அசுவினி ரேகுவிர் என்றது மூலத்தி வில்லை. சாயண ருரையிற் கண்டது. ரிதத்தின் என்னும் சொல்லுக்கு யாகத்தின் என்று பொருள் கூறுவர் மேனாட்டாசிரியர். அவரே வானொளி என்னுது 'வானெறி' என்பார். அவர் பின்னும் "யாகந்தான் விண்ணி லிருந்து பூமிக்குத் தேவரை வரச்செய்யும் நெறியாகும். அந் நெறி யாகாக்கினியிலாவது, பகல் வெளிச்சத்தினாலாவது கண்ணுக்குத் தெரிகிறது." என்பார்.

12. மதம் பொருந்து நற் சோமம் மடுத்தபின்
இதம் பொருந்தி யிரட்சணஞ் செய்பவர்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 46.

(இ-ள்.) உற்சாகத்தைத் தரும் சோமத்தைக் குடித்தபின் இதமாக எம்மை இரட்சிப்பவர்களாகிய அசுவினி தேவதைகள் தினமும் எங்களைத் தேடி யறுக்கிரகம் செய்யும் விதத்தை யெல்லாம் ஸ்தோதாவானவன் தனித்தனியாகக் கூறுவான்.—(எ-று.) மடுத்தல், குடித்தல். அச்சினிர் - அசுவினிர், அசுவினிகள்.

13. நன்மை நாயகர் நல்லவி யீபவற்
கின்மைதீர் துணையாக வியைவிர்காள்!
தன்மைசார் துதியோடு சதைகொள
முன் மறுவின்கட் போல முடுகவே.

(இ-ள்.) சுகத்தை யளிப்பவரும், அவி யளிப்பவனுக்குச் செல்வத்தை யளித்து அங்கே வசிப்பவர்களுமான (அசுவினிகளே!) சோமத்தைக் குடிக்கவும், ஸ்துதியைக் கேட்கவும் முற்காலத்தில் மறுவென்னும் யஜமானனது கிருஹத்துக்கு வந்தது போல, வாருங்கள்.—(எ-று.)

14. சுற்று முற்றச் சலவு நடையுளீர்!
முற்ற வுந்நெறி மோயு மொளியைப் பின்
பற்றிச் செல்லுக வைகல்; இராவினில்
துற்ற வெக்கியந் தோய விழைவிரே.

(இ-ள்.) சூழ்ந்து செல்லும் கதியோடுகூடியவர்களே! உமது ஒளிபொருந்திய வழியின் சோபையைப் பின்பற்றி உஷஸ் செல்லட்டும். இரவில் நடக்கும் யக்ஞத்திற்கும் வர விரும்புவீர்களாக.—(எ-று.)

15. இணையொழுகு மிருவி ரசுவினீ
ரணையு நன்மது வாருக; நிர்தைகள்
பிணையுறத வுதவி பிணைத்தெமைத்
துணை பொருந்திச் சுகத்தை யளிக்கவே.

(இ-ள்.) அசுவினிகளே! இருவரும் சோமத்தைப் பருகுவீர்கள். நிர்தை பொருந்தாத உதவிகளை எம்மிடத்துச் சேர்த்து எமக்கு இருவரும் சுகத்தைக் கொடுங்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 35.

ஆகச் செய்யுள் 173.

மூன்று அத்தியாயங்களுக்குமாகச் செய்யுள் 556.

3-வது அத்தியாயம் முற்றும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

4-வது அத்தியாயம்.

இவ் வத்தியாயத்தில் 29 வருக்கமும், 15 சூக்தமும், 152 இருக்குக்களு முள்ளன.

47. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 9. சூக்தம் 4.

ரிஷி: பிரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: ஒற்றை இருக்குக்களுக்கு ப்ரஹதி, இரட்டை இருக்குக்களுக்கு ஸதோ ப்ரஹதி. தேவதை: அசுவினிகேவர்கள்.

(வேறு.)

1. ரிதமே யோம்பிக் காக்கின்ற
விரட்டைத் தேவ ரசுவினிகாள்
மதுரஞ் சிறந்த துளி பொதிந்த
மதுவை நென்னல் முன்னாளே
பதமா யிறக்கி வைத்துள்ளார்
பண்பிற் பருகி ரிதனைஉமக்
கிதமாப்த் தருவோற் கெவ்வகைய
மணியுஞ் சிறந்து வழங்கிரே.

(இ-ள்.) ரிதத்தை (ஸத்தியத்தை அல்லது யாகத்தை) வளர்க்கின்ற அசுவினி தேவர்களே! அதிசயமான சாதாரணத் தோடு கூடியதும் நேற்றைக்கு முதலான பிழிந்து வைத்தது மான சோமத்தை ரீங்கள் பருகுவீர்களாக. இத்தனை யுங்களுக்கு களிக்கும் தாசுஷனுக்கு இரத்தினங்களை யளிப்பீர்களாக.—(எ-று.) தாசுஷன் = யாககர்த்தா, யஜமானன்.

(வேறு.)

2. முவ்வித மாகக் கட்டியே யுயர்ந்த
மும்மணையொடு நனி சிறந்தே
ரிதமு மச்சினிர். நேடி யளித்திடும்
விதமெலாந் துதி யார்த்தோன் விரிப்பனே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 47.

மூவ்வுல கத்துந் தடையிலா தொழுகு
மெழின்மிகு பொன்னிறத் தேரிற்
செவ்விதி னணைவீ ரசவினீர்; கணுவர்
சிறப்புற மகந்தனிற் றுதித்தார்;
ஓவ்வுறு மன்போ டவரது விளியை
புயந்துகேட் டருளுவீ ரன்றே.

(இ-ள்.) (அசுவினிகளே!) மூன்று விதமாகக் கட்டப்பட்ட மர ஆசனங்களோடுகூடி (பூமி, வானம், அந்தரம், என்னும்) மூன்று உலகங்களிலும் தடையில்லாமல் செல்லக்கூடிய அழகு பொருந்திய பொன்மயமாகிய தேரிலேறி, நன்றாக விளங்குவீர்களாக. யக்ஞத்தில் கண்ணுவர்கள் உங்களுக்காக மறைகளைக் கூறியழைக்கிறார்கள். அவ் வழைப்பினை ஆசையோடு கேட்பீர்களாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

3. மதுசார் குணத்துச் சோமத்தை
மருவிப் பருகீர், அசுவினிகளாள்!
ரிதமாம் யாகந் தனை வளர்ப்பீர்
இரத மெமக்கு வேண்டும்பொன்
சதமாப் பொதிந்த ததன்மேனீர்
சார்ந்து வருவீ ரின்றீண்டே
யிதமா யவியை யளிப்பவன்மாட்
டேற்றம் பொருந்து தோற்றத்தீர்.

(இ-ள்.) அசுவினிகளே! அழகிய தோற்றத்தோடுகூடியவர்களே! மதுர நிறைந்த இச் சோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக ரிதத்தை அல்லது யாகத்தை வளர்ப்பவர்களே! எங்களுக்கு வேண்டிய பொன்னோடுகூடிய தேரின்மேலேறிக்கொண்டு இங்கு அவி யளிக்கும் யஜமானனிடத்து வருவீர்களாக.—(எ-று) ரிதம், உண்மை, ஒழுங்கு, இயற்கைவிதி, யாக மென்னும் பொருள்களில் வரும்.

(வேறு.)

4. முழுவது முணர்வீர், மும்மைசா ரிடத்து
முறையினின் விரித்ததர்ப் பையினி
னழகுற வமர்த்தே யினிய தீந் தேனை
யின்பி னெக்கியத்தினிற் றெளிப்பீர்;

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

பிழியுறுஞ் சோமத் துளிகளைபூட்டிப்
பிறங்குறு மொளியிருங் கணுவர்
வழிவரு மவர்க, ளசுவினீர், விளித்தார்
வாய்ந்தவும் மிருவரைத் தானே.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையு மறிந்தவர்களே! மூன்றிடத்தில் முறையாக அடுக்கப்பட்ட தருப்பையில் அழகாக வீற்றிருந்து இவ் வெக்கியத்தில் மதுர ரஸத்தைத் தெளிப்பீர்களாக. அசுவினிகளே! லோமம் பிழிந்து கொடுத்துக் கார்தி சிறந்த கண்ணுவ வம்சத்தினர் உங்க ளிருவரையும் அழைக்கிறார்கள்.—(எ-று.)

(வேறு.)

5. மேவு மெந்த வுதவிகளை
மேவ வமைத்துக் கண்ணுவனை
யாவ லோடு காத்தீரோ
வந்த வுதவி யசுவினீர்காள்
பாவ விட்டுச் சுப்பபதிகாள்
பண்பி னெம்மைக் காப்பீரால்,
ஓவ வின்றி ரிதங்காப்பீ
ருவந்து சோமம் பருகவே.

(இ-ள்.) சுப்பபதிகளும் ரிதத்தைக் காப்பவர்களுமாகிய அசுவினிகளே! எந்த உதவிகளைக்கொண்டு கண்ணுவனைக் காப்பாற்றினீர்களோ அந்த வுதவியினால் எங்களை இரட்சிப்பீர்களாக. சோமத்தைப் பருகுவீர்களாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 1.

(வேறு.)

6. பிசவனன் மகனாஞ் சுதாசனெ னரசற்
கார்த பொன் பிறங்கிய தேரி
னிசைவுறும் பொலிவீர் கணக்கிலா வுண்டி
யெடுத் தளித் தருளினீர்; எமக்குப்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 47.

பசையுறப் பலரும் படைத்திடக் கருதும்
பணத்தினை யசுவினீ ரின்று
நசையினர் தரத்தி னுப்பணின் றன்றே
நபத்திருந் தளித்திடீர் கொணர்ந்தே.

(இ-ள்.) அழகிய தேரில் விளங்கும் தர்சனீயர்களே! பிஜ வணன் புத்திரனாகிய ஸுதாசன் என்னும் ராஜனுக்குக் கணக் கில்லாத அன்னத்தை யளித்தீர்கள். எங்களுக்குப் பலரும் பெற விரும்பும் தனத்தை அந்தரட்சத்திலிருந்தாவது ஸ்வர்க் கத்தின் மேலிருந்தாவது கொண்டு வந்து தருவீர்களாக.—
(எ-று.) ஸுதாசன் ஒரு அரசன், அவன் பிதாவின் பெயர் பிஜ வணன். அவனது வம்சாவளியைப்பற்றி மண். 7. சூக. 17. செய். 22-25 நோக்குக. தஸ்ரா என்னும் வடமொழிப் பதத் திற்கு தர்சனீயர்கள் அல்லது அழகிய தேற்றத்தை யுடை வர்களென்று சாயணரும் அற்புதச் செய்கையைப் புரிபவர்க ளென்று மேனாட்டாசிரியரும் உரை கூறுவார்கள்.

(வேறு.)

7. நாசத் தியர்காள் தூரத்தோ
நண்ணு மண்மைக் கண்ணேயோ
எசற் றிருப்பி ரெங்கேனு
மெளிகி னுருளுந் தேரேறி
மாசற் றொளிரு மார்த்தாண்டன்
வன்னிக் கிரண வைகலினிற்
பாசத் தடைந்தெம் பக்கத்தே
பரிந்து வருவீர் பண்போடே.

(இ-ள்.) அஸத்திய ரஹிதர்களே! தூரத்தி லிருந்தாலும் சமீபத்தி லிருந்தாலும் எங்கிருப்பினும் எளிதாக வுணரக்கூடிய உமது தேரி லேறிக்கொண்டு சூரியோதய காலத்தே எம்மி டத்து வருவீர்களாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

8. அத்து வரத்திற் சேவைசெ யேழா
மரியவுங் குதிரைக ளும்மை

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

நத்தியா மூன்று தரமளித் துவக்கு
நலம்பெறு ஸவனத்துந் தருக;
தத்துசீர்க் கிரியை தனமிக வளித்துச்
சமைப்பவன் றனக்கனங் கொடுக்கு
முத்தம நாரே தூயவிக் குசைக்க
ணுகநன் கமர்ந்திட வின்றே.

(இ-ள்.) யாக லேவை செய்யும் உமது ஏழு குதிரைக ளும் ஸவனத் திரயத்திலும் உம்மை இங்கு கொண்டு வருக. நரர்களே! (நேதாக்களே அல்லது சேனாபதிகளே!) நற் காரி யத்தைச் செய்பவனும் நல்ல தானத்தோடுகூடியவனுமான யஜ்மானனுக்கு அன்னத்தைக் கூட்டுவிப்பவர்களே! நீங்கள் தருப் பையில் வந்தமர்வீர்களாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

9. என்றும் வசவைத் தாசுடற்கா
வேற்றிக் கொணரும் வாகனமா
மென்றின் கிரண விதானத்தை
யியையு மத்தேர் மீதேறித்
துன்று மதுரச் சோமமதைத்
தோய்ந்து பருகிக் களித்திடவென்
றின்று வருவீர் பொய்யொன்று
மியம்பாப் பெருமை படைத்தீரே.

(இ-ள்.) நாஸத்தியர்களே! சாசுவதமாகச் செல்வத்தைச் சமந்து கொண்டு வருவதும், சூரிய கிரணங்களைப்போன்ற ஒளியுள்ள மேற்கட்டியோடு கூடியதுமான அத் தேரின்மே லே றிக்கொண்டு மாதூரியமான சோமத்தைக் குடிப்பதற்காக வாருங்கள்.—(எ-று.) மூலத்தில் ஸூர்யத்துவசா (ch) என் றுள்ளது சூரியனால் சூழப்பட்டது அல்லது சூரிய கிரணம் போன்றது என்று சாயணர் பொருள் கூறுவர்.

(வேறு.)

10. அளவிலாப் பொருள்க ளடைந்தவர் தம்மை
யெங்களை யணைந்து காத்தருள்வான்

ஓர் திருத்தம்: 197-ம் பக்கத்துள்ள கடை இரண்டடிசை 195-ம் பக்கத் துள்ள கடையிரண்டடிகளோடு சேர்த்துப் படித்துக்கொள்ளுக.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 48.

விளியுற வழைத்தோம் அர்க்கங்களோடும்
வேண்டிய வுத்தங்க ளோடும்;
அளியுறு மன்போ டணைந்துகண் ணுவர்த
மழகிய வகத்தினி னென்றுந்
துளியுறு சோம மசுவினி ரின்பச்
சுவையொடு குடித்துளிர் நிசமே.

(இ-ள்.) அளவில்லாத பொருள்களைப் பெற்றவர்களாகிய அசுவினிகளை, எங்களைக் காக்கும் வண்ணம் ஸ்தோத்திரங்களோடும், உக்தங்களோடும் கூவியழைத்தோம். சாசுவதமாகக் கண்ணுவர்களுடைய வில்லத்தில் சோமபானம் செய்பவர்கள் நீங்கள். இது உண்மை.—(எ-று.) அர்க்கம், ஸ்தோத்திரம், அர்ச்சனாசாதனம், உக்தம், சஸ்திரம், ஹோதா கூறுவது.

வருக்கம் 2.

48. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 9. சூக்தம் 5.

14. இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: பிரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: ஒற்றை இருக்குக்களுக்கு ப்ரஹதி, இரட்டை இருக்குக்களுக்கு ஸ்தோ ப்ரஹதி. தேவதை: உஷஸ்.

(வேறு.)

1. திவியின் மகளே யுஷற்காலத்
தேவீ யெங்கட் கெனரீயு
மவியில் வாழ்வை யகந்தாங்கி
யாரு மொளியோ டிதித்திடவே;
புவியி லுதிக்க விபாவரியே
பொருந்து மன்னப் பெருங்குவையோ
டெவையுந் தருவாய் தேவிரீ
யெண்ணில் பொருளோ டிதிக்கவே.

(இ-ள்.) விண்ணின் புத்திரியே! விடியற்கால தேவதையே! எங்களுக்காக வாழ்வைக் கையிலேந்திப் பிரகாசத்தோடு உதிப்பாயாக. விபாவரியே! பெரிய அன்னக் குவியலோடு உதிப்பாயாக. தானத்தோடுகூடிய தேவீ! (பசு முதலிய) கண்கில்லாத செல்வத்தோடு உதிப்பாயாக.—(எ-று.) விபாவரி, ஒளிக்கு நாயகி, மிகுந்த சோதியுள்ளவள்,

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(வேறு.)

2. பரியுட னுக்கள் பலபடைத் தவர்கள்,
பணமெலாம் பரிந்தளிப் பவர்கள்,
வரமிகத் தருவார், பூரியைப்பலகால்
வழங்கவென் றடைந்துளார் முனரே;
தரமிகு முஷையே, சார்ந்தவெந் தமக்குச்
சாற்றுக் மெய்மையன் புரையை
யுரமிகு செல்வ வான்கட மிடத்தேயந்
துலவுறு தனமெமக் கணுப்ப.

(இ-ள்.) வெகு குதிரைகளோடுகூடியவரும், வெகு பசுக்களோடு கூடியவரும், எல்லாத் தனங்களையும் மாந்தர்க்குக் கூட்டு விப்பவருமாகிய உஷஸுக்கள் (விடியல்கள் அல்லது விடியலபிமானி தேவதைகள்) முன்பே பிராணிகளுக்குப் பூரியை யளிப்பதற்காகத் தோன்றினார்கள். உஷஸ் என்னும் தேவதையே! எங்களுக்குப் பிரியமும் ஸத்தியமுமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாயாக. செல்வவான்களது திரவியம் எங்கள் விஷயத்திற்கு செலவாகும்படியாகத் தூண்டிவிடுவாயாக.—(எ-று.) இதற்கு முன் தோன்றியவைகல்கள் எமக்குப் பரியும், பசுவும், பணமும், யதேஷ்டமாகத் தந்தன. இற்றை வைக லதிதேவதையாகிய ரீயுமின் றெங்களுக்குத் தன மளிப்பாயாக வென்பது பொருள்.

(வேறு.)

3. உடையு முச்சத் துதித் தொளியை
யோங்கவிட்டாள், சையங்கள்
படியி னுள்ளோர் பொருணடிப்
பவ்வ மோடு வேரின், இவட்
கடிதி னிவடன் வருகைதனைக்
கண்டன் னுளைக் கருதுற்றே
முடுகி யுருள்வான் மூட்டுபவ
ளின்னு முதிப்பா ளொளியுடனே.

(இ-ள்.) உஷாதேவியும் தன் பிரகாச முயர்ந்து தோன்றும்படி செய்தாள். பூமியி லுள்ளவர்கள் திரவியத்தை நாடித் திரைகடலோடுவது போலத், தேவர்கள் அவளது வரவைக் கண்டு அவளை நோக்கி யுருண்டோடும்படி தூண்டிப்பவளாகிய அவள் இன்னும் இன்றுகூடக் காந்தியோடு இங்கே உதிப்பாள்.—(எ-று.) உடை, உஷை, உஷா, வென்பதன் தற்பவம், சையம், தேர்.

(வேறு.)

4. வைகலே! நீயும் வருவதை யுணர்ந்து
மருவிய தானங்க ளறிஞர்க்
கைதென வளிக்கு முகூர சீலத்தோ
ராகிய நரர் பெயரோடு,
வைகுறு சீரும், யாவரு முணர்
வளம்பெறு கண்ணுவக் குடியிற்
செய்கையி னுயர்ந்தோன் சிறப்புறு துதியைச்
செப்பியே புகழ்வனா லீண்டே.

(இ-ள்.) உஷ்ணே! நீ வருஞ் சமயத்தை யறிந்து கண்ணு
வக் குடியில் சிறந்த அதுட்டாதாவாகிய கண்ணுவோத்தமன்
தானசீலமுள்ள உதார ஸூரிகளாகிய மாந்தர்களின் பெயர்களை
யும், கீர்த்தியையும் ஸ்தோத்திரங்களால் புகழ்ந்து கூறுவான்.
—(எ-று.) ஸூரிகள் பொருள் கொடுத்து யாகத்தை நடத்து
விப்போர்.

(வேறு.)

5. இல்லப் பணியை நன்காற்று
மெழிலா ரில்லா ளென்னவுகை
எல்லாங் காப்பா ளுயிர்க்கூட்டத்
தெண்ணிச் சரையை யூட்டுபவள்
சொல்லுங் காவினடை யுயிரைத்
தொழிற்கட் செல்வான் விழிப்பிப்பாள்
செல்லும் பறவை விண்ணெலவே
சேர்ப்பா ளெழுவா னுடொறுமே.

(இ-ள்.) கிருக கிருத்தியங்களை யொழுங்காக நடத்தும்
கிருகணியைப்போல எல்லாவற்றையும் பாவிப்பவளும், சீவர்களுக்கு
நாள்தோறும் கீழ்த்தன்மையை யூட்டுபவளும்,
காலால் நடந்து செல்லும் ஜீவகோடிகளைத் தத்தம் தொழில்
புரியுமாறு எழுப்பிவிடுபவளும் பட்சிகள் வனத்தில் பறந்து
செல்லுமாறு செய்பவளுமாகிய உஷ்ண தினந்தோறும் தோன்
றுகிறாள்.—(எ-று.) உஷ்ணகாலத்தில் மேற்கூறிய பல தொழி
லும் நடைபெறுகின்றன வென்பதுபொருள்.

வருக்கம் 3.

(வேறு.)

6. தத்தம தொழிலை நடத்துவா னாரைச்
சார்த்துவா ளவரவ ரிடத்தே;
உத்தம மாக வளிப்பவர் தம்மாட்
டோட்டுவா ளிரவலர் தமையே;
இத்தரை வேகத் தெழுவதா லறியா
ளென்றுமே தாமதம்; அன்ன
மொத்துறை யுஷையே! யுன்பினர்ப் பறவை
யொழுகுவ கூட்டினை யொழிந்தே.

(இ-ள்.) உஷ்ண மாந்தர்களைத் தங்கள் தங்கள் வேலைகளை
நடத்தும்படி வேலைத்தலங்களுக்குப் போகும்படி செய்வாள்.
யாசகர்களைத் தானோத்தமர்களிடத்து அனுப்புவாள். தாம
தமின்றிச் சீக்கிரமாக எழுவாள். வாஜினீதேவியே! (அன்
னத்தோடு நிறைந்தவளே) நீ தோற்றிய பின்னர்ப் பறவைகள்
கூட்டைவிட்டுப் பறந்துசெல்லும்.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. இன்ன வுஷையுந் தூத்தே
யென்று முதய விடத்தின்மேல்
மன்னுந் தனது தேர்க்கண்ணே
மாவைப்பூட்டிச் சௌபாக்யந்
துன்னுந் தன்னைச் சதத்தோர்கள்
சுமக்க மாந்தர்ச் சுகந்தனை
யுன்னிச் சிறப்பி னொளிவீசி
யுவரை நோக்கி வருகின்றாள்.

(இ-ள்.) இப்பேர்ப்பட்ட உஷ்ண சூரியன் உதிக்கும் ஸ்தா
னத்துக்குமேல் தனது றாறு தேர்களிலும் குதிரையைப் பூட்
டி, சௌபாக்யத்தோடுகூடிய தன்னை யந்நாறு தேர்களும்
சுமந்து செல்ல, மக்களது சுகத்தை நாடிச் சிறந்த கார்த்தியை
வீசிக்கொண்டு அம் மக்களை நோக்கி வருகின்றாள்.—(எ-று.)

(வேறு.)

8. அகிலமு நிறைந்த சீவர்கள் யாரு
மவளொளிக் கண் வணங்குவரால்
நிகிலமும் விரும்பும் பயன்றரு மவளே
நீடுல கொளிபெற நிறுப்பாள்;

மண்டலம் 1. சூத்தம் 48.

வெகு தனம் படைத்தாள் வானினுக்கன்பு
மிசுமக ளுஷையிவட் பகைமை
மிசுமவர் தம்மைத் துடைப்பவர் தமையும்
வீற்றுவிற் றழித்தொளி ருவளே.

(இ-ள்.) எல்லா ஜகத்திலும் நிறைந்த பிராணிக் கூட்டங்
கள் உஷஸின் சோதியைக் கண்டதும் நமஸ்கரிப்பார்கள்.
எண்ணின் பலன்களை யளிப்பவளாகிய உஷஸ் உலகத்தைப்
பிரகாசிப்பிப்பாள். செல்வம் நிறைந்தவளாகிய திவியின் புத்திரி,
துவேஷுபுத்தி யுள்ளவர்களையும், எல்லாவற்றையும் வற்றும்படி
துடைத் தழிப்பவர்களையும், தனித்தனியாகக் கெடுக்கிறாள்.
—(எ-று.) இத்தகைய இஷ்டப்பிராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவார
ணத்திற்கும் ஏதுவான உஷையை யெல்லாரும் நமஸ்கரிக்கி
றார்கள் என்றபடி. உஷை, உஷா, உடை, வைகல், விடியல், என்
பனவெல்லாம் விடியற்கால அபிமானி தேவதையை யுணர்ந்
துஞ் சொற்களாம். இவ்வுஷை விண்ணின் புத்திரி எனப்படு
வாள். துகிதர்திவ : என்பது வடமொழிப் பதம்.

(வேறு.)

9. வானின் மகளே யுடைத்தேவி
வையத் தோர்க ளின்படையும்
பானு வோடு பரிந்தெல்லாப்
பாலு மொளியைப் பரப்புவாய்,
மானம் பெருத்த மாண்பொருளை
மதித்தே யெமக்குப் பகலெல்லா
மூனந் தீர வுதவுவதோ
டோட்டி யிருளை யொளிர்வளே.

(இ-ள்.) விண்ணின் புத்திரியே! உஷைத் தேவியே!
அளவிற் பெரிய செல்வத்தைப் பகலெல்லாம் எங்கட் களித்து
இருளையும் ஒட்டுகின்றவளே! எல்லாருக்குங் களிப்பைத் தரும்
பிரகாசத்தோடு எல்லாப் பக்கத்திலும் பிரகாசிப்பாயாக.—
(எ-று.) இருளையோட்டி ஒளிர்வளாகிய தேவியே பரப்பு
வாயாக வென முடிக்க. மானம், அளவு.

(வேறு.)

10. குணத்துக்கு நரியே! கூடுமுன் னுதயங்
கூர்ந்தபோ துன்னுளே யகிலம்
பிணக்கரு முயிரின் சேட்டையு முவைதாம்
பிராணனைத் தாங்குறு மெழிலு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

மிணக்குறும்; ஒளியிற் சிறந்த நாயகியே!
யெண்ணுறும் பெரியதேர் மீது
கணக்குற வமர்ந்து, சித்திரத் தனத்தோய்,
கருத்துறக் கேட்க வெம் விளியே.

(இ-ள்.) ஸூரரியே! (எண்ணிய பலன்களை யளிப்ப
வளே!) நீ உதயமாகுங் காலத்து அகிலத்திலு முள்ள பிராணி
களின் சேட்டைகளும், அவை பிராணனைத் தாங்குந் தன்மை
யும் உன்னாலேயே உண்டாகின்றன. விபாவரியே! பலவிதமான
செல்வத்தோடு கூடியவளே! பெரிய தேர்மீது அமர்ந்து யாங்
கள் கூப்பிடுவதைக் கேட்பாயாக.—(எ-று.) ஸூரரி-நினைத்
ததை யளிப்பவள். விபாவரி-விசேஷமான பிரகாசத்தோடு
கூடியவள்.

வருக்கம் 4.

(வேறு.)

11. நராக்கட் டோன்றும் யஜமான
னாடு முணவை யுஷைத்தேவி
தரிக்க; வன்னி காரியங்கள்
சாதித் திடுவோர் போற்றிழைத்து
வரத்தின் மிக்க செய்கைகளை
மருவிப் புரிந்து திங்கடையாத்
தரத்து மகத்தை யாற்றுமவர்த்
தருக வீண்டு நன்குறவே.

(இ-ள்.) உஷையே! மனிதனாய்ப் பிறந்த யஜமானன்
நாடுகின்ற பிரஸித்திபெற்ற அளிக் குகந்த அழகிய வன்னத்
தைக் கைக்கொள்வாயாக. அக்கினி காரியங்களைச் செவ்வனே
நடத்துபவரும், பகைவரால் இம்சிக்க முடியாதவரும், உன்னை
ஸ்துதிப்பவருமான யக்ரு நிர்வாஹகர்களை இங்கு நன்றாகக்
கூட்டுவாயாக.—(எ-று.) “யஜமானர்களால் கொடுக்கப்பட்ட
ஹவியைக் கைக்கொண்டு, மறுபடியும் அவர்களின்பொருட்டு
யக்ருத்தை ஸம்பதிக்கிறார்கள்” என்ற ஒரு வார்த்தை யேற்
படுகிறது என்பார் சாயணர்.

(வேறு.)

12. அந்தர வுலகத் திருந்தெலாத் தேவர்
தம்மையு மதுக்குடிக்க கழைக்க;
சந்தர வுஷையே தோய்ந்ததின் றன்மை
துலங்குறப் பலரறி பாக்குப்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 48.

பந்தியா யுலவுங் குதிரையும் பசுவந்
தவப்பல நிறைந்துள சிறப்பி
னந்துறு பேரும் வீரமும் பொருந்தி
நலந்தரு மனநிறுத் துகவே.

(இ-ள்.) உஷாதேவியே! சோமபானஞ் செய்யும்படி அந்தரிட்ச லோகத்தி விருந்து நீ எல்லாத் தேவர்களையும் இவ் விடத்துக் கழைப்பாயாக. உனது குணம் எல்லாருக்கும் தெரியும்படி, குதிரைப் பந்தியும் பசுக் கூட்டமும் நிறைந்து நல்ல கீர்த்தியும் வீரியமும் பொருந்தி விளங்கும் அன்னத்தை எங்க ளிடத்து ஸ்தாபிப்பாயாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

13. காந்தி யோடிக்கருதலர்க்குக்
கடுந்துன் பூட்டிக் கல்யாண
மேந்துங் கிரணத் தோடியைந்த
வெங்க டேவி யுஷையெமக்கென்
றேந்து மெல்லாச் சீருமிசுந்
தெளிதே வாய்வ துருவத்திற்
றேய்ந்த வந்த மார்தனமே
சுவையி னெங்கட் களிக்கவே.

(இ-ள்.) பகைவர்களுக்குத் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணிக் கல்யாண குணத்தோடு விளங்கும் கிரணத்தோடு கூடிய உஷாத் தேவியே! எமக்குத் தருவதற்காக வைத்திருக்கும் தனங்களில், எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததும், இலகுவாகக் கிடைக்கக் கூடியதும் (அல்லது சுகத்தைத் தரக்கூடியதும்), அழகான தோற்றத்தோடு கூடியதுமான தனத்தையே எங்களுக்குத் தருக.—(எ-று.)

14. மகத்துவ மமைந்த உஷையெனுந் தேவீ
மன்னுமுன் காவலைத் துணையை
யகத்தினில் விழைந்து பண்டைய காலத்
தாவுதி யிருடிய ரளித்தா
ருக்கவெம் புகழ்க்குச் செவிகொடுத் தெங்கட்
கொளியிகு காந்தியோ டியைந்து
பகுக்கலாத் தனத்தை யருளுமெண் வாய்ந்து
பழகுக தேசினிற் சிறந்தே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(இ-ள்.) மகத்துவம் பொருந்தியவளே! அல்லது பூஜிக் கத் தகுந்த உஷையே! உனது காவலையும், துணையையும் விரும் பிப் பூர்வ காலத்து ரிஷிகள் உனக்காக ஆவுதி யளித்தனர். இப்போது யாங்கள் செய்யும் ஸ்தோத்திரங்களுக்குச் செவி கொடுத்து, எங்களுக்குக் காந்தியோடு கூடிய தனத்தைக் கொடுக்க வெண்ணிச் சிறந்த பிரகாசத்தோடு கூடி எங்கள் துதியை ஏற்பாயாக.—(எ-று.) நன்றாய்த் துதியுங்கள் என்று எதிர்மொழி கொடுப்பாயாக வென வெரு வாக்கியம் சாயணர் கூட்டுவர்.

(வேறு.)

15. என்றைக் குஷஸே யாகாயத்
கிரட்டைக் கதவைத் திறந்தாயோ
வன்றை யெமக்கு விசாலமா
யில்லம் பகைவர் தோயாதை
மன்ற வளிப்பா யன்றியுமுன்
மகிமை சிறந்த மாதேவீ
கன்று காவி மிகச்சார்ந்த
கறைதீ ரன்ன மருளுகவே.

(இ-ள்.) உஷஸே! நீ எவ் விடியற் காலத்தில் அந்தரிட்ச சத்தில் (இருட்டு ரூபமாய்க் கிழக்கு மேற்காய்) வியாபித் துள்ள இரட்டையா யுள்ள கதவைத் திறந்தாயோ அப் பொழுதே விசாலமானதும், பகைவரால் இம்சிக்க முடியாதது மான கிரகத்தை எங்களுக்குக் களிப்பாயாக. அல்லாமலும் ஹே! தேவியே! வெகு பசுக்களோடு கூடிய அன்னப் பொருள்களையும் எங்களுக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.) இவ்விருக்குக்கூறும் இயற்கையழகை ஊன்றிக் கவனிக்க.

(வேறு.)

16. மகத்துவம் வகித்த உஷையெனுந் தேவீ
மருவுபல் லுருவமும் வயங்கும்
தகைப்பெரும் பொருளைப் பசுவினை மிகவே
தயக்குக; யாரையு யடக்கி
யுக்கு நற்கீர்த்தி யுவப்புட னமைக்கி;
வுணவெலாம் பொதிந்தவ, வெமக்குத்
தொகுத்த நல்லுணவைத் தோய்த்தெமை யளிப்பாய்
சுவைபெறு மாறிவ ணின்றே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 49.

(இ-ள்.) மகத்துவம் வாய்ந்தவளே! உஷையே! பலரு பத்தோடு கூடியளவிற்பெருத்த செல்வத்தையும், பசுக்களையும் எங்களுக்குக் கூட்டுவாயாக. (சத்துருக்கள்) எல்லாரையும் அடக்கியாளும் கீர்த்தியை எங்களுக்கு களிப்பாயாக. எல்லா வுணவுப் பொருளும் படைத்தவளே! எங்களுக்கு அன்னமும் சிறக்க அளிப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 5.

49. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 9. சூக்தம் 6.

4 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட பிரஸ் கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: அநுஷ்டுப். தேவதை: உஷஸ்.

(வேறு.)

1. ஒளிசிறந்த வான்மலத்தினி னுயர்ந்தவவ் விடத்தி னிழிந்து பந்தனஞ் செய்தநன்மார்க்கத்தின், உஷையே! பிழி மதுவினை யளிக்கு மம் மகன்றன தகத்தே களிபிற் செந்திறக் கோவுனைச் சமந்துசெல் லுகவே.

(இ-ள்.) உஷாதேவியே! பிரகாசம் பொருந்திய ஆகாயத் தின்மேல் காவலோடுகூடிய மார்க்கத்தில் செந்திறமான (மேக ஜாலங்களாகிய) பசுக்கள் உன்னைச் சமந்துவந்து சோமம் பிழிந்து யாகம் செய்யும் யஜமானனது இல்லத்தில் உன்னை விட்டும்.—(எ-று.) வடமொழி மூலத்தில் அருணப்ஸவ என் றுள்ளது. பஸாபட்சணை என்பது முன்னரே மண். 1 சூக். 41 செய். 7-ன் உரையிற் கூறப்பட்டது. இங்கு பால் குடிப்பவை யென்று பொருள்படும். கோந்தீயனாகிய பதஞ்சலி, பிதாக்க ளாகிய குதிரைகளையும் மாதாக்களாகிய பசுக்களையும் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றன உஷஸுக்க ளென்பார். நிகண்டிலும் உஷஸுக்கு வாஹநம் செந்திறப் பசுக்க ளென்று கூறப்படு கிறது.—சாயணர். இக்கோக்கள் மேகஜாலங்களென்பது மேனோட்டாசிரியர் கூற்று.

2. கண்கவர் வனப் புள்ளது கருதுறு சுகத்திற் கொண்டு செல்வ தத்தேர் பிசைக் கோலத்தி னமர்ந்து, விண்புரந்திரும் புத்திரி மேன்மைசா லுஷையே, பண்பினின்று நல் லவிதரு மனிதன்பா லுறவே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(இ-ள்.) விண்ணின் புத்திரியான உஷையே! கண்ணைக் கவரும்படியான அழகான அவயவங்களோடு கூடியதும், சுகமாகக் கொண்டுபோகக் கூடியதுமான தேரின்மேலேறி, நல்ல கீர்த்தியோடு பொருந்திய அவிசைத் தரு மனிதனிடத்து இப்பொழுது நன்றாக வருவாயாக. (வந்து அவனை இரட்சிப்பாயாக.)—(எ-று.)

3. வெண்மைசா னிறத் துஷபுன துதயத்தின் பின்னர்த் திண்மைசா லிருபதமுள மனிதரு நான்கு வன்மைசால் பத மிருகமு முலவும்; வன்சிறைப்பு ருண்மையாக வானிடமெலாம் வளைந்துசூழ்ந் துலவும்.

(இ-ள்.) வெண்மை நிறத்தோடுகூடிய உஷையே! நீ யுதித்த பின்னர் இரண்டு காற் பிராணிகளும், நாற்கான் மிருகங் களும் (தத்தந் தொழிலை நோக்கிச்) செல்லுகின்றன. பக்கச் சிற குகளோடுகூடிய பட்சிகளும் வானிட-த்தெல்லாஞ் சூழ்ந்துலா வும்.—(எ-று.)

4. இருளினைத் தூரத் துங் கிர ணங்களை யியைந்து பெரு வெளியெலா மொளியினைப் பிறக்குவாய் பெரிதும்; மருவு மத்தகையுன் னையே மதிமலி கணுவர் திருவுற விசை கூட்டியே துதித்தன ருஷையே.

(இ-ள்.) உஷத்தீதவியே! இருளை யோட்டுங் கிரணங் களால் வெளியிடங்குளிலெல்லாம் உன் பிரகாசத்தை மிகவும் பரப்புவாய். அப்பேர்ப்பட்ட உன்னை மேதாவிளாகிய கண் ணுவர்கள் செல்வ விச்சையோடு ஸ்தீதாதிரங்களாற் புகழ்ந்து கூறுகிறார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 6.

50. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 9. சூக்தம் 7.

13 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: பிரஸ்கண்ணுவன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-9 காயத் திரி, 10-13 அநுஷ்டுப். தேவதை: ஸூர்யன்.

(வேறு.)

1. எவ்வுயிரையு மெண்ணி யறிந்திடுந் திவ்வியத்தே வினன்றனை, யாவருஞ்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 50.

செவ்விதாகச் சிறந்து தரிசிக்கக்
கவ்வன் கதிர்க்கேது வயர்த்துமே.

(இ-ள்.) சாதவேஸனுந் தேவனுமாகிய சூரியனை யெல்லாரும் பார்க்கும்படி யவனது கதிர்களாகிய கொடிகள் அவனை உயரத் தூக்கிப் பிடிக்கும்.—(எ-று.) இன்ன, சூரியன், ஜாதவேதஸன், எவ்வயிரையும் அறிபவன். கதிர்க்கொடி என்றது சூரியகிரணங்களை.

2. நோக்கின் யாரையு நோக்கிடுஞ் சூரியன்
நேக்கு நல்லொளி சேர, நட்சத்திரம்
ஒக்க மற்ற நிசியொடு, கள்வனொத்,
தேக்க மோடு யிழிந்து மறைவவே.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் பார்த்துப் பிரகாசப்படுத்தும் சூரியனது வெளிச்சத்தைக் காணவே (தேவ கிருக ரூபமாயுள்ள) நட்சத்திரங்கள், இரவோடு, திருடனைப்போலொளிந்து மறைகின்றன.—(எ-று.) இவ் வுலகத்து ஸ்தக்ருமங்களைச் செய்பவர்கள் ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போகிறார்கள். அவ்விடங்களே நட்சத்திர ரூபமாகக் காணப்படுகின்றன வென்பது தைத்திரீயப் பிராஹ்மணம் 1-5-2.

3. அவன் வரவை யறிவிக்கு நற்கதி
ரிவண் மனிதர்க ளேய்ந்த விடத்தெலாஞ்
தவ்வொளிசிறந் தோங்குந் தணலினைச்
சிவண வோங்கித் தெரிவுறக் காட்டுமே.

(இ-ள்.) அந்த சூரியனுடைய வரவை முன்னுணர்ந்தும் அவனது கிரணங்கள், மனிதர்க ளுள்ள விடங்களிலெல்லாம் வியாபித்து, மிகவு மொளி வீசுகின்ற தணலைப்போல, அவ் விடங்களையெல்லாம் பிரகாசிப்பிக்கும்.—(எ-று.)

4. காத மாயிர மேனுங் கதியிற்செல்
லாதப வுன்னழுகெப் பிராணிக்குங்
காதலீவது; சோதியுண் டாக்குவாய்,
ஒது மண்டமெலா மொளி வீசுவாய்.

(இ-ள்.) (ஆயிரம் காதமானாலும்) வேகமாகச் செல்லும் சூரியனே! உனது அழகு எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பார்க்குமாசையை யுண்டெண்ணுவதாம். சோதியை யுண்டாக்குபவனே! எல்லா வண்டங்களிலும் உன்னைளியை வீசுகிறாய்.—

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(எ-று.) ஆயிரம் காதமாயினு மென்பது வடமொழி மூலத்திலில்லை, தூரத்தைக் குறிக்க வந்தது. யோஜாநாநாம்ஸஹஸ்ரேத்வேத்வே சதேத்வேச்ச யோஜநே என்பது கருதப்படுகிற தென்பார் சாயணர். சூரியதர்சனமானது சண்டாளர்களாகிய பாபிகள் முதலியவரைப் பார்க்கும் பாபமெல்லாம் போக்கும் ஹேதுவாம் என்று சாயணர் கூறுவர்.

5. தேவர்முன்னிலை சென்று திக் கின்றனை;
பாவு மாந்தர்த முன்பு மப்பண்பினே
யாவலோடு முதித்திந் கணைசுவாய்
மேவுவாய் துறக்கம் மெலாங் காணவே.

(இ-ள்.) (சூரியனே!) தேவர் கூட்டங்களுக் கெதிரில் நீ யுதிப்பாய். மனிதர்களுக்கு முன்னும் இடம் பரந்த ஸ்வர்க்க முழுதும் காணும் வண்ணம் உதிப்பாய்.—(எ-று.) திரி லோகத்திலுமுள்ள ஜனங்கள் காணும்படி யுதிப்பாய் என்றபடி. தேவர் கூட்டங்கள் மருத்துக்களா மென்பர் சாயணர். மருதர்கள் தேவர்களது கூட்டமாம் என்பது தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 2-2-5.

வருக்கம் 7.

6. தீதை யோட்டிப் பின் றாய்மை புரிபவ,
வாது தீரும் வகையிவ் வுலகத்தே
யோது சீவரை யோம்பக் கருதியே
யாது கண்கொண் டெதிர்ப்பட நோக்குவாய்?

(இ-ள்.) வருணனும் (தீதை யோட்டுபவனும்) பாவகனும் (எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்பவனும்) ஆன சூரியனே! ஒழுங்காக இவ்வுலகத்தி லுள்ள பிராணிகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு எக் கண்கொண்டு பார்க்கிறாய்?—(எ-று.) எக் கண்கொண்டு பார்க்கிறாயோ அக் கண்ணொளியைத் துதிப்போமாகவென்று ஒரு வாக்கியம் வருவிக்க என்பார் நிருத்தக்காரரும் அவரை யொட்டிச் சாயணரும். மூலத்தில் வருண, பாவக, என்னும் முன்னிலைக ளுள்ளன. அவற்றிற்கு அநிஷ்டிவாரகனே! எல்லாவற்றையும் சோதிப்பவனே! சூரியனே என்று சாயணர் உரை கூறுவர்.

7. வானு மந்தர மார்க்கமும், சூரிய,
தானொழுகித், தயங்கும் கருவயிர்த்

தீனு நல்லுயிர் யாவையு நோக்கியே
மானஞ் செய்கிறாய் மாண்பி னிராப்பகல்.

(இ-ள்.) சூரியனே! விண்ணிலும் அந்தரத்திலும் சென்று, ஜன்மிக்கும் பிராணிகளுக்கெல்லா மொளியை யளித்து, அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு இரவு பகலென்னும் அளவைகளை யெற்படுத்துகிறாய்.—(எ-று.) தான், அசை. மானஞ்செய்தல் அளத்தல். சூரியோதய அத்தமனங்களாலேயே இரவு பகல் பேதங்கள் உண்டாகின்றன என்றபடி.

8. துல்லியக் கதிர் த் தேவ, வெஞ்சூரிய,
அல்லரிக்கு மணியொளிக் கேசியே,
புல்லுமுன் சையம் பூட்டிய வெம்பரி
மல்லினேமும் வகித்துனை யீர்க்குமே.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும் கதிரோடு கூடிய தேவனாகிய சூரியனே! இருட்டை யோட்டும் சோதியே கேசமாக வுடைய சூரியனே! உனது தேரிற் பூட்டிய ஏழு குதிரைகளும் உன்னைச் சமந்து இழுத்துச் செல்லும்.—(எ-று.) சூரியன் என்னும் சொல்லுக்கு எல்லாவற்றையும் ஒளிபெற விளக்குபவன் என்பது பொருள். சூரியனது குதிரைகள் ஏழாம். 'ரதஸ்யைகம் சக்ரம் சரணவிகலாஸ் ஸப்ததூரகாஸ் ஸாரதிரபி' என்பது கருதத்தக்கது.

9. சூரன், நன் பெருந் தேரின் புதல்விய
ராருந் தாய்மை யணைந்த வடவைகள்
கூருந் தேரிற்று மாகவே கூடுறு
மேரி னேழினைப் பூட்டி யுலவுவான்.

(இ-ள்.) (எல்லாவற்றையும் தொழிற்கண் ஊக்குவோனாகிய) சூரியன் தனது பெரிய தேரின் புத்திரிகளும், பரிசுத்தத் தோடுகூடியவைகளும், தனது தேரிற் றுமே பூட்டிக்கொள்ளும் சிறப்பு வாய்ந்தவைகளுமான பெண் குதிரைக ளேழினை யும் தன் தேரிற் பூட்டித்திரிவான்.—(எ-று.) ஸூர: ஸர்வ ஸ்யப்ரோக: என்பார் சாயனர்.

(வேறு.)

10. இருடிணிந்த வவ்விடத்தினின் மேலெழுந் துயர்ந்தே
யிருள் கடிந்திடுஞ் சோதியை யெழிலுற நோக்கி
வா முயர்ந்த நற்கடவுளர்க்கட் டரக்கடவுள்
தாஞ் சிறந்த சோதியை யுறுஞ் சூரியற் சார்த்தாம்.

(இ-ள்.) (அதுஷ்டாதாக்களாகிய நாம்) இருட்டு நிறைந்த விடத்திற்கு மேல் இருளை நீக்கும் சோதியைப் பார்த்தவர்களாய்த், தேவர்களிற் சிறந்த தேவனாகிய உத்தம ஜோதிலோடு கூடிய சூரியனை யடைந்தாம்.—(எ-று.) இம் மறை உதவ்யம் தமஸஸ்பரி.....அகன்மஜ்யோதிருத்தமம் என்றது.

இனி வரும் 3 மறைகளும் பாசநாசனத்துக்கும், ரோக நிவாரணத்திற்கும், விஷ நிவாரணத்திற்கும், பக்தி முக்தி பலப்பிரதத்திற்கும் உருச் செபிக்கக்கூடிய மந்திரங்களாம். ஏன்? பிரஸ்கண்ணுவன் தனது தோலிற் றேன்றிய வியாதியை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளுவதற்காகவே இம் மூன்று மந்திரங்களாலும் சூரியனைத் துதித்தான். அச் சூரியனும் அவனது நோயை மாற்றினான். அதனால் இம் மூன்று செய்யுட்களாலும் சூரியனை யுபாசிப்பவர்கள் ரோகம் நீங்கிச் சுகப்படுவார்கள்.— என்பது செளநகர் அதுக்கிரமணிகையி லுள்ளது.

11. இன்று நீயெழுந் தறுகுலச் சோதியை யுடையோய்,
துன்று மந்தர மீதுசென் றெதிர்படத் தோய்ந்து
கன்று நோய், நிறங்கவர்வ, தென்னெஞ்சினுட் புருந்து
நின்ற வேதனை, சூரிய, நேடியே யழிப்பாய்.

(இ-ள்.) (மித்திரமஹனே!) எல்லாருக்கும் அதுகலத்தைத் தரும் சோதியை யுடையவனே! சூரியனே! நீ இன்றைக்கு உதயமாய் அந்தரத்தின் மேற் சென்றேறி யாரும் பார்க்கும் வண்ணம் உயர நின்று எனது நிறத்தைக் கவருகின்ற இதய ரோகத்தைத் தேடி யழிப்பாயாக.—(எ-று.) ஸூர்யன் ஸர்வஸ்யப்ரோகன் என்பது மேல் 9-ம் செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ளது. மித்ரமஹன் என்பதற்கு மித்திரர்களால் பூஜிக்கப்படத் தகுந்தவன் என்பது ஓர் பொருள். ஈண்டு ஸர்வேஷாம் அதுகல தீப்தியுத்த: என்பார் சாயனர். மித்திரர்கள் நிறைந்தவனே யென்பார் மேனாட்டாசிரியர் (Griffith.)

12. என்னுடம்பினி நெழிலினை யழிக்குமஞ் சளினைத்
துன்னுசாரிகைகளியெனும்பறவைவாய்த்தோய்ப்பம்;
பின்னு மென்னெழில் பேர்க்குமிப் பிங்கல வருண
மன்னு நல்லரி தாலமார் தருவின்மார் றுவமே.

(இ-ள்.) என் உடம்பின் அழகைக் கெடுக்கின்ற மஞ்சள் நிறத்தைச் சாரிகை (நாகணவாய்ப்புள்), கிளியென்னும் பட்சி களிடத்து நிலைக்கச் செய்வோம். இன்னும் அப்பிங்கல நிறத்தை

மண்டலம் 1. சூக்தம் 51.

ஹரிதால விருட்சத்தினிடத்துப் பொருந்தும்படியாகவும் செய்வோம்.—(எ-று.) சாரிகை, நாகணவாய்ப்புள், இந்நோய் காமாலை யென்றும், பண்டைக்காலத்து ரோமர்களும் (Vide Pliny H. N. XXX. II) இவ்வியாதி Starling என்னும் பட்சியைப் பார்ப்பதால் விலகுவதோடு, அவ்வியாதிக்காரன் அப்பட்சியைப் பார்த்தால் அவன் சாவதற்குப் பதிலாக அது சாகுமென்று நம்பியிருந்தார்களென்றும், மேனாட்டாசிரியர் கூறுவர்.

13. அகிதி புத்திர னார்ந்ததன் முழுவலி யோடு முதயமேறியென்றன் னையிங்கொறுத்திடுநோயா மதிபகைவனைப் பேரற வழித்தன னினியான் மதிசெகுக்குமப்பகைவனை மதித்தொன்றும்புரியேன்.

(இ-ள்.) அகிதி புத்திரனாகிய ஆதித்தியன் (சூரியன்) தனது முழு வலிமையுங்கொண்டு உதயமாகி, என்னை இம்சுக்கும் வியாதியாகிய பகைவனைப் பேரற வழித்தான். இனி நான் அவனை யொன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை.—(எ-று.)

51. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 10. சூக்தம் 1.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: அங்கிரஸன் புத்திரன் (இந்திர ஸமானமான) ஸவ்யன்; வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி, 14, 15 த்ருஷ்டே. தேவதை: இந்திரன்.

1. பலர்போற்று மத்தகரை யிருக்குவக்கு மிந்திரனைப் பண்பார் செல்வச் சலசிதியை மனிதருக்கென் றருளுதவி வான்கதிரிற் சால வோங்கு நலகவின்கொள் விப்பிரனைத் துதித்துநனி களிப்பூட்ட; நமக்கு வேண்டும் பலபோக மளிப்பதனிற் சிறந்தோனை யருச்சித்துப் பரவ நன்கே.

(இ-ள்.) எல்லா யஜமானர்களாலும் அழைக்கப்படும் அவ்வாட்டுக் கடாவும், இருக்குக்களை (ஸ்தோத்திரங்களை)க் கேட்டு ஆநந்திப்பவனும், செல்வமெல்லாம் பொதிந்த சமுத்திரம் போன்றவனும், மனிதருக்கருள் புரிந்து ஆகாசத்தில் சூரிய கிரணங்க ளோங்குவதுபோலச் சிறந்தோங்கும் விப்பிரனும் (மேதாவியும்) ஆன இந்திரனைத் துதித்து அவனுக்குச் சந்தோ

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

ஷத்தை யுண்டுபண்ணுவீர்களாக. நமக்கு இவ்வலகத்து வேண்டும் பல் சுகங்களையும் தருவதிற் சிறந்தவனைப் பூஜிப்பீர்களாக.—(எ-று.) தகரென்றது, கண்ணுவ புத்திரனான மேதாதிதியின் யாகத்தில் ஆட்டுக்கடாவுருவாக வந்து இந்திரன் சோமபானஞ் செய்தான் என்பதை முன்னிட்டு. அ, பண்டறிசுட்டு. அப்பொழுது அவ்விருடிக் மேஷமென்று கூறினார். அதனால் ஆட்டுக்கடாவென்றது ஈண்டு இந்திரனைக் குறித்தது.—சாயணருரை. மேஷம் என்னும் பதத்திற்கு சத்துருக்களிடத்துப் பொறமை கொள்வது என்பது பதப்பொருள்.

2. துணையெனநின் றொழுகியவர் திறமைபுளோ ரிருபுக்க டோய்ந்து மத்தம் இணையிலொளி யந்தரமுற் றும்பரப்பு மிந்திரனை, யெண்ணிக் காக்குங் குணமுளனைத், தற்குழ வலியியைத்துச் சிறந்தவனைக், கூர்ந்தி ரந்தார்; பணையொலி, யச் சதக்கிருது வெற்றிக்கென் றவருட்டப் பரந்த தன்றே.

(இ-ள்.) துணையாக நின்றவரும், திறமை (வலிமை) வாய்ந்தவருமான ரிபுக்கள் (அல்லது சாயனர் மதப்படி மருத்துக்கள்) மதம் பொருந்தி, அந்தரிட்ச முழுவதும் தனது காந்தியைப் பரப்புபவனும், நற்குணமுள்ளவனும், வலிமை மிகுந்தவனுமான விந்திரனை (விருத்திரவதஞ் செய்யும்படி) வேண்டினார்கள். (அன்பும் ஸத்தியமும் நிறைந்து) அவர்கள் வேண்டிய அவ்வொலியானது, சதக்கிருது பகைவரைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய பலத்தை யளித்து வியாபித்தது.—(எ-று.) ரிபுக்கள் என்பதற்கு மருத்துக்கள் என்பது நிருத்தப்படி வந்த பொருளாம். உரு பார்தி ஒளியோடு கூடியவர் மருத்துக்கள் என்பார் யாஸ்கர். இந்திர தேஜஸை துவாதச (12) ஆதித்தியர்களின் ஒளி விசேஷங்களாம் என்பது சுருதி.

3. அங்கிரச னுக்காகப் பசுக்குகையைத் திறந்தனையால்; அத்தி ரிப்பேர் பொங்கிருடி யசூர்வா யகப்படா தோடவெனப் புரிந்தாய் றுறு மங்கலமும் வாயிலானை; விமதனுக்கென் றன்னமொடு மருவுஞ் செல்வ மிங்களித்து வெற்றிபெறப் பிறர்போற்றுங் குவிசுநட மெடுத்தாய் போரின்.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) அங்கிரஸனுக்காக (பனிமுதலிய வசுரர்களால்) அடைக்கப்பட்ட பசுக்குகையை (ரீர் நிறைந்த மேகத்தை என்றபடி) திறந்துவிட்டாய். அத்திரியென்னும் ரிஷி அசுரர்களது பிடையிலகப்பட்டுக் கொள்ளாதபடி நூறு மார்க்கங்களை யேற்படுத்தினாய். விமதனுக்கு அன்னமும் செல்வமுமளித்து, ஜயம் பெறும்படி பிறருந் துதிக்கும் வசுர நர்த்தனத்தை யவனது போரிற் செய்வித்தனை. (வசுரத்தால் அவனைக் காத்தனை.)—(எ-று.) அதனால் உன் மகிமை வர்ணிக் குந் தரத்ததன்று என்றபடி.) அங்கிரஸன் ஸப்தரிஷிகளில் ஒருவன். விமதன் ஓர் ரிஷி, இவன் புருமித்திரனது மகளைக் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டவன். அதற்கு அசுவினிகள் உதவினார்கள் (மண். 1, சூக். 112, செய். 19.)

4. வெள்ளமதை யடைத்துவைத்த முகிலினைபுந்
திறந்தனையால் விழைந்து தானு
வுள்ளமிகும் வசுவினையப் பருப்பதத்துக்
கைக்கொண்டாய்; ஓங்கும் முன்பின்,
எள்ளரிய விருத்திரனை, யிந்திரனே,
கொன்றிட்டா யென்ற போது
கொள்ளுமொளிச் சூரியனை யகுவாய்மீட்
டாகாயம் கொளுவி னாயே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! வெள்ளத்தை நிறைத்து வைத்திருந்த மேகங்களைத் திறந்துவிட்டாய். தானுவென்னு மசுர மாதா பெற்றதால் இம்சையைத் தருகின்ற செல்வத்தைப் பர்வதத்தினிடத்திலிருந்து கைக்கொண்டாய். உன் வலிமையினால் விருத்திரனைக் கொன்றாய். பிறகு அங்கியினர் சூழப்பட்டிருந்த சூரியனை மீட்டும் விண்ணிடத்தில் ஒளியோடு நிறுவினாய்.—(எ-று.) அகி, விருத்திரன், ரீர் கொண்ட கருமேகம்.

5. அவிக்கான வன்னமதைத் தம்வாய்க்க
ணளித்தொழுகு மசுரர், மாயை
தவச்சாரந்தோர் தமையுனது மகாமாயை
வலிகொண்டு தளரச் செய்தாய்;
புவிக்கான வீரவுளச் சேவகனே,
பிப்புருவின் புரத்தைப் பேர்த்தே
அவக்யாதி தாசர்களு மடைந்தழிய
விரிசுசுவா னனைக்காத் தாயே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) ஹவியன்னத்தைத் தமது வாயிற் போட்டுக்கொள்ளும் மாயை மிகுந்த வசுரரை யுனது பெரிய மாயையால் (ஞானத்தால்) வலி கெடும்படி செய்தாய். யஜமானர்களைக்காக்கும் வீரத்தன்மை பொருந்திய மனத்தோடு கூடியவனே! ரீ பிப்புருவின் கோட்டையை யழித்து, தாலர்க எவமானத்தை யடையும்படி செய்து ரிஜிச்வானனைக் காப்பாற்றினாய்.—(எ-று.) பிப்புரு ஓர் அசுரன். மழையைப் பெய்யவிடாதபடி தடுக்கும் மேகங்களை அவனது கோட்டைகள் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். விருத்திரன், அஹி, சுஷ்ணன், நமுசி, பிப்ரு, சம்பரன், உரணன் இவர்கள் அசுரர்கள். வறட்சியையுண்டுபண்ணுவோர், தேவர்களை யிம்சிக்கக் கருதுவோர். இவர்கள் விருத்திரனோடு சேர்த்து எண்ணப்படுபவர். விருத்திரனாதிபர் என்று மண். 1, சூக். 5, செய். 8 இல் கூறப்பட்டவர்கள் இவர்களே. இரிசிசுவானன் ரிஜிச்வான், ரிஜிச்வானன், ஒரு ரிஷி.

6. சுட்டுணனைக் கொல்லுகையிற் குற்சனைபு
மிரட்சித்தாய், தோய்ந்த வானி
லட்டியிலாப் படைக்கிரையாச் சம்பரனை
யதிதிக்கு வற்கா மாய்த்தாய்,
மட்டடையா வலிபெருகு மர்ப்புதனைக்
காலடியின் மதித்துத் தேய்த்தாய்,
ஒட்டலரார் தாசர்களைக் கொல்லுதற்கே
பண்டிருந்திங் குதித்தாய் மன்னே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) சுஷ்ணனைக் கொல்லும் செய்கையினால் குத்ஸரிஷியைக்காத்தனை. அதிதிக்குவனுக்காகச் சம்பராசுரனைக் கொன்றனை. மிக்க வலிமை பொருந்தி யோங்கிய அர்ப்புதனைக் காலால் மிதித்தழித்தனை. எப்பொழுதும் தஸ்புக்களைக் கொல்லுவதற்காகவே ரீ யுதிக்கிறாய்.—(எ-று.) குத்ஸன் மண். 1, சூக். 4, 95, 96, 106 முதலிய சூக்தங்களைக் கண்ட ரிஷி. அதிதிக்குவன், திவோதாஸன் என்னும் வள்ளலின் மற் றொரு பெயர், சுஷ்ணன். சுட்டுணன். சுட்டுணனும், சம்பரனும் அசுரர்கள். மேல் 5-ம் செய்யுளின் உரையைப் பார்க்க. தாசர், தஸ்புக்கள், கள்வர்கள். இவர்கள் பூர்வ குடிகளாகிய காட்டு மனிதர்கள் என்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

7. உன்னுடைய பலமுழுது முனக்குள்ளே
துதைந்துளதால், உன்ற னுள்ளந்
துன்னுறந் சோமதைப் பருகுவதின்
மகிழ்வுறுமாற், சுகத்தே யுண்கை

மன்னுறுமுன் வச்சிரமெந் களுக்கெல்லாந்
தெரிந்ததே, மதியார் தங்கள்
கொன்னுறுமாண் மைகையெலாம் அதுகொண்டு
தண்டித்துக் குறைப்பாய் மன்தோ.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) உன் பலமுமுதும் உனக்குள்ளே
யே நெருங்கியுள்ளது. உன் மனம் சோமபானஞ் செய்வதில்
மகிழ்ச்சி யடையும். உன் கையி லுள்ள வச்சிராயுதத்தைப்
பற்றி எங்களுக்கு முன்பே தெரியும். அத னுதவியினால் சத்
துருக்களின் ஆண்மைகளை யெல்லாம் கெடுப்பாயாக.—(எ-று.)

8. ஆரியரை யவர்க்கிடுக்கண் வினைக்கின்ற
தாசர்தமை யறிவாய் நன்கே;
சீரியரல் லாதவரை நனியொறுத்துத்
தருப்பைவிரி சிறப்பி னோன்மாட்
டேருடனே வசப்படுத்த; துடுக்குளரைக்
கண்டித்தே யெழிலார் யாகம்
பாரியலத் தூண்டுக; எக் கியத்துன்சீர்
யாவையுமே பகர்வேன் வேட்டே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! அறுட்டாதாக்களாகிய ஆரியரை
யும், அவர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தரும் தஸ்புக்களையும்
உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். கர்ம விரோதிகளுக்கு இம்சையை
வருவித்துத் தருப்பையை விரிக்கும் யஜமானனது வசத்தே
அவர்களை ஒப்புவிப்பாயாக. துடுக்குள்ள துஷ்டர்களைக் கண்
டித்து உலகத்தில் யாக காரியம் நடக்கும்படி தூண்டுவாயாக.
ஸ்தோதாவாகிய நான் யக்ருத்தினிடத்து உன் சீரையெல்லாம்
விரும்பிக் கூறுவேன்.—(எ-று.)

9. விரதமதை யறுட்டிப்போர் தமைக்காக்க
விரதமெலாம் விடுத்தோர் தம்மைச்
சரதமுறப் பீடித்துத் துதிப்பவரார்
றுதியிலரைச் சயிப்பிப் பானால்;
இரதமுற வோங்கிடினு மின்னுநனி
யோங்குபவ னெட்டி வானிற்
றுரிதமுறு மிந்திரனைத் துதிவமிரன்
மகக்குவையைத் தோய்ந்து கொண்டான்.

(இ-ள்.) இந்திரன் விரதானுஷ்டான முள்ளவரைக் காக்கு
மாறு விரதமில்லாதவர்களைப் பீடிப்பான் (அல்லது வசப்படுத்து
வான்.) ஸ்தோதாக்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்யாதவர்
களை நாசப்படுத்துவான். ஏற்கெனவே வளர்ந்தோங்கித் தோன்

றினும் பின்னு மதிகமாக வளர்ந்தோங்கி ஸ்வர்க்கத்தை யடை
யவிரையு மிந்திரனைத் துதிக்கும் வம்ரன் என்னும் ரிஷி அவ் விந்
திரனால் தடை நீக்கப்பட்டவனாய் யாக ஸம்பாரமாகிய குவியலை
யெடுத்துக்கொண்டு போனான்.—(எ-று.) வமிரன் வம்ரன் ஒரு
ரிஷி, விகநஸின் புத்திரன். இவன் பூமியி லுள்ள புற்றின்
ஈரத்தை விசேஷமாகக் குடிப்பவன் என்று சாயணர் கூறுவர்.
மண். 1 சூக். 112 சேய். 15-ல் இவன் விப்பானன் அல்லது மிக
வும் குடிப்பவ னென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜகா(Gh)ன என்
பதற்கு அழித்தா னென்றும் பொருளுண்டு. அதனால் வம்
ரன் மகத்துக்கான அன்னக் குவியலை இந்திர னில்லாதபோது
அழித்தா னென மொழி பெயர்ப்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

10. உசனனெனு மிருடிவலி கொண்டுனக்கா
வாக்கியவவ வுரனுங் கீர்த்தி
வசனமுறு வலியின்வான் புவியிரண்டும்
பேதித்து வயக்கிற் பைய;
அசனநிறை யவிநேடி மனவேக
வாதனுடை யரிக ளுன்னை,
விசனமற வருண்மனத்தோய், வலியென்று
நிறைந்தொழுகி மேவச் சேர்க்கும்.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உசனாகவ்ய னென்னும் ரிஷி
தனது பலத்தினால் உனது பலத்தை யுருப்படுத்தியபோது,
அவ் வலிமையும் கீர்த்தி வாய்ந்த தியாவாப் பிருதுவிகளை
(வானம் பூமியை) இரண்டாகப் பிரித்து நிறுத்திற்று. யக்ருத்
தில் நிறைந்துள்ள அலியைத் தேடிவரும்படி பரிபூரண வலி
மைபொருந்திய உன்னை மனோவேகத்தோடு கூடிய வாதனு
டைய (வாயுவினுடைய) குதிரைகள் யாகத்தலத்துக்குச் சமந்
துகொண்டுவரும்.—(எ-று.) உசனன், கவியின் மகன், ஓர் ரிஷி;
இந்திரனுக்குப் பிரியமானவன். இந்திரனுக்கு வச்சிராயு
தத்தை யுருப்படுத்திக் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறான்.
மண். 1 சூக். 121 சேய். 12 பார்க்க. இவ் வச்சி ராயுதத்தையே
துவஷ்டா செய்து கொடுத்தா னென்றும் சொல்லப்படுகிறது.
'யஸ்ய சஷ்டமாத் ரோதஸீ அப்யஸேதாம்' என்பது தைத்தி
ரீய ஸம்ஹிதை 1-7-13. எவனது (இந்திரனது) பலத்தினால்
பூமி வான மிரண்டும் மாறிமறித் திரிகின்றனவோ வென்பது
பொருள்.

11. காவியன முயனனது துதியதனின்
மிசுக் களித்த காலை வேந்தன்
றாமிசிக வக்கிரித்துச் செல்பரிகள்
பூட்டியதேர் சார்ந்து நிற்பான்;
மாவலியவ் வுக்கிரனு நெறியொழுது
மேகமதின் மலிமீ யோட்டத்
தாவமதை யளிழ்த்துச்சுட் டுணன்புரத்தை,
துகளுறவே யழித்தான் மன்கோ.

(இ-ள்.) களியின் மகனாகிய உசனன் துதித்தபோது சந்தோஷப்பட்டு இந்திரன் வக்கிராகதியோடு கூடிய குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரிலேறிக்கொள்வான். மிகுந்த வலியோடு கூடி உக்கிரம் வயாந்தவவன் வழியில் செல்லும் மேகத்தி லிருந்து பிரவசித்துச் செல்லும் (மழை) நீரை யோடவிட்ட சுஷ்ணனது பெரிய கோட்டைகளைப் பலவிதமாக அழித்தான்.— (எ-று.) சுட்டுணன், சுஷ்ணன் எல்லாவற்றையும் வற்றடிப்பவன். ஆவம், ஆபம், நீர்.

12. துளித்தொழுகும் சோமமதைக் குடிக்கவெனத்
தேரேறித் தோய்வாய் ரீயே;
களிப்பினொடியா மபிடவஞ்செய் சோமமதிற்
கழிமகிழ்வு காண்பாய் போலத்
துளிக்குமது சார்யாதன் சார்ந்துவதின்
மதமதனைத் தோயு மப்போ
தழிக்கலுரூப் புகழ்சருவி விண்ணுலகத்
துயர்வடைவா னனைகின் றுயே.

(இ-ள்.) இவ்விடத்துக் கௌஷ்தகையில் ஒரு இதிஹாஸம் சொல்லப்படுகிறது. [சார்யாதன் என்னும் ராஜரிஷியின் யக்ஞத்தில் பிருகு கோத்திரத்தில் பிறந்த சியவன ரென்னும் ரிஷி அசுவினிகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து ஸோமபானஞ் செய்வித்தார். இந்திரன் அதைக் கண்டு கோபங்கொண்டான். உடனே சார்யாதன் அவ் வந்திரனை யுத்தேசித்துச் சோமம் பிழிந்துகொடுத்தான். என்பது.] (இந்திரனே!) நீ சோமம் குடிப்பதற்காகவே தேரேறி வருகிறாய். (வேறொன்றையும் உத்தேசித்து நீ பிரவர்த்திப்ப தில்லை யென்றபடி.) எங்களுடைய ஸோமாபிஷ்வத்தில் (ஸோமம் பிழியும் கர்மத்தில்) திருப்தியடைவதுபோலச் சார்யாதன் செய்யும் ஸோம யாகத்திலும் திருப்தியடையும்போது

யாக கர்த்தாவுக்கு விண்ணுலகத்திலும் நிலையான கிர்த்தியை யுண்டுபண்ணுகிறாய்.—(எ-று.) சார்யாதன் வைவஸ்வதமறுவின் புத்திரனாகிய சர்யாதியினுடைய மகன். சர்யாதியெனினும் சர்யாதனெனினும் ஒன்றே. மண். 1 சூக். 112 செய். 17 யும் பார்க்க.

13. சொற்சந்த மிகுந்தவன்கட் சீவானன்
சோமமதைத் தோய்ப்போ னுக்கென்
றற்சந்தக் கூந்தலணி பேதைவிரு
சயைதன்னை யளித்தாய் வேந்தே;
மற்சந்தக் கருமத்தோய் வருஷணச்வன்
மகள்மேனை மதித்தா னாய்ரீ;
சொற்சந்தம் படச்சவனத் தென்றுமிய்வுன்
செயலெல்லார் துதிக்கற் பாற்றே.

(இ-ள்.) (இவ்விடத்துப் பின் வருவது சொல்லப்படுகிறது.) (அங்க ராஜன் ஒருநாள் தன் ஸ்கிரீகனோடு கங்கையில் ஜலக்கிரீடை செய்தான். அச் சமயத்தில் தீர்க்கதமனென்னும் பேருள்ள ரிஷி தன் மனைவியினுடைய பிள்ளை வேலைக்காரர்களாலும் (தூர்பலத்தினால் இவனு லொன்றும் செய்ய முடியாதென்று) துவேஷத்தினால் கங்கையில் தள்ளப்பட்டான். அந்த ரிஷி ஒரு ஓடத்தி னுதவியால் அங்க ராஜன் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்த ராஜனும் ஸர்வக்ருண அந்த ரிஷியை யெடுத்து, 'பகவனே! எங்களுக்குப் பிள்ளையிலலை. இவள் பட்டமகிஷி. அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும்படி செய்க.' என்று வேண்டிக்கொண்டான். அவனும் அப்படியே யாகட்டுமென்றான். அம் மகிஷியும் ராஜாவைப் பார்த்து அப்படியே யென்று சொல்லி, 'இவன் வயது முதிர்ந்த கிழவன், ஜுகுப்ஸிதன் (நிந்தைக்குள்ளானவன்) என்னக்கு யோக்கியனல்லன்' என்று எண்ணித் தன் தாசியாகிய உசித் என்பவளை அவனுக் களித்தாள். அவளும் ஸர்வக்ருண அவ் விருடியின் மந்திர பலத்தினால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு ரிஷிபத்தினி யானாள். அவளிடத்தில் பிறந்தவன்றான் கட்சீவானென்னும் ரிஷி. அவனே ராஜபுத்திரனானான். அவன் அனேகவிதமாய் ராஜஸூயம் முதலிய யாகங்களைச் செய்து இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அவ் வந்திரனும் இக் கட்சீவானனுக்கு விருசயை (Vrichaya) என்னுந் தருணியை மனைவியாகத் தந்தான்.] இந்திரனே! அழகிய ஸ்தோத்திரங்களால் உன்னைத் துதிக்கும் கட்சீவானனது ஸோமபான யாகத்தே

திருப்தியடைந்து அவனுக்கு விருசயை யென்னும் பெண்ணைக் கொடுத்தாய். சோபன கர்மத்தோடு கூடியவனே! விருஷணச்வனது புத்திரியாகிய மேனை என்னும் கன்னிகையாக நீயே யானாய். உனது ஸவனங்களி லெல்லாம் உன்னுடைய இந்தச் செய்கைகளைத் துதிக்க வேண்டும்.—(எ-று.) சாட்யாயனியில் இந்திரனை 'நீ விருஷணச்வனுடைய (மகள்) மேனையாய்' என்று கூறியிருக்கிறது. கட்சீவான் என்ற பதத்துக்கு குதிரை சுட்டும் கயிற்றோடுகூடியவன் என்பது பொருள் என்பார் யாஸ்கர். கட்சீவான் என்னும் பேரைப்பற்றி மண். 1 சூக். 18 செய். 1 உரையில் நோக்குக.

(வேறு.)

14. தனமிலான் குணத்து மேலான் மன்னுறு காப்பாம்வாயி
வினமுறு துணைபோல வந்திரன் பச்சிரர்க
ளினமெலாந்துதிக்கப்பெற்றே யெண்ணும்பொன் பசுத்தேர்மாவு
மனமிக்கப்படைத்தவேந்தன்மற்றையோர்க்கவனே ஈவான்.

(இ-ள்.) பஜ்ரகோத்திரத்தவர்களாகிய அங்கிரஸர்களாற்று திக்கப்பெற்ற இந்திரன், வாசற்படியின் துணைப்போலத், தனமில்லாதவனாகிய குணோத்தம யாககர்த்தாவுக்குத் துணையாக நிற்பான். தனத்தைத் தருபவனாகிய வல்வந்திரனே, குதிரைதேர், பசு முதலிய மற்றதனங்களை யிச்சித்தடைந்து மற்றவர்களுக்கும் யதேஷ்டமாகக் கொடுப்பான்.—(எ-று.) பஜ்ரகோத்திரம் புராதனமான கோத்திரம்; அங்கிரஸ் கோத்திரமும் அதுவும் ஒன்றாகக் கருதப்படும். துணைபோலத் தன்னுறு காப்பாம் என முடிக்க.

15. இத்துதி சுயமாச்சோதி தோய்ந்தவிந்திர வொன்னொரை
சத்தியமாக வாட்டும் பலத்தினைச் சமத்தினைய்ந்த [ச்
சுத்த வீரப்படைஞர் தொக்கவாண்டகை யுனக்கென்
றொத்ததுன் நகத்தியாங்கொண்மதிச்சுதரின் னவக.

(இ-ள்.) சுயஞ்சோதியோடுகூடிய வந்திரனே! பகைவரை நிச்சயமாக விச்சிக்கும் பலத்தை யுத்தகளைத்தி லடைந்த சுத்த வீரர்களோடுகூடிய காலையாகிய உன்பொருட்டு இத்துதி கூறப்பட்டது. உன்னு லளிக்கப்பட்ட வீட்டில் யாங்கள் வித்வான்களாகிய புத்திரர்களோடு தங்கி யிருக்கட்டும்.—(எ-று.) மூலத்தில் ஸூரிகளோடு என்றுள்ளது. அதற்கு ஞானவான்களான ரித்விக்குக்களோடு யாங்கள் தங்கியிருக்கட்டும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வருக்கம் 11.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி ஸவ்யன். வடமொழிச்சந்தம்; ஐகதி, 13-15 த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. போற்றுங்க ளத்தகரைத் துறக்கவொளி
யறிபவனைப் பொருள் வேனை
நூற்றுவர்கள் துதியாள ரகலாது
பின்றொடர்ந்து துதியாற் போற்ற
வேற்றவனை; வேகமுறு குதிரையென
வெம்மையிவண் வேண்டிக் காப்பா
றாற்றுவுனத் தேராகு மிந்திரற்காச்
சூழ்துதிக ளவனத் தின்றே.

(இ-ள்.) ஸ்வர்க்க வொளியாகிய சூரியனை யறிபவனும் பொருளைத் தருபவனும் நூறுபேர் ஸ்தோத்திரம் செய்பவர்கள் எப்பொழுதும் போற்றிப் பின்றொடருபவனுமான அம்மேஷத்தை (அத்வய்யுக்களே!) நன்றாக வணங்குவீர்களாக. (நூறு குதிரைகளோடு தோன்றும்) ரதமாகிய அவ்வந்திரன் வேகமாக வருந் குதிரையைப்போல வந்து என்னைக் காக்கும் படி ஹவனத்தில் (யாகத்தில்) அவனைச் சூழ்ந் துதிகளை யான் செய்வேன்.—(எ-று.) தகர்—மேஷம், ஆட்டுக்கடா, இந்திரனைத் தகரென்றது மண். 1, சூக்தம் 51, செய். 1 உரையிற் பார்க்க. ஈண்டு பின்றொடரும் நூற்றுவரையும் நூறு குதிரைகளாகவும் இந்திரனைத் தேராகவும் உருவகப்படுத்தினார். அவனம், ஹவனம் என்பதின் சிதைவு. யாகமென்பது பொருள். அத்வய்யு ஹோதா உத்காதா இவர்களைப்பற்றி மண். 1, சூக். 7, செய். 1 உரையிற் பார்க்க. இத்துதி ஸாமவேதத்திலும் வருகிறது.

2. சோமபா னஞ்செய்து மதமேறி
யிந்திரனுந் தோய மாற்றில்
வாமமுற வோடாது தகைத்தவனும்
விருத்திரனை வாட்டி நீரை
யேமமுறக் கீழ்வீழ்த்தி யந்ரீர்க்கண்
மலையெனவே யியங்கா தோங்கிச்
சேமமுற வாயிரமாந் துணையளிப்போன்
வவிபெருகிச் சிறந்தா னன்றே.

மண்டலம் 1. குக்தம் 52.

(இ-ள்.) ஆயிரக்கணக்கான உதவிகளைப் புரியும் இந்திரன், சோமம் குடித்துச் சந்தோஷமடைந்து, ஆற்றில் நீரோடாத படி தடுத்த விருத்திரனைக் கொண்டு, நீரைக் கீழ்நோக்கிவிழும் படி செய்து, அந் நீரின் மத்தியில் மலைபோல் அசையாமல் நின்று பலத்தில் சிறந்தோங்கினான். —(எ-று.)

3. தடைசெய்வோர் தமைத்தடுப்போ னானந்த முறைமுலஞ் சார்ந்த மத்தந் தடையின்றி யோங்குபவன் வான்மடிமேல் வியாபிக்குந் தன்மை வாய்ந்தோன் கடையெய்தாத் தனத்தோனா மிந்திரனை ஞானியரிற் கன்ம வீறு மிடைபுந்தி கொண்டழைப்பே னனத்தையவன் பூரணமாய் விளைவிப் பாணே.

(இ-ள்.) தடைசெய்து நிற்குஞ் சத்துருக்களைத் தடுப்பவனும், ஆநந்தத்துக்குக் காரணனும், மதம் வளர்ந்தவனும், மேகத்தின் மடியின்மேல் பாரந்து செல்பவனும், குறையாத செல்வத்தோனுமாகிய இந்திரனை மேதாவினாகிய ரித்விக்குக் களோடு கூடிக் கன்மத்துக்கு யோக்கியமான புத்தியோடு கூடி வேன். (ஏனெனில்) அவன் அன்னத்தை (எங்களுக்கு)ப் பூரணமாக நிறையச் செய்வான். —(எ-று.) வான்மடி என்றது மேகத்தில் நிறைந்த நீரை. ஞானியரின், ஞானியரோடு.

4. சமுத்திரத்தை யாக்குநதிக் கூட்டந்தந் நீர்கொண்டச் சமுத்திரத்தை யமைத்த லெனக் குசையிடங்கொள் சோமமுமவ் வாகாயத் தமர்ந்த வேந்தை யிமைப்பொழுதி னிரப்பும்; அகி வதைப்போன்மாட் டணியங்க மியைந்தோர் யாருங் குமைத்தலுறா நடையாளர் பகைவாட்டு முதவியினர் கூடி நின்றார்.

(இ-ள்.) ஸமுத்திரத்தை நதிக்கூட்டங்கள் தமது நீரைச் சுமந்துகொண்டோடி நிரப்புவதுபோலத், தருப்பையி லொழு கும் சோமத்துளிகள் ஆகாயத்தி லுள்ள இந்திரனைப் பூரிப் பிக்கும். விருத்திர வதஞ் செய்யு மவன் பக்கத்தில் அழகான அவயவத்தோடு கூடியவரும், ஒருவராலும் தடுக்க முடியாத நடையுள்ளவர்களும், பகைவரை வாட்டுபவருமான உதவியாளர்கள் (மருத்துக்கள்) சேர்ந்து நின்றார்கள். —(எ-று.) வேந்து, இந்திரன். உதவியினர் ஈண்டு மருத்துக்கள், உதய : என்பது

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

வடமொழி. சமுத்திரம் நதிகளுக்கு நாயகனும். 'ஸமுத்திராய வபுநாய, ஸிந்துநாம் பதயேநம:' என்பார் பிறரும்.

5. மழையுதவா விருத்திரனை மதமணந்து போராடி மாய்த்த வேந்தை விழையுதவி புரிவோர்கள் கீழ் நோக்கின் வேகவதி விழையச் சேர்ந்தார் கழுமலுறு சோமத்தாற் கழிதுணிவு கொண்டவலன் கழியப் பேதித் தெழுசூவிச விந்திரனுந் திரிதனெழுந் ததுபோல வெழுந்த போதே.

(இ-ள்.) வச்சிராயுதத்தைக் கையேந்திய இந்திரன் சோம பானத்தால் துணிவுகொண்டு வல னென்னு மசுரனை வதைத்துத், திரிதன் அநாயாஸமாக வெழுந்ததுபோல வெழுந்தவப் பொழுது, மழை பெய்யாது தடுத்து நின்ற விருத்திரனை மதத்தை யடைந்து கொன்ற வவ் விந்திரனுக்குப் பக்கத்தில் உதவியாளர்களாகிய (மருத்துக்கள்) கீழ் நோக்கிச் செல்லும் நீரோட்டத்தைப்போல வேகமா யோடி அவனுக்குத் துணையாக நின்றார்கள். —(எ-று.) உதவியாளர்கள் மருத்துக்க ளென்பது மேல் நாலாம் செய்யுளினுரையிற் சொல்லப்பட்டது. வலன் ஓர் அசுரன்; மண். 1, சூக். 11, செய். 5 நோக்குக; மேகங்களாகிய பசுக்களை ஒரு குகையில்டைத்துவைத்து வறட்சியை யுண்டுபண்ணும் அசுரனாவன். இவனைக் கொன்று இந்திரன் வலாரி யென்னும் பெயர் பெற்றான். திரிதன், தரிதன், ஒரு இருடி. நீர் வேட்கையால் ஒரு கூபத்தி விறங்கித் தண்ணீர் குடிக்கும்போது அசுரர்கள் இவனிறங்கியிருந்த கூபத்தைக் கல்லால் மூடிவிட அவன் அதனை லட்சியம் செய்யாமல் அநாயாசமாக மேலே வந்தானென்பது இதிஹாஸம். மேல் மண். 1, சூக். 105 நோக்குக. விருத்திரன், அகி இரண்டும் ஒரு பொருளான. மண். 1, சூக். 33 நோக்குக. மேக நீரைப் பெய்யாமற் தடுத்துவைப்பவன் விருத்திர னென்னு மசுரன். கழுமலுறல், நிறைதல்.

வருக்கம் 12.

6. மாற்றலனை வென்றவொளி யுனைச்சூழ்ந்த துன்வலியு மாக மோங்கிற் றேற்றமழை சுருட்டியவ னந்தரத்தின் மேவிடத்தே யேய்ந்து சாய்ந்தான்,

மண்டலம் 1. சூக்தம் 52.

மாற்றரிய வலியுடையோன் விருத்திரன் றன்
வன்கதுப்பில் வச்சிராத்தை
யேற்றெறிந்திங் கிடிமுழங்கி, இந்திரனே,
யவன்வலிநீ யிறுத்த வன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே தடுக்க முடியாத வலிமையுள்ள விருத் திராசுரனது கன்னத்தின்மேல் வச்சிராயுதத்தை யெறிந்து பேரொலியோடு நீ யவ் விருத்திரனது வலிமையைக் கெடுத்த போது பகைவனை ஜயித்த அந்தப் பிரகாசமானது உன்னைச் சூழ்ந்து நின்றது; உனது பலமும் வானிற் பரந்துநின்றது. மழை நிறைந்த மேகத்தைப் பெய்யாது தடுத்துநின்ற அவ் விருத்திரனும் அந்தரிட்ச உலகத்தின்மேல் சாய்ந்து விழுந் தான்.—(எ-று.) சாய்ந்தானென்பதைச் சாய்ந்தோனென மாற் றிச் சாய்ந்தவனும், வலியுடையோனுமான விருத்திரனது கதுப்பிலடித்து அவன் வலியை நீ முடித்தபோது ஒளி யுன் னைச் சூழ்ந்தது, உன் வலி மாக மோங்கிற்று எனக் கொளலும் ஒன்று.

7. இந்திரனே யுன்மகிமை யோங்குவிக்கும்
பிராமணங்கள் இழியு நீர்க்கால்
சந்தரமாக் குளநிரப்புங் கணக்கெனவே
யுன்னிடத்துத் தோயும்; இன்னும்
அந்தரத்தோர் தங்கொல்லன் றுவட்டாவ
அதிகவலி யார்ந்த சம்ப
நந்துமுன தொண்வலிமைக் கேற்றபடி
கூராக்கி நாட்டி னானே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உனது பெருமையை யுயர்த்தும் பிராஹ்மணங்கள் (ஸ்தோத்திர சஸ்திர ரூபமாயுள்ள மந்திரங் கள்), நீர்க்கால்வாய்கள் குளத்தை நிரப்புவதுபோல, உன்னை யடைந்து உன் பெருமையை நிறைக்கும். தேவர்களது கொல் லனாகிய துவட்டாவும் உனது வலிமைக்குத் தக்கபடி வச்சிரா யுதத்தைக் கூராக்கிக் கொடுத்தான்.—(எ-று.) துவட்டா, தேவக் கொல்லன். மண். 1 சூக். 13 செய். 10 நோக்குக. சம்பம், குலிசம், வச்சிராயுதம். அந்தரத்தோர்=தேவர்கள்.

8. படைத்தொளிருங் கிருதுவெழி விர்திரனே
யரிகளுடன் பண்பார் நீரம்
அடைத்தொழுகும் விருத்திரனை யதஞ்செய்து
மனிதருக்கென் றவையோடச்செய்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

தெடுத்தனையாற் கரங்களினி லயக்குலிசம்;
அதுவன்றி யாரும் பார்க்க
விடுத்தனையாற் சூரியனை வானிடத்தே
யொளியோடு மிளிர்வா னின்றே.

(இ-ள்.) சம்பாதித்த கிருதுவோடு (ஞானத்தோடு அல் லது கர்மத்தோடு) கூடிய விர்திரனே! உன்னுடைய குதிரைக ளோடு ஜலங்களை யடைத்துவைத்த விருத்திரனை யதஞ்செய்து மனிதருக் குபயோகமாகும்படி அச்சலங்களை யோடவிட்டு இரும்பினாலான வச்சிராயுதத்தைக் கையி லெடுத்தாய். அது வன்றி வானிடத்தில் எல்லாருங் காணும்படி சூரியனைப் பிர காசத்தோடு நிறுத்தினாய்.—(எ-று.) கிருது, கர்மம், ஞானம். அரி, குதிரை. நீரம் வடமொழி, நீர்என்பதுபொருள்.

9. பெருமையுளோர் சுயஞ்சோதிப் பலமமைந்த
வுக்தமதைப் பிறங்கு விண்வா
யருமைபெற வேறுவதைப் பயமீர்க்க
வெடுத்தனரா லார்ந்த மாந்தர்க்
சூரிமைபெற நலமீயும் போரதனி
விர்திரனே டிற்று மிக்குத்
தருமுதவி மருதர் நரர்த் துதிபெறுவோர்
மதத்தொடுவான் சார்ந்த போதே.

(இ-ள்.) மனிதர்களுக்கு நன்மையைத் தரும் ஸங்கிராமத் தில் (யுத்தத்தில்) இர்திரனுக்குத் துணையாகவென்று, உதவி யளிப்பவரும் மனிதரற் போற்றப்படுபவருமான மருத்துக்கள் மதத்தை யடைந்தவர்களாய் விண்ணிடத்திற் கூடி நின்றபொ முது, பெருமை வாய்ந்த ஸ்தோதாக்களாகிய யஜமானர்கள் விருத்திரனிடத்துண்டான பயமானது தங்களை வலித்திழுக்க, (ஸந்தோஷத்தைத்தரும்) ஜோதியோடுகூடியதும், (சத்துருக் களைக்கொல்லும்) பலத்தைப்பெற்றதும், விண்ணை நோக்கிச் செல்வதுமான உக்தத்தை யவனுக்காகச் செய்தார்கள்.— (எ-று.) 'அவ்வுக்தத்தின் றுதியைக் கேட்டு இர்திரன் விருத் திரனைக் கொல்ல வெழட்டும்' எனக் கூட்டுக வென்பார் சாயணர்.

10. பலமாரும் வானுலகு மவன்முழக்கத்
தலமந்து பயந்தோ டிற்றால்;
நலமாருஞ் சோமமதை நனிகுடித்த
மத்தமதி னுடி, அப்போ(து),

மண்டலம் 1. சூக்தம் 52.

உலமாருந் தோள்வேந்தே, உன்குவிசர்
புவிவானி னுடற்றுந் துன்பப்
புலனாரும் விருத்திரனைச் சிரம்பினக்க
மிகுவலியாற் புடைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) வலிமை பொருந்திய வேந்தனே (இந்திரனே)! அவ் விருத்திரனது முழக்கத்தைக் கேட்டுப் பலம் பொருந்திய வானுலகமும் பயந்து வேறாக நின்றது. நலம் பொருந்திய ஸோமத்தைக் குடித்து நீ மதங்கொண்டிருந்தபோது வச்சிராயுதம் பூமி வான மென்னு மிரண்டிடத்திலும் துன்பத்தை மூட்டுகின்ற விருத்திரனைத் தலை பிளக்கும்படி முழு வலியோடும் அடித்தது.—(எ-று.)

வருக்கம் 13.

11. இந்திரனே இப்புவிதா னிற்றைவிடப்
பதின்மடங்கு குணித மேய்ந்து
நந்துறப்பன் னோடோறு மணிதரெலார்
தவப்பெருகி நடப்பாரேனு
மெந்தவகையினுமகவா னுன்வெற்றிப்
பிரசித்த மெய்தி யோங்கும்;
அந்தரமே யெனப்பரந்துன் மொய்ப்புமருஞ்
செயலோங்கி யணைந்த தன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! மகவானே! இந்தப் பூமி இப்பொழுது இருப்பதைவிடப் பத்துமடங்கு விசாலமாக நாளுக்கு நாள் அங்கே மணிதரது தொகை விருத்தியாயினும் உனது பலமானது எவ்வாற்றினும் பெயர்பெற்றோங்கும். உனது பலத்தினாலான (விருத்திரவதமாகிய) கருமங்கள் ஆகாயமென்னும்படி விஸ்தாரமாக வோங்கிப் பரந்தன.—(எ-று.)

12. செருக்கார்ந்த மனத்தோயி வ்யோமவுல
கத்தின்மேற் சேர்ந்து மெத்தப்
பெருக்கார்ந்த வலியுளநீ யெமைக்காப்பான்
பூவுலகம் பெருக விட்டாய்;
உருக்கார்ந்த வுன்வலியி னளவாக
வப்பூமி யுறுத்திப் பின்னர்
நெருக்கார்ந்த நீரோட்ட வந்தரம்வா
னிவையேற்று நிமிர்ந்தா யன்றே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(இ-ள்.) (பகைவரை யடக்கும்) கர்வம் வாய்ந்த மனத்தோடுகூடிய விந்திரனே யாங்கள் காணும் இந்த அந்தரிட்சவுலகத்தின்மேற் பொருந்தி மிக வலியையுள்ள நீ எங்களைக் காக்கும் வண்ணம் பூவுலகத்தைச் சிருஷ்டித்தாய். மேலும் உனது வலிமைக்கு ஒரு அளவாக விருக்கும்படி அப் பூமியைக் கடினமாகச் செய்து பின் நீர் நிறைந்த அந்தரத்தையும், விண்ணையும் கைக்கொண்டு மேலேறினாய்.—(எ-று.) உருக்கார்ந்த என்னுஞ் சொல் எதுகை நோக்கி வந்தது.

(வேறு.)

13. புவிக்கெதிரீ நீ; உயர்ந்து புகமுற வீரர் சார்ந்த
புவிக்கெஜமான நீயே; புகலுமுன் மகிமைதன்னு
லவிக்கரு மந்தரத்தை யார்த்தினாய்; உண்மையாகக்
குவிக்கினுன் நெதிரா யாருங் கூறுதற்கில்லைமாதோ.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) பூமிக் கெதிரளவாக நீ நிற்கிறாய். கீர்த்தி வாய்ந்த வலிமையோடுகூடிய வீரர்கள் நெருங்கியுள்ள புலலோகத்துக்குத் தலைவனும் நீயே. உன் மகிமையினால் (பூமிக்கும் வானத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள) அந்தரம் முழுவதையும் நிறைத்தனே. உனக்குச் சமானமாகக் கூறத் தகுந்தவர் வேறு யாரு மில்லை; இது சத்தியம்.—(எ-று.) புலலோகம்: ஈண்டு ஸ்வர்க்கலோகம்.

(வேறு.)

14. அவன் விரிவைப் புவிவான மடைந்ததிலை;
யவன்றேசி னொரு மெல்லைத்
திவமுறுநற் சலப்பெருக்குந் தோய்ந்ததிலை;
சோமமதைச் சிறக்க வார்த்து
நவவலியின் மதர்த்துமழை தடுப்பவனை
நலிக்குங்கா னாடி யன்னுள்
தவவலியை யார்படைத்தார்? பிறரலர்; நீ
யேயகிலந் தகைசெய் தாயே.

(இ-ள்.) அவனது (இந்திரனது) வியாபனத்தைப் பூமி வானங்கள் அடைந்ததில்லை. அந்தரிட்ச வுலகத்து ஓடும் வீந்துக்கள் (மேக நீர்கள்) அவனுடைய தேஜஸ் இருக்குமிடத்தை யடைந்ததில்லை. ஸோமத்தைக் குடித்துப் புதிய பலத்தை யடைந்து மதங்கொண்டு மேகத்தைத் தடுக்கும்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 53.

விருத்திரனை யவன் கொல்லும்போது, அவனுடைய பலத்தை யொத்த பலத்தை யார் பெற்றார்கள்? (ஒருவரும் பெறவில்லை யென்றபடி) ரீயே எல்லா வலகத்திலு முள்ள பிராணிக் கூட்டங்களையும் ஒழுங்குபடுத்திவைத்தாய், வேறொருவரு மில்லை— (எ-று.) படர்க்கை முன்னிலை மாற்றைக் கவனிக்க.

(வேறு.)

15. இப்போரின்மருதருண்னையேத்திரொண்ணியுன்பால் நப்பேரிற் றேவரெல்லா நாடியே மகிழ்ந்தார், ரீயுந் துப்பேறும் கொலைகூர் சம்ப மிந்திரா சுற்றி யோச்சி யப்பேறு தடக்கு மந்த வகிமுகத் தடித்த காலே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! வலிபொருந்திக் கொலை செய்வ திற் சிறந்த வச்சிராயுதத்தைச் சுழற்றி ரீரை யொழுக விடாத படி தடுத்த அகியாகிய விருத்திராசுரனது முகத்தில் ரீ யடித் தபோது இந்தப் போரில் மருத்துக்கள் உன்னை (ப்ரஹ்ர பசு வோ ஜஹி விராயஸ்வ) என்பதாகிய வசனங்களாற் றுதித்தார் கள். விகவ தேவர்க ளெல்லோரும் உன்னிடத்து மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்.—(எ-று.) அகி, விருத்திராசுரன். அகியினது முகத்தென்க. சம்பம், வச்சிராயுதம். ந, உயர்வுப் பொருளில் வந்தது. ஏறது, முன்னோடாகு என்றபடி.

வருக்கம் 14.

53. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 10. சூக்தம் 3.

11 இருக்குக்களுள்ளது.

ரிஷி. அங்கிரஸ புத்திரன் ஸவ்யன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி, 10, 11 த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

(வேறு.)

1. மகிமையொடு பொருந்தியவற் கெந்நாளு முயர்ந்துகிள் மதித்தீ வோமால்; தகுகிரியை மிகப்புரியும் யஜமானன் சதனமதிற் சார்ந்து பண்க ளுக்கொடுமிந் திரற்றுதிக்கும், தூங்குவார் நற்பொருளின், உவனுங் கைக்கை மிகவிரைவி னடைகுலதால்; தனந்தருவோர் தகவில்துதி விழையா ரன்றே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

(இ-ள்.) தூங்குவோருடைய பொருள்களைத் (திருடன் இலகுவிற் கைக்கொள்ளுவது) போல (அவன்) இந்திரன் (அசுர ரது) பொருளைக் கைக்கொள்ளுவதால், யாக கார்யம் செய்யும் யஜமானனது யாக வீட்டில் சொல்லும் பண்களெல்லா மவ் விந்திரனை ஸ்தோத்திரம் செய்யும். தான கர்த்தாக்கள் தக வில்லாத (பெருமையற்ற) ஸ்துதிகளை விரும்ப மாட்டார்கள். அதனால் மகிமையோடு கூடிய இந்திரனுக்கு எப்பொழுதும் நல்ல ஸ்தோத்திரங்களையே எண்ணிப் போற்றுவோம்.— (எ-று.) விவஸ்வத: பரிசரத: என்பார்சாயணர், யாகஞ்செய்வோ னென்பதுபொருள். தூங்குகிறவர்களிடத்து ஒருநாளும் அவன் பொருளைக் கண்டதில்லை என்று மேனாட்டாசிரியர் உரை கூறியுள்ளார். தூங்குவோராகிய யாக மில்லாத சோம்பேறிகளிட த்து இந்திரன் ஒரு பயனையும் பெறுவதில்லை யென்று அதற் குப் பொருள் விரிப்பார்.

2. பரிதருவாய், இந்திரனே, பசுத்தருவாய், யவந்தருவாய்; பரிந்து செல்வ மிரிதருகா தெடுத்திடுவோ னெவற்றிணையுங் காப்பவன், பண்டிருந்து மாந்தர்க் குரிமையொடு முதவுபவன், விழைவுதரா தொழியாதாய், உவந்தெம் நண்பர்க் கரியதுணை யாவாயா லுனக்கெனவித் துதிவசன மார்ந்தி சைப்பாம்.

(இ-ள்.) இந்திரனே! ரீ குதிரை யளிப்பாய்; பசுவந் தருவாய், யவமாதி தானியமுங் கொடுப்பாய். செல்வத்தைச் சேகரித்து வைக்கும் ஸ்வாமியாம். எல்லாரையும் பாவிப்பவன் ரீ. மக்களுக்குத் தானந் தருவோன் ரீ. இச்சித்தவற்றைத் தராதுவிடாய். எம் ஸகாக்களாகிய ரித்விக்குகளுக்கு நல்ல தோழனாம். அத்தகைய (இந்திரனாகிய) உனக்கு இத் துதி வசனங்களைக் கூறுவோம்.—(எ-று.) தம் என்று மூலத்தி லுள்ளது இத்தகைய இந்திரனாகிய அவனுக்கு என்றும் பொருள் கூறலாம்.

3. மதியிகுத்தோய், இந்திரனே, முரண்டோன்றுஞ் செயல்புரிவோய், மகத்தாஞ் சோதீ, யதிதூரஞ் சூழ்ந்துசெறி யித்தனமு முன்னதென வறிய நின்ற; எதிர்வாரை வாட்டுபவ, அவற்றிலிருந் தெடுத்தெமக்கென் றீவாய் நன்கே;

துதிகூறி யுனைநினைப்போ னிச்சையினைக்
குறையாது தோய்ப்பா யின்றே.

(இ-ள்.) நல்ல குணத்தோடு கூடியவனே! (விருத்திர வதம் முதலாகிய) பலத்தைத் தோற்றுவிக்கும் செய்கைகள் பலவற்றைச் செய்பவனே! உத்தமமான சோதியே! எதிர்த்த வர்களை யடக்குபவனே! இந்திரனே! வெகுதூரத்தில் பரந் துகிடக்கும் இச் செல்வங்கள் உன்னதென்று பலரு மறியும் படி கிடக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து எமக்குத் தானஞ்செய் வாயாக. ஸ்தோத்திரஞ் செய்து உன்னைக் கருதுவோனது ஆசைகளை யொன்றுங் குறையாமல் அளிப்பாயாக.—(எ-று.)

4. எரிவளர்க்கு மிப்பொருளில் யாமளிக்குஞ்
சோமமதி லின்பங் கொண்டே
பரிவளர்க்குந் தனத்தோடு பசுக்கூட்டம்
பலவளித்துப் பரிந்தெ மின்மை
யிரிதரச்செய் தொண்மனங்கொள்; இந்துவிழை
யிர்திரனா விடுக்க னுற்றும்
பரிசனத்துத் தசியுவினை யடக்கி யவன்
பகைநீங்கி யனம்பெற் றோமே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! எங்களா லளிக்கப்படும் இந்தச் சரு புரோடாச மாகிய பொருள்களிலும், யாங்கள் தரு மிச் சோமத்திலும் சந்தோஷத்தை யடைந்து பசுக்களும் குதிரை களும் நிறைந்த தனத்தை எங்களுக் களித்து எங்கள் தரித் திரத்தை நிவர்த்தித்து நன்மனத்தோடு கூடியிருப்பாயாக. சோமத்துளிகளை இச்சிக்கும் இந்திரனது துணையினால் (துன் பஞ் செய்யும் கூட்டத்தாரோடுகூடிய) தஸ்யுவை யடக்கி அவ னது பகை நீங்கி யன்னப் பொருள்களை யடைகிறோம்.— (எ-று.) இடுக்கணுற்றும் பரிசனத்து, என்னும் அடை வட மொழிமூலத்தி லில்லை. பெறுகிறோம் பெற்றோம் எனத் துணிவுப் பொருளில் வந்த காலவழுவமைதி. சரு, புரோடசம், ஓமத்திரவியங்கள்.

5. இந்திரனே யன்னமொடு தனத்தினையு
நனியேற்றத் தியாங்க ளெய்த;
சந்திரனே யெனப்பலருங் களிக்கின்ற
வலிவானந் தயங்கித் தோய்ந்த
துந்தனெளி மதியினுறல்; பகையடக்கும்
வீரவலி யுயர்ந்த தாக்கண்

முந்துறின் மதுகுதிரை யொடுசெறிந்த
தெமைச்சேர்க முன்பின் மாதோ.

(இ-ள்.) இந்திரனே நல்ல உணவையும் சிறந்த தனத்தையும் நாங்கள் நன்றாக அடையட்டும். சந்திரனைப்போல ஆஹ்லா தத்தை தருகின்றதும் வானத்தை யெட்டி நிற்பதுமான வலி மையை உன்னுடைய காந்தியோடுகூடிய புத்தியினால் நாங்கள டையட்டும். சத்துருக்களை யடக்கியானுவதும், பசுக்களும் குதிரைகளும் நிறைந்ததுமான பலம் எம்மை வந்துசேரட்டும். —(எ-று.)

6. வலியூட்டு மருதருனை மதர்ப்பித்தார்,
உவப்பீந்த வலிசா லுன்ற
னிலையேற்ற வலிப்பொருள்கள், சோமங்க
ளுனக்குவப்பை நேடித் தந்த,
பொலியூட்டுந் துதியாளன் குசைவிரிப்போன்
மனக்காகப் புகலும் பத்துத்
தலைகூட்டு மாயிரமாம் விருத்திரரைச்
சற்பதியே தடிந்த வன்றே.

(இ-ள்.) சற்பதியே! (சாதுக்களைப் பாதுகாக்கு மிந்திர னனே!) உன்னை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தருப்பைகளைப் பாப்பு வோனாகிய யாக கர்த்தாவுக்காகப் பதினாயிரம் விருத்திரர்களை யும் நீ கொன்றபோது, பலத்தை விருத்திபண்ணும் மருத்துக் கள் உன்னை மதமடையச்செய்தனர்; வலிமையிற்சிறந்த உனக் காகத் தரப்படும் அவிப்பொருள்களும் உனக்குக் களிப்பைத் தந்தன; லோமத்துளிகளும் உனக்குச் சந்தோஷத்தை யூட் டின.—(எ-று.) விருத்திரரென்றது ஈண்டு உபத்திரவகாரகரக் களாகிய சத்துருக் கூட்டங்களை. பொருள்கள் ஈந்த என்க.

7. தீரமொடு மிந்திரனே யொருபோர்நின்
றொருபோர்க்கட் செல்வாய்; மொய்யம்பி
னருமதிற் கோட்டைகளை யொன்றொன்ற
யழித்திடுவாய்; அணையார் தத்தங்
கூருமெழி லோய்ந்துதலை வணங்கச்செய்
தோழனெடு கூடித் தூரத்
தேருடனே பலமாயை புரிநமுசி
முமுநாச மெய்வித் தாயே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! தைரியத்தோடு நீ ஒரு போரைச் சயித்து மற்றொரு போர்க்குச் செல்லுகிறாய். பலத்தினால் சத்

துருக்களது கோட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக அழிக்கிறாய். சத் துருக்கள் தங்கள் பொலிவிழந்து தலைவணங்கும்படி செய்கிற உனது தோழனாகிய வச்சிராயுதத்தோடுகூடத் தூரத்திலிருந்து பலவித மாயங்களையுஞ் செய்கிற மாயாவியாகிய நமுகியை நாச மடையும்படி செய்தாய்.—(எ-று.) அதனால் ஸ்துதிக்கு நீ யோக்கியன் என்றபடி. தோழன் ஈண்டு வச்சிராயுதத்தைக் குறித்து நின்றது. நமுகி (ch) மழை பெய்யாது தடுக்கும் ஓரசரன்.

8. அதிதிக்கு வன்சிறந்து மேற்சென்ற
காலத்தே யவனுக் காகத்
துதிதிக்கெல் லாந்தோன்றக் கரஞ்சனெடு
பண்ணயனுஞ் சோரக் கொன்றாய்;
கதிதிக்கெங் குஞ்சூழ்ந்திங் கிரிஜிச்சு
வான்முற்றுங் காவ லிஞ்சிப்
பதிதிக்கென் றிகழாமல் வங்கிருதன்
சதநகரம் பாழ்செய் தாயே.

(இ-ள்.) இந்திரனே அதிதிக்கவன் என்னும் அசுரன் பெரு மையோடு யுத்தத்திற்குப் போனபோது அவனுக்காக உன் புகழ் எல்லாப்பக்கத்திலும் விளங்கும்படி, கரஞ்சன், பர்ண யன் என்னும் அசுரர்களைக் கொன்றாய். ரிஜிச்வான் என்னும் அரசன் எல்லாப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்து முற்றுக்கைபோட்ட போது வங்கிருதன் என்னும் அசுரனுடைய நூறு கோட்டை களையும் கேவலமென்றெண்ணாமல் அழித்தாய்.—(எ-று.) அதி திக்கவன் மேல் மண். 1, சூக். 51, செய் 6-ல் பார்க்க. ரிஜிச்வான் மண். 1 சூக். 31 செய். 5 நோக்குக. கரஞ்சன், பர்ணயன், வங் கிருதன் இவர்கள் அசுரர்கள். பர்ணயன் பண்ணயன் என்ற யிற்றம். சதநகரம், நூறு கோட்டைகள்.

9. பிறர்நெருங்காச் சக்கரந்தோய் தேர்மீது
பேர்சானீ பிறங்கி யாறு
திறம்பெருகு மாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்
பதின்மர்புடை செறிந்து சூழ
மறம்பெருகு மிருபதின்மர் நரபதிக
டம்மையெதிர் மடங்க வென்றாய்
அறம்பெருகு சுச்சரவன் றுணையின்றி
யமாக்களத்தே நின்ற வன்றே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) பிரக்கியாதி பெற்றநீ (சத்துருக்க ளாகிய) பிறர் கிட்ட நெருங்க முடியாத சக்கரத்தோடுகூடிய தேரிலேறித் தர்மம் சிறந்த ஸுச்சரவஸன் ஒரு துணையுமில்லாமல் உன்னைத் துதித்தபோது அவனைக் காப்பதற்காக, அறுபதினா யிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது வீரர்கள் புடை சூழ யுத்தத் துக்கு வந்த இருபது நரபதிகளோடு சண்டை செய்து, அவர் களைக் கொன்றாய்.—(எ-று) ஸுச்சரவஸ், சுச்சரவன், ஓர் அரசன்.

(வேறு.)

10. துணையினை யளித்துச்சுச்ச ரவசனைக் காத்தாய் யுன்ற
னிணையிலாவளியிற் றூர்வயாணையெடுத்தாய் வேந்தே
திணைபெறும் வலி யினைமை சேரு மவ்வரசனுக்கு
ளிணையுற வாயு குற்ச னதிதிக்கவ னிவ ரேய்த்தாயே.

(இ-ள்.) வேந்தனே! (இந்திரனே!) உனது உதவிகளினால் ஸுச்சரவஸைக் காப்பாற்றினாய். ஒப்பற்ற உனது பலங்களால் தூர்வயாணைக் காத்தாய். வலிமையும் இளமையும் சிறந்த அவ்வரசனது (ஸுச்சிரவனது) வசத்தில் ஆயு, குத்ஸன், அதி திக்கவன் இம் மூவரு மடங்கும்படி செய்தாய்.—(எ-று.) ஆயு, புரு ரவ வம்சத்து ராஜன். மண். 1, சூக். 94, செய். 2 நோக்குக. குத் ஸன், அதிதிக்கவன் இவர்கள் முன்பே சொல்லப்பட்டார்கள். ஸுச்சரவஸ், சுச்சரவன், சுச்சரவஸன் எல்லாம் ஒருவனையே சுட் டும். அவன் ஒரு அரசன். தூர்வயாணனும் ஓரசரனே. தூர் வயாணன் வேகமாகச் செல்வோ னென்பது பொருள். அதி திக்கவனும் திவோதாஸனு மொருவனே. ஸுச்சரவஸனும் தூர்வ யாணனும் ஒருவனையோ வென்று ஸந்தேகப்படுவார் மேனாட் டாசிரியர். ஆயு, குத்ஸன், அதிதிக்கவன் இந்திரனுக் குகந்த ராஜரிஷிகளாயினும் ஸுச்சரவஸன், தூர்வயாணன் இவர்களைக் கருதும்போது இந்திரன் இவர்களிடத்தே அதிக விசுவாசமுள் ளவ னென்று தெரிகிறது. இவ்விற்கிரனுடைய பிரியத்தை மண். 2, சூக். 4, செய். 7 லும் பார்க்கலாம்.

11. யாகமு முடிந்த பின்னர் வேந்தெமைத் தேவர் காக்க
வோகையோ யெராக்கத்தோ னெதுநற் றேழாராவேம்
வாகை வீரம்பொருந்து மகார் நனியாயுள் வாய்ந்தோ
ரேகமாச் சமத்தினைங்கட்கேய்ந்தனர்வாழ்த்துவோமே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! யாகம் முடிந்த பிற்பாடு இனி யெம் மைத் தேவர்கள் காப்பாற்றிநிற்கநாங்கள் சிவதமர்களாயும் தோ

மண்டலம் 1. சூக்தம் 54.

ழர்களாயு மாவோம். வீரர்களாகிய புத்திரர்கள் மிகுந்த ஆயுட் காலத்தோடு கூடியவர்களாய் எங்களிடத்துச் சுகமாய்ப் பொரு ந்தியிருக்க, யாங்க ஞன்னை வாழ்த்துவோம்.—(எ-று.) சிவதமர் களாய் உத்தம கல்யாணர்களாய் என்பது பொருள். இதனையே செய்யுளில் ஓகையோடுயராக்கத்தோடு என்றார். ஏயந்தனராய் வாழ்த்துவோ மென்க. வேந்து, அண்மைவிளி.

வருக்கம் 16.

54. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 10. சூக்தம் 4.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி ஸ்வயன். வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி. 6, 8, 9, 11 த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. மகவானே பாவமதின் முழுக்கிவிடும்
போரினில்யா மருவா தாற்றாய்;
தகவாரு முனதுவளி முழுதுமெவ
ரறிந்திங்ஙன் சாற்ற வல்லார்?
மிகவாரு முழக்கத்தி னதியொழுகு
நீரினை நீ விம்ம விட்டாய்;
இகமாருந் தரைநடுக்கிற் றடுமாறி
யோட்டந்திங் கியங்க லென்னே!

(இ-ள்.) தனத்தோடு கூடிய விற்கிரனே! எங்களைப் பா பச் செய்கைகளுக்க குள்ளாக்கும் யுத்தத்தில் யாங்கள் சேராத படி காப்பாயாக. (ஏனெனில்) உனது பல முழுவதும் ஒருவ ராலும் சொல்ல முடியாது. அந்தரிட்சத்தில் மிகுந்த சப்தத் தோடு செல்லும் நீரைப் பேரிரைச்சல் போடுவித்தாய், பயத் தினால் இப்பூமியேன் நடுங்கியோடுகிறது?—(எ-று.) மகவான், தனவான். ஏனெனில் என்னும் சொல் வருஷிக்கப்பட்டது. நீ எந்தப்போரில் எவரோடு சேருவா யென்பது நிச்சய மில்லாத தனால் சில சமயங்களில் நீ எதிரிகள் பக்கத்தில் நின்றுவிட் டால் உன்னோடேயே சண்டை செய்ய நேரும். அதனால் பாபம் ஏற்படும். ஆகையினால் அப் போரில் எம்மை மூட்டி விடாதே யென்று கூறப்பட்ட தென்பார் மேனாட்டாசிரியர். பூமி யென்ற தினால் வானம் அந்தரங்களையும் இனத்தாற் கொள்ளுக வென் பார் சரயணர். மூவுலகும் நடுங்குவானேன் என்ற வினாவுக்கு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

உன் வலியைக் கண்டு மூவுலகும் நடுங்குகின்றன என்ற விடை கொள்ளத்தக்கது என்பார் அவர்.

2. அர்ச்சிக்க வரம்பொருந்துஞ் சக்கிரியைப்
பூசிக்க வார்ந்தே யுண்மை
யிச்சிக்குந் துதிகேட்கு மிந்திரனைத்
துதிக்க புனி வானி ரண்டு
நச்சித்த மின்மையினைத் தீர்க்கவென
விரக்கின்ற நாதன் றன்னைக்
கர்ச்சித்துக் கீழிழியும் வகைநீரைப்
பெய்விக்குந் காளை தன்னை.

(இ-ள்.) (அத்வர்புக்களே!) வலிபொருந்திய சக்கிரியை அர்ச்சிப்பீர்களாக. இது தகுதியான துதியென்று எண்ணி அதனை விரும்பிக் கேட்கும் இந்திரனைப் பூசிப்பீர்களாக. பூமி வானமென்னு மிரண்டுக்கும் (நாயகனை) மழைபெய்விப்பவனைத் துதிப்பீர்களாக.—(எ-று.) 'இச்சித்த வளித் தொழுகும் வலி மிகுந்த காளையா மிறைவன் தன்னை' என்பது நான்காம் அடியி ன் பாடபேதம். வலியிற் சிறந்த மாந்தர் நினைத்தவற்றையளிக்கும் பெருமை வாய்ந்த விருஷபத்தை என்பது பொருள்.

3. பகைவர்களை யடக்குந்தன் வலியினிடத்
தெவன்மனத்தே யுறுதி பாரித்
தகவுவனவ் வொளிசாரும் பெருந்தேவை
நன்மொழியா லருச்சித் தேத்த;
மிகுகீர்த்தி யசுரனவ னென்னாரை
வாட்டுபவன் மேன்மை சான்றோன்
புகலரிக ளிரண்டேத்து மிடபமொடு
தேரெனவே புகல்வா ரன்றே.

(இ-ள்.) (ஸ்தோதாக்களே!) பகைவரை யடக்கும் தனது வலியை யெண்ணி யெவன் செல்வானோ அவ் வொளிபரந்த பெருந்தேவனாகிய இந்திரனை நல்ல வார்த்தை கூறி யருச்சிப்பீர் களாக. அவன் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள அஸுரனும், பகைவரை யடக்குபவனும், மேன்மை பொருந்தியவனும். இரண்டு குதி ரைகளால் பூஜிக்கப்படுபவனும். (இழுக்கப்படுபவனும் என்ற படி.) அவனையே விருஷபமென்றும் ரதமென்றுங் கூறுவார் கள்.—(எ-று.) ஸ்தோதாக்கள், ஸ்தோத்திரம் செய்வோர். அசுரன் ஈண்டு இந்திரனைக் குறித்தது, பகைவரை யடக்கு வோன் அல்லது பலத்தோடுகூடியவன் அல்லது (ஆஸவ ப்ராண

தாந்ராதி ததாதி இதி அஸூர:) பிராணங்களைத் தருபவன், அல்லது ப்ராணவாஹுப என்று தைத்திரீயம் கூறுவதால் ஜலத்தைத் தருபவன், என்பது பொருள். அஸூரன் அநிஷ்டத்தைநீக்குபவன், தேவன் என்னும் பொருள் மண். 1 சூக்த. 24 செய். 14ல் சொல்லப்பட்டது. விருஷபம், இச்சித்த பொருளை வர்ஷிப்பவன். ரத: ரம்ஹணசீல: வேகமாய்ச் செல்லுபவன். இந்நிரனைத்தே ரொனவும், காணையெனவும் உபசாரப்படுத்திக் கூறினார்.

4. பெருந்திவியி னுச்சமகிற் பிறங்கிடங்க
ளசைந்ததிரப் பிறங்கி னாய்நீ,
யருந்திடத்தி னெருவனாய்ச் சம்பரணை
யுடல்பிளக்க வடித்திட்டாயே,
பொருந்துபல மாயாவிக் கூட்டமதைச்
சுதை குடித்துப் பொங்கு மூக்கத்
திருந்திறலிற் கூரசனி கையேந்தி
மனத்துணிவோ டெதிரந்த போதே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) பல மாயாவிக் கூட்டங்களாகிய அசுரர்களைச், சோமபானஞ்செய் தெழுந்த ஊக்கத்தினால் வலிமைபொருந்திய கூர்மையான அசுனியை (வச்சிராயுதத்தைக்) கையிலேந்தி மனத் துணிவோடு எதிர்த்து வீசியபோது வா னுச்சியி லுள்ள விடங்களைக் கம்பிக்கச்செய்தாய்; மேலும் நீ யொருவகை நின்று சம்பராசுரனைப் பிளந்தாய்.—(எ-று.) கூரசனி கூரிய இடி அல்லது வச்சிராயுதம்.

5. (அ)மேகத்தை நனிமுழங்க விட்டணையால்,
வாயுவினான் மெதுவை பெய்தத்
தாகத்திற் பழஞ்சமைத்தாய், வற்றுவிக்கும்
ஆதவன்மேற் றண்ணீர் வைத்தாய்.
ஏகத்தி னெதிரின்று பகைவதைக்கு
முள்ளமதை யெய்து முன்போற்
பாகத்திற் சமைப்பவர்க ளின்றேனு
முனக்குமேற் பகர்தற் கியாரே?

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) நீ மேகத்தைக் கர்ச்சிக்கச்செய்தாய். வாயுவினால் (புளி முதலாகிய) பழங்கள் மெதுத்தன்மையை யடைந்து பழுக்கச்செய்தாய். வஸ்துக்களைச் சோஷிப்பிக்கும் சூரியனுக்கு மேலான விடத்தில் தண்ணீரை யமைத்தாய். பகைவரை வாட்டுகின்ற உள்ளத்தோடுகூடிய உன்னைப்போலக் காலபலனைத் (வெயில் காலத்தில் வறட்சியையும் மழைக்காலத்

தில் மழையையும்) தருபவர்கள் இன்றைக்காவது உன்னின் மேம்பட்டவர்கள் சொல்லுவதற் கெவராவ துள்ளார்களோ? (இல்லை என்றபடி.)—(எ-று.) வாயுவினால் சூரிய கிரணங்களையும், மழையினால் நீரையும் மறுபடியும் நிலைநிறுத்துகிறார்கள். அப்படி நிறுத்துவது இந்நிரனுடைய வேலையாக உபசரிக்கப்பட்டது. வநம் என்பதற்குச் சாயணர் நீர் என்று உரை கூறுவர் ஆனால்மேனாட்டாசிரியர் வநம், காடு என்பார். அவருரைப்படி செய்யுள் வருமாறு.—

- (இ) வனமாறும் பெருமுழக்கத் திந்திரனே
சட்டுணனு மறைத்து வைத்த
தனமாறும் பொருட்குவையை வாயுவினி
னெற்றியின்மேற் றள்ளும் காலே
மனமார முற்காலத் திழைசெயலை
யின்னமுமே மறித்துஞ் செய்யா
துணையாரே தடுப்பவர்க ளுறுதியொடு
பகைவதைக்கு முள்ளம் வாய்ந்தோய்.

(இ-ள்.) உறுதியும் பகைவதைக்கு மனமும் பெற்ற விந்திரனே! காடுகளை நிறைக்கும் பேரொலியோடு விழும்படி சட்டுணன் அடைத்து வைத்திருந்தவற்றைக் காற்றினது தலையில் தள்ளும்போது, நீ முற்காலத்துச் செய்த அத்தொழிலை இன்று திரும்பவும் செய்யாதவண்ணம் உன்னைத் தடுக்கப் பலம் வாய்ந்தவர் யாவருளார்?—(எ-று.) இந்திரனே என்பது அதிகாரத்தாற் சேர்த்தது.

வருக்கம் 17.

(வேறு.)

6. நரியனைத் துருவ சன்னை நாடியே யதுவை வையற்
சூரியபுத்திரன் தூர்வீதி யோடுநால் வரையுங் காத்தாய்;
பரியொடு தேர் கெடாது பாவித்தாய்; சதமகத்தோய்!
அரியநற்புரங்க டொண்ணுற்றென்பதை யழித்தாயன்றே.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! நர்யன், தூர்வசன், யது, வையனுடைய புத்திரன் தூர்வீதி என்னும் நான்கு ராஜாக்களைக் காத்ததோடு அவர்களது தேர் குதிரைகள் கெடாதபடி பாதுகாத்தாய். சம்பரணது 99 கோட்டைகளையும் அழித்தாய்.—(எ-று.) தூர்வசன், யது, தூர்வீதி இவர்கள் யாககர்த்தாக்களுக்கு உதவிசெய்யும் ராஜரிஷிகள் என்பது, மண். 1, சூக்த. 36, செய். 18ல்

கூறப்பட்டது. நர்யனும் ஒரு ராஜரிஷியே. இத் தொண்ணூற்றொன்பது கோட்டைகளும் சம்பரான தென்பார் சாயணர்.

7. அவனேநற் சனங்களுக்கு வேந்தனெடு சற்பதிபு மாவான் ஆன்மா வவனேயிற் கோம்புபவன், அவிப்பொருந்திச் சாசனத்தை யரிதிற் காப்போன், அவனேநற் றுதிகூறு மவனுக்கு வேண்டுமுண வளிப்போன், மேக மவனேற்றத் துக்கெனவே வானிழியு நீர்சொரியும் அறிக மாதோ.

(இ-ள்.) அவனே (இந்திரனே!) ஜனக்கூட்டத்துக்கு நாயகன்; ஸத்துக்களுக்கு (ஸாதுஜனங்களுக்கு) ப்பதி; அவனே ஆத்மசக்தியை வளர்ப்பவன்; அவனே யசிப்பொருளோடு கூடியாகவிதிகளைக் காப்பாற்றுவவன்; அவனே உத்தம் அல்ல சஸ்திரம் கூறும் ஹோதாவுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களைக் (கர்ம பலனாக)த் தருபவன்; அவனுக்காகவே மேகமானது ஆகாயத்திலிருந்து கீழ் விழும் மழை நீரைச் சொரிக்கிறது.—(எ-று.) உத்தம் அல்லது சஸ்திரம் ஹோதா கூறுவது; ஸ்தோமம் அல்லது ஸ்தோத்திரம் ஸாமகன் பாடுவது. மண். 1, சூக். 47, செய். 10 பார்க்க. உபரம், உபலம், மேகமென்பது நிருத்தம்.

(வேறு.)

8. இணையிலை யவனுரத்துக் கிணையிலையவன் ஞானத்துக் கணவுறு சோமபான மாற்றுவோர் கருமத்தோங்க, தணவறு வேந்தேபுன்றன் றகைமிகு பலத்தைத் தூலத் திணையறுமாண்மைதன்னையேற்றஞ்செயவியீவோரே.

(இ-ள்.) அவனது (இந்திரனது) பலத்துக்கு வேறெவருடைய பலமு மொவ்வா. அவனுடைய ஞானத்துக்கு மற்றொருவனுடைய ஞானம் சிறிது மொவ்வாது. (இந்திரனே!) உன்னுடைய மகத்தாகிய பலத்தையும் ஸ்தூலம்போல் விருத்தியாய் நிலைத்த பும்ஸத்துவத்தையும் (ஆண்மையையும்) விருத்தி செய்யும் அவிதருவோராகிய சோமயாஜிகள் கர்மாபிவிருத்தியை யடையட்டும்.—(எ-று.) சோமயாஜிகள் சோமபான யாகஞ் செய்யும் யாககர்த்தாக்கள். ஈவோ ராகிய ஆற்றுவோர் கருமத்தோங்க எனக் கூட்டுக.

9. உனக்கென்றேபுண் ணுதற்காவுயர்கல்விற் பிழிந்தசோம மினிக்கவே மிகுதியாக வள்ளத்தி னியைந்த; வேந்தன் மனக்கினி வீயும் பாண மண்டுக வாசை தீர்க்க; பினர்ப்பொருளளிக்க விச்சைகொள்ளுக பெரிதெமக்கே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) நீ யுண்பதற்காகவே கல்விற் பிழிந்த சோமங்கள் மிகுதியாகப் பாத்திரங்களில் நிறைந்துள்ளன. இந்திரனது மனத்துக்குச் சுகத்தைத்தரும் பாணத்தை நீ குடிப்பாயாக. குடித்து ஆசை தீருவாயாக. பின்பு எங்களுக்குச் செல்வந்தரு மிச்சையை யடைவாயாக.—(எ-று.) வேந்தன் மனக்கு இனிவு ஈயும் பாணம் என்றது இந்திர பாணமாகிய சோமத்தை. வேந்தன் ஆறன்றொகை.

(வேறு.)

10. மழைநீரைத் தடுத்தவிரு ணின்றதுவால்; விருத்திரன்றன் வயிற்றி னுப்பண் மழைமேக மொளிந்தடைந்த(து); அவனடைத்த வாறுகளா மழைக்காற் றண்ணீர் விழைவோடுந் தரையிலுள சரிவெல்லாம் வெள்ளப்பின் வெள்ள மாகக் குழைவோடு மோடும்வகை யிர்திரனுங் குறித்தடித்துக் குயிற்றி னானே.

(இ-ள்.) மழை நீரைத் தடுத்து வைத்திருந்த இருட்டும் இருந்தது. விருத்திரனுடைய வயிற்றில் மேகமானது ஒளிந்திருந்தது. அவ்விருத்திரன் அடைத்துவைத்த நதிகளாகிய மழைத் தண்ணீர் பூமியின் சரிவுகளிலெல்லாம் ஒன்றன்பிடுன்றாய் வெள்ளமாக எல்லாப்பக்கமும் ஓடும்படி இந்திரன் அதனையடித்தோட்டினான்.—(எ-று.) நதிகள், நீரை யிலக்கணையாற் குறித்தது.

(வேறு.)

11. இந்திர வதனூ லெங்கட் கிருமைநோய் தீர்க்குகீர்த்தி யந்திலெம் மொன்னூர் தம்மை யடக்கும் பேரருமுமீக; நந்து நஞ்செல்வர் தம்மை ஞானியர் தமையு மோம்பாய்; எந்தமக்களிப்பாய்பொன் னுமெழில்மகாருணவுயின்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! நீ எங்களுடைய நோயை நீக்குங்கீர்த்தியையும் எங்களது பகைவரை யடக்கும் மகத்தாகிய வலி

மண்டலம் 1. சூக்தம் 55.

மையையுந் தருவாயாக, உமது செல்வான்களையும் ஸூரிகளையும் (வேதவித்துக்களையும்) பாதுகாப்பாயாக, எங்களுக்குப்பொன்னும், அழகிய மக்களும், உணவுப்பொருள்களுமளிப்பாயாக.—(எ-று) எங்களைச் செல்வர்களாக்கிக் காப்பாயாக. ஞானிகளாகிய ஸூரிகளையும் ரட்சிப்பாயாக எனவும் பொருள் கொள்ளுவார். அற்றேல் 'நந்தேமைச் செல்வராக்கிக் காத்திடாய் ஞானியோம்பாய்' என்று மூன்றும் அடியைப் படிக்க. மகார, உம்மைத் தொகை.

வருக்கம் 17.

55. மண்டலம் 1. அதுவாகம் 10. சூக்தம் 5.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட ஸவ்யன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி. தேவதை: இந்திரன்.

1. அவன்பெருஞ்சீ ராகாயந் தன்னினும்பே
ரிடமகன்ற(து), அவன்மேன் மைக்க
ணவனியெனு மிந்திரனைப் புடையொவ்வா(து),
அரும்பலத்தோ னச்ச மூட்டு
மவன், துதிப்போர்க் காப்பகையைத் தவிப்பிப்போன்;
காளைதன தரிய கொம்பைக்
கவனமுறத் தீட்டுதலின் வச்சிரத்தைக்
கூப்பெறவே கருக்கிற் பானே.

(இ-ள்.) அவனுடைய (இந்திரனுடைய) பிரபாவமானது ஆகாயத்தைக் காட்டிலும் விஸ்தீரணமாக நின்றது. அவனது மகத்துவத்தில் பூமியும் அவனை (இந்திரனை) ஒருவாறு ஒத்து நிற்காது. அரிய பலத்தோடு கூடிய அவன் பீமன் (பகைவர்க்குப் பயங்கரத்தைத் தருபவன்.) ஸ்தோதாக்களாகிய மனிதர்களுக்காக அவர்களது பகைவர்கள் பரிதவிக்கும்படி செய்பவனும். காலேமாடு சண்டைக்காகக் கொம்பைத் தீட்டுவதுபோல அவன் வச்சிராயுதத்தைக் கூராகும்படி சாணையிற் றீட்டுவான்.—(எ-று.) கருக்கிற்பான், தீட்டுவான்.

2. அந்தரத்திற் றடமகன்று பரந்துள்ள
நதிகளினையர்ண வம்போற்
சந்தரமாயேற்றவற்றைப் பெய்விப்பான்;
அதுவன்றிச் சோமபானத்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

துந்துமனக் காளையைப்போல் நடந்திடுவான்;
இந்திரனு முறமும் போரின்
முந்துறநல் வலியிருத்த வீரனெனுந்
சநாதனமா மொழிவேட்டானே.

(இ-ள்.) இந்திரன் அந்தரிட்சத்தில் விஸ்தாரமாகப் பரந்துள்ள மழைநீரைச் சமுத்திர மேற்புதுபோல முன்பு தானேற்றுப் பின் பெய்விப்பான்; அஃதல்லாமல் சோமபானஞ் செய்யப் போகும்போது உற்சாகத்தோடுகூடிய விருஷபம் போல நடந்து போவான். யுத்தத்தில் இந்திரன் ஸநாதனமான வலிமை பொருந்திய வீரனென்னும் ஸ்தோத்திர மொழியைக் கேட்க விச்சிக்கிறான்.—(எ-று.) நதி, நீரென்பதை யாகுபெயரார் காட்டிற்று என்பதை மண். 1 சூக் 54. செய் 10ற் கூறினார்.

3. புசிக்கவென வன்றுநீ யிந்திரவப்
பருப்பதத்தைப் பொழியு மாறு
நசக்குவையால்; அளவிறந்த செல்வமதைத்
தரிப்பவரை நாடி யாள்வாய்
இசைக்குரிய காரியங்க ளாற்றுவதிற்
றேவர்களி னென்று முன்வந்
தசைக்கரிய வுக்கிரனாய் விளங்கியெலாத்
தொழிற்குமுன ரணைவா னன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! அம்மேகத்தைப் புசிப்பதற்காக அல்ல, மழை பொழிவதற்கென்றே நசக்குகிறாய். அளவில்லாத செல்வத்தைத் தாங்கிய (குபேரன் முதலியவர்களையும்) நாடியானுகிறாய். அவ் விந்திரன் கீர்த்திதருங் காரியங்களைப் புரிவதில் தேவர்களுக்கு முந்தின உக்கிரனாய் எல்லாத் தொழிற்கண்ணும் முன்னிற்கிறான்—(எ-று.) பர்வதம், மேக மென்பார் சாயணர்; மலை யென்பார் மேனாட்டாசிரியர். முன்னிரண்டடி முன்னிலையாகவும் பின்னிரண்டடி படர்க்கையாகவும் கூறினார். இது வேதத்தில் ஸஹஜம்.

4. இனத்துமனி தருக்கெதிரி லைந்திரமொய்ம்
பவன்காட்டு மெல்லைச் சார்ந்த
வனத்திலவ னேவணங்கு மவர்தங்கள்
வசனத்தால் வாழ்த்தப் பெற்றோன்
மனத்தினிய தேனாவை மகவானுஞ்
சேமமுனி மருவிக் குங்கா
லுனர்கினிய விடபமாயாகத்தோ
ருவப்பவன யறுகின் றானே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 56.

(இ-ள்.) கீர்த்தி மிகுந்தவனே! ஸூயரஹிதமான பொருளை இரண்டு கைகளாலும் தானத்தினிமித்தம் ஏந்துகொள். உன் சரீரம் பகைவரால் அழிக்க முடியாத வலிமையை யடைந்துள்ளது. தண்ணீர் நிறைப்பவர்கள் கிணறுகளைச் சூழ்ந்து நிற்பதுபோல, இந்திரனே, உனது சரீரத்தின் அங்கங்களெல்லாம் விருத்திரவதம்போன்ற பெரிய காரியங்களால் நிறைந்திருக்கும். —(எ-று.)

வருக்கம் 20.

56. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 10. சூக்தம் 6.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷே. ஸ்வயன். வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி. தேவதை இந்திரன்.

1. வடவையொடு கிரீடிக்க வெழுங்குதிரை
யெனவிவனு மகத்தோன் வைத்த
விடமதிற்பே ருண்கலத்தே யுளசோமங்
குடிக்கமன மெழுவே தூண்டி
யுடன்மயமா யரிபூட்டி யியையிரத
மொளிவாய்ந்த துடனி ருத்தித்
கிடமுறவே பெருஞ்செயல்க ளாற்றும்வலி
பெறச்சோமஞ் சிறந்துண் பானே.

(இ-ள்.) பெண் குதிரையோடு கிரீடிக்க வெழும் ஆண் குதிரையைப்போல, இவ்விர்திரன் யஜமானன் சேகரித்து வைத்துள்ள பெரிய உண் கலங்களி லுள்ள சோமத்தைக் குடிப்பதற்குத் தன் மன மெழுகையால் தன்னைத் தூண்டிப், பொன் மயமாய் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றுப் பிரகாசத்தோடு கூடிய தனது தேரை நிறுத்திப், பெரிய காரியங்களைச் செய்யும் வன்மையை யடையச் சோமத்தைக் குடிப்பான்.—(எ-று.) உடல், பொன், தங்கமென்னும் பொருட்டு.

2. பொருள்கூட்டு மனமெழுந்த வாணிபர்கள்
பரவையின்மேற் போவார் நோப்
பொருளேந்தந் துதியாள ரவற்சூழ்ந்து
வணக்கமொடு போற்றி நிற்பர்;
சுருளேதித் தோகையர்கள் மலையேறிப்
பூத்தொகுக்கத் தோய்வ தென்னப்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

பொருடோயுந் துதிபுரிவீர் யாகபதி
யுரம்விரைந்து புகழு வீரே.

(இ-ள்.) பொருள் சம்பாதிக்க விரும்பிய வியாபாரிகள் சமுத்திரத்தின் மேலும் போவதுபோல நல்ல ஸ்தூதிகளைக் கூறுவோர் (தாங்கள் பொருள் பெறும் நிமித்தம்) அவனை (இந்திரனை)ச் சூழ்ந்து வணக்கத்துடன் ஸ்தோத்திரம் செய்வார்கள். காமினிகளாகிய ஸ்திரீகள் (தங்களுக்கிஷ்டமான) பூக்களைச் சேகரிப்பதற்காக மலைகளின்மே லேறுவதுபோல, ஸ்தோதாக்களே, யாகபதியாகிய இந்திரனது வலிமையை ஸ்தூதியுங்கள்.—(எ-று.)

3. அயகவச மணிந்தவவன் முரணினரை
மிகநலிப்போ னூர்ந்த மாயை
மயவசுரன் சுட்டுணைத் தாமணியாற்
சிறையகத்தே மதத்தாற் கட்டுஞ்
சயமுடைய னுனமகான் றுகள்கதுவா
தெகிரிகளைச் சாட நாகத்
துயர்சிகர மொளிர்வதென வவனாண்மை
போரிடத்தே யொளிரு மன்றே.

(இ-ள்.) இருப்புக் கவசத்தை யணிந்தவனும், சத்துருக்களை வாட்டுபவனும், மாயை மிகுந்த வசுரனாகிய சஷ்ணனைக் கயிற்றூற் காராக்கிரஹத்திற் கட்டும் ஜயசீலனும், மஹானும் (ஆன இந்திரன்) தனக்குத் தோஷம் நேராதபடி பகைவர்களைச் சாடும்போது, அவனது ஆண்மை மலைச் சிகரம் விளங்குவது போல யுத்தத்தில் உன்னதமாகப் பிரகாசிக்கும்.—(எ-று.)

4. வைகறைக்கா லந்தன்னிற் சூரியனு
முடன்செல்லபோல் வண்மை யென்னு
மெய்குலவு தேவியின் தூரமுமுனால்
வளர்ந்துற்று வேந்தன் பக்கல்
வைகடுமக் காலமடங் காவலியோ
டிருள்சீத்து வளரன் னானு
மொய்குரலிற் பெருந்துளி யெழுப்புவான்
பகைவதைத்த மொய்ப்பி னோடே.

(இ-ள்.) விடியற்காலத்துக்குப்பின் சூரியன் ரேற்றுவது போலப் பலமென்னுந் தேவி உன்னால் வளர்ச்சியடைந்து இந் திரனது பக்கத்தில் நிற்கும்போது அடங்காத வலிமையோடு இருளைக் கெடுத்துப் பெருமையில் வளருகின்ற அவ் விர்திரன்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 56.

சத்துருஸம்ஹாரஞ் செய்த உற்சாகத்தினால் எழுந்த சப்தத் தோடு பெருந்துளியைக்கிளப்புவான்.—(எ-று.) உன்னால் என்பதற்கு ஸோமத்தால் என்று பொருள் கூறுவர் மேனாட்டாசிரியர். உனது (ஸ்தோதாவினது) ஸ்தோத்திரத்தால் என்பார் சாயணர். இருள்சீத்து, அந்தகார ரூபமாயுள்ள விருத்திரன் முதலானவர்களைக் கொன்று என்பது பொருள்.

5. விருத்திரனான் மறைக்கப்பட்ட டாருயிருக் காதரவா மெலிவி னீரை
யிருத்திரீ யசைவிலா தந்தரத்துப்
பலதிக்கு மியைத்துப் பின்னர்
உரத்தின்மிகு மிர்திரனே தனமெளிதிற்
றரும்போரி னுவந்து சோமம்
வருத்தியநன் மதவலியா லவற்கொன்ற
போதுவெள்ள மழைநற் தாயே.

(இ-ள்.) வலி மிகுந்த இர்திரனே! விருத்திரனான் மறைத்துவைக்கப்பட்ட பிராணிக் கூட்டங்களுக்கு ஆதாரமான தண்ணீரை யசையாதபடி அந்தரத்தில் பல திக்குகளில் நிறுத்திப் பின்பு செல்வ மெளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய யுத்தத்தில் சோமம் கொடுத்த மதவலியினால் இவ் விருத்திரனைக் கொன்ற போது மழை நீர் வெள்ளமாகக் கீழிழியும்படி செய்தாய்.—(எ-று.)

6. இர்திரவன் மகத்துவத்தால் வானிருந்து
பூதலத்தே யெச்ச கத்துஞ்
சந்தரமா யுயிரோம்பு மழை நீரை
நிலைப்பிப்பாய்; சோம மாந்தி
நந்துமதக் களியெய்தி முகினீரை
வீழ்த்துங்கா னாடிக்கல்லான்
முந்துறும்பல் காவலினை விருத்திரற்கு
வாய்த்தவற்றை மொயம்பிற் றீர்த்தாய்.

(இ-ள்.) இர்திரனே! உன் மகத்துவத்தினால் விண்ணிடத்தி விருந்து பூயிப்பிரதேசத்தில் எல்லாச் சுகத்து முள்ள உயிர்களுக்கு காதாரமான மழைத் தண்ணீரை நிலைக்கச் செய்வாய். சோமத்தைக் குடித்து மதத்தினால் ஸந்தோஷத்தை யடைந்து மேகநீரை வீழ்த்தும்போது விருத்திரனுடைய கல்லாலான காவல்களை உன்னுடைய பலத்தினால் அழித்தாய்.—(எ-று.)

வருக்கம் 21.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

57. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 10. சூக்தம் 7.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஷட ஸவ்யன். வடமொழிச்சந்தம் : ஜகதி. தேவதை இர்திரன்.

1. பெருங்குணத்துப் பெருஞ்செல்வப் பெருந்தானஞ்
சிறந்தோற்குப் பிறங்கு முண்மை
யருந்திறலோற் கென்றுதியை யாக்குவன்மெய்
பெருத்தோற்கிங் கணையு மொயம்பிற்
பெருந்திறலும் பள்ளமிழி புனலெனவே
தடுக்கரிதாப் பெருக வெங்கும்
பொருந்துயிரக்கட் பரவுநிழல் பலமளிப்பான்
றிமந்துவிடும் புகழி னோற்கே.

(இ-ள்.) சிறந்த குணத்தோடு கூடியவனும் பெரிய செல்வத்தோடுகூடியவனும், தானத்திற் சிறந்தவனும், உடலினது ஆகிருதி பெரிதாகவுள்ளவனும், பள்ளத்திற் பாயும் நீரைப் போலத் தடுக்கமுடியாத ஆற்றல் சிறந்துநிற்கப், பலஜீவர்களிடத்தும் வியாபித்துநிற்கும் செல்வத்தைத் திறந்துவிட்டுத் தானஞ் செய்பவனுமாகிய இர்திரனைக் குறித்து எனது மனனீயமான ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்வேன்.—(எ-று.) நிழல், செல்வம் அல்லது தனம்.

2. வெள்ளஞ்சூழிவ்வுலகு முழுதும்பி
னுனைத்தொடர்ந்த வேள்வி வேண்டிப்
பள்ளமுறும் புனலெனவே யவிதருவோன்
சவனங்கள் பரந்து சூழு
மெள்ளருஞ்சீ ரிர்திரன்கட் பொன்மயமா
வோங்கியெவ ரேனுந் தன்னை
யெள்ளினருக் கிடுக்கணளி வச்சிரந்துங்
காதசலத் திறுத்த போதே.

(இ-ள்.) மிகுந்த கீர்த்திவாய்ந்த இர்திரனிடத்துப் பொன்மயமாய்ச் சத்துருவதஞ்செய்வதிற் சிறந்த வச்சிராபுதமானது மேகமாகிய மலையி னுச்சியில் (அல்லது விருத்திரன்மேல்) ஜாக் கிரதையா யடித்த (மேகத்தைப் பிளந்த) பின்னர் இவ்வுலகு முழுவதும் உன் சம்பந்தமான யாகத்தின் பொருட்டு உன்னைப் பின்னொடர்ந்தன; ஹவிஷ்மந்தனது யக்ருப்பொருள்கள் பள்ளத்தி லோடும் நீரொனப் பரந்து உன்னைச் சூழும்—(எ-று.) ஹவிஷ்மந்தன், அவிப்பொருளைப் படைத்தவன். முன்னிலைகளும் இர்திரனையே குறித்தன.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 57.

3. பீமனுக்குத் தமப்போற்றிற் குரியவனுக்
கிம்மகத்துப் பேசு மின்று
சேமமுற வனியுணவைச் சேர்த்திடுவாய்,
உஷஸேநீ சீர்த்தி வாய்ந்த
தாமனைஐந் திரமொயம்பார் சோதியைத்தோத்
திரம்புரிவோர் சாலத் தேரும்
வாமனையிங் கவிபெறுவான் குதிரையெனக்
கதித்தேக வயக்கி னாரே.

(இ-ள்.) உஷாதேவியே! பயங்கரமானவனும், உத்தமஸ்தோத்திரத்திற்குப் பாத்திரனுமான விந்திரன் பொருட்டு இந்த யாகத்தில் இப்பொழுது ஹவிர்லக்ஷண வன்னத்தை நீ சேர்ப்பாயாக. சீர்த்தி மிகுந் தாமனும் (எல்லாவற்றையுந் தாங்குபவனும்) ஐந்திர வலிபொருந்திய சோதியும், ஸ்தோதாக்களால் நன்றாக அறியப்பட்டவனுமான அவனை, குதிரைதான் கருதிய இடத்தை நாடி விரைவாகச் செல்வதுபோல, குறித்த வலியுண்டியை நாடிச் செல்லும்படி, கதியுள்ளவனாகச் செய்தார்கள். —(எ-று.) பீமன், பயங்கரமானவன். தாமன் : எப்பொருளையும் தாங்குபவன், வாமன் : எதுகைப்பற்றிச் சேர்ந்தது.

4. பலர்போற்று மிந்திரனே விபுலதன
நாயகனே பண்பு வாய்ந்த
நலம்போற்று முன்றுணையை நேடுமியா
முன்னவரே நாடி னாவோம்;
பொலன்போற்றுந் துதிவிழைவோ யுன்னையலா
ரெம்பாவைப் பொருந்தா ரன்றே;
நிலம்போற்றும் பொருள்களினே விரும்பலினெந்
துதிவசன நேர்ந்தேற் பாயே.

(இ-ள்.) பலராலுந் துதிக்கப்படுபவனே! இந்திரனே! மிகுந்த செல்வமுள்ளவனே! உன்னை யாச்ரயித்து நடக்கும் யாங்கள் உன்னைச் சேர்ந்தவரே யாவோம். அழகிய துதியை விரும்புபவனே! உன்னை யல்லாத பிறர் எமது பாக்களைப் பொருந்தி நிற்கமாட்டார்கள். பூமியானது தன்னிடத்து ஒங்கும் வஸ்துக்களை விரும்புவதுபோல எங்களுடைய ஸ்துதி வசனங்களை நீ விரும்பிக் கைக்கொள்வாயாக. —(எ-று.) நிலம் விரும்பலின் எனச் சேர்க்க. இன், உவமை யுருபு. இது ஓர் ஸாமம்.

5. இந்திரவுன் வீரியமு மிகப்பெரிதா
முன்னவரே யாங்க ளிந்த

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

நந்துறும்பஃ றுதியாற்று வோனெண்ண
மகவானே நாடிப் பூர்த்தி
பொந்தும்வகை யாற்றுக்கவன் வீரியத்தைப்
பின்பற்றிப் புகல்பேர் வானும்
வந்துதன தூரம்பெருக்கிற்(று), இப்புவிபு
முன்வலிக்கீழ் வணங்கிற் றன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உனது சாமர்த்தியம் மிகப் பெரியது. நாங்கள் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள். மகவானே! இந்த ஸ்தோதாவினது எண்ணத்தை நாடிப் பூர்த்தி செய்வாயாக. பெரிய விண்ணும் உனது திறமையி னளவாகவே தனது பலத்தை விருத்திசெய்துகொண்டது. இந்தப் பூமியும் உனது பலத்துக்கு ளடங்கினின்றது. —(எ-று.) வீரியம், சாமர்த்தியம், திறமை. பூர்த்திபொந்துதல் : நிறைவுபெறல். பொந்துதல், திசைச் சொல்.

6. வச்சிரத்தைக் கைப்பிடித்த விந்திரனே
யிடம்பரந்து வளரம் மேக
வுச்சிதப்பேர் மலையினீ நொறுங்கும்வகை
யுன்குவிசத் துடைத்தாயங்கே
வைச்சதனே சூழ்ந்துளரீர் கீழ்நோக்கி
யோடும்வகை வயக்கி யெங்கும்
பொச்சமிலா தோங்கும்வலி நீ தனியே
தாங்கினையாற் பொய்மை யன்றே.

(இ-ள்.) வச்சிரியே! இந்திரனே! விஸ்திரணமான பெரிய அந்த மேகமாகிய மலையை (அல்லது விருத்திராக்ஷணை) நொறுங்கிப்போகும்படி உனது வச்சிராயுதத்தினாலுடைத்தாய். அங்கே கட்டுப்பட்டுநின்ற ரீர் கீழ்நோக்கி யோடவிட்டாய். ஓடவிட்டு எவ்விடத்தும் குறையாமல் பெருத்து நிற்கின்ற வலிமையை நீயே தனியாகப்படைத்தாய். (வேறொருவரும் படைக்கவில்லை யென்றபடி.) இது சத்தியமாம். —(எ-று.)

வருக்கம் 22.

58. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 10. சூக்தம் 8.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : கோதமபுத்திரன் நோதஸன். வடமொழிச்சந்தம் : 1-5 ஜகதி, 6-9 த்ருஷ்டெப். தேவதை : அக்கினி.

1. பலத்தினூற் பிறப்படைந்த வமரனவ
 னுதித்ததுமே பாடி வானால்;
 நலத்தவோ தாவாவான் மகத்தவன்றன்
 றாதுவனாய் நடக்குங்காலை
 வலத்தருஞ்சீர் மார்க்கத்தா லந்தரிட்ச
 வுலகமதை மதிக்கத் தோற்றித்
 தலத்துறுமா மகமதனி லவிசுமந்து
 தெவ்வர்பணி சாதிப் பானே.

(இ-ள்.) பலத்தினால் (அரணியைக் கடைவதால்) தோன்
 றும் மரணமற்றவன் அவன். அவன் பிறந்தவுடனேயே தொடு
 வதற்கு முடியாதவனாயிருப்பதால் துன்பத்தைத் தருவான்.
 ஹோமநிஷ்பாதகனாகிய அவன் யாக கர்த்தாவினது தூதனாகத்
 தேவர்களைக் கொண்டுவரச் செல்லும்போது அதற்கு முன்
 அமங்கலமாயிருந்த அந்தரிட்ச வுலகத்தைத் தான் செல்லும்
 மார்க்கத்தால் பலருக்கும் தெரியும்படி ஒழுங்குபடத்தோற்றி
 யாகத்தினிடத்தி லுள்ள அவிசைச் சுமந்து தேவர்களுக்கு
 பணிவிடைசெய்வான்.—(எ-று.)

2. சரையடையான் சவாலையாற் றுன்வேண்டுஞ்
 சிறுதுரும்பைச் சாப்பிட் டுப்பி
 னருகுறையும் பெருங்காட்டந் தனைப்பற்றி
 விரைவினெரி நிலைக்க வேறும்;
 மருவுபொருட் சுட்டழிக்க வெழுஞ்சுடர்கள்
 குதிரையென மருவுங் காந்தி;
 உரைதருமா காயத்தி னெழிலியெனப்
 பெருமுழக்க மோங்கிற் றன்றே.

(இ-ள்.) கிழத்தன்மையை யடையாதவனாகிய அக்கினி
 தனது சவால்களினால் தனக்கு வேண்டிய சிறு துரும்புகளைத்
 தின்று பிறகு பக்கத்தி லுள்ள பெரிய காஷ்டங்களிற் பிடித்
 துக்கொண்டு நிலைத்திருக்கும் வண்ண மேறுவான். தம்மை
 யடையும்பொருள்களைத் தவிக்கக் கருதும் சவால்கள் குதிரை
 யைப்போலப் பளபளப்பாய்த் தெரியும். அப்பொழுது ஆகா
 யத்திலுள்ள மேகம் முழங்குவதுபோலப் பெரிய சப்தமானது
 எழுந்தது.—(எ-று.)

3. உருத்திரர்க்கும் வசுக்களுக்கும் புரோகிதனாய்த்
 தூதுவனாயுறைந்து யிக்க
 வருத்தியுட னவிதாங்கித் தனம்பரிக்கு
 மமரனுல காயுட் காலம்

பெருத்துறையு மனிதரிடத் திரதமென
 விரைந்தோடிப் பேர்சால் செல்வக்
 கருத்துறுமன் னூர்க்கேற்ற வகைத்தேவன்
 சிறந்தீவான் கனகந் தானே.

(இ-ள்.) உருத்திரர்களுக்கும், வசுக்களுக்கும் புரோகித
 னாயும், ஹோதாவாகவும் தங்கி அவர்களுக்காக அன்போடு
 அவிப்பொருள்களைச் சுமந்து பகைவரது தனத்தைப் பறிக்
 கின்ற அமரனாகிய தேவன் (ஒளிபொருந்தியவன் அதாவது
 அக்கினி) ஆயுள்பெருத்த மனிதரிடத்து ரதமென்று சொல்
 லும்படி வேகமாய்ப் போய்ச் செல்வத்தை எண்ணி ஸ்தோத்தி
 ரஞ் செய்யு மவர்களுக்குத் தக்கபடி சிரேஷ்டமான தனத்தை
 யளிப்பான்.—(எ-று.)

4. வாயுவினூற் றுண்டப்பட்டக்கினியும்
 பேரொலியின் வளர்ந்து தன்னு
 வேயுமொளிச் சவாலையினு லெளிதாகப்
 பெருமரங்க ளேறா நிற்கும்;
 பாயுமிட பம்மெனநீ மூப்படையா
 யாவலொடும் பாத பங்கள்
 தீயவொளி யலைபாய்ந்தோய் வனந்தாவு
 நெறிகறுப்பாய்ச் சேரு மன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியானது வாயுவினூற் பிரேரேபிக்கப்பட்டு
 மிகுந்த தொனியோடு வளர்ந்து தனது நாக்கிற் றேய்ந்த
 சோதியால் இலகுவாகப் பெரிய மரங்களில் ஏறிப் பற்றிக்
 கொள்ளும்; மூப்பை யடையாதவனே! ஒளிபொருந்திய
 சவாலையாகிய அலையோடு கூடியவனே! பாய்ந்துசெல்லும்
 விருஷபத்தைப்போல (காளையாட்டைப்போல) ஆவலோடும்
 மரங்கள் தீய்ந்துபோகும்படி காட்டிற் றுவும்போது நீ போன
 வழி கறுத்துப் போகிறது.—(எ-று.)

5. சுடர்ப்பல்லன் வாயுவினூற் சோதிக்கப்
 பட்டொளிர்வோன் றேயாக் கூட்டத்
 தடர்த்தொழுகுங் காளையென வனமதனிற்
 சுடர்க்கூட்ட மார வென்றுந்
 துடைக்கரிய ரஜத்தினிற்றன் றேசுவலி
 யோடுமெதிர் தோன்றிச் செல்காற்
 படைத்தபெரு மச்சத்தாற் றுவரமுஞ்
 சங்கமமும் பணிக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) சவாலையே பல்லாகவுடையவனும் வாழினார் பிளேரேபிக்கப்பட்டு வளர்பவனுமான அக்கினி, நிறைந்துள்ள பசுக்கூட்டத்தை யடக்கித்திரியும் காளையைப்போலக் காட்டினிற் றனது சவாலேக்கூட்டமானது நிறைய என்றும் அழியாத அட்சயமான ரஜத்தினிடத்தே தன் தேஜோபலம் தெரியும்படி செல்லும்போது ஸ்தாவர சங்கமங்கள் பயத்தினால் நடுங்குகின் றன.—(எ-று.) ரஜம், ஆகாயமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். மரங்களினின்று ஒழுகும் கசிவுநீர் என்பார் சாயணர். தபுர் ஜம்ப : சுடர்ப்பல்லன்.

வருக்கம் 23.

(வேறு.)

6. மக்களாலெளிதிற்போற்ற மருவுவோ யதிகி யோதா பக்கமார் நண்பனென்னச் சுகத்தினைப் பகுப்போ யங்கி யிக்கட லுலகின் மாந்த ரிடத்தழகமைந்த பொன்னின் மிக்குறவுணையமைத்தார் மேன்மைசால் பிருகுவென்போர்.

(இ-ள்.) மாந்தர்களால் எளிதிற்று தித்தழைக்கக் கூடிய பவனே! யாகத்தலத்துக்கு வரும் அகிதியே! ஹோதாவே! பட்சத்தோடு கூடிய சிநேகிதனைப்போலச் சுகத்தை ஈபவனே! அக்கினியே! பிருகுக்கள் உன்னை மாந்தர்களுக்கு மத்தியில் அழகுவாய்ந்த பொன்னையமைப்பதுபோல ஸம்ஸகார பூர்வ மாய் அமைத்தார்கள்.—(எ-று.) பக்கம், பட்சம். ஓதா, ஹோதா வென்பதன் சிதைவு.

7.(அ) அங்கியையெழுநாவோணையருமைவாய்மகஞ்செய்வோனைத் தங்குறு மகத்தில் யாருஞ் சார்த்து முத்தமனைக் கீர்த்தி பொங்கிய தூத னாகிப் புகல்வசு கூட்டு வோனை யிங்குறு மவியின் வேட்டம் கீடுகனத் தனமிரப்பல்.

(இ-ள்.) அக்கினியும், ஏழு நாக்கோடு கூடியவனும், யாகம் செய்யும் ரித்விக்கும், எல்லாரும் யாகத்தில் பூஜிக்கும் உத்தம னும், ஹோதாவும் செல்வத்தை (வசுவை) க் கூட்டுபவனுமான அக்கினியை, இங்குள்ள அவிபுணவோடு வணங்கித் தனமளிக் கும்படி வேண்டுவேன்.—(எ-று.) இச் செய்யுள் மேனாட்டாசி ரிய ருரைப்படி பாடியது. ஆனால், மூலத்தில் ஸப்த ஜுஹ்வா வென்றுள்ளது. சாயணர், 'ஏழு ஹோதாக்கள், ரித்விக்குக் கள் யாகத்தில் வணங்கு முத்தமனும், தேவர்களைக்கூட்டி வரு பவனும் ஆன அக்கினியை வணங்குகிறார்கள். எப்பொழுதும்

செல்வத்தைக் கூட்டுபவனாகிய அவ் வக்கினியை ஹவிரலக்ஷண அன்னத்தோடு வணங்கிக் கர்ம பலனான ரத்ந்ததை யாசிப்பேன்.' என்று உரை கூறுவர். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:--

(இ) கேழுறுத்தமனா மங்கி தேவரைச் சேர்ப்போன் றன்னை யேழுபேர் மகத்தோர் யாகமிழைப்பவர் வணங்காநிற்பார் மாழையை யென்றுங் கூட்டு மவனை யுண்டியின் மதித்துத் தாமுவே னரதநங்க டருடுகன யாசிப்பேனே.

8. முன்பினிற் பிறந்த சூனுமொய்த்த பன்னட்பின் மிக்கோய்! அன்பர் நிற்று திப்போர்க் கிறறையழிவிலாச்சுகமளிப்பாய்; உண்பன பெற்றோ யங்கி யுயரயத் திடமார் காப்பால், அன்பொடு முனைத்து திப்போன் பாபங்க ளகற்றிக்காக்க.

(இ-ள்.) வலியினால் (முறுகக் கடைவதனால்) உண்டான புத்திரனே! மித்திரர்களில் சிறந்தவனே! (அல்லது அறுகூல சோதியோடு கூடியவனே!) உன்னைத் துதிக்கு மன்பர்களுக்கு இப்பொழுது அழியாத சுகத்தைக் கொடுப்பாயாக. உண்ணும் பதார்த்தங்களிற் றேன்றியவனே! அக்கினியே! இரும்பு போல் உறுதியாகவுள்ள காவலினால் உன்னைத் துதிக்கும் யஜ்மானனது பாபங்களை நீக்கி யவனை இரட்சிப்பாயாக.—(எ-று.) நாம் உண்ணும் உணவினிருந்து ஜடராக்கினி வளர்வதால், 'உண்பன பெற்றோய்!' என்றார்.

9. ஒளிமிகு மங்கி யுன்னை யோம்புவோற் கில்ல மாக; ஒளிமிகு தனத்தோ யாகமுஞ் றுவோர்க்களிக்கவீன்பம்; ஒளிமிகு துதியாளர்தம் பாவத்தை யொறுத்துக் காக்க; ஒளிமிகு செயற்செல்வத்தோ னுறுகவல்விரை விவ்வைகல்.

(இ-ள்.) காந்தி பொருந்திய அக்கினியே! உன்னைத் துதிப்பவர்க்கு நீ (கஷ்டத்தை நீக்கும்) வீடாக விருப்பாயாக. ஒளிபொருந்திய தனத்தோடு கூடியவனே! (பகவானே!) யாகஞ் செய்வோர்க்குச் சுகத்தை யளிப்பாயாக. நல்ல ஸ்துதி களைச் செய்பவர்களைப் பாபத்தினின்றும் நீக்கிக் காப்பாயாக. கீர்த்தி பொருந்திய செயலினுற் பெறுஞ் செல்வத்தோடு கூடிய அக்கினி இவ் விடியற் காலத்தில் விரைவாக விளங்க வரட்டும்.—(எ-று.) நான்காமடி முன்னிலைப் படர்க்கை மாற்று. மக வான், தனவான்.

வருக்கம் 21.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 59.

59. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 11. சூத்தம் 2.

7 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கோதமபுத்திரன் நோதஸன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: (வைசுவாநர) அக்கினி.

1. அங்கியே யிதரத் தீக்க னுன்கிளை; அமரர் யாரு மங்கலி லுன்வாய்ச் சாலமகிழ்வர்; மக்கட்கணூர்ந்தோய்! தங்குறு தூணை போலத் தாங்குவாய் தாணி யோரை, யங்கமா யவர்க்கு மத்தி யமைவுறு நாபி யாவாய்.

(இ-ள்.) அக்கினியே! மற்ற நெருப்புக்கள் உனது கிளைகளாம். மரண தர்ம மில்லாத தேவர்கள் உன்னிடத்து மிகவும் மகிழுவார்கள். மனிதர்களிடத்து (ஜடராக்கினி ரூபமாக) நிறைந்திருப்பவனே! (விட்டைத்தாங்கும்) தூணைப்போலப் பூமியிலுள்ளவர்களைத் தாங்குவாய். அவர்களுக்கு மத்தியில் நாபியைப் (கொப்பூழ்) போல நிற்குறாய்.—(எ-று.) வைசுவாநர, மக்கட்கணூர்ந்தோய், மனிதர்களிடத்து ஜடராக்கினி ரூபமாய் நிறைந்தவனே என்பது பொருள்.

2. வானத்தின் சிரமாம், வையம் வயங்கிய கொப்பூழாவான், வானத்தும் வையத்திற்கு மதிபதி யானு னங்கி; ஞானத்தின் மலிந்த வார்யர்க் கொளிநலந் தருந் தேவாகத் தானத்திற் படைத்தார் வைசுவாநர, தேவ ருன்னே.

(இ-ள்.) அக்கினி விண்ணின் சிரமாம் (முக்கியமானவனும்). பூமியில் விளங்கும் ரக்ஷகனும் (கொப்பூழாம்). வானம் பூமி யிரண்டிற்கும் அதிபதியுமானான். வைசுவாநரனே! எல்லாத் தேவர்களும், ஞானவான்களாகிய ஆரியர்களுக்கு, ஒளிபொருந்திய தானசீலனாகிய தேவனாக உன்னைப் பிறப்பித்தார்கள்.—(எ-று.) இடம் மாற்றைக் கவனிக்க. வைசுவாநரன், மனிதர்களிடத்து ஜடராக்கினி ரூபமாக நிறைந்தவன்.

3. அசைவிலாக் கிரண மென்றுழ்க் கமைந்தெனவங்கிகண்ணே யிசையொடுநரர்மெய்புற்றதீயினிற்செல்வமேயந்த(து), உசிதமார் மலைக்க ணீர்க்க னோடதிக்கண் மக்கட்க ணிசைவுறு தனத்துக்கெல்லா மிறைவ னீயேயாமன்றே.

(இ-ள்.) சூரியனிடத்துச் சலனமில்லாத கிரணங்களமைந்ததுபோல அக்கினியாகிய வைசுவாநரனிடத்தில் செல்வம் அமைந்துின்றது. பர்வதங்களிலும், ஜலங்களிலும், ஓஷதிகளீ

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

லும் மனுஷர்களிடத்திலு மிருக்கும் செல்வத்துக்கெல்லாம் நீயே ராஜாவாம்.—(எ-று.) நரர்மெய் புற்றதீ, வைசுவாநரன். ஏழனுருபுக ளும்மைத்தொகைக்கண்வந்தன.

4. வான்புனி பரந்தாம் போல மகன்புகழ் வளர்ந்த தம்ம; தான்பெறு வலிசா ரோதா, தகைமைசார் மனிதனேர்வான், கோன்பெறுவீரன் மெய்யேகொள்ளுறு வலிமை சார்ந்தோன் மேன்மைசா னடையோன் வைசுவாநரற் கேயந்தமீப்பா.

(இ-ள்.) ஆகாயமும், பூமியும் பரந்துநின்றதுபோல அவர்கள் துபுத்திரனாகிய அக்கினியின் புகழும் பரந்துநின்றது. வலி பொருந்திய ஹோதாவும், ஸ்தோத்திரம்பெறும் பிரபுவை யொத்தவனும், யாவரையும் நடத்தும் வீரனும், உண்மையான வலிமையோடுகூடியவனும், நடையிற் சிறந்தவனுமான வைசுவாநரனுக்குப் பலவித ஸ்தோத்திரப்பாட்டுக ளமைந்தன.—(எ-று.) ஓதா, ஹோதா. அக்கினி, வானம் பூமிகளுக்குப் புத்திரன்.

5. வயிச்சுவாநரனே ஜாதவேதஸ பெரியவானுன் சயிக்கொணு மகிமை தன்னைச் சார்ந்ததே யில்லை, நீயு மயிர்க்கொணு வரசனுவா யணிமன வம்மாந்தர்க்கே; செயிர்த்திடுபோரிற்றேவர்க்காகவே சேர்த்தாய்பொன்னை.

(இ-ள்.) வைசுவாநரனே! ஜாதவேதஸனே! (ஸ்ரீவக்ருனாகிய அக்கினியே என்றபடி.) பெரிய வானமும் உனது மகிமையடைந்ததில்லை. நீயும் நன்மனமுள்ள மனிதக் கூட்டத்துக்கு அரசனும். புத்தத்தில் தேவர்களுக்காகவே (அசுரர்களிடத்திலிருந்து பிடுங்கின) தனத்தைச் சேர்க்குறாய்.—(எ-று.) வான் உம்மைத்தொகை.

6. விருத்திரற் செற்றா னென்று விழைந்துபூரவர் சேவிக்கும் அருத்துரீர்மழையளிக்கு மாண்மையோன் மகிமையின்றே பொருத்துவென், தாசற்கொன்றான், புகனார்மெய்ப்புருந்தீ வருத்தினான் சம்பரன்னை, மழைமுகிலொழுக்கினானே.

(இ-ள்.) விருத்திரனைக் கொன்றானென்று பூரவர்கள் (பூருவின் மக்கள் ஜனங்கள் என்றபடி) வணங்குகின்ற விருஷ்டிக்குக் காரணமான காளையினது மகிமைகளைச் சொல்லுவேன். இந்த வைசுவாநரன் காரியவிக்கினம் செய்யும் தஸ்புவைக் கொன்றான், சம்பரனை வாட்டி (அவன் அடைத்துவைத்திருந்த) மழைநீரை யோடவிட்டான்.—(எ-று.) பூரவர்கள், ஜனங்கள். பூரு, மக்களுக்கு ஒரு முத்தாயாக எண்ணப்படுபவன். வைசு

வாநரன், ஈண்டு மேக மத்திய நெருப்பாகிய மின்னலைக் குறிக்கும். அதனற்றான் இந்திரனுக்குக் கூறிய பெருமையை யெல்லாம் அக்கிக்குக் கூறியது. இத்துதி அக்கியும் இந்திரனும் ஒரு கடவுள் தம்சமென்பதைக் காட்டினிறதென்றும் கொள்ளலாம். அருந்தும் அருத்தும் என வலித்தல் விகாரம்பெற்றது.

7. வயிச்சுவா நரன் விசுவ மனிதர்க்கண் மகிமை வாய்ந்தோன் குயிற்றிடு மகப் பரத்துவாசன் சும்பிடுவோன், அங்கே பயிற்றிடுமொளியோன், அங்குபழமும் புண்மையோற்காவயக்கினுள் புருநீதன் சாதவனேய நூறுபோற்றே.

(இ-ள்.) வைசுவநரனும், எல்லா மனிதரிடத்தும் மகிமையோடு தங்கியிருப்பவனும், யாகத்தினிடத்து பரத்துவாசன் வணங்குவோனும், நல்ல ஒளியோடு கூடியவனும், பிரிய ஸத்தியவாக்கோடு கூடியவனுமான அக்கினிக்காகச் சதவனியின் புத்திரான புருநீதன் நூறு (ஈண்டுபல) ஸ்துதிகளைச்செய்தான்.—(எ-று.) நூறு யாகம்புரிபவன் என்பது சதவனி என்பதன் பதப்பொருளாம். சாதவனேயன் தத்திதம். புருநீதன் அவன் மகன், ஓர் அரசன் (சாயணர்).

வருக்கம் 25.

60. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 11. சூக்தம் 3.

5 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷே நோதஸன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

1. வன்னியைக் கிர்த்தி யோனை, வளர்மக கேது தன்னை, யுன்னியே காப்பான் நூதன் தேவரோ டுறவான் றன்னை, மன்னிய மாதரிச்வான் வழங்கினுள் சீர்சால் செல்வமென்ன; அத்துவிசன் றன்னைப் பிருகுவு நட்பேற்றானே.

(இ-ள்.) அவியைச் சமப்பவனும் (வன்னியும்) கிர்த்தி வாய்ந்தவனும், யாக கேதுவும், நன்றாகக் காப்பவனும், நூதனும், அவியளிக்கும்போது தேவரோ டொருவனாய் வருபவனும் ஆன அக்கினியைப் பிரசஸ்தமான செல்வத்தைப்போல மாதரிச்வான் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அந்தத் துவிஜனை (இரு பிறப்பாளனான அக்கினியை)ப் பிருகுவும் நட்பாளனாகப் பெற்றான் (புத்திரனாகப் பெற்ற நென்பதும் ஒன்று).—

(எ-று.) வற்றி, வன்னி, சமந்து செல்பவன், ஈண்டு அவியைச் சமப்போன். மககேது, யக்ருத்தைப் பிரகாசிப்பவன். துவிஜன், தியாவாபிருதிவி (வானம் பூமி) களுக்குப் பிறந்தவன், அல்லது இரண்டு அரணிக் கட்டைகளிற் றேன்றியவன். நட்பு என்பதற்கு வடமொழியில் ராதி: என்றுள்ளது. அதற்கு மித்திரன் என்று தைத்திரீயத்திற் பொருளுள்ளது. சிலர் புத்திரரென்றும் சொல்லுவார்கள். மாதரிச்வான் வாயு வென்பார் சாயணர். அரணியைக் கடைவதற்குமுன் மறைந்திருந்த அக்கினியை, விவஸ்வனது தூதனாக நின்று ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்தவன் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். இவர் மதப்படி ரிக்வேதத்தில் மாதரிச்வான் என்னும் பதத்திற்கு வாயுவென்ப பொருள்கொள்வது பொருந்தாது.

2. அரிய நல்லவியோ டாரு ஞான மர்த்தியர்க டேவரிருவரு மவன்றணைக் கிணங்கியே சேவைசெய்வார்; கிருகநற்பதி வேதாவாம் பூச்சியன்றனை யோதாவாய் மருவுவிப்பார் மகத்தோர் மத்தி யெல்லுதிக்கு முன்னே.

(இ-ள்.) அவியைக் கையி லேந்தியவர்களாய் மேதாவிகளாகிய மர்த்தியரும் (மனிதரும்) தேவருமாகிய விருவரு மவனுடையை ஆக்கைக் கிணங்கிச் சேவிப்பார்கள். கிருஹபதியும் கர்மபலனைத் தரும் வேதாவும் பூஜ்யனும் (பூஜிக்கத்தகுந்தவனும்) ஆன அவனை ஹோதாவாகச் சூரியோதயத்துக்கு முன் (உஷஸ் காலத்தில்) யஜமானர்களுக்கு மத்தியில் (அத்வர்புக்கள்) ஸ்தாபிக்கிறார்கள்.—(எ-று.) அத்வர்புக்கள். யாகப் பிராஹ்மணரில் ஒரு வகுப்பினர். ஹோதா, ஓதா, தேவர்களை யழைப்பவன், நூதன். வே (dh) தா, விதாதா, அபிமத பலஸ்ய கர்த்தா, இஷ்டமான பலனைத் தரும் கர்த்தா வென்றபடி, இதனையே ஊழ் என்பர் குறளாசிரியர்.

3. புதியது நல்ல கிர்த்தி பொருந்திய தெங்கள் போற்றிங் கியமார்ந் தெழுந்த தாயுள்படைத்தவர் மனுவின்மக்கள் பொதியவி யுண்டியோடுபோற்றுவோர்போர்நேர்ந்தாலும் வதிவிக்கு மதுவின்றலு வாய்ந்தவன் றன்னைச் சேர்க.

(இ-ள்.) நவதரமானதும் ஸத் கிர்த்தியோடு கூடியதும் இதயத்திலிருந்து வந்ததுமான எங்கள் ஸ்துதி, ஆயுள் படைத்தவரும், மனமக்களுமான மாந்தர்கள், அவியன்னத்தோடு போற்றுவோர், புத்தம் நடந்தாலும் உற்பத்திசெய்து வணங்குகின்ற களிப்புத்தரும் நாக்கோடு கூடிய அக்கினியை யடையட்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 61.

0ம்.—(எ-று.) ரித்விஜ: ரிதௌ காலே யஷ்டார: காலத்தில் அக்கினி வளர்த்து வணங்குபவர் இருந்துவிக்குக்களாம். துதி அக்கினியை யடையட்டு மென்க.

4. மனிதர்கள் விரும்பும் பாவகன் வச வரேணியன் பொன் இனிதளி மகத்தினோதா வெனத்தெரிந்தோன் மாந்தர்க்கா மனமுறு தமன னில்லின் மகப் பதி யங்கி செல்வ வினமுயர் தனத்தி னுத னை வென்றுஞ் சிறக்க.

(இ-ள்.) மனிதர்கள் விரும்புகின்ற சோதகனும், வசவும், வரேணியனும், செல்வந் தருபவனும், யாக ஹோதாவாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவனுமான அக்கினி, மனிதருக்காக ராட்சஸர்களை யடக்குபவனும், கிருகபதியும் செல்வங்களிற் சிறந்த தனத்துக்கு நாயகனுமாகச் சிறந்து நிற்கட்டும்.—(எ-று.) பாவகன், பொருளைச் சோதிப்பவன். வச, செல்வன். வரேணியன், சிறந்தவன்.

5. வேதியிலுன்னைத் தூய்மை விழைந்துமாவெனக்கிளர்த்துக் கோதமக் குடி யுதித்த குமரர் யாந் தனப்பதியா மேதமி லவிதாந் குன்னை மதியினு லேத்துவோமார்போ துகவிரைவின் வைகல் புந்தியாற்பொருள் பெற்றோனே.

(இ-ள்.) (போய்ச் சேரவேண்டிய விடத்துக்கு விரைவாகச் செல்லுங்) குதிரையைத் துடைத்து வைப்பதுபோல வேதியிலுன்னைக் கிளறிப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் கோதம வம்சத்துதித்த யாம் (நோதஸன் என்றபடி) தனத்துக்கு நாயகனும் நல்ல ஹவிஸைத் தாங்குபவனுமான உன்னைப் புத்திபூர்வமான ஸ்துதிகளாற் போற்றுவோம். தியாவஸு (புத்தியினுற் பொருள் படைப்பவன்) ஆகிய அக்கினி வேகமாக அதிகாலையில் வரட்டும்.—(எ-று.) யாம், மரியாதைப் பன்மை.

வருக்கம் 26.

61. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 11. சூத்தம் 4.

16 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி நோதஸன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டுப். தேவதை: இந்திரன்.

1. வலிமிகுத் துயர்த்தோன் வேகமருவியோ னெதிர்க்கலாதான் சொலுமிருக் கதனுக்கேற்ற தூய்குணப் பெரியன் பின்னர்ச்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 4.

செலுமியல் பில்லாவேந்தற் குயர் துதியனம்போற்செய்வேன் பொலனுற முன்னோ ரீத்த பிரமங்க ளோடு மாதோ.

(இ-ள்.) பலமுள்ளவனும், விரை வுள்ளவனும், பகைவராலெதிர்க்க முடியாதவனும், சொல்லும் இருக்குக்குச் சமானமான குணத்திற் பெரியவனும், பின்செல்லு மியல்பில்லாதவனுமான விர்திரன் பொருட்டு, அழகாக முன்னோர் தந்த பிரஹ்மங்க (அவிக்குரிய அன்னங்கள்) ளோடுகூடிய உயர்ந்த துதியை (ருசியான) அன்னத்தைப் போலச் செய்து போற்றுவேன்.—(எ-று.) இருக்கு, ஸ்தோத்திரப் பாடல். பிரஹ்மம், ஹவிர்த் தசன அன்ன மென்பார் சாயணர்.

2. புனியினிற் பகைவதைப்போ னிர்திரன் றன்னைச்சூழ்ந்தே யனியென வோங்கும் பாவை யளிப்பன லதனை மெத்தச் சவிபெறு குரலினுடு சாற்றுவேன்; தொல்பதிக்குக் கவிகளை மனத்தாலந்தக் கரணத்தாலறிவாற் சொற்றார்.

(இ-ள்.) பூமியில் சத்துருக்களை யிம்சிக்கு மிர்திரனைச் சூழ்ந்து அன்னம்போல வோங்குகின்ற பாட்டுகளை யான் அவனுக் களிப்பேன். அந்த ஸ்தோத்திரத்தை உரத்துக் கூறுவேன். பழையமான பதியாகிய இந்திரனுக்கு இதயத்தாலும் அந்தக் கரணத்தாலும் அறிவாலும் கவிகளை யிழைத்துப் (பிர ஸ்தோதாக்களுக்கும்) சொன்னார்கள்.—(எ-று.)

3. சட்டென நின்று செல்வங் கூட்டுஞ்சீர்ச் சூரிதன்னை யொட்டியே வளர்க்கும் வன்மை யுள்ளவை மதியாலான மட்டறு தெளிசொல்லோங்குந் துதிகளை யுரக்க வென்ற னிட்டமா ரவன் பொருட்டே வாயினு லேத்துவேனே.

(இ-ள்.) உபமானமாக நிற்பவனும், நல்ல தன்மனிப்பவனும், பிரசித்தி பெற்றவனுமான ஸூரியை (இந்திரனை யடைந்து விருத்திசெய்பவையும், திறமை வாய்ந்தவையும், புத்தியினு லானவையும், ஸ்வச்சமான வசனங்களா லானவையுமான துதிகளை (எனக்குப் பிரியமான) அவ் விர்திரன்பொருட்டே வாயினுல் உரக்கக் கூறுவேன்.—(எ-று.) என்றன் இட்டமார் என்னும் அடை வடமொழியி லில்லை. ஸூரி, வித்வான், ஈண்டு இந்திரனைக் குறித்து நின்றது.

4. ஊர்பவ னன்னம் வேண்டியுற, அவன் வேண்டுகோளுக் கேர்பெறச்சமைப்போன்செய்ததேரெனவெடுப்பறோமஞ்சீர்பெறு மிருக்குஞ் செய்ய துதிபொறுத்திடு மேதைக்குக் கூர்சிறப் பவியு மீண்டு கூட்டுவ விர்திரற்கே.

(இ-ள்.) ரதத்திலேறிச்செல்பவன் அன்னம் பெறும்படி, அவனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கித் தச்சன் செய்துகொடுத்த தைரைப்போல ஸ்தோத்திரங்களால் சமக்கப்பெறும் மேதாவிக்கு (இந்திரனுக்கு) கீர்க்கி வாய்ந்த ரிக்குக்களும் நல்ல சஸ்திரங்களும் எடுத்துக் கூறுவேன். இந்திரனுக்கு உத்கிருஷ்டமான அஷியும் சேர்ப்பேன்.—(எ-று.)

5. அன்னத்தையடைவான் மாவையணியிற் றேர்ப்பூட்டியன்னவன்ன வந்திரற் கோரர்க்க நாவினுற் றகைப்படுப்பல்; மன்னுசீர் பரந்தோன்வண்மை மருவிய நிலயம், நேரார்துன்னிய புரம்பொடிப்போன் றுகளறு வீரன்போற்றி.

(இ-ள்.) அன்னப்பொருள்களிடத்து இச்சையுள்ளவன் குதிரையைத் தேரிற் பூட்டியதுபோல, அத்தகைய வந்திரனுக்கு ஒரு அர்க்கத்தை (சஸ்திர ரூபமான மந்திரத்தை) யுருப்படுத்துவேன். கீர்த்திரந்தவனும் ஈகைக்கோர் இருப்பிடமும், சத்துருக்களுடைய கோட்டைகளை யழிப்பவனும், குற்றமற்ற வீரனுமான இந்திரனுக்கு நமஸ்காரம்.—(எ-று.) அர்க்கம், சஸ்திர ரூபமான மந்திரம்.

வருக்கம் 27.

6. வலிமிகு மீசானன்றன் வலியொடு விருத்திரன்றன் பொலிவுறு மருமத்தானம் புடைத்தவப்பகை யொறுக்கு மலிவுறு செயன் மிகுந்த வச்சிரந்தன்னைக் கூராய்க் குலவுறச் செய்தான் றேவக் கொல்லனு மவனுக்கன்றே.

(இ-ள்.) வலிமிகுந்த ஐசுவரியகாரணான (இந்திரன்) தனது பலத்தினால் விருத்திரனுடைய மருமத்தி லடித்த கருவியும், பகைவரைத் தண்டிக்கும் பலசிறந்த கர்மங்களோடுகூடியதுமான அந்த வச்சிராயுதத்தைத் தேவக்கொல்லனாகிய துவட்டா அவ் வந்திரனுக்காகக் கூராக்கிக் கொடுத்தான்.—(எ-று.) துவட்டா, தேவக்கொல்லன்.

7. தாய்மகச் சவனந் தம்மின் மகிமைசார் விண்டு சோமமேய்ந்தநல் லனத்தையுண்டானே திலர் சமைத்தவற்றை வாய்ந்துறவவ்வினும் மற்ருருவனும் பகைவதைப்போனேய்ந்தவச்சிரத்தோன் மேகவராகம்பேர்த்தெறிந்தா
[னன்றே.

(இ-ள்.) ஸர்வ ஜகத்தையும் நிருமிக்கும் தாய் செய்யும் இந்த யாக அவயவமாகிய மூன்று ஸவனங்களிலும் மகிமைபொருந்திய விஷ்ணு ஸோமத்தையும் அழகிய அன்னத்தையும் உண்டான். உண்டதும் பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் பரிபக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்த தனங்களை அபகரித்தான்; பகைவதைப்பவனும் வச்சிராயுதத்தை யோச்சுவனமான இந்திரன் மேகமாகிய வராகத்தைப் பேர்த்தெறிந்தான்.—(எ-று.) தாய், அகிதி. மூன்று ஸவனங்கள், காலை, மாலை, நடுப்பகல் மூன்று காலங்களிலும் செய்யப்படுவன. மேகமாகிய வராகம் ஈண்டு விருத்திரனைக் குறித்தது. மேனாட்டாகிரியர் வேறுமாதிரி உரை கூறுவர். மலையினூடேயடித்துக் காட்டுப்பன்றியைப் பிளந்தான் என்பார். மற்று, அசை.

8. அகியினைக் கொன்றகாலை யவனுக் கவ்வந்திரற்கு மிகுநடையோரே யேனு நின்றவர் தேவமாதர் [ந்தான்; வெகுதாநியிழைத்தார் அன்னுன்றேசினுற்புவிவான்சூழ் மகிமையி லுனைப் பரந்த வான்புவி சேர்ந்தொவ்வாவே.

(இ-ள்.) இந்திரன் அகியைக் கொன்றபோது, தேவபத்தினிகள் கமனஸ்வாப முள்ளவர்களாயினும் நின்று (அர்க்கங்களை) ஸ்தோத்திரங்களை அவ் வந்திரனுக்காகச் செய்தார்கள். இவன் தனது தேஜஸினால் தியாவாப்பிருதுவிகளை (புவி வானங்களை) க்குடந்து வியாபித்தான். (இந்திரனே!) உனது மகிமைகூறு மிடத்து விசாலமான வானம் பூமிகள் சேர்ந்து உனக்குச் சமானமாகா.—(எ-று.) அகி, பாம்பு, விருத்திரன். தேவமாதர் தேவபத்தினிகள், காயத்திரி முதலியோரென்பார் சாயணர். இடமாற்றைக் கவனிக்க.

9. அவனது மகிமை மெய்யே யந்தாம் புவி வானத்திற் சலிமிகுத்தது போர்வீரன்றன்னொளிமிகுந்தோன் வேந்தனெவர்தொழிலேனுஞ்செய்வோரூயுதமெல்லாந்கொண்டான் குவிகுமில்மோதவிட்டான் கொள்ளவர்ந்தெறுப்போன்போரில்.

(இ-ள்.) உண்மையாகவே அவனது மகிமை, வானம், அந்தரம், பூமி யென்னும் மூன்று லோகங்களிலும் ஒளியோடு பரந்தது. யுத்த வீரனும், ஸ்வயமான காந்தியோடு விளங்குபவனும், எல்லாக் காரியங்களையும் செய்பவனும், எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்தவனும், யுத்தத்தில் பகைவரைக் கொல்லுபவனுமான விந்திரன் மேகங்களை (ஒன்றோடொன்று) மோதவிட்டு மழையைப் பெய்விக்கிறான்.—(எ-று.)

10. தன்ன தாற்றலினு விந்திரன் குவிசத்தைத் தாங்கி
மன்னுநீர்வற்றவாற்றும்கிருத்திரற் பொடித்தடைத்துத்
துன்னுமாவென் னுநீரையுலகளிப்பதனைத்தோய்த்தான்;
கொன்னுமுகத்தோன் கொள்ளுமனத்தினிற் பலனீந்தானே.

(இ-ள்.) தன்னுடைய வல்லமையினு விந்திரன் வச்சிரா யுத்ததைக் கையி லேந்தி, ஜலம் சுஷ்கமாகப் போகும்படி செய்யும் விருத்திரனைச் சின்னபின்னப்படுத்தி, அடைத்து வைத்திருந்த பசுவென்று சொல்லத்தகும் நீரை, உலகத்தை ரட்சிக்கும் தொழிலுள்ளதைப் பெய்வித்தான். அவியளிக்கும் யஜமானனிடத்து ஸமானபுத்தியோடு பொருந்தியவனுக்குக் கர்ம பலனைத் தந்தான்.—(எ-று.) மகத்தோன், யாககர்த்தா, யஜமானன்.

11. அவனெளி வலனிற் சத்த வாறுக டம்மிடத்தே
யவனது குவிச மார்ந்து நியமிக்க வமைந்து நின்ற;
நவநிதி செய்து தாசுடற்கதை நல்கி நாடா [தானே,
ரவமுறவழிப்போன்றுர் வீதிக்குநீர்த்துறை செய்

(இ-ள்.) அவனது காந்தி சிறந்த பலத்தினால், அவனது வச்சிராயுதமானது நியமிக்க ஏழு கங்கைகளும் தங்கள் தங்க ளிடத்திற் பொருந்தி நின்றன. தன்னைத்தானே (விருத்திர வதம் முதலிய செய்கைகளால்) ஈசான (பெருஞ்செல்வம் படைத்தவ) னாகச் செய்துகொண்டு அச்செல்வத்தைத் தாசுஷ னுக்கு (யாககர்த்தாவுக்கு)க் கொடுத்துப் பகைவர்களை வதைக்கு மவ்விந்திரன் தூர்வீதிக்கு (அவன் தண்ணீரில் முழுகிப்போகும் தருணத்தில்) கால்நிலைக்கும் துறையை ஏற்படுத்தினான்.— (எ-று.) ஸப்த கங்கைகளை மண். 1, சூக். 32, செய். 12-ற் பார்க்க. தூர்வீதி, இவன் வய்யனது மகன். ஒருகாலத்தில் தண் ணீரில் மூழ்கிச் சாக நின்றபோது இந்திரன் அவனுடைய கால் நிலைக்கும்படியான நீரி லவனைச் சேர்த்தான். மண். 2, சூக். 13, செய். 12 நோக்குக. இவனது பெயரை மண். 1, சூக். 36, செய். 18-லும், மண். 1, சூக். 54, செய். 6-லும் பார்க்க.

12. எல்லையில் வலியை யீயு மீச்சுர வோர் கணத்தே
மல்லுறக் குவிசந் தன்னை விருத்திரன் மடிய வோச்சாய்;
செல்லினின்றிழியவெள்ளஞ்சாய்ந்துசேர்வச்சிரத்தாற்
கொல்லுமாக்கிழிப்பார்போலக்கணுக்களைக்கிழித்திடாயே.

(இ-ள்.) எல்லையற்ற வலிமையைத் தரும் ஈசானனே! சீக்கிரத்தில் விருத்திரன் சாகும்படி வச்சிராயுத்ததை வீசுவா

யாக. சாய்ந்து விழுகின்ற வச்சிராயுத்தினால் மேகத்தினின்று மழை வெள்ளமானது பூமியை நோக்கிக் கீழிழியுமாறு உலகத் தவர் தாங்கொன்ற மாட்டைத் தோலுரிப்பதற்குக் கணுக்களைக் கிழிப்பதுபோல, விருத்திரனது (மேகத்தினது) கணுக்களைக் கிழித்தெறிவாயாக.—(எ-று.)

13. போரினில் விரைந்து சென்று பூருவ காலத் தன்னி
னேரினிற் செய்த வெல்லா மியம்புக நவ வுத்தத்தாற்
போரினிற்படைகளோச்சிப்பொருந்தலர்தம்மைவாட்டக்
கூரிய கோபத்தோடு மவர்களைக் குமைக்கும்போதே.

(இ-ள்.) யுத்தத்தில் வச்சிராயுதம் முதலிய ஆயுதங்களை யெறிந்து பகைவர்களைக் கொல்லத்தக்க கோபத்தோடு அவர் களை இம்சிக்கும்போது, அவன் பழையகாலத்து யுத்தத்தில் விரைவாகச்சென்று செய்த அரிய செயல்களையெல்லாம் சேர்த்து நவீனமாக உக்த மொன்று செய்து (ஸ்தோதாக்களே!) சொல்லுவீர்களாக.—(எ-று.) உக்தம், சஸ்திரம், ரிக் ஸ்தோத் திரம்.

14. அவனிடத்துற்றவச்சத்தவனிவானடுங்கும்; மற்றப்
புவனியிற்சிறைபோமென்றுபொருப்பசையாவாம்; அன்னு
னிவனுறு துக்க நீக்கு முதலியைப் பல சூக்தத்தாற்
கவனமாய்ப்போற்றிப்பின்பேவீரநோதஸன்பெற்றானால்.

(இ-ள்.) அவனிடத்து (இந்திரனிடத்து) உண்டான பயத்தினால் பூமியும், வானமும் கம்பிக்கும். மலைகளும் (தங்கள் சிறகுகள் போய்விடுமென்ற) பயத்தினால் அசையமாட்டா. அவ்விந்திரன் உலகத்தாருடைய துக்கங்களை நீக்கும் உதவியைப் பல சூக்தங்களால் கவனமாகத் துதித்த பிற்பாடுதான் நோதஸன் விரிபத்தை யடைந்தான்.—(எ-று.) நோதஸன், இச் சூக்தத்தைக் கண்ட ரிஷி. மேனாட்டாசிரியர் இரண்டா மடியை “புவனியினுறுதி பூண்டபொருப்புமே விதிர்விதிக்கும்.” என்று மொழி பெயர்ப்பார்.

15. ஏகனாய்ப் பகைவதைப்போனியைந்த பஹைத் தீசான
னோகையினோற்கு மச்சீ ருறுதுதி வைக்கப் பெற்ற;
சோகமில் சுவச்சுவன் சேய் சூரியனோடு போராடி
வாகையினவனுஞ்சோமம்வழங்குமேதசனைக்காத்தான்.

(இ-ள்.) ஒருவனாகவே நின்று சத்துருக்களை வதைப்பவ னும், பலவித தனத்துக்கும் நாயகனுமாகிய விந்திரன் விரும்பு

மண்டலம் 1. சூக்தம் 61.

கின்ற அந்தச் சிறந்த ஸ்தோத்திரங்கள் அவனுக்காகச் செய்யப் பட்டன. ஸோமத்தைப் பிழிந்துதரும் ஏதசனோடு யுத்தஞ்செய்த, ஸ்வச்வன் மகன் சூரியனோடு யுத்தஞ்செய்து, அந்த ஏதசனை இந்திரன் காப்பாற்றினான்.—(எ-று.) ஈண்டு ஒரு இதிறாஸமுண்டு. “ஸ்வச்வன் என்னு மரசன் பிள்ளைப்பேற்றிற்காக ஸூரியனை உபாஸித்தான். சூரியனே அவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். ஒருகாலத்து அந்த சூரியனுக்கும் ஏதசனென்னும் ரிஷிக்கும் சண்டை நோந்தது. அப்பொழுது ஏதசனுடைய சோமத்தை ஏற்று இந்திரன் சூரியனைத் தோற்கடித்தான்.” என்பது. மண். 2 சூக். 12 செய். 5 நோக்குக.

16. கோதமக் குடியோ ருண்ணிச் சூழமு பிராமணங்க ளோதியே துதித்தார்; ஒங்குமரியினை யுவப்பிற்பூட்டு மேதமில் வேந்தே யின்னார்க்கீக பல்லுருவச் செல்வம்; போதுகவிரைவின் வைகல்புந்தியாற்பொருள்பெற்றானே.

(இ-ள்.) கோதம வம்சத்தில் வந்தவர்கள் உன்னை நன்றாய்ச் சூழும் மறைகளைக் கூறித் துதித்தார்கள். இரண்டு குதிரைகளையும் தேரிற் பூட்டும் குற்றமற்ற இந்திரனே! இக் கோதம வம்சத்தாருக்குப் பல உருவத்தோடுகூடிய செல்வத்தை யளிப்பாயாக. பிராதக்காலத்தில் (விடியற்காலத்தில்) தியாவஸுவாகிய இந்திரன் விரைவாக வரட்டும்.—(எ-று.) தியாவஸு, கர்மத்தால் அல்லது புத்தியினால் பொருள் சேர்ப்பவன், இந்திரன். 58, 60, 61, 62, 63, இவ் வைந்து சூக்தங்களின் கடைசிச் செய்யுள்களின் கடையடியொன்றே.

வருக்கம் 29.

ஆகச் செய்யுள் 153

நான்கு அத்தியாயங்களுக்குமாகச் செய்யுள் 708.

4-வது அத்தியாயம் முற்றும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

5-வது அத்தியாயம்.

இவ் வத்தியாயத்தில் 31 வருக்கமும், 19 சூக்தமும், 185 இருக்குக்களு முள்ளன.

62. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 11. சூக்தம் 5.

13 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கோதம புத்திரன் நோதஸன். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. அங்கிரன் போன்ற யாமு மணிமிகு வலியோன் சீதந்தங்கிய வனப்பினர்க்குத் தகுசுகத் தோம கோஷ மங்கமா வுன்னுவோம்; பல் விருடிய ருச்சித் தேத்தும் பொங்குசீர் வீரற் கர்க்கம் பொருத்தியே பூசிப்போமே.

(இ-ள்.) நல்ல வலிமையுள்ளவனும், சீதங்களா லலங்கரிக்கப்படுபவனுமான இந்திரனுக்காக, அங்கிரஸனைப்போல யாங்களும் சுகத்தைத் தரும் ஸ்தோத்திர கோஷத்தை விசேஷமாகச் செய்ய நினைப்போம் (செய்வோம் என்றபடி). பல ரிஷிகள் அர்ச்சனை செய்து துதிக்கின்ற சீர்த்தி மிகுந்த வீரனுக்கு (இந்திரனுக்கு) அர்க்கத்தை (அர்ச்சனா ஸாதன மந்திரத்தை)ச் சார்த்திப் பூஜை செய்வோம்.—(எ-று.)

2. பண்டையாங்கிரஸர் முன்னோர் பாதையை யறிந்தர்ச்சித்துக் கண்டு பல்லாவைப் பெற்றுக் களிபெற வேது வான மிண்டுசீர் மகிமைபூண்ட வெவ்வலி யவனுக் கென்று பண்டருந் துதியிற் சாமம் பணிந்தொலியோடு சொன்மின்.

(இ-ள்.) (இருத்துவிஜர்களே!) முற்காலத்து அங்கிரஸர்களது முன்னோர்கள் வழிதெரிந்து அர்ச்சித்துப் (பணியென்னுமசரணால் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்த) பல பசுக்களையும் அடைந்து ஸந்தோஷத்தைப்பெற வேதுவான சீர் நெருங்கிய மகிமையோடுகூடிய மிக்க வலிமையுள்ள இந்திரன் பொருட்டுப் பண்ணாகப் பாடப்படும் ஸாம ஸ்தோத்திரத்தை சத்தத்தோடு கோஷிப்பீர்களாக.—(எ-று.) இருத்துவிஜர், காலமறிந்து தேவ கார்யம்செய்து வணங்குவோர்.

3. இந்திரன் விழைய வாங்கி ரஸனுமே யிட்டங்கொள்ள அந்திரன் குழவிக்காக வன்னத்தைச் சாமமெபற்றான்; மந்திரப்பதிநாகத்தை மலைத்தனன் பசுவைக்கண்டான்; சுந்தர வீர ராக்க டோன்ற வெற்றியி னூர்த்தாரே.

(இ-ள்.) [இவ்விடத்துப் பின்வரு மிதிஹாஸம் அறியத்தக்கது: சரமா (மை) இந்திரனது நாய், யமனுடைய காவல் நாய்களிரண்டிற்குந் தாய். இந்திரன் ஒரு காலத்தில் பணியென்னு மசுரர்கள் திருடிய பசுக்களை (மேகங்களை)க் கண்டு பிடிக்கச் சொன்னபோது, சரமை (சூரியனது ஒளியை மீட்டுத்தரும் விடியல்) அப்பசுக்களின் பாலைத் தன் குட்டிகளுக்குத் தருவ தாயிருந்தாற் கண்டு பிடிப்பதாகச் சொல்ல, இந்திரன் அவ்வரத்தை யீந்தான். உடனே மோப்பம் பிடித்து அப்பசுக்களைச் சரமை கண்டுபிடித்தது. இந்திரன் அப்பணிகளை (அசுரர்களை)க்கொன்று பசுக்களை மீட்டான்.—சட்யாயனத்திலுள்ளது.] இந்திரன் விரும்பியதனாலும் அங்கிரஸன் இஷ்டப்பட்டதனாலும் சரமை தன் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய உணவை (பாலை) யடைந்தாள். மந்திரத் தலைவனான வந்திரன் மலையைப் பிளந்து பசுக்களைத் திறந்து விட்டான். அழகிய வீரர்களாகிய தேவர்கள் அப்பசுக்களைக் காணவே ஜயகோஷஞ் செய்தார்கள்.—(எ-று.) குழனி, தீணைவழுவமைதி; பெற்றான் என்பதற்கேற்பக் குழவியெனக் கூறினார்; குட்டியென்பது பொருள். நாய்க்குட்டிகளுக்கல்ல அங்கிரஸன் குழந்தைகளுக்குக் கொள்ள வேண்டுமென்பார் (Ludwig) லுட்விக்கென்பவர். அந்தில், அசை.

4. பண்ணொடு மியைந்த பாடல் பகரும் விப்பிரர் முழங்க வெண்ணுறு மெழுவ ரங்கிரஸர் நவக்குவர்கள் போற்றத் தண்ணுறு மலை சேதித்தாய்; சக்கிர, இடித்து, வேந்தே! எண்ணினும் விரை தசக்வ ரேத்த ரீ வலற் பிளந்தாய்.

(இ-ள்.) பண்ணொடு கூடிய பாடல்களைச் சொல்லும் விப்பிரர்கள் (மேதாவிகள்) உதாத்த அதுதாத்த ஸ்வரங்களோடு பாடவும், அங்கிரஸ வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஏழு நவக்குவர்கள் போற்றி செய்யவுங் கேட்டு ரீரைவைத்திருந்த (மேக) மலையைப் பிளந்தாய். சக்ர (சக்தியுள்ளவனே)! இந்திரனே! மனத்திலும் வேகமாகச் செல்லும் தசக்வர்கள் துதிக்க ரீ இடித்து (வச்சிரத்தா லடித்து) (ரீரை யடைத்து வைத்திருந்த) வலனென்னு மசுரனைப் பிளந்தனை.—(எ-று.) ஸத்ர யாகத்தை ஒன்பது மாதங்களிற்செய்து பலனடைவிப்பவர் நவக்குவரென்றும், அதனையே பத்து மாதங்களிற்செய்து பலனடை விப்பவர் தசக்(கு)வரென்றும் சொல்லப்படுவர். மண். 1, சூக். 33, செய். 6 பார்க்க. அங்கிரஸர் எழுவர் மேதாதிதி

முதலியோர். மந்திர மத்திம ஸ்வரங்களோடு மென்றும் சொல்லலாம். வேகமாகப் பசுக்களைக் கண்டுபிடிக்கச் செல்லும் தசக்(கு) வ ரென்பார் மேனாட்டாசிரியர். வலன் பசுக்களை (மேகத்தை) யடைத்துவைக்கு மோரசுரன்.

5. வைகலர்த் தெறுப்போ யங்கிரசர்களின் போற்றுவந்து வைகலாதவன் கரத்தான் மலியிருள் வதைத்தாய், வேந்தே; செய்கையிற் பூமிச்சானு பரப்பினாய்; திவோரஜந்தான் வைகுறுமுலர் தன்னை வயக்கினாய் திடமாத் தானே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை அதஞ்செய்பவனே! இந்திரனே! அங்கிரஸர்களின் ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து விடியற் காலத்தில் சூரிய கிரணங்களைக்கொண்டு இருட்டைக் கெடுத்தனை. உனது செய்கையின் பலத்தினால் பூமியிலுள்ள (உன்ன தப் பிரதேசங்களை) விஸ்தாரமாகச் செய்தாய். அந்தரிட்ச லோகத்தின் அடிப்பாகமாகிய (பூமியை) உறுதியா யிருக்கச் செய்தாய்.—(எ-று.) வேந்து, இந்திரன். சானு, ஸாது, மலைப் பிரதேசம். திவோரஜம், திவம் அந்தரிட்சம் (Mid air) ரஜம், உலகம்; அந்தரிட்சவுலகம்.

6. வீனர்தவான் பூமி கூடு மவ்விட மதுர ரீரோ டீனர்தொழுகாறு நான்கை வெள்ளமார்த்திடச் செய்தானுற் றினர்த பேராற்றற் செய்கை செய்தவப் புதுமை யோனல் வீனர்த விவ்விசயந்தான் மிகவும் பாராட்டற் பார்த்தே.

(இ-ள்.) வானம் வீனர்து பூமியைச் சேரு மவ்விடத்தில் மதுரமான ரீரோடு கூடிய ஆறுகள் நான்கை வெள்ளம்பெருகி யோடும்படி செய்தான். அதிசயமான காரியங்களைச் செய்யும் அவனாற் செய்யப்பட்ட இந்த அழகிய வலிமைசிறந்த காரியமானது பாராட்டத்தக்கது. (பூஜிக்கத் தருந்தது).—(எ-று.) நான்கு நதிகள் கங்கை முதலிய முக்கிய நதிகள் என்பார் சாயனர்.

வருக்கம் 1.

7. துதிப்பவர் மறைக்கெளியோன் போரினர்க் கரிய னித்தக் கதிப்புறப் பிறப்போ டெடுத்துக்கண்டவோரிட மிரண்டாய் மதிப்புறச் செய்தான்; கோலச்செய்கையன், உரோதசீயை, யதிப்பர மாகாயத்துப் பகனென், வளர்த்தா னன்றே.

(இ-ள்.) ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்களுடைய மந்திரங்க ளுக்கு எளிதில் அகப்படுவனும், யுத்தஞ்செய்து ஜயிக்க விரு ம்புவோர்க்கு வெல்லுவதற்கு அருமையானவனும், நித்தியமும்

ஊக்கத்தோடு தோன்றுபவனுமான (இந்திரன்) சமானமாய்ச் சேர்த்திருந்த ஓரிடத்தை இரண்டாகச் செய்தான். மனோஹர மாய் உயர்ந்த ஆகாசத்தில் ஒழுகும் சூரியனைப்போலச் சோபன கர்மத்தோடு கூடியவன் (இந்திரன்) ரோதலீக்களை (வானம் பூமியென்னும் இரண்டு ஸ்திரீகளையும்) வளரும்படி செய்தான். —(எ-று.) ஸநஜா: நித்தியமும் உற்சாகத்தோடு பிறப்பவன் அல்லது காணப்படுபவன் என்பதுபொருள். உரோதலீக்கள், தியாவாபிருதுவிகள், வானம் பூமிகள். வடமொழியில் வார்த்தைகளுக்குப் பாலுண்டு. சில பதங்கள் ஆஃரிணைப் பெயர்களாக விருந்தாலும், அவை ஆண்பால், பெண்பால் வசனங்களாகவிருக்கும். தமிழ்ப்பதங்களைப்போல வடமொழிப் பதங்கள் பொருள் பற்றிப் பால் கொள்ளுபவையல்ல. ஈண்டு ரோதலீ ஸ்திரீ வசனமாம். அதனற்றான் இரண்டு ஸ்திரீகளையும் என்று பொருள் கூறினார். பகன், சூரியன்.

8. ஒவ்வொரு நாளுந் தோன்று முவதிகள் வேற்று ரூப மொவ்வுறு வோர்கள் தத்த முளப்படி மாறி மாறிக் கவ்வையி னீண்டகாலங் ககமொடு புனியிற் செல்வார் வவ்விய விருளி ராவு மலியொளி வைகலும்மே.

(இ-ள்.) நாள்தோறு முதிக்கும் யுவதிகளும், ஒருவருக் கொருவர் மாறுபட்ட வருவத்தோடு கூடியவருமான, இருட்டோடு கூடிய இரவும், ஒளியோடு கூடிய பசுவும், குற்றமற்ற நெடுங்காலந்தொட்டு ஆகாயத்திலும் பூமியிலுமாக மாறி மாறிச் செல்வார்கள்.—(எ-று.) யுவதி, உவதி யென்றாயிற்று; யுவதி, தருணி, வயதுவந்த ஸ்திரீ. இரவையும், உஷஸையும் (விடியற் காலத்தையும்) ஸ்திரீகளாக உவமித்தார். அவை ஒன்றுபோக ஒன்று வந்துகொண்டேயிருக்கு மென்றபடி.

9. நற்றொழில் புரிவோ னார்ந்த நல்வலி மகன் மகத்தோ டற்றொளி ரொருவன் யாகத்தோர் பழநட்பைக்காத்தான்; மற்று நீ கறுப்புச் சேப்பு மருவியே சமையா வாக்கள் பெற்றநன்மடியில் வெண்மை பிறங்கும் பக்குவப் பாலிட்டாய்.

(இ-ள்.) நல்ல தொழிலைச் செய்பவனும், பலத்தின் புத்திரனும் (மிக்க பலவானும்) மகத்தோடு கூடி விளங்குபவனுமான (இந்திரன்) யாகஞ்செய்பவர்களோடு பழமையாக வேற்பட்ட சிநேகிதத்தைச் சோரவிடாதபடி காப்பாற்றுகிறான். (இந்திரனே!) நீ கறுப்பும் சிவப்புமாய்ப் பக்குவமில்லாத பசுக்களின் மடியில் வெண்மையாய்ப் பக்குவப்பட்ட பால் அமைக்

கிராய்.—(எ-று.) பசுக்களின் நிறமும் பாலின் நிறமும் வேறுபட்டு நிற்பதும், பச்சையாய்ப் பக்குவமில்லாத பசுவில் கறந்தவுடன் உண்ணுதற்குப் பக்குவமான பால்பெறும்பதும் முரணும். கறுப்புக் கோழி வெள்ளை முட்டையிடுவது என்னும் வசனம் போன்றது இக்கூற்று. காத்தான், இட்டாய் என்பன நிகழ்காலப் பொருளான.

10. சநாதன காலந் தொட்டுச் சமவிடத் தகைத வின்றி வினாவுதலின்றி யெண்ணில் விரதங்கள் மொய்ப்பிற் காக்கும்; வினோதமாருடன் பிறப்பாம் விரல்கள் பன்னியர் தாய்மார்போல் மனோபலமிருந்தோன் மாட்டுமருவிச் சேவிக்குமாதோ.

(இ-ள்.) விரல்கள் நெடுங்காலத்திலிருந்து சமானமான இடத்தில் அசைவில்லாமலிருந்து, கேட்பதற்கு முன் ஆலஸ்யமில்லாமல் (ஆயிரக்கணக்கான) கணக்கில்லாத விரதங்களைத் தங்கள் பலத்தினால் காக்கின்றன. சகோதர பாவமுள்ள அவ்விரல்கள், பத்தினிகளைப்போலவும் தாய்மார்பைப்போலவும் மனோபலமிருந்தவனிடத்துப் பொருந்திச் சேவை செய்யும்.—(எ-று.) வினாவுதலின்றி யென்பது ஏவாமல் என்னும் பொருளில் வந்தது. அஹ்ரீ தயானம் என்னும் வடமொழிப் பதத்துக்கு லஜ்ஜாரஹிதம் அல்லது ப்ரசஸ்தகமனம் எனப் பொருள் கூறுவார் சாயணர். மனோபலமிருந்தோன் என்பது மேனாட்டா சிரிய ருரைப்படி மொழிபெயர்த்தது. எண்ணில் என்றிராமல் ஆயிரக் கணக்கானவென்று வடமொழி மூலத்திலுள்ளது. விரல்கள் விரதங்கடோறுங் கூப்பத் தவறுவதில்லை யென்றபடி. சமானமானவிடத்தில் அசையாமல் என்றது ஒரு கையிலிருந்து வெளித்தோன்றுவதால் என்பார் சாயணர்.

வருக்கம் 2.

11. பொலிவினோய்வணக்கத்தோடும்பொருந்துபுத்தருக்கத்தோடும், பொலிதனம்வேண்டி யென்றும்புரிபுரித்தியமும்வேண்டி மலியு மேதைய ருன்மாட்டு வந்தனர்; வலிமிருத்தோய்! தலைவர் காதலிய ரென்னச் சாரு மம்மறை யுன்மாட்டே.

(இ-ள்.) அழகு வாய்ந்தவனே! (இந்திரனே) நமஸ்காரத்தோடும், புதிய அர்க்கங்களோடும் (சஸ்திரரூபமான மந்திரங்களோடும்) மிகுந்த செல்வத்தையும், சநாதன காலமாக எப்போதும் செய்யும் நித்திய கர்மங்களையும் விரும்பி மேதாவிகள் உன்னிடத்து (மிகப் பிரயாசையோடும்) வந்தார்கள். பல

மண்டலம் 1. சூக்தம் 62.

வானே! அவர்கள் சொல்லும் ஸ்துதிகள், காதலிகளான மனைவியர் தங்கள் காதலர்களிடத்துச் சேர்ந்து நிற்பதுபோல, உன்னை யடைந்து நிற்கும்.—(எ-று.) அருக்கம், அர்க்கம், சஸ்திர ரூபமான மந்திரம்.

12. பண்டுதொட்டுன்கரத்துப்பணம், பொலிவுள்ளோய், நாச மண்டிய தில்லை, யீத்துக் குறைவணைந்துமே யில்லை; கொண்டனை தீரம் காந்தி குலவு நற்கிருது, வேந்தே, மண்டிய கருமத்தோய் பொன் வழங்குவன் கருமத் தாலே.

(இ-ள்.) அழகு வாய்ந்தவனே! பழைய காலத்திலிருந்து உன் கரங்களிலுள்ள செல்வங்கள் நாச மடைந்தது மில்லை; தானஞ் செய்து குறைந்துபோனது மில்லை. வேந்தனே (இந்திரனே!) நீ தீரவான், காந்திமான், கிருதுமானுமாம். மிகுந்த கர்மத்தோடு கூடியவனே! உனது கருமங்களினால் எங்களுக்குப் பொன்னை வழங்குவாயாக.—(எ-று.) 'கிருது லோகாக்கண காரணமாகிய கர்மம்' என்பார் சாயணர். வேந்தன், இந்திரன். சச்சிவ: என்பதற்குப் பலவானென்று பொருள் கொண்டு, பலத்துக்கு நாயகனே உனது பலத்தால் எங்களைப் பலப்படுத்துவாயாக.' என்று பொருள் கூறுவார் மேனாட்டாசிரியர்.

13. கன்றினைதாத், தேரிற் கபிலமாப் பூட்டா நிற்போய்! என்றுமுள்ளவ, உரத்தோய், இந்திர, உனக்கு நோதன் துன்று கோதம நிழைத்தானவம்பெறவிச் சூத்தத்தை; துன்றுகவிரைவினவைகல் மதியினாற் றனம்பெற்றேனே.

(இ-ள்.) உரம் (பலம்) பொருந்தியவனே! இந்திரனே! நன்றாக (மாந்தரை) நடத்துவோனும், தேரில் கபில நிறமுள்ள குதிரைகளிரண்டையும் பூட்டுபவனும், நித்தியமாக வுள்ளவனும், ஆன வுனக்காகக் கோதம புத்திரானாகிய நோதஸன் புதிதாக விந்தச் சூத்தரூபமான ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தான். புத்தியினால் தனத்தைச் சம்பாதித்தவனை இந்திரன் பிராதக் (விடியற்) காலத்தில் வேகமாக வந்துசேரட்டும்.—(எ-று.) படர்க்கை முன்னிலை மாற்று. வடமொழி மூலத்துக்குத் தக்க படி உரையை மாற்றி எழுதினார்; எல்லா விளிகளையும் அப்படியே முன்னிலைப்படுத்தினாலும் படுத்தலாம். நோதஸனெனினும் நோதனெனினு மொக்கும்.

வருக்கம் 3.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

63. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 11. சூக்தம் 6.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி நோதஸன். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப் தேவதை: இந்திரன்.

1. மகத்துவன்ரீ, யசுரர் வலிமை கண்டிந்திரா வானிகத்துயர் புவி யச்சத்தை யெடுத்தபோ துன்பயத்தால், வகுத்த வெவ்வுயிரும், வன்மைவாய் பருப்பதமுமென்றாழ் மிகுத்திடு கற்றையென்ன நபத்தினிற் சலித்த போதே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! அசுரருடைய பலத்தைக் கண்டு வானமும் பூமியும் பெற்ற நடுக்கத்தைத் தீர்த்தபோ துன்னிடத்திலுண்டான பயத்தினால் எல்லாச் சீவர்களும், வலிமை மிகுந்த மலையுங்கூட, சூரிய கிரணங்கள் ஆகாயத்திற் சலிப்பது போலச், சலித்த (நடுக்கின) போது, நீ குணத்திற் பெரியவனாயிருக்கிறாய்.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர், 'நீ மகான். பயத்தினால் அப்பொழுது உன்னைக் கண்டு பயந்து உறுதியான மலைகளும் பெரிய பிராணிகளும் தூளியைப்போலச் சலித்தன.' என மொழிப் பெயர்ப்பார். அது சாயண ருரைக்கு மாறாவதன்றி வியப் பின்மையுங் கொண்டதா மென்க. சலித்த போது நீ மகத்தவன் ஆமெனச் சேர்க்க.

2. தபுவில்சீர்க் கிருது வென்றாற் தடிந் தவர்பல்புரங்கள் விபலமா வடிக்க வாய்ந்த மிகுவலி வச்சிராதத்தைக், கபிலமாத் திரிபவற்றைக் கட்டிய காலை, வேந்தே, யபிமுகத் துதியோனீத்தானத்தத்துப், பலாழைப்போய்!

(இ-ள்.) கெடாது நிலைத்த கீர்த்தி பொருந்திய கிருது (கர்மம் அல்லது ஞானம்) வோடு கூடியவனே! புருஹூதனே! (பலராலும் அழைக்கப் படுபவனே) இந்திரனே! சத்துருக்களைக் கொன்று அவர்களுடைய பல கோட்டைகளையும் அழிப்பதற்கு காரணமான வச்சிராபுதத்தை, நீ கண்டபடி திரிந்து கொண்டிருந்த குதிரைகளைத் தேரிற் கட்டியபோது உன்னைத் துதித்த ஸ்தோதா உன்கரங்களிலளித்தனன்.—(எ-று.) ஸ்தோதா ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப் பிரயத்தனஞ் செய்வதற்குள் உன்கையில் வச்சிராபுதத்தைக் காண்கிறான் என்பது கருத்து.—சாயணர். அத்தம், ஹஸ்தம், கரம், கை.

3. இந்திர சிற்றந்தோனீயே, யிவர்களைத்திக்கரிப்பாய்;
நந்திய ரிபுக்களுக்கு நாயக, நரர் நலத்தோய்,
புந்துறு பகைவதைப்போய், உயர்மதியினைஞன் குற்சற்
கந்திலுற்றொறுக்கும் வீர வமரிற் சுட்டுணைக்கொன்றாய்.

(இ-ள்.) இந்திரனே நீ உத்திருஷ்டமானவன். பகைவர் களாகிய இவர்களைத் திக்காரஞ் செய்வாய். நீ ரிபுக்களுக்கு அநிபதி; நரர்களுக்கு நலஞ்செய்பவன்.; சத்துருக்களைக் கொல்லுபவன். சிற்றந்த புத்தியுள்ள வாலிபனாகிய குத்ஸனுக்காகச் சத்துருக்களை வதைக்கும் வீரர் பொருந்திய யுத்தத்தில், எல்லாவற்றையும் வற்றடிப்பவனாகிய சுஷ்ணன் என்னும் அசுரனைக் கொன்றனை.—(எ-று.) ரிபுக்கள் மண். 1, சூக். 21, செய். 5-ல் பார்க்க. சுட்டுணை, சுஷ்ணன். மண். 1, சூக். 50, செய். 6-ல் பார்க்க. குத்ஸன், மண். 1, சூக். 51, செய். 6-ல் பார்க்க.

4. தோழனாயவற்கு நீயே தூண்டினாய் தனத்தை யாண்மைப் பாழிவெஞ்செயல் மனத்தோய்! பழகு நற்குவிசச் சூர!
தாமலா வீரர் போரில் விருத்திரம் மடிந் தெளிதிற்
கீழெனப் பரந்த தாசர் கேடுற வடித்த போதே.

(இ-ள்.) காளைபோன்ற செய்கையையும் மனத்தை யுமுடையவனே! வச்சிராயுதத்தோடு கூடியவனே! சூரனே! பின் வாங்காத வீரர்கள் நிறைந்த யுத்தத்தில் விருத்திரனைக் கொன்று கீழ்மக்களாகிய தஸ்யுக்களைக் கேடெய்தியோடும்படியடித்தபோது, நீயே அவனுக்கு (குத்ஸனுக்கு)த் தனத்தையளித்தாய்.—(எ-று.) அவனுக்கு, அவற்கு, அக் குத்ஸரிஷிக்கு என்பது பொருள். வ்ருஷமந: காளைபோன்ற மநமுள்ளவன். வ்ருஷகர்மன் காளைபோன்ற செய்கையை யுடையவன். இரண்டையும் சேர்த்துப் பாழிவெஞ்செயன் மனத்தோய் என்றார் பாட்டில். காமாபிவர்ஷக மநஸ்க என்றும் விருஷ்டியுதக ஸேச (ch) நரநப கர்மோபேத என்றும் சாயணர் பொருள் கூறுவர். இச்சித்தவற்றையளிப்பவனே! மழை நீரைப்பெய்விக்குங்கர்மத்தோடு கூடியவனே என்பது அவற்றின் பொருள்.

5. இந்திர, திடயியைந்தோ நென்னினு மவன்றன்கேட்டை முந்துறவிரும்பாய்; போற்றின் முாணினர் விரும்பா கந்துக மோடும் வீதி காணுக விரிவா, யங்கே [வெங்கள் சிந்துக, வச்சிரத்தோய், பகையினைத் தண்டம்போன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! (பகைவன்) திடம் பொருந்தியவனானும் அவனது கேட்டை நீ விரும்பமாட்டாய், சத்துருக்

களால் விரும்பப்படாத ஸ்தோதாக்களாகிய எங்களுடைய குதிரைகள் ஒடுகின்ற வீதி விஸ்தாரமாயிருக்கும்படி செய்வாயாக. மேலும், வச்சிரியே! அவ்வீதியில் எதிர்ப்படும் சத்துருக்களைத் தடியா லடிப்பதுபோல வச்சிராயுதத்தா லடித்துக் கொல்லுவாயாக.—(எ-று)

வருக்கம் 4.

6. பொருநர் நற்றனத்தை வேண்டிப் பொருதிடு மாயோதத்தி
னரர்களு முதுவிக்காக நாடியே யுணையழைப்பார்;
உரம்பெறு மிந்திரா இச் சமருறு முனதொத்தாசை
திரம்பெறு செயலோர்ச் சேர்வதெம்மையேசேரக நன்கே.

(இ-ள்.) யுத்தஞ் செய்பவர் தனத்தை விரும்பி யுத்தஞ்செய்யும் சண்டையில், போர் வீரர்களாகிய புருஷர்கள் தமக்கு உதவி செய்ய வேண்டி யுன்னையே துணைக்கழைப்பார்கள். வலிமை பொருந்திய விந்திரனே! யுத்தத்தில் வீரர்களைச் சேருமுனது உதவி இந்த யுத்தத்தில் எம்மையே பொருந்தட்டும்.—(எ-று.) அர்ணலாதெள என்பதற்கு உதகத்தையடைய விரும்புவோரென்பதும் ஒன்று. உதக (தண்ணீர்) லாபத்தையடைய விருத்திரவதஞ் செய்யும் யுத்தத்தில் ஸ்தோதாக்களாகிய புருஷர்கள் உன்னையே உற்சாகப் படுத்துகிறார்களென்பது மற்றொரு பொருள். ஆயோதம், ஆயோதனம், யுத்தம், சண்டை.

7. வச்சிரம் படைத்த மன்ன, இந்திர, புருகுற் சற்கா [ன்
நச்சலர் போரினேழு நகரத்தைப் பொடித்தாய்; அம்ஹ
வைச்சுள கிழியை நாணல் மதிப்ப நீயறுத்தாய் பின்பு;
நச்சியஃதவிபூரித்தோன் சதாசற்கே நாடிக்கொண்டாய்.

(இ-ள்.) வச்சிராயுதத்தைப் படைத்தவனே! ராஜனே! இந்திரனே! புருகுத்ஸனென்ற ரிஷிக்காகச் சத்துருக்களோடு செய்த யுத்தத்தில் அவர்களுடைய ஏழு நகரங்களையும் அழித்தனை. அவிப்பொருளால் உன்னை நிரப்புவோனாகிய ஸுதாஸனுக்காக, அம்ஹன் என்னும் அசுரன் வைத்திருந்த பணமுடிச்சை நாணலை யறுப்பதுபோல அறுத்து அதனைக் கைக்கொண்டாய்.—(எ-று.) புருகுத்ஸன், இவன் இந்திரனுக்கும் அசுவினிகளுக்கும் பிரியமான ரிஷி. மண். 1, சூக். 12, செய். 7-பார்க்க, சதாசன், ஸுதாஸன், பிஜிவனன் மகன். பிஜிவனனும் திவோதாஸனும், அதிதிக்கவனும் ஒருவனே. இவனது சரித்ததை மண். 7,

சூக்தம் 8, செய். 5, 25-ல் பார்க்க. இவன் பருஷ்ணி (தற்காலம் ராவி யென்று சொல்லப்படும் சிந்துவின் உபநதியாம்.) யென்னு மாற்றைத்தாண்டிச் சிம்பு வென்னும் காட்டுமனிதர்களைத் தூத் தினதாகச் சொல்லப்படுவான். இவன் பெயரை மண். 1, சூக்தம் 47, செய். 6-லும் பார்க்க. பூரவே யென்பதற்கு பூருவுக்கு என்று பொருளுரைப்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஆனால் இக்கிரந்த கர்த்தா சாயணருரையையொட்டி அவிபூரித்தோன் என்று மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

8. ஆவலிற் சூர வெங்க ளாத்தம வலியளிக்குந்
'தூவிய லெதனை யெங்குஞ் சூமுநீ ரென நிறைப்பாய்,
தேவ விந்திர வெந்தப்மைச் சூழ்புவி சித்திரத்தின்
மேவிய வவ்வன்னத்தான் மழையென நிரப்புவாயே.

(இ-ள்.) சூரனே! தேவனே! இந்திரனே! எங்களுக்கு ஆகம் வல்லபத்தைத்தரும் எந்த வுணவை, எல்லாவிடத்தும் ஓடும் நீரை நிறைத்துவைப்பதுபோல, நிறைத்து வைப்பாயோ அந்தச் சித்திர (நானாவிதமான) அன்னப்பொருள்கள் எம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பூமியில் மழை நீரைப்போல நிறையும்படி செய்வாயாக.—(எ-று.) ஊர்ஜம்ந என்பதற்கு வலிமையைப்போல என மேனாட்டாசிரியர் பொருள் கொண்டு, 'எதன் உதவியால் வலிமையே எம்மாட்டு வந்து சேரும்படி செய்வாயோ, நீரைப் போல ஏராளமாயுள்ள அந்த அன்னத்தால் எங்களைப் போஷிப்பாயாக.' என்று உரை கூறுவர்.

9. ஓதினார் குதிரையோடு கூடிய வுனக்கு உன்னர்
கோதமர் மறைகளுக்கங் குவிப்பொய் மவியினோடும்;
தீதில்பல் வடிவ வன்னஞ் சேர்த்துக வெமக்கு வேந்தே!
போதுகவிரவின் வைகல்புந்தியாற்பொருள்பெற்றேனே.

(இ-ள்.) இரண்டு குதிரைகளோடு கூடிய வுனக்கு உன்னன் பர்களாகிய கோதம வம்சத்தவர்கள் வணக்கத்தோடும் அவிப் பொருளோடும், பிரமங்கலையும் உக்தங்கலையும் செய்து கூறினார் கள். பல உருவத்தோடு கூடிய அன்னத்தை, இந்திரனே! எங்களுக்குக் கொண்டுவருவாயாக. தியாவஸுவாகிய இந்திரன் வேகமாய் இவ்விடியற் காலத்தி லிங்கு வரட்டும்.—(எ-று.) தியாவஸு, புத்தியினுற் பொருளைப் பெற்றவன்.

வருக்கம் 5.

64. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 11. சூக்தம் 7.

15 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட நோதஸன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி,
15, த்ருஷ்டிப். தேவதை: மருத்துக்கள்.

(வேறு.)

1. வேண்டுபொருள் வருடிப்போர், நன்மகத்தோர்,
பூப்பழஞ்செய் மேலோர், கூட்ட
மீண்டுமருத் துவர்க்காக, நோதசனே
சூழறுப ணீண்டு தாங்க;
தூண்டுகாங் கூப்பியதீ ரன்யானு
மென்மனத்தே தொகையாத் தோன்றி
மாண்டருபா நூன்முறையா கத்தகுதி
யுறமழையின் வகுத்தேன் மன்னே.

(இ-ள்.) நோதஸனே! இச்சைப்பட்ட பொருள்களை வருஷிப்பவர்களும், நல்ல யக்ரு கர்மத்தோடு கூடியவர்களும், பூக்களையும் பழங்களையும் செய்யும் பெரியவர்களும், கூட்டமாகப் பொருந்துவோர்களுமான மருத்துக்களுக்காக நன்றாய்ச் சூழ்ந்து கொள்ளும் பண்ணை (ஸ்தோத்திரத்தை)ச் சொல்லித் துதிப்பாயாக. கைகுவித்து வணங்கும் தீரானாகிய யான் எனது மனத்தில் கூட்டமாக உதித்து வெளிவரும் சிறந்த கீதங்களை, யாகத்தில் சாஸ்திர விதியோடு பொருந்தும்படி மழை நீரைப்போலச் செய்தேன்.—(எ-று.) முன்னிரண்டடியில் நோதஸன் தன்னை யே படர்க்கைப் படுத்திக்கொண்டது. மழையானது எப்படி ஒரே சமயத்திற் கூட்டமாக விழுந்து பல பிரதேசங்களிலும் வெகு ஜலத்தைக் கொட்டுகிறதோ அப்படியே நானும் கீதங்களை ஒரே சமயத்திற் கொட்டுவேன் என்பது பொருள். மருத்துக்கள் மண். 1, சூக்தம் 14, செய். 3 பார்க்க.

2. கட்கினிய கானையர்க ளுருத்திரன்றன்
மக்கள்பகை கடிவோர் பாப
முட்குறவே யொழிப்பவர்க டேய்மைபுரி
வோர்பகலி னொளிவாய்ந் துள்ளோர்
வட்குவர்முற் பரமேசன் பூதகண்
மெனக்கோர வடிவத் தோர்கள்
மட்கினிய மழைதெளிப்போர் மாருதர்கள்
மாகமதிற் றேன்றி னாரே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 64.

(இ-ள்.) கண்ணுக்கினிய காளைப்பருவம் வாய்ந்தவரும், உருத்திர புத்திரரும், சத்துருக்களைவதைப்பவரும், பாபரஹிதரும், (எப்பொருளையும் பரிசோதித்துச்) சத்தப் படுத்துபவர்களும், பகலைப்போற் (சூரியனைப்போல) பிரகாசம் பொருந்தியவர்களும், பகைவருக் கெதிரில் பரமேசுவரனது பூதகணங்களைப் போலக் கோரமான (பயங்கரமான) உருவத்தோடு எதிர்ப்படுபவர்களும், மண்ணுக்கினிய மழையைப் பெய்ளிப்பவர்களுமான மருத்துக்கள் ஆகாயத்தி லுற்பவித்தார்கள்.—(எ-று.) பகல், சூரியன், ஸத்வானோ ந என வடமொழி மூலத்திலுள்ளது. அச்சொற்றொடருக்குப் பரமேசனது பூதகணங்களைப்போல வெனச் சாயணர் உரை கூறுவர். மண்ணுக்கினிய வென்றது மட்கினிய வென்றாயிற்று. வட்கல், கெடுதல், வட்குவர் கெடுவேர் பகைவரென்றபடி. பாப முட்குறவே யொழிப்பவர்கள், பாபத்தை நடுங்குற்படி யழித்து விடுபவர்கள் என்பது பதப்பொருள். பாப மற்றவர்கள் அல்லது பாப ரஹிதர்கள் என்று உரையிற் கூறப்பட்டது. மருத்துக்கள் ருத்திர புத்திர ரென்பதை மண். 1, சூக் 39, செய். 4-ல் பார்க்க. வடமொழியிலுள்ள மர்யா: என்பதற்கு மதுஷ்யர் என்பது பொருள். சுண்டு மருத்துக்களுக்கு மரண தர்மம் சொல்லுவது அஸம்பாவமான தாற் புத்திரரென்று பொருள் கொள்ளுக வென்பார் சாயணர். சத்துருக்களை வதைப்பவ ரென்பதற்கு வடமொழியில் அஸுரா: என்றுள்ளது. மண். 1, சூக். 54, செய். 3 பார்க்க.

3. தருணவய துள்ளவர்க, ருருத்திரன் புத்திரர், சரையே சாரர், சத்த தருணவளி புசியாரைக் கொல்லுபவர், எதிரினடை தழுவி யோர்கள், பருவதநல் வலியுள்ளோர், ஏத்திவர்த மெண்ணமதைப் பவிக்கச் செய்வோர்; பிருதுவிவா னுறுதியுறும் பொருளேனும் பெருமொய்ப்பா லைசயப் பேர்ப்பார்.

(இ-ள்.) தருணமான வயதோடு கூடியவர்களும், ருத்திர னுடைய புத்திரர்களும், கிழத்தனமே யடையாதவர்களும், அவிபுண்ணாதவர்களைக் கொல்லுபவரும், தமது நடைக் கெதிரில்லாத நடையை யுடையவர்களும், பர்வதம்போலப் பலமு முறுதியுமுள்ளவர்களுமான மருத்துக்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வோர்களுடைய எண்ணங்கள் பவிக்கும்படி செய்தார்கள். பூமியிலுள்ள உறுதி வாய்ந்த பொருளாயினும் அவற்றைத் தமது அரிய பலத்தினால் அசைத்து நடுங்கச் செய்வார்கள்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

4. உடலதனைப் பலவகையா வாபரணத் தலங்கார முறுத்தி, மார்பில் விடலருநல் லொளிகாலு மாரமதையணிபெறவே மிளிர்ந்தித், தோளிற் கெடலருமா யுதம்வெயில்வீ சிக்கிடக்க, வந்தரத்தே கிளர்ந்த மொய்ப்பி னுடனுதித்தார் மாருதரா நரர்களுமே கணமாக வொருங்கிற் றானே.

(இ-ள்.) தமது சரீரங்களைப் பலவிதமான ஆபரணத்தா லழகுபடுத்தித், தமது மார்பில் ஒளி வீசும் ஆரத்தைப் புனைந்து, தோளி லாயுதங்கள் பள பள வென்று மின்ன, மாருதர்களாகிய நேதாக்கள் (சேனாதிபதிகள்) கூட்டமாகச் சேர்ந்து அந்தரிட்சத்தில் தங்கள் பலத்தினுடும் உடனே தோன்றினார்கள்.—(எ-று.) நரர்கள் நேதாக்க ரென்பார் சாயணர்.

5. ஈசான ராக்குபவர் மேகாதி யதிர்ப்பவர்க ளேலார் தம்மைக் கூசாதே யழிப்பவர்கள் வாயுவையு மின்னலையுங் கூர்பலத்தா லேசாதே யமைக்கின்றார்; சூழ்ந்தகைப்போ ராகாயத் தியைந்த மேகத் தேசாரு மடிக்கறந்து பூமியினிற் பயநிறையத் தெனிக்கின் றாரே.

(இ-ள்.) ஸ்தோதாக்களை ஐசுவரியவான்களாய்ச் செய்பவர்களும், மேகம் முதலியவற்றைக் கம்பிக்கச் செய்பவர்களும், சத்துருக்களைக் கூசாம லழிப்பவர்களும், ஆன மருத்துக்கள் வாயுக்களையும் மின்னலையும் தமது பலத்தால் உண்டுபண்ணுகிறார்கள். வளைந்து சூழ்ந்து ஒரு வஸ்துவை யசைப்பவர்கள் ஆகாயத்திற் காணப்படும் மேகங்களின் மடியைக் கறந்து அந்த ரீரினால் பூமியை நிறைக்கின்றார்கள்.—(எ-று.) மேகத்தைக் கறவையாக உவமித்து அதினின்று வரும் ரீரைப் பயமென்றார். பயம், பாலுக்கும் ரீருக்கும் பொதுவான சொல். பயம், ஸாரபுஷ்டியுள்ள ரீரென்ப.

வருக்கம் 6.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 64.

6. இருத்துவிசர் யாகமதி நெய்சொரிவ
தென்னநல வீகை யாளர்
மருத்துவர்கள் பாவெனவே வளம்பொதியு
நீர்தெளிப்பார் : மாவைப் போர்க்கு
வருத்தியடக் குதல்கடுப்ப வல்விரையு
மேகமதை வசப்படுத்தி
புருத்திடித்தட் சயமாக வோங்குமுகின்
மடிகறந்தே யொழுக்கு வாரே.

(இ-ள்.) ரித்விக்குக்கள் யாகத்தில் நெய்யை பூற்று வது போல, நல்ல தானத்தோடு கூடிய மருத்துக்கள் பால் போல ஸாரம் பொருந்திய நீரைத் தெளிப்பார்கள். புத்தத்திற்காகக் குதிரையை வருத்தப்படுத்தி யடக்குவது போல அம் மருத்துக்கள் வேகமாகச் செல்லும் மேகத்தைத் தம்வசப்படுத்தி, இடித்துக், குறைவின்றி யோங்கு மேகத்தின் மடியைக் கறந்து நீரை யொழுக விடுவார்கள்.—(எ-று.) ரித்விக்குக்கள், இருத்துவிசர், ரித்விஜர், எல்லா மொன்றே. காலத்தில் யாக கார்யங்களைச் செய்வரென்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது.

7. மிகுவலியோர் ஞானியர்கள் சித்திரஞ்சால்
காந்தியுளோர் மேன்மை தங்கு
நகமுறழு மொய்ப்புள்ளோர் விரைகதியோ
ரென்போர் நீர், நால்வாய் மானத்
துகளறுகா னத்திடத்துச் சிவப்பேறும்
வடவையினைத் தோய்க்குங் காலத்
யிகலுவரைத் தெறுவலியை மேற்கொண்டு
மரக்கூட்ட மெரித்துண் பீரே.

(இ-ள்.) மிகுந்த வலியோடு கூடியவரும், ஞானவான் களும், சித்திர காந்தியோடு கூடியவரும் மலைபோல வலிமை பொருந்தியவரும், வேகமான நடையோடு கூடியவரும் என்று சொல்லப்படும் (மருத்துக்களாகிய) நீங்கள், யானையைப் போலக், குற்றமற்ற காட்டில் சிவப்பு நிறமுள்ள காட்டுத் தீயை யோட்டும்போது, பகைவரை வதைக்கும் வலிமையை மேற்கொண்டு அக்காட்டிலுள்ள மரக் கூட்டங்களை எரித்து விடுவீர்கள்.—(எ-று.) நகம், மலை, நால்வாய், யானை. யானையும் காட்டை யழிக்கும், வடவையும் காட்டை யழிக்கும் அதனால் யானை உவமையாயிற்று. வடவை, காட்டுத்தீ.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

8. பேரறிஞர் சிங்கமுழக் கவர், தெறுகோ
பத்தர், பொறி பிறங்கு மான் போ
லாரணிசா ரவயவத்தர், யாவுமுணர்ந்
தவர், பகையை யடக்கு வோர்கள்
கூருமுயர் துதியோரை மகிழ்விப்போர்,
மானூர்தி கூடி யுள்ளோர்,
சாரலரை யாயுதத்தா னல்வலியா
லொறுத்தொருங்கு சார்வா ரீண்டே.

(இ-ள்.) நல்ல ஞானத்தோடு கூடியவரும், சிங்கம்போல் கர்ச்சிப்பவரும், கோபம் வந்தபோது கொன்றழிப்பவரும், புள்ளியோடு கூடிய மாணப்போல அலங்கரிக்கப்பட்ட அவய வத்தோடு கூடியவரும், ஸர்வக்ஞரும், சத்துருக்களை யடக்கு வோரும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோரை ஸந்தோஷிப்பிப்பவரும், மாணை வாகனமாக வுடையவருமான மருத்துக்கள் பகைவரை ஆயுதத்தினாலும், ஆத்ம பலத்தினாலும் தண்டித்துக் கூட்ட மாக எல்லாருமொன்றாய் இங்கு வருவார்கள்.—(எ-று.)

9. குணநிறைந்தீர் நார்தொழுவீர் தெறுகோபச்
சூரமுளீர் குவல யம்வான்
நணுகுரத்தா னதிர்ப்பிப்பீர் சாரதிக்காம்
பீடநிலை நணுகுந் தேரி
னணுகியமர்ந் தொளிமிகுத்த மின்னலென
நிர்மலஞ்சா ரழகிற் கோலத்
தணிகதுவ, மாருதர்கள் வீற்றிருக்கும்
போதுமையெல் லாருங் காண்பார்.

(இ-ள்.) சற்குண நிறைந்தவர்களே! யாக கர்த்தாக் களாகிய நரர்களால் வணங்கப்படுபவர்களே! கோபம் வந்தாற் கொன்றழிப்பவர்களே! சூரர்களே! உங்களது வரவினால் பூமி வானங்களைச் சப்திக்க செய்பவர்களே! மருத்துக்களே! சார திக்கு உட்காருவதற்காகப் பீடம் வாய்ந்த தேரில் நீர் அழகாக வீற்றிருக்கும்போது, பிரகாசம் மிகுந்த மின்னலைப் போலவும் நிர்மலமான ரூபத்தைப்போலவும் உம்மை யெல்லாரும் காண்பார்கள்.—(எ-று.)

10. யாவுமுணர்ந் தவர், தனத்துச் சமசதனம்
படைத்தவர்க ளேயந்த வன்மை

மண்டலம் 1. குக்தம் 64.

மேவியவர், பலவகையா முழங்குபவர்,
பகையழிப்போர், வெருளு மாறு
யாவையெனும் வறள்விப்போர், இந் திரை
யுதமாவா ரேர்சால் வீரர்
தூவனியே யம்புமுத லாயுதங்கள்
கரந்தரித்தார் சோம மார்த்தே.

(இ-ள்.) எல்லாமிந்தவரும், தனத்திற் சமானமானவரும், பலம் பொருந்தியவரும், பலவித சப்தத்தைச் செய்பவரும், பகைவரை வாட்டுபவரும், எல்லாவற்றையும் வற்றடிப்பவரும், இந் திரைனுடைய ஆயுதமாகவுள்ளவர்களுமான அழகு பொருந்திய வீரர்கள், பரிசுத்தமாகிய பலமிசூந்த அம்பு முதலிய ஆயுதங்களைச் (சோமத்தைக் குடித்துக்) கையிலெடுத்தார்கள்.—(எ-று.) விருஷ கா (Kh) தய: என்னும் சொற்றொடருக்கு இந் திரைனு ஆயுதமாவா ரென்றும் சோமத்தைக் குடிப்பவ ரென்றும் இரண்டு பொருளுள்ளதால் இரண்டையுந் தோற்றவே சோமமார்த்தே என்றும் கடையடியிற் கூட்டினார். விரப்சிந: என்பதற்குப் பலவிதமாகச் சப்தஞ் செய்பவர்களென்றும், பலவித சப்தஞ் செய்யும் ஸ்தோதாக்களோடு கூடியவர்களென்றும் இருவகைப் பொருளுண்டு. அதனால் 'பலவகையா முழங்குபவர்' என்பதற்குப் பதிலாகத் 'துதியாளரார் சூழ்ந்தோர்' என்றும் மாற்றிக் கூட்டலாம். யாவையெனும், எவையெனினும், எல்லாவற்றையும் என்றபடி.

வருக்கம் 7.

11. மகமுடையோர், யாகதலந் தோறடைவோர்,
பகைநேடி வதைப்போர், திண்ணை
னகமுடைய மலையேனு மசைப்பவர்கள்,
துட்டர்தமை யடக்கு வோர்கள்,
நகுமொளியா யுதமுடையோர், நடைவழியிற்
றுருமமழி நாக மென்ன,
வுகுபயஞ்சார் மேகமலை களின்மேற்பொற்
மேருருளை யுருட்டு வாரே.

(இ-ள்.) யாகத்தோடு கூடியவரும், யக்குப்பிரதேசங்கடோறுஞ் செல்லுபவரும், சத்துருக்களிடத்துத் தாமே (தேடிப்) போய் அவர்களை வதைப்பவர்களும், திண்மை பொருந்திய மலை

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

ளையு மசைப்பவர்களும், துஷ்டர்களை யடக்குபவரும், பிரகாசிக்கின்ற கார்தியோடு கூடிய ஆயுதத்தைத் தரித்தவர்களுமான (மருத்துக்கள்), நடக்கும் பாதையிலுள்ள மரங்களை யழித்துக் கொண்டுபோகும் யானையைப்போல, நீர் நிறைந்த மேகங்களின் மேல் (அம்மேக நீர் பொழியும் வண்ணம்) பொன்மயமான தேருருளை யுருட்டுவார்கள்.—(எ-று.)

12. பகைவலியை யழிப்பவர்கள், பாவகர்கள்,
மழைதருவோர், பார்வை கூர்ந்தோர்,
தகவுமகா ருருத்திரனுக், கவரைவிளிப்
போற்றுகளாற் சார்க வென்பாம்;
மிகுதனங்கள் கருதுறுவீர்! மட்புழுதி
தூண்டுபவர், வேட்கையீவோர்,
தருவசனத் தேத்துறுவார், மருதரது
கணமதனைச் சார்கு வீரே.

(இ-ள்.) பகைவரது பலத்தைக் கெடுப்பவரும், வஸ்துக்களைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும் பாவகர்களும், மழையைத் தருபவர்களும், தீட்சண்யமான பார்வையை யுடையவர்களும், மகாதேவ (ருத்திர)னுடைய புத்திரர்களும் ஆன மருத்துக் கூட்டத்தாரை அழைப்பதற்குக் கருவியாயுள்ள ஸ்தோத்திரங்களால் எம்மைச் சாரும்படி யழைப்போம். பெரிய ஐசுவரியத்தை விரும்பும் ரித்விக்குக்களே! மண் புழுதியைக் கிளப்பி விடுபவர்களும், இச்சையை யளிப்பவர்களும், மூன்றாவது ஸவனத்தில் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்படுபவருமான மருத்துக் கணத்தை (மருத்துக் கூட்டத்தை) யடைவீர்களாக.—(எ-று.) உருத்திரன், மகாதேவன். விருஷணம் என்றார் வேட்கையை யளிப்பவர்களானதால். தருவசனம் என்றது மூன்றாம் ஸவனமாம். வன்? மூன்றாவது ஸவனத்தில் தான் மருத்துக்களைத் துதிப்பது.

13. மாருதர்கா ளும்முதவி கொண்டெவனைக்
காப்பிரம் மனிதன் றுனுஞ்
சிரியதன் வலிமையினுற் பிறமனிதர்க்
கடந்திறையிற் சிரேட்ட னாவான்;
கோரமொடு மனக்குவையு மேவலரு
மிகுதனமுங் கூடிச் சீல
மாருகின்ற நற்கரும மடைந்துபசு
மகப்பேறு மடைவா னன்றே.

(இ-ள்.) மாருதர்களே! (மருத்துக்களே!) உங்கள் உதவியினால் எவ்வளவு ரக்ஷிப்பீர்களோ அவன் தனது வல்லபத்தார் பிறமனிதரைத் தாண்டி விரைவாகச் சிரேஷ்டத்தை யடைவான். அவன் பின்னும் குதிரையும், அன்னக்(உணவு)குவியலும், வேலையாட்களும், அளவற்ற திரவியமும் அடைந்து, சீலம் பொருந்திய ஸத்கருமத்தோடு கூடிப் பசுக்களையும் பிள்ளைப் பேற்றையும் பெறுவான்.—(எ-று.) கோரம், குதிரை.

14. மாருதர்கள்! மகம்புரிவோற் கெனச்சுதர்கள்,
புத்திரரும், மாண்ட கன்ம
மோருபவர், புத்தமதிற் றேல்வியுறார்,
ஒளிமிகுத்தோர், ஒன்னூர் தம்மை
நீரறவே வாட்டுபவர், வலியுடையோர்,
தனங்கொள்வோர், நிறைந்த ஞானங்
கூறுபவர், புகழ்க்கொருவர், நெடுநோக்கர்,
சதவிமவர்க் கூட்டு வீரே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! யாககர்த்தாவுக்காக, அடிக்கடி செய்ய வேண்டிய கர்மங்களை யறிந்தவர்களும், புத்தத்தில் தோல்வி யடையாதவர்களும், ஒளி அதிகமாகவுள்ளவர்களும், பகைவரைத் தன்மைகெடும்படி செய்பவரும், பலமுள்ளவர்களும், தனத்தை விரும்புகிறவர்களும், பரிபூரண ஞானத்தோடு கூடியவர்களும், கீர்த்திக்குச் சுட்டாக நிற்பவர்களும், (ஆழ்ந்த யோசனை) தூர திருஷ்டியுள்ளவர்களும், (நூறு) (இமம்) பனிக் காலங்களைக் கண்டவருமான புத்திரர்களையும், பௌத்திரர்களையும் தருவீர்களாக.—(எ-று.) நீரற, தன்மைகெட; இமவர், ஹேமந்தரிதுவைக் கண்டவர்; நூறு வயதுள்ளவர் என்றபடி.

(வேறு.)

15. கன்றிய பகைவர் தம்மைக் கடியுறும் வீரர்மிக்குப்
பொன்றவி றனமெமக்குப் பொருத்துக, மருதீர், நூறே
யன்றிவணியிரத்தி னூர்ந்தொளிர்ந்தோங்கு மலைத;
அன்றுக விரைவின் வைகல் மதியினுற்றனம்பெற்றாரே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! கோபித்த பகைவரைச் சயிக்கும் வீரராகிய புத்திரர்கள் மிகுதியாகக் கூடும் கெடுதலில்லாத செல்வத்தை, நூறல்ல ஆயிரக்கணக்காக விளங்குவதை எங்களுக்குச் சேர்ப்பீர்களாக. புத்தியினுற் பணத்தைக் கூட்டுபவர்

களாகிய மருத்துக்கள் விடியற் காலத்தில் வேகமாய் இங்கு வந்து சேருக.—(எ-று.) இக்கடைசியடி நோதஸனுடைய பல்லவி யென்றே சொல்லலாம். முன் இந்திரனுக்குச் சொன்னதை இப்போது மருத்துக்களுக்கும் ஏற்றிக் கூறினான்.

வருக்கம் 8.

65. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 12. சூக்தம் 1.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : சக்தியின் புத்திரன் பராசரன் ; வடமொழிச்சந்தம் : துவிபதாவிராஜ் (கொச்சக்கலிப்பா) ; தேவதை : அக்கினி.

இம்மந்திரங்களைப் பிரயோகிப்போர் இவ்விரண்டாய்ச் சேர்த்து ஒதுவர். ஒற்றையாயிருப்பதை இரண்டுதரம் ஒதுதல் மரபு. வலிஷ்டனது புத்திரன் சக்தி ; சக்தியின் புத்திரன் பராசரன். இப் பராசரனே வியாஸரது பிதா, சுகப்பிரஹ்மத்துக்குப் பாட்டனுமாம். இவ்விரண்டாய், இரண்டு இரண்டாய்.

- 1 & 2. பசுவோடு குகையொளிக்கும் பட்டியினைப் பற்றுதவி
னிசையோடு முளத்தீரர், ஏந்தவியோ டேத்தூரியோய்,
நசையோடு மவ்வவியை நற்றேவர்க் களிப்பவ, உன்
மிசையோடி யுன்பக்கல் மேவின ரெம்மகத்தேவும். (1.)

(இ-ள்.) கையிற்றாங்கிய அவிபுண்டியோடு போற்றுதற் குரியவனே! அந்த அவிபுணவைத் தேவர்களுக்க் களிப்பவனே! (அக்கினியே!) பசுவைத் திருடிக்கொண்டு அப்பசுவோடு குகைக்குள் ஒளிந்துகொள்ளும் திருடனைத் தூரத்திப் பிடிப்பதுபோல், ஒத்த மனத்தோடு கூடிய தீர்களு(மேதாவிக்களும்), யாகத்தில் வணங்குதற்குரியவருமான வெல்லாத் தேவர்களும் உன்னைத் தூரத்திக்கொண்டு வந்து உன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.—(எ-று.) பட்டி, கள்வன். தீரர் மேதாவிக்களென்பார் சாயணர். வடமொழி மூலத்தில் யஜுதாரன் என்றுள்ளது ; அதற்கு யாகத்தில் வணங்குதற்குரிய தேவர் என்பது பொருள். அதையே மகத்தேவரென்றார் பாட்டில். குகை யென்றது ஈண்டு அக்கினியோடியொளிந்த நீரையாம். இசைவு ஓடும் உளம் எனப் பிரிக்க.

- 3 & 4. தேவர்களு நல்லொழுங்கைச் சேர்ப்பவன்றன் விரதமதை
யாவலொடு தேர்ந்தணந்தார் ; அப்பா விப்புவனியுமே

மண்டலம் 1. சூக்தம் 65.

தேவருல கெனலாயிற்(று); இருந்துதியிற் சிறந்துமக
மேவுசலந் தோன்றியதீ யினையந்ரீர் வளர்த்ததுவே. (2)

(இ-ள்.) ரிதத்தை (ஒழுங்கை அல்லது யாக விதிகளை)க் கூட்டுபவனாகிய (அக்கினியினது) விரதத்தைத் தேவர்கள் தெரிந்து அவ்வக்கினியினிடத்துப் பொருந்தினார்கள். அப்புறம் இப்பூமி தேவருலகு என்று சொல்லும்படியாயிற்று. ஸ்தோத் திரத்தினுற் சிறப்படைந்து யக்ருத்திற்குக் காரண பூதமாய் யாகப்பொருள்களை வளர்த்து யாகத்தினிடத்துப் பொருந்தி யுள்ள தண்ணீரின் கர்ப்பத்திலுண்டான அக்கினியை யந்த நீரானது வளர்த்தது.—(எ-று.) தண்ணீருக்குள் நெருப்புள்ள சங்கதி மச்சங்கள் எடுத்துத் தேவர்களுக்குச் சொல்ல அவர்கள் அச்சங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டார்களென்பது தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 2-2-6.

5 & 6. ஆக்கமென வணியோடு மகல்புவிபோல் விரிவாயுந்
தேக்கரியிற் புகிப்பிந்துந் தெண்ணீரிற் சுகமளித்துந்
தாக்குசமர்ப் பரிவிரைவிற் சாருவதென்றே கீழ்நோக்
கக்கிய நீரோட்ட மெனச்சாருமுனை யார்தடுப்பார்? (3)

(இ-ள்.) ஆக்கத்(பெருக்கம் அல்லது புஷ்டி)தைப்போல ரமணியமாயும், விசாலமான பூமியைப்போல் விஸ்தீரணமாயும், பொருள் நிறைந்த மலையைப்போலக் (கருப்புக் காலத்திலும் கந்த மூல பலாதிகளான) உணவை யளித்தும், தெளிந்த நீரைப்போலச் சுகத்தை யளித்தும், யுத்தத்தில் உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரை சத்துருக்களைக் கொல்லுவதற்கு விரைவாகப் போவதுபோலக் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் நீரோட்டத்தைத் தடுக்க முடியாதது போலச், சுட்டெரிக்கத் தொடங்கிய உன்னை யும் ஒருவரும் தடுக்க முடியாது.—(எ-று.) ஆக்கம், புஷ்டி. அரி, மலை. சமர்ப்பரி, யுத்தக் குதிரை.

7 & 8. உடன் பிறந்தாட்குடன் பிறந்தா னொப்பரீர்க் குறவாந்தீ
யிடம்புரக்கு மரசுதன திறிஞர்தனம் பறிப்பதெனத்
தடவனத்தைத் தகித்துண்ணும்; காலுர்ப்பப் பலவிதமாய்
கடமாரந்தே யெரியூட்டிக் கண்டமயிர்கழித்திடும்மே.

(இ-ள்.) சகோதரிக்குச் சகோதரனது உறவுபோன்று தண்ணீர்க்குப் பந்துவாகிய தீயானது, ஒரு தேசத்தரசன் அவ னுடைய பகைவர்களது தனத்தைப் பறிப்பதுபோல, விசால

அந்நடகம் 1. அத்தியாயம் 5.

மான ஆரண்யத்தைச் சுட்டுச் சாப்பிட்டுவிடும். காற்றுத் தூண் டப் பலவிதமாகக் காட்டில் பிடித்துக்கொண்டு நெருப்புக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை யூட்டிப் பூமியின்மேல் தோன்றும் புல், பூடு, செடி முதலிய மயிர்களை யழித்துவிடும்.—(எ-று.) “ஆகா சாத்வாயு: வாயோரக்சி: அக்நேர் ஆப்: ஆப: பிருதாவி” என்பது தைத்திரீய ஆரண்யகம் 8-வது அத்தியாயத்திலுள் ளது. அதனால் அக்கினி தண்ணீர்க்குப் பந்துவாம். இறிஞர், பகைவர், பூமியில் வளரும் புல், செடி முதலிய குறும்பூண்டு களைப் பூமியினது மயிராக உருவகப்படுத்தினார். மயிர் வினை ஞன் மயிரைக் கழிப்பதுபோல அக்கினி தீத்தழித்து விடு மென்க.

9 & 10. துன்னுமொளியா னாரைத் துலக்கியதி காலையெழுந்
துன்னுபயிர்சோமனெனவுடன்படைத்தேரிதந்தோன்றி
மன்னுசிசுச் சூலாவினுருவோங்கி நீண்டொளிர் தீ
யன்னமென நீருறைந்து நெட்டுயிர்ப்பு விட்டிடும்மே.

(இ-ள்.) ரிதத்தில் (ரிதம் ஈண்டு தண்ணீர்) உற்பவித்துச் சிசுவை வயிற்றில் வைத்துள்ள பசுவைப்போல உருவத்தில் பருந்து விருத்தியாகின்ற அக்கினி, தன்னிடத்துப் பொருந்தி ய வெளிச்சத்தால் ஜனங்களுக்கு ஒளியை யூட்டி, அதிகாலையில் (யாக காரியங்களுக்காக எழுந்து, தரையில் வளரும் ஓஷதிகளைச் (செடிகளை) சோமனைப் போலச் சிருஷ்டித்து வளர்த்துத் (தான் உற்பவித்த தண்ணீரின்மேல்) அன்னப்பட்டி போலத் தங்கிப் பெருமூச்சுவிடும்.—(எ-று.) சோமன், லோமாபிமானி தேவதை: சோமம் ஓஷதிகளுக்கு (செடிகளுக்கு) ராஜாவென் பது தைத்திரீயப் பிராஹ்மணம் 3-9-19. இராக்காலத்தில் இருட்டில் அக்கினியின் வெளிச்சமே உபயோகப்படுவதால் நாரைத்துலக்கி யென்றார். ரிதம், ஒழுங்கு என்பது பொருள்; ஆனால் தண்ணீர் என்று ஈண்டு பொருள் கொள்ளுவர் சாய ணர். அக்கினி லோமனைப் போலவே பயிர்களைச் சிருஷ்டித்து வளர்க்கிறான். அக்கினியே அன்னப் பொருள்களை யுண்பவ னும், அவ்வன்னப் பொருள்களை வளர்க்கும் பதியுமாமென்று சுருதி கூறும்.

வருக்கம் 9.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 66.

66. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 12. சூத்தம் 2.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட்பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: துவிபதாவி ராஜ். தேவதை: அக்கினி.

1 & 2. செல்வமெனப் பலவுருவிற் செங்கதிரோ னன்னோக்கிற், புல்லாயு னுயிர்க்காலிற், பொன்றூச்சீர்ப் புத்திரனின், மல்லினுறும் பரிமாள்ன் மடிதரும்பாற் பசுவென்னத் துல்லியநல்லொளியோடுந் தோய்ந்துவனத் தெரிகதவும்.

(இ-ள்.) சித்திரவுருவோடு கூடிய செல்வத்தைப் போலவும், நல்ல பார்வையோடு கூடிய சூரியனைப்போலவும், ஆயுளை விருத்தி செய்யும்பிராணவாயுவைப்போலவும், நித்தியமாயுள்ள சுவர்க்கத்தைத் தரும் (ஓளரஸ) புத்திரனைப் போலவும், சவாரி செய்பவனைச் சமந்து செல்லும் நடையிற் சிறந்த குதிரையைப் போலவும், பால் கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்தும் பசுவைப் போலவும் காணப்படும் விசேஷமான பிரகாசத்தோடு கூடிய அக்கினி, காட்டை யெரிப்பதற்காக அதனைச் சூழ்ந்துகொள்ளும்.—(எ-று.) இன் உவமைப்பொருளில் வந்தன. ஒவ்வொரு உவமையையும் சாதாரண தர்மத்தோடு கூறினார். அக்குண விசேஷணங்களெல்லாம் அக்கினிக்கும் பொருந்தும்.

3 & 4. இல்லமென வழகுடையோன்,
எழில்சேம மளிப்பான்; பின்
நல்லயவப் பக்குவத்தோன்,
நண்ணலரைத் தெறுபவனும்,
சொல்லிருடி யெனத்துதிப்போன்,
ரோய்மகரிற் சிறந்தவனும்;
செல்பரியிற் களிமிகுத்தோன்
செறியனத்தைச் சேர்த்திடவே. (2)

(இ-ள்.) கிருஹத்தைப்போல ரமணியமான அக்கினி, கேழ்மத்தைத் தருவான். பின் பழுத்த யவதானியத்தைப் போலப் பக்குவமானவனும், சத்துரு ஜனங்களை யடக்குபவனும், மந்திரங்களைக் கண்ட ரிஷியைப்போலத் தேவர்களைத் துதிப்பவனுமான அவன் யஜமானர்களாகிய மனிதரிற் சிறந்தவன். குதிரையைப்போலச் சந்தோஷ மிகுந்த வவ்வக்கினி எங்களுக்கு ஆகாரத்தைச் சேர்க்கட்டும்.—(எ-று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

5 & 6. ஆறாத சோதி யுளோன் கன்மனென வழிவில்லான்
கூறாதே யில்லழகு கூட்டுமனை யாளொத்தோன்
மாறாத பல்சடரி நெல்வெளுத்து மாந்தர்வயிற்,
மேறாதஞ் சமர்ச்சொலிப்பான், தேரெனப் பொற்
[சுடர்பரந்தே. (3)]

(இ-ள்.) நெருங்க முடியாதபடி அடங்காத சோதியுள்ளவனும், கர்மங்களைச் செய்பவனைப்போல நித்தியமாக (ஜாக்ரூகனாக) வுள்ளவனும், வீட்டையழகுபடுத்தும் மனையனைப்போல யக்குக் கிருஹத்தை யழகு படுத்துபவனும், கெடாத பலவிதமான சுடர்களின் பிரகாசமானது வெளுத்துத் தோன்ற மனிதர்க ளிடத்துப் பொற்காந்தி பாரந்த தேரைப்போலக் காந்தி வீசுபவனுமான அக்கினி, சத்துருக்களோடு செய்யும் யுத்தத்தில் காந்தியோடு ஜ்வாலை வீசுவான்.—(எ-று.) எல், சூரியனென, வெளிச்சம்.

7 & 8. நாயகன் தூண்டும் படையி, னச்சலர்க்குப் பயமுட்டுஞ்
சாயகக் கூர்வாய்ந்ததெனத் தவவலியன்; வரமளிப்பா
னேயமிகு பிறவிகட்கு நெடுந்தோற்றத் துறுபவர்க்கும்;
நாயகனும் வதுவையர்க்கு; நற்சாரன் கன்னியர்க்கே. (4)

(இ-ள்.) சேனை நாயகன் தூண்டும் சேனையைப் போலவும், பகைவர்களுக்குப் பயத்தைத் தரும் கூர்மை பொருந்திய அம்பைப் போலவும், (அக்கினி) மிகுந்த வலிமை பெருந்தியவன். ஜன்மித்த பிராணிக் கூட்டங்களுக்கும், இனி ஜன்மிக் கப் போகும் உயிர்களுக்கும் வரத்தை (இச்சித்த பொருள்களை)க் கொடுப்பான். கல்யாணமான மாதர்களுக்குப் புருஷனும்; கல்யாணமாகாத பெண்களுக்கு ஜாரனுவான்.—(எ-று.) கல்யாணமான மாதர்களுக்கு அக்கினி நாயகனென்பதை மண். 10, சூக். 75, செய். 40, 41ல் பார்க்க. “கன்னிகையை முதலில் லோமன் அடைந்தான். பிறகு கந்தர்வன் அவளுக்கு நாயகனானான். அக்கினி உணக்கு (கன்னிகைக்கு) மூன்றாவது புருஷன். இப்பொழுது ஸ்திரீயினது கர்ப்பத்தில் தோன்றியவன் உனது நான்காம் புருஷனும். (40) சோமன் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். கந்தர்வன் அக்கினிக்குக் கொடுத்தான். அவ்வக்கினி எனக்குச் செல்வத்தையும் புத்திரர்களையும், இந்த என் வதுவையும் (மனைவியையும்) கொடுத்தான்” (41) என்பது. மேல் கந்தர்வனென்றது விசுவாவஸுவை. ஜாரன், காந்தன், விவாக

மண்டலம் 1. சூத்தம் 67.

காலத்தில் அக்கினியினிடத்து லாஜம் (தானியம்) முதலிய ஹோமத்திரவியங்களோடு கூடவிருந்து அவளுடைய கன்னி கைத் தன் மையை நிவர்த்திப்பவன் (கழிப்பவன்) ஜாராகும்.

9 & 10. தோற்றமெலா நின்னலாம்; தூய வலிப்பொருளோடும் போற்றி யொளிச்சுடர்ச்சேர்வாம் வீடுபுகுவானெனவே; ஆற்றொழுக்கு நீர் கீழார்ந்தொழுகலெனச், சுடர்க்கொழுந்தை யூற்றமுறத்தாண்டுவனமீ; உயர் நபத்தே கதிர்செலுமே. (5)

(இ-ள்.) சராசரங்களாகிய (ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய) பிறப்புக்கள் எல்லாம் உன்னாலேயே உண்டாகும். பரிசுத்தமாகிய (புறோடாசம்) அவிப்பொருளோடு, ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, காந்தி பொருந்திய அக்கினியை, வீட்டை நோக்கிச் செல்லும் பசுக்களைப்போல (ஆவலோடு) பொருந்துவோம்; இந்த அக்கினி ஆற்றிலோடுந் தண்ணீர் தாழ்ந்த பிரதேசங்களை நோக்கி யோடுவதுபோலச், சுடர்க்கொழுந்துகள் சுற்றி வளைந்துகொண்டு எரிக்கும்படி அவற்றைத் தூண்டிவிடுவான். அவனுடைய கிரணங்கள் உயர்ந்த ஆகாசத்தை நோக்கிச் செல்லும்.—(எ-று.) நபம், ஆகாயம், ஆன், பசு.

வருக்கம் 10.

67. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 12. சூத்தம் 3.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

அத்யயனம் செய்பவர்களுக்கு ஐந்தே.

ரிஷி: ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: துவிபதாவி ராஜ். தேவதை: அக்கினி.

1 & 2. வனத்திடத்துச் சயிப்பவனும் மனிதருக்குத் தோழனும் மனத்திடஞ்சால் செய்கையின மன்னனைப் போற்றேற்பவனாயினச்சுகத்தைத் தருபவனாயெழில்கருமச் சபகை வினைத்தலத்தே யவிசமக்கும் வெம்மனங்கொளோதாவே. (1)

(இ-ள்.) காட்டினிடத்துச் சயங்கொள்பவனும், மரணதர்மத்தோடு கூடிய மனிதர்களிடத்திற் றோழனும், அரசன் திடகாத்திரமும் செய்கைத்திறமும் உள்ள வீரனைத் தேடுவது போலச், சிக்கிரத்திற் கர்மாறுஷ்டானங்களைச் செய்யும் அறுஷ்டாதாவைத் தேடுபவனும், க்ஷேமத்தைச் செய்யும் ரக்ஷகனைப் போன்றவனும், யக்ருதலத்தில் தேவர்களுக்காக அவிப்பொருள்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

களைச் சமந்து செல்லும் நன்மனத்தோடு கூடிய ஹோதாவுமான (அக்கினி,) சோபன கர்மங்களோடு கூடியவனு யிருக்கட்டும்.—(எ-று.) ஓதா, ஹோதா. வெம்மை ஈண்டு விருப்பம் என்னும் பொருட்டு.

3 & 4. எப்பொருளுங்கரத்தகத்தேயெந்தியொருகையொளித்துச் செப்பருமோர் நடுக்கத்திற் றேவர்களை நிறுவினனா லொப்பின்மறையுள்ளத்தேயுருப்படுத்தித் துதித்தபோ திப்புவிழிற் புத்தியுள நாரிவனைத் தெரிந்தாரே. (2)

(இ-ள்.) (அக்கினி) எல்லா அவிப்பொருள்களையும் தனது கைகளிலேந்திக்கொண்டு ஒரு குகையினிடத்தொளித்துச் செல்லமுடியாத நடுக்கத்தில் தேவர்களை யிருத்தினான். ஒப்பில்லாமந்திரத்தை, மனதினால் உருப்படுத்தியதை, ஸ்தோத்திர பூர்வமாகச் சொன்னபோது இப்பூமியிலுள்ள புத்திமான்களாகிய மனிதர்கள் இவ்வக்கினியைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.—(எ-று.)

5 & 6. பிறப்பில்லான் போற்புவியைப் பிறக்குறுவான்; உண்மைசெறி மறைப்புகழா லந்தரத்தை வானிடத்தே நிறுவினனாற் தறைப்பசுக்கள் விரும்பிடத்தைத் தண்ணளியின், உயிர்க்குயிரே! கறைப்படுத்தா தோம்ப; என்றுங் கடிநினுறல் குகைக் குகைக்கே. (3)

(இ-ள்.) பிறப்பில்லாதவனாகிய சூரியனைப்போல் பூமியைத் தனது பிரகாசத்தினால் தாங்குவான். ஸத்திய மந்திரங்களின் புகழ்ச்சியால் அந்தரிட்சத்தையும் அதற்கு மேலுள்ள வானிடத்தையும் தூக்கி நிறுத்தினான். உயிர்க்குயிரானவனே! (அக்கினியே) பசுக்கள் மேய விரும்பும் மேய்ச்சற்றரைகளாகிய விடங்களைக் கறுப்பாகத் தீய்த்துவிடாதபடி அவற்றைப் பாதுகாப்பாயாக. குகைகடோறும், நீ போய்த் தங்குவாயாக.—(எ-று.) பிறப்பில்லாநென்றது, சூரியனை. மந்திரத்தால் வானத்தையும் அந்தரத்தையும் அக்கினியுயர நிறுத்தினுனென்று தைத்திரியங்கூறும். குகைக்குக் குகைக்கென்றது குகைக்குகைக்கு என்று யிற்று. பசுக்கள் ஸஞ்சாரம் செய்ய யோக்கியமான இடங்கள் என்பது குகையென்பதன் பதப்பொருள்.

7 & 8. குகைவாசியா மிவணைக் கூர்ந்துணரு மவனுக்கும்,
மிகுரிதத்தைப்போற்றெரியை வேண்டியுபாசிப்பாற்சூந்,
தகுரிதத்துக் கொண் றவணைத் தகைந்துகடைந்தெடுப்பார்க்கும்
வெகுதனங்களிவர்க்கெல்லாம்வேண்டுமெனக்கூறுவனே. (4)

(இ-ள்.) குகையில் வசிப்பவனாகிய இவ்வர்கினியைத் தெரிந்
துகொள்ளும் புருஷனுக்கும், ரிதத்தை (யாகத்தை, ஸத்யத்தை,
ஒழுங்கை) வளர்க்கும் அக்கினியை விரும்பி உபாசிப்பவனுக்
கும், ரிதத்துக்காக (யாகத்துக்காக) அரணிகளைத் தகைந்து
கடைந்து அவ்வக்கினியை யெடுப்பவர்களுக்கும் ஆகிய இவர்
களுக்கெல்லாம் வெகு செல்வங்களைக் கொடுப்பான்.—(எ-று.)
குகை, நீரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மண். 1, சூக். 65,
செய். 1-ல் பார்க்க. இவர்களுக்கெல்லாம் வேண்டுமென்று எடுத்
துச் சொல்லுவான் என்பது பதப்பொருள். ஆனால் ரிதத்தை
(உண்மையை)ப் போற்றுபவனாதலின் அவன் சொன்னது நிறை
வேறும். அதனால் செல்வங்களைக் கொடுப்பானென்றார் உரை
யில். ரிதம், உண்மை அல்லது சத்தியம், யாகம், ஒழுங்கு என்
னும் பொருளது.

9 & 10. வீரியஞ்சாரோடதிக்கண் மேன்மையுற வோங்குவதோ
டேரொழுதுபிரஜையொடு தாயிடத்துமிருந்துறைவான்;
பேரறிவோ னுயிர்க்குயிரோனீர்நிலைக்கட்பிறங்குவனல்;
தீரர்மிகப் பூசித்துச் செயல்புரிவா ரிலம்போன்றே. (5)

(இ-ள்.) பலம் பொருந்திய மருந்துச் செடிகளில் மேலாக
விளங்குவதோடு, அழகாகிய (பூப்பழம் முதலிய) பிரஜைகளி
டத்திலும், (அப்பூப்பழங்களைப் பெறும்) தாய்ச்செடியினிடத்தி
லும் நன்றாக வோங்கி நிற்பான். ஞானவானும், எல்லா வுயிர்க
ளுக்கும் உயிரான்வனுமான அக்கினி, தண்ணீருக்கு மத்தியில்
விளங்குவான். மேதாவிசுள், கிருகப்பிரவேசஞ் செய்வதற்கு
முன் கிருகத்தைப் பூசித்துப் பின் கிருகத்துக்குள் புகுந்து காரி
யங்களைப் புரிவதுபோல, அக்கினியை முதலிற் பூசித்துப் பிறகு
அதனிடத்துக் கர்மங்களைச் செய்வார்கள்.—(எ-று.) பிரஜை
யென்பது பெறப்பட்ட வஸ்துக்கள், அது குழந்தைகளை யுணர்
த்தும். தாய் என்றது அஃறிணை உயர்திணைப் பொருள்களைப்
பெறும் தாய்ச்செடிகளும், தாய்ப் பிராணிகளும், தாய்மார்
களும் ஆம். நீர் நிலை யென்றது தண்ணீர் மத்தியைக் குறித்து
நின்றது.

வருக்கம் 11.

68. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 12. சூத்தம் 4.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: துவிபதா
விராஜ. தேவதை: அக்கினி.

1 & 2. மேவுமவி தாங்கி யவற்றிற்கலந்து விலங்கினோடு
தாவரத்தை யிரவதனைத் தன்னொளியாற் சூழ்ந்து, திவத்
தாவலொடு மேறுவனா, லன்னவற்றின் மகத்துவத்தைத்
தேவரொலார்க்குந் தேவன் றேர்த்தணந்தவப்பொழுதே.

(இ-ள்.) யாகப்பொருள்களைச் சமந்து அவற்றோடு கலந்து,
தாவர ஜங்கமப் பொருள்களையும், இராக்காலத்தையும் தன்
னொளியினாற் சூழ்ந்து, ஆகாயத்தி லுயரவேறி நிற்பான்,
இந்திராதி தேவர்களுக்குள் ஒப்பற்ற தேவனாகிய அக்கினி
அத்தாவரசங்கமப் பொருள்களின் மகத்துவத்தை யுணர்ந்து
அவற்றைச் சூழ்ந்து வியாபித்த அந்தக் காலத்தில்—(எ-று.)
அந்தக் காலத்தில் ஏறி நிற்பான் எனக் கூட்டுக.

3 & 4. தேவ! உயிரோடு வறட்டரணியினிற் சேந்துதித்து
மேவியபின் யாவர்களு மேவுவ ருண்காரியத்தே;
தாவலிலுன் றெய்வீகத் தற்கிழமைப் பெயரெல்லா
மோவறப் பூண்பா ரமரமுறையு முனைத்து திப்பவரே.

(இ-ள்.) தேவனே! (அக்கினியே!) காய்ந்த அரணிக் கட்
டைகளில் சிவப்பான நிறத்தோடும் ஒளியோடும் நீ தோன்றிய
பின்னர் எல்லா யஜமானர்களும் உன் காரியத்தைச் செய்வார்
கள். மரண தர்மமில்லாத உன்னைத் துகிப்பவர்கள் கெடுதலில்
லாத உனது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெயரை யெல்லாம்
அடைவார்கள்.—(எ-று.) உயிரோடு என்றதற்கு ஜவலனத்
தோடு, ஒளியோடு என்பது பொருள். அமரம், மரணமின்மை.

5 & 6. ரிதத் துறுவோன்றுதியிழைப்பார்; ரிதமுமவன் றெழில்புரியும்;
மதிக்கி னெலாவுயிரு மவன்; மகம்புரிவா ரவற்கியாரும்;
இதத்தலியைத் தருபவர்க்கு மெண்ணியுனக் களிப்போமென்
றுதித்திடு மன்பினருக்கு முவர்செயலோர்ந் துதவுக்பொன்.

(இ-ள்.) ரிதவிஜர்கள் தேவயஜன தேசத்தில் வரும் அவ்
வக்கினியின் ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்வார்கள். ஸோமபானஞ்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 68.

செய்யும் அவ்யாகமும் அவ்வக்கினியினது கார்யங்களைச் செய்யும். அவனே எல்லா வுயிர்களுக்கும் (உணவுபோல) ஆதாரமாவான். அவன் பொருட்டே யாகங்களை (தர்சபூரணமாதிய கர்மங்களை) எல்லாருக்குச் செய்கிறார்கள். அக்கினியே! உனக்குச் சருபுரோடாச முதலிய அவிப்பொருள்களைத் தருபவனுக்கும், தருவோமென்றெண்ணி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் பிரியவான்களுக்கும் அவர்களுடைய செய்கைகளை யறிந்து செல்வத்தைத் தருவாயாக.—(எ-று.) ரிதம், யாகம்; ரிதத்துறுவான் யாகத்துக்கு வரும் அக்கினி. மகம் என்பது தர்ச பூரண மாஸம் முதலாகிய கர்மங்களைக் குறிக்குமென்பார் சாயணர். முன்னிரண்டடி படர்க்கையாகவும் பின்னிரண்டடி முன்னிலையாகவும் வந்தது. முதலடிக்கு மேனாட்டாசிரியர் (Griffith) “விதியினது நினைப்புப் பலமானது. அவ்விதியின் கட்டளைகளு மப்படியே” என மொழி பெயர்ப்பார்.

7 & 8. மனுவினது வங்கிசத்தோர்க் கோதாவாய் மன்னுற்று மனிதர்பெறும் பல்வகைய வளந்தனக்குப் பதியாவாய்; தனதுபெருங் குடிவளரத் தனயர்விழைந் துனதருளா லினவலிகொண் மக்களைப்பெற்ற நிருப்பர்நெடுநா ளிவனே.

(இ-ள்.) (அக்கினியே!) மனுவினது வம்சத்தவர்களாகிய மானவர்களுக்கு ஹோதாவாய் (தேவரை யழைத்துக்கொண்டு வருபவனாய்)ப் பொருந்தி, மனிதர்கள் பெறும் பசுமுதலிய பல வகையான செல்வங்களுக்கும் நீயே ஸ்வாமியாவாய். ரிதவிஜர்கள் தமது பழைய வம்சமானது வளருவதற்கெண்ணி யுன்னரு ளினும் பலம் பொருந்திய மக்களைப் பெற்று நெடுநாள் ஜீவித்திருப்பார்கள்.—(எ-று.) தனது, தமது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

9 & 10. தந்தையின் சொற்கேட்டொழுநுந் தனயரெனவிரைவாகச் செந்தீயோனான்களிற் செல்கொடுப்பார் பணிசெய்வோர்; நந்துமுணவோனு மவநற்கடையிற் றனங்கூட்டும்; மந்திரநண்பன் வாளை மீன்களொடு வயக்கினனே.

(இ-ள்.) பிதாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு அதன்படி நடக்கும் புத்திரர்களைப்போல, அக்கினிகார்யஞ் செய்பவர் அச்சிவந்த தீயோடு கூடிய வக்கினியினது உத்தரவுகளைக் கேட்டு, அவற்றின்படி விரைவாகச் செய்வார்கள். மிக்க உணவுப் பொருள்களோடு கூடிய அவனும் அவர்களது வாசற்படியில் யதேஷ்டமான செல்வத்தைக் கொண்டுவந்து கொட்டுவான்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

யக்ருக்கிரகத்துக்குச் சிநேகிதனை அக்கினி வானத்தை நட்சத்திரங்களோடு உருப்படுத்தினான்.—(எ-று.) மந்திரம், யக்கும் நடத்தும் வீடு, பூஜாக்கிருகம். யாககர்த்தாவின் வீட்டில் கிருக பதியாயுள்ள அக்கினியே லோகாதாரமான தெய்வமாக வானத்தைச் சிருஷ்டித்து அதில் நட்சத்திரங்களை யமைத்தானென விளக்குவார் மேனாட்டாசிரியர். புத்ரன் புத் எனலும் நாகத்தைச் சேதிப்பவன்.

வருக்கம் 12.

69. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 12. சூத்தம் 5.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ஓதுவோர்க்கு ஐந்து.

ரிஷி: ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: துவிபதா விராஜ். தேவதை: அக்கினி.

1 & 2. வெண்மையறைய வைகலது காதலன்போல் வெளுப்பூட்டி

யொண்மையுள் விண்மணிபோ லொளிநிறைப்பான் புலிவானில்; தின்மையினிற் றேன்றியதுஞ் செறிந்தவற்றைச் சூழ்கின்றாய்; ஒண்மையுள் தேவர்களுய்த் தந்தை யாவாயே. (1)

(இ-ள்.) வெண்மையான நிறத்தோடு கூடியவறைய, (அக்கினி) உஷ்ணின் நாயகனைப்போல எல்லாவற்றிற்கும் பிரகாசத்தைத் தந்து, பூமி, வானங்களில் சூரியனைப்போலக் காந்தியை நிறைப்பான். (அக்கினியே!) பிறந்தவுடன் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சூழ்ந்து அவற்றில் வியாபிக்கிராய். நீ ஒளி பொருந்திய தேவர்களுக்கு (ரிதவிக்குக்களுக்கு)ப் புத்திரனாயமர்ந்து அவர்களது பிதாவாகிராய் (அல்லது அவர்களைப் பரிபாவிக்கிராய்).—(எ-று.) வைகலது காதலன், விடியற்கால தேவதையாகிய உஷ்ணுக்கு நாயகன், சூரியன் என்றபடி. விண்மணியென்றதும் சூரியனேயே. முதலிரண்டடி படர்க்கையாகவும், பின்னிரண்டடி முன்னிலையாகவும் கூறினார். “ஒண்மையுள் தேவர் பிதா, புத்திரனாயோங்குவையே.” என்றும் கடைசியடியை ஓதலாம். ‘பிரகாசம் பொருந்திய தேவர்களுக்குப் பிதா நீ. என்றாலும் அவர்களது புத்திரனைப்போல அவர்களுக்கு அவிபுணவைச் சுமந்து அவர்களைச் சேவிப்பாய்.’ என்பது பொருள். தேவர் என்பதற்கு ரிதவிக்குக்கள் அல்லது

பொழுதறிந்து மறைபுகன்று யாகஞ்செய்யும் பிராஹ்மண
ரென்று சாயணர் உரை கூறுவர். ஏன்? பிராஹ்மணர்கள்
பிரத்தியட்ச தேவர்களுண்டு தைத்திரீயம் கூறுவதால், மண்.
1, சூக், 26. செய். 19 பார்க்க.

3 & 4. ஆதனது மடிசார மறிந்து கொளல்போல வங்கி
மேதையனா மிடம்பரிவான் வெவ்வுணவைச் சவைப்படுப்பான்;
வாதையறுஞ் சுகமீவோன் மாந்தர் நடு வாழ்வதென
வோதுறவே யாகநடு வெளிர்த்தகத்தே யுறைவானே.

(இ-ள்.) பசவினது மடியானது பசவுண்ணும் உணவுத
ளில் பாலுக்கு வேண்டிய சாரத்தையறிந்து எடுத்துக்கொண்டு
பாலாகச் செய்வதுபோல, மேதானியும், டம்பயில்லாதவனு
மான அக்கினி தன்னிடத்திலும் உணவுப்பொருள்களைப்
பக்குவப்படுத்திச் சுவையுள்ளவையாகச் செய்வான். துன்ப
மில்லாத சுகத்தைத்தரும் புருஷன் ஜனங்களுக்கு மத்தியில்
குடியிருப்பதுபோல, யாகத்துக்கு மத்தியில் அழைக்கப்பட்டு
அக்கினி யக்குக்கிருகத்தில் தங்கியிருப்பான்.—(எ-று.) ஆதன
து, ஆவினது என்னும் பொருளில் வந்தது. ஸுகாரியான
புருஷன் ஜனங்களுக்கு மத்தியிலிருப்பின் நற்பயனைத் தருவான்.
அதுபோலவே அக்கினியும் யாகவீட்டிற் பயன்படும் என்ற
படி. ஒதுறல் ஈண்டு அழைக்கப்படுதல்.

5 & 6. இப்பிறந்து மகினைப்போலின்பளித்துப் பரியன்மகிழ்ந்
தெற்றியடித் திருப்பானு லெதிர்த்திடு மொன்னூர்கடமை;
யெற்றை நாரோடுமியா னினையந்த சமவுறையுளர்க் கூ
வுற்றழைப்பே னற்றை யெலாத்தேவுருவு மெரிக்கொள்வான் (3)

(இ-ள்.) புத்திரனைப்போல வீட்டிற் பிறந்து (அக்கினி
இன்பத்தைத் தந்து, குதிரையைப்போலச், சந்தோஷத்தோடு
கூடியவனுய்ப் பகைத்தெதிர்த்த ஜனங்களை நன்றாகவடித்துக்
கொல்லுவான். எப்போது ரித்விஜர்களாகிய புருஷர்களோடு
யான் சமசதனமுள்ள தேவர்களைக் கூவி யழைப்பேனோ அப்
பொழுது அக்கினி யவ்வெல்லாத் தேவருடைய உருவத்தையும்
தானே யடைவான்.—(எ-று.) சமவுறையுளர், ஸரீள : சமசதன
முள்ளவர். சமானமான வீட்டோடு கூடியவர். சமானமான
பெருமைபுள்ள வீடுகளிற் குடியிருக்கும் தேவர்.

7 & 8. ஈண்டுதொழி லாற்றமகர்க் கீத்துவ வெல்லெனகீ
யீண்டும்போ துன்னேண்பை யெதிர்த்தழிப்பா ரில்லையால்

மாண்டகுணத்துணைவரோடு மருவலர்கள் வெருண்டோடத்
துண்டியுன தக்கருமத் துகட்படுப்போர்க் கொலுங்காலே. (4)

(இ-ள்.) இவ்விடத்துக் கர்மங்களைச் செய்யும் யஜமானர்
களுக்குக் கர்மபலனைத்தர நீ வேகமாகச் செல்லும்போதும்,
பெருமை பொருந்திய உனது தோழர்களாகிய மருந்துக்கள்
எழுவரோடு சத்துருக்கள் பயந்தோடும்படி துண்டி உனது
(யாக கர்த்தாக்களுக்குச் சுகமளிப்பதாகிய) அக்கர்மத்தைக்
கெடுக்கும் ராட்சஸர்களைக் கொல்லும்போதும், உனது விரதங்
களை இம்சிப்பவர்களொருவருமில்லை.—(எ-று.)

9 & 10. வைகறையின் காதலன்போல் வளரொளியனிற்றருவோன்
மைகுலவா வருவத்தா னெம்மையறிந் தருளுகவால்;
மெய்குலவு மவிசமந்து மேவுமக வாயில்வழி
யைகுலவு நபங்காண வணைவவவன் கதிர்யாவும். (5)

(இ-ள்.) உஷஸின் காதலாகிய சூரியனைப்போல விசேஷ
மான பிரகாசத்தோடு கூடியவனும் கிருகத்தை யுண்டுபண்ணுப
வனும், குற்றமற்ற ரூபத்தோடு கூடியவனுமான அக்கினி
யெங்களை (எங்கள் ஸ்தோத்திரங்களை) யுணர்ந்து எங்களுக்குப்
பலனைத் தரட்டும். அவனுடைய கதிர்க்கற்றைகளெல்லாத்
தமது மெய்யிற் படும் அவிப்பொருளைச் சுமந்துகொண்டு யக்
ருக்கிரகத்தின் வாசற்படி வழியாக அழகு பொருந்திய ஆகா
சத்திற் காணப்படும்படி செல்லும்.—(எ-று.) மைகுலவா வரு
வத்தோன் என்றது மற்றைத்தேவரைப்போல யக்குகர்த்தாக்
களுடைய கண்களுக்குப் படாது எப்போதும் நிற்காத கார
ணத்தால்; அதாவது அக்கினியின் ரூபம் எப்பொழுதும் பிரத
தியட்சமாகத் தெரியும் என்றபடி. வைகறை, உஷஸ். சூரியன்
உஷஸுக்கு ஜாரனும்; ஜாரன், காதலன். மண். 1, சூக். 66,
செய். 4 பார்க்க. ஐ, அழகு.

வருக்கம் 13.

70. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 12. சூத்தம் 6.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ஒதுவார்க்கு 6. 11-வது இருக்கை இரண்டுமுறை யோது
கல் மாபு.

ரிஷி : ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம் : துவிபதா
விராஜ். தேவதை : அக்கினி.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 70.

- 1 & 2. அனக்கூட்ட மெய்துகயாம்; அக்கினியுங் கருமமெலா
மினச்சோதியோடு மதியியைவோனாய்ப் பாவுறுவான்;
கனத்தேவர் விரதமெலாங் கண்டறியுமவனே; இம்
மனுப்பூதர்க், கண்ணுதித்த மற்றவற்று நிறைகுவனே.

(இ-ள்.) யாங்கள் மிகுதியான அன்னக்குவியலை யடை
வோமாக. அக்கினி எல்லாக் கருமங்களிலும் அழகான சோதி
யோடு புத்திமந்தனாய்ப் பார்த்து நிற்பான். அவனே எல்லா
தேவ விரதங்களையும் மறிவதுமன்றி மனுஷ்யர்களது மத்தியி
லுண்டான விரதங்களையும் கண்டறிந்து அவற்றில் நிறைந்து
நிற்பான்.—(எ-று.) மனுப்பூதர், மனிதர்கள்.

- 3 & 4. நீருறையோன் வனமுறையோ னெடுந்தாவாத் துறையோன்,
தாருறையுஞ் சங்கமத்துஞ் சடராங்கி யெனவுறையோன்;
மேருநனந்தலை யேனு மகவல்லத் தவி யவற்கே;
சாரமான், குடியோம்புந் தலைவனெனத் தொழிற் செய்வான். (2)

(இ-ள்.) தண்ணீருக்குள் வசிப்பவனும், காட்டின் மத்தி
யில் வசிப்பவனும், தாவரங்களுக்கு மத்தியில் வசிப்பவனும்,
சங்கமத்தைச் சேர்ந்த பிராணிகளின் அகட்டில் ஜடராக்கினி
யாகத் தங்குபவனுமாகிய அக்கினிக்காக, மலைக்கு மத்தியிலிருப்
பினும் யக்குக்கிரகத்தில் அவியை யளிப்பார்கள். மரணமில்
லாதவனாகிய அவ்வக்கினி, ஜனங்களை ரட்சிக்கும் ராஜாவைப்
போல இரட்சண கர்மங்களோடு கூடியிருப்பான்.—(எ-று.)
மேரு, மலை; தார், பூமி; சடராங்கி வயிற்றிலுள்ள நெருப்பு,
தேகக்குடு.

- 5 & 6. இரவொளிர்வோ னக்கினியு மேத்து நல சூக்தமுரை
யிரவலற்குப்பொருளளிப்பான்; எய்தியபேறிவுடையோய்!
வரமுயநுந் தேவர்பிறப்போடு மரிப்போர் பவத்தின்
றாமுணர்வாய்; நீதிமுஞ் தரைசார்யாவையுங் காக்க.

(இ-ள்.) இரவில் பிரகாசிப்பவனாகிய அக்கினி நல்ல சூக்தத்
தைக் கூறும் யாசகனாகிய யஜமானனுக்குப் பொருளைத் தரு
வான். பேரறிவுடையவனே! சிறந்த (இந்திராதி) தேவர்களின்
பிறப்பையும், மரண தர்மமுள்ள மனிதரின் பிறப்பையும் நீ யறி
வாய். நித்தியமும் பூமியிலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் காப்
பாயாக.—(எ-று.) படர்க்கை முன்னிலையாக மாற்றிற்று.

- 7 & 8. பல்விரவும் வைகலுமென் றுறமுருவிற் பாதபத்தோ
டில்லொழுக்குஞ் சங்கமமு மேய்ந்து ரிதஞ்சூழ்பவனை

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

யெல்லமருந் தூதுவனா யாகமுறு மவற்றொழுதார்
பல்வகைய கன்மமெலாம் பட்டாங்கி னளிப்பதற்கே.

(இ-ள்.) ஒன்றல்லாத பல இரவுகளும், விடியற் காலங்களு
மென்ற வேறுபட்ட ரூபத்தோடு தாவர சங்கமங்களிற் பொரு
ந்தி, ரிதத்தை (சத்தியத்தை அல்லது தண்ணீரை அல்லது
யாகத்தைச் சூழ்ந்து நிற்பவனும், பிரகாசம் பொருந்திய ஹோ
தாவாக யாகத்தில் வந்தடைபவனுமாகிய அக்கினியை வளர்த்
துத் துதித்தார்கள், அவன் எல்லாக் கர்மங்களிலும் சத்திய
பலன்களைத் தந்து காப்பதற்காக.—(எ-று.) காப்பதற்காகத்
துதித்தார்கள் எனக் கூட்டுக.

- 9 & 10. துதிபெறு மெம்பசுக்களுக்குத் தோய்ப்பாயால் மாட்சிமையை;
மதிபெறு பேரொளிச் செல்வ மெமக்காக்க மாந்தரெலாம்;
பதிபலவிற்பலபேரும் பலவீதமா யுனைத்தொழுது
சுதர் வயதுசென்றபிதாச் சொத்துறவிற் றனம்பெறுவார். (5)

(இ-ள்.) பலராலும் துதிக்கப்படும் அழகாகிய எமது பசுக்
களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணுவாய். (அதாவது எமது
பசுக்கள் மிக்க விலைமதிப்புள்ளவையாகச் செய்வாய் என்றபடி.)
ஜனங்களெல்லாம் மிக்க வொளிபொருந்திய பெரிய செல்வத்தை
எங்களுக்குக் கொண்டுவந்து தரட்டும். பல வீடுகளிலும் பல
யஜமானர்கள் பலவீதமாக உனைத்தொழுது, வயது சென்ற தந்
தையினது செல்வத்தைப் புத்திரர்கள் பெறுவதுபோலத் தனத்
தை யடைகின்றார்கள்.—(எ-று.)

11. சாதனஞ்செய்பவனிகரச்சட்டெனவே பலனடைவான்;
மாதனுவைக் கையேந்து மகன்பொருவுஞ் சூரனவன்;
வே தனைசெய்மிடுக்கனென மிகுபயத்தைவினைப்பவன் ஆ
யோதனத்தே யொளியோங்கி யூகமொடு முதவுகவே.

(இ-ள்.) ஒரு விஷயத்தை ஸாதகஞ் செய்பவன் அவ்விஷ
யத்தின் பலனை யடைவதுபோல அக்கினியும் எல்லாப் பலன்
களையும் விரைவில் அடைவான். பெரிய வில்லைக் கையிலேந்திய
வீரனைப்போல விளங்குஞ் சூரனாவான் அவன். இம்சை செய்யும்
மிடுக்குள்ளவன் பலருக்கும் பயத்தை யூட்டுவதுபோல அக்கினி
யும் பார்ப்போருக்குப் பயத்தை யுண்டு பண்ணுவான். (ஆயோ
தனத்தில்) யுத்தத்திற் பிரகாசம் மிகுந்து அவன் எங்களுக்குச்
சகாயம் செய்யட்டும்.—(எ-று.) ஆயோதனம், யுத்தபூமி. வட
மொழித் துவிபதாவிராஜ இரண்டு இருக்குக்களுக்கு ஒரு செய்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 71.

யுளே யாபினும் இப்பதினேராயிருக்குக்கு மாத்திரம் தனியே ஒரு கொச்சக் களிப்பா சொல்லப்பெற்றது. ஏன்? ஒதுதற்கழ காயிருக்குமாறு என்க.

வருக்கம் 14.

71. மண்டலம் 1. அதுவாகம் 12. சூத்தம் 7.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷே. பராசரன். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

(வேறு.)

1. ஓரிடத் துதித்த நேச வுடன்வயி றநேச வன்ன நேருறு மன்பைத், தாய்மார் நித்தியம் பதியைப் போற்று மேரினிற், கூப்பிச் சேவையியற்றுங், காரிருள்வெளுத்துச் சேருறுஞ் செந்நிறத்து வைகலைப் பசுக்கள் போன்றே.

(இ-ள்.) ஓரிடத்தில் உற்பத்தியான நேசமுள்ள சகோ தரிகளாகிய விரல்கள், சித்திர காந்தியோடு கூடிய அன்புக் சூரிய வக்கினியைத், தாய்மார் தமது உத்தம நாயகர்களிடத்து நித்தியம் பக்திசெய்யும் முறையாக, இருட்டு வெளுத்துச் சிவப்பு நிறத்தோடு கூடிய விடியற்காலத்தைச் (சூரியனது) கிரணங்களாகிய பசுக்கள் சூழ்ந்து சேவிப்பதுபோலக் கைகுவித்து வணங்கும்.—(எ-று.) விரல்கள் கிரணங்களைப் போலக் கூப்பித், தாய்மார் கணவரைச் சேவிப்பதுபோல, அக்கினியைச் சேவித்து நிற்குமென்க. உடன்வயிறு, சகோதரம். அன்பு ஈண்டு அன்புக்குரிய அக்கினியைக் குறித்தது. பசுக்க ளென்றது சூரிய கிரணங்களை, செவ்வானங்களை யென்பார் மேனாட்டாசிரியர் (Griffith); செவ்வானம், செக்கர்மேகம்.

2. எம்முனோ ரங்கிராக்க, ளேத்துரை யொனியால் வன்மை செய்யிய திடாங்க நாகஞ் சேதித்துச் சிறந்து கின்றார். அம்மைசார் பாதை பேர்வா னமையவென் றெமக்காச் செய்தார்; இம்மை, நாள், ஒளிக்கொடியை, யியைகதிர்ப் பசுவைக் கண்டார்.

(இ-ள்.) எமது ஸ்ரீவீகர்களாகிய அங்கிரஸர்கள், தமது ஸ்தோத்திர சப்தத்தினாலேயே வன்மை பொருந்திய திடாங்க

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

முள்ள மேகத்தை யடைத்து வைத்த அசுரனாகிய பணியென் னும் மலைபோன்று பெருத்த வுடலுள்ளவனைப் பிளந்து மேன்மை பெற்றனர். விண்ணிடத்தில் (இடைஞ்சலில்லாத) அழகிய பாதையொன்றை யெமக்காக உண்டுபண்ணினார்கள். இவ்வலகத்து அஹஸையும் (பகலையும்) அப்பகலை யுணர்த்தும் ஒளி பொருந்திய கேதுவாகிய சூரியனையும், சூரிய கிரணங்கள் செறிந்த பசுக்களையும் (செவ்வானங்களையும்) அறிந்து பெற்றார்கள்.—(எ-று.) ஒளிக்கொடி யென்றது பகலை யுணரும்படி செய்யும் சூரியனும். பசுக்கள் செவ்வானங்க ளென்று மேற்பாட்டிற் சொன்னார். நாகம் என்றது மேகமலை யென்பார் மேனாட்டாசிரியர், பணியென்னு மசுரனென்பார் சாயணர். நாள், பகல் இரண்டன்றொகை.

3. ஒழுங்கினை நிறுவிக்கன்ம மோங்கிடச் செய்தார்; செல்வர், வழங்குறு தனத்தா லங்கி காரியம் வகிப்போர், கன்மந் தழங்குறப்புரிவோர், யாதுஞ்சார் திருட்டினையெயில்லார், வழங்கவி தேவ சாதி வாழ்விப்போர் வருவா ரன்றே.

(இ-ள்.) ஆங்கிரஸர்களாகிய மஹரிஷிகள், காருகபத்திய மாதிய ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தி அக்கினி ஹோத்திராதி கர்மங்களாகிய தனங்களைச் செய்தார்கள். தனஸ்வாயிகளாகிய செல்வவான்கள் தரும் செல்வத்தைக் கொண்டு அக்கினியா தான சாரியங்களைத் தாங்குபவர்களும், யக்ஞ கர்மங்களைச் சிறக்கச் செய்பவர்களும், ஒரு விஷயத்திலும் திருஷ்டினை (ஆசை) யில்லாதவர்களும், அளிப் பொருள்களால் தேவர்களை வாழும்படி செய்பவர்களுமான அங்கிரஸர்கள் அக்கினியை யெதிர்முகமாகக் கொண்டுவருவார்கள்.—(எ-று.) திருட்டினை, திருஷ்டினை, ஆசை. அங்கிரஸர் தோன்றா எழுவாய்.

4. கடைத்தபின் வியானென்னக் கனலெழுந்
[தொளியெளுத்துக்
கடைக்கடையிலல் தோறுங் காந்தியினமர்ந்து, தோழ
னடைப் பெருமன்னன் வேற்றான் றன்வயி னடப்பான்
[மான்ப்,
படைத்தனன் றுது தேவர் பக்க லப்பிருகு போன்றே.

(இ-ள்.) கடைந்தெடுத்தபின் அக்கினி வியானென்னும் வாயுவைப்போல வெழுந்து வெளுப்படைந்து வீடுகடோறும் பிரகாசத்தோடும் வீற்றிருந்து, அப் பிருகு ரிஷியைப்போல

யாககர்த்தாவின் றூதனாக, வேறு பெரியநாட்டு அரசனிடத் துத் தூதுபோகும் ஒரு தோழனைப்போலத் தேவர்களிடத்துச் சொல்லுவான்.—(எ-று.) அக்கினியை தேவஹோநாவாகச் சொல்லுவது சாஸ்திர மரியாதைக்காகவே யல்லாது யஜமானனது அதிகாரத்துக் கஞ்சியன்று. அதற்காகவே தோழனையுமமை கூறியது. அத்தோழன் ஒரு ராஜாவுக்காகத் தூதுபோவது மரியாதை நிமித்தமே. கடைந்தபின் என்றது கடைத்தபின் என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது. பிருகு ஒரு மஹரிஷி, இவன் முதன் முதல் மாதரிசுவானாகிய வாயு கொண்டுவர அக்கினியைப் பெற்றவன். மண். 1, சூக். 31, செய். 3 ஐயும், மண். 1, சூக். 60 செய். 1 ஐயும் பார்க்க.

5. பெரும்பிதாவாந் தேவர்க்குப் பெருகு மிச்சார யீயு மரும்பொழு தூறுசெய்யு மரக்கரோர்தம்பெய்தே வெந் தெரிந்திட வோட்டுந் தேவன், புத்திரியுஷைக்குச் சோதி பொருந்துதன்சிரணத்தோடெல்கதிரையுங்கூட்டாநிற்பான்.

(இ-ள்.) மகத்துவம் வாய்ந்த பிதாக்களாகிய தேவர்களுக்கு நிறைந்த சார பூதமாகிய இவ் வலிப்பொருள்களை யூட்டும் போது அக்கர்மத்தை தடுத்து இடைஞ்சல் செய்யும் ராட்சஸர் களை யுணர்ந்து அவர்களை முதுகு காட்டி யோடும்படி யடிக்கும் (அக்கினியாகிய) தேவன் தன் புத்திரியாகிய உஷஸுக்கு (விடியற்காலாபிமான தேவதைக்கு அல்லது விடியற்காலத்துக்கு)த் தனது ஒளி பொருந்திய சிரணங்களோடு சூரியனுடைய கதிர்களை பொன்று சேர்த்து அவளது காந்தியை ஸ்தாபிக்கிறான். —(எ-று.) பிதா ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். எல், சூரியன். தேவன் ஈண்டு அக்கினி தேவன். மேனாட்டாசிரியர் இந்த ரிக்குக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை யென்பார். வெந், முதுகு.

வருக்கம் 15.

6. தன்னகத்துனக்கென்றென்றுந் தாங்கியதணலுளோற்கும் உன்னரு மகம் வணக்கத் தமைத்தவி யுதவு வோற்கும் பன்னரு மீரிடத்தும் பரவியோ யனம் வளர்ப்பாய்; உன்னி ரீ பொருதத் தூண்டும் போரினனுறவான்பொன்னே.

(இ-ள்.) தனது வீட்டில் உனக்கென்று எல்லாக் காலத்திலும் ஸமித்துக்களைக்கொண்டு கூட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் யாகாக்கினி யுள்ளோனுக்கும், யக்ருத்தினிடத்து வணக்கத்தோடும் அவிப்பொருளை வைத்து உனக்கு உதவுவோனுக்கும்

(உத்தம மத்திமஸ்தானங்களான) மேற்சொன்ன இரண்டிடத்திலும் வியாபிப்பவனாகிய அக்கினியே, ரீ அன்னப் பொருள்களை விருத்தி செய்வாய். உன்னால் தூண்டப்பட்டு யுத்தத்திற்குச் செல்லும் தேவரோடு கூடிய வீரன் செல்வத்தை யடைவான்.—(எ-று.)

7. போசன மெலா மெரிக்கட் பொருந்துமேழு பேரியா றுசினிற் சமுத்திரத்தை யணைவது போல; எங்கள் போசன மொக்க லோர்து பொருந்திய வல்ல; ரீயே மாசைசார் தேவரோடு மதித் தெமக்காகக் காண்க.

(இ-ள்.) ஏழு பெரிய நதிகளும் சமுத்திரத்தைப் பொருந்துவதுபோலச் சரு புரோடாசம் முதலான போசனபதார்த்தங்களெல்லாம் அக்கினியினிடத்துப் பொருந்தும். எங்களுடைய உணவுப்பொருள்கள் எங்களுக்குச் சுற்றத்தார்கள் தந்தவையல்லவாம். (ரீயே தந்தது என்றபடி.) அதனால் தனபதிகளாகிய தேவர்களோடு ரீயே எண்ணி எங்களுக்குப் பொன்னை யறிந்துகொடுப்பாயாக.—(எ-று.) ஒக்கல், சுற்றம்; வடமொழி மூலத்தில் ஜாமய : என்றுள்ளது; அதற்கு ஒரே பாத்திரத்தில் சாப்பிடுபவர்கள் என்பது பொருள்; சகோதரர்களாம். ஏழு நதிகளையும் மண். 1, சூக். 32, செய். 12ல் பார்க்க.

8. நரர்பதியகட்டிற் றாயவன்னத்தைச் சமைத்து மெய்யிற் பரவுறுஞ் சுடர்கொள் சோதியாக்கிய விந்து சூலுற் றுரமுற, அங்கி, மொய்ப்பன் கோதிலான் கருமமுற்றேன் தருணனா மகனா யந்தத் தநயனை யூக்குவானே.

(இ-ள்.) யாகஞ்செய்யும் ரித்விஜர்களாகிய மனிதர்களுக்குப் பதியாகிய யஜமானனது வயிற்றிற்பொருந்திய சுத்தமான உணவைப் பக்குவப்படுத்தியவனதுசரீரத்திற் பரவுகின்றசுடர் பொருந்திய சோதியானது உருவப்படுத்திய அன்னரஸ ரூபமான வீரியம் கருப்பஸ்தானத்திற் பொருந்தி வலுவடைந்த போது, அக்கினியே வலிமை பொருந்தியவனும், குற்றமற்ற வனும், கர்மத்தோடு கூடியவனும், கட்டிளமை வாய்ந்தவனும் (கிழத்தன்மையில்லாதவனு மென்றபடி) ஆன புத்திரனாக உற்பவிப்பான். உற்பவித்த அந்தப் புத்திரனையும் யாகாதி கர்மங்களைச் செய்யத் தூண்டுவான்.—(எ-று.) இச் செய்யுளுக்கு வேறொரு பொருளும் உண்டு. மேனாட்டாசிரியர் உரை இதற்கு முற்றும் வேறுபட்டதாம். அது பின் வருமாறு: “அபிவிருத்திக்காகப் பிரகாசமானது நரர்பதியை நிரப்பியபோது நேரே

விண்ணிலிருந்து தெளிவான விருஷ்டியுண்டாகிறது. அக்கினி யானவன் குற்றமற்று நன்றாய்ப் போஷிக்கிற இளைமைவாய்ந்த கூட்டத்தை வெளிக்காட்டி புற்சாகத்தால் நிரப்பிவிட்டான்.” என்பது. நரர்ப்தி இந்நிரனா யிருக்கலாமென்றும், அவ்விளைஞர் கூட்டம் மருத்துக்களாக விருக்கலாமென்றும் அம்மேனாட்டா சிரியர் ஊகிப்பார். விந்து, ரேதஸ். சூல், கருப்பம். ரித்விஜர்கள் தரும் பரிசுத்தமாகிய அவிபுணவை யாககர்த்தா உண்டதும் ஜடராக்கினி அதனைப் புத்திரர்களைத் தரத்தக்க அன்ன ரூபமான ரேதலாக மாற்றிப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டிப்பண்ணுகிறது என்பது பிண்டப்பொருள்.

9. ஏகனாய்ச் சூரன் மார்க்க மெய்தி வல்வினைவிற் சித்த வேகமார்ந்தேகிச்செல்வம் வேண்டியவற்றைச் சேர்ப்பான்; ஓகைநற்கரத்து வேந்தர் மித்திரா வருணரோங்கும் போகமாமமுதமெங்கள் பசுக்களிற் பொருந்திச்சேர்வார்.

(இ-ள்.) சூரியன் தனியாகவே ஒளிபொருந்திய மார்க்கங்கள் பிற் பொருந்தி மனோ வேகத்தைப்போல வேகமாகச் சென்று பலவிடங்களிலும் உள்ள செல்வங்களில் வேண்டியவற்றை எடுத்துக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பான். நல்ல கரங்களோடு கூடிய ராஜாக்களாகிய மித்திராவருணர்கள் எல்லாருக்கும் பிரீ திகரமான அமிர்தத்தை (பால்) எங்கள் பசுக்களிடத்திற் பொருத்தித் திரிவார்கள்.—(எ-று.) ‘அக்கினியே’ நீயே சூரியனாயும், மித்திரா வருணர்களாயும் தோற்றுகிராய்.’ என்பது கருத்தக்கது என்பார் சாயணர்.

10. எம்பிதிரீ நட்டை யென்றுஞ் சேதிக்கல்; யாவுமோர்ந்து பம்பிய கவிநீ; அங்கி, பயோதர நபத்தைப்போல வேம்பியசரை யெம்மெய்யமேவி யெம்முணர் வழிக்கும்; அம்புவி யதற்குமுன்ன ரமுதத்தை யளிப்பாய் மன்னோ.

(இ-ள்.) அக்கினியே ! வலிஷ்டர் முதலிய பிதிர்க்களது சினேகத்தை யெப்போதும் நீக்கிவிடாதே. நீ எல்லாமுணர்ந்து தூரதிருஷ்டி வாய்ந்த கவியாவாய். நீர் தாங்கிய மேகம் சூரியனை மறைப்பதுபோலக் கிழத்தன்மையானது எங்களது சரீரத்தைப் பொருந்தி யெங்களுடைய புத்தியைக் கெடுக்கும். அதற்குமுன்பாகவே யெங்களுக்கு அமிர்தத்தை யளிப்பாயாக.—(எ-று.) அமுதம், அமிர்தம், மரணமின்மையை யளிப்பது.

வருக்கம் 16.

72. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 12. சூக்தம் 8.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

1. இத்தரை மனிதர்க்கேற்ற வெகுதனங் கரத்தெடுத்தே நித்தியம் களிக்கு ஞான காவிய மறையைத்தானேற் றுத்த நல்லமுத மெல்லா மோதுவார்க் களிப்பானங்கி மெத்து நற்றனத்தின் மேவுந் தனபதியானு னன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினி இவ்வுலகத்திலுள்ள நரர்களுக்கு ஹிதஞ் செய்கின்ற மிகுந்த தனத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, நித்திய வஸ்துவாகிய சிருஷ்டி கர்த்தாவுக்காகச் செய்த ஞான காவியஸ்தோத்திர ரூபமான மந்திரங்களைத் தானேற்றுக்கொண்டு, அந்த ஸ்தோதாக்களுக்கு நல்ல அமிர்தத்தை (பொன்னை)த் தருவான். உலகத்திலுள்ள செல்வங்களில் உத்திருஷ்டமான செல்வங்களுக்கு அவன் பதியானான்.—(எ-று.) அமுதம், அமிர்தம் ஈண்டு பொன்னென்பார் சாயணர்.

2. நம்மகனம்மைச் சூழ்ந்து நலமுறக் கலந்தோன் றன்னை யம்மையின் விரும்பு ஞான வமரர் யாவருமே யோரார்; தம்மவிபெறாது சேர்ந்து தாங்கிய வணக்கத்தோடும் பொம்மலினங்கியோங்கும் பொருவில்சார் நடையினுற்றார்.

(இ-ள்.) நமக்குப் பின்னர்த் தோன்றுவதால் (அல்லது நாம் அரணி கடைந்து எடுப்பதால்) நமது மகனென்னத் தக்க வனும், நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள (அச்வத்தம், மூங்கில் முதலிய வற்றிற் கலந்து நிற்பவனுமான) அக்கினியை இச்சித்த ஞான வான்களாகிய தேவர் யாருமே அவனைக் காணவில்லை. அக்கினி யில்லாததனால் தங்களுக்கு அவிபுணவு கிடைக்காமல் வருந்தி மிகுந்த வணக்கத்தோடு அக்கினியை மூட்டி அக்கினி காரியங்களைச் செய்யும் உத்தமமான யாகப்பிரதேசங்களை நோக்கிக் காலால் அத்தேவர்கள் நடந்து வந்தார்கள்.—(எ-று.) மகன் என்பதற்குப் புத்திரனைப்போல் பிரீ திகரமானவன் என்பதும் ஒன்று. அமுரா: பிழைத்தவில்லாதவர்கள் என்பது பொருள். ஞானவான்கள் என்றார் உரையில், அச்சொல் மருத்துக்களைக் குறிக்குமென்பார் சாயணர்.

3. சசியுள்ளோர் மூன்றுகூதிர் தூயுனக்கிழுதையூற்றி யிசையுறு முன்போற் பேர்பெற்றெக்கியத் தேவராகி யுசிதமிலுடலைப் போகட் டோரொழு தட்டுப்பெற்றே பசியுற வமர ராகிப் பரகதி யடைந்தார், அங்கே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! சுத்தமுள்ளவர்களாகிய (மருத்துக் கள்) மூன்று பணிக்காலங்கள் (வருஷங்கள் என்றபடி) பரிசுத்த மான உனக்கு ஆஜ்யத்தை (நெய்யை) யூற்றி உன்போலத் தேவநாமத்தையும் யக்கியதேவர்களாக விருக்கும் பெருமையை யு மடைந்து தங்களுடைய ஊனம் பொருந்திய சரீரத்தைக் கழித்து அக்கினி(ச்)சயனமென்னும் கர்மத்தில் ஏழு கபாலங்க ளைப் பெற்று அமரர்களாகி ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். —(எ-று.) மூன்று கூதிர் என்றது மூன்று பணிக்காலமாம். ஒரு வருஷத்துக்கு ஒரு பணிக்காலமே வருமானதால் அச்சொற்றொ டர் மூன்று வருஷங்களைக் குறித்தது. மருத்துக்களுக்கு அக்கினி (ch) சயனத்தில் ஏழு கபாலங்கள் வைப்பதென்பதும், அப்பொழுது அம்மருத்துக்களெழுவரையும் ஈத்ரி அந்யாத்ரி, தாத்ரி, ப்ரதித்ரி, மித:, ஸபரா என்றழைப்ப தென்பதும் தைத் திரீய ஸம்ஹிதை 4-6-5-ல் சொல்லப்படுகின்றன. 3 வருஷம் அக்கினி கார்யம் செய்து மருத்துக்கள் தேவவுடலைப் பெற்றார் களாதலால், இவர்களும் ரிபுக்களைப்போலவே மனிதராயிருந்து அமரர்களானவர்கள் என்பார் வில்ஸன். ஏழு தட்டுப்பெற்றே யென்பது வடமொழி மூலத்திலில்லை.

4. எக்கியக் குரிய தேவ ரிடமகல் புவிவான் றேன்றி முக்கியமானபோற்றைமுயன்றுருத்திரர்க்குரைத்தார் ; சக்கிரி பாதி யானேற் சார்ந்த மாருகக் கணங்க ளக்கினி யுயர்ந்த தானத் தமர்ந்துள் தோர்ந்தடைந்தார்.

(இ-ள்.) யக்ஞத்துக்குத் தகுந்த தேவர்கள் இடம்பரந்த ரோதஸீயி (வானம் பூமிகளி)ல் வந்து, தேவ அசுர யுத்தத்தில் தேவரை நிலைப்பிக்கும் தனத்தை யபகரிக்கும் ருத்திரனாகிய அக்கினியின் பொருட்டு அவனுக்கருகமான முக்கிய ஸ்தோத் திரங்களை யெடுத்துக் கூறினார்கள். தேவர்களிற் பாதியாகிய இந்திரனைச் சார்ந்து, மருத்துக்கள், அக்கினியுயர்ந்த ஸ்தானங் களாகிய அராமமாகிய இடங்களில் தங்கியிருப்பதைக் கண்டு அவனை யடைந்தார்கள். —(எ-று.) ருத்திரன் ஈண்டு அக்கினி யைக் குறித்தது. சக்ரியென்ற சொல் வடமொழி மூலத்தி லில்லை. எதுகை நோக்கிச் சேர்த்தது. தேவர்கள் ஒருபாதி இந்திரன் மற்றப்பாதி யென்றது தைத்திரீயம் 1-5-1.

5. நன்கூனை யறிந்து தேடி நாடி யுன்பக்கல் சார்ந்து கொன்பெறு வணக்கிற்கேற்ற கோணுனை மனைவிமாரோ டன்புற வணங்கி யன்ப னுன வுன்கடைக்கண் காவ றுன்றிய தேவர் தம்மெய் சுக்குற யாகஞ் செய்தார்.

(இ-ள்.) உன்னை நன்றாகவறிந்து கண்டு உனது பக்கத்திற் சேர்ந்து, நமஸ்காரஞ் செய்யத்தக்க உன்னைத் தங்கள் பத்தினி களோடு நமஸ்கரித்துச், சகாவான உனது கடைக்கண்ணினது பார்வையாலேற்படும் காவலையடைந்த தேவர்கள் தங்களது சரீரம் பட்டினியாவினைத்து மெலிந்துபோக யாகத்தைச் செய் தார்கள்.—(எ-று.)

வருக்கம் 17.

6. மூவெழு கூடியாக முற்ற வுன்னு னிலைத்து மேவுறு மவற்றை யாகக் கேற்றவர் தெரிந்து மேன்மை யோவறு மயிழ்தை யோம்பு முவரிடந் தாவரத்தைத் தாவுறுபசுவைமற்றைப்பிராணியைச்சார்த்திக்காப்பாய்.

(இ-ள்.) 21 இரகஸ்யமான யக்ஞங்கள் உன்னாலேயே முழுவதும் நிலையாக்கப்பட்டவற்றை யக்ஞஞ்செய்யும் யோக் கியதையோடு கூடிய யஜமானர்கள் தெரிந்து, மேன்மை கெடாமல், மரணத்தன்மையல்லாத உன்னை வளர்க்கிறார்கள். அவ்யஜமானர்களிடத்து ஸ்தாவரங்களையும் பசுக்களையும் மற் றும் உபயோகமான ஜங்கமப் பிராணிகளையும் சாரவிட்டுக் காப்பாற்றுவாயாக.—(எ-று.) கூடம், இரகஸ்யம், குஹ்யம். மூவேழாவன: (மண். 1, சூக். 20, செய். 7.) அக்கினியாதே யம், தர்சபூரணமாஸம், அக்கினி ஹோதரம், ஆக்கிரயணம், சாதூர்மாஸ்யம், நிரூப பசுபந்தம், ஸௌதாராமணி, ஆக ஹவிர் யக்ஞங்கள் 7; பஞ்சமஹா யக்ஞம், அஷ்டகாகிராத்தம், பார் வணசிராத்தம், சிரவண, கர்மப்ரத்தியவரோஹணம், சூலக வம், ஆச்வயுஜி ஆகப் பாகயக்ஞங்கள் 7; அக்கினிஷ்டோமம், அத்யக்நிஷ்டோமம், உகத்தியம், ஷோடசீ, வாஜபேயம், அதி ராத்திரம், ஆப்தேராயாமம் ஆக ஸோமயக்ஞங்கள் 7; ஆக மொத்தம் 21. இவற்றுள் பஞ்சமஹா யக்ஞமென்பது பிரஹ் மயக்ஞம் (வேதமோதுதல்) வேத யக்ஞம் (ஹோமம் வளர்த தல்), பூதயக்ஞம் (பலியீதல்), பிதிர் யக்ஞம், (தர்ப்பணஞ் செய்தல்), மதுஷ்ய யக்ஞம் (இரப்போர்க்கீதல்) என்னும் ஐந்து மாம். பாக யக்ஞங்களில் கர்மப்பிரத்தியவரோஹணம்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 72.

சூலகவம் என்பவற்றிற்குப் பதிலாக ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி என்ற இரண்டைச் சேர்த்துள்ளார் அகராதிக்காரர். இவ்விருபத்தொரு யாகங்களும் வைதிக ரஹஸ்யங்களானது பற்றிக் கூடயாகமென்றார், இவற்றிற் கக்கினியில்லாமல் நடவாதானதுபற்றி 'முற்ற உன்னால் நிலைத்து மேவுறும்' என்று அடை கொடுத்தார்.

1. உணர்வன யாவு மோர்ந்து மனிதருக் குணவு சுத்தம் புணர்வதைப்பிழைப்புக்கங்கிபுணர்ந்துக சுத்தமோங்கு; இணங்கும்வான் புவிக்கட்டேவ ரோருன்னெறியைத்தேர்ந்து வணம்பெறச் சோர்வி னுதாய்வயங்குவா யவி சுமந்தே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! அறியவேண்டியவற்றை யெல்லா மறிந்து மனிதர்களுக்குப் பரிசுத்தமான ஆகாரத்தைச் சீவன நிமித்தம் எக்காலத்திலு மோங்கும்படி கூட்டுவாயாக. கூட்டியபின் வானம் பூமிகளுக்கு மத்தியில் தேவர்கள் சொல்லும் பாதையை யறிந்து சோம்பலில்லாத துதனைப்போல அழகாக அம்மனிதர்கள் தரும் அவிப்பொருள்களை அத்தேவர்களிடத்துச் சுமந்து செல்லுவாயாக.—(எ-று.)

8. மேன்மைசா நதிகளேழு மேம்படுதொழிலின் வானின் ருன்றிழிபோது யாக மறிந்தவர் தனஞ்சார் மார்க்கந் தோன்றுறக் கண்டா ருள்ளந் தோய்நர ருண்டொழி மான்ற சீர்த்திடத்தாய் பாலை யடைந்தது சாமை மாதோ.

(இ-ள்.) சோபன கர்மத்தோடு கூடி மகத்துவம் வாய்ந்த கங்கை முதலிய ஏழு நதிகளும் விண்ணின்று இறங்கியபோது யாகவிதிகளை யறிந்த ஆங்கிரஸர்கள் செல்வத்தை யடையும் மார்க்கத்தைக் கண்டார்கள். மனத்தோடு கூடிய மனிதர் சாப்பிட்டுச் சிவிக்கின்ற சிறப்பும் திடமும் பொருந்திய பாலுணவைச் சாமை பெற்றது.—(எ-று.) கங்கை முதலிய 7 நதிகளையும் மண். 1, சூக். 32, செய். 12-ல் பார்க்க. சாமை (ஸரமா) யின் கதையை மண். 1, சூக். 62, செய். 3-ல் நோக்குக.

9. அதி திரியின் மக்கள் சாவில் தன்மையை யடைவான் மார்க்கம் விதியினி னுற்ற வெல்லாக் கன்மமு மியற்றி நின்றார்; அதிபெரியோர்க ளந்த மகரோடு மதிதித் தாயும் பிதுவியைத்தாங்க வன்மைபெரி துற்றாள்; அவ்கொண்டாயே.

(இ-ள்.) ஆதித்தியர்கள் மாணயில்லாத தன்மையை யடைவதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைச் செய்யவெண்ணி

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

அவற்றிற்குக் காரணமான சதுர்த்தசராத்தரம், ஷட்திரிம்சத்தரம் முதலிய எல்லாக் கர்மங்களைபுஞ் செய்தார்கள். அந்த மஹான்களான புத்திரரோடும் அவரது தாயாகிய அதிதி எல்லா ஜகத்தையும் தாங்கத்தக்க மகத்துவத்தைப் பெற்றுச் சிறந்தாள். (அக்கினியே!) அந்த வாதித்தியர் தந்த அனியுணவை நீ யடைந்தாய்.—(எ-று.) ஆதித்தியர் 14 இரவுகள் செய்யும் சதுர்த்தசராத்திரம், 36 இரவுகள் செய்யும் ஷட்திரம்சத்தரம் என்னும் விரதங்களை ஏற்படுத்தினார்களென்று தைத்திரீயம் (7-4-6) கூறும். பிதுவி, பிருதுவி, இங்கு எல்லா ஜகங்களையும் குறித்தது. அக்கினியே என்ற ஒரு சொல் அதி காரத்தை நோக்கி வருவிக்கப்பட்டது.

10. ஈண் டழகமைந்த யாக விருந்தனம் பதித் தீரக்கம் மாண் டவ ரமைத்த போது வானிடத் தமரர் வந்தார் தூண்டு தூய்சுடர்க டோய்ந்து நதியெனத் துணைவினாற்றிக் கீண்டியே சலித்த காலே யின்புற்றார் தேவ ரங்கீ.

(இ-ள்.) இவ்விடத்து அக்கினியில் (யஜமானர்கள்) அழகு வாய்ந்த யாக சம்பத்துகளை ஸ்தாபித்து இரண்டு கண்களையும் அமைத்தபோது விண்ணிலிருந்து தேவர்கள் (யாகஸமயமது தானென்று) வந்தார்கள். அவ்வக்கினியிற் தூண்டப்படும் நிரமல ரூபமான சுவலைகள் வேகமாயோடும் நதியைப்போல நான்கு திக்கிலும் பரந்து சலித்தபோது, அக்கினியே, அத்தேவர்கள் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள்.—(எ-று.) துணைவின் நால்திக்கு ஈண்டியே எனப்பிரிக்க. கண்கள் யக்ருத்தில் சொரியும் நெய்யாம். இவ்விரண்டு கண்களும் சூரிய சந்திரர்கள் என்பார் மேனாட்டாகிரியர். அக்ஷயக்ருஸ்ய ஆஜயபாக லக்ஷணை(ச்)சக்ஷுஷீ என்பார் சாயணர். மேனாட்டாகிரியர், இந்த ரிக்குக்கே வேறுவிதமாகப் பொருளுரைப்பார்.

வருக்கம் 18.

73. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 12. சூக்தம் 9.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட பராசரன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

1. பிதாவி னற்செல்வம்போலப் பேருண வளிப்போ, னூலை நிதானத்தினுணர்ந்தோனானே நேரநல்வழிப்படுப்போன்,

னுதாரன தில்லினின்பத்துறைவிருந்தெனக்களித்தோன்,
சதா பரிசரனகத்தைத் தாங்குவா னோதா வொத்தே.

(இ-ள்.) பிதிரார்ஜிதமான சொத்தைப்போல (யஜமானனுக்கு) மிகுந்தவன்னத்தை யளிப்பவனும், தர்ம சாஸ்திரங்களை நன்றாகக் கற்றவனுடைய ஆக்கைகளைப்போலக் கேட்பவனை நல்வழிப்படுத்துவோனும், தாதானின் விட்டுக்கு வந்த அத்தி (விருந்தாளி)யைப்போலச் சந்தோஷத்தோடு கூடியவனுமான அக்கினி (ஹோதா) ஹோம கர்த்தாவைப்போல எப்பொழுதும் தன்னைச் சேவிக்கும் யஜமானனுடைய வீட்டைக்காப்பாற்றி விருத்திசெய்வான்.—(எ-று.) பிதிரார்ஜித சொத்து ஒருவனுக்குச் சோறுபோடும்; தர்ம சாஸ்திரங்களைப் படித்தவன் வார்த்தையைக் கேட்டு நடந்தால் ஒருவன் ஸந்தேகந் தீர்ந்து நல்வழிப்படுவான். ஹோதா, ஈண்டு ஹோம கர்த்தா. அவன் அத்வரயுக்களால் கர்மங்களைச் செய்வித்து யஜமானனுக்கு அவற்றின் பலனை யளிப்பான்.

2. ஒளிச்சவிதாவைப்போலவுண்மையையுணர்ந்தோனெவ்வெச் சுளிப்புறுசமரின் கண்ணுந் தோய்ந்தென்றுங்காப்பான்; பல்லோர் விளிப்புறநிற்போன் னுன்பில்மெய்யின னுன்மாவென்னக்களிப்பளி சுக மீவோனை யாவருங் காக்கற் பாற்றே.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையுந் தெரியச் செய்யும் ஒளியை வீசுகின்ற ஸவிதா(சூரியன்)வைப்போல உள்ளவற்றை யறிபவனுடைய அக்கினி எந்த யுத்தத்திலும் பொருந்தி யெப்பொழுதும் காப்பான். பல யஜமானர்களாலும் அழைக்கப்படுபவனும், வாதையில்லாத ரூபத்தோடு அல்லது சரீரத்தோடு கூடியவனும், ஒருவனுடைய ஆத்மா வவனுக்குச் சுகத்தைத் தருவது போலக் களிப்போடு கூடிச் சுகத்தைத் தருபவனுமான அக்கினியை யெல்லாரும் வணங்கத்தக்கவர்களாம்.—(எ-று.) அக்கினி கார்யத்தை விட்டுவிட்டால் வீர ஹத்திக்குச் சமானமான தோஷமுண்டாகின்றதென்று தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (1-5-2) கூறும். தேவ: த்யோதமன: ஸர்வஸ்யப்ரோக: ஒளியோடு கூடியவன், சூரியன். அடுத்த செய்யுளையும் நோக்குக.

3. எவன் நிவாமணியைப் போல வெவ்வுலகினையும் காப்பானவனிதநண்பர் நாப்பணரசென மகத்திருப்பான்;
எவன் முனர்ச் சார்வார் தந்தையில்லுறை வீரர்போல்வாரவன் பதிமகிழு நிர்தை யற்ற நாரியிற் றாயோனே.

(இ-ள்.) எவன் சூரியனைப்போல எவ்வுலகத்தையுந் தாங்குவானோ அந்த அக்கினி ஹிதமித்திரர்களுக்கு மத்தியிலிருக்கும் அரசனைப்போல யக்குக்கிருக முதலிய விடங்களிலிருப்பான். எவனுக்கு முன்வந்து அமர்பவர்கள் தகப்பனர் வீட்டிலிருக்கும் புத்திரர்களைப்போலச் சுகமாக விருப்பார்களோ, அந்த அக்கினி தனது நாயகனுக்குகந்த குற்றமற்ற நாரியைப்போலப் பரிசுத்தவான் அல்லது கர்மயோக்கிய னாவான்.—(எ-று.) தேவோந் சூரியனைப்போல அல்லது நிவா மணியைப்போல. ஏன்? தேவன் பிரகாசிப்பவன் என்று மேற்செய்யுளிற் சொன்னார். வீரர் வீரியத்திற்குன்றியவர் புத்திரர் என்றபடி.

4. காவல்சா ரூர்க்க னுன்னை நரர்களுந் கதிக்க நாட்டி யாவலிற் றம்மகத்தே யநவரதமுஞ் சொலிக்கப் பாவினா ரவியும் பூரி பரப்பினார்; உயிர்க்காதா மேவிய செல்வமெல்லா மேன்மையிற் றுங்கா யங்கே.

(இ-ள்.) நிச்சலமான விடங்களில் அதாவது உபத்திரவ மில்லாத கிராமங்களில் தங்கள் யக்குக்கிரகத்தில் மனிதர்கள் உன்னை ஸ்தாபித்து எப்பொழுதும் சுடர்விட்டெரியும்படி (ஸமித்துக்களுட்டி) நிறுத்தினார்கள். அவ்வக்கினியில், வேண்டிய அவிப்பொருள்களையும் (பூரியாக) யதேஷ்டமாக அல்லது பலவிதமாகப் பரப்பி வைத்தார்கள். எல்லா ஜீவன்களுக்கு மாதாரமான செல்வங்களை யெல்லாம், அக்கினியே! நீ எங்களுக்காகச் சுமந்துகொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) காவல் சாரூரென்றது காவலோடு கூடிப் பகைவர் உபத்திரவிக்க முடியாத கிராமங்களை. பூரி, ப்ரபூதம், மிகுதி.

5. அங்கி யுன்பூசைச் செல்வ மடைந்தவர் பெறுக வுண்டி;
பொங்கலிதருந் கர்த்தாக்கள்பொருந்துகவாயுளெல்லாம்;
எங்களுக்குறுகவொன்றாரேந்தியதன்ம்போர்க்கண்ணே;
மங்கலில் புகழ்த்தேவர்க்கு வழங்கயா மவற்றிற் பங்கே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! உனது பூசையாகிய செல்வத்தைப் பெற்ற யஜமானர்கள் அன்னத்தைப் பெறட்டும். உனக்கு (அவியளிக்கும் (ஸூரிகள்)யாககர்த்தாக்கள் எல்லா ஆயுட்காலத்தையும் அடையட்டும். பகைவர்களுடைய செல்வம் யுத்தத்தில் எங்கள்பால் வந்து சேரட்டும். அவற்றில் யாங்கள் இந்நிராதி தேவர்களுக்குப் பாகந் தருவோமாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 19.

6. வாடுளளித்தேசி னென்றும் வழங்குறு மடிய, அங்கி
தானடிக்கடி விரும்புந் தன்மைய ரிதஞ்சேர்வோற்கே
தேனு கவ்வியத்தை யூட்டுஞ்; செம்மன மிரக்குஞ் சீரி
னுன பன்னதி குன்றின்வா யடைந்தன தூரநின்றே.

(இ-ள்.) பிரகாசத்தோடு கூடியவையும், எக்காலத்திலும்
தரும் பால்மடியோடு கூடியவையும், அடிக்கடி அக்கினியால்
விரும்பப்பட்டவையும், ஆன தேனுக்கள் (பசுக்கள்) (ரிதம்)
யாகப் பிரதேசத்துக்கு வரும் அக்கினிக்கே பால் முதலிய
கவ்வியத்தை யூட்டும். அதுக்கிரக புத்தியை யாசிக்கும் பல
ஸிந்துக்கள் (ஆறுகள்) தூரதேசத்திலிருந்து பர்வதத்தின்
கண் வந்து சேர்ந்தன.—(எ-று.) குன்று, பர்வதம், அத்திரி
இவை ஸோமம் பிழியும் பாறையைக் குறிக்குமென்றும்,
ஸோமம் பிழியவேண்டி, நீரைக் கால்வாய்கள் வழியாக அப்
பாறைக்குக் கொண்டு வருவார்களென்றும் மேனூட்டாசிரியர்
(Griffith) கூறுவர்.

7. அங்கி நன்மன மிரக்கு மகத்தினுக் கருக ராவார்
பொங்கொளியுன்மாட்டன்மபுகழொடுநிறுத்தார்; பின்னர்
மங்குல் காரெனு நிறத்தின் மண்டொளி விளர்த்த நாளூர்
தங்குற விருபத்தோடு தயக்கியே சமைத்தாரன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! அதுக்கிரக வெண்ணம் வாய்ந்த
புத்தியை யாசிக்கும் யக்ஞார்க்களாகிய தேவர்கள் சோதி
நிறைந்த உன்னிடத்து அலியன்னத்தைக் கீர்த்தியோடு ஸ்தா
பித்தார்கள். பின்பு கறுப்பு நிறத்து இரவையும், பிரகாச
மானது வெளுத்துக்காணும் பகலையும் ஒன்றுக்கொன்று மாறு
பட்ட வருவத்தோடு சிருஷ்டித்தார்கள்.—(எ-று.) காரெனு
நிறத்தின் மங்குலும், ஒளிவிளர்த்தநாளும் எனக்கூட்டுக.

8. தனம்பெற, மர்த்யர் யாரைத் தூண்டுவா யவரும் யாமுந்
தனம்பெற வங்கி; வானைத் தரையை யந்தரத்தை யுன்ற
னிணம்பெறுமொளியினுலே நிரப்பினும், நிழல்போன்றெல்லா
வனம்பெறு முலகும் வாழும் வண்ண மன்னவை காப்பாயே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! எந்த மர்த்தியர்களை (மனிதரை)த்
தனத்தைப் பெறுவதற்காக அக்கினிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்
களைச் செய்யத் தூண்டிவிடுவாயோ அந்த மனிதர்களும் யாங்
களும் செல்வத்தை யடையட்டும். பூமி, வானம் அந்தர
மீவற்றை உனது சோதியால் நிரப்பினாய். (குடை) நிழலைப்

போல எல்லா அழகு பொருந்திய உலகங்களையும் காப்பாற்று
வாய்.—(எ-று.) வனம், அழகு. குடைநிழல் வெயிலினின்றும்
ஒன்றைக் காப்பதுபோல என்பார் சாயணர்.

9. உன்றுணைகொண்டே, யங்கி, யொன்னலர்மாவை மாவாற்
றுன்னலர் நரரைத் தோய்ந்த நரர்களால் வீரர் தம்மை
மன்னிய வீரர் தம்மால் வாட்டுகேம்; பரவணிப் பொன்
துன்னு மீசான ரெங்கள் சூரிக ளிமநூ றெய்த.

(இ-ள்.) அக்கினியே! உன்னுடைய உதவிகளைப் பெற்றுச்
சத்துருக்களுடைய குதிரைகளை யெங்கள் குதிரைகளினாலும்,
சத்துருக்களுடைய படைஞர்களை எங்களுடைய படைஞர்களா
லும், அவர்களுடைய புத்திரர்களை யெங்கள் புத்திரர்களாலும்
கொல்லுவோம். பிதிரார்ஜிதமாகத் தொன்றுதொட்டுவந்த செல்
வத்தை யடைந்த ஈசனர்க (ஐசரியவான்கள்) ளாகிய எங்கள்
ஸூரிகள் (புத்திரர்களாகிய வித்வாம்சர்கள்) நூறு பனிக்கால
த்தை (அதாவது வருஷத்தை) யடையட்டும்.—(எ-று.) வீரர்
வீரியத்திற் பிறந்தவர், புத்திரர். பரவணி, பிதிரார்ஜிதம். பர
வணிப்பொன், பிதிரார்ஜித செல்வம்.

10. மேதையா மங்கி, யெங்கூற் றிவணுன தியத் தந்தத்
திதிலாக் கரணத்தோகை சேர்ப்பவாய்ச்செறிக; இன்மை
மோதுறு செல்வந் தாங்கு மொய்ப்புற நியமித் தியாங்கள்,
வாதைதீர் தேவரீந்த வலியுன்மே லடுக்கி வைப்போர்.

(இ-ள்.) மேதாவியாகிய அக்கினியே! எங்களுடைய
வசனம் உனது இதயத்திலும், குற்றமற்ற அந்தக்கரணத்தி
லும், ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பனவாகப் பொருந்தட்டும்.
தேவர்கள் தந்த வலிப்பொருள்களை யுன்மேலடுக்கி ஹோமஞ்
செய்வோராகிய யாங்கள் தரித்திரத்தை நீக்குஞ் செல்வத்தை
யடையும் நியமஞ் சார்ந்த சக்தியைப் பெறுவோமாக.—(எ-று.)
வாதைதீர் என்றது எதுகை நோக்கிச் சேர்த்தது, திதிலா அந்
தக்கரணத்தென்க.

வருக்கம் 20.

74. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 13. குக்தம் 1.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ரஹுகணன் புத்திரன் கோதமன். வடமொழிச்சந்
தம்: காயத்திரி. தேவதை: அக்கினி. இக்கோதமனே நோத
ஸன் மந்தையாவான்.

1. தூர நின்றுமெந் தோத்திரங் காதினூ
லோரு மக்கினிக் கோர்மறை யோதுவோளு
சாரு நன்மகந் தன்னரு கியாங்களு
மேரி னெய்து மக்காலே யினிதினே.

(இ-ள்.) அக்கினிஷ்டோமாத்ரீ யக்ருத்துக்கு யாங்கள் வரும்போது இன்பமாக ஒரு சூக்தருபமான மந்திரத்தைத், தூர நின்றும் எங்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டாந் திக்கும் அக்கினிக்குப் பாடுவோம்.—(எ-று.) எல்லா ரிடத்திலும் அக்கினி செல்லுவானாயினும் எம்பிடத்தில் அநிகப் பிரிய முள்ளவன் என்பதை குறிக்கத், 'தூர நின்று மெந்தோத்திரங் காதினூலோரு மக்கினி' என்றார்.

2. தொல்லை நின்று வதையிற் றுதைந்தவர்
புல்லர் கூட்டம் பொருந்திய வர்களை
மல்லி னோட்டி மகம்புரிவான் றன
தில்லிற் செல்வமிரட்சனை செய்தவன்.

(இ-ள்.) பண்டைக் காலத்திலிருந்து, கொலை நிறைந்தவரும், அற்புதம், கூட்டமாகப் பொருந்தியவர்களுமான பகைவர்களைத் தூரத்திற் தாசுஷி (யக்ருந் செய்வோன்) னுடைய செல்வத்தைக் காத்தவன்.—(எ-று.) அவனுக்கு ஒருமறையை யோதுவோம் என முன்பாட்டோடு கூட்டுக.

3. விருத்திரனை வெகுண்டழியங்கிமிக்
குருத்தெ திரந்த வுறழ்வுதொறுந்தனம்
பொருத்துவோன் புறந்தோன்றினன்; பின்பெலா
விருத்து விக்குக்க ளேத்தி புரைக்கவே.

(இ-ள்.) விருத்திரவதன் செய்பவனும், கோபித்தெ திரந்த யுத்தத்தில் பகைவர் தனத்தைக் கைக்கொண்டளிப்பவனுமாகிய அக்கினி, (அரணிகளிலிருந்து) வெளிப்பட்டனன். பின்னர் எல்லா விருத்துவிக்குக்க ளாகிய மனிதரு மவனைத் துதிக்கட்டும்.—(எ-று.) விருத்திர வதத்தை அக்கினிக்குக் கூறினதால் அக்கினியையும் இரத்திரனையும் அபேதப்படுத்தினார். உறழ்வு, யுத்தம், சண்டை. இருத்துவிக்குக்கள், பொழுதறிந்து புகழ்மறைக் கூறிப்பின் றொழுது சோமத்துளிகளை யூட்டுவோர்.

4. * "எம்மகன் மகத் தேய்குவை தூதனூ
யெம்மக னவி தேவர்க் கியைவுற

வம்மையாக வருந்துவை? யார்மகம்
பொம்மலின் மிகத்தோன்றப் புரிசுவாய்?

(இ-ள்.) எந்தயாக கர்த்தாவினுடைய யாகவீட்டில் தூதனாக நீ நிற்கிறாய்? எந்தயாக கர்த்தாவினது சருபுரோடாச முதலிய வளிப்பொருள்களைத் தேவர்களுடைய வுணவாகப் பொருந்தும்படி நீ உண்கிறாய் அல்லது சேர்க்கிறாய்? யாருடைய யாகத்தைவீறு பெறும்படி செய்வாய்.—(எ-று.) இப்பாட்டின் பொருள் அடுத்த பாட்டோடு முழுகிறது.

5. * "அம்மகனே, முரண்மக, வங்கிர,
செம்மையா ரவி சேர்ந்தவன், நேவனிற்
செம்மை பெற்றவன், நேருந் தருப்பையி
லம்மையோ" எனன் றறைசுவர் மாந்தரே.

(இ-ள்.) "பலத்தின் புத்திரனே! அங்கிரனே (அக்கினியே) மேற்பாட்டிற் சொல்லப்பட்ட பெருமைகளோடு கூடிய அந்த யாக கர்த்தாவே நல்ல அளிப்பொருளைப் பெற்றவனும்; நல்ல தெய்வத்தை யடைந்தவனும்; நல்ல தருப்பை யழகையு மெய்தினவனும்." என்று எல்லா மனிதருஞ் சொல்லுவார்கள்.—(எ-று.) 4, 5, இரண்டும் குளகமாம்.

வருக்கம் 21.

6. நன் நிலவெறி நாயக தேவரைத்
துன்னு தோத்திரந் தோய்செவி யேற்கவும்,
மன்னு நல்லவி யுண்டு மகிழ்கவும்,
அன்னவர்களை யிவ்விடத் தாக்கவே.

(இ-ள்.) ஆஹ்லாதத்தைத் தரும் நல்ல நிலவை விச மக்கினியே, ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும், (அல்லது நாங்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்வதற்காகவும்,) எங்களுடைய அளிப்பொருள்களை யுண்டு மகிழவும், அந்தத் தேவர்களை யிங்குக் கூட்டிக் கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.) வடமொழி மூலத்தில் ப்ரசஸ்தயே என்றுள்ளது; ஸதுதயே என்று சாயணர் பொருள் கூறுவார்.

7. அங்கி தேவர்க்கட் தோ யணையும்த்
துங்க நற்பொழு தெல்லார் துகளிநூ
னங்க மாரிர தத்தச வத்தொனி
பொங்கு மின்பம் புணர்ந்தவை கேளுறூ.

(இ-ள்.) அக்கினியே! தேவர்களிடத்து நீ தூதனாய்ச்செல்லுங் காலமெல்லா முனது அழகிய தேரின் குதிரைகளாலுண்டாகும் சிரவணர்ஹுமான சப்தங்கள் கேட்கப்படமாட்டா.—(எ-று.) வேகமாகச் செல்வதினால் அச்சப்தங்கள் எங்கள் காதில் படுவதில்லை என்றபடி. ரதத்தொனியாவது அச்வத்தொனியாவது ஒன்றுங் கேட்பதில்லை யென்பார் மேனாட்டா சிரியர்.

8. முன்னிகழ்வுற நின்று முதிர்ந்தவன்
மன்னு சின்ற வலியை வழங்கியே
யுன்னருந் துணையிற் றன மெய்துவான் ;
வன்னி நாணிலன் வாய்குவன் மேன்மையே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! அளி வழங்குவதற்கு முன்னர் நிக்ருஷ்டமாயிருந்தவன் உனக்கு அலியளித்து உன்னாலிரட்சிக்கப்பட்டவனாய் அன்னத்தை யடைவான், வெட்கத்தை விட்டவனாய் மேன்மையைப் பெறுவான்.—(எ-று.) வன்னி, அக்கினி.

9. இன்னுந் தேவ வலியினைத் தேவருக்
குன்னுந் தாசுடற் கங்கி யுயர்நிதி
துன்னு விப்பா யொளியொடு தேய்ந்தது
மன்னும் வீரம் வகைபெற வாய்ந்ததே.

(இ-ள்.) தேவனே (ஒளி நிறைப்பவனே)! அக்கினியே! மேலும் நீ, தேவர்களுக்கு அலியைத் தரும் தாசுஷ்டனுக்கு (யஜமானனுக்கு) ஒளிபொருந்தியதும், வீரியத்தோடு கூடியதுமான பெரிய செல்வத்தைக் கூட்டுவாய்.—(எ-று.)

வருக்கம் 22.

75. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 2.

5 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி. கோதமன்: வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி.
தேவதை: அக்கினி.

1. எங்கு மோங்கிய வெங்கள் வசனத்தை
யங்க மாகவே தேவர் மகிழ்வதைத்
துங்க வெம்மவி தோயுன் முகத்தினிற்
பங்க நீங்கப் பரிந்துகொண் டேற்கவே.

(இ-ள்.) எம்முடைய அவிப்பொருள்கள் வீணாகாதபடியுனது முகத்தில் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு, எல்லாப் பக்கங்களிலும் விஸ்தாரமாகப் பரந்த எங்களுடைய ஸ்தோத்திர ஞாபமான வசனத்தைத், தேவர்களுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியை விளைப்பதை, ஒப்புக்கொள்வாயாக.—(எ-று.) விளைப்பதாகிய வசனத்தை என்க.

2. அங்கிரத்தம வக்கினி பின்னர்யாம்
மங்கலில் மதிவாய்ந்தவ வுன்றனுக்
கங்க மாகப் பிரம மறைகுவந்
தங்கு கீர்த்தியோ டின்பந் தருபவே.

(இ-ள்.) அங்கிரோத்தமனே! அக்கினியே! உத்தம புத்தி வாய்ந்தவனே! கீர்த்தி பொருந்தியவையும் பிரியகரமானவையுமான பிரஹ்மத்தை (மந்திரத்தை) யாங்கள் உன்பொருட்டுச் சொல்லுவோம்.—(எ-று) தருபவாகிய பிரமமெனக் கூட்டுக. அங்கிரா, மண். 1, சூக். 1, செய். 6-ல் பார்க்க.

3. யாருனக் குற வெண்ணு மனிதரில்?
யாருனக் கவி யாகத் தனித்துச் சீர்
தேர நிற்பவன்? யாரெரி? செப்புக்;
யாரிடத்து நீ யாச்சிரயஞ் சொலாய்.

(இ-ள்.) மனிதரில் (எல்லாக் குணங்களிலுஞ் சிறந்த) உனக்குப் பந்துவாகச் சொல்லத்தகுந்தவன் யார்? (ஒருவரு மில்லை யென்றபடி) உனக்கு யாகத்தினிடத்து அவிப்பொருள் களைச் சிறக்கத்தந்து பெருமையடையுந் திறமை வாய்பவன் யார்? (இன்ன) (வருவத்தோடு கூடியவனென்றும் உன்னை யொருவரும் சொல்ல முடியாது.) நீ எந்த ஸ்தானத்தைப்பற்றி நிற்பாய்? (அதுவுமொருவருக்குந் தெரியாது.)—(எ-று.)

4. அங்கி யாவற் சனங்களின் பந்துநீ;
தங்கு மன்பிற் றயங்கிய மித்திரன்;
எங்கு முள்ள சகாக்களு மேத்துயந்
துங்க நற்சகா வென்றுனைச் சொல்வரே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! நீ யெல்லாஜநங்களுக்கும் பந்துவாவாம்; அன்பு பொருந்திய மித்திரனுமாவாய். எல்லாத் தோழர்களாலும் வணங்கத்தகும் தோழனுமாவாய்.—(எ-று.) உனைச் சொல்வரே யென்பது வடமொழி மூலத்தினில்லை. யாவத் ஜநங்கள் என்பது யாவற் சனங்களெனத் தற்பவமாயிற்று.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 76.

5. எங்களுக்கென மித்ரா வருணரை
யங்க மாக வணங்குக; தேவரைப்
பொங்கு பேர்மகந் தன்னையும் பூசிக்க;
அங்கி யுன்னகத் தியாரையுஞ் சேர்க்கவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! மித்திரா வருணரை யெங்களுக்காக
வளிப்பொருளோடு பூஜிப்பாயாக. தேவர்களையும் பெரிய யாகத்
தையும் பூஜிப்பாயாக. உனது யக்ஞக்கிரகத்துக்கு எல்லாத்
தேவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 23.

76. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 3.

4 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ராஹுகணன் கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ரு
ஷ்டுப். தேவதை: அக்கினி.

(வேறு.)

1. உன்மனங் களிப்பானங்கி யெவ்வகை யுறுவாமுன்மாட்.
டுன்சுகத் தமத்தை யீயுமொண்மறையெதுவாம்? யாகத்
துன்வலிகடப்போன் யாவன்? உனக்கென வெவ்வுள்ளத்தோ
டுன்னரு மலியை யீவோ மிவை யுரைப்பரிய வன்றே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! உன்மனம் திருப்தி யடையும்படி,
எம்மாதிரி உன்னிடத்தில் வருவோம்? உனக்கு உத்தமமான
சுகத்தைத் தரும் மந்திரம் எதுவாகும்? யாகத்தினிடத்து உன
து வல்லமையைக் கடப்பவன் யார்? உனக்காக வேண்டிய
அவிப்பொருள்களை எந்த புத்தியோடு தருவோம்? இவை சொ
ல்ல முடியாதவையாம்.—(எ-று.) உன்னைத் திருப்திசெய்யும்
வருகையும், உனக்குச் சுகத்தைத்தரும் மந்திரமும், உன் பலத்
தைக் கடப்பவனும், உனக்கு அளித்தரும் சம்புத்தியும் இல்லை
யாதலின் சொல்லுதற்கு முடியாதவையென்றார். இவை யுரைப்
பரியவன்றே' என்னும் வாக்கியம் அந்வயத்தாற், கொண்டது.
வடமொழி மூலத்திலில்லை.

2. அங்கிநீ வருக வீண்டுத் தங்குக தூத னாக;
வெங்களை நடத்த நன்கே; துன்புறய், எங்கு மார்ந்த
மங்குலும் புஷிபுங் காக்க; மகத்துவ நன்மை முற்றுந்
தங்குளம் பெறுவான் நேவர் தங்களை பூசிப்பாயே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

(இ-ள்.) அக்கினியே! வருவாயாக. இந்த யக்ஞத்தில்
ஹோதாவாக அமர்வாயாக. எங்களுக்கு முன் சென்று எங்களை
நடத்துவாயாக. ராக்ஷஸர்களால் ஹிம்சிக்க முடியாதவனே!
எங்கும் பரந்த வானம்பூமிகளை (ரோதஸீயை)ப் பாதுகாப்பா
யாக. மகத்துவம்பொருந்திய நன்மை முழுதும் நிறைந்த
அவர்களது நன் மனத்தைப் பெறத் தேவர்களைப் பூசிப்பா
யாக.—(எ-று.)

3. அக்கினி, யாக்கர் யாரு மழிகுவா னெரிக்க; யாகம்
புக்கிடர்ப் படுப்பார் நின்றும் புரக்க; பின்னரி யிரண்டிற்
றக்கநற் சோம நாதன் மன்னையுந் தருக; தான
மிக்கவற் கதிதிசற்கா ரம்மிகப் புரிகு வோமே.

(இ-ள்.) அக்கினியே! எல்லா ராட்சஸர்களையும் அழியும்
படி சுட்டெரிப்பாயாக. இடைஞ்சல் செய்பவர்களினின்றும்
எங்களது யாகங்களைக் காப்பாயாக. நின் இரண்டு குதிரை
களோடுஞ் சோமபதியாகிய இந்திரனைக் கொண்டுவருவாயாக.
தானத்திற் சிறந்தவனுக்கு (அழகிய பலன்களைத் தருபவனா
கிய இந்திரனுக்கு) யாங்கள் அதிதிசற்காரஞ் செய்வோம்.—
(எ-று.) ஸோமநாதன் (ஸோமத்துக்குப் பதி), தான மிக்கவன்,
இவ்விரண்டு சொற்றொடர்களும் இந்திரனைக் குறித்துநின்றன.
அதிதிசற்காரஞ் செய்தல், விருந்தினரை உபசரித்தல். அரி
குதிரை.

4. மகத் தரும் வாக்காற் போற்றிச் சுடர்வளர் முகத்தின்வன்னி,
யிகத்துற வழைப்பே னீயு மிவட்பல தேவ ரோடு
மகத்தினி லமர்க; பூசைக் கருக, போதாவோதாவா
யுகப்புற; உதவுவோய்ப்பொன், ரேற்றுவோ, யறிவீவாயே.

(இ-ள்.) ஜ்வாலையே முகமாகவுடைய அக்கினியே! பிர
ஜைகளைத் தரும் வல்லமைபொருந்திய ஸ்தோத்திரங்களால்
உன்னைப் போற்றிசெய்து இங்கு வரும்படி யழைப்பேன். நீயும்
இங்கு பல (பிற) தேவர்களோடு யாகத்தலத்தில் அமர்வாயாக.
பூஜிக்கத் தகுந்தவனே! நீ போதாவினது வேலையையும்
ஹோதாவினது வேலையையும் உகப்பாயாக (விரும்புவாயாக.)
வசவை அல்லது செல்வத்தை விசேஷமாகத் தருபவனே!
எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிப்பவனே! எங்களுக்கு அறிவை
பூட்டுவாயாக.—(எ-று.) போதா, பரிசுத்தஞ்செய்பவன். மண்.
1, சூக். 15, செய். 2 பார்க்க. ஹோதா, ஓதா, தேவர்களை

யழைப்பவன். யாகப்பிராமணர் 16 பேர்களில் இவர்கள் சேர்ந்தவர்கள். மகவுத்தரும் மகத்தரு மென்றாயது.

5. கவிகளிற் கவியே தேவ ருணவொடு முணர்வு சான்ற புவிமுதன் மறுக்களுக்காத் தேவரைப் பூசித்தாற்போ விவ ணிசத்தர லோதாவாய்க் களியியை சுருக்கையேந்தி நிவமுறு மங்கி யின்று நேடியே சுரர்ப் பூசிப்பாய்.

(இ-ள்.) கவிகளில் (மேதாவிகளில் அல்லது தீர்க்கதிரிசிகளில்) சிறந்த கவியே! அவிப்பொருள்களோடு மேதாவிகளாகிய ஆதி மறுக்களுக்காத் தேவர்களை பூசித்ததுபோல, இன்னும் அக்கினியே! ஸத்தியதரமான ஹோதாவாய் ஸந்தோஷத்தை யூட்டும் நெய்த்துடுவையைக் கையிலேந்தித் தேவர்களைப் பூஜிப்பாயாக.—(எ-று.) மறுக்கள், மனம் ஞானம் என்னும் பகுதியடியாகப்பிறந்தது; மனிதருக்கு மூல புருஷர்கள்.

வருக்கம் 24.

77. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூத்தம் 4.

5 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ராஹூகணன் கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

1. மரணமேயெம்பான்மன்னுந்தேவருக்குணவைசுவோன், மரணமில் ரிதவா னோதாவுத்தம யாக கர்த்தா தருண நல்லங்கி, யன்னாற் கெத்தகைய வி யளிப்பாம்? அரணமாத் தேவர்ப்போற்றுந்தேசவற்கெப்பணீவோம்?

(இ-ள்.) மரணதர்மத்தோடு கூடிய எம்மிடத்துப் பொருந்துந் தேவர்களுக்கு அவிபுணவைத் தருபவனும் மரணதர்மமில்லாத சத்தியவானும், ஹோதாவும், உத்தம யாக கர்த்தாவும் ஆகிய அக்கினிக்கு எம்மாதிரி (தருந்த) அவிப்பொருள்களை யளிக்கப் போகிறோம்? தேவர்களைப்போற்றி வணங்கும் தேஜோவானாகிய அவனுக்கு எத்தகைய ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைச் சொல்லப்போகிறோம்?—(எ-று.) ஹோதா, ஹோமஞ்செய்வோன்.

2. தகப்புரி மனிதனுக்காத் தேவரைத் தருபோ தன்னு கப்புறவவரையோரந்தே மனத்தினால் வணங்குவோன, மகத்தினிற் சுகத்தமத்தை மருவுவித் துண்மை நோக்கினிகத்துத் தெய்வங்களீட்டு மங்கியைத் துதித்துச்சேர்க்க.

(இ-ள்.) தக்க காரியங்களைச் செய்யும் மனிதனாகிய யஜமானனுக்காத் தேவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வரும்போது அவ் யாக கர்த்தா ஸந்தோஷப் படும்வண்ணம் அத் தேவரைத் தெரிந்து மனத்தினால் வணங்குவோனும், யாகத்தில் உத்தம ஸுகத்தை யுண்டு பண்ணுவோனும், யதார்த்தத்தைப் பார்ப்பவனும், இங்கு தேவர்களைக் கொண்டு வருபவனுமாகிய அக்கினியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து எதிர்முகப் படுத்துவீர்களாக.—(எ-று.) சுகத்தமம், உத்தமச்சுகம்; தரம் தமம் என்னும் சொற்கள் மத்தியம், உத்தம (comparative and superlative) அளவுகளை யுணர்த்தும். தீவிரம், தீவிரதரம், தீவிரதமம் என்பதுபோல்.

3. காரிய கர்த்தாச் சாது காலனு மவனே யாவான்; ஏரியல் நண்ப னென்ன வற்புதப் பொருளியைப்பான்; சீரிய லகத்தே தேவ சேவையைச் செய்வோர், முன்னர் கூரிய லவனை மேதத் தழைப்பரான் முதன்மை கூர்ந்தே.

(இ-ள்.) அவனே (அக்கினியே) காரியத்துக்குக் கர்த்தாவாம்; சாதுவுமாம்; எல்லாவற்றையும் உபஸம்ஹாரம் செய்யும் காலனு மாவான். மித்திரனைப்போல் அவன் அளவு கடந்த செல்வத்தைத் தருவான். தங்கள் கிருகத்தில் தேவ யஜனம் செய்யும் பிரஜைகள் அவனை முதலில் மூட்டி, முதலில் ஸ்தோத்திரங்களை யேற்க வருவாயாக வென்று அழைப்பார்கள்.—(எ-று.) உபஸம்ஹாரம் செய்தல், அழித்தல். சாது, ஸாது (dhu), ஸாத (dh) யிதா, காரியங்களை உற்பத்தி செய்பவ னென்பார் சாயணர்.

4. நரோத்தம னரர்க்க னெண்ணூர் நடுக்குற வுண்பானங்கி கரோத்தமவவியையெங்கடோத்திரங்களைக்கையேற்க உரோத்தமச் செல்வ ருண்டி யூட்டுறு மகக்கர்த்தாக்கள் வரோத்தம மறையோர்க்கொண்டு மஞ்செய்வோர் துதிபுமேற்க.

(இ-ள்.) மாந்தர்களிடத்து உத்தமமான நேதாவும் பகைவர் நடுக்கங்கொள்ளும்படி அவர்களை யுண்பவனும் (அழிப்பவனும்)

மண்டலம் 1. சூக்தம் 78.

ஆன அக்கினி எங்கள் கரங்களிலுள்ள உத்தம அவிப்பொருள் களையும் எங்கள் துஸ்தோத்திரங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். பலம்பொருந்திய உத்தமமான செல்வத்தை யுடையவர்களும், அவிபுணவை யூட்டும் யஜமானர்களும், சிரேஷ்டமான ரித்விஜர் களைக்கொண்டு யாகஞ்செய்விப்பவர்களுமான யாக கர்த்தாக்களின் ஸ்தோத்திரத்தையும் (அவ்வக்கினி) ஏற்கட்டும் அல்லது விரும்பட்டும்.—(எ-று.)

5. எக்கிய மிழைப்போன் சாத வேதஸனங்கி மேற்சொல் பொக்கமில் வகையே கோதமக் குடிப்பனவர் போற்றச் சொக்கமெய்தினனவர்க்குச் சோதியுமுணவுமீத்தான் ; மிக்கவெஞ்சேவையோர்ந்து வெண்டு மோக்கத்தைச் சேர்ப்பான்.

(இ-ள்.) யாகவானும், ஜாதவேதஸனுமான அக்கினி, மேலே சொன்ன பொய்மையில்லாத விதமாகக் கோதம வம்சத்திலுதித்த ரிஷிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப், பிரகாசத்தை (ஸோமத்தை என்பார் சாயணர்.) யடைந்தான். அக் கோதமர்க்கு அந்தப் பிரகாசம் பொருந்திய ஸோமத்தையும் அவிக்கான வுணவையும் தந்தான். எங்கள் து சேவையை யுணர்ந்து யாங்கள் விரும்பும் ஒக்கத்தை (புஷ்டியை) எங்களுக்குத் தருவான்.—(எ-று.) ஜாதவேதஸன், மண். 1, சூக். 44, செய். 1 நோக்குக. சொக்கம், வெளுப்பு. ஈண்டு ஸோமம் என்பார் சாயணர். ஒக்கம், வாழ்வு; புஷ்டி.

வருக்கம் 25.

78. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 5.

5 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்ரி. தேவதை: அக்கினி.

(வேறு.)

1. மன்னு தூர திருட்டி வயங்கியோய் ! பன்னினூர் பணைக் கோதமர் வேதஸ ! உன்னையே யா மடிக்கடி யுன்னியே துன்னு முன்னொளி தோன்றப் புகழுவாம்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

(இ-ள்.) விசேஷமாக எல்லாவற்றையும் பார்க்கத்தக்க தூர திருஷ்டி வாய்ந்தவனே ! ஜாதவேதஸனே ! கோதமர் உனக்காகப் பண் பாடினார்கள். அத்தகைய வுன்னை அடிக்கடி நினைத்து உன்னொளியைத் தோற்றும் புகழ் ஸ்தோத்திரங்களைக் கூறுவோம்.—(எ-று) கோதமன் பாடினான் என்பது மரியாதைப் பன்மையாக வந்ததென்பார் சாயணர். கோதமராகிய யாம் பண்ணைப் பாடிப் புகழுவோம் என்று ஒரே வாக்கியமாகக் கொள்வார் மேனாட்டாசிரியர். இச் சூக்தத்தின் பின்னிர்ண்டுகள் எல்லாப் பாட்டுகளுக்கும் ஒன்றே.

2. பொன் விரும்பும் புனிதனாங் கோதமன் மன்ன வுன்னைத் துதித்து வணங்கினான் ; உன்னையே யா மடிக்கடி யுன்னியே துன்னு முன்னொளி தோன்றப் புகழுவாம்.

(இ-ள்.) தனகாமியாகிய கோதமன் உன்னை ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து வணங்கினான். அத்தகைய உன்னையே யாங்களடிக்கடி நினைத்து உனது கீர்த்தியைத் தோற்றும் புகழ்களைக் கூறுவோம்.—(எ-று.)

3. பொன்னொளித்துப் புகழ்பெறு முத்தம னுன்னை யங்கிர னொத்து விரிப்பமால் ; உன்னையே யா மடிக்கடி யுன்னியே துன்னு முன்னொளி தோன்றப் புகழுவாம்.

(இ-ள்.) (உண்டிச்) செல்வத்தை யுத்தமமாக வளிப்பவனாகிய வுன்னை (அக்கினியே!) அங்கிரஸனைப்போலத் துதித்துக் கூறுவோம்.—(எ-று.)

4. மன்னுந் தாசரை யோட்டி மடிப்பவன் பின் விருத்திரற் கொல்லும் பெரியவன் உன்னையே யா மடிக்கடி யுன்னியே துன்னு முன்னொளி தோன்றப் புகழுவாம்.

(இ-ள்.) தஸ்யுக்களை ஓட்டிக் கொல்பவனும், விருத்திர ஹந்தாவுமாகிய உன்னையே யாங்கள் அடிக்கடி நினைத்து, உனது கீர்த்தியைத் தோற்றும் புகழ்மொழிகளைக் கூறுவோம்.—(எ-று.) விருத்திரஹந்தா, விருத்திரனைக் கொல்லுபவன். இது இரத்திரனையும் அக்கினியையும் ஒன்றுபடுத்தினார்.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 79.

5. மன்னு மங்கியைத் தேன்றுளி வார்த்தையாற்
பின்னிராக் கணர் துதி பேசினும்;
உன்னையே யா மடிக்கடி யுன்னியே
துன்னு முன்னொளி தோன்றப் புகழுவாம்.

(இ-ள்.) ராஹுகணாகுசிய (ராஹுகணன் புத்திராகுசிய) யாம் (கோதமன் என்றபடி) அக்கினியின் பொருட்டுத் தேன்று ளிக்கும் இனிய வசனங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்தோம். உன் னையே யாங்கள் அடிக்கடி நினைத்து உனது கீர்த்தி தோன்றும் வண்ணம் புகழுவோம்.—(எ-று.) ராஹுகணன், தத்திதப் பிரத்யயம். ராஹுகண ரென்றது மரியாதைப் பன்மை.

வருக்கம் 26.

79. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 6.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-3 த்ருஷ்
டுப், 4-6, உஷ்ணி, 7-12 காயத்ரி. தேவதை: அக்கினி.

(வேறு.)

1. இரணியகேசமுள்ளானெழிலியைச்சுவிப்பிப்பான் வல்,
விரைகதி வாயு போல்வான், மேகநீ ரிழியு மாறு
நிரைபெறுசோதித்தாயனிலைபிழிமழையை யோர்வான்;
தரைபுகழ்கருமெய்ம்மைத்தையல்போன்றறியாவைகல்.

(இ-ள்.) பொன்மயமாக விளங்கும் (சிவந்த சோதியாகிய) கேசத்தோடு கூடியவனும், மேகத்தைக் குலுக்கிவிடுவனும் வல்விரைவிற் செல்லும் வாயுவைப்போல ஓடும் (கொடி மின்ன லாகிய) சோதியுள்ளவனும், மேகத்திலிருந்து ஜலம் கொட்டுவ தற்காகச் சுத்தமான சோதியோடு கூடியவனுமான அக்கினி மழை பெய்யுந் தன்மையை யுணர்வான். கீர்த்தி பொருந்திய கர் மங்களைச் செய்யும் ஸத்தியவதிகளாகிய ஸ்திரீகளைப்போல உஷஸுக்கள் அம் மழை பெய்யுந் தன்மையை யறியமாட்டா. —(எ-று.) இது வைகலு (உஷஸு) க்கு நிந்தையாகாது. நிந்தா ரூபமான ஸ்துதியாம். ஏன்? பேதமையென்பது மாதர்க்கணி கலமானது பற்றி. மேலும் அக்கினியின் ஞானத்தை யுயர்த்த

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

வந்ததேயன்றி வைகலை இழித்துக் கூறவந்ததல்ல வாதலினென் பார் சாயணர். இச்செய்யுள் வித்யுத் (மின்னல்) தாகிய அக்கினி யைப் புகழ்ந்தது.

2. கொன்பெறு மருதரோடு கருநிறக் கொண்மு வார்த்த
வுன்கதிர்ச் சிறைகளென்று நீரொழுகுற வடிப்ப;
பின்பிவட சுகத்தை யூட்டி மன்னுறு பேனத் தண்ணீர்
நன்னய மழையின் வீழ்வ; நடுக்குறவொலிப்ப மேகம்.

(இ-ள்.) அழகிய மருத்துக்களோடு கூடி உன்னுடைய கதிர்களாகிய பற்கள், என்றும், கறுப்பு நிறமுள்ள மேகமா னது சப்திக்க, அம் மேகம் மழையைப் பெய்யும்படி அடிக்கும். அப்பொழுது ஸுககாரியாகிக் காந்தியும் நுரையும் பொருந்திய தண்ணீர் மழையாகக் கீழ் விழும். மேகம் பலரும் நடுங்கும் படி சப்திக்கும்.—(எ-று.) பேனம், நுரை.

3. இவன்றண்ணீர்ச் சாரந்தன்னு லுலகைமேலெடுத்துநோ
யிவனுறுத்தமப்பாதைக்கண்டத்தியே விழையுங்காலத்
தவறுறு வகை மேகத்தின் கருப்பையைச் சார் துவக்கை
யிவர்வர் மித்திரன் வருண னரியமா மருதர் கூடி.

(இ-ள்.) இவ்வக்கினி தண்ணீரின் சாரத்தினால் உலகை வளம்பெறச் செய்து அவ் வுலகத்தவரை (ஸ்நாநபானுதி) யுத் தமமான வழிகளில் நடக்கும்படி செய்யும்பொழுது மித்திர னும், வருணனும், அரியமாவும், மருத்துக்களுந் கூடி மேகக் கருப்பத்தின் மேற்புரையைக் கிழித்துவிடுவார்கள். (மழை பெய்விப்பார்கள்).—(எ-று.) மித்திரன் பகற்கும், வருணன் இரவுக்கும் அபிமானி தேவதைகளாம். இவர் உலகை நடத்தி, ரிதத்தைக் காப்பவர், உண்மைக்கும் ஒளிக்கும் நாயகர்கள். அர்யமா அல்லது அர்யமான் துவாதச ஆதித்தியர்களில் ஒரு வன். காலே மாலே ஸந்திகளைக் காப்பவன். அதனால் மித்ர வருணர் களோடு சேர்த்து வணங்கப் பெறுவான். மருத்துக்களைப்பற்றி மண். 1. சூக. 4, செய். 3-ற் பார்க்க. 'மழையின்றி மாநிலத் தார்க்கில்லை.' 'சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம், வறக்கு மேல் வாடோர்க்கு மீண்டு,' என்பவை கருதத்தக்கன.

(வேறு.)

4. வலியின் மகனே! மலியா முதல்வ!
நலவில் பிறவி நலமோர் பவனே!

மண்டலம் 1. குத்தம் 79.

தலமா ருணவைத் தருநல் லெரியே !
வலமார் புகழை மருவித் திடலே.

(இ-ள்.) பலத்தின் புத்திரனே ! நிறைந்த பசுக்களுக்குத் தலைவனே ! ஜாதவேதஸனே ! உண்டிப் பொருள்களைத் தரும் ஈசானாகிய அக்கினியே ! பலம் நிறைந்த கீர்த்தியைத் தருவாயாக.—(எ-று.) சாயணர் ச்ரவம் என்பதற்குப் புகழையென ஒரு உணவை யென்பார்.

5. ஒளியிந்தனவா னுறுதிப் பொருளோன்
நளினக்கவி நன்னய வேத்துரியோன்
அளிகொள் பலவாநந வங்கியெமக்
களியில் பொரு ளன்ன மெடுத்தெரிக.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கும் இந்தனங்களோடு கூடியவனும், உறுதியைத் தரும் செல்வத்தோடுகூடியவனும், கவியும் (மேதாவி அல்லது கிராந்ததர்சியும்,) நல்ல ஸ்துதிகளால் ஏத்துதற்குத் தக்கவனும், (பலரும் போற்றப்) பல முகங்களோடு கூடியவனுமான அக்கினி குற்றமற்ற பல பொருள்களோடு கூடிய அன்னத்தைத் தரும்வண்ணம் எரியட்டும்.—(எ-று.) இந்தனம், ஸமித்துமுதலிய விறகுகள். சுவி யென்பதும், **Hebrew** வில் **Prophet** என்று பொருள்படும் சொல்லும் ஒரு பொருளான.

6. இரவும் பகலுந் தனியே யெரிக ;
தரமில் பகைவர் தமையோட்டுகவே ;
நிரைகூர்ம் பல்வி னிறையு மெரியே !
யிருள்கூர் நிகிதர்ச் சுடவெவ வேறே.

(இ-ள்.) கூர்மையான பல் வரிசைகளோடு நிறைந்த அக்கினியே ! இரவிலும், பகவிலும் ஒப்பற்று எரிவாயாக. ராகுஷஸாதி பகைவர்களை யோட்டுவாயாக. அவ் விராட்சதர்களைத் தனித் தனியே சுட்டெரிப்பாயாக.—(எ-று.) திக்ம ஜம்ப: கூரிய பல்லோடு கூடியவன் என்பது பொருள்; அக்கினிச் சுவாலைகள் கூர்த்துத் தெரிவதால் அக்கினிக்கு வந்த பெயர்.

வருக்கம் 27.

(வேறு.)

7. எக்கருமங்க டம்மிலு மேத்துறு
மக்கினி யுனைக் காயத்திரி யறைந்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

தொக்க யாங்க ளுவப்பிற் றுதிக்கும்போ
தக்கணமே யுதவி யளிக்கவே.

(இ-ள்.) எல்லாக் கருமங்களிலும் துதிக்கப்படுபவனே ! அக்கினியே ! உன்னைக் காயத்ரிச் சந்தலாலான சூத்தங்களால் யாங்கள் துதிக்கும்போது நீ உனது உதவிகளால் எங்களைக் காப்பாற்றுவாயாக.—(எ-று.)

8. இன்மை நீக்கு மியைவலிப் பொன்னினைத்
தின்மை யாளர் செருவிற் றொடாததை
நன்மை மிக்கதை நாடி யெங்கட் கங்கி
வன்மை சேர மகிழ்ந்தளி யென்றுமே.

(இ-ள்.) தரித்திரத்தை நீக்கும் வலிமை பொருந்திய தனத்தை, திமை செய்பவர்களாகிய பகைவர்கள் எந்த யுத்தத்திலும் தொடமுடியாததை, வரேண்யமானதை, அக்கினியே, நீ தேடி யெங்களுக்குப் பலம் பொருந்தும்படி யளிப்பாயாக.—(எ-று.)

9. ஆயு ளோங்கிட வெங்களை யோம்பலோ
டேயு மின்பமு மெண்ணரு ஞானமும்
ஈயு நற்றன மக்கினி யெங்களுக்
காயுண் முற்றுமவாழ் வோங்க வளிக்கவே.

(இ-ள்.) அக்கினியே ! எங்களுக்கு ஆயுள் விருத்தியாகும் வண்ணம் எங்களைப் பாதுகாத்துச் சுகத்தையும், நல்ல ஞானத்தையும் தரும் தனத்தை எங்களுடைய ஆயுட்கால முழுவதும் வாழ்வு சிறந்து நிற்கும் விதமாக வளிப்பாயாக.—(எ-று.)

10. செல்வ நாடுஞ் செறிமனக் கோதம
எல்வளக் கொழுந் தேற்ற வங்கிப்பொருட்
டொல்லுந் தூய்மை யுயர்குண வாசகஞ்
சொல்லும் பண்ணைத் தொடுத்துத் தருகவே.

(இ-ள்.) செல்வத்தை விரும்பும் மனநிறைந்த கோதமனே ! ஒளி மிகுந்த கொழுந்துகளோடுகூடிய அக்கினியின் பொருட்டு அக்கினியின் உயர்ந்த குணங்களை யெடுத்துரைக்கும் சுத்தமான வாசகங்களாற் சொல்லும் பண்களைப் பாடித்தருவாயாக.—(எ-று.) திக்மசோச்சிஷ: கொழுந்துவிட்டெரியும் சோதி யோடு கூடியவன்.

11. சேய்மை யண்மை செறிந்தெமை வாட்டத்தி
னோய்மை செய்திடு ரொய்ய பகைஞர்கள்

வாய்மையாக நலிவுறல்; எங்களைத்
தூய்மை யங்கி சுகமுற வோம்பவே.

(இ-ள்.) தூரத்திலும், சமீபத்திலுமிருந்து எங்களை ஹிம்
சிக்கும் சத்துருக்கள் உண்மையாகவே நாசத்தை யடையட்டும்.
அக்கினியே, எங்களுக்குச் சுகமுண்டாகும்படி எங்களை வளர்ப்
பாயாக.—(எ-று.)

12. ஆயிரக்கணன், அங்கி, அரக்கரைப்,
பாய பார்வை பரந்தவன், ஒட்டுவான்;
தூய தேவரைக் கூட்டுந் துணைவனாய்
ஏயு மெம்மறை யேற்றவன் போற்றுவான்.

(இ-ள்.) ஸஹஸ்ராக்கூலும், ஒரே பார்வையில் எல்லாவற்
றையும் பார்க்கக்கூடியவனுமான அக்கினி ராகூஸர்களை யக்ஞ
தலத்தினின்றும் ஒட்டிவிடுவான். எமது உக்தங்களை யேற்குமவ்
வக்கினி ஹோதாவாய் (தேவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வருபவ
னாய்)த் தேவர்களைத் துதிக்கிறான்.—(எ-று.)

வருக்கம் 28.

80. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 7.

16 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ராஹுலகணன் கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்:
பங்கி. தேவதை: இந்திரன்.

(வேறு.)

1. உத்தம வலியோய்! சம்ப முயர்த்தவ வுணமறையோன்,
மத்தநம் சோம முண்டிவ் வகையுனைக் கீர்த்தி தோன்ற
வைத்தனன்; நீயு முன்றன் வலியினு லகியை யென்று
மித்தரை யிடர்ப்படுத்தா தேகென விறையி னோட்டிச்
சுத்தமாக்கினை புவியைச் சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) உத்தமமான பலவானே! வச்சிரியே! பிரஹ்மங்
களை (மறைகளை)க் கூறுவோனான பிராஹ்மணன் மதத்தைத்
தரும் சோமத்தைக் குடித்து இம்மாதிரியாக உனது கீர்த்தி
விளங்கும்படி உன்னைச் சிறப்பித்தான். நீயும் உன் வலிமையி
னால் 'பூமியைத் தொந்தரவு செய்யாதபடி ஒடுவாயாக' என்று
விருத்திரனை (அகியை) விரட்டிவிட்டு உனது சொந்தத் தலைமை

யினை யெல்லாருக்கும் பிரகடன (விளம்பர)ப் படுத்திக்கொண்டு
பூமியைச் சுத்தப்படுத்தினை.—(எ-று.) அர்ச்சித்தல், ஈண்டு
பிரகடனம் செய்தல், அல்லது விளம்பரம் செய்தல். அகி,
விருத்திரன்.

2. பெருக்கெடுத்தொழுகுஞ் சோமம் பெருமதம் விளைக்குஞ்சாறு
செருக்கொடு சேனந் தந்த சுதையினை மாந்த மத்தம்
வருத்தியது, அசனிவாயந்தோய்! அந்தரநீர்க்கணினின்றும்
விருத்திரன் றனைவெருட்டிவெருண்டிடர்செய்யெலென்று
தூரத்தினை கொன்றாயுன்றன் சுயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) வச்சிரத்தோடு கூடியவனே! பெருக்கெடுத்து
ஒழுகுவதும், மதத்தை விளைவிப்பதும், சேன (பருந்து) வரு
வோடிருந்த காயத்ரி கொண்டுவந்து கொடுத்ததுமான சோமச்
சுதை உனக்குக் களிப்பை யூட்டிற்று. உன்னுடைய தலைமை
யை யாவர்க்கும் விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டு, அந்தரிட்சத்தி
லுள்ள நீரிவிருந்தும் விருத்திரனை நீ தூரத்திக் கொன்றாய்.—
(எ-று.) “அக்கினி ஸோமர்களே! உங்களுள் அக்கினியை மாத்
ரிச்வான் விண்ணினின்றும் கொண்டுவந்தான். சோமனைச் சேனப்
பட்சி யுருவத்தோடு கூடிய காயத்ரி பெரு மலையின் மேலுள்ள
ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தான்.” என்
பது மண். 1, சூக். 93, செய். 6ல் சொல்லப்படுகிறது. சேனம்,
ச்சேந: சம்ஸநீயகதிமான், புகழத்தக்க வேகத்தோடுகூடிய
வன் என்பது பொருள். அதாவது கருடனும்.

3. முந்துறச் சிறப்பிற் செல்க; முட்டுக வொன்றார் தம்மை
நிந்தனை படைத் தன்னாரும் நிலையழிந் தேகுமாறு;
சந்திசெய்தெதிர்க்கவுன்றன்சம்பமுமடங்காவாற்றம்(று);
இந்திர, வுன்மொயம்பாண்மையிரிப்பதாம்; எழிலிவாட்டிச்
சந்தரநீரைக் கொள்க சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! நேராகச் செல்லுக; சிறப்புப்பொருள்
தும்படி பகைவர்களை முன்னிடுக. அவர்கள் நிலை கெட்டழியு
மாறு அவர்களைச் சந்திசெய்து எதிர்ப்பாயாக. உனது வச்சி
ராயுதம் அடங்காத வல்லமையுள்ளது. உனது பலமும் ஆண்மை
யுள்ள புருஷர்களை யடக்க வல்லது. உன்னுடைய சொந்தத்
தலைமையை விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டு, விருத்திரனாகிய
மேகத்தை வாட்டி நீரைப் பெறுவாயாக.—(எ-று.)

4. பூமியின் மேலும் வேந்தே பொடித்தனை யந்தரத்தும்
நாமற வழித்தாய் நன்னர் விருத்திரன் றனை நாயிக்;

காமுறுசீவ னேம்புங் கடியெய லுதகம், கூறி
யேமுறு மருதர் சூழ வியைந்ததைக் கீழ்நோக்குற்றுச்
சோமரின் றொழுகுனிப்பாய் சயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! விருத்திரனை நீ பூமியின்மேலும்
கொன்றனை, ஆகாயத்திலுங் கொன்றனை. உனது சொந்த மேன்
மையை எண்ணிப் பிரகடனஞ் செய்து கொண்டு, பிராணிகளைப்
பாதுகாக்கும் தண்ணீர் (கூட்டமாகக் களிக்கும்) மருத்துக்க
ளோடு கூடியதை ஆகாயத்தினின்றும் விழும்படி செய்வாயாக.
-(எ-று.) கடியெயலுதகம், மழை நீர். அந் நீர் மருத்துக்களோடு
கூடியது. லோமம், ஆகாயம். வேந்தன் என்னுஞ் சொல் இந்
நூல் முழுவதும் இந்திரன் என்னும் பொருளிலேயே வரும்.

5. கோபங் கொண்டவனும் வெந்தன் கொதித் தெதிரியின் மேற்பாய்ந்தே
யாபங்க ணா திக்கு மகன்று கீழொழுகுமாறு
தாபங்கொ ணடுக்கஞ் சாலத் தாங்கிய விருத்திரன்றன்
பாபங்கொ ளறுவி னேங்கி வச்சிரப் படையி னன்னான்
சோபங்கொண்ட டழியக் கொன்றான் சய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) கோபங்கொண்ட விர்திரன், தனது சொந்தப்
பெருமையெல்லார்க்குந் தெரியும்படி செய்து கொண்டு, மழை
நீர் நாலா பக்கங்களிலுஞ் சிதறிக் கீழ் விழும்படி, நடுக்கத்திற்
பொருந்திய விருத்திரனது தாடையில் தனது வச்சிராயுதத்
தால் அவனழியும்படி யடித்துக் கொன்றான்.—(எ-று.) ஆபம்,
நீர். வேந்தன், இந்திரன். அறு, ஹறு, கதுப்பு, தாடை.

வருக்கம் 29.

6. கணுக்க ணூறுள்ள தண்டம் வச்சிரங் கையிற் றுங்கி
யணுக்களாப்பொடிக்கின்றனால் விருத்திரன் கனத்தடித்தே
வணக்குறு போற்றி கூறு மாற்றத்திற் கழி மகிழ்ச்சி
யிணக்குற நின்ற வேந்த னியைக்கின்றான் றேழர்க்காகச்
சணக்குறவனமார்க்கத்தைச் சயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரன் நூறு கணுக்களோடுகூடிய ஆயுத
மாகிய வச்சிரத்தினால் விருத்திரனது கன்னத்தி லடித்து
அவனைத் துகள்படுத்துகிறான். பின்னும் அவன் தனது சொந்
தத் தலைமையைப் பிரகடனஞ் செய்துகொண்டு, வணக்கத்
தோடு கூடிய ஸ்தோதாக்கள் கூறும் ஸ்துதிகளில் மிகவும்
மகிழ்ந்து தனக்குச் சமானமான தோழர்களெனச் சொல்லப்
படும் அந்த ஸ்தோதாக்களுக்கு வேண்டிய அன்னம் கிடைக்கும்

வழியை இச்சிக்கிறான் (தேடிச் சேர்க்கிறான் என்றபடி.)--(எ-று.)
கனம், கன்ன மென்பதின் இடைக் குறை. அனம், அற்றே,
அன்ன மென்பதன் இடைக்குறையாம். போற்றி, ஸ்தோத்
திரஞ்செய்பவன். இச் சொல் மலையாளத்தில் போத்தி என
வழங்கும். சணக்கம்-வாட்டம், குறைவு. சணக்குற மார்க்கம்
குறையாத வழி. வச்சிராயுதம் நூறு கணுக்க ளுள்ள தென்
பது இதறும் போதரும்.

7. மேக வாகனனும் வேந்தே குவிச வெப்படையா யுன்றன்
சேகுறு திறமையொன்றர் செகுக்கலாவலிமைத தாமால்;
ஏகமா மாயை சான்றே யுலகினுக் கிடுக்க ணூட்ட
வேகும்மிருகந் தன்னையெண்ணுமுன் மாயை தன்னார்
சோகமாந்தர முடித்தாய் சயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) மேக வாகனனாகிய இந்திரனே! வச்சிராயுதத்தை
யுடையவனே! உனது வீரியமானது பகைவரா லழிக்க முடி
யாததாம். (அந்த வீரியத்தைக் கொண்டேதான்) உனது
சொந்த மேன்மையைப் பிரகடனம் செய்து கொண்டு, மாயை
மிருகந் து உலகத்துக்கு உபத்திரவத்தைச் செய்யு மந்த மிருக
ரூபத்தோடு தோன்றிய விருத்திரனை உனது மாயையினுற்
கொன்றாய்.—(எ-று.)

8. இந்திர வுன்னு லேவும் வச்சிரம் பலவா யோங்கி
யந்தரத் தடைபட்டுள்ள வாறுகள் பதிறொன்பானுஞ்
சிந்துற வடித்த; உன்றன் வீரியஞ் செயிக்கொணுதால்;
முந்துறு முன்கையாற்றல் மொழியுறுந் தன்மை சாராச்
சந்தரப் பெருமைத்தைய சயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உன்னால் வீசப்படும் வச்சிராயுதங்
கள் பலவாக நிறைந்து அந்தரத்தில் அடைபட்டுள்ள தொண்
ணூறு நதிகளையும் மழையாகக் கொட்டும்படி யடித்தன.
உனது வீரியமானது மகத்தானது அல்லது பிறரார் சயிக்க
முடியாதது. உனது சொந்த மேன்மையைப் பிரகடனஞ்செய்து
கொண்டுள்ள, உனது கைகளின் வல்லமை சொல்ல முடியாத
தாம்.—(எ-று.)

9. ஆயிரம் பேர்க ளொன்று யணைந் தருச்சிக்கின்றரால்;
மேயபே ரிருபதின்மர் வேண்டி யெக்காலும் போற்றைப்
பாயபேரொலியினுர்த்தார்பகர்ந்தனர் பதிறுப்பத்துக்
காயன விருடி மார்க் ளடிக்கடி; இந்திரற்குத்
நூயநன்மறை நூக்கிற்றும் சயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) ஆயிரம்பேர் இந்திரனிடத்து ஒன்றாகக்கூடியருச்சிக்கின்றார்கள். யாகத்திற் பொருந்திய இருபதுபேரும் எல்லாவிடத்தும் சூழ்ந்து ஸ்திரீதாத்திரம் செய்தனர். அடிக்கடி நூறு (நூற்றுக்கணக்கான) ரிஷிகள் அவனுடைய புகழைக் கூறினார்கள். இந்திரனுக்காகப் பிரஹ்மங்கள் (மந்திரங்கள், அவிபுண வென்பார்சாயணர்) அவனது சொந்த மேன்மையைப் பிரகடனஞ்செய்து தூக்கப்பட்டன.—(எ-று.) 20 பேர் 16 ரித் விஜர்களும், யஜமானனும், அவன் பத்தினியும், ஸைஸ்யனும், சமிதாவுமாக இரு பதினமராம். ஸைஸ்யன், பிழை திருத்துவோன். சமிதா, யாகப் பசுவைக் கொல்வோன்; தூக்கிற்று செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்தது.

10. விருத்திரன் பலத்தை வேந்தன் வெட்டினான்; படைக்கலத்தை யுருத்தெழுந்தன் படையா லொழித்தான்; அவனவ் வாண்மை பெருத்த தன்மையதால்; பேசின் விருத்திரன் றன்னைச்சால் வருத்தியேகொன்றான்; அன்னான் வலியினூற் றகைத்த நீரைத் தூத்தியே கட்டவிழ்த்தான் சுயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) விருத்திரனுடைய பலத்தைத் (தனது பலத்தினால், இந்திர னழித்தான். அவனது ஆயுதத்தைத் தனது ஆயுதத்தாலொழித்தான். அவ் விந்திரனுடைய பும்ஸத்துவம் (ஆண்மை) மகத்தானது. விருத்திரனைக் கொண்டு தனது சொந்த மேன்மையைப் பிரகடனஞ்செய்து கொண்டு, அவன் அடைத்து வைத்திருந்த நீரை யவிழ்த்துவிட்டான்.—(எ-று.) அவன் ஆறன் றொகை.

11. பொச்சமில் பெருமை சார்ந்த புவியொடு வானிரண்டு மச்சமுற் றுனது கோப மாற்றலா ததிரந்த வைய, வச்சிரப்படையோய், சூழ்ந்தமருத்துவர் துணைகொண்டீளோய், நச்சுறு மிந்திரா நீ நண்ணுமுன் வலியாற் பாம்பைத் தூச்சமாய்க்கொன்ற போதுன்சுயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) வச்சிராயுதந்தரித்தவனே! மருத்துக்களுடைய துணை வாய்ந்து அவர்களால் சூழப்பட்டவனே! இந்திரனே! நீ உனது சொந்த ஆதிபத்யத்தைப் பிரகடனஞ்செய்து உனது பலத்தினால் விருத்திரனாகிய பாம்பைக் கொன்றபொழுது மகத்துவத்திற் சிறந்த வானம் பூமிகள் உனது கோபத்தைக் கண்டு பயந்து நடுக்கமுற்றன.—(எ-று.)

12. கடகடவென வசைத்து விருத்திரற் கலக்குங் காலும் இடியி னிந்திரன் முழக்க மிழைத்த வப்போது முள்ள நடுநடுங்கிலன்; அவன்ற னன்னய வயத்தா லான கொடுவலிக் குலிசங் கூர்க ளாயிரங் கொண்டு வெட்டத் துடிதுடித்தன னகியுஞ் சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இந்திரன் விருத்திரனைக் கடகடவென அசைத் தாட்டினபோதும், இடிபோலப் பெரு முழக்கஞ் செய்த போதும் விருத்திரன் பயப்படவில்லை. இரும்பினாலான அவ் விந்திரனது வச்சிராயுதம் அவ் விந்திரனது சொந்த ஆதிபத்தியத்தைப் பிரகடனஞ்செய்து ஆயிரங் கூர்கொண்டு அகியை (விருத்திரனை) வெட்டிற்று. (அப்பொழுது நடுங்கினான்).—(எ-று.) 'துடிதுடித்தன னகியும்' என்றது வடமொழி மூலத்திலில்லை.

13. அசனியை யுருப்படுத்தி, யணி முரட் குலிச மென்னும் வசையிலாயுதமேயாகவணந்துபின்னெதிர்த்தோர்கொல்லும் பசையிலா வகியைக் கூடப் பரந்திட வமைத்தபோது நசையி னுன்வலி நாகத்தே விருத்திரன் றனை நலிக்கச் சுச வியாபக மெய்திற்றுச் சுயவிறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) இடியை யுருப்படுத்தி வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதமாகச்செய்து, பின்னர் எதிர்த்தவர்களைக் கொல்லும் அகியாகிய விருத்திரனையும் பரந்து நிற்கும்படி செய்தபோது, உனது பலமானது உனது சொந்த ஆதிபத்யத்தைப் பிரகடனஞ் செய்து கொண்டு, ஆகாயத்தினிடத்து விருத்திரனைக் கொல்லச் சுயவியாபகத்தை யடைந்தது.—(எ-று.) அஹிம், ஆக த்யஹந்தாரம் என்பார் சாயணர். பிரகடனஞ்செய்து அடைந்தது என்க. சுச, சுசுவென எதுகைக்காக வந்தது.

14. அத்திரிப் படையைத் தாங்கி யணிபெறு மிந்திரா வுன் சத்த மிக்கோங்குஞ் சிங்க நாதங் கேட் டசரத்தோடு தத்து சங்கமங்கள் சார்ந்த விவ்வுல கதிரந்த தைய; ஒத்த மீப்பயத்தி னுன்றன் கோபத்தாற் றவட்டாகூடத் தொத்து கம்பனத்தை யுற்றான் சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) அத்திரிப்படை (வச்சிராயுதம்) தரித்தவனே! இந்திரனே! உனது லிம்ஹ நாதத்தைக் கேட்டு ஸ்தாவர ஜங்க மங்களிரண்டும் நடுங்கின. உனது கோபத்தாற் பயப்பட்டு (வச்சிராயுத்தை யுருப்படுத்தின) துவஷ்டாகூட உனது சொந்த

மண்டலம் 1. சூக்தம் 80.

ஆதிபத்யத்தைப் பிரகடனஞ்செய்து, மிகவும் நடுங்கினான்.—
(எ-று.) கம்பனத்தைத் தொத்துற்றான் எனக் கூட்டுக.
துவஷ்டா வச்சிராயுதத்தைச் செய்தவனென்றதை மண். 1,
சூக்த. 32, செய். 2-ல் பார்க்க.

15. வீரியந் தன்னி நெங்கும் வியாபனஞ் செய்யும் வேந்த
னேர வேறொருவன் றன்னை யெம்மதி தன்னி நேடி
யோரலம்; தூர தேசத் துறைபவ ரறிவார் யாரே?
சாருறு மவற்கு வன்மை சம்பத்தும் விளங்கத் தேவர்
தூரியச் செயலுமிட்டார் சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) தனது வீரியத்தினால் எங்கும் வியாபிக்கும் இந்தி
ரணப்போல வேறொருவனை யெமது புத்தியிற் நேடி யறிகிலம்.
தூர தேசத்தி விருப்பவர்களில் யாரறிவார்கள்? (ஒருவரும்
அறிய மாட்டார்களென்றபடி.) அவனுக்குப் பலமும் செல்வமும்
விளங்கும் வண்ணம் வீரியம் பொருந்திய படைத்தொழிலையும்
(அதாவது போர்க்கன்மத்தையு மென்றபடி.) தேவர்கள் அளித்த
னர், அவனது சொந்த ஆதிபத்தியத்தைப் பிரகடனஞ்செய்து.
—(எ-று.) தூரியம், ஆயுதப் பொது, தூரியச் செயல் ஆயுதங்க
ளோடு செய்யும் போர்க்கன்மம்.

16. யாவர்க்குந்தந்தையென் னுமனு, வதர்வணன், அவன் றன்
பாவக மகன் தத்யச்ச நெனு மிவர் பழக்கமாக
வோவறச் செய்த கன்ம மொன்றல வவற்றில், பண்டு
மேவுறுவதுபோற் போற்று முண்டியும் பிற வெலாமுந்
துவிய லரிக்கியைந்த சுய விறைமையை யர்ச்சித்தே.

(இ-ள்.) பண்டைக் காலத்து (வஸிஷ்டர் முதலியோர்
செய்த) கர்மங்களில் கூறப்பட்ட மறையும் கொடுக்கப்பட்ட
அவியும் இந்திரனை யடைந்ததுபோல, எல்லாருக்கும் பிதா
வாகிய மதுவும், அதர்வணனும் அவனது பரிசுத்தமாகிய புத்திர
னான தத்தியச்சனும் என்னுமிவர்கள் செய்த கர்மங்கள் பலவற்
றினும் சொல்லப்பட்ட போற்றுக்களும் (ஸ்தோத்திரங்களும்
தரப்பட்ட அவிப்பொருள்களும் அவனது சொந்த ஆதிபத்தி
யத்தைப் பிரகடனஞ்செய்து கொண்டு, அரி (இந்திரனை) யை
யடைந்தன.—(எ-று.) அதர்வணன் ஒரு ரிஷி, இவன் முதன்முதல்
அரணி கடைந்து அக்கினியைப் பெற்றுத் தேவர்களுக்கு
ஸோமமும், ஸ்தோத்திரங்களும் அளித்தவன். அவனது
புத்திரன் தத்யச்சன்; இவனுக்குத் ததீசி (ch) என்று ஒரு
பெயருமுண்டு. இவனது விருத்தார்தம் மண், 1, சூக்த. 48, செய்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 5.

13-ல் சொல்லப்படும். 'சுயவிறைமையை யர்ச்சித்தே' என்ற
சொற்றொடரைப் பாட்டுகளில் வாய்ப்பக் கூட்டுக. அரி,
இந்திரன்.

வருக்கம் 31.

ஆகச் செய்யுள் 154.

ஐந்து அத்தியாயங்களுமாகச் செய்யுள் 862.

இவ் வத்தியாயத்தில் 185 இருக்குக்க ளாயினும் 65 முதல்
70 வரையிலு முள்ள சூக்தங்களில் இரண்டு ரிக்குக்களுக்கு ஒரு
செய்யுள் வீத மேற்பட்டதால் இவ் வத்தியாயத்தின் செய்யுட்
கள் நூற் றமைப்பத்து நான்கே யாயின.

5-ம் அத்தியாயம் முற்றும்.

தமிழ் ரிக்வேத ஆசிரியரது

சத்திரிபாதக் கோவை சூ.	0—8—0
கந்தரநூபுதி கூடார்த்ததீபிகை உரை....	சூ.	1—0—0
கிருஷ்ணராஜ தந்திரம் சூ.	0—8—0
இந்து மத வினாவீடை (தமிழ், தேலுங்கு, ஹிந்தி)	}.... சூ.	0—10—0

மண்டலம் 1. சூத்தம் 81.

6-ம் அத்தியாயம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் 32 வருக்கமும், 14 சூத்தமும், 163 இருக்குக்களு முள்ளன.

81. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூத்தம் 8.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ராஹுகணன் கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: பங்க்தி. தேவதை: இந்திரன்.

1. விருத்திரற் கொல்லுவோனா மிந்திரன் மதத்தைமேவி விருத்திரசார் வலியையேற்று, மகத்தினை விளக்குமாந்தர், பெருத்திடச் செய்தார்; அன்னொன்றையே பெருத்தபோரில் வருத்திய சிற்றுழுவில் வருகெனக் கூவுவோம் யாம்; உருத்தெழு சங்கிராமத் துவனமைப் புரக்க நன்கே.

(இ-ள்.) விருத்திரஹந்தாவாகிய இந்திரன் மதங்கொண்டு வளரும் பலத்தைப்பெற்று மகத்துவ மடையும்படி யாகம் ஆற்றும் ரித்விஜர்கள் செய்தார்கள். அவனையே பெரிய யுத்தத்திலும் சிறு பூசலிலும் யாங்கள் துணைக்கழைப்போம். யுத்தத்தில் அவன் நம்மை நன்றாகப் பாதுகாக்கட்டும்.—(எ-று.) உழிவு சண்டை அல்லது பூசல்.

2. ஒருவனையேனும் வீரவொரு பெருஞ்சேனை யொப்பாய்; பாதனந்தன்னை யென்றும் பகைவரின் மெடுத்தீவாயால்; உரமிலானென்னு முன்னைத் துதிப்பவன் நனைப்பலத்தின் விரவுறவிடுப்பாய்; சோமவெக்கியன் விழையும் பொன்னைத் தாமுறவளிப்பாய்; உன்றன் ருன மட்சயப்பொனாமே.

(இ-ள்.) நீ யொருவனே யாகிலும் ஒருபெரிய சேனையை யொத்து நிற்பாய். பிறரது செல்வத்தைப் பகைவர்களிடத்தினின்றும் பறித்துத்தருவாய். வலிமை யில்லாதவனும் உன்னைத் துதிப்பவனைப் பலவானாக வாக்குவாய். சோமாபிஷ்வஞ்செய்யும் யஜமானன் விரும்பும் செல்வத்தை நன்றாகக் கொடுப்பாய். உனது தானமும் மிகப்பெரியதாம் அல்லது அட்சயமானதாம்.—(எ-று.) அட்சயம், குறைவற்றது.

3. எழுந்தபோர்தம்மில் யாவ வெனதிரியை வெல்வானன்றாற் கிழிந்துருச் செல்வம்யாவு மிசைந்திடும்; பகைவர் கர்வ

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

மழிந்திட வாட்டும் பாய்மா விரண்டையுந் தேரிற் பூட்ட; கழிந்திடச்செய்வாய் யாரை? கழிதன மியார்க் களிப்பாய்? கொழுந்தன மிந்திரா நீ கூட்டுக வெமக்கு மின்றே.

(இ-ள்.) [இவ்விடத்து இது சொல்லத்தக்கது. குருஸ்ருஞ் சயர்கள் என்னும் அரசர்களுடைய புரோகிதனும்; ராஹுகணன் புத்திரனாகிய கோதமனிருந்தான். அந்த ராஜாக்கள் பிறரோடு யுத்தஞ்செய்தபோது அந்தக் கோதமரிஷி இந்த ஸூக்தத்தினால் இந்திரனைப் போற்றித் தன்னவர்களுக்கு வெற்றியைப் பிரார்த்தித்தான் என்பது. வாஜஸநேரியில் தந்தை மகன் இருவரும் புரோஹிதர்களாக விருந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது]. ஏற்பட்ட சண்டையில் சத்துருவை ஜயிப்பவனுக்குச் செல்வம் கிடைக்கும். இந்திரனே பகைவர்களது கர்வத்தையடக்கும் குதிரைகளிரண்டையும் உனது தேரிற் பூட்டுவாயாக. யாரை நீ யுத்தத்தில் கொல்லப்போகிறாய்? யாருக்கு மிக்க செல்வத்தை யளிப்பாய்? எங்களுக்கு நல்ல செல்வத்தைக் கூட்டுவாயாக.—(எ-று.)

4. புத்தியாற்பெரியன் சோமம்பொருந்தி யொன்னலர்க்குப்பீம மெத்தவேவினைத்து வன்மைவீங்கினான்; மாண்டதோற்ற மொத்தவ னரியோன் றுடையுறுவலியுடையோன்செல்வ மெத்துவான் சேர்த்த கைகளிரண்டிலு மயத்தாலான வுத்தம வச்சிரத்தை யுயர்த்தியே நிறுத்தினானே.

(இ-ள்.) ஞானத்திற் பெரியவனாகிய இந்திரன், சோமபானஞ்செய்து சத்துருக்களுக்குப் பயத்தை யுண்பண்ணி வலிமையிற் பெருந்தான். பார்வைக்கழகானவனும், கதுப்பு வன்மையுடையவனும், ஹரியென்னும் இரண்டு குதிரைகளோடு கூடியவனுமான வவன் செல்வத்தைப் பெறுமாறு, சேர்த்த இரண்டு கைகளாலும் இரும்பினாலான வச்சிரத்தைத் தூக்கிப் பிடித்தான்.—(எ-று.) ஹரி, துவிவசனம், பிங்கல வர்ணமுள்ள இரண்டு குதிரைகளாம். மெத்துவான், அடைய.

5. புவிநிறை பொருள்கடம்மை யந்தரத்தினைத் தன்றேசின் சவியினுனிறைத்தான்; வானிற்சருவியே யிலங்குமீனை யவதியிற்கட்டிவைத்தான்; அரியுனைப்போன்றதித்தார் பவிடியத்துனை யிகன்றுற்பவிப்பவர் தாமும் யாரே? தவவகிலத்தை யெல்லாந்தாங்க விச்சிப்பாய் நீயே.

(இ-ள்.) பூமியில் நிறையும் பொருள்களையும், அந்த ரிட்சுத்தையும் (இந்திரன்) தனது சொந்த தேஜஸால் நிரப்புகிறான்,

ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களை அவ்வவற்றின் ஸ்தானங்களில் நிறுத்திவைத்தான். இந்திரனே! உன்னைப்போல் இதற்கு முன்னுதித்தவர்களும், இனி யுன்னைப்போலுற்பவிக்க நிற்பவர்களும் யார்? (ஒருவருயில்லை என்றபடி.) எல்லாச் சகங்களுக்கும் நீ தாங்க விச்சிக்கிறாய்.—(எ-று) அரி, இந்திரன், அண்மை விளி. படர்க்கை முன்னிலையாக மாறியது. பவிஷ்யம், பவிடியம், எதிர்காலம்.

வருக்கம் 1.

6. தாசுடன்றனக்கு மர்த்ய போனகந்தன்னை மிக்க வாசினிற்றருஞ் சுவாமியாகிய விர்திரன்றான் பேசுமுழுண்டி யெங்கட்களித்துடன் பிறங்க; செல்வ மேசலிவகை பகுக்க; உன திருரிதி கணக்கிற பேசுறவமையா துன்சீர்ச் செல்வத்துப் பெறுகபங்கே.

(இ-ள்.) தாசுஷனுக்கு மனுஷ்ய போஜனத்தைத்தரும் ஸ்வாமியாகிய இந்திரன் எங்களுக்கு உணவுப் பொருட்களைத் தரட்டும். (பின் வருபவை பிரத்தியக்ஷைருதம்) (இந்திரனே!) நீ செல்வத்தை எங்களுக்குப் பங்கிட்டுத் தருவாயாக. உனது செல்வம் கணக்கிலமையாது. உனது செல்வத்தில் யாங்களும் ஏகதேசத்தை யடையட்டும்.—(எ-று.)

7. மதங்கொண்டு களித்தகாலந் தோழும் வந் தருமகத்தோன் இதங்கொண்டு பசுக்கூட்டத்தை யெங்களுக்களிப்பான் மெய்யே. சதங்கொண்ட வகையிற்சார்ந்து மிகுத்திடுந் தனத்தை நன்கே வதங்கொண்டகர மிரண்டால்வாரி யேன்றெடுக்க; எந்தம் விதங்கொண்டமதி கூர்ப்பிக்க; வேண்டிய தனத்தை யீக.

(இ-ள்.) ஸோமபானத்தால் மதத்தையடைந்த காலமெல்லாம் கர்மவானாகிய இந்திரன் எங்களுக்கு உண்மையாகவே பசுநிரைகளைத்தானஞ்செய்வான். இந்திரனே! நூற்றுக்கணக்கான செல்வத் தொகுதியைக் கைகளினால் எடுப்பாயாக. எங்களுடைய புத்தியைக் கூர்மைப்படுத்துவாயாக. எங்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தைத் தருவாயாக.—(எ-று.)

8. சூரயாம்பலத்தைவேண்டிச்சொத்தினை வேண்டிச்செய்யு மாரமிழ்தச் சதைக்க ணணைந்து தோழமையினுண்டு சிரியமதத்தை யெய்த; சிறப்புறவெகு தனத்தின் காரகனீயெயென்று கருகிடுன முன்மாட்டெந்தம் பேரவாவுரைத்தோந் கண்டாய் பெருந்துணை யெமக்கேயாக.

(இ-ள்.) செளரியம் பொருந்திய இந்திரனே! பலத்தையும் செல்வத்தையும் இச்சித்துப் பிழிந்த ஸோமத்தின்கண் வந்து எங்களது தோழனாய்மர்ந்து அதனைக் குடித்து மதத்தையெய்துவாயாக. நீயே வெகுதன காரகனென்று எண்ணி யுன்மாட்டு எமது ஆசையையெல்லா முரைத்தோம். எங்களுக்குத் தனத்தையளித்து ஒத்தாசை செய்வாயாக.—(எ-று.) மதம், உற்சாகம், மண். 1, சூக். 4, செய். 2 நோக்குக.

9. இந்திரவுன திம்மாந்த ரேற்றமாம்பொருள் வளத்தைத் தந்திடு மவற்றையெல்லா முனக்கெனத் தருகாநிற்பார்; சுந்தரச்சுவாமி யாகஞ் சுவைக்க வாற்றாதார் செல்வ முந்துறவுணர்ந்து பின்பு மொயம்பினூற் பிடுங்கி யெங்க ளந்தரத்தமைத் துனக்குச் சபலமாக்கிட வளிப்பாய்.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உன்னுடைய இந்த யாகவான்களாகிய மனிதர்கள் வளம்பொருந்திய பொருள்களையெல்லாம் உனக்கே அவிருபமாகத் தருவார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வாமியாகிய நீ யாகஞ்செய்யாதார்படைத்து விணுக்குகின்ற செல்வத்தையெல்லா மறிகிறாய். அறிந்து அவ்வயாஜிகளின் செல்வத்தை யாங்கள் உனக்கு பயன்படும்படி செய்யும்பொருட்டு, (உனது பலத்தினூற் பிடுங்கி)யெங்களுக்குத் தருவாயாக.—(எ-று.) அயாஜிகள், யாகஞ்செய்யாதார். உனக்கு சபலமாக்கிட என்ற இடைப்பிறவரல் அந்வயத்தாற் கொண்டது; வடமொழி மூலத்திலில்லை. அம்மாதிரியே மொயம்பினூற் பிடுங்கி யென்பதும் அந்வயத்தாற் கொண்டது.

வருக்கம் 2.

82. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 9.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஹே கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1—5 பங்க்தி, 6 ஜகதி. தேவதை. இந்திரன்.

1. முன்பெமை யளிக்கவெம்பா முந்துறச்செவி சாய்த்தாற்போலின்பினெம்பண்ணை யின்றுங்கேட்க; சீர்மகவான்மாறையன்பிலாதுறையல்; எம்மைமெய்த்துதி வசனராக்கிப் பொன்பெறுமிச்சை கூட்டிப்பூரிப்பி னமைத்தாய்; வேந்தே, உன்பரியீரண்டையுன்றேர்ப்பூட்டுக வுடனெமன்னே.

(இ-ள்.) மகவானே! (தனவானாகிய இந்திரனே) பூர்வத்தில் எங்களைக் காப்பாற்றாமாறு எமது ஸ்துதிகளைக் கேட்டது போல் இன்றும் கேட்பாயாக. அதற்கு நேர் விரோதமாக இப்பொழுது எங்களிடத்து அன்பில்லாம விருந்துவிடாதே. இந்திரனே! எங்களைப் பிரிய சத்திய வசனத்தோடு கூடிய ஸ்தோதாக்களாகச் செய்து பொருளிச்சரையையு முட்டிவிட்டு ஸந்தோஷப்படுத்தினாய். உன் குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் உடனே பூட்டுவாயாக.—(எ-று.)

2. அன்ன நீயளித்த வற்றை யாரவுண் டின்படைந்தார் துன்னு சொற் றேய்கிலார் மெய்க்கம்பிதத் தொளிமீக்கொண்டு மன்னிய விப்பிரர்க ணுாதனோத்தம மறையால் நன்னயத் துனைத் துதித்து நாடின ரதனால் வேந்தே யுன்பரி யிரண்டை யுன்றேர்ப் பூட்டுக வுடனே மன்னே.

(இ-ள்.) நீ யளித்த அன்னத்தை வயிரூரப் புகித்து, இன்பத்தை யெய்தி வாயினும் சொல்ல முடியாதவர்களாய்த் தமது சரீரம் கம்பிக்க மேதாவிகள் ஸ்வதேஜஸோடு கூடியவர்களாய் னாதனமும் உத்தமுமான மந்திரத்தை அல்லது ஸ்தோத்திரத்தை மனத்தினுற் கருதிப் பாடித் துதித்தார்கள். இந்திரனே! உன் குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் பூட்டுவாயாக.—(எ-று.)

3. கொன்பெறு மகவா னுன்றன் கூரூட் கடைக்கணடி மன்பதை யாங்க ளுன்னே வணங்கியே துதிக்கின்றமால்; உன்னுமத்துதிகொள் நீ போற்றுரைப்பவர்க் களிப்பான், மெய்யே, துன்னுபேர் நிதிகொடேரிற் றேய்ந்து நேர்வருகவேந்தே யுன்பரி யிரண்டை யுன்றேர்ப் பூட்டுக வுடனே மன்னே.

(இ-ள்.) பெருமை பொருந்திய மகவானே! உன்னுடைய அதுக்கிரக பார்வையை விரும்பி உன்னைப் பிரஜைகளாகிய யாங்கள் துதிக்கின்றோம். அந்தத் துதிகளை யெற்கும் நீ ஸ்தோத்திரம் செய்யும் பிறருக்கும் அதுக்கிரகம் செய்யும் வண்ணம், மிகுந்த செல்வத்தால் நிறைந்த உனது தேரின்மேலே றிக்கொண்டு உண்மையாகவே (அவசியம்) வருவாயாக. இந்திரனே! உன் குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் பூட்டுவாயாக.—(எ-று.) மெய்யே வருக எனக் கூட்டுக.

4. தன்னுறு வோர்கட் கார்த்தி சார்த்தி யாக்குழுவை யீண்டு மன்னுறக் கூட்டி யாரி யோஜனங் கலந்த தேரைத்

துன்னுறு சோம பூர்ண பாத்திர நினைப்பிப் பஃதை மின்னுறு மிந்திரா நீ மெய்ம்மையி னேற; வேந்தே யுன்பரி யிரண்டை யுன்றேர்ப் பூட்டுக வுடனே மன்னே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! தன்னை யடைவோர்க்கு இச்சைகளை யளிப்பதும் பசுக் கூட்டத்தைத் தருவதும் ஹாரியோஜனத்தோடு கூடியதும், சோமம் நிறைந்த பாத்திரத்தை (இந்திரனுக்கு) நினைப்பூட்டுவதுமான தேரில் உண்மையாகவே ஏறி நிற்பாயாக. இந்திரனே உன் குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் பூட்டுவாயாக.—(எ-று.) ஹாரியோஜனம் பிங்கலநிறமுள்ள குதிரைகளைத் தன்னிடத்துப் பூட்டப்பட்டதென்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஆனால், ஹாரியோஜனம் 'ஏததஸ்க்ருகம் (Dh) தானா மிச்சிரிதம்' என்பார் சாயணர். அப் பெயருள்ள தானியம் அல்லது பொரி கலந்தது என்று பொருள் படுகிறது. அற்றேல் பொரி அல்லது சாதங் கலந்த சோமமெனக் கூட்ட வேண்டும். அதனால், மன்னுறக் கூட்டுந்தேரை யாரியோஜனங் கலந்து, என இரண்டாம் அடியை மாற்றிப் படிக்க. ஆக்குழு, பசுக்கூட்டம்.

5. உன்னியநூறு கன்ம முடைய நல்லதிப வுன்றன் கொன்னுறு தேரிற் றட்சிணத்தி னோர் பரியைக் கூட்ட; மன்னுறு மிடப்பாகத் தோர் மானினத் தனைக; நேசப் பன்னிவாய்ச் செல்க சோமம் பருகிய களியின்! வேந்தே யுன்பரி யிரண்டை யுன்றேர்ப் பூட்டுக வுடனே மன்னே.

(இ-ள்.) சதக்கிருதுவே! உனது (பெருமைபொருந்திய) தேரின் வலது பக்கத்தில் ஒரு குதிரையைச் சேர்ப்பாயாக. இடது பக்கத்தில் ஒரு குதிரையைக் கட்டுவாயாக. சோமங் குடித்த மதத்தோடு உனது பத்தினியிடத்துப் போவாயாக. இந்திரனே! உன் குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் பூட்டுவாயாக.—(எ-று.) பின்னடிகளால் இந்திரனைத் தனது கிரகத்துக்கு அனுப்புவது சொல்லப்படுகிறது.

(வேறு.)

6. பிரமமதாற் குசைநீண்ட வுன்னிருமா வினைத்தேரிற் பிறங்கு வித்தேன்; வரமருவு மிலநோக்கிச் செல்லுக; வார் உன்காத்தே மருவிற் றுலோ;

மண்டலம் 1. சூக்தம் 83.

தரமதத்தைத் தந்துவிரை வுளக்களிப்பூட்
டுஞ்சுதைகள் சந்தோடத்தை
விரவுவித்த; வச்சிரத்தோய்! பன்னியொடு
செழித்துமத மேவ நன்கே.

(இ-ள்.) (இந்திரனே!) ஸ்தோத்திர ரூபமான மந்திரத் தால் நீண்ட பிடரி மயிரோடுகூடிய உனது இரண்டு குதிரைகளையும் தேரிற் பூட்டினேன். உனது உக்கிருஷ்டமான வீட்டை நோக்கிச் செல்லுக. உன் இரண்டு கைகளாலும் வாரைப் பிடித்துக்கொள்ளுக. மன உற்சாகத்தைக் கொடுத்து வேகமாக மதத்தைத் தரும் சோமத்துளிகள் உனக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டிடுபண்ணின. வச்சிராயுதத்தை யுடையவனே! (ஸந்தோஷ சித்தனாய்ப்) பத்தினியோடு புஷ்டியை யடைந்தவனாய்க் களிப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 3.

83. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 13. சூக்தம் 10.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷடிகோதமன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி. தேவதை: இந்திரன்.

1. இந்திரவன் னுதவியினு னனிகாக்கப்
படுமனித னீண்டு பாய்மா
வந்துறு மில்லுடன் பசுவை முன்படைவான்,
அவனுக்கே வளமார் செல்வந்
தந்துபரி பூரணனா யன்னுனை
யாக்குவையாற் றெளிவு சாரந்து
சந்தரமாய்ப் பலதிசையும் பாய்ந்துகட
னிறைவிக்குந் தோயம் போன்றே.

(இ-ள்.) இந்திரனே உன்னுடைய உதவிகளினால் காக்கப்படும் மனிதன் இவ்விடத்துக் குதிரையோடு கூடிய கிருகத்தையும் பசுவையும் (எல்லா எஜமானர்களுக்கும்) முன்பதாகவே யடைவான். அவ் பஜமானனுக்கே மிக்க செல்வத்தை யளித்து அவனைப் பரிபூரணனா யாக்குவாய்; தெளிவான நீரோடுகூடிய ஆறுகள் அழகாகப் பல திக்கிலும் பாய்ந்து சமுத்திரத்தைப் பூரணமாக்குவதுபோல.—(எ-று.) தண்ணீரே விசிஷ்ட ஞான

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

ஹேதுபூக மென்பார் சாயணர், ஆனால் தெளிந்து செல்வன என்று மொழி பெயர்த்தது, மேனாட்டாசிரியர் உரையை யொட்டி யென்க.

2. ஓதாவின் கலசவயின் வானொழுது
நீரெனவே யுவந்து தேவர்
மீதாவி னின்றறணி கீழ்நோக்கி
விரிகதிர்கள் வீழ்வ போலத்
தீதாகா விச்சோம மெமக் கெனவே
பிழிந்ததெனத் தேர்ந்து, சோம
வாதார முன்னேற்றித் தேவர் விழை
விடம், வாரின், அன்பிற் சூழ்வார்.

(இ-ள்.) ஹோதாவினது ஸோமபாத்திரத்தினிடம் விண்ணிலேமும் நீரைப்போல ஆகாயத்திற்செல்லும் தேவர்கள் மகிழ்ந்து சூரியனுடைய பார்த கதிர்கள் கீழ்நோக்கி வீழ்ந்து பார்ப்பதுபோல அச் சோமபாத்திரத்தைப் பார்த்து இச்சோமம் தங்களுக்காகவே பிழியப்படுவ தென்பதைத் தெரிந்து, சோமத்துக்கு ஆதாரமான அக் கலசத்தை (உத்தரவே திக்கு முன்) கொண்டுவந்து, கன்னிகையைச் சூழ்ந்து நிற்கும் வரர்களைப்போல தேவர்கள் விரும்பு மதனிடத்து அன்புடன் சூழ்ந்து நிற்பார்.—(எ-று.) தேவர்கள் ஆகாயத்தில் செல்வதை வானின் மேலேமும் ஜலத்துக்கும் அவர்கள் பார்ப்பதைச் சூரியகிரண ஒளி வீழ்வதற்கும் ஒப்பிட்டார். சோமவாதார மென்றது, சோமத்தைத் தாங்கும் பாத்திரத்தை; தேவர் விழைவென்றதும் அதனையே. இடம் ஏழனுருபு. மாலையிட நிற்கும் கன்னிகை தனக்கு மாலையிடுவாள் என்று எப்படி ஒவ்வொரு வரனும் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பானே அப்படியே ஒவ்வொரு தேவதையும் இந்தச் சோமம் தனக்குத் தனக்கென்று அச் சோமப் பாத்திரத்தைச் சூழ்ந்து சேவிக்கும். இந்த ரிக்குக்கே மற்றொரு பொருளுண்டு அது வருமாறு:—(இந்திரனே!) விண்ணிழியும் நீர் பள்ளத்தாக்குகளில் கீழ்நோக்கி ஓடுவது போலத் தேவர்கள் உன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்பவர்களாய் ஹோதாவி னிடத்திற்குச் செல்லுவார்கள். சென்று கீழ்நோக்குற்றுப் பார்த சூரிய கிரணங்களைப் போலப் பார்க்கிறார்கள். கன்னிகையை வரர்கள் சூழ்ந்துகொள்ளுவதுபோல ஸ்தோத்திரப் பிரியனாகிய வுன்னைப் புகழ்ந்து தேவர்களை மனதினிகைக்கு மிவனைச், சூழ்ந்து சேவிக்கிறார்கள் என்பதாம். மீ, தாவின்.

3. நெய்யோடிங் குணவிரண்டுங் கலந்தோதத்
தகும்வசன நேடிச் சோடாய்ப்
பெய்யோமத் துவையினூற் சொரியோமப்
பூசகனும் பெரிதும் போரி
லெய்யாது நின்விரதங் குலையாதே
யாற்றிநின் நெய்து வான்சீர்;
மெய்யாகச் சுகைபிழியு மகற்குயர்ந்த
சத்திகளு மேவு மாதோ.

(இ-ள்.) நெய்யும் சாதமும் கலந்து, ஒத்ததும் சஸ்திர வசனங்களைத் தேடி இரட்டையாய் ஆவுதிசெய்யும் சுருக்கோடு கூடிய ஹோமவான் யுத்தகாலத்திலும் சத்துருக்களை ஜயித்து, உன்னுடைய சுருமங்களைத் தவறாமற் செய்து சிறப்புப்பெறுவான். உண்மையாகவே ஸோமாபிஷ்வஞ் செய்யும் யஜமானனிடத்து விசேஷமான வல்லமைகள் பொருந்தி நிற்கும்.—(எ-று.) இரட்டையாய் என்றது நெய்யையும் சாதத்தையுஞ் சேர்த்து என்றபடி. ஒமத்துடுவை, சுருக்கு. ஸோமா பிஷ்வஞ் செய்தல், ஸோமம் பிழிதல்.

4. அங்கிரஸர் முதன்முதனெய் கலந்தவனஞ்
சம்பாதித் ததற்குப் பின்னர்த்
தங்குமொளி யங்கியொடு சற்கருமந்
தொடங்கிமகஞ் சாதித் தாரால்;
பங்கமிலாப் பசுவோடு குதிரைகளுங்
கால் நடையும் பரந்து சார்ந்த
துங்கதனம் பணியுணவாய் வைத்திருந்த
யாவையுமந் நரர்தோயந் தாரோ.

(இ-ள்.) அங்கிரஸர்கள் முதன்முதல் நெய் கலந்த அன் னத்தைச் சம்பாதித்துப் பிறகு ஒளி வீசுகின்ற அக்கினியோடு சற்கர்மத்துக்கு ஆரம்பித்து, யாகத்தைச் செய்தார்கள். (அதன் பயனாகப்) பணி யென்னும் அசுரன் தனது போகார்த்தம் அடைத்துவைத்திருந்த பசு குதிரை முதலிய கால் நடைகள் நிறைந்த செல்வத்தை யந்த வங்கிரஸர்களாகிய மனிதர்கள் அடைந்தார்கள்.—(எ-று.)

5. அதர்வானு முதன்முதலில் யாகமிழைத்
தருநெறிக ளமைத்தான்; பின்னர்க்

கதிர்வானத் தந்நெறியின் விரதமதைக்
காப்பாற்றுங் காந்த னென்றூ
மெழிர்வானுன்; அவ்வதர்வான் பசுப்பெற்றான்;
உசனாகா வியன்ச காவாய்
வதிவானுன்; நியமனத்துத் தோன்றமிர்தந்
தனைவேண்டி மகஞ்செய் வோமே.

(இ-ள்.) பசுக்களுக்காக அதர்வான் என்னும் ரிஷி முதன் முதல் யாகத்தைச் செய்து பாதைகளை யேற்படுத்தினான். பின்பு ஆகாயத்தில் அப் பாதையில் விரதங்களையெல்லாம் பாதுகாக்கும் காந்தனாகிய சூரிய ரூபமான இந்திரன் எதிர்ப்பட்டான். அந்த அதர்வான் (பணி யென்னு மசுரன் அபகரித் து வைத்திருந்த) பசுக்களை யடைந்தான். அப்போது கவியி னது புத்திரன் உசனன் அசுரரை யடக்கு நிமித்தம் அவ் விர திரனுக்குத் தோழனானான். அசுரர்களை யடக்கத் தோன்றிய அமிர்தமாகிய அவ் விரதிரனை விரும்பி யாம் யாகஞ்செய்வோம். —(எ-று.) அதர்வான் மண். 1, சூக். 30, செய். 16-ல் காண்க. உசனாகாவியனை மண். 1, சூக். 91, செய். 10-ற் பார்க்க. அமிர்தமென்றது ஈண்டு இந்திரனை.

6. மங்கலகாரியத்துக்காத் தருப்பையினைக்
கத்தரித்து மருவுமன்றுந்,
துங்கமறை யோன்றுதியை வான்பரவும்
வணமுரக்கச் சொல்லும் போதும்,
அங்கமுறு முபலமுமே சாறிறக்க
மறையொலிபோ லதிருங் காலும்,
வங்கையுறு திர்திரன்மெய் யாகவவன்
வந்துமுக மலர்ந்தார்ப் பானே.

(இ-ள்.) மங்கல காரியத்துக்காகத் தர்ப்பைகளைக் கத்த ரித்து வைக்கும்போதும், ஹோதாவானவன் உயர்ந்த ஸ்தோத் திரத்தை யுரக்கச் சொல்லும்போதும், ஸோமாபிஷ்வஞ் செய் யும்பொழுது கல்லானது சாறிறக்குவதற்கு, வேத மந்திரங்கள் கோஷிப்பதுபோல, உரக்கச் சத்தமிடும்போதும், இந்திரன் பகைமை கொள்ளாது அவ்விடத்து வந்து உண்மையாகவே முகமலர்ச்சியோடு சந்தோஷத்தைக் குறிக்கும் சப்தத்தைச் செய்வான்.—(எ-று.)

84. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 13. சூக்தம் 11.

20 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1—6 அநுஷ்டுப், 7—9 உஷ்ணி, 10—12 பங்க்தி, 13—5 காயதரி, 16—18 த்ருஷ்டுப், 19 ப்ரஹதி, 20 ஸதோப்ரஹதி. தேவதை: இந்திரன்.

(வேறு.)

1. சோம மிந்திர வுனக்கெனத் துவைத் தெடுத்தனரா
லேம நல்வலி யேய்ந்தவ வேசிலர்த் தெறுவோய்!
சேம மாகவர் தெய்துக வைந்திர வலி; வி
யோமந் தன்னொளி கொண்டுசூ ரியனுரப் பலினே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! உனக்காகச் சோமம் பிழிந்தெடுத்தனர். உத்தமமான வலிமை பொருந்தியவனே! சத்துருக்களை யடக்குபவனே! வியோமத்தை (ஆகாயத்தை)த் தனது ஒளியினுற் சூரியன் நிரப்புவதுபோல, நீ வந்து உனது ஐந்திர பலத்தைப் பூரிப்பாயாக.—(எ-று.) வ்யோமம், ஆகாயம்.

2. யாவராலு மிங் கடக்கொணு வலியி னிந்திரனைத்
தாவு வெம்பரி யிரண்டுமே சுமந்து தந்தனவால்
மேவு நல்லிருடியர்த் துதி கேட்கவும், நரர்க
ளோவிலா துஞற் றுயர் மகத் துறுகவு மன்றே.

(இ-ள்.) ரிஷிகள் செய்யும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும், இதர மனிதர்கள் எப்பொழுதும் (எங்கெங்கும்) செய்யும் யாகத்தினிடத்து வரவும், ஒருவராலும் அடக்க முடியாத வலிமையை யுடைய இந்திரனைக் கதியோடுகூடிய அவனுடைய குதிரைகளிரண்டும் சுமந்துகொண்டு வந்தன.—(எ-று.)

3. விருத்திரன்னைக் கொல்லுவோய்! விரும்பி யேறுகதே
ரருத்தியோடு மெம்மறைகளா லார்த்தபோ துனது
குரத்தரிகளை; சோமக்கல் பிறங்கு நற்குரலின்
வருத்துக வுனை யுன்மனக் கவனத்தைக் கவர்ந்தே.

(இ-ள்.) விருத்திரனைக் கொல்லுபவனே! யாங்கள் எங்களது மந்திரங்களால் உனது குதிரைகளிரண்டையும் உந்தேரிற் பூட்டியபோது அத்தேரில் ஏறுவாயாக. சோமாபிஷ

வஞ் செய்யும் கல்லானது உரத்த சப்தத்தைச் செய்து உனது கவனத்தை யிழுத்து உன்னை யிங்கு கூட்டிக்கொண்டு வரட்டும்.—(எ-று.) அரிகள், குதிரைகள். வருத்துக, வருவிக்க யென்னும் பொருட்டு. விருத்திரன் என்பதற்குப் பொதுவாகச் சத்துருக்களை யென்பார் சாயணர்.

4. உத்தமச்சுதை மரணத்தை யுடைப்பது, மதத்தை
மெத்த வீவதா மிதனை யிந்திர விழைந் தார்க;
ஒத்த நல்விதி யாகந்தோய் சாலையி னுவந்து
சுத்த வெண்சுதைத் தாரை யுன்னிடம் வரும் தாமே.

(இ-ள்.) மகா சிறப்புப் பொருந்தியதும், மரண மில்லாமற் செய்வதும், மதத்தைத் தருவதுமான இச் சோமத்தை விரும்பிக் குடிப்பாயாக. நல்லொழுக்கங்களோடு கூடிய யாக சாலையில், வெண்மையான ஹோமதாரைகள் உன்னை நோக்கித் தாமே வருகின்றன.—(எ-று.)

5. இந்திரற்கென விக்கண மருச்சனை யியற்ற;
தந்து வாய்ந்த வுத்தங்களைச் சாற்றுக்; சுதையி
னிந்துவால் மத மேற்றுக்; உத்தமத் தியைந்த
நந்து பேர்வலி யினன்றனை நமற்கரித்திடவே.

(இ-ள்.) (இருத்துவிஜர்களே!) இந்திரனுக்காக வேண்டியிப்பொழுது பூஜை செய்யுங்கள். நூல்களில் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களை அவன் பொருட்டுச் சொல்லுவீர்களாக. ஸோமத் துளிகளால் அவனுக்கு மதத்தை யூட்டுவீர்களாக. கீர்த்தி மிக்க சிறப்புப் பொருந்திய அப் பலவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்வீர்களாக.—(எ-று.) நமற்கரித்தல், நமஸ்காரம் செய்தல்.

வருக்கம் 5.

6. மன்னும் பிங்கல மாவினை, யிந்திர, பூட்டித்
துன்னுந் தேரவன் சிறந்தவ னுன்னினு மிலையால்;
உன்னரும்பலங் கொண்டவ னுன்னுதற் குளனே?
பின்னு முன்பரி யொத்த நற்பரியுளோ னிலையே.

(இ-ள்.) இந்திரனே! இரண்டு பிங்கலமாக்களையும் பூட்டியுள்ள தேரோடு கூடிய வுன்னைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த தேருடையவன் வேறொருவனு மில்லை. உனது அரிய பலத்தை யொத்த பல மடைந்தவனும் மற்றொருவனில்லை. உனது குதி

ரைகளை யொத்த குதிரைகளோடு கூடியவனும் இன்னொருவனில்லை.—(எ-று.)

(வேறு.)

7. தனியே வசவைத் தரதா சடனுக்,
கினிமை பெறவே, மாண மியைவோற்
குனியீ குபவ னுயரிந் திரன்மெய்த்
துனிதீர் வலியோன் முகட ரிறையே.

(இ-ள்.) தாம் பொருந்திய மர்த்தியனாகிய தாசஷனுக்கு (அவி யளிப்பவனுக்கு)த் தனியாகவே பொன்னைத் தருபவனாகிய இந்திரன், பிறரால் ஐயிக்க முடியாத பலம் பொருந்தியவனும் குற்றமற்ற ஸ்வாமியுமாம்.—(எ-று.)

8. மாணத் துறுவோன் மகமில் லவனைத்
திரணத் துறுநாய்க் குடைதேய்ப் பதுபோற்
சரணத் தினினைன்று சதித் திடுவான்?
அரணத் தெமபண் ணரியென் றனைவான்?

(இ-ள்.) மாண முள்ளவனும், யாகஞ் செய்யாதவனுமாகிய அவனை அற்பமாகிய நாய்க்குடையைத் தேய்ப்பது போலக் காலால் எப்பொழுது தேய்ப்பான்? எமது கீதங்களை இந்திரன் எப்பொழுது கேட்பான்?—(எ-று.) அஹிச் சத்ரம், நாய்க்குடை; வடமொழிப் பதத்துக்குப் பாம்புக்குடையென்று பொருள்.

9. பல்லோர் குழும்புப் பருகுஞ் சதையை
யில்லோ நெவனே யியைபிற் றருவான்
நல்லோ நவனுக் கெனவுக் கிரமா
மல்லே பெறுவான் மகவா னுடனே.

(இ-ள்.) பல்லோர் கூடி நிற்க எந்த யஜமானன் ஸோமம் பிழிந்து இந்திரனுக்காக அளிக்கிறானோ அந்த யஜமானனுக்காகவேண்டி இந்திரன் உக்கிரமான வலியை யடைவான்.—(எ-று.) மகவான், இந்திரன். உனக்காக என்று வடமொழி மூலத்தில் முன்னிலைப் படர்க்கை மயக்கமாக வுள்ளது. அதை உரையில் இந்திரனுக்காகவேன மாற்றி யுள்ளார் சாயணர்,

(வேறு.)

10. இவ்வகைப் பரந்து நின்ற இரதமார் சவைச் சோமத்தைச்
செவ்விதி னிந்திரற்காச் செறித்தபோ துயர்வெள்ளாக்கள்
கவ்வுறு களிப்பிற் காளைக்கடை யழகுறவுலாவும்;
திவ்விய வலியி னன்னான் குடித்தபி னவைபு மாந்தி
யொவ்வுறும் பாவி னுக்க ளுயரரி யாட்சி பார்த்தே.

(இ-ள்.) இம்மாதிரியாக (வெல்லா யக்ளுங்களிலும்) பரந்து நின்ற ரஸம் நிறைந்த சோமத்தை இந்திரனுக்காக யஜமானர்கள் நிறைத்தபோது வெண்மையான பசுக்கள், ஸந்தோஷத்தோடு இச்சைகளை யளிப்பவனாகிய அவ் விந்திரனென்னுங்காளையோடு அழகுபெற வுலாவும். அவ் விந்திரன் ஸோமத்தைக் குடித்தபின் தாமும் குடித்துப் பால்மடியோடு கூடிய அப்பசுக்கள் இந்திரனுடைய தலைமையை நோக்கி, மதத்தையடையும்.—(எ-று.) ஒவ்வுறும், மதமொவ்வுறும், மதத்தை யியையும் என்க.

வருக்கம் 6.

11. சித்திர நிறங்களேய்ந்து சீரி னன்னவன் றொடுகை
யொத்திட விழையு மாக்க ளுலாப்பி னிந்திரற்கு வாய்ந்த
சுத்த வெண் சோமத்தோடு தோய்த்திடுந் தத்தம் பாலே
நத்து மிந்திரன் றன்பு நலமுறு மவை சம்பத்தை
யொத்தூரர் தம்மே லோச்ச முயரவ னாட்சி பார்த்தே.

(இ-ள்.) பலவாணங்களோடு கூடி அவ்விந்திரனுடைய ஸ்பர்சத்தை விரும்பும் பசுக்கள் அவ்விந்திரனுக்காகப் பொருந்திய சோமத்திற் றமது பாலையும் கலந்துவிடும். அவ்விந்திரனுக்குகந்த தேனுக்கள் (பசுக்கள்) அவனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தை நோக்கி யவனுடைய வச்சிராயுதத்தைச் சத்துருக்களின் மேலெறியும். (அதாவது இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை யெறியும் வண்ணம் பால்கலந்த ஸோமத்தால் அவனுக்கு மதத்தை யூட்டும் என்றபடி).—(எ-று.) சம்பம், வச்சிராயுதம். அவற்றின் பால்கலந்துள்ள சோமத்தைக் குடிக்கவே இந்திரனுக்கு மதம் பெருக, அவன் வச்சிராயுதத்தைப் பகைவர் மீது ஓச்சுகிறான். அதனைப் பசுக்களின் தொழிலாகவே யுபசரித்தார். ஒத்துறார், பகைவர். பசுக்கள் இந்திரன் தங்களைத் தொடவேண்டுமென்று விரும்புவதால் 'அன்னவன் றொடுகையொத்திட விழையுமாக்கள்' என்றார்.

12. அறிவினின்மிக்கவாக்கள வன்வலிகருதித்தம்பா
லுறும்பயங் கொண்டுபூசித்துறுதிசார் பற்பேனான்பாந்,
தெறும்வலிப் பகைவர்தம்மைச்செகுப்பனவற்றைப், பூர்வஞ்
செருநர்கள் பட்டபாட்டைச் சித்தத்திற்கொணருவண்ணம்
நிறுவற நினைக்கு மன்னா நிமிரர சாட்சி பார்த்தே.

(இ-ள்.) நல்ல ஞானத்தோடு கூடிய அப்பசுக்கள் அவனு
டைய பலத்தை யெண்ணித் தம்மிடத்திலுள்ள பயஸினால்
(பாலினால்) அவனைப் பூஜித்து, உறுதியைப் பெறக் கூடியவை
யும், சத்துருக்களை யழிப்பவையுமாகிய அவனுடைய பல விர
தங்களையும் அவனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தை யெண்ணி நிலைப்
பிக்கும், பழையகாலத்தில் அவனுடைய விரோதிகள் பட்ட
உபத்திரவத்தை யடிக்கடி நினைப்பூட்டுமாறு.—(எ-று.) பயம்,
பயஸ், பசுக்கள் இந்திரனுடைய விரதங்களை நிறுத்துவதற்
குக் காரணம், அவனுடைய ஏகாதிபத்தியமும், அவனது
பகைவர்கள் முற்காலத்தில்பட்ட அவஸ்தையை நினைப்பூட்டு
வதுமாம்.

(வேறு.)

13. மேவலர்களால் வெல்லற் கரியவன்
ஒவில் நல்வலி வேந்தன் தீசியின்
மாவினேன்ற தலைமன் னெலும்பினால்
பாவுமொன்பது தொண்ணூறகிகொன்றன்.

(இ-ள்.) சத்துருக்களால் வெல்லமுடியாத வலிமை பொ
ருந்திய இந்திரன் தீசியின் குதிரைத் தலையெலும்பினால் எண்
ணூற்றுப்பத்து விருத்திரக் கூட்டங்களாகிய அசுரர்களையும்
கொன்றான்.—(எ-று.) இவ்விடத்துப்பின்வரும் சாட்யாயனிக்
கூற்று கருத்தக்கது. “அதர்வணனுக்குத் தீசிய அல்லது
தத்தியச்சன் என்று ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவனுக்கு இந்
திரன் ஒருகாலத்துப் பிரவாக்கிய வித்தை, மதுவித்தை, என்று
இரண்டு வித்தைகளைக் கற்றுக்கொடுத்து அவற்றைப் பிறருக்
குச் சொல்லிக்கொடுத்தால் தலைவெடித்துப்போகும் என்று
ஆக்ஞாபித்திருந்தான். ஆனால் அசுவினிகள் அவ்விடத்தில்
வந்து அவ்வித்தைகளைக் கேட்டார்கள். அவனுண்மையைக்
கூற அசுவினிகள் அவன் தலையை வெட்டிக் குதிரைத்தலை
யொன்றை அவனுக்குப் பொருத்தி அவ்வித்தைகளைக் கற்றுக்
கொண்டார்கள். பிறகு அத்தீசியைப் பார்த்த அசுரர்களுக்குக்
கர்வம் அதிகமாயிற்று, ஏன்? இந்திரனுடைய ஆணைக்கு

விரோதமான காரியஞ் செய்தும் அவன் சாகாமலிருந்ததைக்
கண்டு அவர்கள் கர்விஷ்டர்களானார்கள். அப்பொழுது பூமி
யும் ஸ்வர்க்கமும் அசுரர்களால் நிரம்பிவிட்டன. அவர்களைச்
சயிக்கும் ஆற்றல் இந்திரனுக்கில்லாமற்போகவே அவன் ததி
சியைத்தேடிப் பூலோகத்துக்கு வந்தான். இவன் அதற்குள்
ஸ்வர்க்கம் புருந்துவிட்டான். இந்திரன் ததீசியைக் கண்டு
அக் குதிரைத்தலையைக் கேட்கவும் அதனைப் பூலோகத்திற்
போட்டு விட்டதாகத் ததீசி சொல்லிவிட்டான். உடனே இந்
திரன் தனது ஆட்களைக்கொண்டு தேடச் சொன்னபோது
குருட்சேத்திரத்தின் பக்கத்திற் சர்யணுவதி யென்னும் ஸர
ஸோடிக்கொண்டிருந்த விடத்தில் அக் குதிரைத்தலை கிடைத்
தது. அத்தலையெலும்பினால் 810 விருத்திரர்களையும் கொள்
றான்.” என்பது. 810 என்னுந் தொகைக்குச் சாயணர்காரணங்
கூறுவர். அது வருமாறு:—“ஸ்வர்க்க, அந்தரம், பூமியென
மூன்று உலகங்களிலும், பூத பவிஷ்ய வர்த்தமானமென மூன்று
காலங்களிலும், உற்சாகம் முதலிய மூன்று சக்திகளோடும்,
ஸத்துவ, ரஜஸ், தமஸென்னு மூன்று குணங்களோடும் கூடி,
நான்குதரம் மூன்றைப்பெருக்கினால் வரும் எண்பத்தொன்றை
இந்திர, அக்கினி, யம, நிர்ருதி, வருண, வாயு, குபேர, ஈசான்
ய, ஆகாச, பாதாளங்களாகிய பத்துத்திக்கினால் பெருக்க 810
ஆவதை கவனிக்க. இம்மாதிரி 3 லோகங்களிலும் மூன்று
காலங்களிலும் மூன்று சக்திகளோடும் மூன்று குணங்களோ
டும், பத்துத்திக்கினும் ஸஞ்சரிக்கும் அசுரர்களே 810 விருத்தி
ர்களாம்.” என்பது.

14. பரியின் வெந்தலை பண்டு விரும்பியே
கிரியி னுப்பட் கிளர்ந்தவன் மூர்த்தனி
சரியணுவதி சார்ந்த தலத்தினிற்
மெரியக் கண்டனன் மோடிய விர்திரன்.

(இ-ள்.) ததீசியின் குதிரைத்தலையை விரும்பித்தேடிய
விர்திரன், மலைகளுக்கு மத்தியில் சரியணுவதி யென்னும் ஸர
ஸின் பக்கத்தில் அது கிடக்கக் கண்டான்.—(எ-று.) கண்ட
தும் எடுத்துரித்து அதன் எலும்பினால் விருத்திரனைக் கொள்
றான் எனமுடிக்கவென்பார் சாயணர். சரியணுவதி குருட்
சேத்திரத்துக்கு அருகிலுள்ள ஊற்று என்று மேலே சொன்
னார். குருட்சேத்திரம் டில்லிக்குப் பக்கத்திலுள்ளது. இப்
போது பாணிப்பட்டு என்னும் பெயரோடு விளங்கும்.

15. அன்றியங்கு மதிமண்டலத் தணைந்
தொன்றி யல்லி னொளித்துத் துவட்டுவி
னின்ற பேரொளி நேடிப், பரிதியிற்
யுன்று நற்கதிர், தோய்வதைக் கண்டவே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, அங்குள்ள சந்திரமண்டலத்திற்
றுவட்டாவின் சுதிரொளி யிரவிலொளித்து, நிராக் கற்றையாகப்
பிரதிபலித்து நிற்பதைச் சூரியனுடைய கிரணங்கள் கண்டன.
—(எ-று.) துவட்டாவென்பது சூரியனுக்கு மற்றொரு பெயர்.
ஜலமயமாபுள்ள சந்திரபிம்பத்தில் சூரியவொளி பிரதிபலிக்கி
றது. இந்திரனே சூரியனென அபினைமாகக்கொண்டு சூரிய
கிரணங்கள் கண்டதை இந்திரன் கண்டான் என்று உபசரித்த
லும் ஒன்று. அதாவது அக்குதிரைத்தலையைத் தேடித்திரிந்த
வன்றுதான், துவட்டா வல்லது சூரியனுடைய ஒளி சந்திரனு
டைய பிம்பத்துக்குள் புகுந்து பிரதிபலிக்கிற விஷயத்தைச்
சூரிய கிரண ரூபமாபுள்ள இந்திரன் கண்டானென்க. அது
பெளர்ணமி தினம்போலும். அதனால் காலையில் சூரிய கிர
ணங்களின் ஒளி யோங்குவதையும் சந்திரனுடைய ஒளி மழங்
குவதையும் கண்ட கவிக்குச் சூரியனதொளிதான் இரவிற் சந்
திரனிற் பிரதிபலித்துத் தோன்றுகின்றது என்ற வுண்மை
மனத்திலுதித்தது போலும்.

வருக்கம் 7.

16. (அ) வீரிய கன்ம முள்ள, தேசுள, வெகுளிற் றுங்கற்
கியாரொனு மரிய, அம்பு கட்டிய முகத்தி னேய்ந்த
நேரல ரூ மிதிப்ப, நெடுஞ்சுக மீவ, தேரீர்த்
தேருறு மாவையின்று பூட்டுறு மகத்தோன் வாழ்வான்.

(இ-ள்.) வீரியகர்மத்தோடு கூடியவையும், கார்தியுள்ளவை
யும், ஒருவராலுந் தாங்கமுடியாத கோபத்தோடு கூடியவையும்,
சத்துருக்களைக் குத்துவதற்காக முகத்தில் அம்புகட்டியுள்ள
வையும், பணைவருடைய நெஞ்சிற் கால் வைப்பவையும், தமது
பட்சத்தாருக்கு நிலைத்த சுகத்தைத் தருபவையுமாய்த் தேரிமுக்
குங் குதிரைகளை இன்று (இப்பொழுது அல்லது இந்தக் கர்மத்
திலென்றபடி.) துகத்தடியிற் பூட்டும் யக்குகர்த்தா வாழ்வை
யடைவான்.—(எ-று.) வெகுளின்யாரேனுந் தாங்கற்கு அரிய
எனக்கூட்டுக. இவ்விருக்கை வேறொருவகையாகவும் மொழி
பெயர்க்கலாம், அது வருமாறு:—

- (இ) எக்கிய கர்ம முள்ள, வெல்லுள, ஆனியெய்தா
முக்கியமறைகள், வாயான் மொழியுறப்பெறுவ, சித்தம்
புக்கொளியளிப்ப, இன்பம்பொருத்துவ, இவற்றையெந்த
வெக்கியன்புணர்த்துவானேவனிவண்வாழ்வான்மற்றே.

(இ-ள்.) எந்த யாக நிர்வாஹகன், தனது யக்ஞத்தில்,
(உரைபெறும் மந்திரங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படும்) கர்மங்க
ளோடு கூடியவையும், ஒளி பொருந்தியவையும், கேட்டையடை
யாதவையும், வாயினுலுச்சரிக்கப் படுபவையும், இதயத்தை
விளக்குபவையும், சுகத்தைத்தருபவையும் ஆகிய மந்திரங்களை,
யக்குத்திற் பொருத்துவானே அவனே உயிரோடிருப்பான்.
(மற்றவர்கள் மரிப்பார்கள்.)—(எ-று.) ஆனி, ஹானி, கேடு.
ஆனியெய்தாவென்றது, ஒதுவா ரென்றுமுள்ளபடியால். கா:
என்ற வடமொழி பதத்திற்கு மேற்பாட்டிற் குதிரையென்று
உரை கூறினவர் ஈண்டு மந்திரங்களாகிய வாக்கு விசேஷங்கள்
என்று பொருள் கூறினார்.

17. ஓடுவோன்யாவன்? துன்பமுறுபவன்யாவன்? உள்ளத்
தோடுமச்சத்தோன்யாவன்? உடனருகுறையும்வேந்தைத்
தேடியேயறிவோன்யாவன்? சந்ததி, இபந், தனங்கள்,
நாடிய தது, சனங்கள், நல்கென விழைவோன் யாரே?

(இ-ள்.) (அறுக்கிரகிக்கும் இந்திரனிடத்தில் வந்தபின்
சத்துருக்களுக்குப் பயந்து ஓடுபவன் யார்? (ஒருவருயில்லை
யென்றபடி.) துன்பப்படுவோன் யார்? மனத்திற் பயப்படு
வோன் யார்? சமீபத்திலிருந்து (எங்களைக் காப்பாற்றும் ரட்
சககை) ஒங்கும் இந்திரனைத் தேடி யறிபவன் யார்? சந்ததி
யும், யானையும், தனமும், சரீரமும், ஜனங்களுமாகிய இவற்றை
வீரும்படுவோன் யார்?—(எ-று) எங்களைத்தவிர வேறொருவரு
யில்லை யென்றும், இந்திரனே கேட்காம லிவற்றை யளிக்கிற
னென்றும் கூட்டியுரைக்க வென்பார் சாயணர்.

18. நெய்யவி சொரிந்துயாவனிமிரெரி வளர்த்துப்போற்றிப்
பெய்துடுப் பெடுத்துக் காலம்பிறமுறு தேத்துகின்றேன்?
அய்யெனத் தேவர்பொன்னையாருக்கென்றெடுத்துச்சேர்வர்?
செய்யுநன்மகத்தோன் நேவற்குகந்தவன் மெரிந்தோன்யாரே?

(இ-ள்.) சுருக்கினால் நெய்யாகிய அவிபை யூற்றி அக்
கினி வளர்த்துக் காலந்தோறும் தவறாமல் ஸ்தோத்திரஞ் செய்

பவன் யார்? தேவர்கள் எந்த யஜமானனுக்காக (கேட்கப்பெறும் சிறந்த) திரவியத்தை விரைவாகக் கொண்டு வருவார்கள்? யக்ஞத்தைப் பெற்றவனும் தேவனுக் குகந்தவனுமாக எந்த யஜமானன் (இந்திரனை) யறிந்தவனாவான் (கண்கூடாகத் தெரிந்தவனும்)?—(எ-று.) ஐயெனல் விரைவுக் குறிப்பு, அய் போலி.

(வேறு.)

19. ஐய வலியி னுத்தமனே! அழகார் தேவ, மர்த்தியனைச் செய்வருளிற்று திப்பவனை யாசீர்வதித்துச் சேர்குவையால்; பெய்யுமகவா னுன்னொழியப் பிறங்குநன்மை புரிபவரையெய்யேன்; இந்திராவுணக்கெனெழில்சார்வசனம்புகலுவனே.

(இ-ள்.) உத்தம பலவானே! தேவே! உன்னைத் துதிக்கும் மர்த்தியனாகிய யஜமானனை ஆசீர்வதிப்பாய், மகவானே! (தனவானை விர்த்திரனே!) உன்னைக்காட்டிலும் நன்மை செய்பவர்களை யானறியேன். இந்திரனே உன்பொருட்டு என் அழகிய ஸ்துதி வசனங்களைக் கூறுவேன்.—(எ-று.)

(வேறு.)

20. உனதருஞ் செல்வக் கொடைகளு முறுதி
யுளுற்றிடு மீசனே யென்றும்
பினருன தருமை சார்துணை தாமும்
பேர்த்திடல், மானவர்க் கருள்வோய்!
கினதரு மறையை நேடுறு மெமக்கு
நீள் பொருள் யாவையுந் தேடித்
துனவிடா யெல்லா விடத்துநின் றெடுத்துத்
தோய்ந்தெம திடத்து நன் குறவே.

(இ-ள்.) மனிதர்களுக்கு இதஞ்செய்பவனே! எங்களுக்கு உறுதியைத் தருஞ் செல்வத்தைத் தரு மீசனே! நீ தரும் அரிய செல்வங்களும், உனது அருமை பொருந்திய உதவிகளும் எம்மை யடையாதபடி மாற்றிவிடா திருப்பாயாக. (எம்மை யடையச் செய்வாயாக.) எல்லா விடத்திலிருந்தும் பொருள்களை யெடுத்து எம்மிடத்து நன்றாகப் பொருந்தும்படி சேர்ப்பாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 8.

85. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூக்தம் 1.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி; 5,
12 த்ருஷ்டுப். தேவதை: மருத்துக்கள்.

(வேறு.)

1. உருத்திரன் றன் புத்திரர்க ளுயர்வேசஞ்
சிறந்தோர்க ளுறுதி சான்று
திரத்தமையுஞ் செயல்புரிவோர் மாருதர்கள்
வழியதனிற் றெரிவை மார்போற்
றரத்தலங்கா ரம்புணவோ ருரோதசியை
யோக்கமொடுந் தளிர்க்க விட்டார்;
உரத்தமையவ் வீரர்மலை பொடிப்பவர்கள்
யாகமதி லோகை கொள்வார்.

(இ-ள்.) உருத்திரனுடைய புத்திரர்களும், வேகமானகதியோடு கூடினவர்களும், உத்திருஷ்டமான செய்கைகளைப் புரிபவர்களும், வழியிற் செல்லும்போது மாதர்களைப்போலத் தமது அங்கங்களை யலங்கரித்துக் கொள்பவர்களுமான மருத்துக்கள் உரோதஸியை (பூமிவானங்களை)ச் செழித்தோங்கும்படி செய்தனர். பலம் பொருந்திய அவ்வீரர்கள், மலைகளையுடைத்துப் பொடி செய்பவர்கள், யக்ஞத்தினிடத்து (லோமங்குடித்து) மதத்தை யடைவார்கள்.—(எ-று.) மருதர் அல்லது மருத்துக்கள் ருத்திரன் அல்லது மகாதேவனுக்கும் பிருசந்தியாகிய தாய்க்கும் புத்திரர்களாம். ஜந ஜந்யபாவம் உபசாரர்த்தம் என்க. ஸப்த என்பதற்கு வேகமாய்ச் செல்லக்கூடியவர் என்றார்சாயணர். அந்திய காலத்திலெல்லாரையு மழவைப்பவன் ருத்திரன்.

2. அபிடேகம் பெற்றவர்கள் பெருமகிமை
தனையடைந்தே யழகு தோன்ற
நபமோங்குந் தஞ்சதன நாட்டினரா
லுருத்திரன் ற னலத்த மைந்தர்;
சுகமாக வருச்சிப்பா ரருச்சிக்கத்
தருவோனைத்; தோய்ந்த வீர
நிபமாகு மைந்திரியம் பிருசினிசே
யவருட்டி நிதியேற் றுரோ.

(இ-ள்.) ருத்திர புத்திரர்களாகிய அவர்கள் தேவர்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று மிக்கமகிமையையடைந்து உத் கிருஷ்டமாக ஆகாயத்தினிடத்துத் தமது கிருகத்தை நாட்டினார்கள். அருச்சிக்கத்தக்கவனாகிய இந்திரனை யருச்சிப்பார்கள். வீரத்துக்கு உவமையாகும் ஐந்திரவலிமையை அவ்வந்திரனுக்குப் பிருச்சியின் மக்களாகிய மருத்துக்கள் ஊட்டித் தனத்தை யடைந்து தாங்கினார்கள்.—(எ-று.) பிருச்சி, நானாருபமாயுள்ள பூமி. நபம், ஆகாயம். நிபம், ஒப்பு. சதனம், வீடு. ஐந்திரியம், இந்திர சம்பந்தமானது, வீரமென்றபடி. அருச்சிக்கத்தருவோன், இந்திரன். மருத்துக்கள் ப்ரஹுர பகவோ ஜஹு வீரயஸ்வ முதலிய வாக்கியங்களினு வீந்திரனுக்குப் பலத்தை யூட்டுகிறார்கள்.

3. கோவினது புத்திரர்க ளணிகளினு
லவயவங்கள் கூர்ப் பூட்டி
மேவுறுகார் தியினைவளர்த் திடும்போதிங்
கலங்காரம் விளங்க வேற்றே
யோவறுமெய் யொளிபெருகத் தரிப்பார்க
ளொன்றாக ளுடைய வாட்டித்
தாவுறுதந் நெறியெல்லாம் வளர்தருநெய்
யொழுகும்வணஞ் சமைப்பா ரன்றே.

(இ-ள்.) கோ (பசு) ரூபமாயுள்ள பூமியினது புத்திரர்களாகிய மருத்துக்கள் ஆபரணங்களாற் றமது அவயவங்கள் நிறையும்படி பூட்டி வெளுப்பான காந்தியை வளர்க்கும்போது ஒளிவீசும் அலங்காரங்களை யேற்றுத் தமது சரீரத்தின் தேஜஸ் விருத்தியாகும்படி அவற்றைத் தரிப்பார்கள். பின்னும் அவர்களே பகைவர் தோற்று ஒடும்படி ஹிம்னித்துத் தாங்கள் போகும் வழியிலெல்லாம் வளம்பொருந்திய நெய்யானது (சாரம்பொதிந்த மழை நீரானது) விழும் வண்ணஞ் செய்வார்கள்.—(எ-று.) அவர் போனவழியில் மழை பெய்யும் என்ற படி. நெய்யென்றது சாரம் பொதிந்த மழை நீரை.

4. நன்மகத்தீர் படையொளிர்வீர் மாருதர்காள்
மனோவேக நடையிற் சான்ற
பொன்பெறுபுள் ளியின்மாளை உம்தேரி
லழகுபெறப் பூட்டு மக்காற்

கொன்பெறுவிண் ணிழிமழையைப் பெய்விக்கு
நீங்கணிலை குலையாதேயுள்
குன்றெனினு முமதுரத்தா னிலைபேர்த்து
நடுக்கமுறக் குயிற்று வீரே.

(இ-ள்.) நல்ல யக்ருத்தோடு கூடியவர்களே! ஆயுதாலங்கிரு தர்களே! மருத்துக்களே! மனோவேகமாக நடக்கும் திராணி யுள்ளவையும் அழகிய வெண்புள்ளியோடு கூடியவையுமான மான்களை உமது தேரிலழகாகப் பூட்டும்போது வானிலிருந்து விழும் மழைத்துளிகளை விழுப்படி செய்யும் நீங்கள் நிலைகுலையாதுள்ள பொருப்பாயினும் அதனையசைத்து நடுக்குறச் செய் வீர்கள்.—(எ-று.)

(வேறு.)

5. எள்ளரு முதக, மன்ன மியைக்க, வானிழியத் துண்டிப்
புள்ளி மான் றம்மை யுந்தேர்ப் பூட்டவுமருதீர் செம்மை
யுள்ளிய மின்னிற் றுரை யொல்லென வொழுகித்தோலை
யெள்ள நற் பூமி முற்று மெழில்பெற நனைக்குமன்றே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! உணவுப் பொருள்களைத் தரும் வண்ணம் மழைநீரை வானி (மேகத்தி) னின்று மிழியுமாறு துண்டியுமது புள்ளியோடு கூடிய மான்களை யுமது தேரிற் பூட்டியவுடனே சிவந்த மின்னினின்றும் மழைத்தாரையானது விரைவாக வீழ்ந்து தோலை நனைப்பதுபோலப் பூமியை நனைத்து விடுகின்றது.—(எ-று.)

6. மாருதர்கா ளும்வேக வெம்பரிகள்
விரைகதியின் மருவி யும்மை
யேருறவே யிவட்டருக; தனங்கரத்திற்
சிறப்புறவே யியைக; வேதி
சாருறுமெம் மிலம்பெரிதாம்; அதிற்சாருங்
குசையதனிற் சற்றே தங்க;
நேருமது ரச்சோம வன்னமதை
மாந்திமத நேர்க வின்றே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே, உமது வேகம் பொருந்திய குதிரைகள் (அதாவது ஈண்டு மான்கள்) வேகமான நடையோடு பொருந்தி யும்மை யிங்கே கொண்டுவருக. நீங்களும் எங்க ளுக்குத் தரவென்று கைகளிற் பொருள்களை யேந்திக்கொண்டு

மண்டலம் 1. குத்தம் 85.

வருக. வேதிகை சார்ந்த எமது யக்குகிருஹம் விஸ்தாரமாக வமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனிடத்தேயுள்ள தருப்பையிலமர் வீர்களாக, யாங்கள் தரும் மதுரமான ஸோமலட்சண வன்னத் தையுண்டு மதங்கொள்வீர்களாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 9.

7. சுயபலத்தால் விருத்தியடைந் தவர்களக
னாகமதிற் றேய்ந்தி டம்பா
டியலுறத்தஞ் சதனமதை யமைத்தார்கள் ;
விண்டுவுமே மத்த மேய்ந்து
பயிலுவதா யிச்சையளிப் பதைக்காத்திங்
கோம்புங்காற் பட்சி போல
வயலின்விரைந் தன்புடனே தருப்பையினி
லழகாக வமர்க மாதோ.

(இ-ள்.) தமது ஸ்வபலத்தினு லோங்கினவர்களாய் மருத் துக்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்கு சென்று விசாலமான வீட்டைத் தமக் கெனச்செய்து கொண்டார்கள். விஷ்ணுவானவர் மத்ததோடு கூடியதும் இச்சையளிப்பதுமான யக்குத்தை அல்லது ஸோமத்தை ரக்ஷிக்கும்போது, அம்மருத்துக்கள் பட்சிகளைப் போலப் பக்கத்தில் விரைவாக வந்து பிரியத்தோடு தருப்பையின் மேலமரட்டும்.—(எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் ரட்சித்த போது அமர்ந்தார்கள் என்பார், ஆனால் சாயணர் உபவிசந்து என்ற உரை கூறியுள்ளார்.

8. போர்புரியக் களிக்கின்ற சூரனென
விரைகுபவர் போற்று கீர்த்தி
யேர்விழையும் புருடரென யுத்தமதிற்
பொருதனரால்; எப்ப டைப்புங்
கூர்நடுக்கின் மருதரின்முன் வி திர்விதிர்க்கும்;
அந்நரநுங், கோனே யென்னப்
பார்வயிற்ற முக்கிரத்தோற் றத்தெவரும்
பார்க்கவொணுப் படிவ முற்றார்.

(இ-ள்.) செளரியத்தோடு கூடிய யுத்த வீரர்களைப்போல விரைவாகச் செல்லும் மருத்துக்கள் கீர்த்தியை விரும்பும் புருஷர்களைப்போல (விருத்திராதியரோடு செய்த யுத்தத்தில்) சண்டையிட்டனர். எல்லாச் சிருஷ்டிவர்க்கங்களும் அம்மருத்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

துக்களின் வரவைக்கண்டு நடுங்கும். அந்த நரர்கள் (நேதாக்கள் அல்லது சேனாதிபதிகள்) தமது உக்கிரமான தோற்றத்தினால், ராஜாவைப்போல ஒருவராலும் ஏறெடுத்துப்பார்க்க முடியாத படிவத்தோ (உருவத்தோ) டிருக்கிறார்கள்.—(எ-று.)

9. செய்திறமைத் துவட்டாவும் பொன்மயத்தி
னாயிரவெண் செறிந்த கூர்க்
ளெய்தியவச் சிரமதனை வேலைப்பா
டுறவிழைத்த விறையின், வேந்தன்
மொய்திறற்கன் மம்புரிவா னதையேற்று
விருத்திரனை முடித்தான்; அன்ன
னெய்தினடைத் திருந்தமுகிற் சலமுழுதும்
பெய்வித்தா னெடியின் மன்னே.

(இ-ள்.) காரியஞ் செய்வதில் சிறந்த துவஷ்டா, பொன் மயமானதும், ஆயிரமென்னும் கூர்கள் பொருந்தியதுமான வச்சிராயுதத்தை வேலைப்பாடோடு கூடச் செய்தவுடனே, இந் திரன் வலிமை யிருந்த போர்க்கன்மத்தைச் செய்வதற்காக அதனைக் கையிலேற்று விருத்திரனைக் கொன்றான்; அவ்விருத் திர னடைத்து வைத்திருந்த மேகரீர் முழுவதையும் விரைவிற் கீழ்நோக்கி யோடும்படி செய்தான்.—(எ-று.) ஆயிரவெண் செறிந்த கூர்கள் என்றது, ஆயிரக்கணக்கான கூர்மைகள் என் றபடி. வேந்தன் இந்நூலின் எப்போதும் இந்நிரனுக்கே மறு பெயராக வரும்.

10. அம்மருத ரொருகூபந் தனைவலியால்
மேற்றுக்கி யதனோட் டத்தை
யம்ம தடுக் கும்மலையை யும்பிளந்தார்;
நற்கொடையோ ரடுத்த நூறு
செம்முநரம் பியாழதனை வாசித்தார்;
சோமமதைச் சிறந்து மாந்தி
யிம்மெனவே துதிப்பவருக் கீகவென
னெகுதனங்க ளிழைத்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) அந்த மருத்துக்கள் ஒரு கூபத்தைத் தமது வலி மையினால் மேற்றுக்கி அதனோட்டத்தைத் தடுத்தெதிர்ப்படும் மலையையும் பிளந்தார்கள்; நல்ல தானத்தோடு கூடிய அம் மருத்துக்கள் நூறு தந்தி கொண்ட வீணையை யெடுத்து வாசித் தார்கள். ஸோமத்தைக் குடித்துக் களிகொண்டு ஸ்தோதாக்க

மண்டலம் 1. சூத்தம் 85.

எருக்காக அநேக செல்வங்களைச் சிருஷ்டித்தார்கள்.—(எ-று.) ஈண்டு இவ்விதிஹாஸம் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு நாள் இம் மறை கண்ட ரிஷியாகிய கோதமன் நீர் வேட்கையினால் வருந்தி மருத்துக்களை யாசித்தான். அப்பொழுது அம்மருத்துக்கள் தூரத்திலிருந்த ஒரு கூபத்தை மீற்றாக்கி அதன் தண்ணீரை ஓடும்படி செய்து கோதமனது ஆசிரமத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தொட்டிகட்டி அத் தொட்டியில் விழுவித்து அவ்விருடியைத் திருப்திப் படுத்தினார்களென்பது.

11. பற்பலவா மொளிவாய்ந்தோ ரக்கூபந்
தணையிருடி பக்கல் சாய்வாய்
முற்படவே கொண்டீர்த்துக் கண்டதொரு
தொட்டியினின் முற்றப் பூரித்
தெற்படுமீவ் வகைத்துணையிற் கோதமனும்
விப்பிரன்க ணையந்து சிர்சால்
சொற்படவா யுளையோம்புந் தண்ணீரா
லவனாசை தோய்வித் தாரே.

(இ-ள்.) சித்திரம்போல் நானாவிதமான ஒளியோடு கூடிய மருத்துக்கள் அக் கூபத்தை அவ்விருடி யிருக்குந்திசையை நோக்கி வக்கிரமாகக் கொண்டுவந்து அங்கே கட்டிய தொட்டியிலூற்றி நிறைத்து, இவ்வகை யுதவியோடும் கோதமனிடத்து வந்து, ஆயுள் விருத்தியைச் செய்யும் அத் தண்ணீரால் அவனது ஆசையை நிறைவேற்றினார்கள்.—(எ-று.)

(வேறு.)

12. மருதர்காள்! உம் முத்தாது மருவிய புகலிடங்கள்,
விரதிகட் களிப்பா னேன்ற வீடுகள், தாசுடற்குத்
தருபவை தமை யெமக்குச் சார்த்துக; அருத்தி யீவீர்!
பெருவலிச் சுதரி னன்மை பெருகுறு தனமு மீக.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! மூன்று தாதுக்களிலும் (ஸ்வர்க்கம், அந்தரம் பூமி யென்னும் மூன்று இடங்களிலும் என்ற படி) பொருந்திய உமது புகலிடங்களும், உம்மை ஸ்தோத்திரஞ்செய்யும்விரதிகளுக்குத் தருவதற்காக ஸம்பாதிக்கப்பெற்ற வீடுகளும், தாசுஷ்டிகைய யக்ருகர்த்தாவுக்குக் கொடுப்பவைகளு மானவற்றை யெமக்குத் தருவீர்களாக. இச்சையை யளிப்பவர்களே! விரியம்பொருந்திய புத்திரர்களோடு கூடிய செல்வத்தையும் தருவீர்களாக.—(எ-று.) முத்தாது வென்றது

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

பூமி முதலிய மூன்றிடங்களை யென்பார் சாயணர். மூன்று மடங் கென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

வருக்கம் 10.

86. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூத்தம் 2.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷே கோதமன். வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.
தேவதை: மருத்துக்கள்.

1. பேரொளிவான் பிறங்கு மருத்தரே,
யாரகத்தடைந் தின்புடன் சோமத்தைச்
சீரின் மாந்துவீ ரன்னவ னுத்தம
வேரிற் காவல ரெய்தி நிலைப்பனே.

(இ-ள்.) சிறந்த ஒளியோடு அந்தரத்தில் விளங்கும் மருத்துக்களே! எந்த யஜமானனது கிரஹத்தில் வந்து ஸந்தோஷத்தோடு ஸோமபானஞ் செய்வீர்களோ அந்த யஜமானன் உத்தமமான காப்பாளர்களோடு கூடியவனாவான்.—(எ-று.)

2. மகத்தை யோம்பு மருதீர் துதியுடன்
மகத் தமரு மறையவன் போற்றையும்,
அகத்துள வவி யாற்றலர் கூற்றையும்,
இகத்து நுஞ்செவி யேற்பீர் கடிதினே.

(இ-ள்.) மகத்தை (யாகத்தை)த் தாங்குகின்ற மருத்துக்களே! ஸ்தோத்திரங்களோடு யாகத்திலவியைத்தரும் மேதாவி யாகிய விப்பிரனது வணக்கமொழிகளையும் அவிதராது ஸ்தோத்திரம் மாத்திரஞ் செய்வோனது வார்த்தைகளையும் (துதி மொழிகளையும்) விரைவிற் கேட்பீர்களாக.—(எ-று.) இதனால் கர்மமில்லாமல் ஸ்தோத்திரம் மாத்திரம் செய்வோருக்குங் கூடத் தெய்வவருள் ஏற்படுமென்பது வெளியாகும்.

3. இன்னும் யாரகத் தெய்து மவியினர்,
துன்னும் விப்பிரக் கூட்டந் துதைவுற
மன்னுவிப்ப ரம்மானவ னாகிறை
துன்னு கோட்டத்துத் தோய்பவ னுவனே.

(இ-ள்.) இன்னும், எந்த யஜமானனுடைய வீட்டில் அவி யுணவோடு கூடிய ரிதஜவீர்கள் விப்பிரர்களாகிய மருத்துக்கூட்டம் நெருங்கிவரும்படி செய்வார்களோ, அந்த யஜமானன் பசுக் கூட்ட நிறைந்த கொட்டிலுக்குள் செல்லும் பெருமைபெற்றவனாவான். (அதாவது) நிறையப் பசுக்களை யடைவான்.—(எ-று.) கோட்டம், கோஷ்டம், பசுக்கொட்டில்.

4. எக்கியத் தினத் தெய்துந் தருப்பையின்
மிக்க வீர ரவர்கள் விழைமகத்
துத்த மன்னர் களிக்க வுரை பெறும்;
தக்க சோமத்தின் சாறும் பிழிவுறும்.

(இ-ள்.) யக்ஞதினத்தன்று தருப்பையிற் கிறந்த வீரர்களாகிய மருத்துக்கள் விரும்புகின்ற யாகத்தில் உத்தம் (சந்திரர்கள்) அவர்கள் மகத்தைப் பெறுமாறு சொல்லப்பெறும். சோமச்சுதையும் பிழியப்பெறும்.—(எ-று.)

5. ஒன்னலர்க ளெல்லாரையு மோட்டுவோர்
மன்னு மிம்மகன் மந்திரங் கேட்டிட;
துன்னு மம்மறை தூண்டு மகத்தனு
மன்ன மன்னு ரணிக்க வடைகவே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களெல்லாரையும் துரத்துவோர்களாகிய மருத்துக்கள் இந்த யாககர்த்தாவின் மந்திரத்துக்குச் செவி கொடுக்கட்டும். அந்த மந்திரத்தைக் கூறும் யாககர்த்தாவும், அம்மருத்துக்கள் அன்னப்பொருள்களைத்தர, அவற்றையடையட்டும்.—(எ-று.) ஸூரம் என்பதற்கு மகத்தனைப்பொருள்கொள்ளாது சூரியனைப்பொருள்கொண்டு, இஷ்டம்: என்பதற்கும் பலமென வெடுத்துரைத்து மேனாட்டாகிரியர் 'சூரியனை யெட்டும் பலமவனுக்கு உண்டாகட்டும்.' என மொழி பெயர்ப்பார். கடையடி முற்றுமோனை.

வருக்கம் 11.

6. மருதர்காள், முன்வயங்கிய பற்பல
சரரிதுக்களிற் சர்வமுந் கண்டவும்
உரமுறுந் துணையுற்றவி யீந்துளேம்;
தரமுறவின் றளிப்பதுந் தாங்கவே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! முன்பு விளங்கிய பல கூதிர்க்காலங்களிலெல்லாம் சர்வக்ஞர்களான உமது வலிமை பொருந்திய உதவிகளையடைந்து உமக்கு அவியளித்திருக்கிறோம். அதனால் இன்று தரும் அவியையும் ஏற்பீர்களாக.—(எ-று.) 'தரமுறவின் றளிப்பதுந் தாங்கவே' என்றது வடமொழி மூலத்திலில்லை. அந்வயத்தாற் கொண்டது. சரரிது, கூதிர்காலம், பெரும்பொழுதாறனுள் ஒன்று. கூதிர்காலமென்று இலக்கணையால் வருஷத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

7. பூச்சியோத்தம பூதர் மருதர்காள்!
ஆச்சியத்தோடெவன் றரு மன்னத்தை
யேச்சறவெடுத் தேற்றுப் பிறங்குவீர்
வாய்ச்ச நன்னிதி மர்த்திய னன்னனே.

(இ-ள்.) நன்றாக வணங்கற் சூரியவர்களாகிய மருத்துக்களே! எவனுடைய அவியன்னத்தை நீங்கள் ஏற்பீர்களோ அவன் சோபனதனத்தோடு கூடிய மனிதனும்.—(எ-று.) மர்த்தியன், மரணதர்மம் வாய்ந்தவன், மனிதன் என்றபடி. வாய்ச்ச, போலி: நன்னிதிவாய்ச்ச மர்த்தியனென்க.

8. உண்மை நல்வலி யுற்ற நார்களே!
திண்மை யாகத் துதித்து வியர்க்குமெய்
யொண்மையோடு மெயுற்று விரும்புவோர்
கெண்மை சார விருத்துக விச்சையே.

(இ-ள்.) உண்மையான நல்வலிமையோடு கூடிய நார்களே! (நேதாக்களாகிய மருத்துக்களே!) உம்மை நன்றாகத்துதித்து அத்துதியின் சிரமத்தினால் வியர்க்கின்ற சரீரத்தோடு உம்மையடைந்து விரும்பும் ஸீதோதாவுக்கு அவனுடைய ஆசைகள் எளிதாகக் கிடைக்கும்படி செய்வீர்களாக.—(எ-று.) வித என்று வடமொழி மூலத்திருப்பினும் லம்பயத, ப்ரயச்சதவெனப் பொருள் கூறுவார் சாயணர்.

9. சத்தியப் பலஞ் சார்ந்தவர்கா ளும்
துத்தமப் புகழோங்கு மகிமையைப்
பெற்றொளிருக; மின்னிற் பிறங்கிடு
மற்றதன லரக்கரை வாட்டவே.

(இ-ள்.) உண்மையான (பிறராற்கடக்கமுடியாத) பலத்தோடு கூடியவர்களே (மருத்துக்களே!) உம்முடைய உத்தம

மான மாகாத்மியத்தோடு பிரகாசிப்பீர்களாக. மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்கும் அம்மகிமையினால் (எங்களுக்குத் துன்பத்தைத் தரும்) ராக்ஷஸர்களை வாட்டுவீர்களாக.—(எ-று.) மற்றும், அசை.

10. குகையிருளைக் குலைத்து மடித்திட ;
வகையின் யாவையு முண்டு மகிழ்ந்திடுந்
தகையில் வெய்யனைச் சாடி விரட்டுக ;
தகையிற் சார்த்துக யாம்விழை சோதியே.

(இ-ள்.) (மருத்துக்களே!) குகையில் வசிக்கும் இருட்டினை யெங்கள் கண்ணெதிரிற்படாதபடி நாசப்படுத்துவீர்களாக. எல்லாப் பொருள்களையு முண்டுமெகிழும் ராக்ஷஸர்களை யடித்தோட்டுவீர்களாக. யாங்கள் விரும்புமொளியைத் தருவீர்களாக.—(எ-று.) சரீரார்த்தத்தில் எமது மனக்குகையிற் புகு மஞ்ஞானமாகிய விருட்டையோட்டிப், புருஷார்த்தத்தை யாங்கள் அடையாதபடி யுண்டொழிக்கும் காமக்குரோதாதி ராக்ஷஸர்களைத் துரத்திப், பரத்துவ ஸாட்சாத்காரமாகிய ஜோதியைத் தருவீர்களாகவென்பது தொனிக்கும் பொருளாம்.

வருக்கம் 12.

87. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூக்தம் 3.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட கோதமன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி.
தேவதை: மருத்துக்கள்.

(வேறு.)

1. வயிரிகளை மடிப்பவர்கள் வலியிகுந்தோர்
பல்லார வார வெற்றித்
தயிரியசா லிகள், சிறந்தோர், போற்றுறுவோர்
கணமுற்றோர், சாரும் யாகத்
தியலுறும்பூ ஜோத்தமரா நரோத்தமர்க
டம்முடலி னியலுங் கோலம்
பயிலணியி னபந்தோன்றுஞ் சூரியன் நன்
சிலகதிரிற் பரந்தார் மன்னோ.

(இ-ள்.) சத்துருக்களைக் கொல்வோரும், மிக்க வலிமையோடு கூடியவரும், பலஜயகோஷங்களைச் செய்யும் தயிரியசாலிகளும், ஸர்வோத்திருஷ்டரும், மூன்றாம் ஸவனத்தில் ஸ்துதி பெறுபவரும், நரோத்தமர்களுள் (உத்தமநேதாக்களும்,) ஆகிய மருத்துக்கள் தங்களது சரீரங்களிற் கட்டப்பெற்ற அழகு பொருந்திய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆகாயத்தினிடத்தே சூரியனுடைய சில கிரணங்கள் காணப்படுவதுபோலக் காணப்படுகிறார்கள்.—(எ-று.) மருத்துக்கள் முதலில் சிலரே ஒன்றிரண்டு சூரிய கிரணங்களைப்போலக் காணப்படுகிறார்கள் என்று பொருள் விரிப்பர் மோட்சமுலர் (Maxmuller).

2. மாருதர்காணபமதனிற் கருவுயிர்க்கும்
வகைமுகிலை வயானம் போல
ஏருறவே விரைந்தடுக்கு மக்காலஞ்
சிலவானும் மெழில்சார் தேரிற்
றரைகளை யுதிர்ந்திடுவ வாதலினு
லுமைப்போற்றுஞ் சால்புள் ளோனுக்
காருமழை நீரதனைத் தேறலெனத்
தெளிந்தனை யமைப்பீ ரன்றே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! ஆகாயத்து மேகங்கள் தாங்கொண்ட நீரைக்கொட்டும் வண்ணம், பட்சிகளைப்போல விரைவாக அவற்றின்கண் விரைந்தடுக்கும்போது சிலமேகங்கள் உமது தேரின்மேல் மழைத்தாரைகளைப் பெய்யும். அதனால் உம்மை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் யஜமானனுக்கு (ஸாரபுஷ்டியுள்ள) மழை நீர் மதுவைப்போல ஸ்வச்சமானதைத் தருவீர்கள்.—(எ-று.) கருவுயிர்த்தல் ஈண்டுதாங்கொண்ட நீரைக் கொட்டுதலைக் குறித்து நின்றது. வடமொழியிலுள்ள க்ருதம் என்னும் சப்தத்துக்கு விருஷ்டியுதகம் அல்லது மழை நீரென்பார் சாயனர். ஏன்? அந்நீர் நெய்யைப்போல ஸாரபுஷ்டியோடு கூடியதன் நிமித்தமென்க. வயானம், பறவை. வான், மேகம்.

3. நன்மைசெய மாருதர்க டந்தேரில்
மான்பரியை நலக்கப் பூட்டித்
தின்மையற மலையசையக் கடவும்போ
தவனி, பதி சிதைந்த மாசின்,
வன்மையறத் துளங்குறுமால்; ஷீளையாட்டி
னொழுதமவர் வாள் கூர் கையிற்

கன்னடுக்குஞ் செயலாளர் தம்மாற்ற
வினைக்காட்டிக் களிகொள் வாரே.

(இ-ள்.) மருத்துக்கள் (மழைதருவதாகிய) சுபகாரியத்துக் காகத் தமது தேரில் மானாகிய குதிரையைப் பூட்டித், தீமையா னது நீங்கும் வண்ணம் மலைகண்டுங்கும் விதமாகத் தமது தேரை யோட்டிக்கொண்டு போகும்போது பூமியானது, கணவனை யிழந்தவள் (அரசனுடைய உபத்திரவம் முதலிய வற்றிற்குப்) பயப்படுவதுபோலப், பலமற்று நடுக்கங்கொள் றும். கிரீடாசிலர்களும் சலனஸ்வபாவ முள்ளவர்களும், ஆயுதத் தோடு விளங்குபவர்களும், மலை நடுங்கும்படியான செய்கை யோடு கூடியவர்களும், ஆன மருத்துக்கள் தமது வல்லமையைப் பிரகடனஞ் செய்து ஸந்தோஷிப்பார்கள்.—(எ-று.) வாள் ஈண்டு பொதுவாக ஆயுதத்தைக்குறித்தது. கல், மலை.

4. சுயசலன முள்ளவர்கள், வெண்புள்ளி
மான்பரியோர், தோய்ந்த வன்மை
நயமுளவர், கட்டிளமை வாய்ந்தவர்கள்,
சத்தியர்க ணுஞ் செல்வ
மயமளிப்போர், நிந்தையிலார், மழையியைப்போ
ரின் கூட்ட மகிகள் யாவும்
வயமாக்கு மீசானர் யாம்புரிபு
மறைக்கரும் மதித்துக் காக்க.

(இ-ள்.) பிறரற்றாண்டப்படாமல் தாமே சலிப்பவர்களும், வெண்மையான புள்ளிகளோடு கூடிய மாணிக் குதிரையாக வுடையவர்களும், அலாதாரணமான பலத்தோடு கூடியவர்களும், எப்பொழுதும் இளமைவாய்ந்தவர்களும், ஸத்தியர்கள் விரும் பும் பலதனத்தையும் தருபவர்களும், பழிப்பில்லாதவர்களும், மழையைக் கட்டுவிப்பவர்களுமான மருத்துக்கட்டத்தார், எல்லாப்புவனங்களுக்கும் ஈசானர்கள், யாங்கள் செய்யும் மந்திரங்களோடு கூடிய கன்மத்தைக் காக்கட்டும்.—(எ-று.) மகி, பூமி, கூட்டத்தாராகிய ஈசானரென்க.

5. எம்பிதா வழிமுன்னோ ருபதேசத்
துறுமொழியை யியம்பு கின்றோம்;
இம்பரெந் நாத்துதிக்குஞ் சோமங்கண்டு);
எக்கியப்பே ரேய்ந்தா ரன்னார்

நம்பிரா னிந்திரனு மகிமுதலோர்
தமைவதைக்க நாடு மன்று,
தம்பிரான் றுதிகுறித் துணைநின்றே
யவனருகிற் றழைத்த போதே.

(இ-ள்.) எமது பிதாவாகிய ரஹுகணன் வழியில் வந்தமுன் னோர்கள் சொல்லப் பாரம்பரியமாகக்கேட்ட விருத்தாந்தத் தை யாங்கள் சொல்லுகின்றோம். ஸோமத்தைப் பிழியுங்கர்மத் தில் ஸோமத்தைக் கண்டவுடனே எங்களது நாக்கு ஸ்தோத்திர ரங்களைக் கூறாநிற்கும். (நம்பிரானாகிய) இந்திரன் விருத்திரன் முதலியோரை வதைக்க விரும்பிய வக்காலத்தில் (பிரஹுர பகவோ ஜஹிவீரயஸ்வ முதலிய) துதிகளைக்கூறி அவனுக்குத் துணையாக நின்று அவனது பக்கத்தில் நிறைந்தபோதுதான், யாகத்துக்குரிய பேர்களாகிய, ஈதிருக், அந்யாதிருக், தாதிருக், பிரதிதிருக், மித; ஸம்மித; ஸபரா என்னும் நாமங்களைப் பெற் றனர்.—(எ-று.) இவ்வெழு பெயர்களும் தைத்திரீயஸம்ஹிதை 4-6-5 லுள்ளன. இவற்றை மண். 1, சூக். 72, செய். 3-ன் உரை யிற் பிழைபடக் காட்டியுள்ளது.

6. பானுகிர ணங்களொடு மவருதக
முயிர்போற்றப் பரிந்தொ முக்கித்,
தேனொழுகுந் துதியோடு மிருத்துனிச
ரளியவியைச் சிறக்க வண்டு,
ஞானமொழி யொடுகூடி விரைகதியோர்,
பயமில்லோர், நாடுந் தங்க
ளீனமிலா மருத்துவநல் லுயர்ப்பதத்தை
யிறையதனி னெய்தி னாரே.

(இ-ள்.) சூரியகிரணங்களோடும் அவர் (மருத்துக்கள்) மழை நீரைப் பிராணிகளை வளர்க்க விரும்பிப்பெய்வித்து, நல்லஸ்துதி வசனங்களோடு ரித்விஜர்கள் தரும் அஹியுணவைச் சாப்பிட்டு ஞானமொழிகளோடு கூடி, வேகமான கதியுள்ளவர்களாயும், பய மற்றவர்களாயும், தம்முடைய உக்கிருஷ்டமான மருத்துக்கள் எனலும் பதவியை விரைவாக அடைந்தனர்.—(எ-று.) தாம் பெற்ற மருத்துவபதவியை நிலைநிறுத்திக்கொண்டன ரென்பார் மோட்சமுலர். இப்பதவி இவருக்கு வந்தவகையை மண். 1, சூக். 72, செய் 3ற் பார்க்க.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 88.

88. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூக்தம் 4.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-ம் 6-ம் பிரஸ்தார பங்கதி, (ஐகதிபோல் முற்பாதியும் காயத்திரிபோலப் பிற்பாதியும்) 2—4 த்ருஷ்டுப், 5 விராட் ரூபா (அறுசீர்க்கழி நெடில்). தேவதை: மருத்துக்கள்.

1. மின்னலொடு பொருந்தியுள், நல்லருக்கம் வாய்ந்துள்ள, விளங்குந் தூண், மன்னசுவச் சிறகுடைய தேர்களின்மேல் மருத்துக்கள் வருக பெய்வான்; துன்னுமாயை துதைந்தவர் காரெமக் கன்ன வோக்கத்திற், புள்ளி, னணைகவே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! மின்னொளியோடு கூடியவையும், நல்லதுதி வாய்ந்தவையும், தூண்களோடு கூடியவையும், பறக்கும் சிறகுகளோடு கூடியவையுமான உங்கள் தேர்களின்மீது ஆரோகணித்து (மழை பெய்யுமாறு) வருவீர்களாக. நல்லகர்ம ஞானம் சிறைந்தவர்களே! எமக்கு வேண்டிய மிருந்த உணவுப் பொருள்களோடு, பட்சியைப்போல, வேகமாக வருவீர்களாக. —(எ-று.) ஈண்டு சாயணர் மருத்துக்களுக்குச் சப்தார்த்தம் கூறுகிறார். (1) மிதம் நிரமிதம், அந்தரிட்சம், ருவந்தி சப்தம் குர்வந்தி, அதாவது நிருமிக்கப்பட்ட அந்தரிட்சத்தை யடைந்து அங்கே சப்தம் செய்பவர்கள்: (2) அல்லது (மிதம் ஸ்வைர் நிரமிதம் மேக (gh)ம் ப்ராப்ய வித்யுதாத்மநாரோச்சமாந:) அந்தரத்தில் நிருமிக்கப்பட்ட மேகத்தை யடைந்து அங்கே மின்னலாகப் பிரகாசிப்பவர்கள். (3) அல்லது (மஹத்யந்தரிட்சே த்ரவந்தி) பெரிய அந்தரிட்சத்தில் செல்லுபவர்கள். (4) எத் தேவ கணங்கள் மத்திமஸ்தானத்தில் காசிபன் புத்திரர் 7 கணங்களாகச் சேர்ந்த 49 பேர்கள் என்று சொல்லப் படுவார்களோ அவர்களாம்.

“தக்கன்நளி வயிற்றுதித்தா ரைம்பதினம்
தடங்கொங்கைத் தைய லாருள்
நொக்கபதின் மூவரையக் காசிபனும்
புணர்ந்தான்; அத் தோகை மாருள்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

மிக்கவதி திப்பெயராண் முப்பத்து முக்கோடி விண்ணோ ரீந்தாள்; மைக்கருங்கட் டிதியென்பா ளினிரட்டி யசுரர்தமை வயிறு வாய்த்தாள்.”

என்னும் பாட்டு கருத்தத்தக்கது. (கம்பராமா-சடாயுகாண் படலம் செய். 25.)

(வேறு.)

2. செம்மை பிங்கல மிரண்டுஞ் செறிந்த மாப்புனைந்த தேரில், இம்மையிற்றுதிமுழக்கு மெக்கியன் சுபத்தை யேய, அம்மையே வருவார்; தங்க மன்ன சித்திரன் குவிசஞ் செம்மிய கையன்; தேர்க்கால் செறிசுவிட்டலைத்தார் புவை.

(இ-ள்.) இவ்வுலகத்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் யாகவான் நன்மையை யடையும் வண்ணம், சிவப்புப்பிங்கலம் இரண்டுங் கலந்த வர்ணமுள்ள குதிரைகளைக் கட்டிய தேரின்மேலேறிக் கொண்டு மருத்துக்கள் வருவார்கள். வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தியவன் காந்தியோடு கூடிய ஸ்வர்ணம்போலப் பார்ப்பதற்கழகிய ஒளிபொருந்தும் தோற்றத்தையுடையவன். அம்மருத்துக்கள் தங்களுடைய தேர்க்காற் சுவடுகளால் பூமியை வருத்தினார்கள்.—(எ-று.) குவிசஞ் செம்மிய கையென்றது இந்திரனை யென்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஆனால் ஸ்வதி (Dh) தி: என்பதற்கு வச்சிராயுதம் என்று பொருள் கூறிப், பின்னர் அது சத்துருக்களைக் கண்டிக்கு மாபுதத்தைக் குறிக்குமெனக் கொண்டு அத்தகைய ஆபுதத்தோடு கூடிய மருத்துக் கூட்டம் ஸ்வர்ணத்தைப்போற் பார்ப்பதற்கழகாக விருக்கும் என அவ்வொருமை வினைக்கேற்பப் பொருண்முடிபு கூறுவார் சாயணர். எப்படியேனும் கொள்ளுக.

3. மருதர்கள் செல்வ முன்னி யாயுத மருவு மும்மெய்; தருநிறை வனத்தைப் போலத் தம்மக முயரு மாறு நிறுவினார்; நற்றேற்றத்தீர் நலம்பெறு சோமங் கூட்டப் பெருகுறு தன மகத்தோர் பிறக்கினார் கல்லைத் தானே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! உங்களது சரீரத்தில் ஆபுதமானது செல்வந் தருவதற்காகப் பொருந்தியுள்ளது. அம் மருத்துக்கள் விருட்சங்கள் நிறைந்த வனத்தைப்போல யஜ

மானர்களைக்கொண்டு யாகத்தை யோங்குவிக்கிறார்கள். நல்ல பிறப்போடு கூடியவர்களை! (மருத்துக்களே!) உங்களுக்கு லோமாபிஷ்வரன் செய்வதற்காகச் செல்வவான்களாகிய யக்ஞ கர்த்தாக்கள் சோமம்பிழிபுங்கல்லை விளங்கவிட்டார்கள் (அதாவது லோமம் பிழிகிறார்கள்).—(எ-று.)

4. நீர்விரும்பும்மைச் சூழ நெடும்பகல், உதகம் வாய்ந்த, ஏர்பெற வளாந்து நீரை யியைத்திடுங் கருமஞ் செய்த; பேர்பெறு மல்வருக்கப் பிரமத்தைக் கோதமர்கள் சீர்பெறச் செய்து தாகந் தீர்க்கிண நெடுத்தார் மேக்கே.

(இ-ள்.) [தாகத்தோடிருந்த கோதமர்களால் துதிக்கப் பட்ட மருத்துக்கள் அக் கோதமருக்காகத் தேசாந்தரத்திலிருந்த கூபத்தை மேலே தூக்கிக் கொண்டுவந் தளித்தார்கள். அதைக் கண்ட ரிஷி சொல்லுகிறான்.] (கோதமர்களே!) தண்ணீர் விருப்பமுள்ள உம்மைச் சூழ்ந்து எப்போதும் ஜலஸம்ருத்தியுள்ள பகல்கள் வந்து தண்ணீரைத்தரும் அக்கினிஷ்டோமாதிகர்மத்தைச் செய்தன. பெயர்பெற்ற இவ்வர்க்கங்களோடு கூடிய பிரஹ்மத்தை (அவியுணவை)க் கோதமர்கள் தந்து தாகத்தைத் தீர்க்கும் கூபத் தண்ணீரை மேலே தூக்கினார்கள். —(எ-று.) முதலிரண்டடிகளால் கோதமரது பகல்கள் ஜலத்தைத் தரும் மந்திரங்களோடு கூடிய கர்மங்களைச்செய்து கழிந்தன வென்று கூறிப், பின்னர் அம்மந்திரத்தோடு கூடிய யக்ஞமே ஜலத்தைத் தந்தனவெனச் சிறப்பித்தார். வாரக் காரியமென்பது மழைபெய்யச்செய்யும் கர்மமென்றும் அக் கர்மஞ்செய்யின் மழைபெய்யு மென்றும் கூறுவர்.

5. தீதில் பொன்னுருளின்மீது விவிதமாச் செறிந் தயக்கொம் பேதிரார் வராக மென்ன வுமையவ நெதிர்த் போது கோதம னுமக்காப் பாடிக் குயிற்றிய விதனைப் போல யாதொரு மறையு முன்னர் யாருமே யறிந்தி லாரே.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற பொற்சக்கரத்தின்மீது, இரும்பைப் போன்ற தந்தமாகிய வாயுத்தோடு கூடிய காட்டுப்பன்றிகளைப்போல நீங்கள் பலவிதமாக வந்து கோதமனுக்கெதிரில் தோன்றியபோது, அக்கோதமன் உங்களைத்துதித்த இம்மறையைப்போலச் சிறந்தது வேறொன்றுமில்லை.—(எ-று.) ஏதி, ஆயுதப்பொது, கொம்பாகிய வேகியென்க.

(வேறு.)

6. இத்துதிகள் உங்களுையே மாருதர்கள் உங்கணம்போ லேற்றத்திற்பின் பற்றுவன; தனித்தனியே துதிப்பவர்தம் வாணியும் பண் பரந்து ரைத்தாள் சற்றுமே களைப் பின்றிச், சமைத்தவூண் முற்று மெங்கர மொய்ப்பித்த போதினே.

(இ-ள்.) மருத்துக்களே! இந்த எங்களது துதிகள், உங்களது கூட்டத்துக் கொத்தவை உங்களைப் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றன. நீங்கள் எங்கள் கைகளில் அன்னத்தை யமைத்தபோது ரித்விஜர்களது வாக்கும் பண்ணோடு அநாயாஸமாக உங்களைத் துதித்துக் கூறிற்று.—(எ-று.)

89. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 14. சூக்தம் 5.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி. கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-5, 7 ஜகதி, 6 விராட்ஸ்தானம் (அறுசீர்க்கழி நெடி) 8-10 த்ருஷ்டி. தேவதை: விச்வதேவர்கள்.

1. பயன்றருகல் யாணகுண மாமகங்கள், அசுரர்களாற் பாடில் லாத, இயன்றபகை யெதிர்க்கரிய, எதிர்த்தாரை வெற்றிகொளு மிவை, பஹிக்கும் பயின்றெமிடத் தோங்குவால், தினந்தோறும் தேவர்களெப் பலனு மீவோர் குயின்றெமது காவலரா யெந்நாளு மெஞ்சதனங் கூடு மாறே.

(இ-ள்.) தினந்தோறும் எல்லாப்பயன்களையும் தரும் (விச்வ) தேவர்கள் எங்களுடைய ரட்சகர்களாய் எப்பொழுது மெமது யக்ஞக்கிரகத்துக்கு வரும் வண்ணம், அசுரர்களால் உபத்திரவிக்க முடியாதவையும், சத்துருக்களாற் றடுக்கமுடியாதவையும், பகைவரை ஜயிப்பவையும், தக்க பலன்களைத்தரும் கல்யாண குணங்களோடு கூடியவையுமான (அக்கினிஷ்டோமாதிக்) யாகங்கள் எல்லாத் திக்கிலிருந்தும் வந்து அவ்விடத்து வளர்ந்தோங்கட்டும்.—(எ-று.) விச்வதேவர்களென அதிகாரத்தாற் கொள்க.

மண்டலம் 1. குக்தம் 89.

2. சுபம்புரியுந் தேவர்களி னனுக்கிரக
மதியெம்பாற் றேய்க; நேர்மைத்
தபம்புரியவ் யஜமானர்க் களிதேவக்
கொடைகளெமைச் சார்க; என்றும்
நிபம்பெறயா மத்தேவர் நட்பளிக்குங்
கருமமதை நேடிக்கொள்க;
வபுவதனிற் சீவன்மிக வோங்கிடவே
தேவர்களும் வளர்க்க வின்றே.

(இ-ள்.) சுபத்தைச் செய்யும் (விச்வ) தேவர்களி னனுக்
கிரக புத்தி யெய்மிடத்துப் பொருந்துக. ஸத்தியமும் தபோ
வனுஷ்டானங்களுமுள்ள யக்குகர்த்தாக்களுக்குத் தரும் தேவக்
கொடைகள் எப்பொழுதும் எங்களைச் சார்ந்து நிற்கட்டும்.
பிறர்க்குச் சுட்டாக நிற்கும் வண்ணம் யாங்கள் அத்தேவர்
களது சிநேகத்தைத் தருங் கருமத்தைத் தேடி யடைவோமாக.
எமது சரீரத்தில் ஆத்மாவோங்கிச் சீவிக்குமாறு தேவர்கள்
எங்களாயுளை விருத்திசெய்வார்களாக.—(எ-று.) வபு, உடல்.

3. பகலோடு மித்திரனை யதிதியினைத்
தட்சணையும் பகர்ம ருத்துத்
தொகையோடு மரியமணன் வருணனோடு
சோமனையுஞ் சோடா வெண்ணும்
வகைத்தேவ ரசுவினிக டங்கனையும்
பழமறையால் வருக வென்பாம்;
சுகமீக சோபனநன் விதியியைந்த
சரச்சுவதி தோய்ந்தெ மக்கே.

(இ-ள்.) பகன், மித்திரன், அதிதி, தக்ஷன், மருத்துக்
கூட்டங்கள், அரியமணன் அல்லது அரியமான், வருணன்,
ஸோமன், இரட்டைத்தேவர்களாகிய அச்வினிகள் ஆகிய
வெல்லாத் தேவர்களையும் பிராசீரமான மந்திரங்களாற் கூவி
யழைப்போம். சோபனத்தோடு கூடியவளான ஸரஸ்வதி எங்
களுக்குச் சுகத்தையளிக்கட்டும்.—(எ-று.) பகன் துவாத்ச
ஆதித்தியர்களிற் சிறந்தவன். மித்திரன் (ப்ரமீதே ஸ்த்ராயகம்)
உண்மையறிவைப் பாதுகாப்பவன்; பகலபிமானி தேவதை.
அதிதி (அகண்டரீயாம் அதினும் வா தேவமாதரம்) பூரண
மானவள், கஷ்டந்தராதவள், தேவத்தாய். தட்சன் எல்லா ஜகத்
தையு நிருமிப்பதிற் சமர்த்தன். பிரஜைகளுக்குப் பதி, அல்லது
பிராணரூபமாய் எல்லாப்பிராணிகளுக்குள்ளும் பரந்து நிற்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

கும் ஹிரண்யகர்ப்பன். 'பிரானோ வை தக்ஷ' வென்பது சுருதி
(தைத்திரீ யஸம்ஹிதை 2-5-2). அஸ்ருதம், சோஷணரஹிதம்,
எப்போதும் ஒரு ரூபத்தோடு திரியும் மருத்துக்கூட்டமென்
பார் சாயணர். அர்யமணன் மந்தேஹர் முதலிய சத்துருக்களை
யடக்குவோன், சூரியன். (மந்தேஹர் சூரியனது தேரைத்தடுப்
பவர்களாக வெண்ணப்படு மசுரர்கள்.) அதனாற்றான் அர்யமான்
அல்லது அர்யமணன் கால மலை ஸந்திகளுக்கு அதிதேவதை
யாகக் கருதப்படுகிறான். இவனே ஸூர்யனென்று (அலௌ
வாதியோர்யமா) தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-4-4) கூறும்.
வருணன், பாவகாரிகளை யவர்களது பாபங்களால் ஆவரணஞ்
செய்பவன் அல்லது மூடுபவன், ராத்திரியபிமானி தேவதை
யென்று தைத்திரீயப் பிராஹ்மணம் (2-18-9) கூறும். ஸோமன்
தன்னை இரண்டு கூறுபடுத்திப் பூமியிற் கொடி (ஸோமலதை)
யாகவும், விண்ணில் சந்திரனது ஆத்மாவாகிய தேவதையாகவு
முள்ளவன். அச்வினிகள் எல்லாவிடத்தும் வியாபிப்பவர்கள்.
இவர்கள் தியாவா பிருதிவிகள் (வானம் பூமியிரண்டும்) என்று
சிலரும், அஹோ ராத்திரிகள் (பகவிரவு) என்று சிலரும்,
சூரிய சந்திரர்களைன்று சிலரும், புண்ணியஞ் செய்யும் ராஜாக்
களிருவரென்று சிலருஞ் சொல்லுவார்கள். சிலவற்றை ரஸத்
தாலும் சிலவற்றை ஜோதிஸாலும் நிரப்புவோர்.

4. வாயு தர சுகமளிக்கு மம்மருந்தைப்,
புவித்தாயு மகிழ்ந்தஃ தீக,
ஏயுமெம தரும்பிதா வாம்வானு
மேய்க்கவதை; பிறக்குஞ்சோம
மாயுமகப் பயனதனைக் கூட்டுவிக்குங்
கல்விரண்டு மனைக்க லஃதைத்;
தோயுமறி வசுவினிகா ணேய்தீர்க்கு
மதைச்செவிக்கட் டோய்த்தி டரே.

(இ-ள்.) சுகத்தைத்தரும் அந்த பேஷஜத்தை (மருந்தை),
வாயு கொண்டு வரட்டும். பூமியாகிய தாயும் அதனைக் கொண்டு
வரட்டும். எமது பிதாவாகிய வானமும் அதனைத்தாங்கட்
டும். ஸோமஸூதை பிழிந்து யாகபலனாகிய சுகத்தையளிக்
கும் இரண்டு கற்களும் அதனையிங்கு சேர்க்கட்டும். அறிவு
மிக்க அசுவினிகளே எங்களது நோயைத் தீர்க்கவல்ல அதனை
நீங்களும் கேட்டு வைப்பீர்களாக.—(எ-று.) பிதாதியெள :
என்பதே தியெளப் பிதா என்றாயிற்றென்பார் மேனாட்டா
சிரியர்.

5. ஈசானன் றுவரசங் கமவுலகின்
பதியாவான், எழில்சார் கன்ம
வாசாரத் தாற்றிருத்தி செயத்தக்கோ
னவன்றன்னைத் துணைக்கழைப்போம்;
தேசாகு மெம்பொன்னைப் பெருக்கிவளர்த்
தழிவுபெருச் சிறப்பிற் பூடன்
வேசாறி யாங்கேட்டையடையாத
நல்வகையே விழைந்து காக்க.

(இ-ள்.) ஈசானனும் (ஐசுவரியவானும்) தாவரசங்கம வுலகங்களுக்குப் பதியும், அழகிய கன்மத்தாற்றிருப்பிடுத்தத்தக்கவனுமாகிய வவனை (இந்திரனையென்பார் சாயணர்) நமக்குக் காவலாக வழைப்போம். எமது தனமெல்லாம் வளரும்படி காத்து ஒருவராலும் அழிக்கமுடியாத அல்லது இம்சிக்க முடியாத சிறப்போடு கூடிய பூஷன் யாங்கள் துக்கத்தையும் கேட்டையும் அடையாதபடி யெங்களைக் காப்பானாக.—(எ-று.) பூஷன், பூடன், சூரியாபிமானி தேவதை, செல்வமளிப்பவன்.

வருக்கம் 15.

(வேறு.)

6. அழிவிலாத் தன்மை யெங்கட் களிக்க மீத்துதியேய் வேந்தன்
அழிவிலாத் தன்மை யெங்கட் களிக்க வெப்பொருள் சார்பூடன்
அழிவிலாத் தன்மை யெங்கட் களிக்க வாரழியாத் தார்க்யன்;
அழிவிலாத் தன்மை யெங்கட் களிக்க மாமறைக் கர்த்தாவே.

(இ-ள்.) மிகுந்த துதியைப் பொருந்திய இந்திரன் எங்களுக்கு அழிவின்மையைத்தரட்டும். எல்லாப் பொருள்களையுமடைந்துள்ள பூஷன் எங்களுக்கு அழிவின்மையைத்தரட்டும். அழியாத தேர்ச்சக்கரக்கட்டைக் கால்களையுடைய தார்க்யன் (கருடன்) எங்களுக்கு அழிவின்மையைத் தரட்டும். பிரஹஸ்பதி யெங்களுக்கு அழிவின்மையைத் தரட்டும்.—(எ-று.) தார்க்யன், திருட்சன் மகன், கருடன். மாமறைக்கர்த்தாவென்றது பிரஹஸ்பதியை. எப்பொருள் உம்மைத் தொகை.

(வேறு.)

7. மான்பரியோர், பிருசினித்தாய் பெற்றவர்கள்,
சுபந்தருவோர் மருதர், யாகத்
தேன்றுறுவோ, ரக்கினியே தந்நாவா
யடைந்தவர்க ளென்றே போலக்

கான்றவொளிக் கண்ணுடையோர் யாவுமுணர்
மதியுடையோர், காப்பான் வேண்டித்
தோன்றுகவெல் லாத் தேவர் தாமுயிவ
ணின்றெமக்குச் சுகமீ பாக்கே.

(இ-ள்.) புள்ளிபானாகிய வாஹனத்தை யுடையவரும், பிருசினி மாதாவினடக்களும், சுபகாரகர்களும், யாகத்தை நோக்கி வருபவர்களும், அக்கினியைத்தமது நாவாகக்கொண்டவர்களும் (அல்லது அக்கினித் துவாரா அளிப்பொருளையேற்பவர்களும்) சூரியனைப்போல வொளிகாலுங் கண்ணோடு கூடியவர்களும், எல்லாவற்றையு மறியுள் புத்தியை யுடையவர்களுமான மருத்துக்களாகிய விச்வதேவர்கள் எங்களை யிவ்விடத்துக்காத்து எங்களுக்குச் சுகத்தை யளிக்க வரட்டும்.—(எ-று.) என்று, சூரியன்.

(வேறு.)

8. வணங்குதற் சூரியீ ரெங்கள் காதுமங்கைச்சொல்கேட்கு;
அணங்குறு தேவர்கா ளெங்கண் ணழகமைந்த நோக்கு;
இணங்குறு திடவங்கத்தி னுடலியைந் தும்மை யாங்கள்
வணங்கியே தேவனீந்த வாயுளைப் பெறுக மாதோ.

(இ-ள்.) யக்குத்திற் போற்றத்தக்கவர்களே! எங்களுடைய காது மங்கலமான வார்த்தைகளைக் கேட்கட்டும். பெருமைபொருந்திய தேவர்கள், எங்களது கண்கள் அழகுபொருந்திய காட்சிகளைப் பார்க்கட்டும். உறுதியமைந்த கரசரணதியவயவங்களோடு கூடிய யாங்கள் உம்மைத்துதித்துத் தேவநிர்மிதமம் பிரஹ்மாவால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பூரண வாயுளென்றது 112 அல்லது 120 வயதாம் என்பார் சாயணர். இது ஜோதிஷமதம். ஆனால் அடுத்த செய்யுளில் நூறு என்றே கூறப்படுகிறது; 'வேத நூற் பிராய நூறு' என்றார் பிறரும். பத்ரம் கண்ணென்னும் மந்திரம்.

9. தேவர்காளெம்மெய் கெட்டுச் சரையினைச்சேர நூறு
தாவரு கூகிராகும்; தடையுறவிடையி னலிதை
யோவுறச்செய்யீர்; உன்னுமுதற்கு ளெம்மகார்கடாமே
மேவுறுபிதாக்களாகு மேன்மையை யடைவாரன்றே.

(இ-ள்.) (விச்வ) தேவர்களே! எமது சரீரங் கிழத்தன்மையை யடைந்துகொட நூறு சரற்காலங்களாம் (அல்லது வருஷமாம்). நடுவில் அதனைக் குறைத்துவிடாதீர்கள். அதற்குள் எமது புத்திரரும் பிதாக்களாகிவிடுவார்கள்.—(எ-று.) புத்திரர் பிதாக்களாவார்க ளென்பதற்குத் தாங்களே குழந்தைகளைப் பெற்று விடுவார்களென்றும், தாங்கள் வயதுசென்ற எங்களைப் போஷிக்கத் தொடங்கி விடுவார்களென்றும், இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

10. அதிதியே வானும் அந்தரிட்சமு மதிதியேயாம்;
அதிதியே தாயாம், தந்தை புத்திரன் ருணுமாகும்;
அதிதியே தேவரெல்லாம், மைவகைச் சனங்கடாமும்;
அதிதியே பிறப்பின் மூலம், அதிதியே பிறப்புமென்ப.

(இ-ள்.) அதிதியே விண்ணும். அதிதியே (விண்ணுக்கும் புவிக்குமிடையிலுள்ள) அந்தரிட்சமாம். அதிதியே தாய்; அதிதியே தந்தை; அதிதியே புத்திரனுமாம். அதிதியே விச்வதேவர்களாம். அதிதியே ஐந்துவகையான ஜனங்களாம். அதிதியே பிறப்புக்கும் காரணமாம். அதிதியே பிறப்பென்றும் சொல்லுவார்கள்.—(எ-று.) ஐவகைச் சனங்கள், கந்தர்வர், பிதிர்க்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், ராட்சஸர்கள் என்பவர்களாம். நான்கு வருணத்தவரும் நிஷாதருமென்றும் சொல்லலாம். தேவர், மனிதர், கந்தர்வர் அல்லது அப்ஸரஸ், ஸர்ப்பர் அல்லது நாகர், பிதிர்க்கள் என்பார் யாஸ்கர்.

வருக்கம் 16.

90. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூக்தம் 6.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷே கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: காயத்திரி,
9 அறுஷ்டிப். தேவதை: விச்வ தேவர்கள்.

(வேறு.)

1. வருணன் மித்திரன் மற்றிவ ரெங்களுக்கு
சூரிய தான முணர்ந்தனர் நேர்நெறி
மருவு வித்திட; தேவர் மகிழ்வுறும்
அரியமாவ மனைத்திட வன்னதே.

(இ-ள்.) வருணனும், மித்திரனும் எங்களுக்குத் தகுந்த உத்தமமான விடத்தை யறிந்தவர்களாய் எங்களை நேரான பாதையிற் சேர்க்கட்டும். இந்திராதி தேவர்கள் பிரிந்திகொள்ளும் அரியமாவ மந்நெறியிலேயே எம்மைச் சேர்க்கட்டும்.—(எ-று.) பகலபிமானி தேவதையாகிய மித்திரனும், இரவிமானி தேவதையாகிய அரியமாவும் எங்களுக்குச் சூரித்தான நற்பதவியை யறிந்து எங்களை யப்பதவிக்குச் செல்லும் நேர்மை நெறியிற் சேர்க்கட்டும் என்க. மித்திரன், வருணன், அரியமாவென்னும் பதப்பொருள்களை மண். 1, சூக். 89, செய். 3 ன் உரையிற் காண்க.

2. செல்வ மேய்த்துச் சிறக்கு மவர்மயக்
கில்லவராய் மகத்துவத் தேசினுற்
நல்வளத்தி னெந்நாளுங் கருதியே
பல்வகைய விரதமும் பாலிப்பார்.

(இ-ள்.) செல்வத்தையளித்துச் சிறப்புப்பெறு மல் விச்வ தேவர்கள் மயக்கமில்லாதவராய் அல்லது நல்ல ஞானத்தோடு கூடியவர்களாய்த் தங்களுடைய மகத்துவம்பொருந்திய தேஜஸினால் எல்லாநாட்களிலும் விரதங்களைக் காப்பார்கள்.—(எ-று.) விரதம் என்றதற்கு ஜகதிரவாஹக ரூபமாயுள்ள தங்கள் தங்கள் கர்மங்களென்று உரை கூறுவார் சாயனர்.

3. பகைவர் தங்களை நாசப்படுத்துவோர்
தகைமை சாரு மமரர் மரணத்தின்
வகைபொருந்திய மர்த்தியரா மெமக்
கிகவயிற் சுக மீத்துச் சிறக்கவே.

(இ-ள்.) பகைவர்களை நாசப் படுத்துவோர்களும் அமிரு தத் தன்மை வாய்ந்தவர்களுமாகிய விச்வதேவர்கள் மரண தர்மம் பொருந்திய (அறுஷ்டாதாக்களாகிய) எங்களுக்கு இவ் வுலகத்துச் சுகத்தைத் தரட்டும்.—(எ-று.)

4. வந்தனீயராம் பூடன் மருதரு
மித்திரனும் பகனு மெம்பாதையை
நந்து தீமை நெறியிற் பிரிக்க, யா
முந்து மாறு துறக்கப் பலனையே.

(இ-ள்.) வந்திக்கத்தக்கவர்களாகிய பூஷன், மருத்துக்கள், இந்திரன், பகன் என்னுமிவர்கள், யாங்கள் ஸ்வர்க்காதி பலன் களையடையுமாறு, எங்களது பாதைகளைத் தீமைசெறிந்த வழிகளினின்றும் விலக்கிக் காக்க.—(எ-று.)

5. மன்னும் போஷக வாவுறு விண்டுவே!
இன்னு மிவ்வழி யேகு மருதரே!
துன்னுனிப்பீர் பசுவெந் தொழிலகத்(து);
உன்னு மர்க்கத்தை மூட்டுக வெங்கட்கே.

(இ-ள்.) பூஷனே! (போஷக தேவதையே!) வியாபிக்கும் தன்மைபொருந்திய விஷ்ணுவே! இன்னும் அவ்வழியில்வரும் (மருத்துக்களே!) எமது (ஆப்தோர்யாமமென்னும்) கர்மத்திற் பசுக் கூட்டங்களைச் சேர்ப்பீர்களாக. எங்களுக்கு வாழ்வையளிப்பீர்களாக.—(எ-று.) ஆப்தோர்யாமமென்றது ஸோம யக்ஞங்கள் ஏழனுள் ஒன்று. இவ்யக்ஞத்தைச் செய்பவர் பசுப் பெறுவர் என்பது வேதத் துணிபு.

வருக்கம் 17.

6. ஒழுங்கின் யாக முன்றறு மவனுக்கு
வழங்கு சிந்துவும் வாயுக்களு மிவண்
வழங்க வின்ப மதுவினை; ஓடதி
வழங் கினிப்பினின் வைக வெமக்குமே.

(இ-ள்.) ஒழுங்காக யாகஞ் செய்வோனுக்கு விந்துக்களும் (நதி அல்லது ஸமுத்திர அபிமான தேவதைகளும்) வாயுக்களும் இன்ப மதுவாகிய கர்ம பலத்தை யளிக்கட்டும். ஒஷதிகள் எங்களுக்கு மாதூரியத்தைத் தந்து சிறக்கட்டும்.—(எ-று.)

7. மதுவணைந் தெமக் கேய்க் நிசியுமே;
மதுவணைந் தெமக் கேய்க் பகல்களும்;
மதுவணைந் தெமக் கேய்க் புவிபுலகு;
மதுவணைந் தெமக் கேய்க் விட்டந்தையே.

(இ-ள்.) எங்களுக்கு இரவு மாதூரிய பலதாதாவா யிருக்கட்டும். பகற் காலங்களும் எங்களுக்கு இனிய பலன்களைத் தரட்டும். பூவுலகமும் எங்களுக்கு மாதூரியமான விசேஷ பலன்களை யளிப்பதாயிருக்கட்டும். விண்ணாகிய பிதாவும் எங்களுக்கு மதூரம் வாய்ந்தவனாயிருக்கட்டும்.—(எ-று.) மூலத்திலுள்ள

உஷஸ் என்னும் பொருள் இலக்கணையாற் கொண்டது. பார்த்திவம் ரஜம் (Terrestrial Atmosphere) என்பதற்குப் புவிபுலகென்றது 'லோகா ரஜாம்ஸ்யுச்சயந்த' என்ற யாஸ்கர் வசனத்தையாதாரமாகக்கொண்டு, விண்ணாகிய தந்தை, அிட்டந்தை; விருஷ்டியை முக்கியமாகக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பரிபாலிப்பதால் (த்யௌ), வானம் பிதா வெனப்பெற்றது.

8. மது வமைந்தவ னாக வனப்பதி;
மது வமைந்தவ னாக நப்பப்பதி;
மது வமைந்த பயத்தோ டெமக்கென
மது வமைந்தன வாக பசுக்களே.

(இ-ள்.) யூபாபிமானி தேவதையாய் வனத்தைக் காக்கும் வனப்பதி யெங்களுக்கு இனிமைபொருந்தியவனாயிருக்கட்டும். நப்பப்பதியாகிய சூரியனும் இனிமை பொருந்தியவனாயிருக்கட்டும். இனிமை வாய்ந்த பாலோடுபசுக்களும் எங்களுக்கு இனிமை செய்வனவா யிருக்கட்டும்.—(எ-று.) நபம், ஆகாயம். பயம், பயஸ், பால்.

(வேறு.)

9. எமக்கு மித்திரன் சுகந்தர; வருணனுஞ் சுகத்தை
யெமக் களித்திட; அரியமாச் சுகத்தினை யியைக்க;
யெமக்கரி விருகற்பதி யிடரினை விலக்க;
எமக்கு நற்சுகம் பேரடி விண்டுவுங் கொடுக்க.

(இ-ள்.) மித்திரன் எமக்குச் சுகத்தை யளிக்கட்டும். வருணன் எங்களுக்குச் சுகத்தைத் தரட்டும். அரியமா வெங்களுக்குச் சுகத்தையீயட்டும். அரி (இந்திரன்), பிரஹஸ்பதி இவர்கள் துன்பத்தை விலக்கிச் சுகத்தை வழங்கட்டும். பெரிய அடியோடு கூடிய விஷ்ணு எங்களுக்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கட்டும்.—(எ-று.) பேரடி யென்றது வாமனனாய் மூவுலகளந்த பெருமையை முன்னிட்டி. "இங்கே விஷ்ணு திருமாலன்று; சூரியனே, காலை, நண்பகல், பிற்பகல் என்னும் முப்பொழுதினும் வான் கடந்து செல்லு நிலையில் விஷ்ணு வென்னும் பெயரோடு பொலிகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது" என்பார் 'பண்டைக்காலத்தமிழரும் ஆரியரும்' என்னும் நூலினிசிரியர், விருகற்பதி, பிரஹஸ்பதி. மித்திரன், வருணன், அரியமா இவர்களைப்பற்றி மண். 1, சூக். 89, செய். 3ன் உரையை நோக்குக.

வருக்கம் 18.

91. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூக்தம் 7.

ரிஷி: ஷே கோதமன். வடமொழிச்சந்தம்: 1-4, 18-23
கிருஷ்டிப், 5-16 காயத்திரி, 17 உஷ்ணி. தேவதை: ஸோமன்.

23 இருக்குக்கள் கொண்டது.

(வேறு.)

1. சோமனே யறிவின் மிக்காய், தோயுநேர்நெறியினெம்மை
யேமுற நடத்துவாயால்; எங்கண் மூதானை யோர்கள்
காமுறுதீர நுன் நன் கருதுறு துணைகொண்டு; இந்தோ!
தாமுறு மாதனத்தைச் சார்ந்தனர் தேவர் மட்டே.

(இ-ள்.) ஸோமனே! நீ யறிவின் மிகுந்தவன். எம்மை
நேரிய நெறியில் நடத்துவாய். இந்துவே! (ஸோமத்துளிதேயி)
எங்கள் முன்னோராகிய தீரர்கள் உனது உதவியாலேயே தேவர்
களிதத்திலிருந்து சத்ருங்களை யல்லது ரமணிய தனங்களைப்
பெற்றனர்.—(எ-று.) இந்தோலென்றது வடமொழிப் போக்கா
கக் கூறியது. எம்மூதானையர் பெற்றார், இப்பொழுது யாமும்
பெறுகவேன அவாய்நிலையாற் கொள்ளுக.

2. சோமநீமகஞ்செய்வோரிற் சொல்பெறுமகத்தோன்; மொய்யம்பி
னாமுறுவோரி னன்மொய்யம் புற்றவன்; நடை யெலாம் பெற
றேமுறுவள்ளறமயினெழில் பெறுவள்ளல்; மாந்தர்
காமுறுகண்ணாவாய்; சீர்காண்பொருள் பொருளினெல்லாம்.

(இ-ள்.) ஸோமனே! நீ யாககர்த்தாக்களில் நல்ல யாக
கர்த்தா. பலத்திற் பேர்பெற்றவர்களில் சிறந்த பலவான். செல்
வத்தையெல்லாம் பெற்ற தாதாக்களிற் சிறந்த வள்ளலாம்.
யாகஞ் செய்யும் மனிதர்களுக்குப் பலனைப் பார்த்தும் கண்ணு
வாய். எல்லாப்பொருள்களிலும் சிறப்புப்பொருந்திய அன்னப்
பொருளாம்.—(எ-று.)

3. ஏந்தலே! வருண னீதி யுண்ணரு நோன்பே; சோம!
ஏந்து முன்னொளி கம்பீரத் தேய்ந்த பேரொழிலிற்(று); அன்பு
தோய்ந்த மித்திராளிற் றாய்மை துதைத்துளாய்; சோமனே! நீ
வாய்ந்தெதையும் வளர்ப்பாய ரியமான் மாணத் தேசின்.

(இ-ள்.) பிராஹ்மணர்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஸோமனே!
வருணன் செய்யும் யாகாதி விரதங்கள் உன் விரதங்களேயாம்.
உன்னுடைய காந்தியானது கம்பீரமும் மிகுந்த வழகும் வாய்ந்
தது. அன்போடு கூடிய மித்திரனைப் போலப் பரிசுத்தமான
வன் நீ; ஸோமனே, அர்யமாவனைப் போலத் தேஜஸோடு
கூடி நீ யெல்லாவற்றையும் வளர்ப்பாய்.—(எ-று.) ஸோமன்,
சந்திராபிமானி தேவதை. சந்திர கிரணங்களால் பயிர் முற்று
வது உலக மறிந்த விஷயம். ஈண்டு மித்திரன், வருணன், அர்
யமா, ஸோமன் நால்வரையும் ஒருமிக்க உரைத்தார்.

4. ஏந்தலாந் சோம வுண்மாட் டெய்து பேரொளி வானத்தி
லேந்துறு புலியி லெண்ணும் பருப்பத மதனி னேய்தீர்
காந்தி யோடதயி னீரிற் கலந்தன; அவையா வோடுஞ்
சாந்தியிற் குணமனத்தி னேற்க யாந்தரும் பவியே.

(இ-ள்.) மன்னனாகிய ஸோமனே! உன்னிடத்துத் தோன்
றும் பெரிய காந்திகள் வானத்திலும், பூமியிலும், பர்வதங்களி
லும், நோயைத்தீர்க்கும் ஓளவுதங்களிலும், நீரிலும் கலந்தன.
இவ்வெல்லாக்காந்திகளோடுங் கோபமற்றவனாய் நன்மனத்
தோடுகூடியவனாய் வந்து யாங்கள் தரும் பவியை யேற்பாயாக.
—(எ-று.) ஸோமனென்பதன் பொருளை, மண். 1, சூக். 30, செய்.
3-ல் நோக்குக.

5. சோமநீ சற்புருடரி னற்பதி,
தாம மன்னன், விருத்திரன் தன்னை நீ
நாம மின்றி நலிப்பவன்; மங்கல
நேம கன்மமு நீயெனக் கூறுவாம்.

(இ-ள்.) ஸோமனே! நீ ஸத்புருஷர்களுக்குப்பதியாவாய்,
ராஜனுமாவாய். விருத்திரவதஞ் செய்பவனு நீயே. மங்கல காரி
யங்களும் நீயே.—(எ-று.) ஸோமங்குடித்து இந்திரன் செய்
வதை ஸோமத்தின் செய்கையாகவே கூறினார். ஸோமத்தினால்
யாகங்கள் நடைபெறுவதனால் ஸோமமே யாகமென்றார்.

6. சோம யா மாணத்தினைத் தோய்வுறு
தேம மாக வுலகி லிருப்பது,
காமுறு நற்றுதியிற் களித்திடும்
வாம காணப்பதி யுன் வசத்ததே.

(இ-ள்.) ஸோமனே! யாங்கள் மாணத்தை யடையாமல் இவ்வுலகத்திற் சிவத்திருப்பது, ஸ்தோத்திரப் பிரியனும் வனல் பதியுமாகிய வன்னிலையே.—(எ-று.)

7. வயது சென்றவன் வாஸிப னுயினும்
நய விரதஞ், சோம நடத்துவோற்
குயரும் போசத்தை யூட்டுந் திறமையிற்
செயிரமும் பொன் சிறக்க வழங்குவாய்.

(இ-ள்.) ஸோமனே! யக்ருஞ் செய்பவன் வயதுசென்றவ னுயினும், வாஸிபனுயினும், அவனுடைய உபயோகங்களுக்கு வேண்டிய பொன்னைச் சிறப்புப்பெறத் தருவாய்.—(எ-று.)

8. எம்வயிற் றுய ரேய்ப்பவனின்று மெப்
பம்பு திக்கும் பார்திரட் சிக்கவே;
எம்பெரு மிறைச் சோம வுணையொத்தோர்
தந்துணையினர் தம்மை யழிக்கவே.

(இ-ள்.) எமது ராஜாவாகிய ஸோமனே! எம்மிடத்துத் துயரை விளைப்பவ னிடத்திலிருந்தும் எம்மை எல்லாப்பக்கத்தி னின்றும் வந்து காப்பாற்றுவாயாக. உண்ணப்போன்ற தோழர் களது துணையைப்பெற்ற புருஷரை நாசப்படுத்தா தொழிக.— (எ-று.)

9. தாகடர்க்குச் சுகந்தரு தன்மையிற்
பேசு மத்துணை கொண்டு பிறங்கெமை
யாசிற் சோம வணைந்தல் வுதவியி
னேசுறா தியைபின் னெமை யோம்புக.

(இ-ள்.) ஸோமனே அவியளிக்கும் யஜமானனுக்குச் சுகந்த ரைத்தரும் உதவிகளோடு எம்மிடத்து வந்து அவ்வுதவிகளா லெம்மைப் பாதுகாப்பாயாக.—(எ-று.)

10. யாமியற்றுமில் வெம்மகந் தன்னைபும்
யாமியம்பு மிவ்வெம் வசனத்தையும்
சோம! வேற்றெமைத் தோய்ந்திட வண்மையின்;
ஓம வெக்கிய மோங்க வளர்க்கவே.

(இ-ள்.) ஸோமனே! யாங்கள் செய்யுமிந்த யாகத்தைபும், யாங்கள் சொல்லுமிந்த ஸ்துதிவசனங்களையும், நீ யேற்றுச் சம்

பத்தில் வருவாயாக. எங்கள் யாக கார்யங்கள் ஒங்கி வளரும் படி செய்வாயாக.—(எ-று.)

11. சோம சொல்வளி தோய்ந்தவர் யாங்களுந்
தாமஞ் சொல்லிற் றயக்கி யுனதரு
நாமந்தன்னை நலக்க வுயர்த்துவோம்;
எம மீபவ வெங்கண் வருகவே.

(இ-ள்.) ஸோமனே! ஸ்துதி லட்சண வசனங்களை யறிந்த யாங்கள் ஸ்துதி லட்சண கீதங்களால் அல்லது மாலைகளால் உன்னை விருத்தி செய்வோம். சோபன ஸுகத்தைத்தரும் அத் தகைய நீ எம்மிடத்து வருவாயாக.—(எ-று.) தாமம், மாலை, ஈண்டு சொன்மாலை.

12. செல்வ மீத்துச் சிறப்பிப்பவ, அணங்
கல்ல னீக்கி யரு நிகி சேர்ப்பவ,
பல்கு செல்வத் தினைப் பருப்பிப்பவ,
நல்லுளத்து நண்பாகுக, சோமனே!

(இ-ள்.) செல்வத்தையளித்து வளர்ப்பவனும், நோய்த் துன்பத்தை நீக்கி (ஸ்தோதாக்களுக்கு)ச் செல்வத்தைத் தருப வனும், ஸம்பத்தை விருத்தி பண்ணுபவனுமான ஸோமனே! எங்களுக்கு நன்மனத்தோடு கூடிய தோழுகை விருப்பாயாக. —(எ-று.) அணங்கு, நோய்.

13. ஆக்க டட்டையை யார்ந்து களித்தலின்
நீக்கமில் தனதில்லினின் மர்த்திய
னோக்கமோடுறவின் னெம்மனத்தினிற்
றேக்கு மின்பிற் சிறந்துறல், சோமனே!

(இ-ள்.) பசுக்கள் தட்டையுணவைத்தின்று ஸந்தோஷிப் பது போலவும், ஸ்வக்கிரஹத்தில் மாண தர்மத்தோடு கூடிய மனிதன் தமது புத்திர பிருத்தியாகி செல்வங்களுடனே தங் கிச் சுகப்படுவதுபோலவும், ஸோமனே, நீ எங்களது இதயத் திற்றங்கி ரமிப்பாயாக.—(எ-று.) எங்களிடத்திலேயே யிருந்து எங்களுக்கே ஸந்தோஷ மூட்டுகவென்று, பசுவண்டி, கிரஹ ஸுகம் என்னும் இரண்டு உவமைகளினாலுங் கூறினார். தட்டை பசுவணவு.

14. தேவ சோம சிறந்தவன் ரோமுமை
மேவு மர்த்தியன் வேண்டித் துதிப்பவன்
ரூவி லன்னவன் றன்னைக், கவியெனு
மோவி லாற்றன் யொன்றி யருளுவாய்.

(இ-ள்.) தேவனே! லோமனே! உனது நட்பினைப்பெற்ற
மரண தர்மமுள்ள ஸ்தோதாவைக் கவியும் ஸர்வகாரிய ஸமர்த்
தனுமாகிய நீ யடைந்து அதுக்கிரகிக்கிறாய்.—(எ-று.) கவி,
கிராந்த தர்சி.

15. சோம வெம்வசை நீக்கிப் புரக்கவே;
நீமைப் பாவங்கள் சேரா தெமக்கென்றுஞ்
சேம மீக; சுகத்தைச் சிறப்பினீர்
தேம நண்பி னியைந்திதஞ் செய்கவே.

(இ-ள்.) லோமனே! எமது நிர்தனைகளை நீக்கிக் காப்பா
யாக. எங்களால் செய்யப்பெறும் பாபங்க ளெங்களை யடை
யாதபடி காத்து, எங்களுக்குக் கேடமத்தைத் தருவாயாக. சுகத்
தை யெங்களுக்குத் தந்து எங்களோடு நட்புக் கூடி யெங்
களுக்கு ஹிதஞ் செய்வாயாக.—(எ-று.)

வருக்கம் 21.

16. ஒங்க சோம! உறுக வெத்திக்கினும்
வீங்கு முன்னுடை நற்றிற விரியம்;
தாங்கு நல்வலி யன்னந் தயங்குற
ஈங்கு நீகொணர்ந் தெங்கட் களிக்கவே.

(இ-ள்.) லோமனே! நீ வளருவாயாக. எல்லாப் பக்கத்
திலும் உன்னுடைய விரியமானது வந்து தங்கட்டும். வலிமை
யைத்தரும் அன்னத்தை யெங்கட்குக் கொண்டுவந்து தருவா
யாக.—(எ-று.)

(வேறு.)

17. மத்தம் பெறு முத்தம சோம, வெலா
வுத்தம் பெறு மங்கமு மோங்கு; எஞ்
சித்தம் விழை யுத்தம கீர்த்தியினை
சித்தம் வளர் நண்பி னிலைத்துறவே.

(இ-ள்.) மதோத்தம லோமனே! எல்லா யுத்தமான
(லதா) அங்கங்களும் ஒங்கட்டும். எமது சித்தம் விரும்பும்
கீர்த்தியை (அல்லது சாயணருரைப்படி அன்னத்தை) எப்
பொழுதும் வளர்க்கும் சினேகிதனாக நீ எங்களுக்கிருப்பாயாக.
—(எ-று.) உத்தம், யுத்த மென்பதன் சிதைவு. லதா, கொடி.

(வேறு.)

18. பகைவரை வாட்டும் வீரம், பலத்தொடு சாரந் தோய்ந்து
வகைபெறு முண்டி, யுன்கண் மருவியே கூடி நிற்க;
தகைபெறு மமரமெம்மைச் சார்ந்திட வோங்கிச், சோம,
நகைபெறு வானிற் கீர்த்தி யுத்தம நடையிற் றுங்காய்.

(இ-ள்.) லோமனே சத்துருக்களைக் கொல்லும் வீரமும்,
பலமும் ஸாரமுந் தோய்ந்த அவிபுணவும் உன்னிடத்துக்
கலந்து நிற்கட்டும். மரணமில்லாத தன்மையானது எம்மைச்
சாரும்படியாக ஒளிபொருந்திய ஆகாயத்தில் நல்ல கீர்த்தியைத்
தாங்குவாயாக.—(எ-று.) மேற் பாட்டு லதை ரூபமான லோம
னையும் இப்பாட்டு சந்திர ரூபமான லோமனையும் துதித்ததாம்.
வீரம் உண்டி எண்ணும்மை தொக்கன.

19. வான்முத விடத்துவைகுன் றேசினைச் சோம யாகம்
வான்பெறவியற்று வோரும்வணங்குவார்; அத்தேசெந்தம்
மேன்படுமகத் தேசுழ்க; வெறுக்கைதந் தகமோட்டிக் கா
றூன்கொடா தளித்து வீரர்த்தயக்குவோன்வரவெம்மில்லே.

(இ-ள்.) லோமனே! வான்முதவிய விடங்களில் தங்கும்
உனது தேஜஸை யாகஞ் செய்பவர்கள் வணங்குவார்கள்.
அந்தத் தேஜஸானது எம்முடைய உயர்ந்த யாகத்தினிடத்தும்
வந்து பொருந்தட்டும். செல்வத்தையளித்து எங்கள் பாபங்களை
யோட்டி எங்கள் (கால்) சந்ததி கொடாபடி வீரர்களை (புத்தி
ரர்களை)ப் பாதுகாப்பவனே, எமது எக்ருத்துக்கு வருவாயாக.
—(எ-று.) வடமொழியில் அவீரஹா வென்றுள்ளது. அதா
வது வீரர்களைக் கொல்லாதவனே, அல்லது வீரர்களைப் பாது
காப்பவனே என்பது பொருள். வீரர்; வீர்யோத்பன்னர்,
புத்திரர்.

20. அவிதரு மகத்தோற் காக்கும், அருங்கதி யசுவங், கற்றா,
அவிதரு கருமத் தன்றி யிலெளகிகத் தகத்தொழிற்க
ணவியினிற் சகல கல்வி யார்வினிற் கீர்த்தி யோங்கிக்
கவலறு பிதாசேட் டின்பங்காணும்வீரனைச்சோமன்னே.

மண்டலம் 1. சூத்தம் 91.

(இ-ள்.) ஸோமனானவன் அளியுணவை யளித்து யாகஞ் செய்யும் எங்கள் யஜமானனுக்கு வேகத்திற் சிறந்த குதிரையை யும் கன்றோடுகடிய கறவைப் பசுவையும், யாக கர்மத்திலும் உலகநடையிலும் வீட்டு வேலைகளிலும் அளி தரும் தர்ச பூரண மாலாதி கர்மங்களிலும் சகல வித்யா பூரணத்திலும், புகழ் பெற்றும் பிதா கேட்டானந்திக்கும் படியான வீரன் அல்லது புத்திரனையும் தருவான்.—(எ-று.) ஸோமன், அசுவம், கற்றா, வீரனை மகத்தோற்கு ஆக்கும் எனப் பொருண் முடிவு கூறுக.

வருக்கம் 22.

21. போரினிற் புறங்கொடாதாய், வெற்றியைப்பொருத்துவோய், தண்ணீரோடு துறக்கமீவோய், திறலினிறுத்துவோய், நற்பேருளமகத்தோய், இல்லநலத்தினின்பெற்றோய், கீர்த்தியேருளோய், சயத்தோய், சோம, உன்னிட மதங்கொள்வாமே.

(இ-ள்.) யுத்தத்திற் சத்துருக்களாற் றுரத்த முடியாத வனும், ஜயத்தை யுண்டுபண்ணுபவனும், (மழைத்) தண்ணீரையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் தருபவனும், வலிமையைக் காப்பவனும், கீர்த்தி பொருந்திய யாகத்தை யுடையவனும், நல்ல வீட்டினை யடைந்தவனும், புகழ் பெற்றவனும், வெற்றியாளனுமாகிய ஸோமனே! உன்னிடத்து நாங்கள் களிப்பையடையட்டும்.—(எ-று.) ஓடி, உம்மைப்பொருளது.

22. சோம, விவ்வோடதிக்கள் யாவையுந் தோயந்தன்னோ டேம வாக்குமுவு, மேய்த்துவிரித்தனை பரந்துதோன்றுஞ் சேமவந்தரத்தை யங்நன் செறிந்த பேரிருளை யுன்ற மம வெஞ்சோதிதன்னு னலித்து நீ வீட்டினுயே.

(இ-ள்.) ஸோமனே இப் பூமியி லுற்பவிக்கும் எல்லாச் செடிகளையும் தண்ணீரையும் பசுக்கூட்டத்தைபுங் கூட்டுவித்துப் பார்த்து விளங்கும் அந்தரத்தை விலாசமானதாகச் செய்தாய். அவ்விடத்து நிறைந்த பெரிய இருட்டினை உனது பெரிய சோதியினுற் கெடுத்தழித்தனை.—(எ-று.) ஓடதி, ஓஷதி, மருந்துச் செடி, பொதுவாகச் செடியையும் குறிக்கும்.

23. வலனுறு சோம தேவ மருவுமுன் நெய்வச் சித்தத் துலைவறுபொன்னெமக்கிங்கூட்டுவான் பொருக; ஈர்சார் வலியினுக் கீச னுன்னை யொருவரு மறிக்கா தேய்க; மலைபுறு போரி லெம்மை மதித்துறு மிடரை நீக்காய்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

(இ-ள்.) பலம்பொருந்திய ஸோமனாகிய தேவனே! உனது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய (அல்லது ஒளிபொருந்திய) புத்தியினால் கொடாத பொன்னை யெமக் களிக்கும் வண்ணம யுத்தம் செய்வாயாக. இருதிறத்தாரது வலிமைக்கும் நீயே ஈசனும், உன்னை யொருவரும் தடுக்காதிருக்கட்டும். யுத்தத்தில் எங்களுக்கு நேரும் இடர்களை நீக்குவாயாக.—(எ-று.) ஈர்சார், உபயகட்சி, இருதிறத்தார்.

வருக்கம் 23.

92. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14. சூத்தம் 8.

18 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம் 1-4 ஜகதி, 5-12 த்ருஷ்டிப், 13-18, உஷ்ணி. தேவதை: 1-15 உஷஸ். 16-18 அசுவினிகள்.

(வேறு.)

1. இவ்வைகற் நேவதைக டங்கொடியை யுயர்த்தினவா லேன்ற பூர்வ செவலியுறு திக்கினிற் பேர்பா தியினைத் தம்மொளியாற் செறித்த; வீரர் கவ்வையுறு தடர்ப்பவர்த மாயுதத்தைத் தீட்டுதலிற் காந்தி தன்னு லெவ்வமற வுலகளிக்குந் தாய்ப் பசுக்கள் செவ்வொளியி னேயா நிற்கும்.

(இ-ள்.) இங்கே தோன்றும் விடியற்கால தேவதைகளாகிய உஷஸுக்கள் தமது (இருட்டை யோட்டும்) கொடிகளை யுயர்த்தின. கிழக்குத் திக்கிற் பாதிப் பாகத்தைத் தமது ஒளியினால் நிறைத்தன. பகைவரை யடக்கும் வீரர்கள் தங்கள் (வாள் முதலிய) ஆயுதங்களைத் தீட்டுவதுபோலத் தமது பிரகாசத்தால் உலகத்தை யளிக்கும் தாய்ப் பசுக்கள் (செவ்வானங்கள்) தமது சிவந்த ஜோதியோடு பொருந்தி வருகின்றன.—(எ-று.) இவ்வகைய உஷஸுக்கள் நம்மைக் காக்கட்டும் எனக் கூட்டுக. வைகல்கள் எனப் பன்மைப்படுத்திக் கூறியது உபசார வழக்கென்பார் யாஸ்கர். செவ்வானங்கள் அங்குமிங்கு

மசைவது வீரர்கள் சட்டங்களிற் கத்திகளைத் தீட்டுவதுபோலுள்ளது என்ற உவமை வியக்கத்தக்கது.

2. செவ்வொளிகள் சுயமாக மிகவெளிதி
னுதித்தனவாற்றேரின், வெண்மை
யொவ்வுறுநல் லாக்களினைத் தேரினெளி
தாகப்பூட்டுறு மவற்றை
யெவ்வமறத் தகைத்தேறி முன்போல
வுயிர்களுக்குத் தெளிவை யேற்றிக்
கவ்வுதம தொளியோடு சூரியன்றன்
சோதியினிற் கலந்தவன்றே.

(இ-ள்.) சிவந்த ஒளிகள் தாமாகவே அநாயாஸமாகத் தோன்றின. வெண்மையான பசுக்கள் (சண்டு கதிர்க்கற்றைகள்) தேரில் நன்றாகப் பூட்டிக்கொள்ளு மவற்றைத் தமது தேரில் கட்டி யேறி முன் (கழிந்த பகல்களைப்) போலப் பிராணிகளுக்கு ஞானத்தை யளித்துத் தமது காந்தியோடு சூரியனுடைய தேஜஸிற் கலந்துகொண்டன.—(எ-று.)

3. நாரியர்க டம்மொளியி றெருங்கியைந்து
தூரதல நின்று நாடி
யேரியலு நபதேசந் தீனையருச்சித்
தொளிபரப்பும், எண்ணும் வீரர்
தாரியலுந் தோள்வலியாற் றுவுதலின்;
அணிகருமந் தன்னை யாற்றிச்
சாரமுறுஞ் சுகை பிழிந்து மகஞ் செய்வோர்க்
கெப்பொருளுந் தயக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) நாரியர்களாகிய உஷஸுக்கள் தமது பிரகாசத்தால் ஸமானமாக ஒன்று கூடித் தூர தேசத்திலிருந்து வந்து அழகுபொருந்திய ஆகாயப் பிரதேசத்தை யர்ச்சித்துத் தோள்வலியிற் சிறந்த காளைகள் (தமது ஆயுதங்களோடு) எல்லாவிடங்களிலும் தாவுவதுபோல வெளியை பரப்புவார்கள். அழகிய கர்மத்தைச்செய்து லாபமுள்ள ஸோமத்தைப் பிழிந்து யாகம் செய்பவனுக்கு எல்லாப் பொருள்களையுந் தருவார்கள்.—(எ-று.) பரப்பும், தயக்கும், திணை மயக்கம். நாரியர், நாரை விருத்திசெய்வோர்.

4. நடமாதர் மானப்பல் லுருவவுடை
தரித்திருளை நாடி யோட்டித்
தடமடியைப் பசுசுரக்குந் தன்மையினிற்
றன்னுரத்தைத் திறந்து காட்டி
யிடமகலெல் லாப்புவனத் தினுஞ்சோதி
விரித்தாக்க ளியையுங் கோட்டத்
திடைநின்று தாமாக வெளிப்படவி
னுஷைதோன்றி யிருள் சீப்பாளே.

(இ-ள்.) நடனஞ் செய்யும் மாதரைப் போலப் பலநிற மான உடையைத் தரித்து இருளை யோட்டி விசாலமான மடியைப் பசு சுரந்து காட்டுவதுபோலத் தனது மார்பைத் திறந்து காட்டி, இடமகன்று எல்லா உலகங்களிலும் தனது ஜோதியை விரித்துப் பசுக்கள் கொட்டிலிருந்து தாமே வெளிப்படுவதுபோல உஷஸ் வெளித்தோன்றி இருட்டைச் சேதிப்பான்.—(எ-று.) ந்ருதூநிவ என்பதற்கு ந்ரூம் ஸ்தூர்வதி ரித்தீ கரோதி ந்ரூது: நாபித: என்றும் ஒரு பொருள் கூறுவர். மயிர் வினைஞனைப்போல இருட்டை வபனஞ் செய்து என்பது பொருள்.

(வேறு.)

5. கிழக்கினிற் செறியன்னுடன் கிளரொளியாருங்கண்டார்;
பழக்குறச் சர்வ திக்கும் பரந்து பேரிருள் சீக்கின்றார்;
பழிச்சுறு மகயூபத்திற் பளிச்சென நபத்திற் றன்றே
சமுத்துவள்வான்பெண், கோலக்கிரண வெல்சேவித்தாளே.

(இ-ள்.) கிழக்குப் பக்கத்தில் நிறைந்த அவளது (உஷஸினது) காந்தியை எல்லாரும் பார்த்தார்கள். பின்பு எல்லாப் பக்கத்திலும் பரந்து உலகை முடியுள்ள இருட்டை யோட்டுகின்றார். ஸ்தோத்திரம் செய்கின்ற யாகத்திலுள்ள கட்டுத் தறியைப்போலப் பளபளவென மின்னும்படி தனது காந்தியை யாகாசத்திற் சேர்ப்பான். விண்ணின் புத்திரியாகிய உஷை சித்திர பானுவாகிய சூரியனைச் சேவித்தாள்.—(எ-று.) பட்டையோடு கூடி நன்றாகச் சீவப்பட்ட யூபஸ்தம்பத்திற்கு நெய் முதலியவற்றை யூற்றி அத்வர்புக்கள் அழகுபடுத்துவதுபோல உஷஸ் தனது அழகிய ரூபத்தால் ஆகாயத்தை யழகுபடுத்துகிறார் எனத் தொழிலுவமையாகக் கொள்க.

வருக்கம் 24.

6. கடந்தன மிவ்விருட்டி. நெல்லையை; காணும் வைகல் மடந்தனை யகற்றி மன்னு முயிற்களை மீட்டுயர்த்தாள்; இடந்தரு சீரை யேய்வாள் வசிகரன் மலர்ச்சி யெய்திச் சுடரொடு மனங்களிக்கத் துகளிரு ளருந்தி னாளே.

(இ-ள்.) இந்த இருட்டினது எல்லையைக் கடந்தனம். மேலெழுந்து தோன்றும் வைகல் (விடியற்காலாபிமானி தேவதை) எல்லாப் பிராணிகளின் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தையுமோட்டி அவற்றை எழுப்பினாள். கீர்த்தி யடையும்படி ஜனங்களை வசியம்பண்ணுவதற் சாமார்த்தியமுள்ளோனது நகை முகத்தைப் போலப் பிரகாசத்தை யடைந்து நல்ல காந்தியோடு (கண்டோர்) மனம் களிக்கும் வண்ணம் குற்றம் பொருந்திய இருட்டைத் தின்றொழித்தாள்.—(எ-று.)

7. வான்மகனொளியின் வாய்ந்தா ளுண்மையை மருவுவோரை யேன்றிவ ணடத்துவானே யேத்தினார் கோதமக்கா ரேன்றினோர் துதியாலன்னந் தோற்றவாயுஷையேமக்கள் சான்று நன்மா வா வோங்கி யடிமைகள் சார்ந்த சீரின்.

(இ-ள்.) விண்ணின் புத்திரியும், ஒளி சிறந்தவளும், உண்மையுள்ளவர்களை நடத்துபவளுமாகிய உஷையைக் கோதமக் குடியிலுதித்தவர்கள் ஸ்தோத்திரங்களால் ஏத்தினார்கள். உஷைத்தேவியே! புத்திர பெளத்திரர்களோடு சிறந்து, குதிரைகளும் பசுக்களும் நிறைந்தது, வேலைக்காரர்கள் மிகுந்த சிறப்போடு கூடிய அன்னத்தை (போகத்தை)த் தருவாயாக.—(எ-று.)

8. பென்னொடு மொளிசிறந்து நல்வினைப் போற்றுவக்கு நன்னய வுஷையே, வன்ன நண்ணிய பெருந்தனத்தை, மன்னுறு கீர்த்தி மக்கள் மாவொடு மேவ லாளர் துன்னுறு மதனை, நீயும் விளக்கு வித்ததனைத், தோய்வாம்.

(இ-ள்.) பொன்னோடு பிரகாசம் பொருந்தி ஸத்கர்மங்களோடு கூடிய ஸ்தோத்திரத்தைக்கேட்டுக் களிகொள்ளும் உஷஸே! உணவுப்பொருள்களோடும், கீர்த்தியோடும், புத்திரர்களோடும், குதிரைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும் கூடிய பெரிய செல்வம் உன்னால் பிரகாசம்பெறத் தரப்பெற்றதையாங்கள் அடைவோமாக.—(எ-று.)

9. தேவியிப்புவன மெல்லாம் நோக்கி, மேற்காகும் திக்கிற பாவ தன்னொளியாற் பற்ப ஷிடமெலாம் புரந்து பூமி

மேவிய சீவனெல்லாந் தொழிலுற விழிப்பித் தெண்ணுந் தூவிய லவற்றொலாங்கட் டோய்ந்த வாக்குணர்தா ளன்றே.

(இ-ள்) (உஷஸாகிய) தேவி இப்புவனங்களை யெல்லாம் நோக்கி, மேற்குப்பக்கத்திற் பரந்த தனது ஒளியினால் பலஸ்டங்க ளிலும் வியாபித்து, (பூமியின் கண்ணுள்ள) எல்லாப் பிராணிக் கூட்டங்களுந் தத்தந் தொழிலைச் செய்யுமாறு அவற்றை யெழுப்பி, அவையெல்லாம் மனத்தில் நினைத்துப் பேசும் வாக்கை யறிந்தாள்.—(எ-று) இக்காரணத்தினற்றான் 'உஷஸ் ஸூந்ரிதாவதி' என்று பெயர் பெற்றாள். அதாவது, உஷை பிரிய ஸத்திய வாக்கோடு கூடியவள் என்று சொல்லப் பெற்றாள் என்ப. உஷஸ் வாக்கை யறிந்தாள் என்பதற்கு, உஷஸ் காலத்தினற்றான் பிராணிக் கூட்டங்கள் இரவு சழிந்த பின்னர்ச் சப்தஞ் செய்யத் தொடங்குகின்றன வென்பது பொருள். 'பூமிமேவிய' என்னும் அடைவடமொழி மூலத்திலில்லை. அவற்றொலாங்கண், அவற்றின்சுணெல்லாம் என மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுக.

10. பழமை வாய்ந்தவளாந் தேவி பழகுறு மொரே நிறத்தி னெழுவளே மீட்டு மீட்டு மெண்ணித்தன் காந்தியோடும்; கெழுமுறு மரணத் தோர்த மாயுளைக் கிழப்படுப்பா ளழகிய பறவைப் பட்ச மரிந்துகொல் மறத்தி போன்றே.

(இ-ள்) பழமையாக வந்துகொண்டிருக்குந் தேவியாகிய உஷை நாடோறும் ஒரே ரூப நிறங்களுடன் (சூரியோதயத்துக்கு முன்) எழுவாள். வேடஸ்திரீ பறவையின் சிறகுகளை நறுக்கி ஹிம்ஸிப்பதுபோல (உலகத்திலுள்ள) மர்த்தியர்களது ஆயுளைக் கிழப்படுத்துவாள்.—(எ-று) விஜ: இவ ஆயினுதி என்னும் வாக்கியம், மண். 2 சூக். 12 ரிக் 5-ல் மறுபடியும் வருகிறது.

வநக்கம் 25

11. வானுறு தமஞ் சதிப்பாள், வயங்குயி ருணர்த்தித் தானே யீன மார்ந் தொளிக்கு மல்லை யேகுவித், துகங்கள் மாந்த ருனமில் வகைபடைத்த வுவற்றினை யுடைத்துச் சாரன் ருணுகர் காந்தை தன்கண் கொண்டொளி சார்த்துவாளே.

(இ-ள்) இருளையழிக்கும் ஜாரனாகிய சூரியனது காந்தையும், வானத்தின்கண்ணுள்ள இருளை யொழிப்பவளுமாகிய உஷை எல்லாப் பிராணிகளையுந் துயிலுணர்த்தித், தானாகவே யொளிந்து கொள்ளுகிற இருட்டையோட்டி, மனிதர்கள் ஏற்படுத்தியுள்ள (கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்னும்) காலநிர்மாணங்களைப்

போவதும் வருவதுமாக ஹிம்ஸித்துத் தனது சொந்தப் பிரகாசத்தினால் விளங்குவான்.—(எ-று) யுகம் காலவளவை. ஸ்வஸாரம் என்னும் வடமொழிப்பதத்திற்கு உடன்பிறப்பு என்று பொருள் கூறுவர் மேனாட்டாசிரியர். இரவும் உஷஸும் உடன்பிறப்புக்களாம். ஆனால் சாயணரோ 'ஸ்வயமேவ ஸரந்தீம் நிசாம்' தானே போகும் நிசியையென்பார். சாரன், ஜாரன், ராத்ரோ: ஜரயிது, ஸூர்யன். இரவை மறையும்படி செய்பவன் அதாவது சூரியன் என்பார் சாயணர். அவனுக்குகந்த யுவதி உஷஸாம்.

12. சித்திர வொளிசார் செல்வி பசுக்களிற் றிரிந்தகன்று தத்துநீர் கீழ்நோக் குற்றுச் சார்வதின் வெகுசார் சென்றே யுத்தமத்தெய்வ நோன்பை யுளைத்திடார் காத்தாதித்தன் மெத்திய கிரணத்தோடு மேன்மையின் விளங்குவாளே.

(இ-ள்) சித்திரகாந்தியோடு கூடிய செல்வியாகிய உஷை, பசுக்கள் காட்டில் பல விடங்களிலுந் திரிவதுபோலப் பாக்கத்திரிந்து, ஜலம் பள்ளமான விடங்களிற் செல்லுவது போல வெகுதூரம் போய், தெய்வ விரதங்களாகிய தர்சபூர்ண மசாதிகளைப் பாதுகாத்துச் சூரியனுடைய கிரணங்களோடு கலந்து விளங்குவான்—(எ-று) இத்தேவ விரதங்கள் பகலிற் செய்யப்படுவனவன்றி இரவில்லவென்பது பொருள்.

வேறு

13. செல்வஞ்செறி நல்லுஷை யெம்மகருக் கெல்வந்திடு மம்மகரின் மகருக் கில்கொண்ட சிறப்பினை யீத்துதவுஞ் செல்வந் தருவாய் திகழ் கேழுளதே.

(இ-ள்) (அவியுணவாகிய) செல்வ நிறைந்த உஷையே! எங்களது புத்திரர்களுக்கும் அப்புத்திரர்களது புத்திரர்களுக்கும் வீடு முதலிய வற்றையமைத்துப் பராமரிக்கும் அழகிய வொளிப்பொருந்திய செல்வத்தைத் தருவாயாக.—(எ-று) எல்வந்திடு மென்றது எதுகைநோக்கிச் சேர்த்தது. கேழுளதாகிய செல்வம் என்க.

14. மாவும் பசுவும் வசனத் தெழிலும் மேவும் முஷையே, மினிர்வோய், பொருளைப் பாவூந் தொழிலைப் புரியும் மெமது தாவில் திசையிற் றமமோட் டுகவே.

(இ-ள்) (எங்களுக்குக் கொடுக்கப்) பசுக்களோடும், குதிரைகளோடும் கூடியவளே, பிரியஸத்தியவாக்கோடு கூடியவளே! விபா

வரியே (ஒளியோடு மினிர்வாளே)! உஷையே! செல்வத்தைப் பரப்பும் கர்மங்களைச் செய்யும் மெமது திசைக்கணுள்ள இருட்டையோட்டுவாயாக—(எ-று)

15. அவிசார் பொருள்க ளணைவோ யுஷையே! சவிசா ரருணச் சடி லந் தனையே புவிவாய் புனைக; பொருள் சோபனமேய் குவை யாவையு மின்று கொடுக்கருள்க.

(இ-ள்) வாஜிநீவதியே! (அவிச்சூரிய வுணவுப்பொருள்களை யடைந்தவளே!) உஷையே! விளக்கம் பொருந்திய அருண நிறமுள்ள குதிரைகளைத் தேரிற்பூட்டுக. சௌபாக்கிய நிறைந்த பொருட்குலைகள் யாவற்றையும் இன்று கொண்டு வந்து தருவாயாக—(எ-று) சடி லம், குதிரை. சவி, ஒளி. அருணம், சிவப்பு. புவி, தேர்.

16. பகை வெல்லுறுவீர், பரியும் மனமொத் துகையும் முமதே, ரய ரச்சவினீர், தகைசால் தனமும் பசவுந் தழுவும் வகைசே ரொமநல் லகமே மருவீர்.

(இ-ள்) (இதுமுதல் 3 இருக்குக்களால் உஷலோடு கூடச்செல்லும் புத்தியோடு கூடிய அசுவினிகளைத் துதிக்கிறார்.) பகைவர்களை ஜயிப்பவர்களே! அசுவினிகளே! ஸமானமான மனதோடு கூடியவர்களாய் உங்களது தேரைச் செலுத்துங்கள். சிறந்த பொன்னும், பசுவும் நிறைந்தவெமது கிருஹத்தை நோக்கி வாருங்கள்—(எ-று) பரியும், விரும்புகின்ற; விரும்புகின்ற உள்ள மொத்தவர்களா யென்க.

17. வானின் னொளியை மனிதர்க் கெனவே தானுந் நிறுவிப் புகழ் சண்ணுறுவீ ரேனும் முறுதிப் பொருளீந் திவனே யுனம் மறவெம் முறவச் சவினீர்.

(இ-ள்) அசுவினிகளே! விண்ணினது ஒளியை மனிதர்களின் பொருட்டு நிலவவிட்டுப் பெருமை பெறுவீர்களாயினும், எங்களுக்கு உறுதிப்பொருள்களை (அவியுணவுகளை) யளித்து எம்மை யடைவீர்களாக.—(எ-று) வடமொழி ரிக்குக்குச் சாயணர், 'அசுவினிகளே! நீங்களிருவரும் ஆபாசத்தில், புகழ்த்தக்க சோதியை எங்களால் அறியப்பட்ட விதமாகச் செய்தீர்கள். (அதனற்றான் ஒளி உங்களிடத்து உண்டானது.) நீங்களிருவரும் எங்களுக்காகப் பலத்தைத்தரும் அன்னத்தைக் கொண்டுவருவீர்களாக' என மொழி பெயர்ப்பர். அசுவினிகள் சூரியசந்திரரென்றும், பகலிரவுகளென்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 93.

மும், தியாவாபிருதுவிகளென்றும் எண்ணப்படுவர்—யாஸ்கர், மண்.
1, சூக்-39. ரிக்-3 நோக்குக.

18. வைகுஞ் சுக காரணர் பொற் குயவோர்
வைகா தரியை வதை செய்பவரை
வைகல் லெழுவி ரிரு தேவரையு
மைதிற் றருவீர் சதை யுண்டிடவே.

(இ-ள்) விடியற்காலத்தி லெழுபவர்களே ! சரீர ஆரோக்கி
யத்தை யுண்டுபண்ணுபவர்களும், பொன்மயமான தேரோடு கூடிய
வர்களும், சத்துருக்களை வதைப்பவர்களுமாகிய இரண்டு தேவர்களை
யும் சோமம் குடிப்பதற்காக இங்கு அழகாகக் கொண்டுவருவீர்களாக
(எ-று) வைகல் லெழுவினென்றது அசுவங்களை யென்பார் சாயணர்.
ஆனால் காலையிலெழும் அத்வர்யு முதலிய ரித்விஜர்களே யென்பதும்
பொருந்து மென்பார் மேனாட்டாசிரியர். அரி, பகைவர். குயவு,
தேர். கடைசி வரி இனவெதுகை.

வநக்கம் 27

93. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 14 சூக்தம் 9.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: ஷ்டி கோதமன். வடமொழிச்சந்தம், 1-3 அதுஷ்டிப்,
4-7 த்ருஷ்டிப், 8 திருஷ்டிப்பும் ஜகதியும் 9-11 காயத்திரி, 12 த்ருஷ்டிப்.
தேவதை: அக்கினியும் லோமனும்.

1. யானு ரைத்திடுங் கவுரவ விளியினை யெதிர் கேட்
மனமின் மறை யியம்பு மென்வசனத்தை யேற்றே
மேனலந்தரு விழைவினிற் சோம வக்கினிகாள்,
தானுறுஞ் சுகந் தாசுட னணையவே தயக்கீர்.

(இ-ள்) இச்சைகளை வர்ஷிக்கும் அக்கினி லோமர்களே ! யான்
சொல்லுங் கவுரவமான கூவிளிகளை யெதிர் கேட்டு மந்திர ரூபமான
ஸூக்தங்களைச் சொல்லும் எனது வசனத்தை யேற்றுக்கொண்டு
தாசுஷ்டிக்குச் சுகத்தை யளியுங்கள்.—(எ-று) தாசுஷ்டன், யாகஞ்
செய்பவன். அக்கினி லோமர் இணைத்தெய்வங்களுள் மறை மண்.
1 சூக். 17 ரிக். 1-ற் பார்க்க. வ்ருஷ்டிவென்பதற்கு வன்மை
பிரகந்தோ ரென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

2. யாருமை யிந்து வக்கினி யிருவர்கா ளீண்டு
பேருறும் வசனத்தினுற் பிறங்குறத் துதிப்போன்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

ஏருற வவனுக்கு நல் வீரி யத்தோடு
சீருறவளர் பசுவினை மாவொடுஞ் செறிப்பீர்.

(இ-ள்) சோம வக்கினிகளே ! உம்மைச்சிறந்த வசனங்களால்
துதிப்பவனுக்கு நல்ல வீரியத்தையும், பசுக்களையும் குதிரைகளையுந்
தருவீர்களாக.—(எ-று) இந்து, லோமன்.

3. நெய்சொரிந் தெவன் புரோடச நிறுவி யாவுதியைப்
பெய்பவ, னவ, னக்கினி சோமர்காள், பிறங்கும்
வெய்ய சந்ததி வீரியத் தியன்றவர் தம்மை
மையி லாயுட் காலம்மெலா மேலுறப் பெறவே.

(இ-ள்) அக்கினி லோமர்களே ! எவ்வழமானன் நெய்யைச்
சொரிந்து புரோடசத்தை யளித்து ஆவுதி செய்கின்றானே அவன்
விரும்பத்தக்க வீரியமிகுந்த புத்திரர்களைக் குற்றமற்ற தனது ஆயுட்
காலமெல்லாம் பெறட்டும்.—(எ-று) புரோடசம் இடைக்குறைந்தது.

வேறு

4. தக்க நற்பசு வன்னத்தைப் பணிவயி னபகரித்த
வக்கினி சோமர்கா ளும் வீரிய மதனை யாங்கள்
மிக்குணர்சுவம் ; எத்திக்குஞ் சூழ் பிருசய நெச்சத்தைப்
பக்குறக் கொன்று பல்லோர்க் கேகசோதியைக் கண்டரே.

(இ-ள்) அக்கினி லோமர்களே ! பணியென்னும் அசுரனிடத்தி
விருந்து நீங்கள் பசுக்களாகிய அவனது உணவை யபகரித்த திறமை
எங்களா லறியக்கிடந்தது. எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்த, பிருச
யன் அல்லது துவட்டாவென்னு மசுரனது புத்திரனாகிய விருத்
திரனைப் பிளந்து கொன்று பலருக்கும் ஒரே சோதியை யமைத்
தீர்கள்.—(எ-று.) பணி பசுக்கூட்டங்களை யடைத்து வைத்திருந்த
கதைமைய மண். 1 சூக். 6 ரிக் 5-ற் காண்க. (Brisaya) ப்ருஸய :
துவட்டாவுக்கு ஒரு பெயர். ஏன் ? (ப்ரஸ்யதி ஸர்வம் வேஷ்டயதி)
எல்லாவற்றையுஞ் சுற்றிக்கொள்ளுவதால். சேஷம், எச்சம், பிள்ளை
யென்ற பொருளில் வந்தது.

5. தொழிலினிற் சமான மானீ ரக்கினி சோமர்கா ணீ
ரொழிலினி னாகாயத்தே யிருத்தினீ ரொளிசார் மீனைப்
பழியினின் வசைசார் பாபம் பற்றிய நின்றும் யாறு
கழிதர விடுவித்தீரா லக்கினி சோமர்கா ணீர்.

(இ - ள்) ஒத்த கர்மத்தோடு கூடிய அக்கினி லோமர்களே !
ஒளி பொருந்திய நட்சத்திர முதலியவற்றை ஆகாயத்திலமைத்தீர்

கள். ஆறுகள் தாங்களடைந்த பழியும் அவதூறான பாபங்களும் கழியுமாறு, அக்கினி லோமர்காள், அவ்வாறுகளை அவற்றினின்றும் விடுவித்தீர்கள் அல்லது நீங்கச் செய்தீர்கள்.—(எ-று) இந்திரன் விருத்திரவதன் செய்கதனாற் பெற்ற பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்தைப் பூமி, மரம், ஸ்திரீ, நீர் இவற்றிற் பரவச்செய்தான். அவற்றின் சுத்தியை அக்கினி லோமர்கள் செய்தார்களென்ப. மேலும் இந்திரனாற் சொல்லப்பெற்ற விருத்திரன் ஆறுகளில் விழுந்தான். அவனது சவம் விழுந்த காரணத்தால் ஆறுகள் வரம்பு கடந்து துஷ்டத்தனஞ் செய்தன. அதனால் நதிகளடைந்த தோஷத்தை அக்கினி லோமர்கள் நீக்கினார்களென்பது. தற்காலத்தும் ஆடிமாதம் முதன் மூன்று தேதிகளில் நதிக்குத் தீட்டென்று காவிரியில் ஸ்ரானஞ் செய்வதை நிறுத்திவைப்போரு முண்டு. அவ்வழர்கம் இவ்விருக்கை யாதாரமாகவுடையது போலும். 'அப்பிடை துரையாய்' என்னும் பாஞ்சோதி வாக்கை நோக்குக.

6. உங்களி லொருவன் நன்னை யுயர்ந்த மாதரிச்சுவான் னற்கும் விண்ணிடத்தினின்றும் தந்தனன் ; மற்றையோனைப் பொங்கரி னின்றும் மீர்த்தான் சேனனும் ; மறையாற்பொங்கி யங்கண் மாதல மமைத்தீர் யாகத்துக் கங்கி சோமீர்.

(இ - ள்) அக்கினி லோமர்களே ! உங்களில் ஒருவனாகிய அக் கினியை மாதரிச்சுவான் முதல் முதல் விண்ணிலிருந்து (புருகுவுக் காகக் கொண்டுவந்தான். மற்றொருவனாகிய லோமனை (கொடி, ஞபமாக விருந்தவனை) (மேரு) மலை யுச்சியின்கண்ணிருந்து சேனப் (பருந்து) பட்சி ஞபமாக விருந்த காயத்திரி கொண்டுவந்தான். நீங்க ளிருவரும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்படும் மந்திரங்களால் வளர்ச்சியை யடைந்து (இதர தேவர்களது) யாககாரியங்களுக்காகப் பரந்த உல கத்தைச் சிருஷ்டித்தீர்கள்.—(எ-று) மாதரிச்சுவான் அக்கினியைத் தந்த கதையை மண் 1 சூக் 60 ரிக் 1-ல் நோக்குக. சேனஞ் சோமந் தந்த கதையேல் மண். 1 சூக். 80 ரிக் 2-லும் காட்டினார்.

வநக்கம் 28.

7. அக்கினி சோமர்காள் யாமளித்திடு மவியை யுண்பீர் ; மிக்க வள்ளன்மை யுள்ளீர், மேவு மஃதேற்றுத் துட்டி. புக்கபிற் சிறந்த காவல் பொருந்திய சுகத்தைச் சேர்ப்பீர் ; தக்க நன்மகத்தோற் கென்று சமனமுந் தெளிவு மீவீர்.

(இ-ள்) அக்கினி லோமர்களே ! யாங்கள் தரும் (ஓமத்துக்காக ஆஹவீய ஸமீபத்தில் வந்துள்ள இந்த) அளியுணவை யுண்ணுங்கள். வண்மையிற் சிறந்தவர்களே ! அதனை யேற்றுத் திருப்தியடைந்து எங்

களுக்கு நல்ல காவலோடு கூடிய சுகத்தை யளிப்பீர்களாக. யாகஞ் செய்பவனுக்கு ரோகசமனத்தையும் பயசிவாரணத்தையும் தருவீர் களாக.—(எ-று) துட்டி, துஷ்டி, ஸந்துஷ்டி, திருப்தி. வடமொழி யில் சமநம் யாவநம் என இரண்டு சொற்களுண்டு. அவற்றுள் முன்னையது ரோக சாந்தியையும் பின்னையது பயத்தெளிவையும் குறிக்கும். சமனஞ்ச ரோகானும் யாவநஞ்ச பயாநாம்' என்பது யாஸ்கர் வசனம்.

வேறு

8. யா, ரங்கிசோமர்கா, ளிங் கெய்திய தேவ பத்தி கூர, ஆண்புரோடா சத்தைக் கொடுத்தவிசொரிவோ, னன்னுள் றாரணியி லியற்றுமகந் தனைக்காத்துப் பாபமதைச்சாரா தோட்டி யேருமவல் யஜமானன் றனக்குருனி பெருஞ்சுகத்தை யீ குவீரே.

(இ-ள்) அக்கினி லோமர்களே ! எந்த யாககர்த்தா தெய்வபக்தி யோடு சரு புரோடாசங்களைத்தந்து அன்யைச்சொரிபவனோ, அந்த யஜமானன் செய்யும் யாகத்தைக் காப்பாற்றி அவனுடைய பாபங்களை யோட்டுவது மல்லாமல் அவனுக்கு மிகுந்த சுகத்தை யு மளிப்பீர்கள் . (எ-று) இவ்விருக்கு இருசந்த முள்ளதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. ஏன்? வடமொழியிலும் த்ருஷ்டுப் ஜகதியென இருசந்தங் களோடு கூடியிருப்பதா லென்க. சருவென்பது சமைத்த வுணவு, அதனை யூண் என்றார். புரோடாசம், மாவைக் கிண்டி நீரும் றிப் பிசைந்து குதிரைக்குளம்பு வடிவமாகக் கூர்மப்படுத்தியது.

வேறு

9. அங்கிசோமி, ரிணையழைப் பெய்துவீர் ! தங்கு மொத்த தனத்தினீர், எந்துதி யங்க மாக வுவந்திடிர் ; தேவர்காத் தங்குவீர் சிறப்பாகத் தயங்கியே.

(இ - ள்) அக்கினி லோமர்களே ! ஸமானமாக வழக்கப்படு பவர்களே ! செல்வத்திலொத்த பெருமை வாய்ந்தவர்களே ! எங் களது ஸ்தோத்திரங்களினிடத்து ஸந்தோஷிப்பீர்களாக. தேவர் களுக்கு மத்தியில் சிறப்பாகத் தயங்கி யமர்வீர்களாக.—(எ-று) நா, மத்தி, நாப்பண்.

10. அங்கி சோமனிர், ஆச்சியங் கொண்டுமக் கிங்கவியை யியைத்திடும் யாகவா னங்க மாக வருகிதி யெய்துறப் பொங்கொளியிற் புரிந்து வயங்குவீர்.

(இ - ள்) அக்கினிலோமர்களே! நெய்கொண்டு உமக்கு அவி யைத் தரும் யாககர்த்தா பெரிய செல்வத்தை யடையுமாறு ஒளி காலுவிர்களாக.—(எ-று.)

11. அங்கி சோமனிர், ஆரீவ் வெமதவி
தங்க விட்டதைத் தாங்கி, மகிழ்வினைத்
துங்க மாகத் துதைந்து குழுவியே
யெங்க எண்மையியை வருகுவிர்.

(இ - ள்) அக்கினி லோமர்களே! நிறைந்த இந்த எங்களுதவிப் பொருளையேற்று மகிழ்ந்துகூடி எங்களருகின் வருவிர்களாக.—(எ-று)

வேறு

12. அக்கினி சோமர்கா, லெ மசுவத்தை யோம்பீர்; ஆக்கள்
மிக்க நல் லவிப் பொருள்கள் மிளிருற வளர்க; எங்கட்
கொக்க விம்மகத்தேதானுக்கு முறுத்துக வலியை: யாஞ்செய்
தக்க விம்மகத்தைச் செல்வச் சித்தியிற் றயக்குவிரே.

(இ - ள்) அக்கினி லோமர்களே! எங்களது குதிரைகளைப் பரிபாலிப்பீர்களாக. பசுக்கள், பால் முதலிய அவிப்பொருள்களின் சிறந்து வளரட்டும். எங்களுக்கும் இவ்வாக கர்த்தாவுக்கும் பலத்தை யூட்டுவிர்களாக. யாங்கள் செய்யும் இந்த யாகத்தைச் செல்வப் பயன் தருவதாகச் செய்வீர்களாக.—(எ-று.) சாயணர் எங்களுக்கும் யாக கர்த்தாவுக்கும் என உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளாது யாகஞ் செய்பவர்களாகிய வெங்களுக்கு என உரை கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேனாட்டாசிரியருரையைப் பின்பற்றிப் பாடியது இவ்விருக்கு.

வநக்கம் 29.

94. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15 சூக்தம் 1.

16 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஆங்கிரஸன் புத்திரன் குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்: 1-14 ஜகதி, 15, 16 ந்ருஷ்டுப். தேவதை: அக்ரி. இச்சூக்தம் உப யோகப்படும் இஷ்டிகளில் மித்ரன், வருணன், அதிதி, ஸிந்து, பிரு துவி, தியாவா வென்னும் ஆறு தேவதைகளுங் கூடவரும். ஆனால் இச்சூக்தத்துக்கு அதிதேவதை யெது வென்றால் அக்கினியே.

1. வணக்குரியன் சாதவே தசனுக்கா
விம்மறையை மனத்தி னுன்னி
யிணக்குறுவார் தேரதனைத் தச்சனுறுத்
துதனேர; இதனைப் போற்று

மணத்தொழிலில் யாங்கணனி சிரத்தையொடு
தெளிவுள்ளோம்; வளரு மங்கீ!
உணக்கமுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பை யுவந்த பின்பே.

(இ - ள்) வணக்குதற்குரியவனும், ஜாதவேதஸனுமாகிய அக் கினிக்காக இந்தச் சூக்த ரூபமான மந்திரத்தை மனத்தினால் நினைத் துத், தச்சன் தேரை யுருப்படுத்துவதுபோல உருப்படுத்திச் சேர்ப் போம். இவ்வக்கினியை ஸ்தேதாதிரஞ் செய்வதாகிய மங்கலகாரியத் தில் சிரத்தையும் புத்தித்தெளிவு முடையோம். அக்கினியே! உனது நட்பைப்பெற்ற பின்னர் யாங்கள் கெட்டுப்போகாதபடி எங்களைக் காப்பாயாக.—(எ-று) ஜாதவேதஸன் என்னும் பதத்தின் பொருளை மண். 1. சூக். 44. ரிக். 1-ம் பார்க்க.

2. எவ்யஜமா னனுக்கென நீ யளிகமப்பா
யம்மகத்தேதா நெணமு டிப்பான்,
தெவ்வரிலா துறைகுவான், வீரியஞ்சார்
தனமதனைச் சிறக்கத் தாங்கி
யெவ்வமற வோங்குவான், இன்மையவன்
றனைச்சாரா(து); ஏயந்த வங்கீ!
கவ்வையுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைக் கண்ட பின்பே.

(இ - ள்) எந்த யாககர்த்தாவுக்காக நீ அவிப்பொருளை யேற் பாயோ அந்த யாக கர்த்தா தனது எண்ணத்தைச் சாதித்துக் கொள் றுவான்; பகைவரில்லாது வாழ்வான்; வீரியம் பொருந்திய தனத் தைப் பெறுவான்; பெற்றுக் குறைவின்றி யோங்கி வாழ்வான். அவ னைத் தரித்திர மடையாது. அக்கினியே! உன்னுடைய நட்பைப்பெற்ற பின்னர் யாங்கள் கெட்டுப் போகாதபடி யெங்களைக் காப்பாயாக.— (எ-று.)

3. உனை மூட்டுஞ் சத்தியெமக் கியைக; எம
தெண்ணமெலா முடனே ஸூர்த்தி
வனைக; உன திடத்தே பரி மேவர்களு
மவிப்பொருளை மதித்துண் கின்றார்;
பினர்நீயு மதிதிகரர்த் தருக, இவை
விரும்புகின்றோம்; பிறங்கு மங்கீ,
யினைதலுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பை யியைந்த பின்பே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 94.

(இ - ள்) உன்னை மூட்டுந் சக்தி யெங்களுக்குண்டாகட்டும்; எங்க ளெண்ணங்களையெல்லாம் உடனே பூர்த்தி செய்வாயாக; உன் னிடத்திலேயே எல்லாத் தேவர்களும் அவிப்பொருளைப் புசிக்குறா கள். பின்பு நீ அதிதிபுத்திரர்களாகிய ஆதித்தியர்களை அல்லது தேவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக; இவையெல்லாம் யாங்கள் உன்மாட்டு விரும்பும் காரியங்களாம். அக்கினியே! (மற்றவை முன் போல)—எ-று) 'மிக்கவதிதிப் பெயரால் முப்பத்து முக்கோடி விண் ளோரீந்தா' ளென்னும் கம்ப ராமாயண வாக்கு ஈண்டு கருதத்தக்கது.

4. தமிழ்தன்றிப் பர்வணங்க டோறுனக்கு
நினைப்பூட்டச் சார்ந்து யாகச்
சமித்துக்க ளெரிவளர்க்கத் தேடுவோ,
மனிப்பொருளுஞ் சம்பா திப்போம்;
நிமித்தகா ரணசீவ வோடதிக
ணிலைதொழிலை நிறுத்தாய்; அங்கீ!
துமித்திடா தெமையடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைத் தேய்ந்த பின்பே.

(இ - ள்) நிறையுலா குறையுலாக் காலங்க டோறும் உனக்கு ஞாபகமூட்டும்படி பொருந்தி 21 விதமான மரச்சமித்துக்களையும் அக் கினி காரியங்களுக்காகத் தேடுவோம். அத்தர்சபூரணமாஸாதி கர்மங் களில் வேண்டிய சரு புரோடாச மாதிய அவிப் பொருள்களையும் சம்பா திப்போம். ஜீவனாதாரமாயுள்ள ஓஷதிகளை நிலைப்பிப்பாயாக. அக்கி னியே! (மற்றவை முன்போல)—(எ-று) பர்வணம், ஒரு பட்சம், பர்வ ணங்கடோறும் பூர்வபட்ச அமரபட்சங்கடோறும் அதாவது ஒவ் வொரு அமாவாசை பெளர்ணமியிலும். அதை வற்புறுத்தவே தமிழ் தன்றி யென்ற அடை கொடுத்தது. ஒரு அமாவாசையோடாவது அல்லது ஒரு பெளர்ணமியோடாவது நின்று விடாமல் என்றபடி. சமித்துக்கான மரங்கள் இருபத்தொன்றென்பார் சாயணர். சரு அன் னமும், புரோடசம் அல்லது புரோடாசம் கிளறினமாவுமாம்.

5. அவன்சிரண மாந்தர்களைக் காப்பதனிற்
செல்கின்ற வன்றிப் பின்னர்த்
துவயத்தோ டிரிண்டு காலுயிர்க்க
டமைக்கதிராற் றுதைந்து காக்கும்;
நவமயமா யிருள்சீத்தெல் லாந்தோற்று
முஷையினினீ யுயர்ந்தாய்; அங்கீ!
யவமடையா தெமையெடுப்பா யுவப்பினுன
தருநட்பை யடைந்த பின்பே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 6.

(இ - ள்) அவ்வக்கினியினது கதிர்கள் மனிதர்களைக் காப்பாற்று வதிற் செல்லுகின்றன; அல்லாமலும், இரண்டுகாற் பிராணிகளையும், நாற்காற் பிராணிகளையும் நெருங்கிக் காப்பாற்றும். புத்தாக விருளை யோட்டி யெல்லாப் பொருள்களையும் கண்ணுக்குத் தேற்றுவிக்கும் (உஷஸ்) விடியலினைக் காட்டிலும் நீ பெரியவன். அக்கினியே! (ஐனை யவை முன்போல)—(எ - று) அக்கினி இரவு முழுவதும் இருட்டினை யோட்டி நிற்க, உஷஸ் விடியற்காலத்தில் மாதிரிமே அவ்விருட்டை யோட்டுவதால் அக்கினி உஷஸி னுயர்ந்த தென்பார் சாயணர்.

வருக்கம் 30

6. அத்துவர னேயன்றி முக்கியமா யோதாவு
மாவாய்; யாக
மெத்தியவம் மறையோர்க்குத் தொழின்முறையைத்
தெரிவிப்பாய்; மேவும் போதா;
ஓத்தகுடிப் புரோகிதனே, யாவுமுணர்
தீர, நிறை வுறுத்து மங்கீ
சொத்தையுற தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைத் தேய்ந்த பின்பே.

(இ - ள்) அக்கினியே! நீ அத்வர்யுவாம்; முக்கியமான ஹோதா வாம்; யாகப்பிராஹ்மணர்களுக்குச் செய்யும் முறையையும் காலத்தை யும் கற்பிக்கும் பிரசாஸ்தாவாம்; (யாகசாலையைச் சுத்தஞ் செய்து சாமக்கிரியைச் சேகரித்து வைக்கும்) போதாவுமாம்; தொல்சூடியில் வந்த புரோகிதனே அல்லது பிரஹ்மாவே! எல்லாவற்றையு மறிந்த தீரனே! (ஏற்றக்குறைவில்லாமல் யாகத்தைப் பரிபூர்ணமாக்குபவனே! உனது சினேகிதத்தைப் பெற்ற பின்பு எங்களுக்கு அருங்கேடு வரா மற் காப்பாயாக.—(எ-று.) இவ்விருக்கில் அக்கினியே யாகப்பிராஹ் மணர் பதினறுவருமாம் என்று கூறினார். அவராவார், அத்வர்யு, ஹோதா, பிரஹ்மா, ஆக்ரீதரன், உத்காதா, பிராஹ்மணச்சமஸ, அச்சாவாக, ப்ரஸ்தோதா, பிரசாஸ்தா முதலியோர். உத்காதா லாம வேதமும், ஹோதா ரிக்வேதமும், அத்வர்யு யஜுர்வேதமும் தெரிந்து சொல்லுபவரென்று மேல் மண். 1 சூக். 7 ரிக் 1-ற் சொன்னார். ஈண்டு அத்வர்யு யாகப் பொருள்களை யளிக்கும் கர்த்தாவென்றும், பிரசாஸ்தா மித்திரா வருணர்களென்றும், புரோஹிதன், பிரஹ்மா அல்லது பிரஹ்ஸ்பதி தேவர்களுக்கிருப்பதுபோ விருந்து யாக கார் யத்தை நடத்துவோனென்றும் சாயணர் விசேஷவுரை கூறுவர். சொத்தை, அருங்கேடு.

7. அழகமுரு மங்கம்வாய்ந் தெத்திசையுஞ்
சமமாக வாரீசின் றூய்நீ ;
பழகுமொளி யருகினிற்போன் மிக்கொளிர்வா
யதிதூரம் பரந்து நின்றும் ;
கழியிருளி னியவெனினுந் தேவநனி
காந்தியோடு காண்பா யங்கீ ;
யிழிவுபெறு தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பை யேய்ந்த பின்பே.

(இ - ள்) அக்கினியே! அழகு பொருந்திய அவயவங்களோடு எல்லாப் பக்கத்திலுஞ் சமமாக நீ நிறைந்து நிற்கின்றாய்; தூரதே சத்திலிருந்தும் ஸம்பத்திலிருப்பது போலப் பிரகாசிக்கிறாய். மிக்க இருணிறைந்த இரவிலும், தேவனே, மிகுந்த லொளியோடு பார்க்கிறாய். உனது நட்பை உத்தியமாகப் பெற்ற பின்பு எம்மைக் கெடுக்கா தெடுப்பாயாக.—(எ - று.)

8. சோமாபி டவம்புரியு மவன்றேரே
முன்னிற்க; தோயு மெந்தம்
ஓமாதி சயமுரைபண், தேவர்காள்,
தீயோரை யொறுத்து வெல்க;
வாமாதி நிறையெமது மொழிகேட்டுப்
பொலிவுபெற வளர்ப்பீர்; அங்கீ!
தோமேயா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைத் தோய்ந்த பின்பே.

(இ - ள்) (அக்கினியை அவயவமாகவுடைய ஸர்வ) தேவர்களே! ஸோமம் பிழியும் யஜமானனது தேரே மற்றெல்லாருடைய தேரைக் காட்டிலும் முன்னணியில் நிற்கட்டும். எமது புகழ்க் கீதங்கள் பாப புத்தியுள்ளவர்களைத் தண்டித்துச் சயங்கொள்ளட்டும். அழகு முத் திய நிறைந்த எமது வசனங்களைக் கேட்டு அவற்றை யோங்கச் செய் வீர்களாக. (ஸர்வ தேவர்களுக்கு மாதாராயுள்ள) அக்கினியே! உனது நட்பைப் பெற்ற பின்பு எமக்குத் தோஷம் நேராதபடி காப் பாயாக.—(எ - று.) சோமாபிடவம், ஸோமம் பிழிதல்.

9. உனது படைக் கலங்களினுற் றீமொழியுந்
தீநினைவு முற்றார் தம்மை
மனதுகுளி ரக்கொல்க; வரக்க, ரரு
கொடுதூர மருவி யோரை

யனையமுறை யாற்ற; துதிப் போர்க்குமக
நன்னறியை யமைக்க; அங்கீ!
யினையலுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பை யியைந்த பின்பே.

(இ - ள்) அக்கினியே, உனது ஆயுதங்களாற் றீமொழியும் தீ நினைப்பு முள்ளவர்களைக் கொல்லுக. தூரத்திலும் சம்பத்திலு முள்ள ராக்கூஸர்களையு மம்மாதிரியே கொல்லுக. ஸ்தோத்திராநு செய்பவனுக்கு யாகத்துக்கு வேண்டிய நல்ல மார்க்கத்தை யேற் படுத்துவாயாக. உனது சினேகத்தை யடைந்தபின்பு எங்களுக்குக் கேடு வராதபடி காப்பாயாக.—(எ-று.)

10. செவ்வொளியிற் பிறங்குமிரு குதிரைகளைத்
தேரதனிற் சிறக்கச் சேர்த்த
வவ்வமயக் காறுண்ட வுன்னாத
மிடபமுழக் கடுத்து நிற்கும்;
கவ்வுபுகைக் கேதனத்திற் கானகத்துப்
பரந்திடுவாய் கடிதின்; அங்கீ!
கவ்வையுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைக் கண்ட பின்பே.

(இ - ள்) அக்கினியே! சிவந்தவொளியோடு கூடிய குதிரைக ளிரண்டையும் உனது தேரில் நீ பூட்டிய அச்சமயத்தில் வாயு தூண்டாநிற்க உனது சப்தம் எருதின் முக்காரம்போற் கேட்கும். தூம கேதுவோடு காட்டினிடத்தே நீ பரந்து ஸெல்லுவாய். உனது நட்பைப் பெற்றபின்பு எங்களுக்குப் பழிநேராதபடி காப்பாயாக.— (எ-று.) புகைக்கேதனமென்றது, புகையுள்ள காரணத்தால் நெருப் புண்டென்று அறியப்படுவதால் அக்கினிக்குத் தூமம் கேது (கொடி அல்லது கிளைப்பூட்டுவது) ஆயிற்று. உன் நாதம் எனப் பிரிக்க.

வநக்கம் 31

11. உன்முழக்கிற் பறவைகளு நடுங்குறுமால்;
தூரும்புநீ யுண்ணும் போது
நின்பொறிக ணெடுந்தூரம் பரந்துவிழும்;
பின்னர்தெறி, நினக்கும், நின்னை
மன்சுமக்குந் தேரினுக்குஞ் செலற்கெளிதா
வாய்ந்திடுமே; மகிழு மங்கீ
துன்பமுறா தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைத் தோய்ந்த பின்பே.

(இ-ள்) அக்கினியே (மேற்பாட்டிற் சொல்லப்பட்ட விதமாக நீ காட்டிற்குள் துழைந்து) காம்பீர்யமான முழக்கத்தைச் செய்வதைக் கேட்டுப் பறந்து செல்லக்கூடிய பட்சிகளெல்லாம் நடுக்கமடையும் (பட்சிகளே நடுங்குமென்றால் ஓராய் முதலிய பிராணிகளின் நடுக்கத்தைச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை யென்பார் சாயணர்). அக்காட்டிலுள்ள துரும்புகளை யுண்ணும்போது உனது பொறிகள் பார்த்து நெடுந்தூரத்திற் போய்விழும். அதற்குப்பின் அக்காட்டு நெறியானது உனக்கும், உன்னைச் சுமந்து செல்லும் தேருக்குஞ் செல்லுவதற்கு மிக எளிதாக வமையும். உனது நட்பை யடைந்தபின்பு எங்களுக்குத் துன்பம் நேராதபடி யெங்களைக் காப்பாயாக.—(எ-று.)

12. மித்திரானை வருணையு மிவன்றற்கு
மாற்றலொடு மேவி நிற்க;
தத்துறவே கீழ்ச்செலுங்கான் மருதர்சின
மற்புதமாச் சாரும்; எங்கட்
கொத்தசுக மளிக்க; அவர் மனமெம்பாற்
றிரும்புநெறி யுறுத்தாய்; அங்கீ,
சொத்தையுற தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பைத் தோய்ந்த பின்பே.

(இ - ள்) (அக்கினியைத் துதிக்கும்) இவன் மித்திரா வருணர்களின் றுரணையையும் பெறட்டும். (அதாவது பகலபிமானி தேவதையாகிய மித்திரனும் இரவபிமானி தேவதையாகிய வருணனும் இவ்வக்கினியை வணங்குவோனைக் காக்கட்டும் என்றபடி.) மருத்துக்கள் கீழ்நோக்கிச் செல்லும்போது அவர்களுடைய கோபமானது அற்புதமாய் (தாங்கமுடியாததாய்) அமைந்து கிடக்கும். அக்கினியே! எங்களுக்குச் சுகத்தை யளிப்பாயாக. அவர்களுடைய (மருத்துக்களுடைய) மனம் எம்பாற் றிரும்பும்படியான மார்க்கத்தை யமைப்பாயாக. உனது நட்பை யடைந்தபின்பு எங்களுக்கு அருங்கேடு நேராதபடி காப்பாயாக.—(எ-று.)

13. தேவர்களிற் றேவனுநீ; யாவருக்கும்
பெருமைமிகு சிநேகி தன்னீ;
மேவுவசக் களில்வசநீ; யாகமதிற
சோபனத்தின் மேவு வாய்நீ,
தாவுமுன திடமகலுத் தமப்புகலிற்
றங்கவெமைத் தயக்காய்; அங்கீ!
யோவலுற தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்பை யுவந்த பின்பே.

(இ - ள்) அக்கினியே! நீ தேவர்களிற் சிறந்த தேவனும் (ஒளி பொருந்தியவனும் என்றபடி.) எல்லாருக்கும் மகிமை பொருந்திய சிநேகிதனும் நீயாம். செல்வங்களிற் சிறந்த செல்வமும் நீ. யாகத்திற் சோபனத்தோடு வந்து வீற்றிருப்பாய். உனது விஸ்தீரணமான பாதுகாவலமைந்த யாகத்தலத்தில் யாங்கள் தங்குமாறு செய்க. உனது நட்பைப் பெற்ற பின்னர் யாங்கள் கேட்டையடையாதபடியெங்களைக் காப்பாயாக.—(எ-று.)

14. உன்னகத்தே வளர்க்கப்பட்ட டெய்சோம
வாவுதியோ டுறைந்து நீயு
மன்னுசகோத் தமமளிப்பான் போற்றடைந்து
கீர்த்தியொடு மருவு வாய்; பி
னுன்னுகின்ற தாசுடனுக் குயர்ந்தமணி
நிதியளிப்பாய், ஒங்கு மங்கீ
கின்னமுற தெமையெடுப்பாய் வாய்ப்பினுன
தருநட்புக் கிடைத்த பின்பே.

(இ - ள்) உன்னுடைய ஸ்வஸ்தானமாகிய (உத்தர வேதியில்) வளர்க்கப்பட்டு, லோம ஆஹுதியைப் பெற்று நீயும் உத்தமச் சுகத்தை யளிக்குமாறு ரித்விஜர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பெறுகிறாய். பின்னர் அவி யளிக்கும் யஜமானாகிய தாசுஷனுக்கு ரமணியமான கர்மபலத்தையும், செல்வத்தையும் தருவாய். அக்கினியே! உன்னுடைய அரிய நட்பை யடைந்த பின்பு எங்களுக்குத் துன்பம் நேராதபடி காப்பாயாக.—(எ-று.) மணியென்பதற்கு ரத்தம் என்பது வடமொழிப்பதம். அதற்குச் சாயணர் ரமணிய கர்மபலம் என்று உரை கூறுவார்.

வேறு

15. எங்கனும் பரந்தோய் நன்மையேய் பொருள்படைத்தோய், யார்
தங்குற முழுச்சுபத்திற் றுபங்க ணீக்கித் தன்மை [க்குத்
யிங்குற வைப்பாய், யாவற் கெழில்வலி யூட்டுவாய், அச்
சிக்கலி னரன் சிறப்பான்; நிகழ்க யா முன் றனத்தே.

(இ - ள்) எல்லாவிடத்தும் பரந்தவனே! நன்மை சிறந்த பொருள்களைப் படைத்தவனே! எவனுக்கு முழுச்சுபமும் பொருள்தும் வண்ணம் தாபங்களை நீக்கிக் குணம் சிறைவிப்பாயோ எவனுக்குச் சிறந்த பலத்தைச் சேர்ப்பாயோ அந்த மனிதன் சிறந்து தோன்றுவான். யாங்கள் நீ யளித்த செல்வத்தோடு விளங்குக.—(எ-று.)

மண்டலம் 1. சூத்தம் 94.

16. பாவுறு குணங்கள் முன்பு பகர்ந்தவை பாரந்த வங்கி
தேவ, செளபாக்கியத்தை தேர்ந்திங் கே மாயு னோம்ப,
தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவு மித்திர வருணர் தாமு மெம்மதனைக் காக்க.

(இ - ள்) மேற்சொல்லிய குணவிசேஷங்கள் பாரந்த அக்கினி
தேவனே! லௌபாக்கியத்தை யறிந்து எங்களது ஜீவிய காலத்தை
இந்தக் கர்மத்தினிடத்து விருத்தி செய்வாயாக. பிருதுவியும், வான
மும், ஸிந்துவும் அதிதியும், மித்திரனும் வருணனும், எம்முடைய
அவ்வாயுளைக் காக்கட்டும்.—(எ-று.) மித்திரன், வருணன், அதிதி
இவற்றின் பொருளை மண். 1 சூக். 89 ரிக் 3-ற் காண்க. ஸிந்து,
'ஸ்யந்தனசீலா உதகாத்மா தேவதா' ஓடும் சிறப்பு வாய்ந்த ரீரபிமானி
தேவதை. பிருதுவி, 'ப்ரதிதா பூ தேவதா' விரிந்த அல்லது பெருமை
சிறந்த பூமி யபிமானி தேவதை. இனி 101-வது சூத்தம் வரையில்
இப்பாட்டின் பின்னிர்ண்டடிகள், இரண்டு சூத்தமொழிந்த என்னைய
சூத்தங்களுக்கெல்லாம் கடைசி ரிக்கின் கடையடிகளாக வரும்.

வருக்கம் 32

ஆகச்செய்யுள் 1026

6-வது அத்தியாயம் முற்றும்.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

7 - வது அத்தியாயம்

இவ்வத்தியாயத்தில் 38 வருக்கமும், 18 சூத்தமும் 172 இருக்
குக்களுமுள்ளன.

95. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15. சூத்தம் 2.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஆங்கிரஸன் புத்திரன் சூத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம் :
க்ருஷ்டுப். தேவதை : அக்கினி.

1. முரணுருவமைந்தோர் முற்ற, விருவர் வெவ்வேறு மெல்லை
யுறமுறச்செல்வோர் வற்சனொருவனை வளர்ப்பா ருட்டி; [ன்;
பொருவுசெந்திறத்தொருவன் பொருந்தியே யவியைக்கொள்வா
மருவுவெண்ணிறத்துத் தேசின் மற்றவன் றேன் றுவானே.

(இ - ள்) முற்றவும் மாறுபட்ட வருவத்தோடு கூடிய இருவர்,
ஒருவர்க்கொருவர் விரோதமான நடையை யுடையவர்களாகிய பக
லும் இரவும் தனித்தனி ஒரு குழந்தையை யூட்டி வளர்ப்பார்கள்.
அக்குழந்தைகளில் 'ஒருவன் செந்திறத்தை யடைந்து அவியை யேற்
பான். மற்றொருவன் வெண்மையான நிறத்தோடு ஆகாயத்திற்
றேன் றுவான்.—(எ-று.) முற்ற முரணுருவமைந்தோ ரென்றது
சுக்கில கிருஷ்ண வர்ணங்களை யடைந்துள்ளதால். வெவ்வேறுமெல்லை
யுறமுறச் செல்வோர்' என்றது இரவு முடிந்த காலத்துப் பகலும்
பகல் முடிந்தகாலத்து இரவுந் தேன் றுவதால். இரவெலாம், சுருப்பத்
திற சிசு மறைந்து கிடப்பதுபோற் கிடந்து விடியற்காலத்தி லுதிப்ப
தால் சூரியன் இரவின் புத்திரனும். அச்சூரியனுக்குக் காலையில்
ஆவுதி செய்வார்கள். பகலில் அக்கினியினது ஒளி மழுங்கி நிற்க
இரவு அதற்கு வெளிச்சத்தைத் தருவதால் அக்கினி இரவின் புத்தி
ரன் என்றார். சாயங்காலம் செய்யும் ஆவுதி அக்கினி கார்யமாம்.—
சாயணர். ஒருவன் அக்கினி; மற்றவன் சூரியன்.

2. தன்னொளி பரந்து மாந்தர் தந்நடு விளங்கிக் கூர்த்த
மின்னொளிச் சவாலை கூடிப் பல்லிட மினிரு மித்தீ
தன்னையத் துவட்டா வீன்ற தருணியர் பதினம் ருக்கந்
தன்னமுங் குறையார் தந்தார்; நரர் தம தகஞ் சேர்த்தாரே.

(இ - ள்) தனது பிரகாசம் நாலாபக்கத்திலும் பரவ, மனித
ருக்கு மத்தியில் விளங்கிக் கூர்மையான சவாலையோடு கூடிப், பல
விடங்களிலும் பிரகாசிக்கும் இந்த வக்கினியை நித்ய யௌவனம்

வாய்ந்து கொஞ்சமும் சோம்பலில்லாதவர்களான துவஷ்டாவின் பெண்கள் பதினமரும் (அரணிகடைந்து) தந்தார்கள். மனிதர்கள் அதனைத் தங்கள் தங்கள் கிருஹங்களுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.—(எ-று.) தருணியரென்றது பத்து விரல்களையும்; மேல் மண். 1 சூக். 71 ரிக் 1-ல் ஓரிடத் துதித்த நேச வுடன் வயிறென்றது மிவரையே. அ, பண்டறிசட்டு. இவ்விருக்குக்கு வேறொரு பொருளு முண்டு. “எல்லாப் பூதங்களிடத்தும் ஜடராக்கினி ரூபமாய்ப் பிரிந்திருப்பதும், கூர்மையான தேஜோமுகத்தோடு கூடியதும், ஸ்வயமான கீர்த்தியைத் தோற்றுவதும், எல்லாவிடங்களிலும் பிரகாசிப்பதும் அல்லது பலர்க்கு முபயோகமாவதும், ஆன மின்னலாகிய அக்கினியை, தமது கார்யங்களால் ஜகத்தைப் போஷிப்பதில் ஆஸ்யமில்லாதவர்களும், நிக்யதருணிகளும் அதாவது ஜராமரணமற்றவரும், ஆகிய இந்திராதி பத்துத் திசைகள் (மண். 1 சூக். 84 ரிக் 13 பார்க்க.) மேகங்களின் அகட்டிற் செல்லும் ஒளிக்கு மத்தியில் வாயுவிவிருந்து தோற்றின” என்பதாம். ஈண்டு துவஷ்டு: ஒளியென்ற பொருளிலும் தசுவென்பது பத்துத் திசைகள் என்னும் பொருளிலும் வந்தன.

3. தோன்றிய விடங்கண் மூன்றைத் தோத்திரஞ்செய்வார்; அங்கி தோன்றிய மூன்றிலொன்று சலதியாந் தோயமொன்று மேன்றவிண்ணொன்று மிங்ங னியைந்தது புவிக்கட் பூர்வத் தான்றர செய்திக் காலவொழுங்கினை நமைத்த தன்றே.

(இ - ள்) அக்கினி யுற்பத்தியான மூன்றிடங்களையும் ஸ்தோத்திரம் செய்வார்கள். அவற்றிலொன்று சமுத்திரமாம். மற்றொன்று (மேக) நீராம். ஆகாயம் மூன்றாவதாம். இவ்வாகாயத்திற் பொருந்தியது கீழைத்திசைக்கண் பெருமையடைந்து பூமியின்கண் ஆறு பெரும் பொழுதுகளாகிய காலவொழுங்கினை மமைத்தது.—(எ-று.) மூன்றிடங்கள் ஸமுத்திரம் மேகம், விண்ணென்பன. ஸமுத்திரத்தில் வடவைத்தீயாகவும், மேக நீர்க்கண் மின்னற்றியாகவும், ஆகாசத்தில் ஸூர்யனாகவும் அக்கினி யுற்பவித்ததென்க. இவற்றுள் காலதேச வர்த்தமானங்களாற் கட்டுப்படாமல் அகண்டமாயிருந்த உலகம் ஸூர்யகதியால் திக்குக் காலங்களை யடைந்தது என்றார். இளவேனில், (வஸந்த), முதுவேனில் (கிரீஷ்ம), கார் (வர்ஷ), கூதிர (சரத்), முன்பனி (சிசிர), பின்பனி (ஹேமந்த), எனப்பெரும்பொழுதுகள் (ருதுக்கள்) ஆறும். இவற்றையே ஒழுங்கின் ஆறு என்றார்.

4. மறைந்தவிவ் வுண்மையும்மூண் மதித்துணர்ந் தவர்கள் யாரே? சிறந்திடு மவியாற் றய்மார்ச் சேர்த்தனன் நனயன்; பல்லோர்

நிறந்தரு பகட்டி லுற்றோ னீரினு ணின்று தோன்றி யறந்தரு மவிபெற்றொ யணைந்தனன், கவி மகானே.

(இ - ள்) மறைந்துகிடந்த இவ்வுண்மையை (ரித்விஜர்களே!) உம்முள் மதித்தறிந்தவர்கள் யார்? (ஒருவருடில்லை யென்றபடி) அவி அன்னத்தினால், மேகத்தின் புத்திரஸ்தானத்தில் மின்னல் ரூபமாக விருந்த விவ்வக்கினி தாய் முறையிலுள்ள மழைநீரைப் பெற்றான். கவியும் மகானுமாகிய இவ்வக்கினி, மேகம் ஸமுத்திரம், உஷஸ் என்னும் பல்லோர் வபிற்றிலும், மின்னல், வடவை, சூரியன், என்னும் உருவங்களோடிருந்து வெளிப்பட்டு நல்ல ஆவுதிகளை யடைந்து தண்ணீருக்குள் வெளிப்படுகிறான்.—(எ-று) தனயன் அக்கினியும், தாய்மார் மேகமும் கடலும் வானமுமாம். அக்கினிக்கு ஆவுதி செய்வதாற் சூரியன் நிலைபெறுகிறான். சூரியனால் மழை பெய்கிறது. மழையினால் அன்னம் விருத்தியாகிறது, அன்னத் தாற் பிரஜைகளோங்குகிறார்கள். அதாவது யாக காரியங்கள் நிறைவேறுகின்றன என்பது ஸ்மிருதி.

அக்ரெளப்ராஸ்தாஹு திஸ்ஸம்யக் ஆதித்யமுபதிஷ்டதே ஆதித்யாஜ்ஜாயதேவ்ருஷ்டிர்வ்ருஷ்டேரந்மதத:ப்ராஜா.

5. வளைந்துறுஞ் செல் குறங்கில் வாலுற மேனோக் குற்றுத் தினோந்த தன்கீர்த்தி சார்ந்து திகழுறச் சுடரைக் கான்று வளர்ந்தனன்; இருவ ரச்சம் கொண்டனர், ஒளிவளர்திக் கிளர்ந்தபோ தவனை நோக்கிச் சேவித்தார் கேசரிக்கே.

(இ - ள்) குடிலகதியோடு கூடிய மேகநீரினது மடியில் (மின் னல் ரூபமாக) அழகுற மேனோக்கி யொளிர்ந்து, தனது சொந்தக் கீர்த்தியை யடைந்து, நல்ல சுடரை விசிக்கொண்டு (அக்கினி) வளர்ந்தான். (வானம் பூமிகள்) இருவரும் பயந்தார்கள். சோதியினின் றும் பிறந்தோங்கிய அக்கினி தோற்றியபோது, அவனைப் பார்த்து அவ் அக்கினியாகிய சிங்கத்தைச் சேவித்தார்கள்.— (எ - று) ‘ஸிம்ஹம் ஸஹநசீலம் அபிபவநசீலம்’ பொறுக்கவல்லது அல்லது ஜயிக்கவல்லது என்பது பொருள். ஈண்டு அக்கினியைக் குறித்து நின்றது. துவஷ்டு: என்னும் மூல பதத்தை மேனோட்டாசிரியர் துவஷ்டாவெனக் கொண்டு, அவனால் கிருஷ்டிக்கப்பட்ட வானம் பூமிகளை யென்று சேர்ப்பார். ஆனால் சாயணர் தீப்தாத் என்று, ஒளி அல்லது சோதியினின்றும் என்று பொருள்கொண்டு, ஒளியினின்று பிறந்த அக்கினியெனக் கூட்டுவார். பாட்டிற் பின்னுவரையே கூறியுள்ளார். இருவர் என்பதற்குப் பகவிரவுகளென்றும், அரணிக

மண்டலம் 1. சூக்தம் 95.

எரிண்டுமென்றும் பொருள்கொள்ளுவதுமுண்டு. இது யாஸ்கர் மதம். சேசரிக்கு, வேற்றுமை மயக்கம்.

வநக்கம் 1.

6. உருவ வங்களைமார் மான விருவருந் சேவித்துற்றார்,
பரிவோடு முழங்கு மாவிற்பரிந்தவ நருகு சேர்ந்தார்;
மருவியோர் வலத்தினோக்கி வகைபெறு மவி யளிக்கும்
பெருமைவா யவனு மொய்ம்பிற்பிறங்கினோர்பதி யானானே.

(இ - ள்) அழகிய ஸ்திரீகளிருவர் சாமரையோடு அரசனைச் சேவிப்பதுபோல, தியாவாபிருதுவிளிருவரும் (அல்லது பகலிரவுகளும், அரசணிக்கட்டைகளிரண்டும்) அக்கினியைச் சேவித்தார்கள். கன்றினிடத்திலுள்ள ஆசையோடு சப்திக்கும் பசுக்களைப்போல அவனது சமீபத்தில் வந்தடைந்தார்கள். (ஆஹவநீயத்தின்) வலப்பக்கத்திற் பொருந்திய ரித்விஜர்கள் சரு புரோடாசம் முதலிய அளிப்பொருள்களைத் தரும் பெருமையை யடைந்த அவ்வக்கினியும் பலவான்களுக்கெல்லாம் நாயகனானே.—(எ-று) சருபுரோடாசங்களைப் பற்றி மண். 1 சூக். 93 ரிக். 8-ற் காண்க.

7. சவிதுவே யெனக்கரங்கண் மேலுறச் சார்த்தி நீட்டிக்
குவலயம் வானிரண்டிற் கூடிய தனது தேசை
யுவப்புற நடுக்கை யீவோ னோட்டிப்பி நெவற்றுஞ் சாரா
சிவப்புற வேற்றித் தாய்மாரின்று புத்துடையீர்ப்பானே.

(இ - ள்) எல்லாருக்கும் நடுக்கத்தைத் தரும் அக்கினி, ஸவிதா (சூரியன்) வைப்போலத் தனது கிரணமாகிய கரங்களை மேலே நீட்டிப், பூமி வானங்களிற் கூடிய தனது ஒளியைப் பரவவிட்டு, எல்லாவற்றையுமடைந்து அவற்றிற் கொளி தரும் ஸாரத்தை வெளிப்படுத்தித், தனது தாய்மாராகிய மழைநீரிலிருந்து புதிய உடையை வெளிக் கொணர்வான்.—(எ-று) ஸவிதா, சவிதுவென வந்தது. சூரியோதயத்துக்கு முன் சூரியனுக்கு ஸவிதா வென்பார். 'ஸர்வஸ்யப்ரேரக:' எல்லாவற்றையும் தூண்டுபவன் அல்லது நடத்துவோன் என்பது பொருள். தாய்மார் நின்றுப் புத்துடையீர்த்தலாவது, மேகநீர் அக்கினிக்குத் தாய்மாரின் நிலையாயுள்ளது; அத்நிடத்திலிருந்தும் புதிதாய் உலகத்தைக் கவவிக்கொள்ளும் சோதியாகிய வஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்தலாம். சாரா, சாரந்து.

8. அந்தரத் தகவு மேகத்தொடு தடித்தென வலர்ந்து
நந்தி, நோக்கரிய சோதி நாட்டு மக்காலை ஞான

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

மந்துறு கவி நீர்மூல வந்தரத்தினைத் தன் மேசால்
முந் தலங்கரிப்பான்; தேவ யாஜந முற்று மாங்கே.

(இ - ள்) அந்தரிட்சத்திற் செல்லும் மேகத்தில் மின்னலாக விளங்கிப் பார்க்கமுடியாத சோதியை அங்கே நிலைநிறுத்தும்போது ஞானம் பொருந்திய கவியாகிய அக்கினி தண்ணீருக்கு மூலமான அவ்வந்தரத்தைத் தனது தேஜஸினால் அலங்காரப்படுத்துவான். அவ்விடத்து அத்தேவனால் விரிக்கப்பெற்ற ஒளி எங்களது சதையோடு கூடக் கலந்து விளங்கும் (அதாவது தேவயஜநம் அங்கே நடக்கும்) —(எ - று) அந்துதல், சேர்தல், திசைச்சொல்.

9. மகத்துவம் வாய்ந்தவன்றே சொன்னலர்த் தெறுத்தொளிர்வ
தகத்து நீர்கொண்டகன்ற வந்தர வெளியி னேயும்;
மிகச் சுடர்தர யா மூட்டி விட்ட வக்கினியே! யாரு
மகைக்கலாத் துணைச் சுபாவ வழகினே டெம்மைக் காக்க.

(இ - ள்) பகைவரை வாட்டி விளங்குவதான மகத்துவம்பொருந்திய உனதொளி, தன்னிடத்து நீரைக்கொண்டு பரந்த வந்தர வெளியிற் பரவும். நன்றாகக் கொழுந்துவிட்டுடெரியும்படி யாங்கள் மூட்டி விட்ட அக்கினியே! ஒருவராலும் வருத்தமுடியாத பாதுகாப்பமைந்த தன்மை வாய்ந்த அழகோடு எங்களை ரட்சிப்பாயாக.—(எ - று)

10. அந்தரத் தொழுகு மூர்மி யார்ந்தநீ ரோட்டெடுப்பான்
சுந்தரமாக வாற்றிப் புவியின்கண் வெளந் துதைப்பான்;
அந்தமாயகட்டி நெல்லா அனப்பொரு ளமைப்பதன்றி
விந்தையின் நவ முளைக்கண் மேவீ நன்கியங்குவானே.

(இ - ள்) (அக்கினி) அந்தரிட்சத்திற் செல்லும் அலைமிருந்த நீரைப் பிரவாஹமாகச் செல்லவிட்டுப் பூமியில் வெள்ளத்தை நிறைவிப்பான். தனது அகட்டில் (வயிற்றில் அல்லது உள்ளிடத்தில்) எல்லா வுணவுப் பொருள்களையும் அமைப்பதோடு புதிதாகத் தோன்றும் பயிர் முளைகளுக்குள்ளும் சென்று சலிப்பான்.—(எ - று)

11. பாவக, சமித்தாலாங்கிப் பரந்தசீ ரன்ன மீவா
னோவற வெமக்கொளிர்ந்திங் கோங்குவாய்; எமதீய் போற்றைத்
தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவு மித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) பாவகனே! (பரிசோதகனே!) நீ ஸமித்தினால் வளர்க்கப்பெற்று எங்களுக்குக் கீர்த்தி பெருகிய அன்னப் பொருள்களையளிப்பதற்காகப் பிரகாசத்தோடு விளங்குவாயாக. எம்முடைய

மண்டலம் 1. சூக்தம் 96.

இந்தப் பிரார்த்தனையைப் பூமி வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்ரன், வருணன் என்னுமிவர்கள் விரும்பிக் காக்கட்டும்—(எ - று)

வநக்கம் 2.

96. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15. சூக்தம் 3.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: ௨௫ குத்ஸன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: செல்வகாரணனான அக்கினி.

1. வலியினுள் முறுக வாங்கிக் கடைந்திட வளர்வோன் வல்லே மலிதரு ஞானமெல்லாம் பழமைபோல் வகித்தான் மெய்யே; சலிலமும் வாக்கு நட்பிற் றயக்கின வவனை; செல்வ நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) பலத்தினால் (அரணிகளைக்) கடைந்தவுடன் தோன்றும் அக்கினி, தான் உதித்தவுடன் எல்லா ஞானத்தையும் பழமையா யடைந்ததுபோல, விரைவில் உண்மையாகவே தயங்கினான். மேக நீரும், வாக்கும் அவனைச் சிநேகமாகப் பெற்றன. தனந்தருபவனாகிய அக்கினியை (இந்திராதி) தேவர்கள் நாடி யாதரித்தார்கள்.—(எ-று) 'ஞானமெல்லாம்' என்பதற்குப் பதிலாகக் 'காவ்யமெல்லாம்' என்று படிப்பதும் ஒன்று. அதற்குக் கவியினது எல்லாக் கர்மங்களையு மென்று உரை கூறி இவ்வக்கினி முன்பே யறிந்ததுபோல உற்பத்தி யானவுடனேயே தனது அவிவகிக்குந் தொழிலைச் சேர்ந்தான் என விரிப்பார் சாயணர். 'தி (dh) ஷ்ணு' வென்பதற்கு மாத்யமிகா வாக்கு என்பர். சூக்குமை, பச்யந்தி, மத்திமை, வைகரி யென வாக்கு நான் காம். தேவ சப்தத்துக்கு ரித்விஜர் என்று பொருள் கொண்டு ரித் விஜர்கள் காஹபத்யாதி ரூபத்திற் றுங்கினார்கள் என்பதும் ஒன்று. பச்யந்தி தமிழிற் பைசந்தி என்று வழங்கலாயிற்று.

2. கலைபுண ராயு முன்னாட் கவிபுகன்றிட மனுவின் குலமுறு மக்களாகு மிவர்தமைக் குலவ விட்டான்; தலநிறை யொளியால் வாளை நீரினைச் சமைத்தான்; செல்வ நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) கலைகளை யுணர்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் ஆயுளின் அல்லது மனுவின் (குணநிறைந்த) கவிகளைக் கேட்டு, (அக்கினி) மனு வழியினுதித்த இம்மனிதரைப் பிறப்பித்தான். விஸ்தாரமாகப் பர வும் தனது ஒளி (கண்)பினால் வானத்தையும் நீரையும் (அல்லது அந் தரத்தையும்) சிருஷ்டித்தான். செல்வ நலத்தை யளிக்கும் அக்கினி

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

யைத் தேவர்கள் (அல்லது ரித்விஜர்கள்) விரும்பி வளர்த்தார்கள்.— (எ - று) ஆயு மனுவென்றது சாயணருரை. அக்கினி தோன்ற யெழு வாய், அக்கினி குலவவிட்டா னென்க.

3. சுலவெரி வளர்ப்பீர் தேவ முக்கியன் யாகந் தேயப்பான் பவிபெறுபவன் றுதிக்கட் சிறப்புறுபவ னல் லுண்டி மலிமக னுயிர்கடாங்கும் வள்ளலைப் போற்றீர்; செல்வ நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) அக்கினியைச் சூழ்ந்து வளர்ப்பவர்களை ! தேவர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவனும், (தர்ச பூரணமாஸமாகிய) யக்ஞங்களை நிறைவேற்றுவவனும், யாகபலியை (அவிப்பொருள்களை) யேற்பவ னும், ஸ்தோத்திரங்களாற் பெருமைபெற அலங்கரிக்கப்படுபவனும், உணவின் புத்திரனும், நல்லதான கர்த்தாவுமாகிய அக்கினியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வீர்களாக. செல்வ காரணனான அக்கினியைத் தேவர்கள் நாடி வளர்த்தார்கள்.—(எ-று.) அக்கினி யுணவினும் புதி தாக வுண்டாக்கப் பட்டு ஜடராக்கினியாக வளர்க்கப்படுவதால் உண வின் புத்திர னென்றார்.

4. பலவிதப் பொருள் வளர்த்தோன், பலரையும் காப்போன் சோதித் தலமெனும் துறக்கமீலோன், தரணிவான் பெற்றோ, நென்கான் முளைக்கென மாதரிச்சுவான் வழிதெரிந்தான்; செல்வ நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) பலவிதமான சிரேஷ்டமான பொருள்களின் புஷ்டியை யடைந்துள்ளவனும், பலரையும் ரக்ஷிப்பவனும், (யாகஞ் செய்வித்து) சோதித்தலமாகிய ஸ்வர்க்கத்தை (யாககர்த்தாவுக்குத்) தருபவனும், வானம் பூமிகளைத் தோற்றியவனும், மாதரிச்சுவானும் (எல்லாவற்றிற் குந் தாயெனத் தரும் அந்தரிட்சத்தில் நடப்பவனும்) ஆகிய அக்கினி எங்கள் புத்திரனுக்கு (அநுஷ்டான மாரக்கத்தை) யுண்டுபண்ணி னான். செல்வ காரணனான அக்கினியைத் தேவர்கள் விரும்பிப் போற் றினார்கள்.—(எ-று.) மாதரிச்சுவான் மண். 1. சூக். 31 ரிக். 3 நோக் குக. ஈண்டு அச்சொல் அக்கினியையே குறித்து நின்றது. மேனாட் டாசிரியர் 'என்கான்முளைக்' கென்னுது 'தன்கான்முளைக்' கென்பார். அவர் உரைப்படி, மாதரிசுவான் முதல் முதல் அக்கினியைப் பிருகு வுக்காகக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைக் குறிப்பதால். மண். 1 சூக். 60 ரிக். 1ல் பார்க்க.

5. உலவுறு பக்ஷிராக்க ளொன்றன் வன்னத்தை மற்றெருள் றிலெயென லாக்கி யோர்சேயினுக் கவியூட்டுங் கூடி;

மலியொளி வீசமஃது வான்புவி யிடையே; செல்வ
நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) மாறிமாறி யுலாவும் பகலிரவுகள் ஒன்றினது நிறத்தை
மற்றொன்று மாற்றி இரண்டுமாகப் (பகலின் புத்திரானுகிய) ஒரு குழந்
தைக்கு அவிபுணவை யூட்டும். அக்குழந்தையாகிய அக்கினி வானம்
பூமிகளுக்கிடையே மிக்க வொளியை வீசும். செல்வகாரணான அக்
கினியைத் தேவர்கள் விரும்பிப் போற்றினார்கள்.—(எ - று.) குழந்தை
அக்கினியைக் குறித்து நின்றது. மண். 1 சூக்தம். 95 ரிக். 1 நோக்குக.

6. மலிதன மூலம், செல்வக் களஞ்சிய, மகத்தின் கேது,
நிலைதரு துதியாளன்ற னினைப்பினைச் சாதிப்போனைச்,
கலவுறு மமரத் தன்மை காத்திடுந் தொழிலர் செல்வ
நலமளி தீயைத் தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) நிறைந்த தனத்துக்கு மூலாதாரமானவனும், செல்வக்
களஞ்சியமும் யாகத்தின் கொடியும் (அல்லது யாகத்தை ஞாபகமூட்டு
பவனும்) ஆன அக்கினியை, மாணமின்மையைக் காத்து நிற்கும்
தேவர்கள் விரும்பி வளர்த்தார்கள்.—(எ - று.)

7. பழமையு மின்றும் பூதி யுறைவிடம், பரிந்த வில்லார்
தலமதி லுதித்தவற்றே டுதிக்கநின்றிடு மவைக்கும்,
அலகிலா தேய்ந்தவற்றே டேய்வவுங் காப்போன், செல்வ
நலமளி தீயைத், தேவர் நாடி யாதரித்தா ரன்றே.

(இ - ள்) புராதன காலத்திலும் இப்பொழுதுஞ் செல்வமுறையு
மிடமும், முன்பே பிறந்தவற்றிற்கும் இனிப் பிறக்க நிற்பவற்றிற்கும்
வீடு போன்றவனும், கணக்கில்லாத வஸ்துக்கள் ஏற்கெனவே யுள்ள
வற்றிற்கும் றுவி யேற்பட நிற்பவற்றிற்கும் ரட்சகனுமான செல்வ
காரண அக்கினியைத் தேவர்கள் விரும்பிப் போற்றினார்கள்.—(எ - று.)

8. செல்வத்தைத் தருவோ னெங்கட் சேர்க்க சங்கமச் செல்வத்தை
செல்வத்தைத் தருவோ னெங்கட்சேர்க்க தாவரச் சிறப்பைச்; [ச்
செல்வத்தைத் தருவோன் வீரத் தநயரோ டன்னஞ் சேர்க்க;
செல்வத்தைத் தருவோன் தீர்க்க வாயுளைத் தரவெமக்கே.

(இ - ள்) செல்வத்தைத் தரு மக்கினி எம்மிடத்து ஐங்கமச் செல்
வத்தையும், ஸ்தாவரப் பெருமையையும், புத்திரரோடு கூடிய உணவுப்
பொருள்களையும், தீர்க்கவாயுளையும் தருவானாக.—(எ - று.)

9. பாவக! சமித்தா லோங்கிப் பரந்தசி ரன்ன மீவா
னோவற வெமக்கொளிர்ந்திங் கொங்குவாய்; எமகிப் போற்றைத்

தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மறிதி தானும்
மேவு மித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) எல்லாவற்றையும் பரிசோதிப்பவனாகிய வக்கினியே!
ஸமித்தினால் வளர்ந்து மிகச் சிறப்புப் பொருந்திய அன்னத்தைத்
தரவேண்டி எங்களுக்கு ஒளியை வீசி யிவ்விடத்து விளங்குவாயாக.
எங்களுடைய இந்தப் பிரார்த்தனையைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி,
மித்திரன், வருணன் என்னுமிவர்கள் விரும்பிக் காப்பாற்றுவாராக—
(எ - று) சர்வலே என்பதற்கு அன்னமென்னுது கீர்த்தியின் பொருட்
டென்பார் மேனூட்டாகிரியர்.

வருக்கம் 4.

97. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15. சூக்தம் 4.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: ஷு குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்: காயத்திரி.
தேவதை: அக்கினி.

வேறு

1. எங்கள் பாபத்தை யெங்கள் தின் றோட்டியே
பொங்கு நற்றன மெல்லாப் பொழுதினூற்
தங்கு மாறு விளங்குக, வக்கினி,
எங்கள் பாபத்தை யெங்களின் றோட்டவே.

(இ - ள்) அக்கினியே! எங்களுடைய பாபங்களை யெங்களிடத்தி
னின்றும் போகுமாறு செய்து, விசேஷ தனம் எல்லாக் காலத்திலும்
எங்களிடத்து வந்து அடையுமாறு பிரகாசிப்பாயாக. எங்களது பாபங்
களை யெங்களிடத்தினின்றும் (அக்கினியின் ஒளி) ஓட்டட்டும்.—
(எ - று)

2. துங்க வாழ்வொடு தோய்தரு நல்லிலு
மங்க நன்னெறியும்பெறு மார்த்தியின்
மங்கலில் மகமாற்றி வணங்குவோம்;
எங்கள் பாபத்தை யெங்களின் றோட்டவே.

(இ - ள்) பரிசுத்தமாகிய செல்வத்தையும் நல்ல வீட்டையும்,
சன்மார்க்கத்தையும் பெறு மிச்சையோடு அளிப்பொருளைத் தந்து
(அக்கினியை) வணங்குகிறோம். எங்களது பாபங்களை யெங்களிடத்தி
னின்றும் (அக்கினியின் ஒளி) ஓட்டட்டும்.—(எ - று.)

மண்டலம் 1. சூக்தம் 97.

3. துங்க மாமறை தோயுத்தம னாக
அங்க மாயிவன் மன்னுக; சூரிக
ளெங்கட் சேரந்தவ ரென்றும் புகழ்பெறல்;
எங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) இக் குத்ஸ ரிஷி உத்தம ஸ்தோதாவாய்ப் பொருந்தட்
டும். எம்மிடத்துள்ள ஸூரிகள் (வித்வாம்பலர்கள் அல்லது ஸ்தோ
தாக்கள்) எப்பொழுதும் கீர்த்தியை யடையட்டும். மற்றது முன்
போலவே—(எ - று.) ஸூரிகள் ஈண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர்.
இவன், இக் குத்ஸ ரிஷி.

4. அங்கி யென்றைக்குன் சூரிக ளார்தரு
துங்க மக்களைத் தோய்குவ ரன்றைக்கு
னெங்குலமுந் தழைத்தெழி லெய்துக;
எங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) அக்கினியே என்றைக்கு உனது ஸ்தோதாக்கள் புத்
திர பௌத்திரர்களைப் பெறுவார்களோ அன்றைக்கே யுண்ண யடுத்த
எமது குலமும் புத்திர பௌத்திரர்களோடு தழைத்து விளங்குக.
மற்றது முன்போல—(எ - று.)

5. எங்கணும் பரந் தேதிலரைத் தெறு
மங்கியின் கிரணம் பல வாசையின்
மங்குறது வளர்ந்திடு போதினி
லெங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) எல்லாவிடத்திலும் விரிந்து சத்துருக்களைக் கொல்
லும் அக்கினியின் கிரணங்கள் பல திக்கிலும் சென்று பிரகாசிக்கும்
போது (அவனது ஒளி) எங்களுடைய பாபச் செய்கைகளை யெங்க
ளிடத்தினின்றும் ஓட்டட்டும்—(எ - று.) ஆசை, திக்கு.

6. எங்கு நோக்கு முகத்தை யியைந்தவ,
அங்க மாகவெத் திக்கினுங் கூடியே
யெங்க ளொன்னலர் நின்றெமைக் காக்க ரீ;
எங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) எல்லாப் பக்கத்திலும் பார்க்கும் முகத்தோடு கூடிய
வக்கினியே! எல்லாப் பக்கத்திலும் பொருந்தி, எங்கள் பகைவர்
எம்மையணுகவொட்டாதபடி காப்பாயாக, எங்கள் பாபங்களை எங்க
ளிடத்திலிருந்தும் ஓட்டுக—(எ - று.)

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

7. எங்கு நோக்கு முகத்தை யியைந்தவ,
வங்க மென்னவே வாலிதி னெங்கட்குப்
பங்க மின் றிப் பகையைக் கடத்துக;
எங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்க்கக்கூடிய முகத்தோடு
கூடிய வக்கினியே! நாவாய் நீரைக் கடந்து அக்கரை சேர்ப்பதுபோல
எங்களுடைய சத்துருக்களை யாங்கள் கடந்து செல்லுமாறு செய்க.
எங்களது பாபங்களை யெங்கணின் று மோட்டுக—(எ - று.)

8. எங்கள் சேமத்தை யெண்ணி நதியினிற்
றங்கும் வங்கந் தனிலெமைத் தூக்கியே
கங்கு சேர்த்தல் கடுப்பக் கடத்துவாய்;
எங்கள் பாபத்தை யெங்கணின் றேட்டவே.

(இ - ள்) (மேற் செய்யுளிற் சொன்னதையே மீண்டுங் கூறியுறு
திப் படுத்துகிறார்.) (அக்கினியே!) எங்களுடைய சேமத்தை யுத்தே
சித்துக் கப்பலிற் றாக்கி ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை சேர்ப்பதுபோல
எங்களைச் சத்துருக்களில்லாத விடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பா
யாக. மற்றது முன்போல—(எ - று.)

வநக்கம் 5

98. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 15 சூக்தம் 5

3 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஷு குத்ஸன்; வடமொழிச் சந்தம் : த்ருஷ்டிப் ;
தேவதை : அக்கினி.

வேறு

1. விச்சுவ நரர்க்கு நாத நன்மனம் பெறுக யாங்கள்;
விச்சுவ புவனம் போற்றும் வேந்தனன்னவனே; இங்கு
விச்சுவந்தனை நோக்குற்றூன் மேலுறப் பிறந்தபோதே;
விச்சுவ நரர்க்குநாத நிகல்வன் விண்மணியி றேடே.

(இ - ள்) வைச்வாநரனுடைய நன்மனத்தை (அறுக்கிரஹ புத்
தியை) யாங்கள் அடைக. எல்லாப் புவனங்களிலுமுள்ள பிராணிக்
கூட்டங்களால் வணங்கப் பெற்று அவ்வைச்வாநரன் அவற்றிற்கு
ராஜாவாகிறான். இரண்டு அரணிகளினின்றும் தோன்றிய தட்சணமே
எல்லாச்சுகத்தையும் நன்றாகப் பார்க்கிறான். அவ்வைச்வாநரன் சூரிய
னோடு போட்டியாக வெழுவான்—(எ - று.) வேந்தன் ஈண்டு ராஜா

வென்னும் பொருளிலேயே வந்தது. சூரியனுடைய கிரணங்கள் கீழ் நோக்கி வரும்போது அக்கினியின் கிரணங்கள் மேலேநோக்கிச் சென்று அவற்றைச் சந்திப்பதைக் கண்டு ரிஷிகள் அக்கினி சூரியனோடு இகல் வதாக (போட்டி போடுவதாக)ச் சொன்னார்களென்பார் சாபணர். இக் கருத்து தைத்திரியப் பிராஹ்மணம். 2—1—2லும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யாஸ்கரும் இப்படியே நிருத்தத்தில் கூறியிருக்கிறார். 'அமு தோமுஷ்ய ரச்சமய: ப்ராநூர்பவந்தீதேதாஸ்யார்ச்சிஷஸ் தீயார் பாலோ: ஸம் ஸங்கம் த்ருஷ்ட்வைவமவச்ச்யத். விண்மணி - சூரியன்.

2. வானிடத்துயுவான் பூமி மருவியே யுறையா னங்கி யீனமி லோடதிக்கண் யாவற்றும் புகுந்தான்; எங்குந் தானுறு வலியாற் றங்கும் வைச்சுவா நானு மங்கி யூன மொன்னல ருறுத்தா தோம்புக வெமை யல்லெல்லே.

(இ - ள்) வானத்திற் றங்குபவனும், பூமியினிடத்து வந்து தங்குபவனுமாகிய அக்கினி, எல்லா ஓஷதிகளிடத்திலும் வந்து புகுந் தான்; தனது அஸாதாரண சக்தியினால் எங்கு நிறைபவனாகிய வைசவாநராக்கினி பகலிலும் இரவிலும் சத்துருக்கள் எங்களை யிம்சிக்காதபடி காக்கட்டும்—(எ - று) வைசவாநரன், எல்லா நரர்களுக்கும் நேதா அல்லது ஸ்வாமி அதாவது அக்கினியென்பது பொருள்.

3. மேவுக வுன திவ் வண்மை; வைச்சுவாநர வெம்மாடே ஓவறு தனமிகுந்தோ ருறைக சூழ்ந்து); எமதிப் போற்றைத் தாவரு புலியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானும் மேவு மித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) உன்னுடைய அது (பாதுகாப்பு) கர்மபலனைத் தருவதாகப் பொருந்தட்டும். வைசவாநரனே! எம்மிடத்து, தனகாமிக ளாயுள்ள தனமிகு புத்திரர்கள் சூழ்ந்துறையட்டும். எங்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தைப் பூமியும், வானமும், ஸிந்துவும், அதிதியும், மித்திரனும், வருணனும் விரும்பிக் காக்கட்டும்—(எ - று) இச்சூக்தம் சாநூர்மாஸ்யாரம்பத்தில் வைசவாநரனையும் பர்ஜன்யனையும் துதிக்க உபயோகப்படுத்துவது.

வநக்கம் 6.

99. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15 சூக்தம் 6.

1 இருக்குக் கொண்டது

ரிஷி: மரீசி புத்திரன் கசியபன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: அக்கினி.

1. சாதவேதனுக்குச் சோமச் சாற்றினைப் பிழிவோம்; ஒன்றார் தீதுறு நிதியை யன்னுன் றீய்க்க; வெற்குயரை முற்றும் மோதுற வீட்டி யெம்மை மோசிக்க வங்கி, நாவாய் ஒதுற நதிகடப்பித் துக்கரை விடுத்த லொத்தே.

(இ - ள்) ஜாதவேதஸனுக்காக லோமாபிஷ்வஞ் செய்வோம். பகைவரது தனத்தையவன் சுட்டு நாசமாக்கட்டும். நாவாய் ஆற் றைக் கடந்து அக்கரையிற் சேர்ப்பது போல அக்கினி எங்களது துக் கத்தைக் கெடுத்து அதினின்றும் எம்மை விடுவிக்கட்டும்—(எ - று) ஜாதவேதஸன் என்னும் பதத்தின் பொருளை, மண். 1 சூக். 44 ரிக். 1-ல் பார்க்க.

வநக்கம் 7.

100. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15 சூக்தம் 7.

19 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷிகள்; வருஷாகிரன் என்னும் ராஜரிஷியின் புத்திரர் ஐவர் வார்ஷாகிரர். அவர் ரிஜ்ராசுவன், அம்பரீஷன், ஸஹதேவன், பயமானன், ஸுராதஸன் என்பவராம்.

வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

இச்சூக்தம் தசராத்திரத்தில் 6-வது பகலில் மருத்துக்களோடு கூடிய இந்திரனைத் துதிப்பதற் குபயோகப்படுவது.

1. அருத்தியையளிப்போன், வீரமார்த்துளோர்கம்மாற்கூழ்ந்தோன், பெருத்தநன் மகிமைவாய்ந்தோன், பிருதுவி வான வண்ணல், பொருத்து வேனீரை, நண்ணும்போரினி லழைக்க நிற்போன் மருத்துவ ரிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) இச்சையை யளிப்பவனும், வீரர்களாற் சூழப்பட்டவனும், மகிமை வாய்ந்தவனும், பூமி வானங்களுக்கு ஈசவானும், நீரைத் தருபவனும், யுத்தத்தில் ஸ்தோதாக்களாலழைக்கப்படுபவனும், மருத்துக்களாற் சூழப்பட்டவனுமாகிய விர்திரன் எங்களை ரட்சிக்கட்டும்—(எ - று)

2. பரிதியிற், கிட்டலாகாப் பாதையை யடைந்தோ, நெவ்வெச் செருவினுந் தன்னோ டேகுஞ் சிநேகிதர் கூடி வண்மைக் சூரிய வுத்தமன், வறுப்போன், ஒதுத் தகிகொல்லுஞ் சீலன், மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) சூரியனைப்போல, நெருங்க முடியாத பாதையோடு கூடியவனும், எல்லா யுத்தத்திலும் தன்னோடு கூடச்செல்லும் சினே

கிதர்களோடு கூடியவனும், தனது உத்தமதான சீலனும், (அசுரர்களே) வறுப்பவனும் (வாட்டி, யவர்களை வறட்டுபவனும்), விருத்திரஹந்தாரும், மருத்துக்களோடு கூடியவனுமான இந்திரன் எமக்குத் துணையாக நிற்கட்டும்—(எ - று) அஹி, அகி, விருத்திரன்.

3. முரணோடு பிறந்தடாத் தன் முன்புறு கிரண, மென்றின், நாமுறு நீர்பிலிற்றச் சாருவோன், பகைகடந்தோன், உரமுறு மாண்மை தன்னு லொன்னலாதமை யொறுப்போன், மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) பிறராற்றடுக்க முடியாத தனது பலம்பொருந்திய கிரணங்கள் வானத்திலுற்ற நீரைக் கொட்டுவிக்கும் வண்ணம், சூரியனைப்போல வருபவனும், பகையைக் கடந்தவனும், தனது பும்ஸத்துவத்தால் சத்துருக்களை வெல்லுபவனும், மருத்துக்களோடு கூடிய வனுமாகிய இந்திரன் எமக்குத் துணையாக விருக்கட்டும்—(எ - று) என்றின்—சூரியனைப்போல்.

4. தரத்துறு மங்கிராக்க டம்பிலுத்தமன், பேர்வள்ள வருத்தியை யளிப்போர் தம்மி, லன்பரி லன்பன், போற்றற் சூரித்துளோர் தமி லுயர்ந்தோ, னோதுவார் தம்பின் மூத்தோன், மருத்துவ ரிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) அவ்விந்திரன், நடையிற் சிறந்தவர்களாகிய அங்கிரஸர்களி லுத்தமனும், இச்சைகளை யளிப்பதில் வள்ளலும், அன்பர்களி லன்பனும், பூஜிக்கத்தக்கவர்களில் உயர்ந்தவனும், ஸ்தோதாக்களிற் பெருமை வாய்ந்தவனுமானான். மருத்துக்களோடு கூடிய இந்திரன் எமக்குத் துணை செய்யட்டும்—(எ - று) அங்கந்தி கச்சந்தி இத்யங்கிரஸோ கந்தார : நடை சிறந்தோர் என்பார் சாயணர்.

5. உருத்திரர், சுதரைப்போல, வுற்றநல் வலியோன், போரி லுருத்தெழு பகைவர் தம்மை யொறுப்பவ, னுடன்வசிக்கும் கிருத்திய ரோடுமன்னக் கிளர்த்திடு மழை பெய்விப்பான்; மருத்துவ ரிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) அவ்விந்திரன், உருத்திர புத்திரர்களாகிய மருத்துக்கள் தனது குழந்தைகளைப்போலத் துணைசெய்யும் பெருவலிமையை யுடையவன்; யுத்தத்திற் சத்துருக்களை யடக்குபவன்; சமாமான வீடுகளில் வசிக்கும் (கிருத்திருத்தியர்களாகிய) மருத்துக்களோடு கூடி உணவுப் பொருள்களைத் தரும் மழையைப் பெய்விப்பான். அம்மருத்துக்களோடு சேர்ந்துள்ள இந்திரன் எங்களுக்கு உதவி செய்யட்டும்—(எ - று.) மருத்துக்கள் உருத்திர புத்திரர்களென்

பதை மண். 1 சூக். 14 ரிக். 3-ந் பார்க்க. ஸதிலேபி: என்பது மூலபதம்; உடன்வசிக்கும் கிருத்தியர்களென்றார் செய்யுளில். அச்சொற்றொடருக்கு மருத்துக்களென்பதே பொருள். சர்வஸ்யானி கீர்த்திக்ரூரிய தொழில்களென்பார் மேனாட்டாசிரியர். அற்றேல், 'கிருத்தியரோடு கீர்த்தி கிளர்ந்திடுந் தொழிலையாற்றும்;' எனப் பாட பேதமாகக் கொள்க.

வருக்கம் 8.

6. கருவத்தை யடக்குவோ, னற் கண்ணியர்பதி, யுத்தத்தில் மருவிய கருத்தா, வன்றிப் பலருமே வணங்கு நாதன், நிறுவக வென்று ழின்று நேடு மெம்பருடரோடு; மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) (சத்துருக்களால் அபகரிக்கப்பட்ட பசுக்களுக்காக அவர்களோடு யுத்தத்துக்குச் செல்லும் ரிஜிராச்வான் முதலியவர்கள் இந்த ஸூக்தத்தாற் றுதித்தார்கள்.) அவ்விந்திரன் கர்வமுள்ள கோபிஷ்டர்களை யடக்குவோன்; கண்ணியர்களுக்கு ஸத்பதி; யுத்தத்திற்குக் கர்த்தாவாம்; அன்றியும் பல யக்ருகர்த்தாக்களாலு மழைக்கப் படுபவன்; அவன் இன்றைக்கு எங்கள் வீரர்களுக்குச் சூரிய வெளிச் சத்தைத் தரட்டும் (எமது சத்துருக்கள் இருட்டிலுழலட்டும் என்ற படி.) மருத்துக்களோடு கூடிய விந்திரன் எமது துணையாக நிற்கட்டும்—(எ - று.) நிறுவக ஒலி யெதுகை.

7. மருவவன் றுணைகள் வீரப்போரினின் மலர்ச்சி யீந்தார்; தெரிதரு மவனைச் சேமக் காவலாச் சேர்த்தார் மண்ணோர்; கருதுறு பலன்றேர் கன்மம் யாவைக்கு மவனே யீசன்; மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) அவனுடைய உதவிகளாகிய மருத்துக்கள், வீரம் பொருந்திய யுத்தத்தில் 'ப்ரஹா பகவோ ஜஹி வீரயஸ்வ' ஆதிய வசனங்களை அவன்பொருட்டுக் கூறி, அவனைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். பூயிபிலுள்ள மனிதர்கள் தமக்கு ரக்ஷணையோடு கூடித் தனத்தைப் பாதுகாப்பவனாக அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பலனைத் தரும் கர்மங்களுக்கெலாம் ஒரே நாயகனாக அல்லது ஈசனாக வவனே யாகிறான். மருத்துக்களோடு கூடிய இந்திரன் எங்களைக் காத்து உதவிசெய்யட்டும்—(எ - று.) துணைகள், மருத்துக்கள் என்பது சாயணருரையிற் கண்டது.

8. நரர்களும் வீரன் றன்னை நன்னிதி யோடு காவ ரெரிதர வயக்கு மாறு சேர்த்துவார்; பார்வை யாக்கு

மிருளினுஞ் சோதி தன்னை யேலுற வவன் விடுத்தான் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) ஸ்தோதாக்களாகிய மனிதர்களும், செல்வத்தையும் பாதுகாப்பையும் தங்களுக்குத் தரும் வண்ணம், வீரனாகிய இந்திரனை யடைவார்கள். பார்வையை மறைக்கும் இருட்டிலும் நல்ல வெளிச்சந் தோன்றும்படி அவன் செய்தான். மருத்துக்களோடு கூடிய அவ்வந்திரன் எமக்குத் துணைசெய்யட்டும்—(எ-று.) சித்த வியாமோகத்தைத் தரும் இருட்டிலும் சித்தத் தெளிவாகிய ஒளியை யளித்தானென்றும், சத்துரு பீடை நேர்சின்ற ஸங்கிராமமாகிய இருட்டிலும் விஜய லட்சணமாகிய வெளியை யளித்தானென்றும் கொள்ளலாம். யாத்தல், கட்டுதல், ஈண்டு மறைத்தல். வீரனென் றது இந்திரனை.

9. உரமுறு பகைவ ரேனு மொடுக்குவா னிடக்கரத்தால் ;
தரவவி யீந்தவற்றைத் தட்சிணக் கரத்தா லேற்பான் ;
வரமுறு கீர்த்தி போற்று மவனுக்கும் வளமளிப்பான் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்.) வலிமை பொருந்திய சத்துருக்களையும் அவ்வந்திரன் இடதுகையா லடக்குவான். யஜமானர்கள் தரும் ஆளிப்பொருள் களை யெல்லாம் வலதுகர மொன்றினாலேயே வாங்கிக்கொள்வான். (ஏழாமையால் யாகஞ் செய்யமுடியாமல்) ஸ்தோத்திர மாத்திரங் கூறு மவனுக்கும் செல்வத்தைத் தருவான். மற்றது முன்போல—(எ-று.)

10. நரர்களி னீட்டத்தோடு நற்பய னீவான் ; வல்லி
புருளுறு தேர்களோடு மொளிர்வான் மாந்தர் யார்க்கும் ;
கருதலர் தம்மை யாண்மைக் கலியினு லடக்குவானால் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) நரர்களாகிய மருத்துக்களுடைய கூட்டத்தோடு வந்து நல்ல பலன்களைத் தருவான் ; வேகமாக வருண்டோடுந் தேர்களோடு எல்லா மனிதர்களது கண்ணிலும் படுவான். சத்துருக்களைத் தனது பலத்தினு லடக்குவான். மருதரோடு கூடிய அவ்வந்திரன் நம்மை இரட்சிக்கட்டும்—(எ-று.)

வநக்கம் 9.

11. உறவினரோடு மல்லா வேதிலரோடும் போர்க்குப்
புருகுதன் வெற்றி யீர்சார்ப் புத்திர பவுத்திரர்க்குந்
தரவென்ச செல்லும் போது சயந் தங்கியவனே யாவான்
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) (புருஹூதன்) பலராலு மழைக்கப்படுபவனாகிய வந்திரன் மருத்துக்களோடு கூடப் பந்துக்களோடும் பந்துக்களல்லாதவ ரோடும் உபயவிதமான புருஷர்களது புத்திர பவுத்திரர்களுக்கும் வெற்றியைத் தருவதற்காக யுத்தத்திற்குச் செல்லும்போது அவனே ஜயம் பெற்றவனாகிறான். (வேறென்ன சொல்வது ? உத்தமஸ் தோதாக்களாகிய வெங்களுக்கும் அவனே ஜயந்தருபவ னாகட்டும்.) மருத்துக்களோடு கூடிய வந்திரன் எமக்குத் துணை செய்யட்டும்— (எ-று.) மேனாட்டாசிரியர் 'அபாம்' என்பதற்குத் தண்ணீரையெனப் பொருள் கொண்டு தண்ணீரையும், புத்திர பவுத்திரர்களையும் தரு வதற்காக யுத்தத்துக்குச் செல்லும்போது என்பார். ஆனால், சாயணர் 'தேஷாமுபயவிதநாம், அபாம் இந்தரம் ப்ராப்துவதாம் புருஷாணம்' என்று பொருள் கூறுவர். பந்துகள் பந்துத்துவமில்லாதவர்களென்னு மிருவகைப்பட்டு இந்திரனை யடையும் புருஷர்களது புத்திர பெளத் திரர்களுக்கு மென்பது பொருள். வடமொழியில் மீஹளாவென்றுள் ளது. மீஹளா, தனம் அதற்குக் காரணமான யுத்தத்தைக் குறித்த தென்பர் சாயணர்.

12. தரித்தவன் குவிசந், தாசர் தமைக்கொலும் பீம, னுகரன்,
கருத்தி னூற்றுவர் துதிப்போ, னாபிரம் கலையுணர்ந்தோன்,
பெருத்தவன், சோம மென்ன வலியின், னைவர்ப்பேணி
மருத்து வரிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) (ஒருவராலும் தாங்க முடியாத) வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கியுள்ளவனும், தஸ்யுக்களைக் கொல்லுபவனும், பயங்கரமானவ னும், உக்கிரனும், நூற்றுவராற் கருதித் துதிக்கப்படுபவனும், ஆயிரம் கலைகளையுணர்ந்தவனும், மஹானும், ஸோமத்தைப்போல வலிமை யுள்ளவனும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஜனங்களையும் ரட்சிப்பவனும், மருத் துக்களோடு கூடியுள்ளவனுமாகிய இந்திரன் எங்களுக்குத் துணை செய்க—(எ - று.) ரிப்வா வென்பதற்கு 'உருபாஸமாநாமஹான்வா' வென்பர் சாயணர். ஒளி பொருந்தியவன் அல்லது மஹானென்றுங் கூறலாம் என்பது பொருள். ஐவகை ஜனங்கள் நான்கு வருணத்தா ரும் நிஷாதரும்; அல்லது கந்தருவர், அப்ஸரஸ், தேவர், அசுரர், ராட் சஸர் என்னு மைவரு மாவா ரென்பார் சாயணர். தூர்வசர் யதுக்கள் அதுக்கள் த்ருஹ்யுக்கள் புருக்கள் என்னும் ஐந்து ஆரியர் குடியேற்ற வகுப்பைக் குறிக்குமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். மண் 1 சூக். 7 ரிக். 9 பார்க்க. நூறு, ஆயிரமென்னு மெண்கள் மிகுதியைக் குறித்து கின்றன.

13. தருபவன் வானினீரைத், தாங்குவோ னொளியை யென்றின்,
உருமுவினாத, னன்புக் கிரியையன், மிகத் தன் சம்பத்

திரங்குவிப்பவ னென்னாரை, யிவற்குறுந்தன தானங்கள் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) மழைநீரைத் தருபவனும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசமுள்ளவனும், கர்ச்சனைக்கு நாதனும், லோகாறுக்கிரஹக்கிரியைகளோடு கூடியவனும், தனது வச்சிராயுதத்தாற் சத்துருக்களை யடிப்பவனுமாகிய விவ்விந்திரனைத் தனங்களும் தானங்களும் வந்தடையும். மருத்துக்களோடு கூடிய இந்திரன் எமக்குத் துணையாக நிற்கட்டும்—(எ - று.) உருமு, இடி, கர்ச்சனை.

14. உரைபெறு வலிக்கு மான, மோங்குரோதகி யெப்பாலும்
புரையற வென்றுஞ் சூழ்வான் ; போற்று மெஞ்செய்கை மாட்டு
விரைவுற வாமோதித்தெந் தீவினை வீட்ட வன்னான் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) பலராலும் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் பலத்துக்கு அவன் அளவுகோலாம் (அல்லது உவமையாவான்). ரோதகி அல்லது வானம் பூமிகளின் எல்லாப் பக்கத்திலும் எப்போதுஞ் சூழ்வான். அவன் எங்களது யாக சர்மத்திற் சந்தோஷத்தை யெய்தி யெங்களது பாபங்களைத் தூர நீக்கட்டும். மற்றது முன்போல—(எ - று.)

15. கரையறு தெய்வத் தன்மை கண்டவன் வலியி னெல்லை
இறையள வடைந்தா ரில்லைத் தேவர் மர்த்தியரு நீரும் ;
அரிதெனு மவன தாண்மை வான்புவினைக் கடக்கும் ;
மருதரை யிணைந்த வேந்தன் மருவி யெந்துணையா நிற்க.

(இ - ள்) கணக்கில்லாத வன்மை முதலிய தெய்வத் தன்மை சிறந்த அவ்விந்திரனது சாமர்த்தியத்தின் எல்லையை வஸுவாதிய தேவர்களும் மனுஷ்யரும் நீரும் அடைந்ததில்லை. சத்துருக்களையடக்கும் அருமை வாய்ந்த வவன தாண்டன்மை வானம் பூமி பிரண்டுக்கும் மேற்போனதாம். மற்றது முன்போல—(எ - று.) இறை ஒலி யெதுகை.

வருக்கம் 10

16. கருமையுஞ் செம்மை தானும் கலந்தது, நீளுறுப்பிற்
நிருவுறு மணியிற் சொர்க்கத் துறைவது, ரிஜ்ராச்வற்கு
மருவுறு தனத்தைச் சேர்க்குந் தேர்நுக மன்னி யீர்க்கும்
பரி, களிப்பளிப்ப, தோர நின்றதா னரர் சேனைச்சகன்.

(இ - ள்) கறுப்பும சிவப்பும் கலந்ததும், தீர்க்கா வயவங்களோடு கூடியதும், கலனை முதலிய குதிரை யணிகளைத் தரித்ததும், விண்

ணுலக வாசியும், ரிஜ்ராச்வலுக்கு வேண்டிய செல்வத்தைச் சேர்க்கும் (இந்திரனமாந்துள்ள) தேரின் நுகத்தடியிற் கட்டப்பட்டு அத்தேரை யிழுப்பதுமான குதிரை (அல்லது சாயணருரைப்படி குதிரைப்பந்தி) காலாட்சேனைகளுக்கு மத்தியில் ஆஹலாதத்தை யளிப்பதாய் நிற்கக் காணப்பட்டது—(எ-று.) அக்குதிரைப் பந்தியோடு கூடிய இந்திரன் யுத்தத்தில் அறுக்கிரஹஞ் செய்யட்டும் எனக் கூட்டுக வென்பார் சாயணர். இவ்விருக்கிற் கூறப்படும் விசேஷணங்களை ஆறு குதிரைகளின் பேராமென்று லுட்கென்பவர் கூறுவர். வெற்றி பெற்ற பின்னர் இதுமுதல் நான்கு செய்யுட்களும் சேர்க்கப்பட்டன போலுமென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

17. இச்சையை யளிக்கும் வேந்தே யெழில் விருஷாகிரன்மன்
மெச்சுறு பரிசுள் ரிஜ்ராச்வானனும் பக்கல் மேவு
முச்சித வம்பீஷன் சகதேவன் சராதன் ருமு
மிச்சதி நீயுவக்க வியம்பினார் பயமாணேடே.

(இ - ள்) இச்சைகளை வரஷிக்கும் இந்திரனே ! விருஷாகிரன் புத்திரர்கள் ரிஜ்ராச்வானனும் அவன் பக்கத்திலுள்ள அம்பீஷன், ஸஹதேவன், ஸுராதன், பயமானன் என்னு மிவர்களும் இந்த ஸ்தோத்திரத்தை யுளக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி கூறினார்கள்—(எ-று.) இவ்வாஷாகிரர்கள் இம்மறையைக் கண்டவர்கள். அவர்கள் பெயர்கள் காரணப்பெயர்களாகத் தோன்றுகின்றன. சாயணர் அவற்றிற்குரை கூறுவர். ரிஜ்ராச்வன் வேகமான குதிரைகளோடு கூடியவன். ஸஹதேவன், தேவர்களோடு வர்த்திப்பவன். பயமானன் பயமில்லாதவன். ஸுராதன், நல்லதனத்தோடு கூடியவன். அம்பீஷன் சப்தத்தோடு செல்பவன் என்பதாம். சதி, சுருதி, மந்திரம்.

18. புருகுத னிவர்களோடு புவிநிறை தாசர் சிம்பு
விருவர்தந் தொகையை யாயுதத்தினு லெய்து கொன்றான் ;
பொருவறு வெண்ணிறத்துப் புல்லுற ரோடு பண்பின்
மருவிய குவிசன் மந்தான் மண், கதிர், நீர் மூன்றும்மே.

(இ - ள்) புருஹூதனாகிய விந்திரன் இம்மருத்துக்களோடு கூடிய பூமியில் நிறைந்திருந்த தஸ்யுக் கூட்டத்தையும் சிம்புக்களையும் தனது ஆயுதத்தினால் அடித்துக்கொன்றான். வெண்மையான நிறத்தோடு கூடிய நண்பர்களாகிய மருத்துக்களோடு பொருந்திய வச்சிராயுதந் தரித்த அவ்விந்திரன் (சத்துருக்களுடைய) பூமியையும், (விருத்திரனால் மறைக்கப்பட்டிருந்த) சூரியனையும், (அவனால் கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த) மழை நீரையும் எமக்களித்தான்—(எ-று.) தஸ்யுக்கள் வெட்கமற்ற கள்வரென்றும், சிம்புக்கள் கொல்லும் மறவர்கள் அல்

லது ராட்சஸர்கள் என்றும் பொருள். இவர்கள் ஆரியரோடெதிர்த்த இந்நாட்டுப் பூர்வ குடிகளென்பார் மேனாட்டாசிரியர். வெண்மை நிறத்தைச் சட்டியது கருநிறமுள்ள பூர்வகுடிகளினின்றும் வெண்ணிற ஆரியர்களைத் தேர்ந்துவிக்கப்போலு மென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

19. தேவர்தம் வேந்த னென்று மெம்வயிற் சேர்ந்து பேசல்;
தாவமே யின்றிச் செல்வந் தாங்க யாம்; எமதிப்போற்றைத்
தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவுமித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) (தேவ ராஜாவாகிய) இந்திரன் எப்போதும் எமது சார்பாகவே பரிந்து பேசட்டும். கஷ்டமில்லாதபடி யாங்கள் செல்வத்தை யடையட்டும். எங்களுடைய இப்பிரார்த்தனையைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் ஆகிய இவர்கள் விரும்பிக் காக்கட்டும்—(எ-று.)

வநக்கம் 11.

101. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 15 சூக்தம் 8.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: அங்கிரஸன் புத்திரன் குத்வன். வடமொழிச் சந்தம்: 1-7 ஜகதி, 8-11 த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. பிணைந்தரிஜிச் வானோடு கிருட்டினன்றன்
கருவறுத்துப் பிறங்கி யோனுக்
கிணைந்தவளிப் பொருளோடு மேத்துமறை
நனிபாட ரின்பார்ப் பாற்கே;
திணிந்த வலக்கபக்குவிச, னிச்சையளிப்
பவ, னெம்மைச் சேர்ந்து காவ
லணைந்த மருத்துவனை யெமதருந்துணைவ
னாகவென வழைப்போ மன்றே.

(இ - ள்) ரிஜிச்வான் என்னும் ராஜரிஷியைத் தோழனாகக் கொண்டு, கிருஷ்ணன் என்னும் அசுரனது பத்தினியின் கருப்பத்திலுள்ள சிசுகூடச் சாகும்படி கொண்டு, இன்பத்தை நிறைப்பவனாகிய இந்திரனுக்கு அளிப்பொருளை யளித்து (ரிஷிஜிசுகளே!) ஸ்தோத்திரங்களைப் பாடுவீர்களாக. வலதுகரத்தில் வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கினவனும், அபிஷ்டங்களை யளிப்பவனும், மருத்துக்களைத் துணைக்காவலர்களாகப் பெற்றவனுமான அவ்விந்திரனை யெமதருந் துணைவனாகக் கூவுவோம்—(எ-று.) கிருஷ்ணன், கருப்புநிற

முள்ள ஓசுரன். அவனது வம்சமே யில்லாமற் செய்தானென்பார் கருவறுத்து என்றார். ரிஜிச்வான் (மண். 1 சூக்த. 51 ரிக் 5 பார்க்க) ஒரு ராஜரிஷி. இந்திர பக்தி மிக்கவன், இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்டவன்.

2. துணிந்தமனக் கோபமதின் வியம்ஸன்சம்
பரணிவரைத் துணித்துக் கொன்றேன்,
பிணைந்த விரதம் பொய்த்த பிப்புருவைச்
சேதித்தோன், பெரிதும் வற்றூ
திணைந்தமகன் சுட்டுணை முலத்தோ
டறவொழித்தோ னிந்திரன், சீ
ரணைந்த மருத்துவனை யெமதருந்துணைவ
னாகவென வழைப்போ மன்றே.

(இ - ள்) பொங்கிவரும் கோபத்தினால் (தோள் போனவனான) வியம்ஸனையும் (அல்லது விருத்திரனையுமென்பார் சாயணர்) சம்பராசுரனையும் கொன்றவனும், விரதாதுஷ்டானமில்லாத (கர்ம விரோதியாகிய) பிப்புருவைக் கொன்றவனும், தான் கொஞ்சமும் வற்றாமல் (எல்லாப் பொருள்களையும் வற்றடிப்பவனாகிய) சுட்டுணையையும், ஸமூலமாக ஹதஞ்செய்தவனுமாகிய இந்திரனை, மருத்துவரைத் துணையாகக் கொண்டவனை, யாங்கள் எங்களுக்குத் துணையெய்வழைப்போம்—(எ-று.) இவ்வசூரர்களைப்பற்றி மண் 1 சூக்த. 51 ரிக். 5-ல் பார்க்க.

3. இணைந்த வான்புவி யெவன்ற னுரப்பெருக்கைத்
தோற்றுபவை, யெவன்ற னேன்பைத்
துணிந்து வருணன் ருனுஞ் சூரியனுங்
கடக்கரியர், தோயம் வாய்ந்து
புணர்ந்த பலநதி களுமெவ் விந்திரன்
னாணவழி போகு, மச்சீ
ரணைந்த மருத்துவனை யெமதருந் துணைவ
னாகவென வழைப்போ மன்றே.

(இ - ள்) பூமியும் வானமும் எவன் பலத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றனவோ, எவனது விரதங்களைக் கடவாது வருணனும் சூரியனும் ஒழுகுகிறார்களோ, எந்த இந்திரனது ஆக்களைப்படி நதிஜலங்கள் ஓடுகின்றனவோ, மருத்துவரைத் துணையாகக்கொண்ட அந்த இந்திரன் எங்களுக்கு உதவியாகவேண்டுமென்று அவனை யழைப்போம்—(எ - று.)

4. புணர்ந்தவராக் குதிரைகளுக்காக் கருக்குப் பதி, தனது போக்கோ, நென்றும் பணிந்தாற்றுங் கன்மங்க ளெவற்றிடத்துந் திரமாகப் பாரித்தோன், போற் றணைந்துவரான், வலியனெனு மகமாற்றான் றணைவதைப்போ, னனிசால் வேந்த னணைந்த மருத்துவனை யெமதருந்துணைவ னாகவென வழைப்பா மன்றே.

(இ - ள்) பலம் பொருந்திய குதிரைகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் நாயகனும், (ஸ்வதந்திரனும்) தன் போக்கே போக்காக வுள்ளவனும், எப்பொழுதும் வணங்கிச் செய்கின்ற யாககர்மங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஸ்திரமாக வந்து நிலைப்பவனும், ஸ்தோத்திரங்களா லடையப்படாதவனும், யாகஞ் செய்யாதவன் வலிமையுடையவனாயினு மவனைக் கொல்லுபவனும், மருத்துவர்களைத் துணையாகப் பெற்றவனுமாகிய இந்திரனை எங்களுக்குத் துணையெய்யும்படி யழைப்போம் (எ - று.) போற்றணைந்து வரான் என்பதற்கு ஆரித: என்று வடமொழியிலுள் ளது. அதற்குப் பரத்யருத: ஸ்தோமான் என்று யாஸ்கரும், 'ஸ்துதிபி: ப்ராப்தோ ந பவதி' என்று சாயணரும் உரை கூறுவர். வெறும் ஸ்தோத்திரத்திற்கு மாத்திரம் வராதவன், யாககர்மங்கள் செய்தாற் றான் வருபவன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். வலியனெனும், வலியனெனினுமென்க.

5. தணந்திடந் தோயுயிர்த் தொழுகும் பிராணிகளா னிறைபுலகப் பதியாச் சார்ந்தோன், கொணர்ந்தவனாக் களைமுதலிற் பிராமணற்காக் கண்டெடுத்துக் குவலயத்தே, யணங்குறத்தாசக் கூட்டத்தாரைக் கீழ்முத்தியவ, னரி சீர் சான்றே யணைந்தமருத்துவனை யெம தருந்துணைவ னாகவென வழைப்பா மன்றே.

(இ - ள்) இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து எல்லாவிடங்களிலும் சுவாஸம் விட்டுக்கொண்டு செல்லும் பிராணிகள் நிறைந்த உலகத்துக்கு நாயகனும், அங்குள்ளென்னும் பிராணியணுக்காகப் பணியென்னு மசுரால லடைத்து வைக்கப்பட்ட பசுக்களை எல்லாத் தேவர்களுக்கும் முசு லிற் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தவனும், தஸ்யுச்சுனைத் துன்பமுறும்படி யடித்துக் கீழ்ப்படுத்தியவனும், இந்திரனும், மருத்துக்களைத் துணை யாக்கிக்கொண்டவனுமாகிய வவனை யெமக்குத் துணையாகென வழைப்

போம். (எ - று.) உலகமுழுதும் பரந்த பிராணிக்கூட்டங்களுக்கு அரச னென்றுஞ் சொல்லலாம். பணியொளித்த பசுக்களை மீட்ட கதையை மண். 1 சூக். 6 ரிக். 5 பார்க்க.

6. திணிர்தவலிச் சூரர்களாற் பயமடுத்த கோழையாற் சிறக்கக்கூவி மணந்தழைக்கப் பெறுபவன், வெற்றியை யியைந்தோர் புறங்காட்டும் வலியி லாள ரிணைந்தழைக்கு மிந்திர, நெல்லாப் புவனத் தவருநனி யேத்துஞ்சீரி னணைந்தமருத் துவணையெம தருந்துணைவ னாகவென வழைப்பா மன்றே.

(இ - ள்) பலம்பொருந்திய சூரர்களால் யுத்தத்துக்கும் பய மடைந்த கோழையர்களாற் றுணைக்கு மழைக்கப்பெறுபவனும், ஜய மடைந்தவனும் தோற்றேடுபவனுமாகிய இருவரும் அழைக்க நிற்பவ னும், எல்லாவுலகத்தவர்களும் நன்றாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் சிறப் புப் பொருந்திய விந்திரனும் மருத்துக்களைத் துணையாக வடைந்த வனு மானவனை எமக்குத் துணை செய்ய வழைப்போம்—(எ - று.)

வருக்கம் 12

7. பணிந்தொழுகு முருத்திரர்கள் பரவுதலத் தொளியோடும் பரிந்து செல்வான்; அணங்குமகல் வெளியதனி னுருத்திரரோ டோக்கமுற வணைவாள் வல்லே; வணங்குரைசார் மறை, யரியைச் சிறந்து புகழ்ந் தவன்கீர்த்தி வாய்ப்பக் கூறும்; அணைந்த மருத்துவனை யெமதருந்துணைவ னாகவென வழைப்பா மன்றே.

(இ - ள்) சூரிய ரூபமாய்ப் பிரகாசுக்கு மிந்திரன் உருத்திரபுத்திர ர்களாகிய மருத்துக்கள் உலவுமிடத்து விரும்பிச் செல்லுவான். இடம் பரந்த அந்தரிட்சத்தில் அவ்வுருத்திர புத்திரர்களோடு (ரோத னீயாகிய) மாதும் (அல்லது சாயணருரைப்படி மத்திமை வாக்கும்) விஸ்தாரமாகப் பரந்து விரைவாகச் செல்லுவான். வணக்கம் பொருந் திய மொழிகளோடு கூடிய ஸ்துதியும், இந்திரனைப் புகழ்ந்து அவனது கீர்த்தியைப் பரக்கக் கூறும். மருத்துவர்களைக் கூடிய அவ்விந்திரனை எமக்குத் துணையாகுமா றழைப்போம்—(எ - று.) அம்மாத ரோதனீ யென்னும் ருத்திரன் மணவியென்பார் லுட்விக் (Ludwig). ஆனால்

சாயணர் அது மாத்யமிகாவாக் கென்றும் இது இந்திர ஸ்துதியினிடையில வந்த மருத்துவர் புகழ்ச்சி யென்றும் சொல்லுவார். முதலடிக்குச் சாயணர், ஆத்யாத்திகப்பிராண ரூபமாயுள்ள மருத்துக்கள் செவ்லுமிடமெல்லாம், அல்லது இறந்து போனவர்களுக்காக அழும் பிராணிக் கூட்டங்களிடத்தெல்லாம், சூரியாத்மாவாய்ப் பிரகாசிக்கும் இந்திரன் செல்லுவானென்ப பொருள் கூறுவர்.

வேறு

8. மருத்துவ ரிணைந்தோ யுண்மைத் தனநிறை வள்ளலே நீ, வரத்துயர் மாடத்தேனும் வரமிலாக் குடிந்கணைநூந் தரத்துளங் களித்தபோதுந் தழைக்க வெம்மகத்தின் கண்ணே; யருத்தியோ னென்னன்புக்கென் றவியினை யிழைத்திட்டோமே.

(இ - ள்) மருத்துவர்களோடு கூடியவனே! ஸத்தியதன நிறைந்த வள்ளலே! உத்கிருஷ்டமான மாளிகையிலேனும் அற்பக் குடிசையிலேனும் திருப்தியோடு ஸந்தோஷங்கொண்டபோது எமது யக்ஞத்தை நோக்கி வருவாயாக. உனது அன்பைப்பெறு நிமித்தமே யாங்கள் அவிப்பொருள்களைத் தயார்செய்தோம்.—(எ - று.)

9. நல்வலி யிந்திரா, உன்றன்னையே நாடிச் சோமம் பக்குற வடிக்காநின்றேம்; மறைவளர்ப்பவ, பவியை நல் கினம்; மாவியைந்தோய், மருத்துவர் கணத்தோ டண்டிப் புல்லுக குசை; மகிழ்ச்சி பொருந்துக வெம்மகத்தே.

(இ - ள்) நல்ல வலிமை பொருந்திய வந்திரனே! உனக்காகவே ஸோமம் பிழிந்தோம். மறைகளால் வளர்க்கப் பெறுபவனே! எமது அவிப்பவியை உனக்களித்தோம். குதிரையோடு கூடியவனே! மருத்துவர் கூட்டத்தோடு தருப்பையி லமர்க. எங்களது யக்ஞத்தில் மகிழ்ச்சியை யடைவாயாக—(எ - று.)

10. உன் னரிமாவி னோங்கு மகிழ்ச்சியை யுறுக வேந்தே; உன்னிரு தாடைதம்மை யுதட்டினை நனி யங்காக்க; துன்னு சிங்கார கன்னந் தோய்ந்தவ வுனை மாச்சேர்க்க; மன்னி யெம்மவியை யேற் றெம் மாட்டுநீ மகிழ்க வீண்டே.

(இ - ள்) இந்திரனே! உனது இரண்டு பிங்கல வர்ணமுள்ள குதிரைகளிடத்துந் திருப்தியடைவாயாக. ஸோமம் குடிப்பதற்காக உனது இருதாடைகளையும் உதட்டையும் (அல்லது சாயணரூரைப்படி நாக்கையும்) நன்றாகத் திறப்பாயாக. அழகிய கதுப்பு வாய்ந்தவனே! உன்னைக் குதிரைகள் சுமந்துகொண்டு வருச. எமது அவிபுணவை யேற்று எம்மிடத்து மகிழ்ச்சி கொள்ளுக—(எ-று.)

11. பாவுறுவோன் மருத்தோ டொன்னலர்த் தெறுவோன் காவ லோவுறு வெமக்கு வேந்த னனந்தரல்; எமதிப் போற்றைத் தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவு மித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) மருத்துக்களோடு சேர்த்துத் துதிக்கப்படுபவனும், சத்துருக்களை யோட்டுபவனுமாகிய இந்திரனது பாதுகாப்பிலுள்ள வெமக்கு அவ்விந்திரனால் உணவுப்பொருள் கிடைக்கட்டும். எங்களது இப்பிரார்த்தனையைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் என்னுயிர்கள் விரும்பிக் காக்கட்டும்—(எ-று.)

வருக்கம் 13

102. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15. சூக்தம் 9.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: அங்கிரஸன் புத்திரன் குத்ஸன்; வடமொழிச்சந்தம்; ஐகதி, 11, த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. மருத்துவனே யிப்பெரிய மறையுனக்குத் தேர்த்தளித்தேன்; மன்னு முன்ற னகத்தறிவும் யான்புரியு மத்துதியிற் றிருத்தியினை யடைந்த தன்றே; பகைத்தவரை யுடனொறுக்கும் வலியுடைய விந்திரன்கட் பண்பிற் றேவ வகைக்கருமம் புரிவோரு முற்சுவத்திற் பொருட்பிறப்பின் மகிழ்ந்தார் மாதோ.

(இ - ள்) மகானே! பெரிய மந்திரமொன்று உனக்காகத் தேடியளித்தேன். உனது புத்தியும் அந்த ஸ்துதியில் திருப்தியடைந்தது. சத்துருக்களை யடக்கும் வலிமை பொருந்திய விந்திரனிடத்துத் தேவயஜரஞ் செய்யும் ரித்விஜர்கள் உதஸவத்துக்காகவும், செல்வந் தோற்றுவதற்காகவும், ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள்—(எ - று.)

2. நதியேழு மவன்கீர்த்தி தனைப்பரக்கச் சுமந்தொழுகும்; நாடு மன்ன னுதி வபுவை வான் பூமி யந்தரமும் வயக்கிமொல்; நோன்பாற்றும் யாம் அதியன்பி னிணைந்திடுவு மனைப்பொருளை நோக்குறவு மாகாயத்தே கதிமாறிச் சூரிய சந்திரர்களுந் யாத்தமனம் காட்டும் வேந்தே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 102.

(இ - ள்) கங்கை முதலிய நதிகளேழும் அவனது கீர்த்தியை விஸ்தாரமாகச் சுமந்துகொண்டொழுகும். அவனது புகழ் நிறைந்த சரீரத்தை வானம், பூமி, யந்தரம் என்னுமிவை (சூரியரூபமாகத்) தாங்கும். இந்திரனே! விரதங்களை யதுஷ்டிக்கும், யாங்கள் சிரத்தை யோடமரவும், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கவும், ஆகாயத்தில் சூரிய சந்திரர்கள் மாறி மாறி உதயத்தையும் அஸ்தமனத்தையும் அடைவார்கள்—(எ - று) நதியேழு, மண். 1. சூக். 32. ரிக். 12. பார்க்க, விருத்திரனைக் கொன்றதனால் ஏற்பட்ட மழை ஜலத்தால் ஆறுகள் நிரம்பியோடுவதால் நதி பேழுமவன் பெருமையைக் காட்டுமென்றார். இந்திரனே ஸூர்ய சந்திர ரூபமாக விருந்து பிரகாசிக்கிறானென்பது கருத்து. துதி, புகழ். ஒன்றுதிக்க ஒன்றத்தமிக்குமென்க. இவ் விருக்கு இமயமலை உன்னதப் பனிமலையாவதற்கு முந்திய காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஏன்? இந்திரனது செய்கையாகிய மழைப் பெருக்கால் கங்கை முதலிய நதிகள் பெருகுவதைக் கூறுவதாலென்க.

3. பகைவாட்டும் போரதனில் யாந்துதிக்கும்
வெற்றித்தேர், பலர் துதிப்போய்,
மகவானே, தனலாபம் பெறவெமக்கத்
தேரினையே மருவிக்க;
தகவா யெம்மனம் போற்று மிந்திரனே
தக்கசுகஞ் சார்ந்த காவல்,
மகவானே, யுனையடுத்து நேசிக்கு
மெமக்கியைய மதிக்கொள்வாயே.

(இ - ள்) மகவானே! பலர் துதிக்க நிற்பவனே! பகைவரை யடக்குகின்ற யுத்தத்தில் யாங்கள் முறைப்படி துதிக்கிற வெற்றி பொருந்திய தேரையே எங்களுக்குப் பொருள் லாபம் ஏற்படும் வண்ணம் தூண்டி யெங்கண் சேர்ப்பாயாக. எங்களது மனம் சிறப்போடுந் துதிக்கு மிந்திரனே! தனவானே! உன்னை யடுத்து நேசிக்கும் எங்களுக்குச் சுகம் பொருந்திய பாதுகாப்பை யமைப்பாயாக—(எ - று.) மகவான் தனவான் என்னும் பொருட்டு.

4. உன்றுணையி னோங்கியயா மொன்றாரைத்
தெறுக; வெம துயர் பக்கத்தே
துன்றி யடிக்கடி யெப்போரி னிலுமெமக்
குதவிதால்; தோயும் வேந்தே,
யொன்றுதனஞ் சுகமாக வெமக்குறநல்
வகையதனை யுடனே யாற்றாய்;
கன்றியவெம் பகைவரது வீரியத்தை
மகவானே கடிசுவாயே.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

(இ - ள்) உனது துணையை யடைந்த யாங்கள் சத்துருக்களை ஜயிக்கட்டும். எங்களது பக்கத்திலேயே நீ பொருந்தி நின்று எல்லா யுத்தத்திலும் எங்களுக்குக் கடிக்கடி யுதவி செய்வாயாக. இந்திரனே! பொருந்துகின்ற தனம் எங்களுக்குச் சுகமாகக் கிடைக்கக்கூடிய வண்ணம் செய்வாயாக. எங்களோடு பகைத்த வீரர்களது ஆண்மையை, மகவானே, கெடுப்பாயாக—(எ - று.)

5. தனம்யாவூர் தரித்தவனே, யுனைப்போற்று
மிம்மனிதர் சார்ந்துன் றன்னை
யெனையோம்ப லெனையோம்ப லென்றுபல
விதமாக வேத்தா நின்றார்;
மனவேத மியையாத வுனதுறுதி,
வெற்றியினை மாண்பி னீயும்;
தனதான மெங்களுக்கே தருந்தேரை,
யிந்திரனே, தாவுவாயே.

(இ - ள்) தனங்களைத் தாங்கி நிற்பவனே! உன்னை வணங்கும் இம்மனிதர்கள் உன்னைச் சார்ந்து பலவாறுகத் துதிப்பார்கள். வியா குலத்தை யடையாத வுனது மன வுறுதி உண்மையாகவே ஜயத்தைத் தரும். இந்திரனே! செல்வக்கொடையை யெங்களுக்கே செய்யும் தேர்மேல் நீ யேறுவாயாக—(எ - று.) மன ஏதம் என்றது வியா குலத்தை.

வநக்கம் 14.

6. பசுவனைக்கு மவன்கரங்கள்; ஆயிதவறி
வியைந்தவனும்; பகர் சிரேட்டன்;
வசதிபெறக் கருமந்தோ றுதவிகளை
நூறு பெறவயக்கி, யுத்த
மசதிபெறா தெழுப்புவன்; தன் போக்கரியே
தனியான் மையனைந் தோன்கொற்ற
மிசையுமெலா வுயிர்களினும்; ஆதலிற்பொன்
விழைபவர் பல்லேத் தெடுப்பார்.

(இ - ள்) அவனது கரங்கள் பசுக்களைத்தரும். அவன் அள வில்லாத ஞானத்தையுடையவன்; சிரேஷ்டனுமாம் (அதாவது சத் துருக்களைக் கட்டுபவனும்.) கருமங்கள் தோறும் நூறு (பல) வுதவி களைச் செய்வான். யுத்தத்தை யுண்டுபண்ணுவான். ஸ்வதந்திரஞ் யுள்ள விந்திரனே எல்லாப் பிராணிகளிலும் பலவான். அதனால் தனகாமிகள் அவனைப் பலவாறுகத் துதிப்பார்கள்—(எ - று.) சாய ணர் 'இந்திரனே! யுன் கரங்கள்' என்று தொடங்கி மறுபடியும் அத

னைப் படர்க்கையாக மாற்றி யுரை கூறுவார். தன் போக்கு என்றது ஸ்வதந்திரத்தை. மேனாட்டாசிரியர் 'அமிதவறிவியைந்தவனா' மென்றது 'அமிதவலி வாய்ந்தவனா' மென்பார். க்ரது ஞானம் கர்மம் என்னும் இரண்டு பொருளும் படும். அரி, இந்திரன்.

7. மகவானே போற்றுலோர் கனந்தலையுன்
கீர்த்தனமும் வளர்ந்து நூறாய்
மிகவாரும்; நூற்றுக்கு மேலாங்கி
யாயிரமாம்; வேண்டி யாஞ்சொல்
தகவாரும் பெருந்துதிக ளளவுபடா
துன்பெருமை சார்த்தி நின்ற;
இகலாரும் பகைப்புரங்கள் பொடிப்பவனே
விருத்திரரை யிகுப்பாய் நீயே.

(இ - ள்) தன நிறைந்தவனே! ஸ்தோதாக்களுக்கு மத்தியில், உனது கீர்த்தியைத் தோற்றுவிக்கும் செல்வம் நூற்றுக்கணக்காக வளர்ந்தோங்கும். நூற்றுக்குமேலும் போய் ஆயிரக்கணக்காகப் பெருகும். யாங்கள் விரும்பிக் கூறுகின்ற பெரிய ஸ்துதி வசனங்கள் உன் பெருமையை யளந்தறியமுடியாதபடி தயக்கின. சத்துருக்களுடைய கோட்டைகளை யழிப்பவனே! விருத்திரர்களை நீயழிப்பாய்—(எ-று.) ச்ரவ: கீர்த்தி, அன்னம் அல்லது தனம் என இரண்டு பொருளுள்ளது. தி (dh) ஷ்ணு வென்பதற்கு ஸ்துதி லக்ஷண வாக்கென்று ஸாயணர் உரைகூறுவார். ஆனால் மேனாட்டாசிரியர் அதற்கு ஸோமபாத்திரம் என உரை கொண்டு 'மகத்தாகிய ஸோம பாத்திரமானது உனது ஆற்றலை யளவுபடாதபடி விருத்திசெய்து விட்டது' என்று மொழிபெயர்ப்பார். விருத்திரர்க ளென்றது விருத்திரன், சுஷ்ணன், நமுகி, பிப்புரு, சம்பரன், உரணன் முதலியவர்களே. மண். 1 சூக். 51, ரிக். 5 நோக்குக.

8. நரபதியே முப்புரிபோல் வலிக்கெல்லா
மெதிரளவாய் நாட்டத் தக்காய்;
தாமுயரு முப்பூமி தேசயரு
முச்சுடர்க டாங்கா நிற்பாய்;
வாமுயரும் புவனங்கள் யாவற்று
மோம்பி முரண்வளர நின்றாய்;
அரி, புனது பிறவிநடை யெனச்சநா
தனமாக வரியற் றுடையே.

(இ-ள்) நரபதியே! மூன்று புரியமைந்த கயிற்றைப்போல நீ வலிமைக்கெல்லாம் எதிரளவாகப் பொருந்தியவன். வான், அந்தரம்

பூமி என்னும் மூன்றிடங்களையும், சூரியன், மின்னல், அக்கினியென்னும் மூன்று சுடர்களையும் வளர்த்துப் பலத்திற் பெருக்க மடைகிறாய். இந்திரனே! நீ பூர்வகாலந்தொட்டு, உனக்குப் பிறவிக்குணமென்னும்படி, சத்துருக்க ளற்றவன்—(எ-று.) போதாயன சூத்திரம் முதலத்தியாயத்தில் 'தரிதாது பஞ்ச தாதுவா சுல்பம் கரோதி' மூன்றுபுரி அல்லது 5 புரிகளால் கயிறு செய்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. முப்புரி கயிற்றுக் குறுதிதரும். முப்பூமி, விண், அந்தரம், பூமியென்பன. முச்சுடர். விண்ணிற் சூரியனும் அந்தரத்தில் மின்னலும், பூமியில் ஆஹவநீயம் முதலிய அக்கினியுமென்பார் ஸாயணர். முதலரி இந்திரனையும் இரண்டாவது அரி சத்துருவையும் குறித்தன.

9. தேவர்கனந்தலை யுனைமுற் கூவுகீறும்;
யுத்தமதிற் சேர்ந்து நீயே
யாவலொடு பகைவர்களை யடக்குகிறாய்;
அவ்வரியு மணந்து போற்றி
மேவு துதியோ ரொமக்குப் பகைவாட்டு
ஞானமகார் வினழக; போரிற்
பாவுபல தடைகளையும் பறித்தெரியும்
வணமெந்தேர்ப் பரிக்க மாடோ.

(இ - ள்) தேவர்களுக்கு மத்தியில் உன்னை முன்னு லழைக்கீறும். யுத்தத்தில் நீயே வந்து எமது சத்துருக்களை யடக்குபவனாகிறாய். அந்த இந்திரனும் ஸ்துதிப்பவர்களாகிய எங்களுக்குச் சத்துருக்களை வெல்லுந் திறமை வாய்ந்த ஞானம் பொருந்திய யுத்திரர்களைத் தாட்டும். எங்களது தேரை, யெதிரிடுந் தடைகளைக் கடந்து செல்லத்தக்கதாகச் செய்யட்டும்—(எ-று.) அவ்வரியும் என்றதுமுதல் பரோஷப்படுத்திக் கூறினார். அதனால் முன்னிலைப் படர்க்கையாக மாறியது.

10. பகைவர்தமை வெல்லுகிறு, யவர்பொருளை
யெமக்களிக்கப் பரியா நின்றாய்;
மகவானே! தொடுத்தபோ ரற்பமெனும்
பெரிதேனு மருவு முன்றன்
வகைசாரூந் துணையிணையாந் தோத்திரத்தா
லுரப்பிப்போம்; சாரும் வேந்தோ
யகமார யுத்தமதி லழைக்கும்போ
துவந்துக்க மருள்செய்வாயே.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 103.

(இ - ள்) நீ சத்துருக்களை ஜயிக்கிறாய். அவர் பொருளை மறைத்துவையாமல் எங்களுக்கு விசேஷமாகக் கொடுக்கிறாய். மகவானே! சிறுபூசலாயினும் பெரும்போராயினும் உனது சிறந்த துணையினை யாங்கள் எங்களது ஸ்தோத்திரங்களால் உக்கிரம் பெறச்செய்வோம். இந்திரனே! யுத்தத்தி லுன்னை யழைக்கும்போது வந்து எங்களுக்கு உதக்கத்தை (வெற்றி பொருந்துமாறு) அருளுவாயாக—(எ-று.) மூலத்தில் 'நருரோதித்' என்றுள்ளது அதற்கு ஒளித்து வைக்கமாட்டாய் என்பது பொருள். எங்களுக்குக் கொடுப்பாய் என்பது அந்வயத்தாற் கூட்டியது.

11. தேவர்தம் வேந்தனென்று மெம்வாரிற் சேர்ந்து பேசு ;
தாவமே யின்றிச் செல்வந் தாங்கயாம்; மெதிப் போற்றைத்
தாவரு புவியும் வாணுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவுமித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) இந்திரன் எல்லாக் காலத்திலும் எமது சார்பாகவே பரிந்து பேசட்டும். யாங்கள் கஷ்டமின்றிக் (கெட்ட வழியிற் செல்லாது) செல்வத்தைப் பெறட்டும். எங்களது இந்தப் பிரார்த்தனையைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் என்னுமிவர்கள் காக்கட்டும்—(எ-று) இச் செய்யுள்முன் 100-ம் சூக்தத்தின் கடைச்செய்யுளாகவும் வந்துள்ளது.

வருக்கம் 15

103. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15 சூக்தம் 10.

8 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: ஷுக்ரன். வடமொழிச் சந்தம்; த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திரன்.

1. உன்பர மேந்திர மொய்ம் புயர்த்தினார் கவிகள் தூரத்
தின்புறப் பொருவான் முன்னர் ; இரும்புவி யொன்றும் வானம்
கொன்பெற வொன்றுங்கண்ட; கூடுமின்னவை யொன்றோடொன்
றன்புறக் கொடிகள் போரி லடுத்தெதிர் கூடல்போன்றே.

(இ - ள்) (இந்திரன்!) உனது ஐந்திர வலிமையைக் கவிகள் தூரத்திலுள்ள யுத்தப்பிரதேசத்தை நோக்கிச் செல்லத் தாங்கினார்கள். உனது தேஜஸில் ஒன்றாகிய அக்கினியைப் பூமியும், மற்றொன்றாகிய சூரியனை வானமும் தாங்கின. இவ்விவண்டு தேஜஸ்களும் யுத்தத்தில் கொடிகள் ஒன்றோடொன்று ஸந்திப்பதுபோல ஸந்திக்கின்றன—(எ - று.) Benfey என்பவர் 'இந்திரனது வலிமை இரண்டு கூறுக்கப்பட்டு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

ஒன்று அவன் யுத்தத்தில் வெற்றியடைவதற்காக ஹோமகாரியங்களாலும் ஸோமாகுதியினாலும் கவிகளால் தாங்கப்படுகிறது' என்று விரித்துக் கூறுவார். 'அக்கினியும், ஸூர்யனும் இந்திரனுடைய ஜோதிகளாம். அக்கினி பூமியிலும், சூரியன் ஆகாயத்திலும் காணப்படும். பகலில் அக்கினியின் ஒளி ஸூர்யனிற் கலக்கிறது. இரவிற் சூரியன் தொளி அக்கினியோடு கலக்கிறது' என்பார் சாயணர். தைத்திரீயப் பிராஹ்மணத்திலும் (2-1-2.) இப்படியே சொல்லப்படுகிறது.

2. தரணியைப் பீடையின்றித் தாங்கியே விரித்தமைத்தான் ;
வரமுறு குவிசத்தாலே வாட்டி. நீரோடுவித்தான் ;
தரமறு மகியைச் சக்தி கொண்டடித் துரொளிகணன்றன்
விரைவினீ றெய்தவிட்டு வியம்ஸனை மகவான் கொன்றான்.

(இ - ள்) (இந்திரன்) அசுரர்களது உபத்திரவமில்லாமல் பூமியை தாங்கினான். பின்பு அதை விஸ்தாரமுள்ளதாகச் செய்தான். தனது வச்சிராயுதத்தினால் வாட்டி மேகநீரை யோடச் செய்தான். அந்தாத் தோடும் அகியை அல்லது மேகத்தைத் தனது சக்தியினால் அடித்துக் கொண்டு ரோஹிணன் (இந்திர நீலகிறமுள்ள மேகம்) முடிவை யடையும்படி செய்தான். (தோள்போனவனான) வியம்ஸ (விருத்திர)னையும் மகவான் (தனவானாகிய விர்திரன்) கொன்றான்—(எ-று.) அஹி, மேகம். ரோஹிணன் ஓசரன் என்பார் சாயணர். அது இந்திர நீலகிறமுள்ள மேகத்தைக் குறிக்குமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். வியம்ஸன். மண் 1. சூக். 101. ரிக். 2 பார்க்க.

3. அசனி யாயுதந் தரித்தோ எனகத்தொ டாதரத்திற் றுசர்
வசமுறு புரங்கள் பேர்த்து வாவிதிற் றிரிந்தா னைய ;
இசைவுறு குவிச, ஞானீ, தாசர்மாட் டெறிக வேலை,
நசையினிரியர் பலத்தைக் கீர்த்தியை நடத்த வேந்தே.

(இ - ள்) அசனி (இடியாகிய வாயுதத்தைத் தரித்தவனாகிய விர்திரன், தனது பலத்தினால் ஆதரத்தோடும் தல்யுக்களின் கோட்டைகளைப் பிளந்து நானாபக்கங்களிலுந் திரிந்தான். வச்சிராயுதந் தரித்தவனே! (ஸ்துதிகளின் கருத்தை யறியும்) ஞானியே! தல்யுக்களின் மேல் உனது ஆயுதத்தை யெறிவாயாக. இந்திரனே! வித்வான்களாகிய ஆரியர்களின் பலத்தையும் கீர்த்தியையும் விருத்தி செய்வாயாக—(எ-று) ஐய! அசை. நடத்த - நடக்கச் செய்வாயாக அல்லது விருத்தி செய்வாயாக என்பது பொருள். அகத்தொடு - பலத்தினால்.

4. பகையடைக்கதனைச் சொல்வோற் காமெனப் பரித்து, மாந்தர்
வகைபெறக் காணுகங்க ளாக்கினான் மகவான் ; அஃதை

யகிமுதற் ருசர்க் கொல்வா னடுத்தற விடுத்தான் சூறு,
தகைபெறுகுவிச னெண்ணூர்ச் சாடுஞ்சீர் தரித்த வன்றே.

(இ - ள்) சத்துருக்களை யடக்கும் அவ்வைந்திர வலியைத், தனது திறமையைப் புகழ்ந்து கூறும் யஜமானனுக் குபயோக மாசு மென்று மகவான் (தனவானாகிய விர்திரன்) தாங்கி, மனிதர்களாற் காணப்படும் அஹோராத்திர அளவால் ஏற்பட்ட கிருதயுகம், திரேதா யுகம் முதலிய யுகங்களை யேற்படுத்தினான். சத்துருக்களைத் தூண்டு பவனும், வச்சிரியுமான விர்திரன் பகைவர்களை வாட்டும் கீர்த்தியைத் தரித்த அப்போதே விருத்திரன் முதலிய தஸ்யுக்களைக் கொல்லும் வண்ணம், அவ்வலிமையை எங்களது யக்ருக்கிருறு ஸமீபத்தில் வர விடுத்தான்—(எ-று.) ஸூது : சத்ருணாம் ப்ரோயித: இந்த்ர: என்று பொருள் கூறுவர் சாயணர். தஸ்யுக்களைக் கொல்லத் துணியும் இந்திரன் தன் புகழைக் கூறும் ஸ்தோதாவின புத்திரன் போல ஆய் விட்டான். என்பது கருத்து என்பார் (Ludwig) லுட்விக்கென்பவர்.

5. அவன் பெருந் செல்வமோங்கி யணைந்திடு மதனை நோக்க;
அவன் பெரு வீரியத்தை யைந்திர வலியைப் போற்றல்;
அவன் பசுக்கண்டா, னன்றிப் பரிகளை யவனே கண்டான்;
அவன் செடிக் காடு கண்டான், மீர்த்தமு மவன் கண்டானே.

(இ - ள்) ரித்விஜர்களே! அவ்விர்திரனது வீரியமாகிய செல்வம் விரிவாக வளர்ந்தோங்குவதைப் பாருங்கள். அவனது பெரிய வீரியமாகிய இந்திர வலிமைக்கு மரியாதை செய்யுங்கள். அவனே, பசுக்கள், குதிரைகள், ஓஷதிகள், வனங்கள், தீர்த்தங்கள் முதலியவற்றைக் கண்டவனும்—(எ-று) எந்த வீரியத்தினால் பசு முதலியவற்றைக் கண்டானே அந்த வீரியமாகிய செல்வத்தை நீங்கள் கண்டு போற்றுங்கள் என வினை முடிவு செய்வார் சாயணர். வநாதி என்பதற்குக் காடுகள் என்னுது (வநநீயாதி தநாதி) அழகமைந்த செல்வங்கள் என்று உரை கூறுவார் அவரே.

வநக்கம் 16

6. பலவித வீரச்செய்கை பரவிய காளைக், குண்மை
வலிபெறு மவனுக், காண்மைவாய்ந்தவனுக்குச், சோமம்
குலவுற வாற்றுவோம்; அச் சூர னுவலின் மகத்தி
னலமிலார் பொருள் கொண்டேகு மாறலைக் கள்வ னோர்ந்தே.

(இ - ள்) பலவிதமான வீரச்செயல்கள் பார்த்த விருஷபுழம் ஸத்தியமாபுள்ள வலிமை பொருந்தியவனும் ஆண்டன்மை வாய்ந்த வனுமாகிய இந்திரனுக்காக ஸோமம் பிழிந்து தருவோம். அந்தச்

சூராகிய இந்திரன், வழிப்பறி செய்யும் திருடனைப்போல, யாகம் செய்யாதவனது பொருளை ஆவலோடு பறித்துக்கொண்டு போவான்— (எ - று) ஆண்டன்மை வாய்ந்தவற்கென்னுது மழையைப் பெய்விப்ப வனுக்கென்று கூறுவதும் ஒன்று.

7. இந்திர மத்தத் தேய்ந்த அகியினை வச்சிரத்தின்
முந்தறத் தாயிலுணர்த்தம் மொய்ம்புறு செய்கை நன்றே;
அந்திலுன்னிடத் துவப்பை அணைந்தனர் தேவமாதர்
நந்தினர் னளித்தார் நாகர் யாவரு மருதரோடே.

(இ - ள்) இந்திரனே! மதோன்மத்தத்தில் மூழ்கி யிருந்த விருத்திரனை (அகியை) உனது குவிசத்தால் எழுப்பிய அந்தப் பலம் பொருந்திய செய்கையானது பிரக்கியாகி பெற்றது. தேவபத்தினிகளும் தேவர்களும் மருத்துக்களும் உன்னிடத்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்—(எ - று.) வய: என்பதற்கு, கமனசீலா: மருத: வேகமாகச் செல்லுவோர்களாகிய மருத்துக்கள் என்பார் ஸாயணர்.

8. சாவறக் குயவன் கண்ணன் பிப்புரு அகியைச் சாடிக்
காவல் சம்பரணூர் காய்ந்தாய், இந்திர, எமதிப் போற்றைத்
தாவரு புவியும் வானும் சிந்துவு மதிதி தானும்
மேவு மித்திர வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) இந்திரனே! குயவன், கிருஷ்ணன், பிப்புரு, விருத்திரன் இந்நால்வரையும் கொன்று சம்பரணுடைய நகரங்களையும் அழித்தாய். இந்த எங்களது பிரார்த்தனையைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரர், வருணர் இவர்கள் காக்கட்டும்—(எ-று.) சம்பரன் புரத்தையும் முக்கியமான நால்வரையும் அழித்ததால் மற்றைய அசுரர்களுடைய கோட்டைகளையும் அழித்தா யெனக் கொள்ளுக வென்பார் சாயணர். சம்பரன் முதலியோரைப் பற்றி மண். 1 சூக். 51 ரிக். 5, 6 பார்க்க.

வநக்கம் 17

104. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 15. சூக்தம் 11.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ௨௫ குதஸன். வடமொழிச் சந்தம்: திருஷ்டுப். தேவதை: இந்திரன்.

1. இந்திர நீ யுறைவான் வேதி யேய்ந்தது; கனைத்துக்
கந்துகம் விரைவ தொத்துக் கடிதின்ண் டேய்ந்தமர்க்;
எந்தமைக் காக்குமாறு பகலிராக்களின் மகத்தே
சந்தமோடுணை யிங்குத் தரும்பரித் தனையை நீக்க.

(இ - ள்) இந்திரனே! நீ தங்குவதற்கென்று வேதியானது அமைக்கப் பெற்றது. கணைத்துக் கொண்டு குதிரை வேகமாய் வருவதைப் போல நீ இங்கு வந்து உட்காருவாயாக. எங்களைக் காக்கும் வண்ணம் இரவும் பகலும் உன்னை யாகதலத்துக்குக் கொண்டுவரும் (தேரிற் கட்டப்பட்ட) குதிரைகளின் கடிவாளங்களைத் தளர்த்தி விடுவாயாக.— (எ - று.)

2. அந்நர ருதவிக்காக விந்திரனிடத் தணைந்தார் ; அன்னவர் நெறிக்க ண்ணா னடைக வல்விரைவின் ; தேவர்துன்னிய தாசன் கோபம் துடைக்க; எந்தமக்கென் றன்னா மன்னிய அனிட்டம் மாற்று மவனை யெக்கியத்தே யேய்க்க.

(இ - ள்) யாகம் நடத்தும் அவ்யஜமானர்கள் உதவி வேண்டி இந்திரனைச் சேர்கின்றார்கள். அவ்விந்திரனும் விரைவில் அவர்களுடைய அதுஷ்டான மார்க்கத்தை அடையட்டும். தேவர்க ளெல்லாரும் எதிர்த்து யுத்தத்துக்கு வரும் தாஸனுடைய கோபத்தை அழிக்கட்டும். எங்களுக்கென்று அத்தேவர்கள் அநிஷ்ட நிவாரண கர்த்தாவாகிய அவ்விந்திரனை யக்ருத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டும்.— (எ - று.)

3. பிறர்தனம் பெரிது மோர்ந்த குயவன் கைக்கொள்வான் றானே ; அறனனந்தலை யுறைந்தவ் வறவினைப் பேனத்தோடு முறையிலா தபகரிப்பான் ; முழுசுவர் பாலினன்னான் பிரியைகள் ; அவர்க ளாமும் பிறங்கிய சிபையின் மூழ்க.

(இ - ள்) பிறருடைய தனத்தை நன்கறிந்த குயவன் என்னும் அசுரன் அத்தனங்களைத் தானே கைக்கொள்வான். தண்ணீருக்குள் வசித்து அத்தண்ணீரை அவன் றரையோடும் அபகரித்துக் கொள்வான். அவனது பத்தினிகள் இருவரும் அவ்வள நிறைந்த (பாலில்) மழைநீரில் ஸ்நானம் செய்வார்கள். இப்படி அநியாயம் செய்யும் குயவனும் அவன் மனைவியருமாகிய இவர்கள் ஆழம் மிகுந்த சிபை என்னும் ஆற்றில் மூழ்கி இறக்கட்டும்—(எ - று.) குயவன் மண். 1 சூக். 103 ரிக். 8-ல் கூறப்பெற்றவன். ஓரசுரனென்பார் சாயணர். ஆரிய ரோடு யுத்தம் செய்த ஒரு அநாரிய அசுரனது பெயரா யிருக்கலாமென்பர் மேனாட்டாகிரியர் (Griffith). பேனம் உறையும் அறல் என்றது மழை நீரைக் குறிக்குமென்பார் (Benfey) பென்வே என்பவர். ' தனக்கு இல்லாத பொருளை அடைய விரும்பும் ஆரியனுக்குத் தனது சொசங்களுக்குவேண்டிய தண்ணீர் கிடையாதபாது, பகைவனது மனைவியர் தமது செல்வச் செருக்கைத் தோற்றுவிக்கப் பாலிற் குளிக்கிறார்களென்பது கருத்து' என்பார் லுட்விக் என்பவர். பால்,

வள நிறைந்த மழைநீரைக் குறிக்கும். மண். 1 சூக். 64 ரிக். 5 பார்க்க. சிபா, சிபை ; ஓர் நதியின் பெயரென்பார் சாயணர்.

4. நீர்நடு வுறைந்து சேர்ந்தோ னிலயமுந் தெரியாதோங்கும் ; பூர்த்தியி னனைந்த நீர்க்கட் பூரித்துச் சூரணள்வான் ; ஆரந்தநீர் வீரபன்னி குவிசியும் அஞ்சலீயும் சார்தரு முவப்பை யூட்டித் தாங்கும் பால்தந் நீர்க்கண்ணே.

(இ - ள்) தண்ணீருக்கு மத்தியில் உறைந்து சேர்ந்தவனாகிய குயவனென்னு மசுரனுடைய காவல் பொருந்திய இடம் ஒருவருக்கும் தெரியாது கிடந்தது. பூர்த்தியாயுள்ள நீரில் அச்சூரனாகிய குயவன் வளர்ந்து அசுரனாகிறான் (அல்லது தனது சொரியத்தினால் உலகப் பிரஸித்தியை அடைகிறான்). வீரபத்தினி (ஸரஸ்வதி போலும்), அஞ்சலி, குவிசி என்னும் மூன்று ஆறுகளும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை அளித்துத் தமது நீரில் பால் ஒழுகும் பெருமையைத் தாங்கும்—(எ - று.) நாபி என்னும் வடமொழிப் பதத்துக்கு ' ஸந்தத்தம் ஆவஸஸ்தானம்' என்பார் சாயணர். காவலிடம் என்றார் உரையில். சூரன் ஈண்டு குயவனைக் குறித்தது. குயவனைப்பற்றி மேல் 3-ம் செய்யுளில் நோக்குக. வீரபத்தி ஸரஸ்வதியைக் குறிக்குமென்றது மேல் மண். 6. சூக். 49 ரிக். 6-ல் அச்சொல் ஸரஸ்வதியின் அடைமொழியாக வருவதால். அஞ்சலி நேராக அல்லது விரைவாக ஓடுவது என்பது பொருள். குவிசி, குலத்தை விருத்திக்குக் கொண்டுவருவது. இம்மூன்றும் நதிப்பெயர்களாம். அவை குயவனது பெருமையைத் தோற்றுவிப்பன. பால், ஸாரம் பொதிந்த நீர்.

5. தாசன்றன் சுவடுகண்ட தக்கண மவனில்லத்தை [ர்ப் ஆசின் ஆத் தொழுவமெய்துங் கணக்கென வடைந்தான் ; பின்ன பேசுறு மகவா னெயெந் துன்பினைப் பேர்ப்பாய் ; வேசை நேசனு நிதியை வீசும் நிலைமையி னெமைத் தள்ளறக.

(இ - ள்) அத்தஸ்யுவாகிய குயவனுடைய அடிச்சுவடுகள் காணப்பட்ட மார்க்கத்தைக் கண்டதும், கன்றுள்ள கொட்டிலை யறிந்த பசு நேராக அக்கொட்டிலுக்குப் போவதுபோல் அவனது வீட்டிற்கு (இந்திரன்) சென்றான். பிற்பாடு இந்திரனே, அவனால் நேரும் எங்கள் கஷ்டத்தை நீக்குவாயாக. வேசிகாரந்தன் பணத்தை வாரி வீசுவது போல எம்மைப் புறம்பாகத் தள்ளிவிடற்க—(எ - று.) இந்திரன் அடைந்தானெனக் கொள்ளல்வேண்டும். படர்க்கை முன்னிலை மாற்று வேதஸஹஜம்.

வருக்கம் 18.

6. அன்ன இந்திரநீ எங்கட் காதவ னொளியின், நீரின் றன்னமும் பாவமில்லாத் தன்மையின், சீவப்பேற்றின்,

மன்னுறும் பங்கமைக்க; வெளிவராச் சந்தானத்தைப்
பின்னமே யுறுத்திடாய், உன் பெருமுரண் நம்பினேமே.

(இ - ள்) அத்தகைய இந்திரனே! நீ எங்களுக்குரிய வெளிச்சத்
திலும் தண்ணீரிலும் பாபமின்மையிலும் கீர்த்தியிலும் பங்கு தருவா
யாக. இன்னும் பிறவாதிருக்கும் எமது புத்திரர்களைக் கெடுத்து
விடற்க. உனது பெரிய ஐந்திர வலிமையை நம்பியுள்ளோம்—(எ-று.)
ஸாயணர், ஜீவப்பேறுகிய பாபமின்மையிற் பங்களிக்க' எனக் கூட்டு
வர். ஆனால் மேனாட்டாசிரியர் (Griffith), அவற்றை உம்மைத்
தொகையாகக் கொள்வர். ஜீவப்பேறு, கீர்த்தி. 'தோன்றிற் புக்
முழுது தோன்றுக' என்றார் பிறரும். உன் பெருமுரண் என்றது
ஐந்திர வலிமையை.

7. உணர்ந்தனன் ; யாங்களுன் மாட் டன்புறுதுதியிழைத்தோம்;
புணர்ந்திடு பெருந்தனத்திற் பொருத்துக; மகானே, வள்ளால்!
தணர்ந்திடு நிதியில்லத்திற் நயக்கிடலெமை; பசிக்குக்
கொணர்ந்திடு மன்னபானங் கூட்டுக புருகூதனனே!

(இ - ள்) (இந்திரனே!) உன் மனதை யறிந்து கொண்டேன்.
உனது பலத்தைத் தோற்றுவிக்கும் புகழ் வசனங்கள் எங்களால்
ஆசையோடும் செய்யப்பட்டன. மகானே! இச்சைகளை யளிப்பவனே!
எங்களை மிகுந்த செல்வத்தில் வைப்பாயாக. செல்வம் குறைந்து
கொண்டு வரும் வீட்டில் எங்களை வையாதொழிக. (புருஹூதனே)
பலராலும் அழைக்கப்படுபவனே! பசிக்கு அன்னபானங்களை எங்க
ளுக்குத் தருக—(எ - று.) நிதிதணர்ந்திடுமில்லம் என்க.

8. வதைக்கல் இந்திர எம்தம்மை; கைவிடலெம்மை; வாழ்வைப்
புதைக்கலெம் போனகத்தை; பொருளுளோய், சத்திமான், எம்
உதித்திடாச் சந்தானத்தை ஒழித்திடல்; ஆதானத்தே
மதித்துறும் பாத்திரங்கள் தம்மையு முடைத்திடற்க.

(இ - ள்) இந்திரனே! எங்களைக் கொல்லாதொழிக. எம்மைக்
கைவிடற்க. எமது வாழ்வையும் போஜன வஸ்துக்களையும் இல்லாமற்
செய்யற்க. மகவானே! சக்கிரனே! கர்ப்பத்திலுள்ள எங்களுடைய
சிசுக்களை அழித்துவிடாதே. அக்கினியாதானத்திலுள்ள ஸ்ருவம்
முதலிய பாத்திரங்களை உடைத்து விடற்க—(எ - று.) 'இனித்
தோன்ற நிற்கும் ஸந்தானங்களைத் தரிக்கும் பாத்திரங்களாகிய மாத
ரைச் சிதையாதொழிக' என்று மேனாட்டாசிரியர் பொருள் கூறு
வர். அந்நேல்,.....' அவரைத் தாங்கு மதிப்புறு பாத்திரங்
கள் மரித்திடாதாற்றுவாயே' எனப்பாட பேதமாகக் கொள்க.

9. வருகவெம் மாட்டு; சோம மகிழ்பவ நென்ற ருன்னை;
மருவுமிச் சதையை மத்தம் வளர்ந்திடப் பருகல்; உன்றன்
பெருமுறுப் பகட்டிற் பேசு மதனையே யூற்றல்; கூவிற்
சருவியெம் போற்றைக் கேட்க தந்தையே யென்ன, மாதோ.

(இ - ள்) எம்மிடத்து வருவாயாக. உன்னைச் சோமங் குடித்து
மகிழ்பவனென்று பூர்விகர்கள் சொன்னார்கள். இந்த லோமத்தை
மதம் பெருகுமாறு குடிப்பாயாக. பெரிய அவயவத்தோடு கூடிய
உனது விசாலமான வயிற்றில் இச்சோமத்தை யூற்றுவாயாக. யாங்
கள் அழைக்கும்போது, எங்களருகே வந்து பிதா தன் புத்திரனது
வார்த்தையைக் கேட்பதுபோலக் கேட்பாயாக.—(எ-று.) இந்திரனே!
என்னும் விளியைக் கூட்டிக்கொள்க.

வருக்கம் 19.

105. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 15. சூக்தம் 12.

19 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஆப்தயன் த்ரிதன் (குத்ஸன் என்றும் கொள்ளலாமென்
பார் மேனாட்டாசிரியர். ஏன்? குத்ஸனும் த்ரிதனும் இருவரும் கிணற்
றில் விழுந்ததாகச் சொல்லப்படுவதால். த்ரிதன் நினைக்கக் குத்ஸன்
அவன் நினைப்பை யெடுத்தோதினான் என்பதும் ஒன்று.)

தைத்திரிய பிராஹ்மணத்தில் அபனுக்கு ஏகதன், துவிதன்
திருதன் என்னும் 3 புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் என்று சொல்லப்படு
கிறது. "ஒரு நாள் இம்மூவரும் ரீர் வேட்கையால் ஊரெங்குள்
சுற்றி ஒரு கூபத்தைக் கண்டார்கள். அப்போது த்ரிதன் கிணற்றுக்
குள் எறிங்கித் தான் ரீருந்திய பின்னர் மற்றைய ஸ்ஹோதார்களுக்குக்
குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அவர்கள் அந்ரீரை யருந்திவிட்டு
அவனைக் கிணற்றிலேயே போட்டு மூடிவிட்டு அவன் சொத்தை
யெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பிறகு இரவிற் சந்திரனது
கிரணம் கிணற்றில் விழுந்ததைக் கண்டு குறைகூறித் துக்கித்தான்."
என்பது சாட்யாயன கதை. அபன் ஒரு ரிஷி.

வடமொழிச் சந்தம்; பந்தி, 8 மகாப்ரஹ்மி யவமத்யா (இரண்டு
காய்ச்சீர்வரும் அறுசீர்க்கழிநெடில் ஓரடிமேல்வைப்பு.) 19 த்ருஷ்டிப்.

தேவதை: விச்வதேவர்கள், (இது பொதுப்படக் கூறியது.)
விவரித்துக் கூறின, 1 விச்வதேவர்கள், 2 ரோதஸீ, 3 விச்வதேவர்
கள், 4 அக்கினி ரோதஸீக்கள், 5, 6, 7 விச்வ தேவர்கள், 8 இந்திர
ரோதஸீக்கள், 9 சூரிய கிரணமும் ரோதஸீக்களும், 10 விச்வ
தேவர்கள், 11 சூரியகிரணமும் ரோதஸீக்களும், 13, 14 அக்

கினியும் ரோதஸீக்களும், 15 வருணனும் ரோதஸீக்களும், 16, 17 விச்வதேவர்கள், 18 ரோதஸீக்கள், 19 விச்வதேவர்கள் இதுமுதல் மூன்று சூக்தங்கள் விச்வதேவர்களைக் குறித்துப் பாடியவையாம்.

வேறு

1. அந்தர வட்டத் தோடு மணிகதிர்ச் சிறகா லாருஞ் சந்திர கிரணம் வானிற் றனிபுற வுலவும்வல்லே; சந்திர மயமா நேமி சார்கிர ணங்கார்! உந்தஞ் சந்தரப் பதத்தை யெங்கண் தோய்த்தறி யாட னின்ற; நந்துவான் புவிகா ளென்ற னிஃது நீருணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) அந்தரிட்சத்தின் மத்தியி லோடும் சூரியனது கதிர் களால் நிறைந்த சந்திரனது கிரணங்கள் ஆகாசத்திற் றனியாக வேக மாக வுலாவும். பொன்மயமான சக்கரத்தைச் சார்ந்த கிரணங்களே! நீங்கள் உற்பவிக்கும் அழகிய ஸ்தானத்தை யெங்களது கண்கள் (கிணற்றில் விழுந்த காரணத்தினால்) அறியவில்லை. பூமிவானங்களே! என்னை விரும்பி என்னுடைய இந்தத் துக்கத்தை யுணர்ந்து எனது இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டு, எங்களை இந்தக் கூபத்தினின் றெடுப்பீர்களாக—(எ - று.) கதிர்ச் சிறகு ஸூர்யரட்சமிகள். சந்திர மயமானேமி, ஹிரண்யநேமி, பொன்மயமான சக்கரம். சந்தரப்பத மென்றது அவை யுற்பத்தியாகும் ஸ்தானத்தை. ஐந்தாடடி மூலத்தி லுள்ளபடியே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. வித்தம் மீஅஸ்ய ரோதஸீ யென்பதற்கு, பூமி வானங்களே! என்னுடைய இது உங்களால் அறிய தக்கது என்பது சரியான பொருள். உரையிற் கூறிய விரிவெல் லாஞ் சாயணருரையிற் கண்டது.

2. ஆர்த்திசார் மாந்தர் வேண்டு மத்தத்தைப் பெறுவார் மெய்யே; சீர்க்கண வன்றன் சார்பிற் சேர்ந்தொழு குவளில் லாளும்; நீர்த் திருவரும்பி ணைந்து நீதிசா ரன்பின் மூழ்கி யார்த்த பண்டியிற் சாரத்தை யணைத்துநன் மகாரை யீவார்; கூர்த்தவான் புவிகா ளென்ற னிஃது நீ ருணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) உண்மையாகவே தனகாமிகளாயுள்ள மாந்தர் தாங் கள் விரும்பிய செல்வத்தை யடைவார்கள். (எனக்குக் கிடைப்ப தில்லை என்றபடி.) மனைவி தனது புருஷனைப் பின்பற்றி நடப்பாள். இருவரும் அன்போடு கூடி விரியமாகிய ரஸத்தைக் கர்ப்பாதானஞ் செய்து சம்புத்திரனைப் பெறுவார்கள் (எனக்கு அத்தகைய புத்திரன் கிடைப்பது தூர்ப்பம் என்றபடி): வானம் பூமிகளே என்னுடைய இத்துக்கம் உங்களா லறியத் தக்கது.—(எ - று.) நீர்த்து, நீர்மை

கொண்டு, நீர்மையோ டொழுகி என்றபடி. பண்டி, வயிறு, கருப்பா சயம்.

3. தேவர்காள், வானத்தும்பர் சிறக்குமவ்வொளியென் றைக்குற் தாவுமப் பதத்தி னின்றும் கீழுரு தமைக; சோம மாவலிற் பருகுந் தன்மையடைந்தவெங் கட்டு நன்மை மேவுற வியற்று மைந்தர் விடாதத்தை யுண்டு பண்ணல்; தூவிய லுரோத ஸீயென் துயரம் துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) தேவர்களே! விண்ணிற்குமேற் சிறக்கு மந்தப் பிரகா சம் எப்பொழுதும் அப்பதத்தினின்றும் கீழிறங்காத வண்ண மியை யட்டும். லோமம் குடிக்கும் எங்களுக்கு, நன்மை புரியும் புத்திரர் களது சோகத்தை யேற்படுத்தாதீர்கள். பூமி வானங்களே! எனது இந்தத் துக்கத்தை யுணர்வீர்களாக. (எ - று.) ஒளி யென்றது மேனாட் டாகிரியர் உரை பற்றி யுரைத்தது. லாயணர் எங்கள் பிதா, பிதா மஹ, ப்ரபிதாமஹ ரூபமாயுள்ள ஸந்தானம் என்பார். மேனாட்டாகிரி யர் ஒளி யென்றார், பிதிர்க்கள் நட்சத்திரங்களாக மாறுகிறார்களாத லின். மேல் 9-வது ரிக்கை நோக்குக. எங்களுக்குப் புத்திரரில்லாத தால் எங்கள் பிதிர்க்கள் ஸ்தான ப்ரஷ்டர்க ளாகாம விருக்கக்கடவது வென்பது கருத்து என்பார் லாயணர். ஐதரேயப் ப்ராஹ்மணத்தில் புத்ர லோகாந் ஐயதி ராஅபுத்ராஸ்ய லோகோஸ்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. விடாதம், விஷாதம், மனவருத்தம்.

4. எக்கியத் தினமை யேய்ந்த தேவனை வினவு வல்யான் முக்கிய தூத னன்னான் மொழிக வித் தார மாக; எக்கடை போயிற் றுன்ற நெழிலுறு பூர்வ நேமம்? இக்கண மதனைப் போற்று தூதன காரி யாவன்? மிக்கசீ ருரோத ஸீயென் வேதனை யுணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) யக்ருத்தினிடத்து முற்பட்ட (இளைமை வாய்ந்த) தேவனான அக்கினியை யான் கேட்பேன். தேவர்களது முக்கிய தூத னாகிய அவன் விஸ்தாரமாக எனக்குப் பதிற் சொல்லட்டும். (அக்கினியே!) பூர்வ காலத்தி விருந்து வரும் உனது நியமங்கள் எங்கே போயின? இப்போது அவற்றைச் செய்யும் புதியவன் யார்? வானம் பூமிகளே! எனது துன்பத்தை யுணர்வீர்களாக.—(எ - று.) அக்கிரி தேவராகம் அவமம் என்பது தைத்திரீயப் பிராஹ்மணம். எக்கியச் சிமுகை யேய்ந்த தேவனை என்றுங் கூறலாம்.

5. தேவர்காள், முத்தா னத்துஞ் செம்மையி றொழுகிர்; அன்ன, பாவுமென் னாழின் சோதி பார்த்தால் விளங்கா நிற்கும்; மேவிய வெமது போற்றி னுண்மைபொய்ம். மைகளு மெங்கே?

தாவில்சீர்ப் பழமையாக யான்றரு மகந்தா னெங்கே ?
துவிய லுரோத ஸீயென் றுயரயீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) தேவர்களே! பூமி, வான், அந்தரம் என்னு மூன் றிடங்களிலும் நன்றாக நடப்பீர்களாக. அவை சூரிய வெளிச்சத்தால் பிரகாசமாகத் தெரிகின்றன. அவற்றை யாங்கள் புகழும் ஸ்தோத் திரங்களின் உண்மையும் (அவற்றைத் துவேஷித்தலாகிய) பொய்ம் மையும் எங்கே போயின? இன்னும் பழமையாக யாங்கள் செய்யும் யாகங்கள் எங்கே? வானம் பூமிகளே!.....யுணர்வீர் களாக.—(எ - று.)

6. சத்திய நடைக்குத் தக்க பயனளி யுமது மாண்பு
மெத்திசை போயிற்று? அன்பை யியைவரு ணன்ற னோக்கர்
தத்திய தெங்ஙன்? சீர்சா லரியமான் றாரி யெங்கே?
சத்துரு தம்மை யென்றுஞ் சயித்தியார் தயங்க நன்கே;
ஒத்தநல் லுரோத ஸீயென் றுன்பயீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) (தேவர்களே!) ஸத்தியமான நடைக்குத் தக்க பல னைத் தரு முமது பெருமை யெங்கே போயிற்று? வருணனது அன்பை யளிக்கும் பார்வை யெங்கே போயிற்று? அர்யமான் செல்லும் வழி யெது? யாங்கள் (எங்களுக்குத் தீங்கை யிழைத்த அல்லது எங்களைக் கிணற்றிற் றள்ளி மூடின) சத்துருக்களை ஜயித்து விளங்கட்டும். வானம் பூமிகளே! எனது துன்பத்தை யுணர்வீர் களாக—(எ - று.) “பாப புண்யங்களும் நியாய வரசும் உலகத்தி னின்றும் போயினவா உமது பக்தன் இவ்வளவு கஷ்டத்தை யடைய? என்பது கருத்தென்பார் லுட்கி.

7. பூருவ காலந் தன்னிற் சகைபிழிந் தெடுத்த போது
நேருமப் பலபோற் றுக்க ணேடியே யுரைத்தோன்யானே;
தீரரும் வாதை சார்ந்த கவலைக ளென்னைத் தேடிச்,
சாருரீர் வேட்கை மாண விருகத்திற், நின்று சாரும்;
ஏரும முரோத ஸீயெ னிடும்பையீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) பண்டைக்காலத்து லோமம் பிழிந்தபோது பல துதி களையும் தேடி யுரைத்தவன் நானே (வேறொருவருமில்லை. ஆனால் என்னை ஏன் கைவிட்டுவிட்டீர்கள் என்று கேட்டபடி.) காட்டில் தண்ணீர் வேட்கையோடு அலைபும் மாணை ஓராய் பிடித்துத் தின்னுவதுபோல வென்னைக் கவலைகள் தின்கின்றன. பூமி வானங்களே! எனது துன் பத்தை யுணர்வீர்களாக—(எ-று.) வருகம், கோராய், ஓராய், காட்டு ராய். தமிழில் விருக மெனலாயிற்று.

வேறு

8. கூபப் பித்தி யென்பக்கல் குறுகி யெல்லாத் திக்கினிலு
மாபத் துக்குள் ளாக்கினவா லடையுஞ் சக்க ளத்திகளின்;
பூபக் கிரியை நூறுள்ளோய்! யோசனைகள், முஞ்சூறு
சோபத் தறிநூ றின்னுதவிற், றுதிக்குமென்னைப் பட்சிக்கும்;
தாபத் தணையா வான்புவியென் சங்கடத்தை யுணருகவே.

(இ - ள்) இக்கணற்றின் சுவர்கள் எனது பக்கத்தில் நானு திக்குக்களிலுஞ் சூழ்ந்து சக்களத்திகளிருவர் ஒரு புருஷனை யிம்சிப் பதுபோல என்னை யிம்சித்தன. சதக்கருதுவே! மூஞ்சூறு கஞ்சி தோய்த்த சேடனது தறிநூலைத் தின்பதுபோலப் பலவித யோசனை கள் உன்னைத் துதிக்கும் என் மனத்தைத் தின்னுகின்றன. வானம் பூமிகளே! எனது கஷ்ட முணரத்தக்கது—(எ-று.) “முஷோநசிச்சா” வென்பதற்குச் சேடனது கஞ்சி தோய்ந்த நூலை எவிகள் தின்னுவது போல என்று ஸாயணர் உரை கூறியது யாஸ்கர் மதத்தை யொட்டி. ஆனால் சிச்ச சப்தம் வீர்யேந்திரியத்தைக் குறிக்கும். ஈண்டு வா லுக்கு உபசாரமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எவிகள் வலை எண்ணெய் ரெய் முதலியவற்றிற் றேய்த்து நக்குவதுபோல வென்பப் பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று என்பார் அவர். மேனாட்டாசிரியர் யாஸ்கர் மதத் தையே பின்பற்றி அப்பொருள் வலிந்துகொண்டதாகும் என்பார். (Ludwig) லுட்கிக்குன்பார் மரச் சிவலிங்கங்களைக் குறிக்குமென்று கூறுவர். இவ்வடிவமை மறுபடியும் மண். 10 சூக். 33 ரிக். 3-ல் வருகிறது.

வேறு

9. கிரணங்க ளேழு மோங்கிக் கிளருறு தலத்தெ னில்லம்
வரமுறு குடும்பந் தாமும் வளமுறப் பொருந்தி நிற்கும்;
திரிதனாப் தியனே யீது தெரிந்தவன்; உடன் விழுந்தோற்
குருகிய துதியு ரைத்தா னூறெலா ரீங்க வென்றே;
பெருகிய வுரோத ஸீயென் பீழையீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) சூரியனது ஏழு கிரணங்களும் விளங்குமிடத்தில் எனது வீடும் என் முன்னோரது குடும்பமும் பொருந்தி யுள்ளன. இவ்வுண்மையை ஆப்தியனாகிய திரிதனே யறிந்தவன். அறிந்து தன் னோடுகூடக் கிணற்றில் விழுந்தவனுக்காகக் கஷ்டநிவாரணர்த்தம் இத் துதியைக் கூறினான். பூமிவானங்களே! என்னுடைய இக்கஷ்டத்தை யுணர்வீர்களாக.—(எ - று.) திரிதன், அஞ்ஞானத்தைத் திரஸ்கரித்த வன்; அவனது முன்னோர் நட்சத்திர ரூபமாக விண்ணிடத்தில் விளங்குகிறார்கள். அபன் புத்திரன் ஆப்தியன்; அவன் திரிதனே.

3-வது 4-வது வரிகளில் தன்னையே படர்க்கைப்படுத்திக் கூறினான். வடமொழியில் ஜாமித்வாய என்முள்ளது 'சகோதரங்கா' வென்று மாற்றிப் படித்தலுமொன்று. ஆனால் உடன் விழுந்தோற் கென்றது ஸாயணர் உரையிற் கண்டது. 'ஐமதி கச்சதி இதி ஜாமி:' 'ஐமதிர் கதிகர்மா' யாஸ்கர், கூடக் கிணற்றில் விழுந்தவனாகிய குத்ஸீனயுந் கருதிப் போலும் அவ்வகைத் துதித்தது.

10. பெருமைசார் வானி னுப்பட் பிறங்குமுன் னதத்த லத்தே மருவுறு மைவர், மாந்தர் விழைவன வருடிப் போர்க, ளருளொடு மெனதிப் போற்றைத் தேவர்பாலிணைந்து தாங்கி விரைவொடு மர்ப்பித் திண்டு மீளுக திருத்தி சார்த்தே; யுருவவான் புஷிகா ளென்ற னுறுகணி துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) பெருமை பொருந்திய வான மத்தியில் உயர்ந்த விடத்திலிருந்து மனிதர் விரும்பியவற்றைத் தரும் ஐந்து ஜோதிகளும் என்னுடைய இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஒன்று கூடிச் சமந்து கொண்டுபோ யளித்துத் திருப்பதியோடு திரும்பி வரட்டும். வானம் பூமிகளே! எனது துன்பத்தை யுணர்வீர்களாக.—(எ - று.) ஐவர், ஐந்து ஒளிகளைக்குறித்தது. பூமியில் அக்கினி, விண்வளிற் சூரியனும், அந்தரத்தில் வாயு, சந்திரன், நட்சத்திரங்களுமாக ஐவரையும் குறிக்குமென்பார் ஸாயணர்.

வநக்கம் 21.

11. அழகிய சிறகு வாய்ந்த வவையெங்கும் பரவி வானம் பழகுறு மையந் தன்னிற் பரந்துகின் றன; அம் மார்க்கந் தழுவிய காட்டு நாயைத் தடந்தி ரீரைத் தாண்டி யொழுகிய ததனைப் பின்சென் றோடுவான் விலக்கா கிற்கும்; சிழமையா ருரோத ஸீயென் கேதமீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) அழகிய சிறகோடு கூடியவை (அதாவது சூரிய கிரணங்கள் என்றபடி) எல்லாவிடத்தும் வியாபித்து வானத்தின் மையத்தில் பரந்துள்ளன. அந்த மார்க்கத்தில் ஆற்றைக் கடந்துவந்த காட்டு நாயைத் திரும்பி யோடும்படி செய்தன. வானம் பூமிகளே! என் துன்பத்தைக் கருதுங்கள்.—(எ - று.) அழகிய சிறகோடு கூடியவை சூரிய கிரணங்களென்பார் சாயணர்; நட்சத்திரங்களென்பார் மேனாட்டா சிரியர். அவரே, காட்டுநா யென்றது. இருட்டு அல்லது சந்திரகிரஹணம் என்பார். திரிதன் கிணற்றில் விழுவதற்கு முன்பு அவனைத் தின்ன ஒரு கோநாய் ஆற்றைக் கடந்து வந்ததென்றும் சூரிய வெளிச் சத்தைக் கண்டதும் அது திரும்பிப்போயிற்றென்றும் ஸாயணர் ஒரு கதை சொல்லுவார். ஆனால் யாஸ்கரது மதம் அதுவல்ல. அந்தரிட்ச

மார்க்கத்தில் 12 கிரணங்களோடு கூடிய சூரியனது பாதை குறுக்கிடும் சந்திரனை அச்சூரிய கிரணங்கள் ஒளி மழுக்குகின்றன வென்பதாம். அப: ரீரென்னுது அந்தரிட்ச ரென்றெடுத்து, வருகம் சந்திரமஸம் அதாவது சந்திரனை யென்று பொருட்டடுத்துவார் அவர்.

12. தேவர்கா ணவம தாகக் குயிற்றியே சிறக்கு மிவ்வும் பாவுசீ ரோதும் போற்றுப் பலர்துதி யுறுதி வாய்ந்த, தோவற வெழுக்குந் சிந்து வுதகத்தை யோயா தூந்தும்; மேவிய சூபன் றன்மெய்க் கதிர்களை விரியா கிற்பான்; தூவிய லுரோத ஸீயென் றுயரமீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) தேவர்களே! புதிதாகச் செய்து சிறப்பைப் பெறும் உமது கீர்த்தியைத் தோற்றும் இத்துதி பல ரிதிவிஜர்களால் துதிக்கத்தக்க வுறுதியைப் பொருந்தியது. தடையில்லாம லொழுகும் ஆழ அடிக்கடி ரீரைச் சமந்துகொண்டு செல்லும். சூரியனும் தனது ஸத்தியகிரணங்களை விரிப்பான். பூமிவானங்களே! என்றுயரம் உணரற்பாலது.—(எ-று.) ரிதம், ஈண்டு, உதகம் அல்லது ரீரைக் குறிக்குமென்றார் ஸாயணர். ஆனால் அதன் உண்மைப் பொருள் இயற்கை யொழுங்கு என்பதாம். பகவிரவுகள் மாறிமாறி வருவதும், சூரியன் தனது வீதியிற் செல்லுவதும், மழைகாலத்திற் பெய்வதும், அம்மழையினால் ஆறுகள் பொய்க்கா தொழுகுவதும், ஆகிய இவற்றையெல்லாம் அது பிண்டமாய்க் குறிக்கும். இக்கடையாய ஆற்றின் செய்கைக்கும் அச்சொல் உபயோகப்படுவதாற்றான் ரிதம் ரீரைக் குறித்ததுபோலும் என்பார் (Wallis) வாலிஸ் என்பவர் தமது ரிக்வேத அண்ட சாஸ்திரம் (Cosmology of the Rig-Veda, Page 93) என்னும் நூலில்.

13. அங்கியே, தேவரோடு மணைந்தவுன் னுறவு மெத்தப் பொங்குறு புகழிற் றுமாற்; பொலிவுற ரீயு மெங்க டெங்கநல் லெக்கி யத்தே, துகளறு ஞானம் வாய்ந்தோய்! தங்குக, மனு மகத்தின் றேவரை வணங்கி யேத்தல்; மங்கலில் புஷிவா னென்றன் மம்மரீ துணரற்பாற்றே.

(இ - ள்) அக்கினியே! தேவர்களோடும் பொருந்திய உனது பந்துத்வம் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. சிறந்த ஞானத்தோடு கூடியவனே! மதுவினது யாகத்திற் றங்கினதுபோல எங்கள் யாகத்தி னிடத்துத் தங்கித் தேவர்களைப் பூஜிப்பாயாக. பூமி வானங்களே! என் துன்பத்தை யுணர்வீர்களாக.—(எ - று.)

14. நனியறி வார்த்தோன் றேவர் நாப்பணோ தேவனேனென் மனிதன்போ லோதா வாக மருவியீண் டமர்ந்து ஞானம்

புணையுமுத் தமனா மங்கி பொருத்துக தேவர் மாட்டிங்
கினிதின்யா மனிக்குந் தேவத் திரவியத் திணையி றையின் ;
வனமுறு புவிவா னென்றன் வருத்தமீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) மிக்க வறிவு நிறைந்தவனும் தேவர்களுக் கிடையில்
ஒரு தேவனும், மனிதனைப்போல ஹோதாவாக இவ்விடத்துத் தங்
கிய சிறந்த ஞானவானுமாகிய அக்கினி, யாங்கள் தரும் அனிப்
பொருள்களைச் சாஸ்திர மரியாதைப்படி விரைவில் தேவர்களிடத்துச்
சேர்க்கட்டும். புவி வானங்களே! என் வருத்தத்தை யுணர்வீர்களாக.—
(எ - று.)

15. அனிட்டத்தை நீக்குந் தேவன் வருணனுங் காவல் சார்ந்தா,
னனிட்டமில் லாது மார்க்க மணைப்பவன் றீனையி ரப்பாம் ;
இனிக்குமீம் மறையோ னுள்ளத் தெழுந்துதி யுரையா நின்றான்
புனிற்றுறு துதியை வாய்ந்தோன் பொருந்துக மகத்தின் மெய்
சனித்தவான் புவிகா ளென்றன் ருபமீ துணரற் பாற்றே. [யே;

(இ - ள்) (அணிவ்ட நிவாரணஞ் செய்யுந் தேவனாகிய) வருணன்
எங்களைக் காக்குந் தொழிலைக் கைக்கொண்டான். மார்க்கத்தில் நேருந்
துன்பங்களை நிவர்த்திக்கும் அவ்வருணனைப் பலன்றும்படி யாசிப்
போம். இந்த ஓதுவான் தனது இதயத்திலெழுந்த இனிய ஸ்தோத்
திரத்தைக் கூறினான். புதிய துதியை யடைந்தவனாகிய வருணன்
எமது ரிதத்தில் (யக்ருத்தில்) பொருந்துக. பூமி வானங்களே! எனது
கஷ்டத்தை யுணர்வீர்களாக.—(எ - று.)

வருக்கம் 22.

16. தேவர்கா ளீண்டு தோற்றிச் சிறப்புற நிருமித் தோக்க
மேவிய கதிரோன் மார்க்கந் தன்னைநீங் களுமே மீறி
யாவலிற் கடக்க வல்லீ ரல்லீரே! மர்த்தி யர்காள்!
பாவுறு மதனை யுங்கள் பார்வையா னுணரீர்; மற்றுத்
துவிய லுரோத ஸீயென் றயரமீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) தேவர்களே! இங்கே யாவரும் காண நன்றாக வமைக்
கப்பட்டுப் பெருமை பொருந்திய சூரியனது பாதையை நீங்களும்
தாண்டிச் செல்லமாட்டீர்கள் (ஏன்? பரிவிராஜர்கள் ஸூர்யத்துவாரா
பிராஹ்ம லோகத்துக்குப் போகிறார்களென்ற சுருதி யுண்மையால்.
அதுவே யன்றித் தேவர்கள் வாழ்வுக்கு அதுவழியுமாவதா லென்க.)
மரண தர்மத்தோடு கூடியவர்களே! அச்சூரியனை உங்கள் கண்ணி
னாற் காணமாட்டீர்கள். (மந்திர திருஷ்டாவாகிய எனக்குத் தெரி
கிறது. பாபிகளாகிய உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே யென்று துக்

கித்தபடி.) வானம் பூமிகளே! எனது கஷ்டத்தை யறிவீர்களாக.—
(எ - று.) தேவர் வாழ்வுக்குச் சூரியன் வழியென்றதை லாயணர்
விளக்குகிறார். ஸூர்யனால் வஸந்த மாதிய ரிதுக்க ளேற்படுகின்றன.
ரிதுகாலங்களில் யக்ருங்கள் நடைபெறுகின்றன. யாகங்களால் ஸத்
துக்களுக்கு ஜீவன மேற்படுகின்றது. அதனால் தேவர்களும் அதனை
அதிக்கிரமத்து நடப்பதில்லை யென்றபடி. (Benfey) பென்வே
யென்பவர் ஸூர்ய பந்தா வென்றது மேற் பன்னிரண்டாவது செய்
புனிற் கூறப்பட்ட சத்திய நெறி அல்லது இயற்கை யொழுங்கைக்
குறிக்கு மென்பார்.

17. கிணற்றில்விழ்ந் தவதிப் பட்ட திரிதனு முதவி கேட்டுப்
பணித்தனன் றுதியைத்தேவர்பால், அவ னிழைத்த போற்றைக்
கணித்தனன் றேவ வாசான் கண்ணுறு மவன்றன் பாபந்
துணித்தவன் றன்னைத் தூய்மை துலங்குற விடுவித்தற்குப் ;
பிணைத்தவான் புவிகா ளென்றன் பிடையீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) கிணற்றில் விழுந்த திரிதன் உதவியை நாடித் தேவ
ரைத் துதித்தான். அவன் பாவத்தைச் சேதித்து அவனை விடுதலை
செய்வதற்காக அவன் ஸ்தோத்திரத்தைத் தேவாட்சகனாகிய பிரஹ்
பதி கேட்டான். வானம் பூமிகளே! என் பிடையை யறிந்து விளக்கு
வீர்களாக.—(எ - று.)

18. செந்திற் தன்னை வாய்ந்த சீரினோர் விருக மோர்ளாள்
மன்னிய வெனது பாதை மாட்டியான் படரும் போது
துன்னியோர் முறையென் றன்னைக் கண்டது; சுவனோ யுற்றுப்
பின்னறு வளையுந் தச்சன் புரையப் பின் மறைந்து சென்ற,
துன்னும்வான் புவிகா ளென்ற னுறுகணி துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) செந்திறமுள்ள கோநா யொன்று ஒரு நாள் என் வழி
வந்து என்னைச் சந்தித்தது. முதுகுவலி யெடுத்த தச்சன் பின்னால்
வளைந்து கொடுப்பது போலத் திரும்பிச் சென்று மறைந்தது. வானம்
பூமிகளே! என் துன்பத்தை யுணருவீர்களாக.—(எ - று.) இவ்விருக்
குக்கு வேறொரு பொருளு முண்டு. அது வருமாறு:—

18-அ இடமக லுலகைத் தோற்ற மெய்துற விளக்கி மாதந்
திடமுற வாக்குந் சீதன் வானெறி செல்லு மீனைத்
தடையறக் கண்டான், பின்ன ரவற்றொடு சென்றான் கூபத்
திடையுறு மென்பா லெய்த வெண்ணில, னென்னே யென்னே!
மிடையுறு முரோத ஸீயென் விழுமமீ துணரற் பாற்றே.

(இ - ள்) பெரிய உலகத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் மாஸ்கிருத்தாகிய சந்திரன், வானத்திற் செல்லும் நட்சத்திரங்களைக் கண்டு அவற்றோடு கூடச் சென்றான். கிணற்றில் விழ்ந்த வென்னிடத்து வா வெண்ணவில்லை. இது என்ன அநியாயம்! வானம் பூமிகளை! என்பதனை யறிந்து அதனை நீக்குங்கள்.—(எ - று.) ஈண்டு, மாஸ்கிருத்தெனப் பிரிக்காது மாஸ்கிருத் என்று சொல்லா யெடுத்துப் பட்ச, மாஸ, ரிது, அயலுதி காலங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள விருகம் அல்லது சந்திரனென்றார் யாஸ்கர். விருகம், கிவ்ருத ஜ்யோதிஷ்கோவா விருகஜ்யோதிஷ்கோவா விக்ரந்த ஜ்யோதிஷ்கோவா வென்பார். சாகல்யத்திலும் மாஸ கிருத்தென இரண்டு பதங்களாகவே பிரித்துள்ளது. அதன்படி, “தட்சனது புத்திரிகளாகிய நட்சத்திரங்கள் அடிக்கடி யெண்ணைப் பார்க்கின்றன. அது நெரிந்தும் அந்த நட்சத்திரங்களினோடேயே சொல்லுகிறான். என்னைக் கிணற்றினின்று தூக்கவிட வருவதில்லை. இது அதுசீதம்” என்பது பொருள்.

19. கூனிய லிப்போற் றுல்யாங் கோபதினையின் வீரர்
யாவரு மிணையிப் போரில்வெல்லுவாம்; எமதிப்போற்றைத்
தாவரு புனியும் வானுஞ் சிந்துவும் மதிதிதானு
மேவுமித்திரவ ருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) சப்தத்தோடு கோஷிக்கு மித்தோத்திரத்தை, யிர்திரனைத் துணையாகக் கொண்டவர்களும் வீரர்களாகிய புத்திர பொத்திரர்களோடு கூடியவருமாகிய யாங்கள் கூறிச் சத்துருக்களை ஜயிப்போம். எமது இவ்வெண்கோளைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் என்னுமிவர்கள் காக்கட்டும்—(எ - று.) கோபதி, இந்திரன்.

வநக்கம் 23.

106. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 16 சூத்தம் 1.

7 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷு குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்; ஜகதி, 7 த்ருஷ்டிப். தேவதை: விசுவதேவர்கள்.

வேறு

1. இந்திரனை மித்திரனை வருணனோடு
மக்கினியை யீட்டஞ் சார்ந்த
சந்தாமா ருதரதிதி யிவர்களுயார்
துணைபுரியத் தோய்ந்த கழைப்பாம்;

உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றோதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசுக்கள்நமி னாடி யோட்ட.

(இ - ள்) இந்திரனையும், வருணனையும், அக்கினியையும், மருத்துக் கூட்டத்தையும், யாங்கள் உதவிசெய்யுமாறு கூவுவோம். மேலும் பள்ளமுமாயுள்ள பாதையினின்றும் (தேர்ப்பாகர்கள்) தேரை யோட்டிச் செல்லுவதுபோல நமது பாபங்களை யெல்லாம், நல்லதானத்தோடு கூடிய வஸுக்கள் (செல்வ நிறைந்த தேவர்கள்) நம்மைவிட்டுப் போகும்படி யோட்டி விட்டும்.—(எ - று.) வஸுக்கள் ஈண்டு பொதுவாகத் தேவர்களைக் குறித்து நின்றது. மித்திரன் முதலியோர் வரலாற்றை மண் 1. சூத் 88. ரிக் 1., மண் 1. சூத் 89. ரிக் 3. இவற்றிற் பார்க்க.

2. அந்தமுறு மதிதியின தரும்புதல்வீர்
யாம்வாழ்வைய யடையச் சார்வான்
முந்துறுவீர்; தேவர்காள் போரினில்யாம்
வெற்றியுறச் சுகத்தை யூட்டீர்;
உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றோதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசுக்கணமி னாடி யோட்ட.

(இ - ள்) அழகிய அதிதி புத்திரர்களே! (ஆதித்யர்களே) யாங்கள் வாழ்வைப் பெறுமாறு முதற்கண் வருவீர்களாக. தேவர்கள், புத்தத்தில் எங்களுக்குச் சுகத்தை யளிப்பீர்களாக. பின்னிர்ண்டடியின் பொருள் முன்பாட்டைப்போலவே.—(எ - று.) வசுக்கள் நம்மின் நாடி யோட்ட எனப் பிரிக்க.

3. சந்தமுறத் துதிக்கவருந் தந்தையரு
மெமைக்காக்க, சார்ந்த தேவர்
சந்ததியென் நெண்ணுபிரு தேனியர்வான்
புனிகள்ரிதஞ் சாதிப்போரும்;
உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றோதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசுக்கணமி னாடி யோட்ட.

(இ - ள்) சுகமாகத் துதிக்கத்தக்கவர்களாகிய எங்களுடைய தந்தையர் (அக்கினி முதலிய தேவர்கள்) எம்மைக் காக்கட்டும். எஸ்

லாத் தேவர்களுக்கும் புத்திர ஸ்தானத்திலிருந்து ஒழுங்கு அல்லது ஸத்தியத்தை வளர்ப்பவர்களாகிய வானம் பூமிகளும் எம்மைக் காக்கட்டும். மற்றது முன்போல.—(எ - று.)

4. நந்துமனந் தனைப்பெருக்கு நராசம்ஸன்
மன்னையிவ னூடும் வீரர்க்
கந்தமுறு நாயகனும் பூடனையுந்
தோத்திரத்தோ டணைந்தி ரப்பாம் ;
உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றேரதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசக்கணமி னுடி யோட்ட.

(இ - ள்) மிருந்த அன்னப்பொருள்களை (அல்லது மேனாட்டா சிரியருரைப்படி வலிமையை) வளர்க்கும் நராசம்ஸன் என்னும் தேவ னாகிய, அக்கினியையும்; வீரர்களுக்கு நாயகனாகிய பூஷனையும் நாம் ஸ்தோத்திரத்தோடு நெருங்கி யாசிப்போமாக. ஏனையது முன் போலவே—(எ - று.) நராசம்ஸன். நரர்களால் துதிக்கப்படுபவன் அக்கினி. மண். 1 சூக். 13 ரிக். 3 பார்க்க. பூஷன் மண். 1. சூக். 14 ரிக். 3 பார்க்க.

5. மந்திரியே ! யெக்காலு மெங்களுக்குச்
சுகநெறியை மருவு விப்பாய் ;
சிற்தைய நிவாரணியு நோய்மருந்தும்
வேண்டியுனைச் சேர்ந்தி ரப்பாம் ;
உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றேரதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசக்கணமி னுடி யோட்ட.

(இ - ள்) பிரஹஸ்பதியே ! எப்பொழுதும் எங்களுக்குச் சுகத் தைத் தரும் மார்க்கத்தைச் சேர்ப்பாயாக. உன்னை யடுத்துப் பய நிவாரணத்தையும் ரோக சமனத்தையுந் தருவாயாக வென யாசிப் போம். மற்றது முன்போல—(எ - று.) சமநஞ்ச ரோகானும் யாவ நஞ்ச பயாநாம், என்பது யாஸ்கர் வசனம். மந்திரி பிரஹஸ்பதியின் பெயர். அவல், பள்ளம்.

6. இந்திரனை, விருத்திரனைக் கொல்பவனைக்,
கருமமெலா மெணிக் காப்பானை
யந்திலுறு கூவலினுழ் குற்சனெனு
மிருடிதுனை யழைத்திரந்தான் ;

உந்துறுமே டவலுறையும் பாதையினிற்
றேரதனை யோட்ட லொப்ப
நந்தமது பாவமெலா நற்கொடைசால்
வசக்கணமி னுடி யோட்ட.

(இ - ள்) கிணற்றில் விழுந்த குத்ஸரிஷி, விருத்திரஹந்தாவும், சசிபதியுமான இந்திரனை புதவி செய்யுமாறு வேண்டினான். மற்றது முன்போல—(எ - று) விருத்திரஹந்தா விருத்திரனை அல்லது சத் துருவைக் கொல்லுபவன். சச்சிபதி யென்றதற்கு எல்லாக் கர்மங் களையும் பரிபாலிப்பவனென்றும், இந்திராணியின் புருஷனென்றும் இரண்டு பொருளுண்டு. பின்பொருளைக் கொள்ளின், 'இந்திரனை, விருத்திரனைக் கொல்பவனைச் சசிதேவி யெண்ணுகோனை' என முதலடியைப் படிக்க. குத்ஸன் கூபத்தில் விழுந்தவனென்பது மேற் சூக்தத்திற் சொல்லப்பட்டது.

7. தேவியா மதிதி யெம்மைத் தேவரோ டென்றுங் காக்க ;
காவற்றே வெமை விழிப்பிற் காத்திட ; எமதிப் போற்றைத்
தாவரு புஷியும் வாணுஞ் சிந்துவு மதிதி தானும்
மேவுமித் திரவருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) தானமுதலிய குணங்களிற் சிறந்த தேவியாகிய அசுதி எங்களைத் தேவர்களோடு எப்பொழுதும் காக்கட்டும். காவற்றேவ னாகிய ஸவிதா வெங்களை ஜாக்ருகனாயிருந்து காக்கட்டும். எங்களு டைய இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித் திரன், வருணன் என்னுமிவர்கள் காக்கட்டும்—(எ - று.) தேவஸ்த ராதா, காவற்றேவு, எல்லாரையும் ரட்சிப்பவன், ஸவிதா.—ஸாயணர்.

வருக்கம் 24.

107. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 16 சூக்தம் 2.

3 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஷ்டி குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம் : த்ருஷ்டிப்.
தேவதை : விச்வதேவர்கள்.

1. எக்கியந் தேவரீயுஞ் சுகத்தினைப் பெறுக ; எம்மாட்
டெக்குறு சுகத்தை, யாதித்தியர்களே, யியைக்க ; உந்த
மிக்கநற் கடாட்ச மெங்கண் மேவுக ; இன்மைசார்ந்தோன்
பக்கலூந் தனத்தை யீயும் பண்பினுத் தமரீ ராக.

(இ - ள்) எங்களுடைய யக்ளும் தேவர்கள் தருஞ் சுகத்தை யடையட்டும். ஆதித்தியர்களே ! எங்களுக்குச் சுகத்தை யளிப்பீர்

களாக. உம்முடைய சிறந்த கடாட்ச மெங்களிடத்துப் பொருந்தட்டும். தரித்திரனுக்குக்கூடத் தனத்தை யியைக்கு முத்தமர்களாக நீங்க ளாகக்கடவீர்களாக—(எ - று.) அம்ஹேச்சித் என்பதற்குப் பாபிகளுக்குக்கூட அல்லது கஷ்டப்படுபவர்களுக்குக் கூட வென்று பொருள் கொள்ளினுந் தரும். தரித்திரனுக்குக்கூட என்றார்.

2. அங்கிரர் பாடுஞ் சாமத் ததிட்டித மடைந்த தேவர் தங்குறு துணையோ டொன்றாச் சார்ந்தெங்கண் வருக; வேந்தன் பொங்குதன் னாமமொய்ம்பின், மருத்துவர்தங் கூட்டத்தி னங்கமாத் தஞ்ச மீக, வதிதியுந் தேவ ரோடே.

(இ - ள்) ஆங்கிரஸர்கள் பாடும் லாமகானத்தைப் பெற்ற தேவர்கள் தமது உதவிகளோடு ஒன்றாகக்கடி எம்மிடத்து வருக. இந்திரன் சத்துருக்களை யடக்கும் தனது வலிமையோடும், மருத்துவர்களுடைய கூட்டத்தோடும் எங்களுக்கு அடைக்கலத்தைத் தரட்டும். அதிதியும் தன் புத்திரர்களாகிய தேவர்களோடு எங்களுக்கு அடைக்கலம் தரட்டும்—(எ - று.) மருத்துக்கள் ஏழெழுவராம், மண். 1 சூக். 88 ரிக் 1 பார்க்க. மொய்ம்பின், மொய்ம்பொடு; கூட்டத்தின் கூட்டத்தோடு என்க. அதிதியுந் தேவரோடே யீக வென்க.

3. பாவுறு முண்டி யங்கி வருண னிந்திரன் சவிதா ஆவலி னரியமானு மளித்திட; எமதிப் போற்றைத் தாவறு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவு மித்திரர் வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) யாங்கள் யாசிக்கும் அன்னப் பொருள்களை, அக்கினி, வருணன், இந்திரன், ஸவிதா, அர்யமான் இவர்கள் தரட்டும். எங்களது இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பூமியும் வானமும் ஸிந்துவும் அதிதியும் மித்திரனும் வருணனுங் காக்கட்டும்—(எ - று.)

வநக்கம் 25.

108. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 16 சூக்தம் 3.

13 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷு குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: இந்திராக்கினிக ளிருவரும்.

1. சித்திர வொளிசார் தேரிற் நிகழுறு புவன முற்றுந் தத்தியே சூழ்ந்து நோக்குந் தன்மைவாய்ந் ததனிலேறி

யொத்திவ ணணையீ, ருன்னு மங்கியிந்திரர்காள், சோம வத்துவார் சதையை யீண்டு பிழிந்தொழுசுவதை மாந்தீர்.

(இ - ள்) இந்திராக்கினிகளே! சித்திரகாந்திபொருந்தியதும், எல்லாப் புவனங்களையும் பார்க்கும் பெருமை பொருந்தியதுமான தேரிலேறி இங்கு வருவீர்களாக. லோமம் பிழிந்துள்ளதைக் குடிப்பீர்களாக—(எ - று.)

2. இப்புவ னங்கள் யாவு மெத்தகை விசால மாயு மொப்புறு கெம்பிரத்து முற்றுள, விர்தி ராங்கீ, யப்பெரும் பரப்பாழத்திற் சோமமு மமைந்து நிற்க, செப்புறு லீவி ருள்ளத் திருத்தியிற் பருக வென்றே.

(இ - ள்) இந்திராக்கினிகளே! இப்புவனங்களெல்லாம் எவ்வளவு விசாலமாயும் கம்பிரத்தோடு முள்ளனவோ, அவ்வளவு விசாலமாயும் ஆழமாயும் இந்த லோமமும் நீங்கள் மனத்திருப்பியோடு பருகுமாறு அமைந்திருக்கட்டும்—(எ - று.) கபீரம் காம்பீரியோ பேதம் என்பதற்கு ஆழ்ந்துள்ளது என்று மேனாட்டாகிரியருரை கூறுவார். இந்திராங்கீ தீர்க்கஸந்தி.

3. இந்திராக் கினிகா ணீங்க ளியைந்து மங்கல நாமத்தை முந்துற வடைந்தீர்; கூடி முயன்றனி ரகியைக் கொன்றீர்; வந்தனை யளிக்கு மேலீர், மருவியீண் டமர்ந்து சோம மந்தில்பே ராற்ற ஊட்டுந் தகையதைக் குடிப்பீ ரன்றே.

(இ - ள்) இந்திராக்கினிகளே! நீங்க ளிருவருஞ் சேர்ந்து கல்யாண நாமத்தை யடைந்தீர்கள். இருவருஞ் சேர்ந்து முயற்சி செய்து விருத்திரனாகிய பாம்பைக் கொன்றீர்கள். பிரார்த்தித்த பொருள்களைத்தரும் பெரியவர்களே! இங்குவந்தமர்ந்து பெரிய வல்லமையை யூட்டும் பெருமை வாய்ந்த லோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக—(எ - று.)

4. சுருக்கிரண் டெடுத்துத் தூய தருப்பையை விரித்துத் தீயைப் பொருத்திற் சமித்தை மூட்டும் பொழுதினி லழகு பெற்றார்; உரத்துறு சோமஞ் சூழ ஆற்றிய திழுக்க வேகி யருத்தியை யளிக்கு மெண்ணத் தமைகவிந் திரவங் கீயே.

(இ - ள்) (அத்வர்ப்யும் பிரதிப்ராஸ்தாதாக்களுமாகிய விருவர்) இரண்டு சுருக்கினாலும் நெய்யை எடுத்துப் பரிசுத்தமான தர்ப்பையை விரித்துத் தீயைப் போற்றிச் சமித்துக்களை மூட்டும்போது கவுரவத்தையடைந்தார்கள். சுற்றிலும் ஊற்றப்பட்ட வலிமையைத்தரும்

லோமமானது உங்களை ஆகர்ஷிக்க, இந்திராக்கினிகளே, எங்களது இச்சைகளையளிக்கும் எண்ணத்தினைமைக—(எ-று.) அழகு பெற்றார் என்பது மூலத்திலிலை. அத்வர்யு, பிரதிப்ரஸ்தாதா வென்னுமிருவருமேன்றது ஸாயணருரையிற் கண்டது. அவர்கள் யாகப்பிராமணர்கள் 16 பேரிற் சேர்ந்தவர்கள். அத்வர்யு, ஹோதா, பிரஹ்மா, ஆக்ரீதரன், உத்காதா, பிரதிப்ரஸ்தாதா, நேதா போதா, ஸுப்ரஹ்மணயன், க்ராவஸ்துத், பிராஹ்மணச்சாமஸி, அச்சாவாகன், ப்ரஸ்தோதா, ப்ராசாஸ்தா முதலியோர் பதினான்கு. மேல் மண் 1 சூக். 95 ரிக் 6 பார்க்க.

5. வீரியச் செய்கை கட்கா, மிகுவி யிந்திராங்கீ,
பாரொலா முலவுந் தோற்றம் படைத்த தற்காக, வண்மை
யேரியை யுங்க ணட்புப் பண்டுதொட் டொளிர்வ தற்காகத்
தாரினிற் சமைக்குஞ் சோமச் சுதையினைப் பருகு வீரே.

(இ - ள்) மிக்க வலிமை பொருந்திய இந்திராக்கினிகளே! வீரிய சிருத்தியங்களைச் செய்ததற்காகவும், உலகமெல்லாவற்றிலுமுள்ள சிருஷ்டிகளைப் படைத்ததற்காகவும், வள்ளன்மை பொருந்திய உங்களுடைய சிநேகம் பண்டைக்காலத்திலிருந்து விளங்குவதற்காகவும், பூமியில் எல்லாறாலும் பிழியப்படும் ஸோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக—(எ-று.) இந்திராக்கினிகளே எல்லா ஜகத்சிருஷ்டிகளையும் செய்கிறார்கள்; இந்திரன் ஸூர்ய ரூபமாக விருந்து மழையைப் பெய்விக்கிறான்; மழையினால் எல்லாப் பிராணிகளு முண்டாகின்றன வென்க.

வருக்கம் 26

6. முதன்முத லும்மைத் தேர்ந்த பொழுதினின்மொழிந்தாற்போல
சுதைப்பொருட் டகர ரோடு தொடர்ந்துபோராட வேண்டித் [ச்
சுதைந்த(து), இச்சத்தியத்தைத் தாங்களு முணர்ந்து வந்து
துதைந்தசோ மப்பெருக்கைத் தோய்ந்து வாய்மடுத்திடீரே.

(இ - ள்) (இந்திராக்கினிகளே!) யான் முதன்முதலும்மை யக்குத்துக்காகத் தேர்ந்தபோது சொன்னது போலவே ஸோமத்தின்பொருட்டு அசுரர்களோடுதொடர்ந்து போராடவேண்டி வந்தது. இவ்வண்மையை நீங்களு மறிந்து இவ்விடத்து நிறைந்துள்ள சோம வெள்ளத்தைக் குடிப்பீர்களாக—(எ-று.)

7. இந்திராக் கினிகா, ஞந்தஞ் சுயக ருகத்திலேனும்
அந்தமார் மறையோ னன்றி யரசனோ டேலுந், தூயீர்,
முந்துறு களிப்பி னாழ்ந்து மூழ்கினு மங்க னின் று
வந்தருள் புரிவீர் சோமச் சுதையினை மாந்து வீரே.

(இ - ள்) பரிசுத்தமான இந்திராக்கினிகளே! உம்முடைய ஸ்வக் கிருகங்களிலாதல், அல்லது வேறொரு பிராஹ்மண யஜமானன் வீட்டிலாதல், அல்லது ஒரு கூத்திரிய அரசனோடாதல் நீங்கள் உள்ளக் களிப்போடு அமர்ந்து கொண்டிருந்தாலும், யான் கூப்பிடும்போது வருவீர்களாக. வந்து, பிழிந்துள்ள ஸோமத்தைப் பருகுவீர்களாக—(எ - று.)

8. யதுக்கள் தூர் வசர்களோடு பூருக்க ளதுக்க ளோடு
வதியினுந் தருகியாரோ டுறையினு, மிந்தி ராங்கீ,
துதியின ரிச்சை தோய்ப்பீர், தோயுமல் விடத்தி னின் று
மதிவிரை வோடு வந்தீண் டமிழ்தினைப் பருகுவீரே.

(இ - ள்) இந்திராக்கினிகளே! ஸ்தோதாக்கினினுடைய இச்சைகளை வர்ஷிப்பவர்களே! யதுக்கள், தூர்வசர்கள், பூருக்கள், அதுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள் என்னும் ஐந்துவகை மாந்தர்களிடத் துறையினுப், நீங்களுள்ள அவ்விடத்தினின்றும் விரைவாகவந்து இங்குள்ள சோமத்தைப் பருகுவீர்களாக—(எ - று.) யதுக்கள், தூர்வசர்கள், பூருக்கள், அதுக்கள், த்ருஹ்யுக்கள், இவர்கள் யயாதியின் வம்சத்தினரான, யது, தூர்வசன், பூரு, அது, த்ருஹ்யு என்னும் ஐவரையும் வழிக் கொண்டவர்கள் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். மண் 1 சூக். 7 ரிக் 9 பார்க்க. ஆனால் ஸாயணரோ யதுக்கள் நியமம் வாய்ந்த அழிம்ஸகர்களென்றும், தூர்வசர்கள் தீங்கிழைக்கும் மாந்தர்களென்றும், த்ருஹ்யுக்கள் பிறருக்குத் துரோகஞ்செய்யும் நினைப்புள்ளவர்களென்றும், அதுக்கள் ஞானமும் அதுஷ்டானமு முள்ளவர்களென்றும், பூருக்கள் திருப்தி நிறைந்த இதர ஸ்தோதாக்களென்றும் பொருள் கூறுவர். பாட்டுக்காக துருகியார் என்றார் த்ருஹ்யுக்களை.

9. பிதுவியா மடிக்க ணேனும் பெருகுமத் தியத்தி லேனு
மதிபர மோச்சத் தேனு மணையினு, மிந்தி ராங்கீ,
துதியின ரிச்சை தோய்ப்பீர், தோயுமல் விடத்தி னின் று
மதிவிரை வோடு வந்தீண் டமிழ்தினைப் பருகு வீரே.

(இ - ள்) ஸ்தோதாக்கினின் இச்சையை யளிக்கும் இந்திராக்கினிகளே! தாழ்ந்த தலமாகிய பூமியிலேனும் மத்தியதலமாகிய அந்தரிட்சத்திலேனும் பரமோச்சஸ்தலமாகிய விண்ணிலேனும் எங்கிருந்தாலும் அங்கிருந்து வேகமாக வந்து ஸோமத்தைப் பருகுவீர்களாக—(எ - று.) மூலத்தில் பிருதிவ்யாம் என்பது மத்திய நிலைத் தீபகமாக உள்ளது. அங்கே பிருதுவி யென்பதற்கு ஸ்தலம் என்பது பொருள். தாழ்ந்த ஸ்தலமாகிய விண்ணிலாவது என்று அந்வயிக்க.

மண்டலம் 1. சூக்தம் 108.

அடுத்த ரிக்கில் பூமி இப்பொருளில் வந்துள்ளது. பிருதுவி, பிதுவி யென மருவியது.

10. அதிபர மோச்ச பூமி யாயினு நடுவ னெனுங்
கதுவுகீட் டலத்தி லேனுங் கலக்கினு, மிந்திராங்கி,
துதியின ரிச்சை தோய்ப்பீர், தோயுமவ் விடத்தி னின் று
மதிவிரை வோடு வந்திண் டமிழ்தினைப் பருகு வீரே.

(இ - ள்) முன்போலவே—(எ - று.) மேற்பாட்டிற் சொன்ன முறையை மாற்றித்துதித்தது. ஈண்டு பூமி, இடம், ஸ்தலம் என்னும் பொருளில் வந்தது.

11. வதிவதா காயத் தேனு மண்தலத் தேனு மன்றிக்
குதரத்தி னீரிற் பூண்டிற் குலவினு, மிந்திராங்கி,
துதியின ரிச்சை தோய்ப்பீர், தோயுமவ் விடத்தினின் று
மதிவிரை வோடு வந்திண் டமிழ்தினைப் பருகுவீரே.

(இ - ள்) காமாபிவர்ஷகர்களே! இந்திராக்கினிகளே! நீங்கள் வானத்திலிருப்பினும் பூமியிலிருப்பினும், மலை, நீர், பூண்டு இவற்றிற் கலந்திருப்பினும் அங்கிருந்து விரைவாக வந்து இங்குள்ள ஸோமத்தைப் பருகுவீர்களாக—(எ - று.) குதரம் மலை என்க.

12. ஆதவ னுச்சி நண்ணு மப்பொழு தனியன் னத்தைக்
காதலி னுண்டு நீவிர் களிக்கினு மிந்திராங்கி,
மாதுதி யினர்த மிச்சை வழங்குவீர், அங்க னின் று
மாதரத் தோடு மீண்டுற் றமிழ்தினைப் பரு குவீரே.

(இ - ள்) இச்சையை யளிப்பவர்களே! இந்திராக்கினிகளே! சூரியன் உச்சிக்கு வரும் மத்தியான காலத்தில் நீங்கள் அவிபுண வையுண்டு ஸந்தோஷித்திருப்பினும் அங்கிருந்து ஆசையோடும் இங்குவந்து ஸோமத்தைக் குடிப்பீர்களாக—(எ - று.) அவிபுணவையுண்டு களிக்கினு மென்னது உங்களது ஸ்வதேஜலோடு விளங்கினும் என்றும் மூலத்திற்கு ஒரு பொருள் கூறுவதுமுண்டு.

13. ஈவகை யெம்சோ மத்தை மாந்தியே, யிந்திராங்கி,
பாவுபல் பொருளை யீந்து பரித்திடீர்; எமகிப் போற்றைத்
தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவுமித் தீரர் வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) இந்திராக்கினிகளே, இவ்வகை எங்களது ஸோமத்தைக் குடித்துப் பல பொருள்களையுந் தந்து எங்களைப் பாதுகாப்பீர்களாக.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

எங்களுடைய இத்துதியைப், பூமி வானம், ஸீந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் என்னும் இவர்கள் காக்கட்டும்—(எ - று.)

வநக்கம் 27.

109. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 16. சூக்தம் 4.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷட குக்ஸன். வடமொழிச்சந்தம்: த்ருஷ்டிப், தேவதை: இந்திராக்கினிகள்.

1. வாழ்வனை விழைந்த யானென் மனத்தினுள் ஞாதி யேனுந்
தாழ்விலாப் பந்து வேனுந் தயங்கிடச் சூழ்ந்தேன்; உம்மின்
வாழ்வளி மதியோர் வேறு மன்னில, ரிந்திராங்கி,
கூழ்விழைந் துருகிப் போற்றைக் குயிற்றினே னும்பொருட்டே.

(இ - ள்) வாழ்வையடைய விரும்பிய யான் ஞாதியாவது இதர ஸமான பந்துக்களாவது கிடைக்கட்டுமென்று எண்ணினேன். (நீங்கள் ஞாதிகளும் பந்துக்களுமானீர்கள் என்றபடி.) உம்மைக்காட்டிலும் வாழ்வைத்தரும் நன்மதியுள்ளவர்கள் எனக்கு வேறொருவரு மில்லை. இந்திராக்கினிகளே! அன்னத்தை விரும்பி யுருகுகின்ற இந்த ஸ்தோத்திரத்தை யுமக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி செய் தேன்—(எ - று.) உருகு இப்போற்றையெனப் பிரிக்க.

2. கல்விகேள்வியிற் குறைந்த கடையனா மணுளன் றன்னின்,
நல்விவா கத்தி ருந்து நடையளி பிராதாத் தன்னிற்
செல்வயிக் கீவீ ரென்று கேட்டுளேன்; உமக்குச் சோமம்
பல்குநா தனத்தோ மத்தைப் பயிற்றினே, னிந்தி ராங்கி.

(இ - ள்) கல்விகேள்விகளிற் குறைவான (ரூபமில்லாத) குணக் கடையனாகிய மணுளன் பெண்ணுக்குப் பரிசும் நிறையக் கொடுப்ப தைக்காட்டிலும், விவாக காலத்திலிருந்து (சகோதரியின் திருப்திக் காக்க) சகோதரன் சீதனம் யதேஷ்டமாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருவதைக் காட்டிலும், நீங்கள் வெகு செல்வமளிப்பவர்களென்று கேட்டுள்ளேன். இந்திராக்கினிகளே! உங்களுக்கு ஸோமத்தோடு கூடிய ஒரு புது ஸ்தோமத்தை யியற்றியுள்ளேன்—(எ - று.) பெண்ணுக்குத் தருந்த வரனல்லாதவன் பெண்விட்டாருக்கு மிகப் பொன் தருவதும், சகோதரன் சகோதரிக்குத் தனமளிப்பதும் மாபு. நடை, பொன், ஈண்டு, ஸ்திரீ தனமாயிற்று.

3. தாம்பினைத் தறியோம்; முன்றோர் சத்தியு முவர்த மல்லுந்
தாம்பெறு வமிசப் போற்றைத் தடையறப் பெறுவா னில்லாள்
ஓம்புறு மவர் யாசித்தார், பகையுணர் இந்நிராங்கீ,
தாம்பல வுரைக்கும் ஸ்பாற்றிற் சுகமுற வருகி ருந்தே.

(இ - ள்) பகைவர்களை யறியும் அல்லது வருத்தும் இந்நிராக்
கினிகளே ! யாங்கள் எங்கள் வம்சாவளியாகிய கபிற்றை யறுத்து
விடமாட்டோம். எங்கள் முன்றோரது பலமும், (உவர்தம்) இவ்
விந்நிராக்கினிகளின் பலமும் பொருந்திய வம்சப்பேற்றை யடைவ
தற்காகப், (விருஷண:) புத்திரர்களைப் பெறத்தக்க மனைவியரோடு
கூடிய யஜமானர்கள், தாங்கள் சொல்லும் ஸ்தோத்திரங்களால் உங்க
ளுக்குச் சுகமுண்டாகும்படி பக்கத்திலிருந்து யாசித்தார்கள்—(எ-று.)
பின்னிரண்டடிகளை வேறுமாதிரி படித்தலும் ஒன்று. அது வரு
மாறு: 'ஓம்புறுமவர் யாசித்தாருயரதிசுவனத்தோவி, னேம்பலிற்
பிளிறுஞ் சோமக் கற்களி னருகிருந்தே.' இவ்வரைப்படியே மேனாட்
டாசிரியர் மொழி பெயர்த்துள்ளார்; 'யஜமானர்கள் ஸோமம் பிழி
யும் தோலிற் சத்தத்தோடு சப்திக்கும் ஸோமக்கற்களிரண்டிற்கும்
அருகினின்றும் யாசித்தார்கள்' என்க. தாம்பு சந்ததியென்பார்
மேனாட்டாசிரியர். விருஷண: ஸைக்தார: புத்திரோத்பாதௌ
ஸமர்த்தா: ஸபந்தீத்தா இத்யர்த்த: புத்திரரைப்பெற வல்லவர்,
பத்தினியோடு கூடியவரென்பது பொருள். நிஷண, மந்திரம்
அதிஷ்வணசர்மம் என்னும் இரண்டு பொருளும் படும். உவர்தம் மல்
என்றது இந்நிராக்கினிகளின் வன்மை யென்க.

4. உம்மிரு வருக்கு மத்த மூட்டுவா, னிந்நிராங்கீ,
செம்முறு தெய்வ விற்பச் சருமஞ் சோமஞ்சி ரக்க
வம்மையி னாற்றுழ்; வாசிச் சுபக்கரக் கோல வத்தத்
திம்மென வருவீர் ரீரி னினிமையை யிதற்கூட்டலே.

(இ - ள்) இந்நிராக்கினிகளே ! உங்களிருவருக்கும் மதத்தை
யூட்டும் வண்ணம், தெய்வவிற்பத்தோடு கூடிய சோமம் பிழியுந்தோல்
ஸோமத்தை வடிக்கும். குதிரையோடும், சுபம் பொருந்திய முன்
கைகளோடும், அழகிய மேற்கையோடும், நீங்கள் விரைவின் வருவீர்
களாக, தண்ணீரினது மாதுயத்தை இச்சோமத்துக் கூட்டுவீர்க
ளாக—(எ-று) மேனாட்டாசிரியர், கடைசியடியினுரையில், அசுவினி
களே ! யென வேறொரு விளியை வருவித்து ஸோமம் பிழியும்
அசுவினிகளே யெனக் கூட்டுகவென்பார். அவ்விருவருமே அத்வர்
யுவும் பிரதிப்பிரஸ்தாதாவுமாக விருந்து காரியங்களை நடத்துபவர்
களாக மதிக்கப்படுபவர்க ளாதலாலென்க. மண். 1 சூக். 108 ரித்
1 பர்க்க.

5. விருத்திரற் செற்றுப் பொன்னை விபசனஞ் செய்த காலை
யுருத்தபேராற்ற லுற்றீ ரென்றபேசச் சொன்று கேட்டேன்
திருத்திய நோக்கீ ரிந்தி ராங்கிகாள், சேர்ந்திவ் வெக்கு
வருத்தியிற் றருப்பை மீதார்ந் தமிழ்தினிற் களிகொள்வீரே.

(இ - ள்) விருத்திரனைக்கொன்று தனத்தைப் பக்தர்களுக்குப்
பங்கு செய்தளித்தபோது, இந்நிராக்கினிகள் மிகப்பலம் பொருந்திய
வர்கள் என்ற பேச்சொன்று கேள்வியுற்றேன். நல்லபார்வையோடு
கூடியவர்களே ! இந்நிராக்கினிகளே ! இங்குவந்து இந்த யக்ஞத்தினி
டத்துப் பிரியங்கொண்டு தருப்பைமீதமர்ந்து யாங்கள் தரும் ஸோமத்
திற் சந்தோஷிப்பீர்களாக—(எ-று.) விபசனம், (Vibhajanam.)
பங்குபோடுதல்.

வருக்கம் 26

6. ஆகவந் தன்னிற் காவற் கழைக்கும்போ, திந்தி ராங்கீ,
சேசுறு மனிதர் தம்மிற் தீவிர மார்ந்து, வானம்
பூதல மிவற்றின் மேலாய்ப் பூதர நகிக டம்மின்
வாகுற வுயர்ந்து மற்ரைப் புவனங்க ளினுமோங் குற்றீர்.

(இ - ள்) யுத்தத்தில் உம்மைத் துணைக்கழைக்கும்போது,
இந்நிராக்கினிகளே, நீங்கள் வலிமைபொருந்திய மனிதரிலுந் தீவிரந்
கொண்டவர்களாய், வானம் பூமி யிவைகளைக் காட்டிலும் பெரியவர்
களாய், மலை நதியிவற்றின் ஆற்றலையுங் கடந்து இதர எல்லாப் புவனங்
களிலுமுள்ள பிராணிக் கூட்டங்களின் வலிமைக்கும் மேற்போனவர்க
ளானீர்கள்.—(எ - று.)

7. வச்சிர வாகு கொண்டீர், மாழையைத் தாங்கி வந்தே
யுச்சித மாக வீவீர்; உந்துணை கொண்ட டளிப்பீர்;
நச்சியெம் பிதிரர் கூடி நற்கதி பெற்ற ஞாயி
றிச்சம யத்தெந் கண்ணு மிலங்குக விந்தி ராங்கீ !

(இ - ள்) வச்சிரத்தைக் கையிலேந்தியவர்களே ! தனத்தைக்
தாங்கிக் கொண்டுவந்து எங்களுக்குத் தருவீர்களாக. எமக்குத்
துணைசெய்து எம்மைக் காப்பாற்றுவிராக. எமது பிதிர்கள் சென்று
நற்கதி யடைந்த வழியாகிய சூரியனது கதிர்கள், இந்நிராக்கினிகளே,
இப்பொழுது எங்கள் கண்ணிலும் பட்டும்—(எ-று.) மாந்தர் சூரி
யனைப் பேதித்துக்கொண்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துவாரா பிரஹ்ம
லோகத்தை யடைகிறார்களென்று சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறும்.
அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்றும், தாமாதிமார்க்க மென்றும் இரண்டு
மார்க்கங்களுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று ஒளியுள்ளது; மற்றொன்று
இருணிறைந்தது. உத்தராயணம் சுக்கிலபட்சம் முதலிய காலம்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 110.

களில் இறப்பவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்க வழியாகச் செல்லுகிறார்கள் என்றும், தட்சிணாயனம், அபரபட்சம் முதலிய காலங்களிலிறப்பவர்கள் தூமாதிமார்க்கமாக இருட்டு நிறைந்த வழியிற் செல்லுகிறார்களென்றும் கூறுப.

8. மேவலர்ப் புரம் பொடிப்பீர், வீசுக குலிசக் கையீர், காவல்செய் வீரெஞ் ஞாட்பி, னிந்திராங்கி; றெயம்போற்றைத் தாவரு புனியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவுமித் திரர்வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) சத்துருக்களின் கோட்டைகளை யழிப்பவர்களே! வச்சிராயுதத்தைக் கையிற் றுங்கியவர்களே! இந்திராக்கினிகளே! பொண்ணைக் கொடுப்பீர்களாக. எங்களது யுத்தத்தில் எங்களைக் காப்பீர்களாக. எமது துதியைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் என்னு மிவர்கள் காக்கட்டும்.—(எ - று.) வீசுக, கொடுக்க, தானஞ்செய்க என்பது பொருள்.

வநக்கம் 29

110. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 16. சூக்தம் .5

9 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஷ்டி குத்ஸன். வடமொழிச்சந்தம்: ஜகதி, 8, 9, த்ருஷ்டி. தேவதை: ரிபுக்கள்.

வேறு

1. முன்பென்னு லாற்றப்பட்ட டீணதொழிலி
னிப்பொழுதும் முயங்கி னேனாலு;
அன்புகிறந் தொழுகுமென தருந்துதியு
முமதுபுக ழார்த்திற் றன்றே;
இன்பினெலாத் தேவருக்கென் றிக்கடலு,
மிரிபுவர்கா, ளீண்டி. சின்ற
தின்பமுறச் சுவாகாவென் றளிசோம
முண்டுகளி றெய்து வீரே.

(இ - ள்) முன்பு என்றோர் செய்யப்பட்ட அக்னிஷ்டோமாதிகருமங்களையே மீண்டும் செய்யத் தொடங்கினேன். அன்பு மிக்க எனது அரிய ஸ்தோத்திரமும் உங்களது புகழை நிறைவித்தது. ரிபுக்களே! எல்லாத் தேவ ருக்காகவும் (விசுவதேவருக்காக என்ற படி) சமுத்திர மென்னத்தக்க ஸோம ரஸம் கூடிற்று. ஸ்வாஹா வென்று கூட்டியுளிக்கும் அச்சோமத்தைக் குடித்து ஸந்தோஷத்தை

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

யடைவீர்களாக—(எ - று.) கடல், ஸமுத்திரம் என்று வடமொழி மூலத்திலுள்ளது. ஸமுந்தநசிலோயம் ஸோமரஸ: என்பார் ஸாயணர். கசியக் கூடியதாகிய இந்த ஸோமச்சாறு என்பது பொருள். இரிபுவர்காள், ரிபுக்களே! ரிபுக்கள் மூவர்; ரிபு, விப்புவான், வாஜன் என்பவர். இவர்கள் ஆங்கிரஸ கோத்திரத்து ஸுதன்வனது புத்திரர்கள் (குத்ஸனும் ஆங்கிரஸ கோத்திரத்தவனே.) மண். 1. சூக். 20. ரிக் 1 நோக்குக.

2. பக்குவனா னம்பொருந்திப் பண்டிருந்தென்
கிளையினரைப் பரிவி லோர்ந்து
மிக்குறுபல் போகமதை யிச்சித்துத்
தபோவனத்தின் மிகத்தி ரிந்த
வக்கணத்துச் சதன்வனது புத்திரர்கா,
ணெடுந்தூர மாடி யோடிச்
சிக்கெனத்தா ஈடன்சவிதுப் புவிக்கிருகந்
தனைத்தேடிச் சேர்ந்திட் டிரே.

(இ - ள்) ஸுதன்வனுடைய புத்திரர்களாகிய ரிபுக்களே! பக்குவனானதைப் பொருந்திப் பழையகாலத்திலிருந்து என்னுடைய ஆங்கிரஸ வம்சத்தில் வந்த பந்துக்களை யுணர்ந்து, அவர்களளிக்கும் போக்கியங்களை விரும்பித் தபோவனத்தில் உங்களிச்சைப்படி திரிந்து கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் நெடுந்தூர நடந்துவந்து (அல்லது ஸாயணர் உரைப்படி நன்றாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட தபஸோடு கூடியவர்களாய்ப்) பூமியின்கண் அவியளிக்கும் ஸவிது அல்லது ஸோமம் பிழியும் யஜமானனது வீட்டைத் தேடி யடைந்தீர்கள்—(எ - று.) குத்ஸனும், ஸுதன்வனும் ஆங்கிரஸ கோத்திரத்தா ரென்பதை முன்பே சொன்னார். ஸவிது ஸோமபாஜக னென்பது ஸாயணர் கூற்று. ஸாயணருரைப்படி “மிசுந்தவ மணைந்திங்கோடி,” என்று செய்யுளை மாற்றிப் படிக்க. மண். 1. சூக். 20 ரிக் 5 நோக்குக.

3. மறைவுபடாச் சவிதாவை யபேட்சித்து
வேண்டுகோள் வகுத்த வன்று
குறைவுபடா வமரரது தன்மையினை
யுங்களுக்குக் கொடுத்தா னன்றே;
நிறைவினுற வொன்றாக வசரன்றான்
குடிப்பதற்கு நிருமித் திட்ட
நறையுறுமப் பாத்திரத்தை நான்குறுப்போ
டேய்ந்துறநீர் காட்டி னீரே.

(இ - ள்) ஒருவராலும் மறைக்கப்படாத ஒளியோடு கூடிய ஸவிதாவை விரும்பிப் பிரார்த்தித்தபோது அவன் குறையாத தேவத்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 110.

தன்மையை யுங்களுக்குத் கொடுத்தான் (உங்களைத் தேவர்களாக்கினான் என்றபடி.) அசுரனாகிய துவட்டா ஒன்றாகச் செய்த ஸோமநிறைந்த பாத்திரத்தை நான்கு சமஸத்தோடு கூடியதாகச் செய்தீர்கள்—(எ - று.) அசுரன் துவட்டா. இவன் ஸோமத்தொட்டியும் 3 சமஸங்களும் செய்தவன். சமஸம், மரவை. பெரிய பாத்திரத்திலிருந்து மொண்டு ஊற்றுவதற்கு உபயோகப்படுவது. மண். 1. சூக். 20. ரிக் 6 நோக்குக.

4. யாசமகிற் கிரத்தையொடு மிருத்துவிக
ராய்க்கரும மியற்றி யன்றார்
சோகமற நின்றபோ தமர்த்தியரா
யினர்மரிப்பைத் தோய்ந்து நின்றும்;
மாகமுறு கதிரொளியே யிரிபுவர்கள்
சுதன்வனது மைந்த ரோராண்
டேகுவதன் முன்னரே கருமமதிற்
கலந்துபுக மெய்தி னாரே.

(இ - ள்) யக்குகாரியங்களைச் சிரத்தையொடு ரித்விக்குக்களா யிருந்து நடத்தினபோது அவர்கள் மாணதர்மத்தோடு கூடியவர்களாயிருந்தும் அமர்த்தியர்களானார்கள். ஆகாயத்திலுள்ள சூரியனது வெளிச்சத்துக்குச் சமானமான ஒளியொடு கூடிய ரிபுக்களாகிய சுதன்வனது புத்திரர்கள் ஒரு வருஷமாவதற்கு முன்பே வஸந்தாதி காலக் கிரமங்களிற் செய்யும் யக்குகாரியங்களுக்கு இன்றியமையாதவர்களாகக் கருதப்பட்டுவிட்டார்கள்—(எ - று.) அமர்த்தியர், மாண மற்றவர்.

5. அருகிருந்தோர் துதிக்கவுறு மிரிபுவர்கள்
யாகமதை யாற்ற வாய்ந்த
வொருகலசந் தனை, யளவு கோலொன்றாற்
கேத்திரம்போ லுபாய மாக
வரையறுத்தா, ருவமைபெறும் பொருள்வேண்டிப்
பிரார்த்தனைகள் வயக்கித் தேவர்
சரைமாணம் வாயாதார் மத்தியினி
லவிச்சீரைச் சாரு மாறே.

(இ - ள்) சிறந்த செல்வங்களை யெல்லாம் வேண்டிப் பிரார்த்தனைகளைச் செய்து ஜராமாண துக்கமில்லாத தேவர்களுக்குக் கிடையில் தாங்களும் ஒருவராய் அவியேற்கும் பெருமையடையும் வண்ணம், பக்கத்திலுள்ள ரிஷிகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தக்க ரிபுக்கள் யாகத்துக்கென வமைந்த ஒரு ஸோமபாத்திரத்தை ஓர் அளவுகோலால் வயலையளப்பதுபோல அளந்துவிட்டார்கள்—(எ - று.) நான்காக அளர்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

தார்கள் என்க. இப்பாத்திரம் சந்திரனைக் குறிக்கும் என்பார் மேனோட்டாசிரியர். கேத்திரம், கேத்திரம், வயல்.

வநக்கம் 30.

6. அந்தரத்தி னாப்பணுறு நரர்களுக்குச்
சுருதியுணர் வாரும் யாங்கள்
சின்துறுநெய்த் துவெயியினை மானவெம
தருமறையைச் சேர்க்கா நிற்போள்,
சந்தமுறு மிப்பெரிய தந்தையொடு
மருகணைந்து தயங்கு மன்ன
முந்துசதை தனையுண்பான் விண்ணுலகெய்
கிருபவரா மொயம்பி னர்க்கே.

(இ - ள்) அந்தரிட்ச வுலகத்திலுள்ள நேதாக்களும், அழகு பொருந்திய இச்சூரியனாகிய தந்தையின் சமீபத்திலிருந்து விளங்கிச் சோமலட்சண வுணவை யுண்பதற்காக விண்ணுலகை (அல்லது தேவ வுலகை)ப் பெற்றவர்களுமான ரிபுக்களின் பொருட்டு மந்திர வேத தாக்களாகிய யாங்கள் சுருக்கிலிருந்து ஒழுகும் நெய்யைச் சேர்ப்பதுபோல அரிய மந்திரத்தையும் கூறுவோம்—(எ - று.) தந்தையென்றது ஆதித்தியனை அல்லது சூரியனை; ஏன்? அவன் எல்லா வுலகங்களையும் பரிபாலிப்பவ னானதுபற்றி. ஆதித்யாசம்யோபி ரிபவ உச்சயந்தே என்று நிருத்த வாக்கியமுள்ளதால். அதாவது சூரிய கிரணங்களையும் ரிபுக்களென்று சொல்லுகிறார்கள் என்பது பொருள். ரிபுக்கள் சூரியன் பக்கத்தில் அந்தரிட்ச வுலகத்தில் உலாவுவோர்களானார்கள். திவோரஜம் விண்ணுலகம். முன்பு பார்த்திவம் ரஜம் என வந்தது. மண். 1 சூக். 90 ரிக் 7 பார்க்க. ரஜச் சப்தோ லோகவாச்சி' ரஜமென்றால் உலகமென் றர்த்தம். மேல் மண். 6 சூக். 9. ரிக் 1 பார்க்க. விண்ணுக்கும் பூமிக்கும் இடையிலுள்ள ஆகாயத்தைத் திவோரஜம், பார்த்திவம் ரஜம் என இரண்டு கூறுபடுத்தியுள்ளார். (Heavenly Atmosphere and Terrestrial Atmosphere.) வேத்தா, அறிந்தவன். இருபவர், ரிபுக்கள்.

7. ரிபுக்களே யெங்களுக்கு நவவலியா
ரிந்திரனும்; ரிபுக்க ளாவார்,
தபுத்தறியா வன்னமொடு செல்வமதைச்
சார்ந்தெமக்குந் தருவார் பொன்னை;
விபுத்துவமார் தேவர்களே, யுந்துணையின்
நன்னாளின் விழையா தெம்மாட்
டுபத்திரவ காரகரா மகமாற்றார்
சேனையினை யொடுக்கு வோமே.

(இ - ள்) ஸுதன்வன் புத்திரர்களாகிய ரிபு, விப்வான், வாஜன் என்னும் மூவருமே யெங்களுக்குப் புதியதமான வலிமை சிறந்த இந்திரன் (பரமேச்வரன் அல்லது ரட்சகன் என்றபடி) ஆவார். ரிபுக்கள் உணவுப் பொருள்களுக்கும் தனத்துக்கும் காரண பூதர்களாவார். அவற்றையே யெங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். தேவர்களே! உமது துணைகொண்டு அதுகூலமான நாளில் எங்களுக்கு உபத்திரவத்தைத் தரும் அயாஜி (யக்ஞஞ் செய்யாதவர்)களைக் கொல்லுவோம்—(எ-று.) ரிபுக்கள் சூரிய கிரணங்களாம். இந்திரனு மென்பதால் (உரு பாதி) ரிபு வென்னும் பதம், உரு பிரகாசிப்பது என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த வாச்சியார்த்தத்தை யெண்ணிக் கவி கூறினார் என்பார் நிருத்தக்காரர். தபுத்தறியா, விபுத்துவமார், என்பவை எதுகை நோக்கிச் சேர்த்தன.

வேறு

8. சருமத்தி னின்று நீங்க ளொர்முறை பசுவிர்ப்பித் தருமையிற் கன்றின் பக்க லணைத்திட்டீர் தாயை மீட்டும்; வரமுறு நரர்கள் சீறிற் சுதன்வன்பெற் றிடும்ரி புக்காள்; தரமுறும் விசேட கன்மத் திளமைபெற் றோர்க்கு மீட்டீர்.

(இ - ள்) (பூர்வம் ஒரு ரிஷியின் சுற்றா மரிக்க ஆவர் ரிபுக்களைத் துதித்து ஸந்தோஷப்படுத்தினார். உடனே அகனைப் போலிருந்த வேறொரு பசுவின் தோலைக் கொண்டு அக்கற்றுவை யுருப்படுத்தி யுயிரளித்துக் கன்றின் பக்கத்திற் சேர்த்தார்கள் என்ற ஒரு கதை முன்னிரண்டடியிற் கூறப்படுகிறது.) யக்ஞத்தின் நேதாக்களே! ஸுதன்வனது புத்திரர்களே! நீங்க ளொருமுறை ஒரு பசுவைத் தோலினின்றும் உருப்படுத்திக் கன்றின் பக்கத்திற் றுயாகிய வதனைச் சேர்த்தீர்கள். சிறந்த உமது வுசேஷ கன்மத்தில் மாதா பிதாக்களுக்கு மறுபடியும் யௌவனத்தை யுண்டுபண்ணினீர்கள்—(எ-று.) தரமுறு உம் விசேட கன்மத்து எனப் பிரிக்க. மேற் கதை ஸாயண ருராயிற் கண்டது. ஆனால் மேனாட்டாசிரியர் காய்ந்த தோல் வறண்டு கரிந்த பூமியா யிருக்கலா மென்றும், பசு வென்றது மழை பெய்த பிறகு செழிப்படைந்த பூமியென்றும், தாயும் அதுவே யென்றும் கன்றென்றது சாற்கால ஸூர்யனென்றும், பெற்றோர்க்கென்றது பூமி வானங்களுக் கென்றும் அந்வயப்படுத்திக் கூறுவார்.

9. மேவிய போரிற் காக்க மீளியின், ரிபுசார் வேந்தே; பாவுசித் திரப்பொ னீந்து பண்புற; எமதிப் போற்றைத் தாவரு புனியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவுமித் திரர்வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) ரிபுக்களோடு கூடிய வந்திரனே! ஏற்பட்ட யுத்தத்தின் வலிமையை யளித்து எங்களைக் காப்பாயாக. சித்திர மயமான தனத்தை யளித்துச் சிறப்பை யெய்துக. எமது இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பூமி வானம், ஸிந்து, அதிதி, மித்திரன், வருணன் இவர்கள் விரும்பிக் காக்கட்டும்—(எ - று.) மீளியின் என்னுது உண்டியின் என்பார் ஸாயணர், அவரே, போரில், உனது குதிரைகளின் உதவியைக் கொண்டு எங்களைக் காப்பாயாக வென்றும் உரை கூறுவார். இந்திர ஸ்துதியும் வந்ததற்குக் காரணம் பண். 1 சூக். 20 ரிக் 5-ல் நோக்குக.

வருக்கம் 31.

111. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 16. சூக்தம் 6.

5 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி. ஷே குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி, 5 த்ருஷ்டிப். தேவதை; இந்திரன்.

வேறு

1. தொழின்மாண்பி னிருபுக்க ளெளிதினுருள் தோதனைச் சுவைக்கச் செய்தார்; எழில்பெறப்பொன் பலகட்டி யிர்திரனைச் சுமந்துவர விழைத்தார் மாவைக்; கிழமாரும் பெற்றோர்கள் யௌவனத்தை மீண்டுமுறக் கிளர்த்திட் டாராம்; குழுகிளங்கன் மதனருகே தாய்ப்பசுவும் கூடும்வகை குயிற்றி னாரே.

(இ - ள்) காரியங்களைச் சிறப்புப்பெறச் செய்யும் ரிபுக்கள் இலகுவாக உருண்டோடத்தக்க தேரைச் செய்தார்கள். பலவகைய செல்வத்தோடும் இந்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு வரும் அரிக (குதிரை) ளிரண்டையும் சிருஷ்டித்தார்கள். கிழத்தன்மை பொருந்திய மாதா பிதாக்களை மீண்டும் யௌவன முள்ளவர்களாகச் செய்தார்கள். இளங்கன்றினருகிற் றுய்ப்பசு கூடும்படி செய்தார்கள்—(எ - று.) பெற்றோர், கன்று தாய்ப்பசு இவற்றின் பொருளை மண். 1. சூக். 110 ரிக் 8ல் பார்க்க.

2. எம்மகத்தின் பொருட்டுமிகச் சிறந்தொளிரும் வீரியத்தை யென்றுந் தோற்ற; எம்மரிய கன்மமதில் வலியுறையச் சுதரொடுசோ ரெமக்கி யைக்க;

மண்டலம் 1. சூத்தம் 111.

பொம்மலுறு வீரமக ராம்பிரசை
யோடுசுகம் பொருந்தி வாழ
விம்மிதமா ரைந்திரிய நற்றனத்தை
யெமக்களிக்க விழைந்தி டரே.

(இ - ள்) எமது யக்ஞத்தின்பொருட்டு மிகப் பிரகாசிக்கும் வீரியத்தை (ஜீவசக்தியை) யெங்களுக்குத் தோற்றுவிர்களாக. எமது கார்யத்துக்காகவும், பலத்துக்காகவும் சம்புத்திரர்களோடு உணவுப் பொருள்களைச் சேர்ப்பீர்களாக. சோபனம் பொருந்திய வீரர்களாகிய பிரஜைகளோடு யாங்கள் சுகத்தைப் பொருந்தி வாழும் வண்ணம் எங்களுக்கு இந்திரனது செல்வத்தைத் தருவீர்களாக—(எ - று.) வய: வீரிய மென்னுது, ஹவீர் லட்சணமன்ன மென்பார் சாயணர். அற்றேல் 'சிறந்தொளிரு மவியுணவை யென்றுத் தோற்ற'; என மாற்றிப் படிக்க.

3. நரராகு மிருபவர்கள், வாழ்வெமக்குத்
தந்திடுக; நாடுந் தேர்க்குந்
தரமாக வாழ்வளிக்க; குதிரைகட்கு
மங்கனமே தருக வாழ்வை;
யுரமாரும் போரதனி லுறவினரை
யல்லாரை யுரத்தான் வென்று
திரமாருஞ் சயசீல மெந்நாளு
மேலோங்கச் சிறப்பிப்பிரே.

(இ - ள்) யக்ஞ நேதாக்களாகிய ரிபுக்களே! எங்களுக்கு வாழ் வாகிய செல்வத்தைத் தருவீர்களாக. எங்களுடைய தேருக்கும் வாழ்வை அல்லது வேகமாக ஓடுஞ் சிறப்பை யளிப்பீர்களாக. எங்கள் குதிரைகளுக்கும் வாழ்வைத் தருவீர்களாக. பலம் பொருந்திய போரிற் பந்துக்களையும், அயலாரையும் யுத்தத்திற் சயித்து எல்லா நாட்களிலும் ஸ்திரமான ஜயசீலமானது எங்களுக்கு மேன்மேலும் ஒங்கி வளரும் வண்ணம் எங்களைப் பெருமைப் படுத்துவீர்களாக—(எ - று.) இருபுக்கள், இருபவர்கள், இரண்டும் ரிபுக்களையே குறிக்கும்.

4. பெருந்தலத்தி லுறும் வேந்தை யுதவிபுரி
கெனவிளிப்பேன்; பிறங்கு சோம
மருந்தவென ரிபுக்களையும் வாஜரையு
மருதரையு மழையா நிற்பேன்;

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

பொருந்திருவ ரசவினியர் வருணனெடு
மித்திரர்க்குப் புகல்வேன்; நூனம்,
திருந்துபொருள், ஞானமொடு வெற்றியினை
யவரொமக்குச் சேர்க்க வின்றே.

(இ - ள்) பிரகாசம் பொருந்திய பெரிய ஸ்தானத்திலுள்ள இந் திரனை யுதவி புரிவதற்காகக் கூவுவேன். ஸோமத்தைக் குடிக்க வாருங்களென்று ரிபு, விப்வான், வாஜன் இம்மூவரையும் மருத்துக் களையும் அழைப்பேன். இரட்டையர்களாகிய அசுவினிகளையும், மித் திரா வருணர்களையும் அவசியமாக ஸோமம் குடிக்க வாருங்களென்று கூவுவேன். அவர்கள் எங்களுக்கு நல்ல செல்வத்தையும், ஞானத் தையும் ஜயத்தையும் இன்றைக்குத் தரட்டும்—(எ - று.) ரிபுக்கணம் என்பதற்கு ரிபுக்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனை யென்று பொருள் கூறுவார் மேனாட்டாகிரியர். ஆனால் உருபாலமாரே ஸ்தானே க்ஷியதி நிவஸதி இதி ரிபுக்ஷ: என்பார் சாயணர். அதாவது பிரகாசமான பெரிய ஸ்தானத்திலுள்ளவ னென்பது. நூனம், அவசியம். ரிபுக் களையும் வாஜரையும் கூற இடையிலுள்ள விப்வானையும் உடனெண் ணியபடி.

வேறு

5. காவல்சார் தனத்தைப் போர்க்கு ரிபு உட னளிக்க; வாஜ
னாவலிற் பகைவ றுப்போ னளித்திட; எமதிப்போற்றைத்
தாவரு புனியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவுமித் திரர்வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) ரிபு யுத்தத்தின் பொருட்டு எங்களுக்கு மிகுந்த பொன் னைத் தரட்டும். பகைவரை ஜயிப்பவனாகிய வாஜன் எங்களைக் காக் கட்டும். எங்களுடைய இத்துதியைப் பூமி, வானம், ஸிந்து, மித் திரன், வருணனென்னு மிவர்கள் காக்கட்டும்—(எ - று.)

வநக்கம் 32.

112. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 16 சூத்தம் 7.

9 இருக்குக்கள் கொண்டது

வேறு

1. தலைநினைவை யவர்க்கூட்டப் புவிவாணைப்
போற்றிடுவேன்; சார்ந்து யாகத்
தலையவர்கள் வருபாக்குக் கார்தியொளி
ரக்கினிக்குத் தலையைத் தாழ்ப்பேன்;

மண்டலம் 1. சூக்தம் 112.

நிலைஇயபெரும் பேரினும் தரும்பாகம்
பெறச்சங்க நேடிப் பூரித்
துலைவிலைந் துணையுடனன் கசவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) முதன்முதல் அசவினிகளைப்பற்றிய நினைப்பை யெந்
களுக்குத் தருமாறு பூமிவானங்களைப் போற்றுவேன். அவர்கள்
யாகத்தினிடத்து வர ஆஹவநீயரூபமாக இருந்து விளங்கு மக்கினியை
வணங்குவேன். அசவினிகளே! நிலைத்த பெரிய போரில் உமதரிய
பாகத்தைப் பெறச் சங்கவாதத்தியத்தை வாசித்துக்கொண்டு கேடில்
லாத உமது உதவியுடன் எம்மை நோக்கி யிவ்விடத்து வருவீர்க
ளாக—(எ - று.)

2. மங்கலநற் றுதியேந்திப் பிறர்விழையுந்
தன்மையினர், மதித்துத் தேர்க்கட்
டுங்கமுறு முங்கொடையை யெண்ணியறி
வாளர்மொழி துணைப்பத் தோய்ந்தார் ;
அங்கமுறு தேவகா ரியமாற்று
மறிவதனை யழகிற் கூட்டி
யிங்குமுமுந் துணையுடனன் கசவினிகா
ளெமை நோக்கி யீங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) மங்கலமான ஸ்தோத்திரங்களைத் தாங்கி, பிறரால்
விரும்பத்தக்க பெருமை வாய்ந்த ஸ்தோதாக்கள், உமது நற்கொடை
களைக் கருதி, ஞாதாக்களது வார்த்தைகளைப்போல, உமது தேரில்
வந்தமர்ந்தார்கள். அசவினிகளே! தேவகாரியங்களைச் செய்யும்
அறிவை யெங்களுக்குத் தந்து உமது துணையோடும், எம்மிடத்து வரு
வீர்களாக—(எ - று.) நியாயத்தோடு கூடிய வார்த்தைகளை ஸ்தோ
தாக்கள் தமது அறிவு விசாலிக்கப் பிறர் வயிற் கேட்டுப் பெறவது
போல உமது தேரைப் பெற்று அதில் உம்மை ஸ்துதித்துக்கொண்டு
அமர்ந்தார்கள் என்க. ஆனால் மேனாட்டாசிரியர் “எங்களது அவிப்
பலியானது ஸ்தோத்திரங்களாகிய தேரை யேறி நின்றது” என்று
முதற்பகுதிக்கு உரை கூறுவார்.

3. திவ்வியநற் சோமமளிக் கும்வலியி
னீவிரொலாத் திசையு முற்ற
செவ்விய நன் மாந்தர்களுக் காணையளி
யீசர்களாச் செறிந்து நின்றீர் ;

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

எவ்வமற மலட்டாவைப் பால்தாவே,
நேதாக்கா, ளிழைக்கும் வண்ண
மொவ்வுறுமுந் துணையுடனன் கசவினிகா
ளெமை நோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) திவ்வியமான லோமத்தைத் தரும் வலிமையோடு
கூடிய நீங்கள் எல்லாப் பக்கத்திலுமுள்ள ஸத்புருஷர்களுக்கு ஆக்கை
களைத் தரும் ஈசர்களானீர்கள். அசவினிகளாகிய நேதாக்களே, (சயு
வென்னும் ரிஷியினுடைய) மலட்டாவைப் பால்தரும் வண்ணம்
புரிந்த உமது துணையுடன், எம்மிடத்து இங்கு வருவீர்களாக—
(எ - று.) சயு ஓர் ரிஷி. அவனது மலட்டுப் பசுவை யசவினிகள் பால்
தருந் கமவையாக்கினார்கள் என்றது இதிகாசம். மண். 1 சூக். 116 ரிக்
22, மண். 1 சூக். 117 ரிக் 20 இவற்றில் இவ்விருடியின் பெயர்
வருகிறது.

4. சுழன்றடிக்குந் காலினது தனயனன்றித்
தாயிருவர் தோய்ந்து நின்ற
கொழுந்தனலின் வலிகொண்டு, விரைகதியோர்
தமின் விரைவிற் குலவ விட்டு
வழங்குமுறு விதயக்கு வறிவிடுநடு
ஞானவான் மருவச் செய்த
வொழுங்குலவுந் துணையுடனன் கசவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) அசவினிகளே, சுழற்சியாக வீசுந் காற்றின் புத்திர
னும், இரண்டு மாதாக்களாகிய அரணிகளையுடையவனுமான
கொழுந்து விட்டெரியும் அக்கினியின் பலத்தைக்கொண்டு வேகமாகச்
செல்வோரினும் வேகமாக நிலவுப்படிசெய்த அவிய்களும், பாக யக்
ளும் லோம யக்குமென்னும் மூன்று வித யக்குமந்திர வறிவோடுந்
கூடிய ஞானவானாகிய கட்சீவான் அவற்றை நடத்துவதற்கு உதவி
செய்த உம்முடைய உதவிகளுடன், நீங்கள் இங்கு வருவீர்களாக—
(எ - று.) அக்கினி காற்றின் புத்திரனும் அரணித்தாய் ரிருவர்
கொண்டவனுமாம். ஞானவான் கட்சீவானைக் குறிக்குமென்பார்
லாயணர்.

5. நேசத்தோ டிரேபனைநல் வந்தநனை
வானொளியை நேரே பார்க்கப்
பாசத்தாற் கட்டுண்டு கணற்றழுத்தப்
பட்டவரைப் பரிந்து தூக்கி

நீசத்தா ரிருணிற்றுத்த கண்ணுவனை
வெளிக்கொணர்ந்த நியமம் வாய்ந்த
வோசத்துந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) கயிற்றினூற் கட்டிக் கிணற்றில் வீழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய ரேபனையும் வந்தநனையும் வாடுளையாகிய சூரியனைப் பார்க்கும் வண்ணம் மேலே தூக்கிவிட்டு, இருட்டில் அடைக்கப்பட்ட கண்ணுவரிஷிக்கும் அவ்வித வுதவியளித்து அவனை வெளிக் கொண்டு வந்த வலிமை தங்கிய உமது துணைகளோடும், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி வருவீர்களாக—(எ - று.) ரேபன் வந்தநன் இவர்கள் அசுரர்களால் கிணற்றில் தள்ளி மூடப்பட்டவர்கள். இவர்களை அசுவினிகள் காப்பாற்றினார்களென்பது இதிறாஸம். கண்ணுவனும் அவ்வித அவஸ்தையே பட்டவன். (Wilson) விஸ்ஸன் என்பவர் இக்கதைகளையும் மேல்வரும் கதைகளையும் நோக்குமிடத்துப் பண்டைக்காலத்து ஆரியமத போதகர்கள் தமது நாகரிகத்தைப் பாவச்செய்த போது இந்நாட்டுப் பூர்வ குடிகளிடத்து அவர்கள் பட்ட அவஸ்தையை இவை குறிக்குமென்பார். ஓசம், ஓஜம், வலிமை.

6. ஆழமுறு கூபமதி வருந்துன்பா
முந்தகனை, ஆழமுந் நீரிற்
பாமுவதிப் படும்புஜியன் றன்னையட
லுதவிகொடு பண்பிற் காத்துச்
சூழமுதுன் பேகவெனக் காக்கந்து
வய்யனையுஞ் சுகமாத் தேற்று
முமுளஉந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) ஆழமாகிய கிணற்றில் அருங்கேடுற்றுநின்ற அந்தக் கிணன்னும் ராஜரிஷியையும், ஆழமாகிய ஸமுத்திரத்தில் முழுகி யவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த (துக்கிரன் மகனாகிய) புஜியன் என்னும் ராஜரிஷியையும் கைதூக்கிவிட்டு, காக்கந்து வய்யன் இவர்களுடைய துன்பத்தையும் நீக்கின உமது துணைகளோடு, அசுவினிகளே, இங்கு எம்மைநோக்கி வருவீர்களாக—(எ - று.) அந்தகன் ஒரு ராஜரிஷி. புஜியன், துக்கிரன்மகன், இவனும் ஒரு ராஜரிஷி. காக்கந்துவைப்பற்றி வேறொன்றும் நமக்குத் தெரியாது. வய்யன் தூர்விதியின் தகப்பன். இவ்விருவருக்கும் ஆழமான ஆற்றைக் கடக்கும் பாதையை யேற்படுத்தினான் இந்திரன் என்பது மண். 1- சூக். 61. ரிக் 11-ல் சொல்லப்பட்டது.

7. செல்வமொடு பாக்கியமா ரில்லமைதச்
சுசந்திபெறச் சேர்த்து, வெப்பம்
பல்கியருர் விளைத்திமெப் பொறியினை அத்
திரிக் கின்பப் பண்பி னூற்றிச்
சொல்பெறவே புருகுற்சன் பிரிசிநிகு
விருவரையுஞ் சுவையிற் காத்தே
யொல்லுமுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) ஸு(ச்) சந்திக்குச் செல்வத்தையும் பாக்கியம் பொருந்திய வீட்டையுந் தந்து, அத்திரிக்கு வெப்ப மிகுந்து துன்பத்தை விளைக்கும் பொறியானது இன்பத்தைத் தரும்படியாகச் செய்து, புருகுத்ஸன், ப்ரிச்சிகு இருவரையும் காப்பாற்றின உமது உதவிகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி இங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) புருகுத்ஸன், மண். 1. சூக். 63 ரிக். 7 பார்க்க. (Suchanti) ஸு(ச்) சந்தி, பிரச்சிகு இவர்களைப்பற்றி வேறொன்றும் தெரியாது. அத்திரி மண். 1, சூத், 51, ரிக் 3 பார்க்க. இவன் எரிக்குழியில் தள்ளப்பட்டவனென்பார் மேனாட்டாசிரியர். நெருப்புப்பொறியில் தள்ளப்பட்டானென்றும் அவனுக்காக நூறு துவாரங்களை யேற்படுத்தினான் இந்திரன் என்றும் மண். 1, சூக் 51, ரிக். 3-ல் சொல்லப் பெற்றது.

8. இச்சையளிப் பவர்காளுஞ் ஞானமதாற்
பராவிருஜன் முடயி றுத்தீர் ;
நச்சமிரிச் சிராசவன்றன் குருட்டினைநீக்
கினிர் ; விசுண நண்ணுஞ் சாணு
வெச்சமறப் பொருந்தினிரா லூர்க்குருவி
கோநாய்வா யிருந்து மீட்டீர் ;
உச்சமுறுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) இஷ்டப்பட்ட வஸ்துக்களைத் தருபவர்களே ! உம் முடைய ஞானத்தினால் பராவிருஜனது முடத்தன்மையைப் போக்கினீர்கள். ரிஜிராசவனது குருட்டினை நீக்கினீர்கள் ; முழங்கால் கெட்டுப்போயிருந்த ரிஷிக்குக் குறைவு வராமல் அம்முழங்காலைச் சரிப்படுத்தினீர்கள் ; ஓநாயின் வாய்க்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட (சடகம்) ஊர்க்குருவியை அதனின்றும் மீட்டீர்கள். இத்தகைய உம்முடைய துணைகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி இங்கு வருவீர்கள்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 112.

ளாக—(எ - று.) வ்ருகம் கோநாய் சூரியனென்றும், வர்த்திகாம் என் பது ஊர்க்குருவி யன்று உஷஸ் என்றும் யாஸ்கர் உரை கூறுவர். (Benfy) பென்வே யென்பவர் பராவ்ருஜம் என்பது அஸ்தமய ஸூர் யனைக் குறிக்குமென்பார்; அதனையே இனி வெளிச்சந் தரப்போவ தில்லையாதலால் குருடென்றும், இனி ஒட்டம் காணப்படுவதில்லை யாதலால் முடமென்றும் கவி கூறினாரென்பார்; ஆனால் பராவ்ருஜ னும், ரிஜ்ராச்வணும் ரிஷிகளின் பெயரென்பார் ஸாயணர். ச்ரோணன் விசுணமுழங்காலோடு கூடிய ஒரு ரிஷியென்று தெரிகிறது. ரிஜ் ராச்வன் மண். 1. சூக் 100, ரிக் 17 நோக்குக. அசுவினிகளின் வாகனமாகிய கழுதையொன்று காட்டு நாபுருவத்தோடு வர அதற் காக நூறு ஆடுகள் பலி கொடுத்தவன் அவன். அசுனால் அவனுடைய தந்தை குருடாக்கின கண்ணை அசுவினிகள் தரப் பெற்றான். மண் 1, சூக். 116, ரிக் 16 காண்க.

9. மதுரமுறு நீர்ப்பெருக்கா னதிகளினை
வற்றாதே வழங்கத் தோய்த்திங்
கெதிர்வுபெறாச் சரையினர்காள் வசிட்டனைக்கூர்
மகிழ்ச்சியினி விருத்திக், குற்சன்
அதியுதவி, சுருதரிய னரியனிவர்
மூவர்களு மணைய வாற்றி
யுதயமுறுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய்திரே.

(இ - ள்) கிழத்தன்மை யடையாதவர்களை! அசுவினிகளே! ஆறுகள் மாதூரியமான வெள்ளத்தோடு எப்போதும் வற்றாமலோடு வித்து, வளிஷ்டனுக்கு மகிழ்ச்சியை யளித்து, குத்ஸன், ச்ருதர்யன், நர்யன் என்னும் மூன்று ரிஷிகளுக்கும் மிக்க உதவியைச் செய்து விளங்கும் உமது துணையோடு எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக— (எ - று.) வீர்த்தம் என்பது மூலத்திலுள்ள பதம். அதற்கு “ஸ்யந் தநீலாம் நதீம் என்று சாயணர் உரை கூறுவார். ஆனால் மேனாட்டா சிரியர், “அசுவினிகள் வெளிச்சத்தை முதன்முதற் கொணர்பவர்க ளாதலால் தங்கள் வருகையால் அந்தரிட்சமாகிய ஸமுத்திரத்திலுள்ள நீரோட்டங்களை யுயிர்பெறச் செய்வார்கள்” என்பார். வளிஷ்ட னுக்கு ஊட்டிய மகிழ்ச்சி எத்தகையதோ வென்பது அறியக் கிடந்த தில்லை. குத்ஸன் மண் 1, சூக். 51, ரிக் 6 பார்க்க. ச்ருதர்யனைப் பற்றி வேறொன்றும் தெரியவில்லை. நர்யன் மண். 1. சூக். 54, ரிக் 6 பார்க்க. மற்றவைகளோடு பொருந்த உதயமுறுஉம் எனப் பிரித்துப் படிக்க.

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

10. சுகத்திரப்பொன் றரும்போரிற் றனம்விழைந்து
நடைபோன தையல், கேலன்
சுகத்தமரும் விசுபலைக்கு நடையுதவி
யசுவனது சுதன் வசன்றான்
வகுத்ததுதி யினிற்சளித்துப் பெரிதுமவன்
றனைக்காத்துப் பிறங்கி நின்ற
வுகத்துலுறுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய்திரே.

(இ - ள்) ஆயிரக்கணக்கான செல்வத்தைத் தரும் யுத்தத்தில் பணவிச்சையாற் றிரிந்து கணைக்காலையிழந்த கேலனது பந்து வாகிய விசுபலைக்கு நடக்குஞ் சக்தியையளித்து, அசுவனது புத்திர னாகிய வசனுடைய ஸ்துதிக்கண் மகிழ்ந்து அவனைப் பாதுகாத்த உமது துணையுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர் களாக—(எ - று.) பூர்வத்தில் கேலனென்று ஒரு அரசன் இருந் தான். அவனுடைய பந்து விசுபலை என்னும் மானது. கேலன் செய்த யுத்தத்தில் சிதறுண்டு கிடக்கும் செல்வத்தைச் சேர்க்க அவள் போனபோது சக்தருக்கள் அவளது கணைக்கலைத் தறித்துவிட்டார் கள். உடனே கேலன் வேண்ட அவனது குலகுருவாகிய அகஸ்தி யர் அசுவினிகளைப் பிரார்த்தித்தார். அவர்கள் அவளுக்காக இரும் புக்கா லொன்றைச் செய்துகொடுத்து அவளை நடக்கும்படி செய்தார் கள் என்பது ஓர் இதிறாஸம். மண். 1 சூக் 116, ரிக் 15 நோக்குக. மேனாட்டாசிரியர் அதர்வ்யம் என்பதற்குப் பொருள் தெரியவில்லை யென்பார். ஆனால் ஸாயணர் தெளிவாகத் ‘த (th) ர்வதிர் கதிகர்மா’ என்று எழுதி யிருக்கிறார். அசுவன் புத்திரன் வசன் ஓர் ரிஷி; மண் 8. சூக் 46 ஐக்கண்டவன்.

வருக்கம் 34.

11. எத்துணைகொண் டெளசுஜனாந் தீர்க்கசிர
வன்வணிக மியற்று வாணுக்
கித்தரையின் மேகமது சுவைத்தண்ணீர்
வருடித்த தேத்து வாய்ந்த
சித்தமுளன் கட்சீவான் சிறப்புறவெவ்
வுதவியினைச் சேர்த்தீ, ரந்த
வுத்தமவுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய்திரே.

(இ - ள்) எந்த வுதவியைக்கொண்டு (ஜீவனாந்தம்) வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த உசுஜனின் புத்திரானாகிய தீர்க்கசர்வன் வேண்

டிக்கொண்ட காரணத்தால் மேகமானது மாதிரியான மழையைப் பெய்த்ததோ, எந்த வுதவியை ஸ்தோதாவாகிய கட்சீவானனுக்குச் சேர்த்தீர்களோ, அந்த உத்தமமான வுதவியோடு, அசுவினிகளே, எம்மைநோக்கி இங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) தீர்க்கதமஸன் பத்தினி உசிக் என்பவளாம். அவளது புத்திரன் தீர்க்கச்சரவன், மழையில் லாததால் பிழைப்புக்காக வியாபாரஞ் செய்துவந்தான். அவன் வேண்ட மழைபெய்த தென்பது முதலிரண்டடியிற் சொல்லப்பட்டது. கட்சீவான் உசிக் புத்தரன். இவ்விருவரது வரலாறுகளையும் மண் 1. சூக். 18 ரிக் 1 லும், மண். 1 சூக். 51 ரிக் 14 லும் பார்த்தறிக. உசிக், உசிக் என்பன ஒரு மாதின் பெயரையே குறித்து கின்றன. ஆனால் ஓளசிக்ஜன் என்பது (Patronymic) பரவணப் பெயரென்பார் மேனூட்டாசிரியர். உண்மையில் (Matronymic) தாய்வழிப் பெயரெனத் தெரியவரும்.

12. கரையுடைக்கும் வெள்ளமதோ டொழுகுநான்
னதியினையே கடிதிற்பூரித்
திருமைபெறப் பரியியையாத் தேராதனை
வெற்றிபெற வெடுத்துக் காத்துத்
திருமுறுகற் ருக்களினைத் திரிசோகன்
கொண்டேகத் திருந்த வாற்றி
யுரைபெறுமுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய்தீரே.

(இ - ள்) மழையில்லாமல் வற்றிக்கிடந்த (ரஸாவென்னும்) நதியினக் கரையுடைக்கும் வெள்ளத்தோ டோடுவித்து, குதிரையற்ற தேரை வெற்றிபெறும்படி செய்து, அசுரர்களிடத்திலிருந்து விடுபட்டுத் திரும்பிப்போகும் பசுக்களைக் கண்ணுவபுத்திரனான த்ரிசோகன் என்னும் ரிஷி கொண்டுபோகும்படி செய்து பேர்பெற்ற உமது துணைகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) ரஸா என்னும் வடமொழிப் பதத்துக்கு “ரஸா நதி பவதி ரஸதேச் சப்தகர்மண.” என்று யாஸ்கர் கூறுவர். அதை யொட்டி ரஸா நதிகளையென லாயணர் உரைகூறுவார். ஆனால் ரஸா என்பது ஒரு நதியின் சிறப்புப் பெயரென்றும், ரண்ணாவென்று அதனை ஜாரதுஷ்டிர மதத்தைச் சேர்ந்த பார்ஸீக்களும் கூறுவார்களென்றும், ஆரியர் பஞ்சாப்புக்கு வந்தபின்பு அதனை மறந்துவிட்டதால் அது நதியென்னும் பொதுப்பெயரை யடைந்ததென்றும் மோட்சமுலர் கூறுவர். இச்செய்யுளின் கூறப்பட்ட இதர இதிஹாஸங்க ளொன்றும் விஸ்தாரமாகத் தெரியவில்லை. கண்ணுவனது புத்திரன் த்ரிசோக னென்பார் சாயணர்.

13. சேபுறையும் போதென்றைச் சூழ்ந்துலவிக்
காப்பாற்றித் தேசபா
மீயுறைந்த மாந்தாதா தன்னரசு
செலுத்துதற்கு வேண்டுஞ்சத்தி
யாயிடையீர் துயர்பரத்து வாசனெனும்
விப்பிரனை யடைவிற் காத்தே
யேயுமது துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யீங்கெய்தீரே.

(இ - ள்) தூரத்திலிருக்கும்போது சூரியனைக் (கிரஹணம் பிடிச் சாதபடி) அதனைச் சூழ்ந்து உலாவிக் காப்பாற்றி, தேசபாரம் தாங்கிய மாந்தாதா வென்னும் ராஜரிஷி செங்கோலைச் செவ்வனே செலுத்துதற்கு வேண்டிய பலத்தை யவனுக்கு அளித்து, (பிரஹஸ்பதி புத்திரனாகிய) பரத்வாஜன் என்னும் ரிஷியைக் காப்பாற்றி நிலைத்த உம் உதவிகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) மாந்தாதா யுவனெச்வனது புத்திரன். ஒரு ராஜரிஷி, மண். 10 சூக். 134 ஐச் கண்டவன். பரத்துவாஜன் ஆறாவது மண்டலத்துப் பெரும்பான்மையான சூத்தங்களைக் கண்டவன்.

14. சம்பரனை வதைத்த அன்றதிதிகளைச்
சற்கரிக்குந் தன்மை வாய்ந்து
பம்புரீர் தனிலுலவுந் திவோதாசன்
றனைப்பண்பிற் பரிந்து காத்து
வம்பர்புரம் பேதிக்குங் காலமதிற
றிரசதசியுவினை வாழ்வித்
தும்பருமுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய்தீரே.

(இ - ள்) சம்பராசரனைக் கொன்றபோது அதிதிஸத்காரத்திற் சிறந்து அசுரர் பீடைக்குப் பயந்து தண்ணீரின் சுற்றிக் கொண்டிருந்த திவோதாஸ னென்னும் ராஜரிஷியைக் காப்பாற்றியும், சத்துருக்களின் கோட்டையை யழித்தபோது த்ரஸதஸ்யு வென்னும் ரிஷியை வாழ்வித்தும், மேன்மை பெற்ற உமது துணைகளோடு, அசுவினிகளே, வருவீர்களாக—(எ - று.) மேனூட்டாசிரியர் வடமொழி மூலத்திலுள்ள அதிதிசுவம் கசோஜுவம் என்பவற்றைச் சிறப்புப் பெயர்களாகக் கொள்ளுவார். ஆனால் லாயணர் அவற்றைத் திவோதாஸனுக்கு அடைகளாகவே உரை கூறியுள்ளார். திரசதசியு, த்ரஸதஸ்யு, வெற்றிக்கும், வண்மைக்கும் பேர் போனவன். “தூர்கஹன் புத்திரனாகிய புருகுத்ஸன் சிறைப்பட்டான். அவன் மனைவி ராஜ்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 112.

யத்தை யாளுவதற் கொருவரு மில்லாததை யுணர்ந்து, எதிர்ச்சையாகக் கூடி வந்து கொண்டிருந்த ஸ்பத ரிஷிகளைப் பூஜிக்க அவர்கள் இந்திரா வருணர்களின் அதுக்கிரகத்தால் த்ரஸதஸ்யு வென்னும் புத்திரனை யவளுக் களித்தார்கள்." என்பது மண் 4, சூக், 42, ரிக் 8-ம் கண்ட இதிலுடையது. புருகுத்ஸன் மேல் 7-வது செய்யுளிற் கூறப்பட்டவன்.

15. சூழ்ந்துள்ளோர் துதித்தேத்து மட்பசையார்
வோன் வயிரன் ரேயு மில்லாள்
வாழ்ந்துமுக கலியனிவ ரிருவர்களைக்
கவுரவங்கண் மலியக் காத்துத்,
தாழ்ந்துவான் குதிரையிலாப் பிருதியினை
யும்முள்ளச் சிறப்பி னேம்பி
யூழ்ந்துறுகுத் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) சற்றிலுமுள்ளவர்கள் புகழ்ந்து துதிக்கும் பெருமை வாய்ந்து மண்ணிலுள்ள ஈரப்பசையைக் குடிப்பவனாகிய (விக்ரஸன் புத்திரன்) வம்சனையும், மனைவியின் ககத்தைப் பெற்ற கலியையும் காப்பாற்றி, குதிரை யில்லாமல் தாழ்ந்து நின்ற ப்ருதி யென்பவனை உயர்வு பெறச் செய்து, கேடில்லாத உமது உதவிகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) வயிரன் வம்சன், விக்ரஸனது புத்திரனென்பார் ஸாயணர். மேனாட்டாசிரியர் உபஸ்தானையும் எனச் சிறப்புப் பெயராகக் கொள்வர். கலியன் கலியென்று மூலத்திலுள்ளது. இவன் பெயர் மண். 9 சூக். 39 ரிக் 8-ல் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதி குதிரையை யிழந்த ஒரு ராஜரிஷி ஊழ்ந்தல் மெலித்தல் விகாரம், வீழ்தல் ஈண்டு கெடு ஆயிற்று.

வருக்கம் 35.

16. நேதாக்கள் சயுவோடு மத்திரிக்கு
விமோசனத்தை நேடி யாற்றித்
தோதாக மனுவென்னு மரசனுக்கு
முன்னுளிற் துணை யளித்து
வாதாரும் பகைவர்வயி னம்புகளைச்
சியூமாசமி மதிக்க வோட்டி
யோதாரும் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) நேதாக்களே! அசுவினிகளே! சயுவுக்கு நேர்ந்த துக் கத்தை யொழித்தும், அத்திரி யகப்பட்டுக்கொண்ட நெருப்புப்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 7.

பொறியைக் குளிரச்செய்தும், மனுவென்னும் ராஜரிஷிக்கு யவ முதலிய தானியங்களை யதேஷ்டமாக விளைவித்து அவன் தரித்திரத்தை யோட்டியும், ஸ்யூமாசமியென்னும் ரிஷிக்காக அம்பைப் பகைவர்மே லெய்தும், துதிநிறைந்த உமது துணைகளுடன் எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) சயுவினிடத்திலிருந்த ஈனொழிந்த பசுவைக் கன்றுபோடச்செய்து அவனுடைய யாக காரியங்களுக்குப் பால் முதலியவை யளித்தார்கள். இச் சூத்தம் 3-வது ரிக் நோக்குக. அத்திரி கதையை மண். 1 சூக் 51. ரிக். 3-ம் பார்க்க. மனுவக்கு யவமாதிரி தானியங்களை விதைக்கக் கற்பித்து அவனது நாட்டில் இன்மையை நீக்கினரென்று ஸாயணர் உரை கூறுவர். சியூமாசமி. ஒரு ரிஷி, மண் 10. சூக். 77, 78, ஐக் கண்டவன். தோது, லௌகரியம். ஓது ஆரும், துதி நிறைந்த.

17. யாகதலத் தக்கினியுங் காட்டமதிற்
பற்றியபி னெரிதல் போலத்
தேகபலத் தோடுறையும் படர்வாவை
யுத்தமதிற் றிகழ்த்தி யாக்கம்
வாகினமர் பெரும்போரிற் சரியாதன்
றனம்பெறவே மதித்துத் தூக்கி
யோகையுறுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) யக்குக்கிருகத்தில் இந்தனத்தில் பற்றிக்கொண்ட பின் னர் அக்கினி பலமாக வெரிவதுபோலப் பலம் பொருந்திய சரீரத் தோடு கூடிய படர்வாவென்னும் ராஜரிஷியை யுத்தத்திற் சிறப்படை யச் செய்து, செல்வ நிறைந்த பெரிய போரில் சர்யாதனைக் காப்பாற் றிக் களிக்கும் உமது உதவிகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி இங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) 'படர்வாவென்பது ஒரு ராஜரிஷி யின் பேரன்று. ஜடரஸ்ய என்பதற்குச் சரீரத்தை யுடையவென்று பொருள்கொள்வது சரியன்று. என்று சில மேனாட்டுரையாளர்கள் வாதிப்பர். அவருள் (Ludwig) லுட்விக்கென்பார், படருவென்பது ஒரு கோட்டையெனக் கொண்டு, ஜடரனுடைய (புயலினுடைய) பலத்தினால் படருவென்னும் கோட்டையில் நெருப்பை வைத்துப் பிடித்துக்கொள்ளாதபடி செய்த உமது துணைகளோடு அசுவினிகளே வாரூங்கள் எனக் கூட்டச் சொல்லுவார். ஆனால் (Griffith) மேனாட் டாசிரியர், ஸாயணர் உரை வலிந்து பொருள்கொள்ளாமாயினும் அத னையே பின்பற்றியுள்ளார். சர்யாதனும், வைவஸ்வத மனுவின் புத் திரனான சர்யாதியும் ஒருவரேயோவென்று மேனாட்டாசிரியர் ஆசைக் கிப்பார். இச்சர்யாதன் பிருகு கோத்திரத்து வந்த ராஜரிஷியான சர்யாதனின் தந்தையாம். மண். 1. சூக். 51. ரிக் 12 பார்க்க.

18. எதுகொண்டங் கிரசாக்க டம்மனத்தே
துதியெண்ணி யேத்தா நிற்பா
ரெதுகொண்டு கோத்தனத்தை வெளிப்படுத்தித்
தேவர்வயி னெய்து வார்க
ளெதுகொண்டு மனுலென்னுஞ் சூரன்யவ
மாதியைமிக் கெளிதாப் பெற்றா
னுதுகொண்ட துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) எந்த வுதவியையெண்ணி அங்கிரா வம்சத்தவர்கள்
ஸ்தோத்திரஞ் செய்தமன்றி, (பணியென்னும் அகரணு லபகரிக்கப்
பட்ட) பசுக்களாகிய செல்வத்தை (மழைமுகில்களை)த் தேவர்களிடத்
திருந்து பெறுவார்களோ, எந்த உதவியைக் கொண்டு மனுலென்னும்
அரசன் யவமாதி தானியங்களை யெளிதிற்பெற்றானோ அந்த வுதவி
களுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—
(எ - மு.) இம்மறைகண்ட சூத்தனும் அங்கிராஸ வம்சத்தவனானது
பற்றி அங்கிராஸாக் குடியைச் சிறப்பித்துக் கூறினா னென்க.

19. பன்னியினை விமதனுக்குப் பரிந்தளித்துச்,
சிவப்புநிறப் பண்பார் காந்தி
மன்னியநல் லாக்களினைத் தானமளித்,
துயரீகை மன்ன னுகத்
துன்னியசீர்ச் சதாசனுக்கு நற்றனத்தை
நலமாகத் தோய்த்து வாய்ந்தே,
யுன்னியவுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) விமதனென்னும் ரிஷிக்கு (புருமித்திரன் மகளாகிய)
மனைவியை யளித்துச், செந்திரம் வாய்ந்த ஒளிபொருந்திய பசுக்
களைத் (செந்திர மேகங்களை யென்றபடி) தானமாகத்தந்து, வள்ளன்
மைக்குப் பேர்போந்த (பிரிவினன் மகனாகிய) ஸுதானஸுக்கு மிகுந்த
நெல்வளத்தைச் சேர்த்து, பெருமை பெற்ற உமது உதவிகளுடன்,
அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி வருவீர்களாக—(எ - மு.) ஸுதேவ்
யம் என்னும் வடமொழிப்பதத்துக்கு நற்றனமென்பார் ஸாயணர்.
ஆனால் மேனாட்டாகிரியர் ஸுதேவியை யென்ப பொருள் கூறுவார்.
அற்றேல் “நற்றனத்தை” யென்ற சீர்க்குப் பதிலாகச் சுதேவியினை
என்ற சிரையமைக்க. ஸுதாஸன் மண், 1, சூக். 47, ரிக் 6 பார்க்க.
விமதனது பெயர், மேல் 116-வது சூத்தத்தில் மீண்டும் வரும்.

20. தாசுடற்கு நாடுமுறைச் சுகமதனைத்
தந்தருளந் தன்மை வாய்ந்து
பேசுறுபுச் சியனுக்கு மத்திரிகு
வென்பாற்கும் பேர ருள்செய்
தாசுறுநற் சுகந்தாங்கு மன்னமதை
ரிதத்துபற்குச் சார்த்தி, மிக்க
வோசுறுமுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) அலியளிப்பவனுக்குச் சுகந்தையளித்துத், துக்ர புத்
திரானசிய புஜ்யனுக்கும் அத்திரிகு என்னும் யாகப்பசுவை லெட்டுஞ்
சமிதாவுக்கும் அருளைத் தந்து, (உண்மை பேசுவோனாகிய) ரிதஸ்துப
னுக்கு நல்ல ஸுகந்தமான உணவை யீந்து பலமுறும் உமது உத
விகளுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி வேகமாக வருவீர்க
ளாக—(எ - மு.) புச்சியன், புஜ்யன்மேல், 6-வது ரிக்கைப் பார்க்க.
அத்ரிகு (Adhrigu) அபன் ஆகிய இருவரும் தேவர்களுடைய சமி
தாக்களென்னும் ஐதரேயப்ராஹ்மணம். சமிதா யாகப்பசுவை லெட்டு
வோன். ஸுபராவென்பதை மேனாட்டாகிரியர் சிறப்புப்பெயராகக்
கொள்வர். ஆனால் ஸாயணர் நன்மையாகிய ஸுகத்தைத் தாங்கும்
என விசேஷணமாகக்கொண்டு இஷா அன்னமென ஒரு சொல் வரு
வித்து உரை கூறுவார். ரிதஸ்துப் என்னும் பதத்திற்கு உண்மையே
புச்சரிப்பவன் என்பது பொருள். அது ஒரு ரிஷியின் பெயராயது.
தமிழில் ரிதத்துபனென்றார். ஒஜஸ், வலிமை; அது ஓசென நின்றது.

வருக்கம் 36

21. செருவதனிற் கிருசானன் நனைக்காத்து,
வேகமுடன் செல்லும் வண்ண
மருவிளமை யவனுடைய குதிரையினைப்
பந்தயத்தே வயக்கித், தேனீ
பிரசமதை நன்காரச் சுவையுள தாத்
தந்தவற்றைப் பெரிதுங் காத்தே,
புரசுறுமுந் துணையுடனன் கசுவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) ஸோமகாவலர்களுள் ஒருவான ச்ருசானுவென்பவனை
யுத்தத்திற் காப்பாற்றி, இளமை வாய்ந்தவனாகிய புருகுத்ஸனுடைய
குதிரையைப் பந்தயத்திற் றயிப்பித்துத், தேனீக்களுக்கு நல்ல
தேனைத்தந்து அவற்றைக்காப்பாற்றிப் பெருமைபெறும் உமது துணை
களுடன், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி இங்கு வருவீர்களாக—
(எ - மு.) ஹஸ்தன், ஸுஹஸ்தன், க்ருசானு என்பவர் ஸோமத்தைக்காப்

பாற்றுவார்களென்று தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (1-2-7) கூறும். பார்ஸீ வேதமாகிய அவஸ்தாவில் இப்பெயர், கெரோசானியென வழங்கும். கிருசானு, அமிர்தமாகிய மழைபெய்யாமற் றடுக்கும் ஒரு பூதமாயிருக்கலாமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். கருடன் லோபனைக்கொணர்ந்த இஹாஸத்தைக்கூறும் மறையாகிய மண். 4. சூக் 47. ரிக் 7-ல் இப்பெயர் மறுபடியும் சொல்லப்படுகிறது. இஹைஞன் புருகுத்ஸனென்பார்ஸாயனர்.

22. வித்தமொடு கேத்திரமும் பசுக்களுமே
பெறுமாறு விழையும் வீரர்
மெத்தியவெம் போரதனி நேதாவை
விரைவுறுத்தி மேன்மை சார
வுத்தரியைத் தேரதனைப் பத்திரபாய்க்
காப்பாற்றி யொழுக்குஞ் சீரி
னொத்துமுந் துணையுடன் கசவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) செல்வமும், நிலமும், பசுக்களும் பெறும் வண்னம், போர்வீரர்கள் நிறைந்த யுத்தத்தில் நேதா அல்லது யஜமானனைத் துரிதப்படுத்தி யவனது குதிரையையும், தேரையும், பத்திரமாகக் காப்பாற்றி விளங்குகின்ற உம்துணையோடும், அசுவினிகளே, எம்மை நோக்கி யிங்கு வருவீர்களாக—(எ - று.) உத்தரி, குதிரை, உத்தரியைத் தேரதனை யும்மைத் தொசை. வடமொழியில் தநயஸ்ய என்றுள்ளது. அதற்குப் புத்திரன் என்ற ஸாதாரணப் பொருளை மேனாட்டாசிரியர் கூறுவர். ஆனால் ஸாயணரோ 'தநயசப்தே தனவாச்சி' என்றாராதலின், புத்திரரும்' எனினுது 'வித்தமொடு' என்றார் செய்யுளில். 'புத்திரரும்' எனக் கொள்ளின், கடையிருசிரைப் 'பொருந்தும் வீரர்' எனப் படிக்க.

23. நூறுகரு துக்களுக்கு நாயகரே!
யருச்சுனனி னோன்பி லுற்ற
வீறுபெறு குற்சனைக்காத் தெழிலுறவே
துருவீதி, விழை தபீதி
பெறுபேறத் துவசந்தி புருடந்தி
யிந்நால்வர்ப் பெரிதுங் காத்த
ஆறுபெறுத் துணையுடன் கசவினிகா
ளெமைநோக்கி யூங்கெய் தீரே.

(இ - ள்) பலவித கர்மங்களுக்கும் நாயகரே! அசுவினிகளே! (இந்திரனுடைய மறை பெயரான) அர்ச்சுனனுடைய புத்திரான குத்ஸனைக் காப்பாற்றித், தூர்வீதி, தபீதி, த்வஸந்தி, புருஷந்தி என்னும் நான்கு ரிஷிகளுக்கும் எழிலும் வாழ்வும் பெறுமாறு காத்த

தருளிய குற்றமற்ற உதவிகளுடன் எம்மை நோக்கி வருவீர்களாக. —(எ - று.) அர்ச்சுனன் இந்திரனுடைய குற்றய நாமம் என்று வாஜஸநேயி கூறும். குத்ஸன் இந்திரனது வரத்தால் வந்த புத்திரானது பற்றி யவனை யிந்திரபுத்திர எனன்றார். தூர்வீதி மண். 1. சூக் 61 ரிக் 11, பார்க்க. (Dabhiti) தபீதி இந்திரனுக்கு குகந்த ஒரு ரிஷி. மண். 2 சூக். 15 ரிக் 9 பார்க்க. துவசந்தி (Dhvasanti) த்வஸந்தி ஒரு ரிஷி. புருடந்தி, புருஷந்தி, ஒரு வள்ளல் மண். 9. சூக். 58 ரிக் 3 நோக்குக.

வேறு

24. இச்சையை யளிப்பீர், மாற்றார் தமைத்தெறு சீரின்மிக்க
வச்சுவி னிர்கா ளெங்கள் மொழிக்கணை யமைக்க சித்தி;
மெச்சமோத் தறியு ஞானம் வீசுவீ ரிருட்டெற் றியாமத்
துச்சமாயழைத்தேன் போரினியைக்க வோக்கம்மெமக்கே.

(இ - ள்) இச்சைப்பட்டவற்றைத் தருபவர்களும் பகைவரையடக்குவோருமாகிய அசுவினிகளே! எங்கள் வார்த்தைகள் பலிக்கக் கூடியவையாகச் செய்க. எங்களுக்கு வேதார்த்தங்களை யறியும் ஞானத்தைத் தருக. இருட்டான இரவின் கடைச்சாமத்தில் உம்மையழைத்தேன். எங்களை யுத்தத்திற் பெருமை பெற்றவர்களாகச் செய்க—(எ - று.) அசுவினிகளை இரவிற்கடைசு ஜாமத்தில் துதித்தழைப்பது தான் முறை. அத்தூத்யே என்னும் வடமொழிப்பதத்துக்குச் சூதாட்டத்தில் தோல்வியுறும்போது எனப்பொருள் கொள்ளுவர் மேனாட்டாசிரியர். ஆனால் ஸாயணர்த்யோதநாஹிதே ப்ரகாசநாஹிதே ராத்ரே : பச்சிமயாமே! வெளிச்சமில்லாத இரவின் கடையாமத்தில் என்று உரை கூறுவர்.

25. தாவுறாத் தனத்தி னல்லும் பசுலுமெந் தம்மைச் சூழ்ந்து
துவிய லசுவி னிக்கா ளோம்புக ; வெமதிப் போற்றைத்
தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதித்தானு
மேவுமித் திரர்வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) துன்பத்தைத் தராத செல்வத்தோடு இரவும் பசுலும் எம்மைச் சூழ்ந்து, அசுவினிகளே, ரட்சிப்பீர்களாக. எம்முடைய இந்தஸ்தோத்திரத்தைப் பூமி, முதல் அறுவரும் காக்கட்டும்—(எ - று.) தாவு துன்பம், உற அடையாத வெண்க.

வருக்கம் 37

ஆசுச் செய்யுள் 1198.

முக்கிய குறிப்பு:—இவ்வத்தியாயத் தொடக்கத்தில் 58 வருக்கமும் என பதை 37 வருக்கமும் என மாற்றிக்கொள்க.

7-வது அத்தியாயம் முற்றும்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 113.

8-வது அத்தியாயம்

இவ்வத்தியாயத்தில் 26 வருக்கமும், 9 சூக்தமும், 135 இருக் குக்களு முள்ளன.

113. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 16 சூக்தம் 8.

20 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: ஆங்கிரஸன் புத்திரன் குத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை: உஷஸ்; 2-வது இருக்கிற் பாதி இரவுமாம்.

1. சோதியிற் சிறந்த சோதி தோய்ந்த தீண்டைதின்; யாவுந் தீதற விளக்குங் காந்தி செறிந் தெலாவிடத்துந் தோன்றிற் நேதமி லெண் றுதிப்பா னேகிய விரவு, வைகல் நீதியி னுதயமாகத் தோற்றுவாய் திறுவிற் றன்றே.

(இ - ள்) சோதிகளிற் சிறந்த (உஷஸாகிய) சோதி இங்கு அழகாக வந்தது. எல்லாவற்றையும் கண்ணுக்குத்தெரிவிக்கும் கிரணங்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைந்து தோன்றின. குற்றமற்ற சூரியன் உதிப்பதற்காக இடங்கொடுத்து மறைந்த இரவு (அப்படி மறையும்போது) உஷஸுக்கு ஒரு பிறப்பிடத்தை யேற்படுத்திச் சென்றது—(எ - று.) என்று, சூரியன். சோதி உஷஸாம். தோற்றவாய், பிறப்பிடம்.

2. வெண்மையுந், தபனனாகும் வெண்ப்புறு சுதனே டோங்கி யண்மினாள்; அவட்குக் கார் அல் அளித்தனள் தனதிடத்தைத்; தண்மையார் அமரத்தன்மை சார்ந்துமுன் இராப் பின்வைகல் ஒண்மைசார் நிறங்கள் மாறி யொழுகுவார் உறவொத்தோரே.

(இ - ள்) வெண்மையாகிய உஷஸும் ஸூர்யனாகிய பிரகாசம் பொருந்திய புத்திரனேடு வந்தாள். அவளுக்குக் கரிய இரவு தன்னிடத்தை யளித்தாள். குளிர்ச்சியும் மாணவின்மையும் சார்ந்து ஸமான பந்துக்களாகிய இரவும் உஷஸும் தமது நிறங்கள் மாறிமாறி முன்னும் பின்னுமாக ஒழுகுவார்கள்—(எ-று.) உஷஸின் பக்கத்தில் சூரியன், தாயின் பக்கத்துப் புத்திரனிருப்பது போலிருப்பதினால், சூரியனை உஷஸின் புத்திரனென்றார். அன்றித்தாயின் முலைப்பாலாகிய ஸாரத்தை யுண்பதுபோல சூரியன் உஷஸின் ஸாரத்தையிழுப்பதனாலும் புத்திரனென்று ரென்பார் ஸாயணர். வெண்மையினி உஷஸ். அல், இரவு. முன் இரவும் பின்வைகலுமாக மாறி மாறி ஒன்றன் நிறத்தை மற்றொன்று பேதித்து ஒழுகும். இவ்விரண்டும்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

மாணயின்மை வாய்ந்து ஒத்த பந்துக்களாம். ஏன்? காலம் நித்தியமானதுபற்றி.

3. உடன்வயி ரெழுமு கு மார்க்க மொன்றதா முடிவில்லாதாம்; திடமுறத் தேவராணை செறிந்துபின் னன்னியான்யத் துடனுறச் செல்வார்; ஒங்கு முருவினர் விவிதரூப மடையினு மிரா வைகல்க ளுளமொத்தார் நிலார் மோதாரே.

(இ - ள்) சகோதரிகளாகிய இரவும் வைகலும் செல்லும் மார்க்கம் (ஆகாசமாகிய) ஒன்றே. அது எல்லையற்றது. திடமாகத்தேவர்களுடைய ஆக்ஞையை யடைந்து பக்கம் பக்கமாகச் சேர்ந்து அவர்கள் செல்வார்கள். நல்ல உருவத்தோடு கூடிய அவ்விரவும் உஷஸும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்ட ரூபத்தையடையினும், மனமொத்தே, ஓரிடத்து நிலாமலும் ஒருவரோடொருவர் முட்டிக்கொள்ளாமலும் செல்வார்கள்—(எ-று.) இரவும் உஷஸுமாகிய ஸஹோதரிகள் மாறி மாறிச் செல்வர். வேறுபட்ட வருவத்தோடியையினும் மனமொத்து, நிழ்காமலும் தடைபடாமலும் செல்வர் என்க. மோதார் தற்பொருட்டில் வந்தது.

4. இன்பமார் தொனி யெழுப்பு மிவனெய் கண்க ணேக்கும்; கொன்பெறு சித்திரத் தோற்றத் துஷை சகத்திருட்டைக் கொன்றொளி காலவிட்டாள்; உலகத்தை வெண்ப்பித், தாக்க மின் நெமக் கொளிர்த்தி யெல்லா வுயிரையு முயிர்ப்பித்தாளே.

(இ - ள்) இன்பம் நிறைந்த (பிராணிகளின்) தொனிகளை யெழுப்பிவிடும் இவ்வுஷலை எமது கண்கள் பார்க்கும். பெருமை பொருந்திய சித்திரம்போன்ற தோற்றத்தையுடைய உஷஸ் ஜகத்தின் இருட்டைப்பேதித்துப் பிரகாசத்தை யுண்டிபண்ணினாள். உலகத்தைப் பிரகாசிப்பித்து, எங்களுக்குச் செல்வம் கண்ணுக்குத் தெரியும்படிசெய்து, எல்லாப்புவனங்களிலுமுள்ள பிராணிகளை மறுபடியும் உயிர்பெற்றனவென்னும்படி செய்தாள்—(எ-று.) விடியற்காலத்தில் பசு பட்சிகள் சத்தஞ்செய்வதால் தொனியெழுப்புவிலென்றார். தூங்கி யெழுதல் மறுபிறவிபோலிருப்பதால் உயிர்ப்பித்தாளென்றார். 'உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு.' என்பது சுருத்தத்தக்கு.

5. மகோனி மெய் முடக்கித் தூங்கு மனிதரைப் போகமாரத் தகோதய மகத்தை யாற்றத் தனத்தினைப் பெற நடத்தும் சகோதயத் தூர திட்டி சுலவிட வறப் போக்கி னிகோதயர்த் தூண்டி யெல்லா வுயிரையு முயிர்ப்பித்தாளே.

(இ - ள்) மகோனி (தனவதி)யாகிய உஷஸ், சரீரத்தைமுடக்கிக் கொண்டு தூங்கும் மனிதரையெழுப்பி, போகம் அதுபவிக்கச் சிலரையும், யக்ஞம்செய்யச் சிலரையும், செல்வத்தைப்பெறச் சிலரையுமாகத் தூண்டிவிடுவான். பார்க்கமுடியாமலிருந்த மனிதரை வெகு தூரம் பார்க்கும் வண்ணம் செய்து எல்லாப்பிராணிகளையும் மறுபடியும் உயிர்பெற்றார்களென்னும்படி செய்தான்.—(எ - று.) மகோனி, தனமுடையவன்; உஷஸின் மற்றொரு பெயர். இருட்டினு லற்ப நோக்குற்றவரென்க. இகோதயர் இகத்துப் பிறந்துள்ள மனிதரென்க.

வருக்கம் 1.

6. பொன்னியை போருக்கன்றி யன்னத்தைக் கருதி மேன்மை துன்னிய இட்டிக்காகத் துதை பொரு ளீட்டுமாறு மன்னிய நானு ரூப மல்தொழில் கருதிச் செல்வா நின்னிய லுஷையு மெல்லா வுயிரையும் முயிர்ப்பித்தாளே.

(இ - ள்) பொன்னைத்தரும் போருக்காவும், அன்னத்தைப் பெறுதற்குச் செய்யும் மேன்மை பொருந்திய அக்கினிஷ்டோமாத்ரி இஷ்டிகளுக்காகவும், செல்வம் சம்பாதிப்பதற்காகவும், பின்னும் பல விதத்தொழிலை நாடிச்செல்வதற்காகவும், உஷஸானவள் எல்லாப் பிராணிகளையும் எழுப்பினாள்.—(எ - று.) இச்சூக்தத்தில் 4, 5, 6 இருக்குக்கள் மாத்திரம் கடையடியொன்றாக வருவதால் இவை பின்னர் இடைப்புக்குத்திய இருக்குக்கள்போலு மென்பார் மேனாட்டாசிரியர். இவ் விடைப்புக்குத்திய காலம் செநாகருக்குப் பின்னும் காத்தி யூயநருக்கு முன்புமாயிருந்திருத்தல் கூடும். ஏனெனின் வருக்கம் ஏற்பட்ட பிறகு இடைப்புக்குத்துத்தல் சாலாது. அவ் வருக்காடக்கிர மணி யளவுபடுத்தப் பட்டிருத்தலால். மேலும் இப்பாட்டின் தொழின் முறைகளைக் கவனிக்கின் சாதித்தொழிற் பிரிவினைகள் வெளிப்படத் தோன்றுகின்றன. பொருநர், இஷ்டிகர், வணிகர், பணி செய்வோர் எனத்தொனித்தல் காண்க. ஆதியிற் பொருநரே சிறந்து நின்றாரெனவறிக.

7. வான்மகள், யுவதி, காந்தி வளர்ந்திடு மாடை பூண்டு தோன்றின ளிருளைச் சீத்துத்; துதையறு புவனமெல்லா மேன்ற செல்வங்கட் கெல்லாம் நாயகி, யுஷை, யின் றீண்டை யான்றசீர்த் தனத்தோ டுற்றே யல்லிரித் தொழுகுவாயே.

(இ - ள்) விண்ணின் புத்திரியும், தருணியுமாகிய உஷஸ் பிரகாசம் பொருந்திய வஸ்திரத்தைத் தரித்து இருட்டை நீக்கியுதயமானாள். எல்லாப் புவனங்களிலுமுள்ள செல்வங்களுக்கெல்லாம் நாயகியே! உஷையே! இப்பொழுது இவ்விடத்துச் சிறப்புப் பொருந்திய செல்

வத்தோடு இருட்டை விலக்கி யெழுவாயாக—(எ - று.) இடமாற்றை நோக்குக.

8. கணக்கில்லாப் பலவைகல்கள் காண நிற்பவின் முதன்மை யிணக்கியவுஷை முன்சென்ற வைகலி நெறியே யேய்ந்தாள் ; உணக்கமா ருறுப்பிற் தூங்கு மொவ்வொரு சீவ தேகத் திணக்குறு முணர்ச்சி யெல்லா மெழுப்பிக் காரிருள் சீத்தாளே.

(இ - ள்) எண்ணிறந்த விடியற் காலங்கள் இனி வருபவற்றிற் கெல்லாம் முதல்வைகலாகிய இவ்வுஷஸ், இதற்கு முன் வந்துபோன விடியற் காலங்களின் நெறியிலேயே பொருந்தித் தோன்றினாள். (தூக்கத்துக்கு முன் உயிர்த் தன்மையோடு பிராணிகளை யியக்கிய உஷை) இறந்தது போல உணர்வற்றுத் தூக்கத்தி லாழ்ந்து கிடக்கு முறுப்புக்களோடு கூடிய ஒவ்வொரு பிராணியின் உடலினையும் உணர்ச்சி பெறச் செய்து இருட்டினை யோட்டினாள்—(எ - று.) மேனாட்டாசிரியர் உயிரோடிருக்கும் பிராணிகளை யெழுப்புவான். இறந்துபோனவற்றை யெழுப்பமாட்டா னென்பார்.

9. எரியினைச் சமித்தி னூட்டி யிலங்கு சூரியன் நன் கண்ணாற் றெரியலாப் பொரு டெரித்துத் திகழ்மக மாற்று மாந்தர்ச் சூரிமையி னவரை யூக்கி யுயர்சிறப்பான்ற கன்ம மருவ விட்டனை தேவர்க்கா மதிக்கரு முஷை நீதானே.

(இ - ள்) உஷஸே! நீ, சமித்திற் றீழ்முட்டி, மறைந்து கிடந்த பொருள்களை ஸூர்யனுடைய வெளிச்சத்தினால் தெரியக் காட்டி, யாகஞ்செய்வோரைத் தொழிலின் முயக்கிச் சிறந்த (மூஷித) கர்மங்க ளையும் தேவர்களுக்காசப் புரிவித்தனை—(எ - று.) மூஷித கர்மமென்றார் ஸாயணர், அவியர்க்கும், பாக்யக்கும், ஸோமயக்ஞங்களை.

10. வைகல்க ளருகே தோன்றி வளர்ந்த வெத்தனை நாளாக ? ஐதி நெவ்வளவு காலமினி யவை யெழும்? இவ்வைகல் மொய்குறப் பிறமகோனி முன்புற விழைந்து மற்றை வைகலோ டொளிர்ந்து சித்த வேகையிற் செல்வாளன்றே.

(இ - ள்) ஆதிகாலம் தொட்டு எத்தனை நாட்களாக இவ்வுஷஸூக்கள் சமீபத்திற் றோன்றி வந்துகொண்டிருக்கின்றன? இனி யெத்தனை காலம் இவ்வுஷஸூக்கள் உதிக்கும்? இன்றுதோன்றிய இவ்வுஷஸ் பிற மகோனிகளாகிய உஷஸூக்களோடு சேரளும்பி இதர விடியற்காலங்கள் கழிந்து போனவையோடு போய்ச் சேர்வாள்—(எ-று.) உஷஸ், வைகல்.

வருக்கம் 2

11. வைகறைத் தோற்றம் தன்னை மகிழ்வொடு முன்பு கண்டார்
பைதலிற் சென்றார் ; இன்று பரிவொடு வாழும் யாங்கள்
செய்கையிற் சிறந்த வன்ன செறியொளி நோக்காநிற்போம் :
மைகுலவா வச்சோதி நோக்குவோர் சார்வார் வல்லே.

(இ - ள்) உஷஸின் உதயத்தை முன்பு கண்டவர் அநேகர்
துன்பத்திற் கழிந்திறந்தனர். இந்நாள் வாழும் யாங்கள் அச்சிறப்புப்
பொருந்திய ஒளியைப் பார்க்கா நிற்போம். குற்றமற்ற அச்சோதி
யைப் பார்க்கப் பின்னும் பலர் சீக்கிரத்தில் உதிப்பார்கள்—(எ - று.)
உஷஸின்தோற்றம் பூத பவிஷ்ய வர்த்தமான சாலங்களினு முண்
டென்றபடி. மேற் பத்தாஞ் செய்யுளிலுள்ள ஐதின், இச்செய்யுளி
லுள்ள பைதலில் இவ்விரண்டும் வல்லினவெதுகையாம்.

12. பகையினை யோட்டி, யாகம் பரிந்துகாத் ததற்காத்தோன்றி,
நகையுலப் பளித்து, நன்மைசா ரொலியெழுப்பித், தேவர்
தகையுற வுண்பான் யாகந் தந்து, மங்கலப்பண் பேய்ந்து
மிகுமிசை யுஷையே யின்மீண் டொளிபெற விளங்குவாயே.

(இ - ள்) பகைவர்களாகிய ராகுலாதி நிசாசர்களைத்தரத்தி,
யக்ருத்தை விரும்பிக்காத்து, அவ்யக்ருத்துக்காகவே உற்பளித்து,
ஸந்தோஷத்தைத்தரும் சுகத்தைத்தந்து, (பசுபட்சி முதலியவற்றின்)
இனிய சத்தங்களை யெழுப்பி, தேவர்கள் அவி விரும்பும் யாகங்களைச்
செய்வித்து, (எப்பொழுதும்) மங்கலத்தன்மையோடியைந்து கீர்த்தி
மிகும் உஷாதேவியே, இப்பொழுது இவ்விடத்தில் ஒளிபெறப் பிர
காசிப்பாயாக—(எ - று) 'உஷஸ் உதிக்கத் தூர்த்தேவதைகள் விலகு
கின்றன. புராதனமாய்வரும் ஸநாதன ஏற்பாட்டின்படி உஷை
யுதித்து இயற்கை யொழுங்குகளைக் கவனித்துப் பாதுகாக்கிறார்.
உஷஸ் உதயமாவது தேவகாரியங்களைச் செய்ய மனிதர்களுக்கு ஓர்
அடையாளமாம்' என்பது கருத்து.

13. நித்தலு முன்னர்த்தேவியுஷை நிறைந்தொளிர்ந்தாள் பின்பு
சுத்த நம் பிரகாசத்தை மகோனியு மின்று தோய்ந்தாள் ;
மற்றுப் பின்றேன்று நாட்க டன்னினு மலர்வ ளற்றே ;
யுற்றிடாள் மூப்புச் சாக்கா டொழுஞுவாள் சுயதே சோடே.

(இ - ள்) எப்பொழுதும் முன்காலத்தில் உஷஸாகிய தேவி
ஒளிநிறைந்து எழுந்தாள். அதற்குப் பிறகு இப்பொழுதும் (மகோனி)
தனவதியாகிய யுஷை பரிசுத்தமான நல்ல பிரகாசத்தைத் தந்தாள்.
இனித்தோன்றும் நாட்களினும் அப்படியே விளங்குவாள். ஜராமரண

துக்க மில்லாமல் தன் ஸ்வயதேஜஸோடு எப்பொழுதும் நடப்
பாள்—(எ - று.)

14. வாணுறு திக்கி நெல்லை வயங்கின ளொளியிற் ; தேவி,
தானுறுங் கறுத்த மேனி களைந்தன னுஷைதன்மேசால் ;
ஊனுறு முயி ருணர்ச்சி யுற் றெழுநிடச் சிவந்த
மானுறு தேரி னேறி மருவினா ளீண்டு மாதோ.

(இ - ள்) (உஷை) ஆகாசத்திற் பரவியுள்ள திக்கின் எல்லைகளி
லெல்லாம் ஒளியோடும் விளங்கினாள். ஒளி பொருந்திய அவ்வுஷை
யாகிய தேவி (இரவினாலேற்பட்ட) கறுப்பு ரூபத்தைத் தன் தேஜஸால்
மாற்றினாள். உடலிலுற்ற உயிர்கள் (தூக்கந்தெளிந்து) உணர்ச்சியைப்
பெறுமாறு செந்திரமான குதிரைகளைக் கட்டிய தேரிலேறி வந்
தாள்—(எ - று.) மான், குதிரை.

15. உயிரினை யோம்புஞ் செல்வ மொன்றல வெடுத்து மாந்தர்
செயிரறு முணர்வை யூட்டிச் சிறந்த பேரொளி விரித்தாள் ;
பயிறரு முஷையு முன்பு பபின்ற வைகறைகட் செல்லா
மியறரு முவமை யாகி யினியெழு மவைக்கு மூத்தாள்.

(இ - ள்) ஜீவன்களை வளர்க்கும் பலவகையான செல்வங்களையும்
தாங்கிக்கொண்டு மனிதரது குற்றமற்ற வுணர்ச்சிகளை யலர்களுக்
களித்துப் பெரிய காந்தியை வீசினாள். உஷை முன்னாட்களில் விளங்
கிய வைகல்களுக்கு முந்தினவளாய் வளர்ந்தாள்—(எ - று.)

வருக்கம் 3.

16. எழுக! நஞ்சிவசக்தி யேய்ந்தது ; தம மொழிந்த(து),
உழிகரு சோதி யுற்ற(து) ; ஓங்கிய வென்றாழ் செல்வாள்
வழியினை யமைத்தாள் ; மாந்த ராயுளைப் பெருக்கு மன்னர்
தழைதரு மவ்விடத்தே சார்ந்தனஞ் சிறக்க யாமே.

(இ - ள்) ஜநங்களை ! எழுவிர்களாக. நம்முடைய ஜீவசக்தி சரீ
ரத்தில் (மீண்டும்) பொருந்திற்று. இருட்டொழிந்தது. சூழ்ந்து செல்
லும் ஜோதி வந்தது. ஸூரிய விதியை (உஷை) யமைத்தனர். மக்க
ளது ஆயுளை விருத்தி செய்யும் அன்ன தானஞ் சிறக்கு மவ்விடத்தில்
யாங்கள் பெருமைபெற வடைந்தோம்—(எ - று.) மாந்தர்கள் எழுசு
வென்றும், உஷை யமைத்தன ளென்றும் கூட்டுக.

17. தேரத்திர முரைப்போன் வைகற் சோதிபாற்போற்றைத் தந்து
மாத்திரை யாகப் பாடி வழங்குவான் ; மகோனி யின் மீண்

மண்டலம் 1. சூத்தம் 113.

டேத்துவோன் பக்க லுன்ற னொளியினை யோச்ச எம்பாற்
பாத்தளி தனமுஞ் சந்தானங்களும் படைத் திலங்க.

(இ - ள்) ஸ்தோதாவானவன் உஷஸின் மேல் ஸ்தோத்திரங்களை
வேத மாத்திரைகளின் கணக்காக வமைத்துப் பாடி அவற்றை உச்ச
ரிப்பான். மகோனியே! (உஷஸே!) இப்போது இவ்விடத்து உன்
னைப் புகழுவோன் பக்கத்தில் உனது ஒளியை வீசவாயாக. எங்களுக்குப்
புகழ்ப்புகர்ந்து கொடுக்கும் செல்வத்தையும் ஸந்தானங்களையும் படைத்
துப் பிரகாசிப்பாயாக—(எ - று.) தந்து, நூல், ஈண்டு வேத நூலைக்
குறித்தது.

18. வீரர் யாவரையு மாக்க டம்மையு மசுவத்தோடும்
வருற வலியைத் தாங்கு மர்த்தியற் கியைக்கும் வைகல்,
சோருருத் துதிகள் பாடிச் சோமத்தைப் பிழிந்து வாயு
தாருறு கதியிற் சாற்றி முடிப்பவ னிவற்றைச் சார்க.

(இ - ள்) தாசஷனாகிய மர்த்தியனுக்கு எல்லா வீரர்களையும்
பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தரும் வைகல்களாகிய இவற்றை,
ஸ்துதிகளைப்பாடி முடிக்கும்போது வாயுவேகமாக முடிக்கும் ஸோமா
பிஷோதாவாகிய யஜமானன் எய்தட்டும். —(எ - று.) தாசஷன்
அன்பளிப்பவன். ஸோமாபிஷோதா, ஸோமம்பிழிவேன். வைகல்
களாகிய இவற்றை, முடிப்பவன் சமீகவேன வினைமுடிபு செய்க.

19. தேவர்தற் தாயே, சீர்த்த வதிதியின் முகமே, யாக
மேவு நற்கொடியே, மேன்மை யோங்குற விளங்க வீண்டே;
தாவுசீ ரெம்மறைக்க னொளியினைத் தயக்கித் தோன்றாய்;
ஒவற வுயர்ந்தோ யெம்மை யுயர்த்துக மனிதர்க் கண்ணே.

(இ - ள்) தேவர்களுக்கு மாதாவே! அதிதியின் (பூமியின்) சிறப்
புப் பொருந்திய முகமே! யாகத்துவசமே அல்லது யாகநினைப் பூட்டு
பவளே! இங்கு மேன்மை பெற விளங்குவாயாக. சீர்பொருந்திய
எமது மந்திரங்களின் பொருட்டுப் பிரகாசிப்பாயாக. எல்லாநிலும்
உத்திருஷ்டமானவளே! மனிதர் கூட்டத்தில் எம்மை யுயர்த்துவா
யாக—(எ - று.) வீளிகளெல்லாம் உஷஸைக் குறித்து நின்றன.

20. ஒவறு மவியு மேத்து முடன்கொடு பூசிப் பாணக்
கீவதற் குஷை தரும் பொன் சிறந்து மங்கலமாம்; இஃதைத்
தாவரு புனியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு
மேவு மித்திரர் வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) குறைவற்ற அளிப்பொருளோடு ஸ்தோத்திரபூ
கூறிப் பூஜிப்பவனுக்குத் தருவதற்காக உஷஸ் தாங்கிக் கொண்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

வரும் தனமானது மங்கலச் சிறப்பைப் பெறும். இப்போற்றைப்
பூமி முதலிய அறுவரும் காக்கட்டும்—(எ - று.)

வநக்கம் 4.

114. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 16 சூத்தம் 9.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி: ருடி குதஸன். வடமொழிச் சந்தம்: ஜகதி, 10, 11
த்ருஷ்டுப். தேவதை: உருத்திரன்.

வேறு

1. வலியோங்குஞ் சடையாளன், நனவீரர்
நாயகனா மருபு ருத்ரற்
கொலியோங்கு மிப்புகழ்ப்பாக் களையீவோ
மிருபாதத் தொழுகு மாந்தர்
நிலையோங்க, நாற்பதத்துப் பிராணிகளுஞ்
சுகமோங்கி நிலைக்க, வெம்முர்த்
தலையோங்கு மவரெல்லார் திடமோங்கி
நோய்நீங்கித் தழைக்கு மாறே.

(இ - ள்) இரண்டு பாதத்தி னொழுகும் மனிதர்கள் விருத்தி
யடையுமாறும், நாற்காற் பிராணிகளாகிய பசு குதிரை முதலியவை
கள் சுகத்தி லுறுமாறும், எம்முர்க்கண்ணுள்ளவர்கள் திடம் பெற்று
நோய் நீங்கிச் சிறக்குமாறும், வலிமை பெருத்த ஜடாதாரியும், தன
வீரர்களாகிய மருத்துக்களுக்குத் தந்தையுமான உருத்திரனை, ஒளி
மிகுந்த இந்த ஸ்தோத்திரப் பாக்களாற் புகழுவோம்—(எ - று.)
ருத்ரன், உருத்திரன். (1) முடிவு காலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழ
வைப்பவன். (2) ஸம்ஸாரமாகிய துக்கத்தை விநாசப்படுத்துபவன்.
(3) சப்த ரூபத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன். (4) அந்தகாரத்தை
யழிப்பவன். (5) தேவாசுர யுத்தத்தில் அக்கினி ரூபமாய் இருந்து
தேவர்களுக்காகத் தனத்தைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தபோது அழு
தவன். என்று ஐந்து பொருள் கூறுவார் ஸாயணர். கபர்த்தி, சடா
தான். வீரர் மருத்துக்க ளென்பார் ஸாயணர்.

2. உருத்திரனே! யெம்மிடத்துச் சுகத்தமர்க்;
வெமக்குவகையுடனே யீக;
உருத்தெழுமத் தனவீரர் நாயகனே,
பிரணயத்தோ டினைச்சே விப்போம்;

மண்டலம் 1. சூக்தம் 114.

பெருத்தவெம தாகிபிதா மதுயாகத்
தெச்சமனம் பிறங்கெச் சாந்தி
யுரித்துறவே பெற்றனனவ் விரண்டுமுன
தருணைக்கா லுறுக யாமே.

(இ - ள்) ருத்திரனே! எம்மிடத்துச் சுகமாகத் தங்குவாயாக. எங்களுக்கு உவகையை அல்லது சுகத்தைத் தருவாயாக. தனவீரர்களாகிய மருத்துக்களின் றந்தையே! வணக்கத்தோடு உன்னை வணங்குவோம். எங்களுடைய ஆதிபிதாவாகிய மது பெற்ற ரோக சமனம் பயசாந்தி யாகிய விரண்டையும் யாங்கள் உனதருளால் அடையட்டும்—(எ - று.) ரோகசமனமும் பயச்சாந்தியும் என்பார், சமநஞ்ச ரோகானும் யாவநஞ்ச பயாநாம், என்பது கிருக்கொழி.

3. வள்ளன்மை யோங்குமுருத் திரனே, நல்
வீரர்களா மருதர் நாத,
எள்ளருமு னருண்மன த்தைத் தேவயா
ஜநமதனா வியைக யாமும்;
கொள்ளரிய சுகமதையெங் குடிமதித்தீந்
தருளுகவால்; குலவும் வெற்றி
யுள்ளியவெவ் வீரர்பெறும் யாங்களுமுன்
மாட்டவியை யுவந்தீ வோமே.

(இ - ள்) வண்மையிற் சிறந்த ருத்திரனே! தனவீரராகிய மருதர்களுக்கு நாதனே! யாங்கள் தேவயஜநகாரியங்களால் உனது அதுக்கிரஹாத்மக புத்தியை யடையட்டும். எங்கள் குடியை மதித்துச் சுகத்தை யளிப்பாயாக. இம்சை யடையாத (அதாவது வெற்றி பொருந்திய) வீரராகிய புத்திரரோடு கூடிய யாங்கள் உனக்குச் சரு புரோடாசமாகிய அவிப்பொருள்களைத் தந்தோம்—(எ - று.)

4. எக்கியத்தை முற்றுவிப்போன் குடிலகதி
யுள்ளகவி யென்று மெம்மை
முக்கியமாய்க் காக்கவென வருத்திரனை
யாசிப்போம்; முற்றும், தேவ
ருக்கிரமார் குரோதத்தைத் தூரமதி
லோட்டுகெவம் முழைநின்(று); அன்னுண்
றக்கவருண் மனத்தினையா மடைபாக்குத்
துதியென்றுஞ் சாற்று வோமே.

(இ - ள்) யக்குத்தை கிறைவேற்றுவிப்பவனும் வக்கிரமான கதியோடு கூடியவனும் கவியுமாகிய உருத்திரன் எம்மைக் காக்கட்டும்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

மென்று இரப்போம். தேவர்களுடைய கோபமானது எம்மை யடையாதபடி அதனை யவன் முற்றும் தூரத்தி லோட்டட்டும். அவனுடைய அதுக்கிரக புத்தியை யடையுமாறு அவனைத் துதிப்போம்—(எ - று.)

5. வானொளிரும் வராகத்தைச் செந்நிறத்துக்
கபர்த்தியினை வளருஞ் சோதி
தானொளிரு முருவமதை வணக்கத்தோ
டழைப்போமால்; தழைக்கு ளேயை
பூனமுறத் தீர்க்கும்பல் லோடதியைக்
கரத்தேந்து முவனெங் கட்டு
மானமுறு சுகத்தினைநற் கவசமதை
யில்லமொடு வழங்க மாதோ.

(இ - ள்) ஆகாயத்திற் றேன்றும் வராஹம்போற் றிடவங்க முள்ளவனும், சிவந்த நிறத்தோடு கூடிய சடையாளனும், சோதி யோடு கூடிய வருவத்தையுடையவனுமாகிய உருத்திரனை வணக்கத்தோடு கூவி யழைப்போம். நோய் நீக்கும் ஓஷதிகளையுடைய வவன் எங்களுக்குப் பெருமை வாய்ந்த சுகத்தையும், ஆயுதங்களினின்று காக்கும் கவசத்தையும், வீட்டையு மளிக்கட்டும்—(எ - று.) வராஹம் என்பதற்கு 'வராஹாரம் உத்திருஷ்ட போஜநம் யத்வா வராஹவத் த்ருடாங்கம்' என்பார் ஸாயணர். சிறந்த ஆகாரம் அல்லது பன்றி போலத் திடமான வுறுப்போடு கூடியவன் என்பது பொருள்.

வநக்கம் 5.

6. மருத்துவரின் றந்தையா முருத்திரனைக்
குறித்துநனி மதுரஞ் சார்ந்து
பெருத்தவற்றி னினியமறை யுரைத்தனமால்;
மரிப்பில்லாப் பெரும்பண் பார்ந்தோய்,
அருத்தியொடு மர்த்தியர்த முண்டியினை
யெமக்களிக்க; அடைந்த வெற்கும்,
உருத்திகழென் புத்திரபெளத் திரர்களுக்குஞ்
சுகமதனை யுவந்தீ வாயே.

(இ - ள்) மருத்துக்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மருக்கும் தந்தையாகிய ருத்திரனைக் குறித்து நல்ல ரஸமிசுந்து சிறந்த மந்திரத்தைக் கூறினோம். மரணதர்ம மற்றவனே! எங்கட்கு மர்த்திய போஜனத்தை யளிப்பாயாக. எனக்கும், எனது புத்திர பெளத்திரர்களுக்கும் சுகத்தைத் தருவாயாக—(எ - று.) மருத்துக்கள் நாற்பத்

தொன்பதின்மரின் வரலாற்றைப்பற்றிப் பின்வரும் இதிறாஸத்தை ஸாயணர் எழுதியிருக்கிறார்:—முன் ஒரு காலத்தில் இந்திரன் அசுரர்களை ஜயித்தான். அப்பொழுது அசுரமாதாவாகிய திதி இந்திரனைக் கொல்லும் வலிமை வாய்ந்த புத்திரனைப்பெற வெண்ணித் தபஸினால் புருஷனை யொத்த கருவைத் தரித்தாள். இவ்விருத்தார்த்தத்தை யிந்திரன் அறிந்து வச்சிராயுதத்தைக் கையிற்றாங்கி ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தோடு அவளுடைய வயிற்றுக்குள் துழைந்து அந்தக் கருவை ஏழாக வெட்டினான். பின்பு ஒவ்வொரு துண்டையும் எவ்வேழாகக் கண்டித்தான். அந்த 49 துண்டுகளும் கருப்பத்தினின்று நழுவிக்கீழ்விழுந்து அழுதன. அந்த ஸமயத்தில் லீலார்த்தமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த பார்வதி பரமேஸ்வர்கள் இவர்களைக் கண்டார்கள். மஹேசனைப் பார்த்துப் பார்வதி, 'இந்த மாம்ஸத் துண்டங்கள் தனித்தனிப் பிள்ளைகளாகட்டும். இப்படி நீ செய்தால் எனக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்' என்று சொன்னாள். அம் மஹேசுவரனும் அவர்களை ஸமான ரூபம், ஸமான வயது ஸமான அலங்காரத்தோடுகூடிய புத்திரர்களாகச் செய்து கௌரியினிடத்து 'இவர்கள் உன் புத்திரர்களாக விருக்கட்டு' மென்று கொடுத்தான். அவர்களே நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களாம்.

7. முத்தோனை, யுருத்திரனே வதைக்கற்க ;
இளையோனை முடிவாக் கற்க ;
ஏத்தாரு நடுவயதுக் காலையினைக்
கொல்லல் ; கரு வேய்ந்த மாதை
மாய்த்தொழிக்கல் ; தந்தையினைச் செஞ்சுக்கற்க ;
தாயினையும் வாட்டி வீட்டல் ;
சாய்த்து வதை புரியற்க நட்பாரு
மெமதுடலைச் சற்றுந் தானே.

(இ - ள்) ருத்திரனே ! வயது முதிர்ந்தவனையும், வயதிற சிறியவனையும், மத்திம வயதுள்ளவனையும், கருப்ப ஸ்திரீயையும், தந்தையையும், தாயையும், எமக்குப் பிரியமான எமதுடலையுங் கொல்லாதொழிக—(எ - று.) உக்ஷந்தம், உஷ்திம் என்பவற்றுக்கு முறையே வளரும் சிறுவனையும் வளர்ந்த பெரியவனையும் என்று பொருள் கூறுவர் மேனாட்டாகிரியர். ஆனால் ஸாணயர் உரையையே இந் நூலாகிரியர் பின்பற்றியுள்ளார்.

8. புத்திரரை, யவர்தமது தநயர்தமை,
மாந்தரெமைப் பொருந்து வோரை,
நத்துமெம தாக்களினை, யசுவமதை,
நீ சற்று நலிக்கா தேய்க் ;

தத்துபுகழ் வீரர்களை யுனக்கெழுந்த
கோபமதிற் சதித்தி டற்க ;
கொத்தமரு மவியோடு முருத்திரனே,
யுனையென்றுங் கூவு வோமே.

(இ - ள்) ருத்திரனே ! எமது புத்திரர்களையும், பவுத்திரர்களையும், எம்மைச் சார்ந்த மனிதர்களையும், எமது பசுக்களையும், குதிரைகளையும் இம்சிக்காதே. செளரியம் பொருந்திய வீரர்களை உன்னுடைய கோபத்திற் கொன்றுவிடாதே. அவிக்களோடு உன்னை யெப்பொழுதுங் கூப்பிடுவோம்—(எ - று.)

9. மாருதர் தந் தந்தை யுன்பாற் பசுமேய்ப்பான்
மான மறை வகுத்த ளித்தேன் ;
ஏருலவுஞ் சுகத்தினை நீ யெமக்கமைக்க ;
நன்மதிசா ரெண்ணம் வாய்ந்து
சீருலவு முத்தமமா முன்னரிய
நன்கொடைகள் சிறக்கும் ; உன்றன்
கூருதவி தருகுவென வெக்காலு
முன்றுனைக்கே கூப்பு வோமே.

(இ - ள்) மருத்துக்களின் தந்தையாகிய ருத்திரனே ! பசுமேய்ப்பவன் காலையில் எஜமானனிடத்திலிருந்து பெற்ற மாடுகளைச் சாயந்திரம் ஜாக்ஓரையாக வவனிடத்து மீட்டும் ஒப்புவிப்பது போல, யான் உன்னிடத்திலிருந்து (அல்லது உனது அருளினால்) பெற்ற மந்திரங்களை மீண்டும் உனக்கே ஸமர்ப்பித்தேன். நல்ல ஸுகத்தை யெங்களுக்கமைப்பாயாக. நல்ல புத்தியோடு சிறந்த உத்தமமான உனது சுகக்கொடைகள் சிறந்து நிற்கும். உனது துணைக்காகவே நாங்கள் உன்னை வணங்குவோம்—(எ - று.)

வேறு

10. பகைவரை நலிக்கும் வீர, பசுவினை மாந்தர் தம்மை
மிகைபடக் கொலும் படைகள் மேவுக தூரம் ; எங்கட்
ககவுக வுன்ற னன்பு மாசியுஞ் சுகமும் ; தேவ,
தகவுறு மீரிடத்துத் தஞ்சமுந் தர வெமக்கே.

(இ - ள்) சத்துருக்களை வாட்டும் வீரனாகிய ருத்திரனே ! எங்கள் பசுக்களையும், மாந்தரையுங் கொல்லும் ஆயுதங்கள் எங்களை விட்டு வெகுதூரம் செல்லட்டும். உனது அன்பும், ஆசீர்வாதமும், சுகமும் எங்களை யடையட்டும். தேவனே ! (வான் பூமி யென்னும்) இரண்டிடங்களிலுமுள்ள உனது புகவிடத்தை எங்கட் களிப்பாயாக—(எ - று.)

மண்டலம் 1. சூக்தம் 115.

11. சேவகன், மருதர் சூழ்ந்த வுருத்திரன் ஹிணையைச் சேரக் கூவினி யுரைத்தோங் கேட்க ; கூர்ந்திடு மெமதிப்போற்றைத் தாவரு புவியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவு மித்திரர் வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) மருத்துக்களாகிய தனது புத்திரர்களோடு கூடிய வுருத்திரனது துணையை யாங்கள் விரும்பி யழைத்ததை யவன் கேட்கட்டும். இந்தத் துதியைப் பூமி முதலிய அறுவருங் காக்கட்டும்—(எ - று.)

வருக்கம் 6.

115. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 16. சூக்தம் 10.

6 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : ஐ. சூத்ஸன். வடமொழிச் சந்தம் : த்ருஷ்டிப். தேவதை : ஸூர்யன்.

வேறு

1. அக்கினி வருணன் மித்ர னவர்களின் கண்ணாந், தேவர்த் தொக்க சித்திர வொளியி னுருவமாஞ், சூரன் றேரன் றி யிக்குவலயம் வா னந்தரிட்சமு நிறைந்தா, னோட்ட மிக்க நல்லுயிர்க்குந் தாவரங்கட்கு மாத்துமாவே.

(இ - ள்) அக்கினி, வருணன், மித்திரன் என்னு மூவர்களின் கண்ணாவானும், தேவர்களது ஆச்சரியமான தேஜஸெல்லாங் கூடிய வுருவமாவானும், ஸ்தாவர ஜங்கம உயிர்களுக்கு ஆத்மா போன்ற வனுமான சூரியன் உதித்துப் பூமி, வானம், அந்தரிட்சம் என்னும் இம்மூன்றிடங்களிலும் நிறைந்தான்—(எ - று.) ஓட்டமிக்க நல்லுயிரென்றது ஜங்கம வுயிர்களை.

2. ஏந்திய வவியோர் பன்னி யிணைந்து மங்கல கன்மத்தை வாய்ந்த நம்பலனுக்காக வயக்கு மவ்விடத்துச் செல்லுங் கார்திசா ருஷையார் தேவிகளைக் கதிரவன், வனப்பிற் கார்தைபிற் காரைசெல்லுங் கணக்கினிற், றொடர்ந்துசெல்வான்.

(இ - ள்) கையில் அவிப்பொருளைத் தாங்கிய யஜமானர்கள் தங்கள் பத்தினிகளோடு நல்லபலன் கிடைக்கும் வண்ணம் அக்கினி ஹோத்திராதி மங்கலகர்மங்களைச் செய்யுமிடங்களை நோக்கிச் செல்லும் ஒளிபொருந்திய உஷஸாகிய தேவியினிடத்து, அழகிய ஸ்திரீ யின் பின்செல்லும் காரையைப்போலச் சூரியன் தொடர்ந்து செல்லு வான்—(எ - று.) யுகானி வெகுகாலமாக என்றும், பத்தினியோடு

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

சேர்ந்து இருவராயென்றும், இரண்டுபொருள் கொள்வதுண்டு. அல்லது கலப்பை முதலிய உபகரணங்களோடு என்று பொருள் படுத்திக் கிருஷியாகிய மங்கலகர்மத்தைப் பலன்பெறச் செய்யும் என்று கொள்வதும் மற்றொரு வகையாம்.

3. சித்திர நீல வன்னஞ் சிறந்தன, வெற்றி யார்ப்பின் மத்த மோங்குவன, எந்தம் வணக்கமார் துதிசுமக்க வெரத்தன, என்றாழ் மாக்கள் மங்கல முற்று வான்மோட் டித்தரை யேறி வானம் புவிபினை யுடனே சுற்றும்.

(இ - ள்) அழகிய நீலநிறத்திற் சிறந்தவைகளும், ஜயகோஷத் தோடு மதங்கொண்டவையும், எங்களுடைய வணக்கத்தோடு கூடிய ஸதுதிகளைச் சுமப்பவையுமான சூரியனுடைய உபய குதிரைகளும் மங்கலப்பண்பையடைந்து விண்ணின் உச்சியிலேறி வானம் பூமிகளைச் சுற்றும்—(எ - று.) 'ஏதக்வா, இத்யேத துபய மச்வ நாம' என்றும் ஏதம் ஏதவ்யம் சுந்தவ்யம் மார்க்கம் சுந்தாரோச்வா : ஏதம் சபல வர்ணம் நீலவர்ணம்வா ப்ராப்துவந்தோ அச்வா : ' என்றும் ஸாயணர் உரை கூறுவர் ; அதாவது ஸூர்யனது இரண்டு குதிரைகளென்றும், மார்க்கத்திற் செல்லும் குதிரைகள் அல்லது நீலவர்ணக் குதிரைகளென்றும் பொருள்.

4. சூரியன் கடவுட்பண்பும் மகிமையுஞ் சொல்லற் கீதாம் ; பாரியல் கரும் நாப்பட் பரந்த தன்கதிர்ச் சுருட்டும் : பேரியன் மாவைத் தேரி னின்றவிழ்த் திட்ட பின்னர் ஏரிய வியாவின்மீதும் போர்வையை யியைப்பா எல்லே.

(இ - ள்) ஸூர்யனது தெய்வத் தன்மையும் மகிமையும் சொல்லுதற் கித்தன்மையனவாம். உலகத்திற் கருமங்கள், நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே மத்தியில் தனது கதிர்களை அச்சூரியன் சுருட்டிக்கொள்ளுவான். அவன் தனது குதிரைகளினைத் தேரினின்றி மவிழ்த்து விட்டவுடனே, இரவு எல்லாவற்றின் மீதும் தனது இருட்டாகிய போர்வையைப் போட்டுக்கொள்ளும்—(எ - று.) யா, எல்லாம். ஈதாம் எண் வழுவமைதி.

5. வானத்தின் மடியிற் சூரன் மித்திரா வருணர் பார்க்குந் தானத்திற் றன்னுருவைத் தயக்குவான் ; அவன்றன் பாய்மா மானத்தி, னந்தமெய்தா வவன்வலி சுமந்து, சோதி தானொக்க வோர்கால், மற்றொர்சமயங் காரியையத், தாங்கும்.

(இ - ள்) வானத்தின் சமீபத்திலும், மித்திராவருணர்கள் பார்க்கு மிடத்திலும், சூரியன் றனது ரூபத்தை அல்லது எல்லா

வற்றையும் விளக்கும் சோதியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வான். பெருமையோடு ஸநாதனமான வவனது வலிமையைத் தாங்கிப் பகலாகிய சமயத்தில் அச்சூரியனது சோதிதோன்றும் வண்ணமும், இரவாகிய மற்றொரு சமயத்து இருளானது பொருந்தும் வண்ணமும் அச்சூரியனை அவனது குதிரைகள் சுமந்து செல்லுகின்றன—(எ - று.) என்ன சொல்வது அவன் மஹிமையை யென்று சூரியனைத் துதித்த படி யென்பார் ஸாயணர்.

6. தேவர்கா ளின்று சூர னுதிக்கு மக்காலைச் சேர்ந்த பாவமும் பழிப்பு நீக்கிப் பரித்திடீர் ; எமதிப் போற்றைத் தாவரு புளியும் வானுஞ் சிந்துவு மதிதி தானு மேவு மித்திரர் வருணர் தம்மொடு விழைந்து காக்க.

(இ - ள்) தேவர்களே ! (அல்லது ஸாயணருரைப்படி பிரகாசம் பொருந்திய சூரியகிரணங்களே !) இன்றைக்கு ஸூர்யனுதிக்கும் வேளையில் எங்களைச் சேர்ந்த பாவம் பழிப்புக்களை நீக்கி யெங்களைப் பரிபாலிப்பீர்களாக. எங்களுடைய இத்துதியைப் பூமி முதலிய அறுவர்களும் காக்கட்டும்—(எ - று.) சூரியனைக் காண்பது பிரஹ்மஹத்தி யாதி பாபங்களையும் போக்கும் என்பது சுருதி நம்பிக்கை.

வருக்கம் 7.

116. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 17 சூக்தம் 1.

25 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி : கஹிவான். வடமொழிச்சந்தம் : த்ருஷ்டுப். தேவதை : அசுவினிகள்.

1. விமதன் தன் மனைத்தக்கானே மேவலர்க் கரிய தேரிற் சுமந்து வந் தளித்த நாஸத்தியர்ப் பொருட் டென் றேறமத்தை, யமைதரு தருப்பைபோல வெழுங்குற வமைத்தப் போற்றைச் சமீரண னடித்த மேகச் சாயலி னனுப்பு வேனே.

(இ - ள்) சத்துருக்களால் அடையமுடியாத தேரில் விமதன் தன் பார்வையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தளித்த நாஸத்தியர்களுக்காக (அசுவினிகளுக்காக,) தருப்பையை நறுக்கி யொழுங்காக வைப்பது போல, ஸ்தோமத்தை யேற்படுத்தி, அந்த ஸ்தோமத்தை வாயு வானது மழை தாங்கிய மேகத்தை அங்குமிங்கு மனுப்புவதுபோல அனுப்புவேன்—(எ - று.) சமீரணன் = ஸமீரணன் என்பது இடை குறுகிறதும். வாயுவென்றபடி. நா அஸத்தியா, பொய் புகலாதவர், அசுவினிகளின் பெயர். அமைத்து அப்போற்றை எனப் பிரிக்க.

2. வலிச் சிறைக் கதி விரைந்த வாகனம் கொண்டோ, தேவர் கெலிப்புறத் தூண்டியோ, உம் அத்திரி யமன் கிளர்த்தும் மலைப்புறு போரி னூற்றுப் பதின்மரைப் பந்தயத்தில் நலித்தது ; வெற்றி, நாஸத்தியவர்காள், நண்ணிற் றுலோ.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே ! (அசுவினிகளே !) பலமும், வேகமாகச் செல்லுஞ் சிறகுக் கொண்ட வாகனங்களின் உதவியினாலோ, (இந்திராதி) தேவர்கள் வெற்றிக் கொள்ளத் தூண்டியதாலோ, உமது கழுதை, பிரஜாபதியாகிய யமன் கிளப்பிவிட்ட யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரையும் ஜயித்துப் பந்தயத்தில் வெற்றி யடைந்தது—(எ - று.) இப்பந்தயத்தைப்பற்றி மண். 1. சூக். 34. ரிக் 5-ல் விஸ் தாரமாகக் கூறியிருப்பதைக் காண்க. அத்திரி, கழுதை.

3. துக்கிரன் புஜியன் தன்னைத், தொக்கதன் தனத்தை நீத்துத் துக்கமோ டிறந்த லோபி துணைப்ப, முந்ரீரின் விட்டான், அக்கண மவனை யுந்த மருங்கலத், தசுவினீர்காள், எக்குவித் துதகந் தும்பர் விசும்பினூ டெடுத்துச் சென்றீர்.

(இ - ள்) ஈண்டு ஒரு இதிஹாஸம் உண்டு. (துக்கிரன் என்று ஒரு ராஜரிஷி அசுவினிகளுக்குப் பிரியமானவனுயிருந்தான். அவன் தீபாந் தரத்திலிருந்த சத்துருக்கள் தனக்கு வெகு தொந்தரவளித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை ஜயிக்குமாறு தன் புத்திரானாகிய புஜ்யனைச் சேனையோடும் கப்பலி லனுப்பினான். அக்கப்பல் சமுத்திரத்தில் வெகுதூரஞ் சென்றபிறகு காற்றூலடிக்கப்பட்டு உடைந்துபோயிற்று. அப்பொழுது அந்த புஜ்யன் சீக்கிரமாக அசுவினிகளை ஸந்தோஷப் படுத்தித் துதித்தான். அவ்வசுவினிகள் அப்புஜ்யனை யவனது சேனையோடு தமது கப்பலிலேற்றிக் கொண்டு மூன்று நாள் பகலும் இரவும் பிரயாணஞ் செய்து, அவனது தந்தையாகிய துக்கிரனிடத்துக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்பது. இப்பொருள் இதுமுதல் மூன்று கவிகளாற் சொல்லப்படுகிறது.) தனது செல்வத்தை விட்டுத் துக்கத் தோடு இறக்கும் லோபியைப்போலத் துக்கிரன் தன் மகன் புஜ்யனைச் சமுத்திரத்தின்மே லனுப்பினான். அசுவினிகளே ! அப்பொழுது அப் புஜ்யனை யுங்களுடைய கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு தண்ணீருக்குமேல் அந்தரமாரக்கத்திற் றாக்கிச் சென்றீர்கள்—(எ - று.) அசுவினிகளது கப்பல்கள் தண்ணீருக்குமேல் அத்தண்ணீரில் நனையாமற் சென்றன என்று கூறப்படுகிறது. அவற்றிற்குச் சிறகுருந்தகாகவுந் தெரிகிறது. எக்குவித்தல், ஏற்றுவித்தல்.

4. மூன்றிராப் பகல்கண்மூன்று முடுகிய பதங்கக்கண் மேற் றேன்றி, மெய்யுரைப்பீர், புஜ்யற் றாக்கித் தண்ணீர்க் கரைக்க

ணைந் வாரிதி தீரத்தே யணைத்துத் தேருளுக்க ணூறு
சான்ற முத்தேரி னூறு சடியல மேய்ந்தவிற நந்தீரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! மூன்று இரவுகளும் பகல்களுமாகச் சிறகோடு கூடிய நாவாய்களிற் பிரயாணஞ் செய்து, புஜ்யனைத் தூக்கி நூறு சக்கரங்களும் ஆறு குதிரைகளுங் கூடிய மூன்று தேர்களிற் சுமந்து கொண்டுவந்து நீர்க்கரையாகிய சமுத்திரதீரத்தில் விடுத்தீர்கள்—(எ - று) ஏய்ந்தவில், ஏய்ந்தவற்றில். சாரியையின்றி விசுதி புணர்ந்தது. ஆறு சடியலம், ஆறு குதிரைகள்.

5. நிலையின்றிப் பற்றுமின்றி யாதாவின்றி நின்ற
சலநிதி மீது வீர பராக்கிரமந் தயங்க
நிலவிய நூறு கோலா னெட்டிய நாவாயேற்றி
யிலமருவிட விடுத்தீர் புஜ்யனை யசுவினீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! நிலையற்று ஆழமாய்ப் பற்றிக்கொள்வ தற்குச் சாகைகளொன்று மில்லாமல் ஆதரவு மில்லாமலிருந்த சமுத்திரத்தில் உமது வீரபராக்கிரமமானது விளங்க, நூறுகோலாற் றள்ளப்பட்ட கப்பலில் புஜ்யனை யேற்றி அவனது விடு சேரும்படி செய்தீர்கள்—(எ - று.) (Wilson) வில்ஸன் என்பவர், 'இக்கவிகளில் சொல்லப்படும் சமுத்திர யாத்திரை அவ்வளவு துல்லியமாக விவ ரிக்கப்படவில்லை' யென்பார். மேல்மண். 1 சூக். 119 ரிக் 4 பார்க்க.

வருக்கம் 8.

6. கொல்லுறூப் பரியோன் பேதுகொள்கெனக் கொடுத்த வெண்மா
மல்லுற வெற்றி யென்றும் வயக்கிய(து); உங்கள் வண்மை
சொல்லுற மகிமைத் தாமால்; அசுவினீர், பேது தேய்ந்த
வெல்லுறும் வேக மாவு மெங்களால் விளிக்கற் பாற்றே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! கொல்லமுடியாத குதிரையோடு கூடிய (அகாச்வனாகிய) பேதுவெண்ணும் ராஜரிஷி பெறும்வண்ணம் நீங்கள் கொடுத்த வெள்ளைக்குதிரை எப்பொழுதும் ஐயத்தையே புரிந்தது. உங்களுடைய அந்தக்கொடை கீர்த்தி பொருந்தியதும் பெருமை வாய்ந்ததுமாம். பேதுவடைந்த அந்த வேகமாரந்த வெற்றிக் குதிரை யும் எங்களாற் போற்றத்தகுந்தது—(எ - று.) 'பேது வென்ற ஒரு ராஜரிஷி அசுவினிகளை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அதிற் றிருப்தி யடைந்து அவர்கள் அவனுக்கு ஒரு வெள்ளைக்குதிரையை யளித்தார் கள். அக்குதிரையும் மிகுந்த வெற்றியை யவனுக்களித்தது.' என்பது இதிலுறாம். அகாச்வனென்பதற்குத் துஷ்டக்குதிரையோடு கூடியவ னென்பது பொருளென்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

7. வீரர்கள்! கட்சீவானன் பச்சிரன் மகனுக்காகப்
பேரிய லறிவை யீந்தீர் பெரிதவன் றுதிக்கு மெச்சி;
ஆருந் சராவை நூறு கும்பத்தி னமைத்தீர், உந்தஞ்
சீரிய மாக்குரத்தைச் செப்பு நெய்யரி யேய்வித்தே.

(இ - ள்) வீரர்களாகிய அசுவினிகளே! பஜ்ர கோத்திரத்து (அங்கீரஸ கோத்திரத்து) வந்தவனை கசுநீவானுக்காகப் பேரறிவை யளித்தீர்கள். அவனுடைய ஸ்தோத்திரத்துக்கு உவந்து, உமது குதிரையின் காற்குளம்புகளிலிருந்து, ஸோமம்பிழியும் கம்பலத்தின் வழியாக ஸோமத்தை யூற்றுவதுபோல, ஸோமத்தை யூற்றி நூறு (பல) குடங்களை (உமது யாகத்தின் பொருட்டு ஸௌத்ராமணி யென் னுங் கர்மஞ் செய்பவர்களுக்காக) நிரப்பினீர்கள்—(எ - று.) பஜ்ரன் ஆங்கீரஸ கோத்திரத்தவன். ஒரு காலத்துக் கட்சீவான் அறிவு மழுங் கிக் கிடந்தபோது அசுவினிகளை வேண்ட அவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டு அவனுக்குச் சிறந்த ஞானத்தை யளித்தார்களென்பது இதிலுறாம். கட்சீவானப்பற்றி மண். 1 சூக். 51 ரிக். 13 பார்க்க. காற்குளம்பி லிருந்து ஸோமம் வழிந்தது, ஸோமம் பிழியும்கம்பலத்தினின்றி வடி வது போலிருந்தது எனக்கொள்க. இது லுப் தோபமா (குறையுறமை.) தமிழ்ரிக்கிற் றேரலென்னுது நெய்யரி யென்றார் தற்காலம் கள் வடிப்ப வர்கள் அதனை யுபயோகிப்பது பற்றி.

8. கொழுந்துவிட் டெரியுந் தீயின் கொதிப்பினை யிமத்தா லாற்றி
வழங்கினீர் வளஞ்செறிந்து கொழுவிய வுண்டி தன்னை;
அமுங்கியே பொறியிற் பட்ட வத்திரிதனைச் சுகத்துச்
செழுங்குடிக்க கணங்களோடு, மசுவினீர், சேர்த்தீ ரன்றே.

(இ - ள்) அத்திரி யகப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பொறியிற் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினியின் சூட்டை இமத்தால் (உதகத் தால் அல்லது மழைநீராலென்பார் ஸாயணர்.) மாற்றி அவனுக்கு லார புஷ்டியோடு கூடிய ஆகாரத்தை யளித்தீர்கள். அசுவினிகளே! மன வருத்தத்தோடு அசுரரது யந்திரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட அதிரி ரிஷியை, அவனது குடும்பத்தாரோடு (அல்லது இந்திரிய ஸமூகங் களோ டென்பார் சாயணர்) காப்பாற்றிச் சுகத்திலிருத்தினீர்கள்— (எ - று.) அத்திரி ரிஷியை யொருகாலத்து நூறு வாயில்களுள்ள ஒரு பீடாயந்திரக்கருஹத்தில் அசுரர்கள் அடைத்துத் துஷ்டாக்கினி யால் வருத்தினார்கள். அப்பொழுது அவ்விருடியினும் றுதிக்கப்பெற்ற அசுவினிகள் அந்நெருப்பைத் தண்ணீரினாலாற்றி அப்பொறிக்கண் கலங்காத இந்திரியவர்க்கங்களோ டிருக்கும்படி செய்தார்கள்.' என் பது இதிலுறாம். பீடாயந்திரக்கிரஹம் என்றது தீப்பொறியை. துஷ்டாக்கினி யென்பதற்கு இரண்டு பொருளுண்டு. உமியிற் பற்ற

வைத்த நெருப்பு என்பது ஒன்று. முற்காலத்தில் ஒரு மனிதன்மேல் வைக்கோற் புரிகளைச் சுற்றி நெருப்பு வைக்கும் ஒரு வழக்கம் உண்டு. அதுவும் துஷாக்கினியேயாம். இவற்றில் எவ்வகையேனுங் கொள்க.

9. அடிப்புறம் தலை மேலாகத் தலைப்புறம் கிழக்கு நோக்கப் பிடித்தனர் கூபம்; நாஸத்தியர்களே, கோதமன் றன் குடிச்சனந் தாகந் தீரக் குடிசைக டாகத்தோடு மடுத்தன வோட்டஞ் சார்ந்த வாயிரந் தனங்களோடே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! அடிப்புறம் மேலாகவும், மேற்புறம் கீழாகவும் ஒரு கூபத்தைக் (கோதமனுக்காகத்) தூக்கிப் பிடித்தீர்கள். கோதம வம்சத்தவர்கள் தாகந் தீரும் வண்ணம், ஆயிர வகையான செல்வங்களோடும் அக்கூபத்தினின்று நீரோட்டங்கள் பெருக்கெடுத்து ஓடின—(எ - று.) அக்கூபம் மழை முகிலாக விருக்குமென்பார் மேனாட்டாசிரியர். தண்ணீரில்லாத ஒரு பாலைப் பிரதேசத்தில் கோதமரிஷி திரிந்தபோது அவ்விருடிக்காக வேறிடத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு கூபத்தைப் பேர்த்து அவரிருக்குமிடத்து வரும் படி செய்தார்கள். அக்கூபம் அவரது ஸ்நானபானுதிகளுக்கு உபயோகமாகும்படி. அதனைத் தலைகீழாக நிறுத்தினார்கள். மண். 1 சூக். 85 ரிக். 11-ல் இச்செய்கை மருத்துக்கள் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

10. மெய்யுரைத் தற்புதத்தை யாற்றுவிர்! வயதின் மேம்பட்ட மெய்யுறு சிவனன் நேகப் போர்வையைக் கவச மேய்ப்ப அய்யென வுரித்தீர், மக்கள் யாவரு நிராகரித்தும் மெய் யிளமையினை மீட்டுக் கன்னியர் பதியாச் செய்தீர்.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! தஸ்ராக்களே! வயது முதிர்ந்து சரையைபுற் றினேக்குஞ் சிவனன் என்னும் ரிஷியின் தேகப் போர்வையை, கவச்சத்தை வீரர் கழற்றுவதுபோல, கழற்றுவித்து அவனுடைய புத்திரர் முதலியோர் அவனைத் தள்ளிவிட்ட காலத்தும் அவனுக்கு மீண்டும் யௌவனத்தை யளித்துக் கன்னியர்களின் பதியாகச் செய்தீர்கள்—(எ - று.) தஸ்ராவென்பதற்கு அற்புத மாற்றுவிர் என்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஆறாம் பார்க்க அழகாக விருப்பவர்களே யென்பார் லாயணர். பூர்வம் சயவனன் என்னும் ரிஷி நரை திரை மூப்பினால் தேகம் மலினப்பட்டுப் புத்திரர் முதலியோராற்றள்ளப்பட்டு அசுவினிகளைத் துதித்தான். அவ்வசுவினிகள் அவனது சரைத்தன்மையை நீக்கி அவனுக்கு மீண்டும் யௌவனத்தை யளித்தார்கள் என்பது இதிலுறாஸம். தற்காலத்தும் ஊசி குத்தி டாக்டர்கள் சட்டை யுரிப்பதுபோலத் தோலுரிப்பது கண்டுகூ. ஐ, அய்போஸி,

11. வந்தநன் றுன்ப மோர்ந்து, புதையலை மானக் கூபத் தந்தினின் றவனைத் தூக்கி யுதவிய ஞான(று)உம் செய்கை வந்தனைப் புகழ்ச் சிறப்பிற், றுற்ற நன்மதியின் ஞானம் முந்தாற்றீர் நரர்கா ஞண்மை மொழியுறு மசுவினீரே.

(இ - ள்) வித்வாம்ஸர்களே! நரர்களே! (ஆரோக்கியத்தின் நேதாக்களே!) நாஸத்தியர்களே! அசுவினிகளே! வந்தநன் றன்னும் ரிஷியின் றுன்பத்தினைக் கண்டு அவனைக் கிணற்றினின்றும் புதையலை யெடுப்பதுபோ லெடுத்துவிட்ட உமது செய்கை வந்திக்கவும் புகழவும் தகுந்த சிரேஷ்டத்தோடு கூடியதாம்—(எ - று.) வந்தநன். மண். 1 சூக். 112 ரிக். 5-ல் நோக்குக. உற்றமதியென்க.

12. பரிச்சிரங் கொண்டதர்வன் புத்திரன் தத்தியச்சன் உரித்தென மதுவின் வித்தை யுரைத்தபோ தவன் சிரத்தைப் பொருத்திய வழமது வீரச் செய்கையை, நரர்காள், மேகம் வருத்திய மழையிடியின் வழங்குவேன் றனங் கொள்பாக்கே.

(இ - ள்) நரர்களே! (அசுவினிகளே!) அதர்வனன் புத்திர னாகிய தத்தியச்சன் (ததீசி) குதிரைத்தலையைக் கொண்டு மதுவித் தையைச் சொன்னபோது கேட்டு மீண்டும் அவனது சிரத்தைப் பொருத்திய உம்முடைய வீரச் செய்கையை, மேகம் மழைக்கு முன் வரவிடும் இடியைப் போலத் தனலாபார்த்தம் சொல்லுவேன்—(எ - று.) தத்தியச்சனைப் பற்றி மண். 1 சூக். 84 ரிக். 13-ற் பார்க்க. அதனோடு பின் வருவதையும் கூட்டுக. 'இந்திரன் ததீசிக்கு மதுவித்தை ப்ரவர்க்க வித்தை யென்னும் இரண்டையும் உபதீசித்து இவற்றைப் பிறருக்குச் சொன்னால் சிரச்சேதம் செய்து விடுவதாகச் சொன்னான். பிற்பாடு அசுவினிகள் ஒரு குதிரையின் தலையை வெட்டி, அவனது தலையையும் வெட்டிப் பத்திரப்படுத்தி, யவனது உடற்குறையில் குதிரைத் தலையை வைத்தார்கள். அத்தலையின் உதவியைக் கொண்டு ததீசி அவ்வித்தைகளின் மந்திரங்களையும் ப்ராஹ்மணங்களையும் சொல்ல அசுவினிகள் பெற்றார்கள். உடனே இந்திரன் தெரிந்து அக் குதிரைத் தலையை வெட்டினான். அசுவினிகள் உடனே, ஏற்கனவே பாதுகாத்து வைத்திருந்த அவனது சொந்தத் தலையை மறுபடியும் ஒட்ட வைத்தார்கள்.' என்று சாட்யாயின வாஜஸநேயிகளிற் சொல்லப்படுகிறது.

13. மெய் யுரைப்பவர்காள், கைகள் மிகுந்துளீர், உம்பாற்பத்தி செய்யும் வத்திரிமதியுஞ் சிறந்த பேர் மகத்துப் பல்கா லெய்யுறு தழைத்த காலை யவள்குறைக் கிரங்கிப் பொன்றார் கய்யனை யளித்தீர், ஆணைகதழ்வுற, அசுவினீரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! வெகு புஜத்தோடு கூடியவர்களே! அசுவினிகளே! உம்மிடத்துப் பக்திபண்ணிய வத்திரிமதியென்னும் ஒரு ராஜரிஷியின் புத்திரி, யக்குத்தினிடத்துப் பலதரம் உம்மையழைத்தபோது, குருவினுடைய வசனத்தைச் சீடன்வகாக்கரித்தத் தோடு கேட்பதுபோலக் கேட்டு அவளுடைய குறைவுக்கிரங்கி, அவளுக்கு ஹிரண்யஹஸ்தன் என்னும் புத்திரனைத் தந்தீர்கள்—(எ - று.) 'நிஸர்க்க ஷண்டோ வத்திரிச்ச' என்பது நிகண்டு. வத்திரிமதி, ஷண்டனைப் புருஷனாக வுடையவள். பொன்றார் கையன், ஹிரண்யஹஸ்தன், புத்திரனுடைய நாமம். வத்திரிமதியின் பர்த்தா நபும்ஸகனென்றும், அதனும் புத்திரனுக்காக அவள் அசுவினிகளை வேண்டினுள்ளும், அவளது வேண்டுகோளைக் கேட்டு அவளுக்கு ஹிரண்யஹஸ்தன் என்னும் புத்திரனை யருளிநார்கள் என்றும் அறிக. கய,கை.

14. பல்கர முடையீர், மெய்மமை பகருவீர், நரர்கள், கோநாய் மெல்லு மூர்க்குருவி தன்னை விடுவித்தீர்; கவி களிக்கச் செல்லலை நீக்கிப் பூன்ற பார்வை சேர்ந்திடு மவ்வண்ணம் மல்லவி னவற்களித்தீர் வழங்கு தண்ணளி மிகுந்தே.

(இ - ள்) பலபுஜங்களோடு கூடியவர்களே! (பலரைப்பரிபாஸிப்பவர்களே யென்றும் பொருள் கூறுவர் ஸாயணர்.) நாஸத்தியர்களே! நரர்களே! காட்டு நாய் வாயிலிருந்து ஊர்க்குருவியை விடுவித்தீர்கள். (ரிஜிராசுவனாகிய) கவி (ரிஷி) களிக்குமாறு அவன் மாட்டுக் கிருபை கூர்ந்து அவனுக்குப் பூணமான பார்வையை யளித்தீர்கள்—(எ - று.) கவி, ரிஷி. இக்கவி ரிஜிராசுவன் என்று மேல் மண். 1 சூக். 112 ரிக் 8-ம் கூறப்பட்டது. இவன் வருஷாகிரன் புத்திரன். இச் சூத்தம் 16-வது செய்யுளிலும் இவன் பெயர் வருகிறது. யாஸ்கர் 'மீண்டும் வரும் ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கின்றன வென்பார். உஷஸைச் சூரியன் வாயினின்று மீட்டிரென்று பொருள் கொள்ளுவார். மண். 1 சூக். 112 ரிக் 8 நோக்குக.

15. மறமுறு கேலன் போரில் மாற்றலர்ச் செகுத்துக், காணப் பறவையின் சிறகு போலப், பறித்த விச்சுபலை காற்குத் திறமொடும் அயக்கால் சேர்த்துத் திரப்படுத்தினிர் நிகிக்கண் மறுதின நடக்கு ஞாட்பின் மகிழ்வொடு நடைகொண்மாரே.

(இ - ள்) கேலனுடைய யுத்தத்திற் சத்துருக்கள் பட்சியின் சிறகை வெட்டியதுபோல வெட்டியெறிந்த விச்சுபலையின் காலுக்கு இரும்பாலான கணைக்காலிச் சேர்த்து மறுநாள் நடக்கும் போரில் அவள் நடக்கும் வண்ணம் செய்தீர்கள்—(எ - று.) விசுபலை, விச்சு

பலை இரண்டும் விச்சுபலையைக் குறிக்கும். இவள் சரிதத்தை மண். 1 சூக். 112 ரிக் 10-ல் நோக்குக.

வருக்கம் 10.

16. காட்டுப் பெண்ணாய்க்கு வேண்டிக் களிப்புட னூறு மேட மூட்டிய விரிஜிராசவ னெளயினைப் பிதா கெடுத்தான்; ஈட்டுநல் லம்புத்தீர், மெய்மமையீர், வைத்தியர்காள், பூட்டினீ ரவற்குப் பார்வை பூரண விழி தந்தீரே.

(இ - ள்) காட்டுப் பெண்ணாய்க்கு நூறு ஆடுகள் பசிக்களித்த ரிஜிராசுவனுடைய பிதா அவனது கண்ணைக் கெடுத்தான். தஸ்ராக் களே! (அம்புதச்செய்கை செய்பவர்களே!) நாஸத்தியர்களே! (தேவ) வைத்தியர்களே! அவ் விரிஜிராசவனுக்குப் பார்வையை யளித்தீர்கள்—(எ - று.) இச்சம்பவத்தை மண். 1 சூக். 112 ரிக் 8-ல் நோக்குக. அக் காட்டு நாய் வேஷம் போட்டு வந்தது அசுவினியரின் வாஹனமாகிய கழுதை யென்ப. இரிஜிராசுவன், இரிஜிராசுவன் எல்லாம் ஒரு பெயரையே சுட்டும். 101 ஆடுகொடுத்ததாகவும் அந்நூற்றொன்றாவது ஆடு ரிஜிராசவனே யென்றும் ஒரு இதிலாஸ முண்டு. அசுவினிகள் தேவ வைத்தியர்களென்பது தைத்திரிய ஸம்ஹிதை.

17. இலக்கினை யுணர்ந்து முன்ன ரேகுறும் பரிசுளோடு நலக்க முன்னுற்ற வந்தேர் நாடிச் சூரியன் புதல்வி கலக்கமில் மனத்திற் சார்ந்தாள்; கண்டவ: தேவர் யாரும் விலக்கல ரொப்ப, நாஸத்தியவர்காள், திருவேயந்தீரே.

(இ - ள்) போய்ச்சேர வேண்டிய விடத்தை யுணர்ந்து எல்லா வற்றிற்கும் முன்பாகச் செல்லும் குதிரைகளோடு எல்லாத் தேவர் களுக்கும் முன்னர் வந்த உமது தேரில் சூரியன் புதல்வி யேறிக் கொண்டாள். இதைக் கண்டு மற்றெல்லாத் தேவர்களும் ஒத்துக் கொள்ள, நீங்கள் (ஆயிரம் இருக்குக்கள் பாடுவதன்றி கிடைக்கும் கொள்ள, நீங்கள் (ஆயிரம் இருக்குக்கள் பாடுவதன்றி கிடைக்கும் லாபமாகிய) ஸம்பத்தினை அல்லது (ஸூர்யையாகிய) காந்தையைப் பெற்றீர்கள்—(எ - று.) இச்சரிதத்தைமேல் 2-ம் இருக்கிலும் மண். 1 சூக். 34 ரிக் 5-லும் பார்க்க.

18. அசுவினீர் ரீர் பரத்து வாசனார்ந் தேத்தக் கேட்டுக் கசிவொடு திவோதாசன்கட் கடுக, வன்னான் மனைக்கட் பிசி நிறைந் துமது தேரும் பிறங்கிறூல்; அத்தேர் முன்னர் நசையி னே ரிடபஞ் சிம்சு மாரமு நாட்டி னீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! திவோதாஸனுடைய குல குருவாகிய பரத்துவாஜன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய, அத் திவோதாஸனது வீட்டுக்கு வந்தபோது உமது தேர் உணவு முதலிய அரும்பொருள்களால் நிறைந்திருந்தது. அத்தேரின் முன் (உமது ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்ட ஒன்றுக்கொன்று விவோதமான) காளையைச் சிம்சுமாரம் என்னும் பிராணியையும் பூட்டியிருந்தீர்கள்—(எ - று.) திவோதாஸன், இவனுக்கு அதிதிக்வன் என்று மற்றொரு பெயருண்டு. மண். 1 சூக். 51 ரிக் 6 நோக்குக. இவன் பெயர் மண். 1 சூக். 112 ரிக் 14-லும் வந்துள்ளது. சிம்சுமாரம் என்றது கடற் பன்றி யென்பார் மேனாட்டா சிரியர். நீர் யானையாக விருத்தலும் கூடும். பிசி, அரும்பொருள்.

19. வலிசெறி தனமும் வீரம் வயங்கிய மக்கள் கூடிப்
பொலிதரு மாயுளும், பொய் புகன் றறியாதீர், தாங்கி
யலர்தரு முள்ளத் தோடு மலிப் பொருளோடுஞ் சன்னு
கிலைதரு மக்கள் மும்மைச் சவனமு முளோர்ச் சார்த்திரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! வலிமை பொருந்திய செல்வத் தோடும், வீரம் வாய்ந்த புத்திரர்களோடு விளங்கும் ஆயுளோடும் (அல்லது ஸாயணருரைப்படி யன்னத்தோடும்) உள்ள வொகையில் அவிப்பொருள்களைத் தாங்கி மூன்று ஸவனமுஞ் செய்யும் ஜஹுது மஹா ரிஷியின் புத்திரர்களை யடைந்தீர்கள்—(எ - று.) ஸவனம், யக்ளும். ஈண்டு மும்மை, காலி, மாலை, உச்சிச்சவனங்களினைக் குறித்தது.

20. பகைவர்க்குழ் சாகுடன்றூ னின்பமா யேகு மாற்றிற்,
சுகமுற சிசியிற் றாக்கிப், பொய்யினைச் சொல்லீர், மூப்புத்
தகையுநீர், அரியைத் தாக்குந் தேரினிற் சார்த்தி, மாற்றூர்
வகையுற வேறு வெற்பைத் தாண்டினீர் மதிக்க நீரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! முதுமையுறுதவர்களே! எல்லாப் பகைவர்களும் பகைவராத் சூழப்பட்ட ஜாஹுஷன் என்னு மரசன் கஷ்டமில்லாமற் செல்லும் பாதைகளிற் சுகமாக விருட்டிற் செல்லும் வண்ணம் அவனை நடத்திச் சத்தருக்களைப் பேசுக்கும் உங்கள் தேரி லேற்றிப் பகைவர்களால் ஏறமுடியாத மலையைத் தாண்டினீர்கள்— (எ - று.) சாகுடன், ஜாஹுஷன். அரி, சத்தரு.

வநக்கம் 11.

21. ஆயிரந் தனமிக் கோர்காள் வசனென்பா, னசுவினீர்காள்,
ஏயுறக் காத்தீர்; இச்சை யியைக்குவீர், வேந்த னெனிடே
யாயிடைச் சேர்ந்து, துன்ப மார் பிருதுச் சிரவன்
ஏயலர் தம்மையோட்டி யெடுத்தனி ரவனை மாதோ.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! ஆயிரக்கணக்கான செல்வத்தை ஒரு நாள் (அசுவன் மகனாகிய) வசன் என்பவன் பெறும் வண்ணம் அவனை யுத்தத்திற் காத்தீர்கள். இச்சையை யளிப்பவர்களே! இந்திரனோடு சேர்ந்து, கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த (கானீதன் மகனாகிய) ப்ருதுச் சிரவன் என்னும் அரசனுடைய பகைவரைக் கெடுத்து அவன் கீர்த்தி யைப் பரவச்செய்தீர்கள்—(எ - று.) ப்ருதுச் சிரவன் கானீதன் மக னென்றும் அவனது குலகுரு வசனென்றும் மேல் மண். 1 சூக். 112 ரிக் 10-ல் சொன்னார்.

22. சர னிரிசுந்கன் றேன்றல் தாகந் தீர்வுற அருந்த
வரமுறு நீரை மேக்கு வயக்கினீ ராழ்ந் கிணற்றில்;
உரமொடுஞ் சயுக் களைப்பை யோட்டுவா, னுண்மை பேசும்
பெருமையீர், மலட்டா தன்னைப் பாலுறப் பிறக்கி னீரே.

(இ - ள்) (Richatka) (ரிச்) சக்கன் புத்திரனாகிய சரனுடைய தாகமானது தீரும் வண்ணம் அவன் குடிக்கும்படியான நல்ல நீரை யாமுமாகிய கிணற்றிற்கு மேல்வரச் செய்தீர், நாஸத்தியர்களே! சயு வென்னும் ரிஷியின் களைப்புத்தீர், உமது சக்தியினால் அவனது மலட்டுப் பசுவைப் பால் சுறக்கும் வண்ணஞ் செய்தீர்கள்—(எ - று.) ஆர்ச்சக்கன் என்று மூலத்திலுள்ளது. ரிச்சக்கன் மகன் என்பது பொருள். அவன் பெயர் சரன் என்பதாம். சயு மண். 1 சூக். 112 ரிக் 10 நோக்குக.

23. நேரியோன், கண்ணன் றேன்றல் விசுவகன் உந்துணைக்கா
ஏரியன் நேத்து வோன்ற நெழில்பெறு சுதன்விண்ணுபு
கூரிய நோக்கிற் றேன்றக் கொடுத்தனிர், மெய்யுரைப்பீர்,
தாரினிற் கெட்ட காலி சார்த்தவி, னுமது மொய்ம்பின்.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! கருஷ்ணனுடைய புத்திரனும், நேர்மை வாய்ந்தவனுமான விசுவகன் என்னும் ரிஷி உமது துணையை விரும்பி யேத்தினபோது, கெட்டமாட்டைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து காட்டுவதுபோல, உமது சக்தியினால் அவனுடைய புத்திரனாகிய விஷ்ணுபு வென்பவனை அவனுக்கு முன் கொண்டுவந்து காட்டியருளி னீர்கள்—(எ - று.)

24. கட்டுப்பட் டாழ்ந்து காயப்பட்டு வெம்மையினிற் றுன்ப
மட்டுப்பட் டோயா ரேப, னசுவினீர், கூபத்தாழ்ந்தோன்
ஒட்டி யொன்பதுநாட் பத்து நிசு யுமைத்துதிக்க மொய்ம்பால்
நெட்டி மேற்கொணர்த்தீர் சோமந் துனவையா நெடுத்தனோ.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! அசுரர்களாற் கட்டப்பட்டுக் காயத் தோடும் மிருந்த கஷ்டத்தோடும் கூபத்தில் விழுந்த ரேபன் என்னும் ரிஷி ஒன்பது பசுவும் பத்து இரவும் ஸ்தோத்திரம் செய்ய, பத்தாநாட் பசுவில், அத்வர்புவானவன் ஸோம ஸ்தாவிரியிலிருந்து அகப்பையினால் ஸோமத்தை யெடுப்பதுபோல, அவ்விரேபனைத் தூக்கிவிட்டீர்கள்—(எ - று.) ரேபன் ஒருநாள் சாயந்திரம் விழுந்தானென்றும் பத்தாநாள் விடியலிலெடுக்கப்பட்டதால் 10 இரவும் 9 பசுவும் துதித்தானென்றும் தெரிகிறது. மண். 1 சூக். 112 ரிக் 5 பார்க்க.

25. உம் பல கருமற் தம்மை யுரைத்தனென்; அசுவினீர்காள், செம்முறு பசுவும் வீரர் தாமுமே செறிந்து வேந்தாய்ப் பொம்மலி னுறுக; பார்வை பொருந்தியே தீர்க்க வாயுள் விம்முற, வீடு போல, வயதினை யெய்த யானே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! உம்முடைய புராதன காரியங்களையெல்லாம் சொன்னேன். பசுக்களையும் வீரர்களையும் பெற்று யான் இத்தேயத்துக்கு (இவ்விடத்துக்குப்) பதியாக விருக்கட்டும். சத்துரு பீடையில்லாமல் வீட்டிற் சுகமாக விருப்பதுபோல, நல்ல பார்வையோடு கூடித் தீர்க்காயுள் பொருந்திய பூரண வயதை (100 வருஷகால வளவினை) யான் பெறட்டும்—(எ - று.) இது கவியின் வேண்டுகோளை யுணர்ந்திற்று. பீடையும் பகையுமின்றியிருக்கும் வீட்டினிற் றங்கு வதுபோல, இந்திரிய வுணர்ச்சி கெடாமல் தீர்க்காயுளோடு கூடிய சிழத்தன்மையை யானடையட்டும் என்க. பார்வையைச் சொன்னதனால், இனத்தினால் மற்ற இந்திரிய வுணர்ச்சிகளையும் கொள்க வென்பார் லாயணர்.

வருக்கம் 12.

117. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 17. சூக்தம் 2.

25 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : கக்ஷீவான். வடமொழிச்சந்தம் : த்ருஷ்டிப். தேவதை : அசுவினிகள்.

1. புராதன வோதா வும்மைப் புதுமதுச் சோமற் தன்றாற் றராதாத தீண்டு மத்தற் தழைப்பிக்க வழைத்தான்; மெய்யீர், சராதனத் தேன்ற தெற்கள் கொடை; மறை வகுத்துச் சார்ந்த; இராசியி னன்னம் மொய்ம்போ டட்டுக வசுவினீரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! அசுவினிகளே! புராதனமாயுள்ள உமது ஹோதாவானவன் உம்மைச் சோமத்தினால் மதர்ப்பிக்கக்

கூவினன். எங்களுடைய ஸோமலட்சண அவியாகிய கொடை தருப் பையாகிய ஆஸனத்தில் வைக்கப்பட்டது. மந்திரங்கள் ரித்விக்குக் களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டன. (அவர்கள் துதிக்கிறார்கள் என்றபடி.) வலிமையும் அன்னமுற் தருவீர்களாக—(எ - று.) வட மொழிக்கண் இவ்வினைகள் நிகழ்காலத்திலுள்ளன. சராதனம், சராலநம், தருப்பாசனமென்க. ஈட்டுக, சேர்க்க, தருக.

2. மனத்தினும் வேகஞ் சார்ந்த நற்பரி வயங்கப் பெற்றுச் சனத்தின்க ணேகும் உம் அச் சையத்தில், அசுவினீர்காள் வனப்புறு மியாக வில்லந் தேடியே வரும் நரர்காள், இனிப்புற வெமதகத்தும் ஏகுவிர் அதன்மே லுற்றே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! யக்குக்கிருகங்களை நாடி வரும் நரர்களே! மனத்தினும் வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகளோடு கூடியகரும் செய்யும் யஜமானர்களிடத்துப் போகும் அத்தேரின் மேலுற்று எம்முடைய யக்குக் கிருஹத்தினிடத்தும் வருவீர்களாக—(எ - று.)

3. பகைவரை வாட்டித் தாசர் மாயையாம் படரை யோட்டி வகைபெறு மைங்குடியோர் மதித்துரை யத்திரியைத் தகை பெறக் கிளைகளோடுந் தாங்கினீர், நரர்காள், பாபத் தகையுறு பொறியினின்று, மிச்சையைத் தருகுவிரே.

(இ - ள்) நேதாக்களே! இச்சைகளை யளிப்பவர்களே! (அசுவினிகளே யென்றபடி) சத்துருக்களை இம்சித்து தல்யுக்களின் மாயையாகிய துன்பங்களை முன்னுணர்ந்து ஓட்டி, ஐந்து பெருங்குடியிலுதித்தவர்களும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற அத்திரி ரிஷியை அவனது சுற்றத்தாரோடும் பாபரூபமான தீப்பொறியிலிருந்து விடுவித்துக் காப்பாற்றினீர்கள்—(எ - று.) ஐம்பெருங்குடிகளை மண். 1 சூக். 7 ரிக் 9-ற் பார்க்க. மண். 1 சூக். 108 ரிக் 8-ஐயும் நோக்குக. அத்திரிகதையை மண். 1 சூக். 116 ரிக் 8 நோக்குக. அத்திரி ஐந்து பெருங்குடியாளர்க்கும் இதஞ் செய்பவனென்க.

4. இச்சையை யளிக்கும் வீர வசுவினீர், தீயர், ரீரி, லெச்சமா ரவயவத்தோ டிடும்பையை யெய்த, மாவின், விச்சையின் முழுக்கி விட்ட ரேபனு மிருடி மேன்மை நச்சுறக் காத்தீர்; உந்தம் பழஞ் செய னவிவுரேவ.

(இ - ள்) இச்சைகளைத் தரும் நேதாக்களாகிய அசுவினிகளே! அசுரர்கள் கட்டுப்பட்ட அங்கங்களோடு துன்பப்படும்படி, தண்ணீரிற் குதிரையை முழுக்குவதுபோலக், கிணற்றில் முழுக்கிவிட்ட ரேப

னென்னும் ரிஷி மேன்மையைப்பெறும் வண்ணம் அவனைக் காப்பாற்றினீர்கள். உம்முடைய பழைமையாகிய இவ்விரச் செயல்கள் என்றும் அழிவு பெறவாம்—(எ - று.) ரோபன், மண். 1 சூக். 112 ரிக் 5, மண். 1 சூக். 116 ரிக் 24 நோக்குக. மாவின், தொழிலுவமை. குதிரையைக் குளிப்பாட்டும்போது முழுக்குவதுபோல வென்பார் மேனாட்டாசிரியராகிய கிரிபித் (Griffith.)

5. பூமியி னகட்டிற் றாங்கும் புருடனி, னிருட்டை யோட்டும் வாமமா ரென்றி, னாழத் தோங்கிய பொன்னிற், பார்வைக் கேமமார் வந்தநன்றி னிருக்கின்ற ருழந்தான் மண்ணை, தீமையி ரேற்றத்தீ ரச்சவினியீர், தூக்கிச் சேர்த்தீர்;

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தோடு கூடிய வசவினிகளே! பூமியினுள்ளிடத்துத் தூங்கும் புருஷனைப்போலவும், (கிணற்றில்) இருட்டையோட்டும் அழகிய சூரியனைப்போலவும், ஆழத்துப் புதைந்து கிடைக்கும் ஒளி பொருந்திய பொண்ணைப்போலவும், கிணற்றில் விழுந்த அழகிய வந்தநன் என்னும் ரிஷியை மேலே தூக்கிவிட்டீர்கள்—(எ - று.) தஸ்ரா வென்பதற்குக் கண்ணுக்கினியவர்களே பென்று ஸாயணரும், அழ்புதச் செய்கைகளைப் புரிபவர்களேயென்று மேனாட்டாசிரியரும் உரை கூறுவர். இவ்விரு பொருள்களையும் இந்நூலாசிரியர் கவிக்கிசைத்தபோலக் கையாளுவர். வந்தநன், மண். 1 சூக். 116 ரிக் 11 பார்க்க.

வருக்கம் 13

6. மெய்புக னரர்கள் சூழ்ந்து செல்லுவீர் மர்க்குரத்தா லொய்யென னூறு கும்ப மதுவினை மாந்தர்க்காகப் பெய்த வஞ்செய்கை, பஜரன் பிறங்கிய மகன் கட்சீவான் அய்யென வேத்துந் தன்மை யார்ந்ததா லீண்டு மாதோ.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! நேதாக்களே! சூழ்ந்து செல்பவர்களே! குதிரைக்குளம்பிலிருந்து னூறு கும்ப நிறைய ஸோமத்தை மனிதர்க்காகப் பெய்வித்த உமது செய்கையானது, பஜரன் மகனாகிய கக்ஷீவான் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யும் பெருமை வாய்ந்தது—(எ - று.) கட்சீவான் தன்னையே படர்க்கைப்படுத்திக் கொண்டது. இச்சம்பவத்தை மண். 1 சூக். 116 ரிக் 7-ற் பார்க்க. அய்யென, ஐயென.

7. விசுவகன், கண்ணன்றேன்றல் வேண்டிட, மகன் விண்ணுபு விசைவுற, நரர்கள், தந்தீர்; வயதினான் மெலிந்து நின்றான், அசுவினீர், தந்தையிலலத் தமர்ந்த கோஷா வென்பாட்டு வசமுறு கணவன்மண்ணை மதித்தளித் தருளினீரே.

(இ - ள்) நரர்களே! கிருஷ்ணன் புத்திரனாகிய விச்வனுக்கு அவனது மகன் விஷ்ணுபுவத் தந்தீர்கள். வயதினானும் (குட்ட நோயினானும்) மெலிவடைந்து தந்தையாகிய கட்சீவான் வீட்டிலேயே யிருந்த பிரஹ்மவாதினியாகிய கோஷாவென்பவனுக்கு (அவளது நோயை நீக்கி) பொரு கணவனை யளித்தீர்கள்—(எ - று.) விஷ்ணுபு மண். 1 சூக். 116 ரிக் 23 பார்க்க. கோஷா கட்சீவான் மகனென்றும், குட்டநோயால் வருந்தியவனென்றும், பிரமவாதினியென்றும், மூப்படையும்வரையில் தந்தையின் வீட்டிலேயே யிருந்தாளென்றும், அசுவினிகள் அவளது நோயை நீக்கி அவளுக்கு ஒரு புருஷனையும் சம்பாதித்துத் தந்தார்களென்றும் தெரிகிறது. ஆர்ஷத்தில் மாதர் முதுக்குறைவுற்ற பின் செய்த மணத்துக்கு இது ஓர் சுட்டாகும்.

8. சியாவனுக் குருசதீயைச் சேர்த்தளிர்; பார்வையில்லா துயாவறு கண்ணுவற்குத் தேசொளிப் பெருங்க ணீந்தீர்; தயாநிறை யசுவினீ ரிச்செய்கை போற்றுகிரித்தாம்; இச்சை சியாதியி னளிப்பீர், நாருடதன் செவி கேட்பித்தீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! இச்சையளிப்பவர்களே! (குஷ்டரோகியாயிருந்த) ச்யாவனுக்கு அவன் நோயை நீக்கி ருசதீயென்னும் பெண்ணை யளித்தீர்கள். பார்வையில்லாது வருந்திய கண்ணுவனுக்கு யிக்க ஒளியோடு கூடிய பெரிய கண்ணை யளித்தீர்கள். இக்கண்ணை யளித்த செய்கை போற்றற்குரியதாம். ந்ருஷதன் புத்திரனாகிய நர்ஷதனது செவிட்டை நீக்கினீர்கள்—(எ - று.) ச்யாவன் மண். 1 சூக். 61 ஐக் கண்டவன். இவனை அசுரர்கள் மூன்று துண்டாக வெட்டினார்களென்றும், அசுவினிகள் அவனை மறுபடியும் உயிர்ப்பித்தார்களென்றும் மேல் 24-வது இருக்கால் தெரிகிறது. ந்ருஷதன் மகனென்றது கண்ணுவனையெனத் தெரிகிறது. “இச்சைகளை வர்ஷிப்பவர்களே! அசுவினிகளே! ந்ருஷத புத்திரன் கண்ணுவன் பொருட்டு உஷஸ் அறியும்படி வீணை வாத்தியத்தைப் பலமாக வாசித்த அந்தச் செய்கை புகழ்த் தகுந்தது” என வேறொரு பொருளுமுண்டு. அசுரர்கள் கண்ணுவ ரிஷியை இருட்டில் கிறுத்தினதாகவும் அங்கு நின்றுகொண்டே உஷஸையைக் கண்டறிந்ததாகவும், அசுவினிகள் வீணை வாசிக்கும் அச்சத்தத்தைக் கேட்டே உஷஸின் வரவையறிந்ததாகச் சொன்னதாகவும் ஒரு இதிஹாஸம் உண்டு. அசுவினியர்க்குப் பூஜை இரவின் கடையாமத்தில் நடைபெறுவது யாவர்க்குத் தெரிந்த விஷயம். அப்பூஜாகாலத்து ஸ்தோதாக்களை நாடி யசுவினிகள் செல்லுவதும் விசதமானது. அவர்களது பாட்டோ அவர்களுக்

காக ஸ்தோதாக்கள் பாடிய பாட்டோ நார்ஷதனாகிய கண்ணுவ ரிஷி யின் காதற் பட அவன் விடியற்காலம் சமீபித்ததை யுணர்ந்தான்.

9. பேது வென்பானுக், கச்ச வினியர்காள், பெரிதும் பன்மை யோதுரு வெடுப்பீர், ஆசி னோடு மக்குதிரை, வன்மை, தீதறு கீர்த்தி, வெற்றி, செகுக்கலா விரம், பாம்பை யோதுறு பண்பி, னாயிரம் பொனீவது நேர்ந்தீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! வெகுவிதமான கர்மங்களைக் கருதி வெகுவிதமான வருவெடுப்பவர்களே! வண்மையும், கீர்த்தியும், ஜய மும், பிறரால் வெல்லமுடியாத வீரமும், பாம்பைக் கொல்லுந் தன் மையும் (அல்லது ஸாயணருரைப்படி, வரும் சத்துருக்களைக் கொல் லும் தன்மையும்) பொருந்தியதும், ஆயிரம் பொன்றருவதும், விரை வாகத் தாண்டிச் செல்லக்கூடியதுமான குதிரையைப் பேதுவுக்காகத் தந்தீர்கள்—(எ - று.) மண். 1 சூக். 116 ரிக். 6 பார்க்க. பாம்பைக் கொல்லுந் தன்மை யுண்மையை மண். 9 சூக். 88 ரிக் 4-ல் காண்க.

10. வண்மையிற் சிறந்தி, நுந்தம் வீரிய கன்மம் யாவு முண்மையிற் கீர்த்தி வாய்ந்த, வுரோதசி யாவீர், பண்ணி னண்மையி னுறைவீர், அச்ச வினியர்காள், பஜிரன் மக்க ளெண்மையின் விளிக்கும் பண்கேட் டெண்டிநல் வலியேய்ப்பீரே.

(இ - ள்) வண்மையிற் சிறந்தவர்களும், வானம் பூமியாக விளங்குவோர்களும், கீர்த்தனங்களுக்கருகி லுறைபவர்களுமான அசுவினிகளே! உம்முடைய வீர்ய கர்மங்களெல்லாம் கீர்த்தி வாய்ந் தவையாம். அங்கிரஸ கோத்திரத்துப் பஜ்ரனது சந்ததியார் உரக்கக் கூவுவது கேட்டு அவர்களுக்கு நல்ல வலிமையையும் அன்னத்தையும் தருவீர்கள்—(எ - று.) அசுவினிகள் தயாவாப் பிருதிவி யென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் என்பது நிருத்தம். மண். 1 சூக். 89 ரிக் 3 பார்க்க.

வநக்கம் 14.

11. சூனுலின் றுதி விழைந்தே யகத்தியன் பத்தி யோடு வாஹு வுரைத்த வேத மறைக்கென விசுப லையி னூஹு முறுப்பை யீர்தீ ருண்மையா அசுவி னீர்காள் தேஹு பாடலோஹுக் குண்டியைச் சேர்த்துக் காப்பீர்.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! பாத்வாஜனது சுவை பொருந்திய பாடல்களைக் கேட்டு அவனுக்கு உணவை யளித்தவர்களே! கும்ப ஸூதுவாகிய அகஸ்தியனது துதியை விரும்பி யவன் பெருமை பெற

வுரைத்த வேத மந்திரங்களைக் கேட்டு விசுபலையின் குறைபட்ட களைக்காலைப் பொருத்தினீர்கள்—(எ - று.) சூனு ஈண்டு கும்பஸூது வென்றும், பாடலோன் பரத்துவாஜனென்றும் ஸாயணர் கூறுவர். மகன் தந்தையைப் புகழ்வதுபோல வென்ற பொருள் தொனிப்பதும் காண்க.

12. சயுவினைக் காப்பீர், அச்ச வினியர்காள், என் றுழ் பெற்றீர், நியமமா ரருத்தி யீவீர், பொன்னிறை கலத்தை நேர வியலுறும் பத்தாம் வைகல் புதைந்து னோன்றனை யெடுத்தீர், உயனன் போற்றேற்கச் சென்றீ ருரைத்திடெரவ் கெடுத்தீர்?

(இ - ள்) சயுவினைக் காப்பவர்களே! அசுவினிகளே! ஸூர்யன் பெற்றவர்களே! ஆசைகளை யளிப்பவர்களே! நீங்கள் தங்கம் நிறைந்த கலசத்தை யெடுப்பதுபோலப் புதைத்துகிடந்த ரேபனைப் பத்தாநான் விடியற்காலத்தி லெடுத்தீர்கள். உசனாகாவயனது ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்கச் சென்ற நீர் எவ்விடத்தில் ரேபனைத் தூக்கிவிட்டீர்களென் றுரையுங்கள்—(எ - று.) 'உரைத்திடெ ரவ் குற்றீரே' என்று மேனாட்டாசிரியர் மொழி பெயர்ப்பார். பத்து நூள்வரையில் தாழ்க்கக் காரண மென்னவென்பது பொருளென்பார் அவர். உசனாகாவயன் மண். 1 சூக். 83 ரிக். 6 நோக்குக. புதைந்து கிடந்தவன் ரேபன். மண். 1 சூக். 112 ரிக். 5 பார்க்க. தீவோதிபாதா வென்பதற்குச் சூரிய புத்திர ரென்பார் ஸாயணர். ஸூர்யானினது கணவர்களானதுபற்றிப் போலும். முன் உசனன் (உயனன்) உரைக்குந் துதியைக் கேட்கச் சென்ற அசுவினிகள் வழி யில் கணற்றில் விழுந்துகிடந்த ரேபனைப் பார்த்து அவனைத் தூக்கி விட்டார்கள். அவர்கள் சென்ற உசனனது வீட்டைக் கண்ட இச் சூக்த ரிஷியாகிய கட்சீவான் அக்கண றெங்கே யிருந்ததென்று கேட்ட இருக்கு இது.

13. அசுவினீர், உங்கள் வன்மை ஆர் மருந்தளிக்கும் கன்மத் திசையுறச் சியவனன்றன் மூப்பினை நீக்கி, மீட்டும் நசையுறு மிளமை தந்தீர்; ஞாயிற்றின் புதல்வி சீர்த்தி யிசைவுற வுமது தேரி லேறினாள், மெய்ம்மை யீரே.

(இ - ள்) நாஸத்தியர்களே! அசுவினிகளே! உங்களுடைய வீரிய மிகுந்த மருந்துகளைப் பிரயோகிக்கும் கர்மத்தினிடத்துக் கீர்த்தி தோன்றச் சியவனன் என்னும் ரிஷியின் கிழத்தன்மையை நீக்கி மறுபடியும் அவனுக்கு இளமையை யளித்தீர்கள். சூரிய புத்திரி யாகிய ஸூர்யா வென்பவள் பெருமை வாய்க்க வுமது தேரி லேறிந்

கொண்டாள்—(எ - று.) ச்யவனன் மண். 1 சூக். 116 ரிக். 10 பார்க்க. ஸூர்யாவைப்பற்றி மண். 1 சூக். 116 ரிக். 17 நோக்குக.

14. துக்கத்தை யொழிப்பீர் பூர்வ காலத்துத் துக்க ரன்மன் முக்கிய துதியை யேற்ற வண்ணமே, நீரின் மூழ்கித் துக்கமார் புஜியன் மன்னை வல்கதித் தூகத் தேற்றிப் பக்ரவி னி றுத்த வன் றும் பரிந்து மீண் டெண்ணினீரே.

(இ - ள்) துக்கநிவாரணஞ் செய்யும் அசுவினிகளே! பண்டைக் காலத்தில் (அதாவது புஜ்யன் சமுத்திரத்தில் விழுவதற்கு முன்பு) துக்கரனுடைய ஸ்தோத்திரங்களைப் பிரியமாக வேற்றதுபோலவே, ஆழமாகிய சமுத்திரத்தில் தன் சேனையோடு முழுகிய புஜ்யனை வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகளின் மேலேற்றி யவனுடைய பிதாவின் பக்கத்திற் கொண்டு வந்து விட்டவன் றும், புஜ்யனது பிதாவாகிய துக்கரனால் சொல்லப்பட்ட துதிகளையும் மறுபடியும் ஸந்தோஷத்தோடு கைக்கொண்டீர்கள்—(எ - று.) ஏற்றவண்ணமே, யெண்ணினீரேன் மதனால் அவர்களுக்குத் துக்கரனது போற்றுப் பழமைபோல மீண்டுங் கிடைத்ததென வுணர்க. துக்கர புத்திராகிய புஜ்யனது சரிதையை மண். 1 சூக். 119 ரிக். 3-ல் பார்க்க. தூகத்தேற்றி யென்றிருப்பினும் தூகம் வாய்ந்த ரதத்திலேற்றியென முன் சரிதையை யொட்டி உரைகொள்ளுக வென்பார் ஸாயணர். மேல் 119-ம் சூத்தம் ரிக் 4 பார்க்க.

15. மனமெனச் செல்வீர், இச்சை வருடிப்பீர், அசுவினீர்காள்! வனதிரி னாழ்ந்தந் துன்ப மன்னுறு தம்மைப் போற்று நின்று தெளக்கிரனை நன்கு பூட்டிய தேரிற் றாக்கித் துணியிலா தெடுத்துத் தந்தையகத்தினிற் சுகத்திட்டீரே.

(இ - ள்) மனம்போல வேகமாய்ச் செல்லுபவர்களே! இச்சைகளை வர்ஷிப்பவர்களே! அசுவினிகளே! ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியும் துன்பப்படாது உம்மைத் துதித்த துக்கர புத்திராகிய புஜ்யனை நன்றாகப் பூட்டிய உமது தேரிற் றாக்கி வைத்துக்கொண்டு போய்ச் தந்தையினது வீட்டிற் சுகமாக விட்டீர்கள்—(எ - று.) தெளக்கிரன், துக்கரன் மகன் புஜ்யன் (Bhujya).

வருக்கம் 15

16. காட்டுநாய் வாயினின்றிஞ் சடகத்தைக் கடி தினீரு மீட்டவன் மதுவு மும்மை வேண்டிற்று லசுவினீர்காள்! ஈட்டிய வெற்றித் தேரின் மலைமுடி யேறித் தாண்டி மாட்டிய விடத்தால் விட்டுவாசன்மன் மகனைக் கொன்றீர்.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! கோனாயின் வாயினின்றும் ஊர்க் குருவியை வேகமாக நீர் மீட்டபோது அப்பெண்ணூர்க்குருவிபும் உம்மைத் துதித்தது. ஜயத்தை யடைந்த உம்முடைய தேரிற் பகை வராற் பீடிக்கப்பட்ட ஜாஹுஷனை யேற்றிக்கொண்டு, அச்சத்துருக்களாலேற முடியாத மலையைக் கடந்தீர்கள். பலவித நடையுள்ள (விஷ்வாச்சன்) என்னும் அசுரனது மகனை விஷம் கொடுத்துக்கொன்றீர்கள்—(எ - று.) வருகம் கோனாயன்று, விவிருதஜ்யோதிஷ்க: ஸூர்ய: என்றும், வரத்திகா வர்த்ததே ப்ரதி திவஸம் ஆவர்த்ததே இதி வர்த்திகா உஷா: என்றும் கூறி, ஸூர்யனாற் பீடிக்கப்பட்ட உஷஸ், அசுவினிகளே, உம்மைச் சத்தமிட்டழைக்க நீங்கள், சூரியனோடொன்றாயிருந்த வவளை யச்சூரியனினின்றும் வேறுபடுத்திச் சூரியோதயத்துக்கு முன்பும் இரவின் கடைப்பாகத்திலும் தோற்றுவித்தீர்கள் என்பது பொருள் என்று ஸாயணர் குறிப்புரை யெழுதுவார். யாஸ்கர் மதம் அது. சடகம், ஊர்க்குருவி. மண். 1 சூக். 116 ரிக் 14 பார்க்க. விஷ்வா(ச்)சன், ஓசுரன்.

17. நூறு மேடங் கோனாய்க்கு நோன்போடு கொடுத்ததற்கென் னூறுறப் பிதா வியற்றுங் கண்ணின னிரிஜிராச்வன் பேறுறு மட்ச மோங்கப் பிறக்கினீர், அசுவினீர்காள் மாறுறச் சோதி யீந்து வளர்த்தனீர் நோக் கந்தற்கே.

(இ - ள்) கோநாய் (உருவத்தோடு வந்த அசுவினிகளின் வாஹமாகிய கழுதை)க்கு நூறு ஆடுகளைப் பளி கொடுத்ததற்காகப் பிதா ஊறுபடுத்தின கண்ணினனாகிய ரிஜிராச்வனது கண் தெரியும்படி செய்தீர்கள். அசுவினிகளே! குருடனாகிய அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் வண்ணம் ஒளி பொருந்திய கண்ணை யளித்தீர்கள்—(எ - று.) ரிஜிராச்வன் கதையை மண். 1 சூக். 116 ரிக் 16-ற் பார்க்க.

18. 'அருத்தியை யீவீர், அச்சுவினியர்காள், இரிஜிராச்வன், பரத்தையை விழையுஞ் சாரன்புரைய, வென்றனக்குப்பள்ளை பொருத்தினு னூரோடொன்று, நார்களே,' யென்று கோநாய் கருத்தினிற் குருடனோகை கண்டிடக் கரைந்த தன்றே.

(இ - ள்) 'இச்சையை யளிப்பவர்களே! அசுவினிகளே! நரர்களே! பரஸ்திரியை விரும்பும் யௌவனத்தை யடைந்த ஜாரன் அப்பரதாரத்துக்குப் பொன்னை வாரி வீசுவதுபோல எனக்கு நூற்றொரு ஆடுகளை (ஊராரிடத்திலிருந்து அபகரித்துத்) தந்தான்' என்று குருடனாகிய ரிஜிராச்வன் ஸந்தோஷிக்க (அதாவது அவன் கண் பார்வையைப் பெறுமாறு) அவ்வோனாய் கதறிற்று—(எ - று.)

19. சுசந்தரு முந்த முதி மகிமையிற் சூழ்ந்த தாமால் ;
அசுந்தனிற் கருதும் போற்றே லசுவினீர், ஒடிந்தவங்கஞ்
சுகம்பெறப் பொருத்தினீர் ; உந்தம்மையே ஞானந் தோய்ந்தா
ளிகந்தனி லழைத்தாள் வந்தீர் பற்பல காவ லேன்றே.

(இ - ள்) சுசந்தைத் தரும் உமது பாலனம் மகிமை பொருந்தி யது. உள்ளத்து நினைத்துக் கூறும் ஸ்தோத்திரங்களை யேற்கும் அசு வினிகளே ! கேலனது பாதுகாப்பிவிருந்த விசுபலையின் ஒடிந்த அங் கத்தைச் சரிப்படுத்தினீர்கள். (புரந்தீ) ஞானம் வாய்ந்தவளாகிய கோஷா உம்மைக் கூவப் பலவித வுதவினோளும் அவளிடத்து வந்து அவளாசைகளை நிறைவேற்றினீர்கள்—(எ - று.) புரந்தீயெனச் சிறப்புப் பெயராகக் கொள்வர் மேனாட்டாசிரியர். அச்சொற்கே, ஞானம் வாய்ந்த கோஷா அல்லது விசுபலாவெனு மிருவருளொருவ ரெனப்பொருள் கொள்ளுவர்ஸாயணர். ஆனால் இந்நூலாசிரியர் ஒடிந்த அங்கத்தைச் சுட்டும்போது விசுபலையையும், ஞானம் வாய்ந்தாளென்ற போது இச் சூக்த ரிஷியாகிய கட்சீவான் மகள் கோஷாவையுந்தனித் தனி கொண்டுள்ளார். ஸாயணரோ ஸ்ராமம் ஸம்ரினீ (க்த) என்ப தற்கு ஒடிந்த அவயவமுள்ள புருஷனது அவயவங்களைப் பொருத் தினீர்களென்கிறார். அப்புருஷன் பெயரை யெடுத்துரைக்கவில்லை. அவ்வொடிந்த வங்கமுள்ளவன் புருஷனாயின் அவன் ச்ரோணனாயிருக் கலாம். மண். 1 சூக் 112 ரிக் 8 நோக்குக. அங்கே ச்ரோணன் விசுண முழங்காலோடிருந்தான் என்று தெரிகிறது. ஊதி, உதவி, பாலனம் என்க.

20. ஈனுத லொழிந்து வற்றி யிருந்த தேனுவிற் சயுவுக்
கானுறு பாணிறைத்தீர், அசுவினீர், அழகு வாய்ந்தீர் !
வானுறு முமது வன்மை கொண்டு நல்விமதனுக்கு
மேனலம் புருமித் தன் தன் பொன்னினை மேவுவித்தீர்.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தோடு கூடியவர்களே ! அசுவினி களே ! ஈனுத லொழிந்து வற்றிப் போயிருந்த பசுவின் மடியிற்பால் நிறையும்படி சயுவென்னும் ரிஷிக்காகச் செய்தீர்கள். சத்துருக்க ளோடு சண்டை செய்யச் சக்தியில்லாதிருந்த விமதன் என்னும் ரிஷிக்காக, உங்களுடைய பலமான கிருத்தியங்களாற் புருமித்திரன் என்னும் அரசனது குமாந்தியைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து, அவ னுக்கு மனைவி யாக்கினீர்கள்.—(எ - று.) சயு, மண். 1 சூக் 112 ரிக். 16 நோக்குக. விமதன். மண். 1 சூக். 116 ரிக். 22 பார்க்க.

வநக்கம் 16

21. யவத்தினை, யசுவினீர்காள், கலப்பையா லுழுது வித்தி,
நிவப்புறு தோற்றத்தீர், நன்னிலை மனிதருக்குத் துப்பை
புவப்பினிற் சொரிந்து, தாச ரூலைய வச்சிரத்தால் வீட்டிச்
சிவப்புறு சோதி யெங்கு மோங்க வாரியர்க்குச் சேர்த்தீர்.

(இ - ள்) அசுவினிகளே ! அழகு வாய்ந்தவர்களே ! யவ மாதிரி வெல்லாத தானியங்களையுங் கலப்பையாலுழுது நிலத்தில் விதைத்து, மனிதருக்காக உணவுப்பொருளைச் சொரிந்து, தஸ்யுக்கள் கெடும்படி அவர்களை வச்சிராயுத்தாற்றுகொண்டு, சிவந்த சோதி யெங்கும் பர வும் வண்ணம் ஆரியரைப் பெருமைப்படுத்தினீர்கள்.—(எ - று) யவம் என்றதனால் இதர தானியங்களையும் இனத்தாற்றுகொண்டார். தஸ்யு, தாசர், கள்வர் என்றபடி. பகுரேண என்றது வடமொழிப்பதம். இதற்குச் சங்கவாத்தியத் (trumpet) தால் என்பார் மேனாட்டாசிரி யர். ஆனால் ஒளி பொருந்திய வச்சிரத்தினாலென் றுரை கூறுவார் ஸாயணர். 'ஆரியர்களுடைய தேஜஸ் எல்லாருக்கும் தெரியும்படி செய் தீர்கள்.' என்பது கடைசியடியின் கருத்து.

22. அதர்வணன் மத்தியச்சம், கசுவினீர், பரிச்சிரத்தை
யிதமுறக்கொணர்ந்து சேர்த்தீர் ; தோற்றஞ்சா லுங்கட்கஃது
ரிதம் உனி மதுத்துவட்டா மறையினைக் கூறிற்று ; அன்னுன்
பதமுறு சிரம் பரிந்து மற்றதும் பகர்ந்த தன்றே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே ! அழகிய தோற்றத்தவர்களே ! அதர் வணன் புத்திரனாகிய ததீசி (தத்யச்சனு)க்குக் குதிரைத்தலையைப் பொருத்திய போது அது ஏற்கனவே வாக்குக் கொடுத்திருந்த வுண் மையைக் கருதித், துவட்டா விந்திரனிடத்திலிருந்து பெற்ற மந்திர மாகிய மதுவித்தையை யுபதேசித்தது. பின்னர் அத்தலையை யிந்திரன் வெட்டினதால், அசுவினிகள் அவனது சொந்தத் தலையைப் பொருத் திய போது அத்தலை பிரவர்க்க வித்தையையும் உபதேசித்தது.— (எ - று.) மதுவித்தை துவட்டாவுக்கும் சொந்தமாம், ஏனெனில் அவ னும் அதை யிந்திரனிடத்திலிருந்து பெற்றிருந்தான். ததீசியின் சொந்தத் தலையை அக்குளிற் சேர்த்தபோது அது ப்ரவர்க்க வித் தையையும் சொல்லிற்று என்பார் ஸாயணர். ததீசியின் சரிதத்தை, மண். 1 சூக்தம் 116 ரிக். 12-ற் பார்க்க. மேனாட்டாசிரியர் மதுவித் தையை யென்னுது இனிய ஸோமத்தை யென்பார்.

23. என்று மும் அருளுள்ள த்தைக், கவிகளே, யெண்ணினேன்
துன்று மச்சுவினீ ரெல்லாக் கருமத்துந் துணையா நிற்க; [யான்;
ஒன்றும் பொய்யுரை யாடாதீர், புகழெலா மோங்கு மக்கள்
நன்குழுப் பெருந்தன த்தை யெனக்கு நீர் ல்குவினீரே.

(இ - ள்) கவிகளே! அசுவினிகளே! நாஸத்தியர்களே! எப் பொழுதும் உமது அதுக்கிரக புத்தியோடுகூடிய மனத்தினை நான் உருதினேன். எல்லாக் கர்மங்களிலும் உதவி செய்வீர்களாக. கீர்த்தி பரந்த புத்திரர் சிறைந்த செல்வத்தை யெனக்குத் தருவீர்களாக.—(எ - று.) கவி, தீர்க்கதரிசி யென்பது பொருள்.

24. கொடைமடஞ் சிறந்தீர், அச்சுவினியராம் நரர்காள், நீவிர் நடைபெறப் பொற்கையாணை வத்திரிமதிக்கு நல்கி, யிடையுற மூன்று கூற யெய்திய சியாவன் நேகந் தடையுற துயிரி னோங்கத் தயக்கினீர், தானஞ் சான்றீர்!

(இ - ள்) வள்ளன்மையிற் சிறந்த அசுவினிகளே! நரர்களே! நல்ல தானத்தோடு கூடியவர்களே! வத்திரிமதி யென்பாட்கு ஹிரண்யஹஸ்தனென்னும் புத்திரனை யளித்து, ச்யாவன் என்னும் ரிஷியை அசுரர்கள் மூன்று தண்டாக வெட்டியபோது அக் கூறு களைப் பொருத்தி அவனுயிரோடிருக்கும்படி செய்தீர்கள்—(எ - று.) வத்திரிமதி மண். 1 சூக் 116 ரிக் 13 பார்க்க. ச்யாவன், இச் சூக்தம் 8-ம் இருக்கைப் பார்க்க.

25. பண்டை நீர் செய்த வீர பராக்கிரமம் மிவற்றை மிண்டிய வாயுளுள்ளோர் விளம்பினு ரவற்றைப் போற்றி னண்டியே யசுவினீர் யா மறைகுலேம், அருத்தி யீவீர், மண்டி யெம் வீரமக்கள் சூழறு மகத்தி லின்றே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! இச்சையை யளிப்பவர்களே! பண்டைக்காலத்து நீர் செய்த வீர பராக்கிரமச் செய்கைகளாகிய இவற்றை மனிதர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். வீரம் பொருந்திய எமது புத்திரர்கள் சூழ்ந்துள்ள யக்ருத்தினிடத்து யாங்களும் இப் பொழுது அவற்றைச் சொல்லுவோம்—(எ - று.)

வரக்கம். 17

118. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 17. சூக்தம் 3.

11 இருக்குக்கள் கொண்டது

ரிஷி : கட்சீவான். வடமொழிச் சந்தம்: த்ருஷ்டிப். தேவதை : அசுவினிகள்.

1. சேனம் போற்பறப்ப, தான்ற சுகமெலாஞ் செறிந்த, திச்சை மானவர்க்களிப்பீர், மாந்தர் மனத்தினின் விரைவ, நெண்ணு மீனமில் தனம் பொதிந்த, தெய்து மூ வாதனத்த, தேனைக் காற்செலவிற் றுந்தேர் எமையுற, அசுவினீரே,

(இ - ள்) மனிதரது இச்சைகளை யளிப்பவர்களே! அசுவினிகளே! சேனப்பட்சியைப் (பருந்தைப்) போற் பறப்பதும், நல்ல சுகத்தைத் தருவதும், மக்களது மனத்தினும் வேகமாகச் செல்வதும், குற்றமற்ற செல்வம் வாய்ந்ததும், மூன்று ஆஸனங்களோடு கூடியதும், வாயு வேகமாகச் செல்வதுமான உமது தேர் எம்மை நோக்கி வரட்டும்—(எ - று.) சேனம் என்பதற்குப் புகழ்ந்து பேசும் கதியோடு கூடிய குதிரை யெனப் பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. வந்தூரம் என்பதற்கு ஸாரதிஸ்தானம் என்பார் ஸாயணர். கவியிற் பொதுவாக ஆஸனம் என்றார்.

2. மூன்றுருள் மூன்று போக்கும் மூன்றெனும் பாகன்றட்டு மேன்று தீவிரமா யோடுந் தேரினி லெம்மாட் டெற்றுச், சான்ற வெம் பசுக்களுக்கும் பாலினை வளர்த்துச், சார்ந்த தோன்ற, லச்சுவினீர், போற்றித், தூரகத்தை யுவப்பிப்பீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! மூன்று சக்கரங்களும், மூவகைச் செலவும், மூன்று ஸாரதி ஸ்தானங்களு முள்ள உமது வேகமான தேரினமேல் ஏறிக்கொண்டு எம்மை யடைந்து, உமது பசுக்களுக்குப் பாலி விருத்தியெய்து, எங்களது புத்திரர்களாகிய வீரர்களைப் பாது காத்து, எமது குதிரைகளையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவீர்களாக—(எ - று.) போக்கு—கதி, செலவு.

3. வல்கதிச் சலப வோட்டம் வயங்கிய தேரிற் றேற்றம் பல்கிய வசுவினீர்காள், பரிந்துரை போற்றைக் கேளீர்; மல்கிய மூன்றே ரும்மை, வழங்கு நற்றுதியோ, ரின்மை செல்குற விரைவிற் சேர்வீரென் றெவ்வாறுரைத்தார் செப்பீர்.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தையுடைய வசுவினிகளே, வேகமான கதியும், இலகுவான ஓட்டமும் அமைந்த தேரினமே லேறிவந்து யாங்கள் ஆதரத்தோடு கூறும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்பீர்களாக. புராதனமான ஸ்தோதாக்கள் 'எங்களது தரித்திர நீங்க விரைவாக வாருங்கள்' என்று எவ்வகையாகத் துதித்தார்களென்பதைப் பற்றிச் சொல்லுவீர்களாக—(எ - று.) அத்ரே: என்னும் வடமொழிப் பதத்துக்கு ஆதரம் குர்வத: ஸ்தோது: என்பார் ஸாயணர். அதாவது அன்பு காட்டும் போற்றாளர் என்பது பொருள். ஆனால் ஸோம நகக்குற கல்லெனப் பொருள்கொண்டு ஸோமக்கல்லின் சத்தத்தைக் கேளுங்கள் என்பார் மேனாட்டாசிரியர்.

4. மெய்புக லசுவினீர்காள், வேகமார் சிறையிற் சேனம், மெய்ம்மை நீரோட்ட மென்னக் கழுசுவான் வீழ்ந்ததென்ன

ஐயெனத் தூக்கி வல்லே யவ்வயிற் றருப, எம்மாட்
டொய்யெனக் கொணர்க வும்மை யும்துநற் றேரினோடே.

(இ - ள்) நாலத்தியர்களே! அசுவினிகளே! நீரோட்டத்தைப் போலவும், அழகு வானிற் பறப்பது போலவும், விரைவாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய் அவிபுணவினிடத்தில் விடுபவைகளும், வேகமாகச் செல்லக் கூடிய சிறிகோடு கூடியவையுமான சேனப் பட்டிகள் (அல்லது ஸாயணருரைப்படி குதிரைகள்) உங்களை உங்களது தேரோடும் எங்களிடத்து மெதுவாகக் கொண்டுவரட்டும்—(எ - று.)

5. சூரியன் புதல்வி யன்பு தோய்வுறுந் தருணி யுந்தந்
தேரினி, னாரர்கள், தாவி யேறினாள்; சிறகிற் காந்தி
யேருறு முடலிற் றுள்ளி யேகுறு மாக்க ளும்மைச்
சீருறு மெய்யிலத்திற் சேர்க்க வுந் தேரி னோடே.

(இ - ள்) நான்களே! (அசுவினிகளே!) சூரியனுடைய புத்திரியாகிய அன்பு மிகுந்த யுவதி உமது தேரி லேறினாள். சிறகோடும் காந்தி பொருந்திய வுடலோடும், னுள்ளிச் செல்லுகின்ற குதிரைகள், உங்களை உங்கள் தேரினோடும் எமது வீட்டுக்கருகிற் கொண்டுவரட்டும்—(எ - று.) ஸூர்யன் புதல்வியைப்பற்றி மண். 1 சூக். 116 ரிக். 17 காண்க.

வநக்கம் 18.

6. வந்தநன் றனை யிரேபன் றன்னையுந், தோற்றஞ் சான்று
வந்தனை யளிப்பீர், மொய்ம்பின் மகிழும் வன் றிறலிற்றாக்கி
வந்தனை புரிந்த தூக்கி ரன்மகன் றனைக்க ரைசேர்த்,
தந்தமா யினமை மீட்டு மமைத்தனிர் சியவ னற்கே.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தவர்களே! பிரார்த்திக்கப்பட்ட பொருள்களை யளிப்பவர்களே! வந்தநையும், ரேபனையும் உமது வலிமையினாலும், சாமர்த்தியத்தினாலும் கிணற்றினின்றும் மேற் றாக்கி, ஸ்தோத்திரஞ் செய்த தூக்கிரனது மகன் புஜ்யனை ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து கரையிற் கொண்டுவந்து விடுத்து சயவனனுக்கு மறுபடியும் யௌவனத்தை யளித்தீர்கள்—(எ - று.) வந்தநன், ரேபன், புஜ்யன், சயவன் இவர்களை மண். 1 சூக். 117 ரிக். 5, 12, 14, 13, இவற்றில் முறையே பார்க்க.

7. கொதிப்பினாற் பீடையெய்திப் பொறியுறு மத்திரிக்குத்
துதிப்பரு சுகத்தோ ண்டி தோய்குவா, னசுவினீர்கள்,
மதிப்புட னருளினீர்; நற் றுதியினின் மகிழ்ந்து பார்வை
விதித்தனிர் மீட்டுங் கண்ணுவன் புல னிழந் தோனுக்கே.

(இ - ள்) பீடா யந்திரக் கிருஹத்தில் உஷ்ணத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அத்திரி ரிஷிக்குச் சுகமும் உணவும் அளித்தீர்கள். பார்வை யிழந்த கண்ணுவனுக்கு நன்றய்க் கண் தெரியும்படி செய்தீர்கள்—(எ - று.) அத்திரி, மண். 1 சூக். 51 ரிக். 3 பார்க்க. கண்ணுவனை யசுரர்கள் அவனுடைய பிராஹ்மண்யத்தைப் பரிட்சிக்கும் பொருட்டு இருட்டு வீட்டி லடைத்து வைத்தார்க ளென்றும், அவ னங்கிருந்தவாறே உஷ்ணின் உதயத்தைக் கண்டானென்றும், அவ்வுஷ்ணைய யறியும் வண்ணம் அவனுடைய பிரீதிக்காக அவ்வீட்டின் மேற் போய்க்கொண்டிருந்த அசுவினிகள் உரத்த வீணை கானஞ் செய்தார்க ளென்றும், மண். 1 சூக். 117 ரிக் 8-ம் சொல்லப்பட்டது.

8. முன்புமை யிரந்து நின்ற சயுவுடைத் தேனு பாலே
யின்புற வளிக்கச் செய்தீர்; அசுவினீர், கோநாய் வாய்நின்
றன்புடன் குருவி மீட்டி ரத னுறுகண்ணை யோர்ந்து;
பின்பொருகா லளித்தீர் விசுபலை பிறங்கத்தானே.

(இ - ள்) முன்பு உங்களை யாசித்து நின்ற சயுவென்னும் ரிஷியினுடைய பசு பால் தரும் வண்ணம் செய்தீர்கள். அசுவினிகளே! காட்டுநாய் வாயினின்றும் குருவியை அதன் றுன்பத்தை யுணர்ந்து மீட்டீர்கள். (அல்லது சூரியனிடத்திலிருந்து உஷ்ணைப் பிரத்தியேகப்படுத்தினீர்கள்.) விசுபலைக்குக் கணைக்கா லளித்தீர்கள்—(எ - று.) சயு, மண். 1 சூக். 112 ரிக் 18 நோக்குக. குருவி, மண். 1 சூக். 116 ரிக் 14 பார்க்க. விசுபலா, மண். 1 சூக். 112 ரிக் 10 காண்க.

9. கணைகுரற் புரவி, வெண்மை கண்டது, பகை மடிப்ப,
தினைசுவ தகியை, யுக்கிரத்த தாண்டன்மை யேய்ந்த
தினமுறு முறுப்பு வன்மை யியைந்த, தாயிரம் பொனீந்து
கனமுறு மதனைப் பேதுக்கடையிட்டி ரசுவினீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! வெண்மையானதும், பகைவரை மடிப்பதும், அகியைக் கொல்லுவதும், உக்கிரமானதும், ஆண்டன்மை வாய்ந்ததும், ஆயிரக்கணக்கான பொன்னை யளிப்பதுமான குதிரையைப் பேதுவுக் களித்தீர்கள்—(எ - று.) பேது, மண். 1 சூக் 115 ரிக் 6 ஐயும், மண் 1 சூக். 117. ரிக் 9 ஐயும் பார்க்க. அஹிஹநம் என்ற சப்தத்துக்கு ஆகத்ய ஹந்தாரமித்யஹி: அஹிநாம் ஆகத்யஹந்த்ருணம் சத்ருணம் சத்ருந்வா ஹந்தாரம் என்பார் ஸாயணர். அதற்கு 'வந்தேதிர்த்துக் கொல்ல வெண்ணுஞ் சத்துருக்களைக் கொல்லுவதை' யென்று பொருள். மண். 9 சூக். 88 ரிக் 4-ல் அஹி நாம்

நாம் ஹந்தா வென்றிருப்பதைக் கொண்டு மேனாட்டாசிரியர் அஹி ஹனம் பாம்பினங்களாகிய பகைவரைக் கொல்லுவதென்றே பொருள் கூறுவர்.

10. பெருமை சால் பிறப்பி னச்சு வினிரோனு நரர்கா, னும்மை யிருமையுற் நியாமுதவி யிழைத்திட வழைப்போம்; எம்பா அருமையை யுணர்ந்து வாழ்வை யாம்பெற வெம்முற் செல்வ நிருமிதத் தேரினேறி வருகுவீர் நிறைவி னன்கே.

(இ - ள்) பெருமை வாழ்ந்த பிறப்பையுடையவர்களே! அசுவினிகளே! நரர்களே! உம்மைத் தனகாமிகளாகிய யாங்கள் துன்பமுற்று உதவி செய்யுமாறு கூவுவோம். எங்களது பாட்டுகளின் அருமையை யறிந்து, யாங்கள் வாழ்வை யடையும்படி, எங்கட்குமுன் உம்முடைய செல்வ நிறைந்த தேரில் ஏறி நன்றாக வருவீர்களாக—(எ - று.)

11. ஒத்த வன்புடையீ, ருண்மை பேசுவீ, ரசுவினீர்காள்! தத்திய நவீன வன்மைச் சேனத்தின் கதியிற் சாரீர்; நித்திய முகிக்கும் வைக னிறைந்த பேரவி சுமந்து துத்தியஞ் செய்து போற்றோ டழைத்தனென் துதிக்க யானே. (இ - ள்) ஸமமான அன்போடு கூடியவர்களே! நாஸத்தியர்களே! அசுவினிகளே! புதிதாக வுண்டான பலத்தோடு கூடிய சேனப் பட்சியின் (அல்லது உங்கள் தேரை யிழுக்கும் குதிரையின்) வேகத்தோடு வருவீர்களாக. நித்தியமும் உதயமாகும் விடியற் காலத்தில், மிகுந்த அவிபுணவோடு ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வணங்கியும்மை யானழைத்தேன்—(எ - ள்.) சேனம், பருந்து, அசுவினியர் வாகனம். சிறகுகளோடு கூடிய குதிரைகளென்பது ஸாயணர் மதம். சேனப்பட்சி கூட்டிக்கொண்டு வரக்கூடிய வேகத்தோடு வாருங்க ளென்பது கருத்து. மேல் மண், 1 சூக். 119 ரிக் 4 பார்க்க.

வநக்கம் 19.

119. மண்டலம் 1. அறுவாகம் 17. சூத்தம் 4.

10 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : கக்ஷீவான். வடமொழிச்சந்தம் : ஜகதி. தேவதை : அசுவினிகள்.

வேறு

1. உயிரோடு வாழ்வான்யான் எக்கியத்தைச் சாரவளி யோடழைப்பேன் செயிரோலாப் பலமையை மனோவேகந் தனதுறு பரித்து, வன்மை

பயின்மாவைப் பூண்டு, கொடைப் பொருள்சிறந்தா யிரங்கொடியைப் பண்பிற் றாங்கி நயமோடுஞ் சுகமுடனீத், தறல்கிறையுற் தேரதனை நாடித் தானே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! குற்றமற்ற பல மாயைகளையும் (அல்லது ஆச்சர்யமான செய்கைகளையும்) மனோ வேகத்தையும் நூற்றுக் கணக்கான செல்வத்தையும் நாங்கி, பலம் பொருந்திய குதிரை களைப் பூண்டு, கொடைப் பொருள்கள் சிறந்து, ஆயிரம் கொடிகளை யேந்திச், சுகத்தை விரைவிற் றந்து, தண்ணீர் நிறையும் தேரை, யக்ஞதலத்துக்கு வருமாறு, எனது ஜீவனத்தின் பொருட்டு, அவிப் பொருள்களோடும் அழைப்பேன்—(எ - று.) சுருஷ்டிவாரம், வகிரம் என்னும் பதங்களுக்குச் சுகத்தை யுடனே யளிப்பதும், நீர் நிறைந்த தும் என்று பொருள் கொள்ளாது உடனே கீழ்ப்படிவதும் இட மகன்றது மென்பபொருள் கூறுவர் மேனாட்டாசிரியர். அற்றேல் 'நயமோடு முடனடங்கி யிடமகன்ற தேரதனை நாடித்தானே.' எனக் கடைசியடியை மாற்றிப் படிக்க.

2. அத்தேரே னருகிலுறத் துதிராரென் மதியுயர்வா யணைந்த து; ஆயி னெத்திசையு மொன்றாகக் கூடாநின் றனதுதிக்க; ஏன்றி யானு மெத்தவினிப் புற வவியைக் கூட்டுகிறேன்; துணையினரு மேவா நின்றார்; அத்தேரி லூர்ஜாநி யாவலின்உம் மாட்டடைந்தாள், அசுவி னீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! உம்முடைய அந்தத்தேர் ஸமீபத்தில் வரவே என்னுடைய ஸ்தோத்திர புத்தியானது உயர்வுபெற்றணைந் தது. யோசித்துப் பார்க்கில் எல்லாத் திக்குகளும் போற்றிசைக்க ஒன்றாகக் கூடுகின்றன. யானும் இனிய அவிப்பொருள்களைச் சேர்க்கிறேன். எனக்கு உதவி செய்யும் ரித்விஜர்களும் கூடியுள்ளார். உமது அந்தத் தேரிற்றான் சூரிய புத்திரியாகிய ஊர்ஜானி யேறியும்மை யடைந்தாள்—(எ - று.) ஊர்ஜாநி பலத்தை யுருவகப்படுத்திய தென்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஆனால் ஸூர்ய புத்திரியென்பது ஸாயணர் மதம்.

3. அளவோடா மகவீரர் தனம்பெறவே போட்டியொடு மாக வத்தே யொளியோடுங் குழுயியவக் காலமதி, லசுவினீர்காள், உந்தேர், பூமி

மண்டலம் 1. சூக்தம் 119.

யுளிதோன்று முண்மையினி, நெக்காலுஞ்
சூரிகளுக் குயர்ந்த தான
மனியோடுஞ் சமந், தவற்றை யவர்க்களிக்க
வெனவாங்கே யமைந்து சின்மே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! கணக்கிலாத ஐயசீலர்கள் யக்குத்
தோடு கூடியவர்கள் செல்வம் பெறுவான் ஒருவரோடொருவர் போட்டி
போட்டுக்கொண்டு புத்த பூமியிற் கூடியபோது, உமது தேர்,
ஸூரிகளுக்கு (ஸ்தோதாக்களுக்கு) உயர்வாகிய தானத்தைச் செய்ய
வென்று செல்வத்தைக் கொண்டுவந்து, அப்பொருள்களை யவர்களுக்
குத் தருவதற்காகப் பூமியின்கண் (உண்மையாகவே) காணப்படுமீ—
(எ - று.)

4. அருத்தியளித் திடுவீர்கா, டாமேவந்
தேய்வுற்ற வழகார் மாவின்,
வருத்தமுற நீர்மூழ்கும் புஜ்யினை
நாவாயின் மதித்துத் தூக்கிப்
பொருத்தினிராற் றந்தையிடம் வெகுதூர்
மாயிருந்தும்; புரையில் கீர்த்தி
யிருத்தியதாற், நிவோதாசன் றனக்குரீர்
பேருதவி யிழைத்த தன்மே.

(இ - ள்) இச்சைகளை யளிப்பவர்களே! ஒருவர் பூட்டாமற்
றாமே வந்து பூட்டிக்கொள்ளும் குதிரை கட்டிய நாவாயின் மேல்,
நீர்க்குள் ஆழ்ந்து துன்புறும் புஜ்யினைத் தூக்கி யவனது பிதவாகிய
துக்கிரனது உறைவிடத்தில் வெகு தூரத்திலிருந்து கொண்டுபோய்
விட்டீர்கள். நீங்கள் (சம்பரணைக் கொண்டு) திவோதாஸனுக்குச்
செய்த உதவி குற்றமற்ற கீர்த்தியை யுங்களுக்களித்தது—(எ - று.)
விபி: என்பது வடமொழிப்பதம். அதற்கு மாவினென்னுது புள்ளின்
என்பார் மேனாட்டாசிரியர். குதிரையாயினும் சிறகுண்மைபற்றிப்
புள்ளின் என்பது நியாயமே. மாவின், மாவோடு கூடியவென்க.
ரிக்கில் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நாவாயிலும், ஸமுத்திரக்
கரையிலிருந்து துக்கிர வில்லத்துக்குப் போகக் குதிரை வாய்ந்த
தேரிலும் கொண்டுபோனார்கள் என்று சொல்வதுபோலத் தெரியும்.
ஆனால் அசுவினிகளின் ஊர்தி, தண்ணீரிலும் அந்தர மார்க்கத்திலும்
பூமியிலும் போகவல்லது. தண்ணீரிற் போகும்போது அதற்குள்ள
தூறு துடுப்புக்களும் உபயோகமாகும். பூமியிற் போகும்போது
அவ்வூர்தியிற் கட்டிய பரிகள் அதனை இழுத்துச் செல்லும். அந்த
ரத்திற் செல்லும்போது அப்பரிகளே தங்கள் சிறகுகளின் உதவி

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

யாற் பறந்து செல்லுமென்க. மண். 1 சூக். 116 ரிக் 3, 5 பார்க்க.
திவோதாஸனைப்பற்றி மண். 1 சூக். 116 ரிக் 18 பார்க்க.

5. சோபனஞ்சார் காட்சியுறப் பூட்டியதேர்ப்
பரியிரண்டைச் சுவைக்க நீரே
தாபமிலாக் குரல்கொண்டு தூண்டவவை
முந்தினவால் முடிவு சார;
வழ்பரியோன் மகள்புவதி நண்பினைவேட்
டும்மருகே யேய்ந்தா னும்மைச்
சோபையுறு பதிகளென நாயகராய்
வரித்திட்டாள் துலங்க மாதோ.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்திற்காக உமது தேரிற் பூட்டிய
இரண்டு குதிரைகளையும் நீர் தூண்ட அவை போய்ச் சேரவேண்டிய
விடத்தைச் சேர்வதற்காக முந்தின. ஸூர்ய புத்திரியாகிய யுவதி
உம்முடைய ஸ்நேகத்தை விரும்பி உம்மை யடைந்தவள் உம்மையே
நாயகர்களாக வரித்தாள்—(எ - று.) மணாளனது தோழர்களாக
வந்த உம்மை மணாளர்கள் ஆக்கிக் கொண்டாரென்பது பொரு
ளென்பார் (Ludwig) லூட்விக் கென்பவர். அது உண்மையே. முத
லில் அவளை ஸோமனுக்குக் கொடுப்பதாகவே யேற்பாடா யிருந்தது.
மண். 1 சூக். 34 ரிக். 5 பார்க்க.

வரக்கம் 20

6. இரேபனைப்பி டிப்போர்த முபத்திரவ
கின்றனித்தீர்; எரியுங் கூட்டிற்
புராதனத்து வருத்தியவத் திரியையிமத்
தாற்றணித்துப் புகழிற் காத்தீர்;
தராதபய சினைத்தருவான் சயுப்பசுவைச்
சமைத்திட்டீர்; சார்ந்த வாயுள்
தராதலத்தே மிகப்பெருக வந்தநனுக்
குதவியினைத் தந்தாண் டீரே.

(இ - ள்) (அசுவினிகளே!) ரேபனை யிம்சித்த அசுரர்களது
உபத்திரவத்தினின்று அவனைக் காப்பாற்றினீர்கள். அக்கினிப் பொறி
யிலகப்பட்டு வருந்திய அத்திரியைப் பனியால் (அல்லது மழைத்
தண்ணீரினால்) காத்தீர்கள். சயுவினது பசு (பயலை) பாலைத் தரும்
படி செய்தீர்கள். வந்தநனுக்கு ஆயுள் வளரும் வண்ணம் உதவி செய்
தீர்கள்—(எ - று.) பயசு, (பயஸ்) பால். ரேபன், அத்ரி, சயு, வந்தநன்
இவர்களைப் பற்றி, மண். 1 சூக். 112 ரிக். 5; மண். 1 சூக். 51

மண்டலம் 1. சூக்தம் 119.

ரிக். 3, மண். 1 சூக். 112 ரிக். 3, மண். 1 சூக். 119 ரிக். 11 இவற்
றில் முறையே பார்க்க.

7. அழகமர்தோற் றத்தொளிர்வீ ரருந்திறலிற்
றொழிஸ்புரிவீ ராயு ணீண்டு
பழகியதாற் சரையாரும் வந்தநனைத்
தோபோலப் பழுது பார்த்துக்
குழகுறவே செய்தனிர்; கேத் திரத்துறைந்து
துதிமறையோன் குலவு சன்மந்
தழுவும்வகையமைத்தீர்; வத் தெடுப்போற்கும்
பேருதவி சார்க்கீரே.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தை யுடையவர்களே! சாமர்த்திய
மான கார்யங்களைச் செய்பவர்களே! வயது முதிர்ந்ததனால் கிழத்
தன்மையை யடைந்த வந்தநனைத், தேரைப்புதிப்பிப்பதுபோற் புதிப்
பித்து, அவன் மீண்டும் இளமை பெறச் செய்தீர்கள். கருப்பத்தி
விருந்து துதித்த வாமதேவன் கருப்ப ஸ்தானத்திலிருந்து வெளிப்
படும் வண்ணம் (அதாவது பிறக்கும் வண்ணம்) செய்தீர்கள். உம்மை
வணங்கும் யஜமானனுக்கும் உமது உதவிகள் நன்றாகப் பொருந்தட்
டும்.—(எ - று.) ஜன்மம், சன்மம், பிறப்பு. வந்தநனைக் கிணற்றினின்
றெடுத்தது மாத்திரமேயன்றி யவனுக்கு மீட்டும் இளமை வருவித்த
தாகவும் இவ்விருக்காற் றெரிகிறது. வாமதேவன் அம்மறையோ
னென்று ஸாயணர் சொல்லுகிறார். கேத்திரம், கேஷ்தரம், ஜநநஸ்தான
மென்பார் ஸாயணர். எடுப்போற்கு உம் எனப் பிரிக்க.

8. தந்தைவிடுத் தலிற்றூர தேசமதிற்
றுன்பார்ந்து தயங்கு மன்னுன்
முந்துதுதித் திடவவன்மாட் டேகினீர்;
நீர்செய்த மொய்ப்பா ருதி
நந்துவா னெறியொளியிங் கடைந்திட்ட(து);
அவனருகே நாடி நின்ற
விந்தையுற நீர்செய்த துணை வியப்பை
யெவ்வுயிர்க்கும் விளைவித் தன்றே.

(இ - ள்) தந்தை விட்டுவிட்டதாற் றூரதேசமான ஸமுத்திர
மத்தியில் விழுந்து துன்பப்படும் அப்புஜ்யன் உம்மைத் துதிக்க
அவனிடத்துச் சென்றீர்கள். நீங்கள் செய்த உதவி விண்ணை
யடைந்து சித்திர கார்தியோடு இப்பக்கத்தில் விசிறு. அவனது
ஸம்பத்தே நின்ற நீங்கள் செய்த துணை யெல்லா வுயிர்களும் ஆசைப்
படத் தக்கதாயிருந்தது—(எ - று.) புஜ்யனை அவன் தந்தை தள்ளி

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

விட்டது மோசக் கருத்தோ டென்பார் மேனாட்டாசிரியர். ஊதி,
உதவி.

9. பின்னுமுமை மதுவாயந்தீர், தேனீயு
மதுவிரும்பிப் பெரிதும் பாடிற்(று);
இன்னுமவு சிஜன்சோம மார்ந்துமதம்
கொண்டும்மையெதிர்வி ளித்தான்;
உன்னுமனந் ததீசியின தும்மனத்தோ
டொன்றுவித்தீ ரோங்கும் பாய்மா
இன்னலத்தி னீரமைத்த தலைபுமக்கு
மன்பின்மது இயம்பிற் றன்றே.

(இ - ள்) மதுவடைந்தவர்களே! பின்னும் தேனீயானது
மதுவை விரும்பி யும்மை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது. உசிஜ புத்திர
னாகிய கக்ஷீவான் ஸோமத்தைக் குடித்து மதத்தை யடைந்து உம்
மைக் கூவினான். ததீசியைச் சேவித்து அவன் மனமும் உம் மனமும்
ஒன்றுபடச் செய்தீர்கள். அவனுக்கு நீரமைத்த குதிரைத்தலை
புமக்கு அன்போடு மதுவித்தையை யுபதேசித்தது:— (எ - று.)
தேனீ யென்பதும் கட்சீவானையே குறிக்கு மென்பார் மேனாட்டாசிரி
யர். ததீசி, மண். 1 சூக். 116 ரிக் 12 பார்க்க.

10. பலநயக்குந் தன்மையதாய்ப் பகைவரினைக்
கடப்பதுவாய்ப் பண்பின் வெண்மை
நலநயந்தே யுத்தமதி லம்புகொடு
சயிக்கரிதாய் நாடுங் கன்மம்
பலநயக்கும் போதெல்லா முபயோகப்
படுஞ்சீர்த்தாய்ப், பாக சாதன்
வலநயந்து பகைவரை மேற் கொள்பரியைப்
பேதுவுக்கு மகிழ்ந் தீர்தீரே.

(இ - ள்) பலரும் விரும்புந் தன்மையோடு கூடியதாய்ப், பகைவர்
களைக் கடந்து செல்வதாய், வெண்மை சிறமுள்ளதாய், யுத்தத்தில்
அம்பினுற் சயிக்க முடியாததாய், இந்திரனது வலிமையை யொத்த
பலம் பொருந்தியதாய், பகைவரைச் சயிப்பதாயுள்ள குதிரையைப்
பேதுவுக் களித்தீர்கள் - (எ - று.) பேது, மண். 1 சூக். 117 ரிக் 9
பார்க்க.

மேற் சூக்தங்களில் அசுவினிகளைப் பற்றிச் சொல்லியவை சிற்
சில இயற்கை யாவிர்ப்பவங்களைக் குறிப்பன வென்றும், அவற்றை
வெறுஞ் சரிதங்களாக மாத்திரங் கொள்வது நியாயமல்ல வென்றும்
மோட்சமுலர் மதத்தை யதுசரித்த (Benfey) பென்வே யென்பவர்

மண்டலம் 1. சூக்தம் 120.

கூறுவார், யாஸ்கர் மதமும் அதுவே. ஆனால் மூர் (Muir) என்பவர் அவை யத்தகையவாயின் இத்தனை வேறு பட்ட பெயர்களோடு மாறுபட்ட பலசூணிகளில் வர்ணிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும், அதனால் அவ்வக்காலங்களில் அசுவினிகள் செய்ததாகச் சொல்லிக் கேட்ட சரிதங்களைத் தொகுத்து இச்சூக்தங்களை யவ்விருடிகள் பாடினதேயன்றி வேறில்லையென்றும் சொல்லுவார்.

வருக்கம் 21.

120. மண்டலம் 1 அநுவாகம் 17 சூக்தம் 5.

12 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி: கட்சிவான். வடமொழிச் சந்தம்: 1, 10, 11, 12, காயத் திரி, 2 கருப், 3 காவிராஜ், 4 நஷ்டரூபி, 5 ததுசிரா, 6 உஷ்ணி, 7 விஷ்டாரப்ரஹதி, 8 க்ருதி, 9 விராஜ். தேவதை: அசுவினிகள்.

கருப், ததுசிரா, உஷ்ணி, க்ருதி இவை கந்தாறுபூதிக் கவிவிருத்தத்திலும், விஷ்டாரப்ரஹதிப்ரஹதி போலும், நஷ்டரூபி கவிநிலைத் துறையிலும்; காவிராஜ் விராஜ் இவை மூன்றடித்தாழிசையிலும், யாக்கப் பட்டுள்ளன.

வேறு

1. எத்து திர்தும் மருளினை யேய்த்திடும்? ஓத்த வும்மிரு வோரையு, மச்சினீர், நத்தி யின்பனித் தோங்குவன் நாடினயார்? சித்த ஞான மிலானெங்ஙன் செய்வனே!

(இ - ள்) எந்தஸ்தோத்திரமானது உமது அருளைக் கொண்டு வந்து தரும்? அசுவினிகளே! உம்மிருவாரையும் விரும்பி உங்களுக்கு ஸந்தோஷ மூட்டுவான் யார்? உமது மகிமை பறியாத அஞ்ஞானி யுந் களை யெவ்விதம் துதித்து வணங்குவான்?—(எ - று.)

வேறு

2. இற்றே சடரும் எழில் ஞானிகளை யுற்றே வழி வேண்டுவர்; மற்றையவர் சற்றே யுணரார்; பகைதாண்டறியீர், மற்றே விரைவின் மரணர்க் கருளீர்.

(இ - ள்) இம்மாதிரியாகவே யறிவில்லாதவர்களும் ஞானிகளைய அசுவினிகளை யடைந்து அவர்களைப்போற்றும் நெறிகளைக் கற்பும்படி வேண்டிக்கொள்வார்கள். அசுவினிகளல்லாத இதரர்

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

கொஞ்சமும் அந்நெறிகளை யுணரமாட்டார்கள். பகைவர்களார்து கடக்க முடியாதவர்களே! வேகமாக மனிதர்களுக்குச் செல்வந்தருவீர்களாக—(எ - று.) மற்றே, அசை.

வேறு

3. மூதறிஞ ராமுமையா முற்படவே யழைக்கின்றோம்; மூதறிஞர் நீரமக்கின் றுயர்துதியை மூழிந்திடுக; ஆதரத்தி னுமைவிரும்பி யர்ச்சித்தே னிப்பொழுதே.

(இ - ள்) வித்வாம்ஸர்களாகிய உம்மை யாங்கள் முன்னர் அழைக்கின்றோம். வித்வாம்ஸர்களாகிய நீர் எமக்குச் சிறந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லிக்கொடுப்பீர்களாக. ஆசையோடு உம்மை இப்பொழுது அவியோடும் வணங்கினேன்—(எ - று.)

வேறு

4. பக்கு வமதிப் பிறகட வுளரையான் வினவேன்; மிக்கு யர்வலித் தோற்றத்தீர், விளம்புக வஷட்டோ டெக்கி யத்துறு மற்புதம்; எங்களைக் காக்க, மிக்க நல்வலிக் கருவமா ரதனின் மேற் றாக்க.

(இ - ள்) அழகிய தோற்றத்தை யுடைவர்களே! பக்குவ ஞானம் பொருந்திய வேறு தேவர்களை யான் கேட்கமாட்டேன். (அவர்கள் உம்மல்வளவு பெருமையில்லாதவர்களாலென்க.) யக்ருத்தில் 'வஷட்' டென்னும் பிரயோகச்சொல் செய்யும் அற்புதத்தை யுரைப்பீர்களாக, மிகுந்த வலிமை பொருந்தியதும் கர்வமுள்ளதுமான அதனின்றி மெம்மையுயர்த்திக் காப்பாற்றுவீர்களாக—(எ - று.) வஷட் என்று செய்யும் ஆஹுதி நன்மையைத் தரும். ஆயினும் அம்மறையை முறைபிறழக் கூறி யுபதேசித்தல் வெகுவாகிய கேட்டைத் தரும் ஆகையால் அவ் 'வஷட்' டின் அற்புத சக்தியை யெமக்குணர்த்துவதுடன் அதனால் ஒருவிதக் கேடும் நேராதபடி யெம்மைக் காப்பீர்களாக வென்று கவி பிரார்த்தித்துக்கொண்டபடி யென்பார் மேனாட்டாகிரியர். 'வஷட்' டென்பதற்கு, 'அக்கினியாகிய அவன் அணியத் தேவர்களிடத்துச் சுமந்து செல்லட்டும்.' என்பது பொருள். மண். 1 சூக். 31 ரிக் 5 நோக்குக.

வேறு

5. கோடன் பிருகு நிகர் சோபையற நாடும் மறையைப் பஜீரன் குடியோன் தேடி யறிவிற்பெரியோன் சிவணப் பாடும் மதுவும் பலனா ருகவே.

(இ - ள்) கோஷாவினது புத்திரனாகிய ஸுஹஸ்த்யன் பிருகுஷ்னது சோபையைப்போன்ற சோபையை யடைவதற்காக விரும்பியோதிய மந்திரத்தைப் பஜ்ரன் வம்சத்தவனாகிய கட்சீவான் தேடிக்கண்டுபிடித்து (அன்னமிச்சிக்கும்) வித்வானைப்போலப் பாடுகின்ற அம்மந்திரமானது பலனோடு கூடியதாக விருக்கட்டும்—(எ - று.) கோஷா, இம்மறையைக்கண்ட கட்சீவானது புத்திரி, பிரஹ்ம வாதினி. அவளது மகன்பெயர் ஸுஹஸ்த்யன் என்பார் ஸாயணர். மண். 1 சூக்த. 117 ரிக் 7 பார்க்க. பஜ்யன் அங்கிரஸ குலத்தவன், இவனது குலத்தவன் கட்சீவான் என்க.

வருக்கம் 22.

6. 'காயத்துறு தன்னடை மந்த முளோன்
காயத்திரி கேட் டவனம் பகமீந்
தேய் அச்சுவினீர், சுபலெம் பதியீர்
ஏயத்தருவீர் பலன்'என்ற றறைவேன்.

(இ - ள்) 'அசுவினிகளே! சுபப்பதிகளே! (கண்ணிழந்ததனால்) நடைபின் வேகம் குறைந்த ரிஜ்ராச்வன் காயத்திரிச் சந்தலாலான மந்திரத்தாற் றுதித்ததைக் கேட்டு அவனது கண்ணை யீந்தவர்களே! யான் விரும்பிய பலன்களையும் தருவீர்களாக.' என்று நானூற் றுதிப்பேன்—(எ - று.) ரிஜ்ராச்வனென்பது ஸாயணருரை.

வேறு

7. பெரிய செல்வந் தருபவர்களாள், பேசுமதனைக் காத்தழிப்பீர் ;
அரிய வசவி னையகர்களாள், நீங்கு ளெம்மை நன்கிரட்சித்
துரிய வெமது பொருளிரிய வேங்கும் பாப சிந்தையுடன்
றிரியுங் காட்டு நாய்தின் றுஞ் செம்மை யாகக் காப்பீரே.

(இ - ள்) அசுவினிகளே! மகத்தாகிய செல்வத்தை யளிப்பவர்களே! அச்செல்வத்தைக் காப்பவர்களும் அழிப்பவர்களும் நீங்களே. வஸுக்களே! நீங்கள் எங்களை நன்றாக இரட்சிப்பதுடன், பாப சிந்தையோடு எங்கள் சொத்துக்களைத் திருட நினைத்துத் திரியும் ஓநாய் போன்ற திருடனது கையிலகப்படாதபடியும் காப்பீர்களாக—(எ - று.) காட்டு நாய், ஓநாய், அது திருடனுக்காக நின்றது என்பார் ஸாயணர். வசு, செல்வம்.

வேறு

8. விழையா னொருவன் வயினெம்மை விடர் ;
எழில்கொண் மடியி லெமதுண் டியினைத்
தழுவுங் கபிலை'தம கன் றினைவிட்
டொழுகா தருளீ ரியலா வுழையே.

(இ - ள்) (அசுவினிகளே!) எம்மை விரும்பாத பகைவனிடத்து எம்மைத் தந்துவிடாதீர்கள். எமக்கு வேண்டிய வுணவை மடியிற் றுங்கும் பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகளைவிட்டு எமக்கியலாத (எம்மால் அடைய முடியாத) இடத்திற் போய் விடாதபடி யருளுவீர்களாக—(எ - று.) இயலாஉழை, எங்களாலடைய முடியாத இடம்.

வேறு

9. உமை விரும்புந் துதியாளர் நண்பர்களை யோம்புதற்கென்
றமைவலிநற் றனமதனை யடைவர்; அதை யாமுமுறல்;
எமையடைவா னருளுகவாற் பசுவாரு மன்னமுமே.

(இ - ள்) உமை விரும்பும் ஸ்தோதாக்கள் மித்திரர்களைக் (பந்துக்களை யென்பார் ஸாயணர்) காப்பாற்றுவதற்காக வலிமை பொருந்திய செல்வத்தை உம்பிடத்திலிருந்து பெறுவர். அத்தகைய வலிமை பொருந்திய செல்வமுடையவர்களாக எங்கையுஞ் செய்வீர்களாக. பசுக்களோடு கூடிய உணவினை யாங்க ளடையுமாறு செய்வீர்களாக—(எ - று.) பசுவாரு மன்ன மென்பதற்குப் பசுக்கள் தரும் பால் முதலிய உணவுப் பொருள்க ளென்பார் மேனாட்டாகிரியர்.

வேறு

10. வன்புறையுஞ் செயன்மலி யச்வினீர்
கொன்பெறுந்தேர் குதிரையே யில்லது
மன்பெறவே யடைந்தனென் ; பூரியும்
பின்பு வேண்டினென் பெற்றேனத் தேரினே.

(இ - ள்) வலிமை பொருந்திய செயல்கள் மலிந்த அசுவினிகளது பெருமை வாய்ந்த தேர், குதிரை கட்டாது ஒடுவதை யான் (வணங்கி) யடைந்தேன். மிகுந்த கீர்த்தியோடு கூடிய செல்வத்தை விரும்பி, அத்தேரினின்றும் அதனைப் பெற்றேன்—(எ - று.) பூரி, ப்ரஹ்மம் ச்ரேய: என்பார் ஸாயணர். மிகுந்த கீர்த்தி அல்லது செல்வ மென்றுஞ் சொல்லலாம்.

11. செல்வமோ டுறு தேர்,எந் தனுவினைப்
பல்கு மாறு புரிக; பலசக
நல்கு தேரு நலக்க மனிதர்க்கண்
மல்கு சோமம் பருகத் தருகவே.

(இ - ள்) செல்வத்தோடு கூடவுறும் (அசுவினிகளது) தேரே! நீ எமது சரீரத்தைப் (புத்திர பெளத்திராதி ஸந்தானங்களைப் பெறும் வண்ணம்) விஸ்தாரப் படுத்துவாயாக. பலவித ஸுகங்களை

மண்டலம் 1. சூத்தம் 121.

யும் தருந் தேர், யஜமானர்க ளிடத்திலுள்ள லோமத்தைக் குடிக்க அசுவினிகளை யவரிடத்துக் கொண்டுவரட்டும்—(எ - று.) முன்னி லைப் படர்க்கை மாற்றைக் கவனிக்க. இது வேத ஸஹஜம்.

12. வைகல் வேளைக் கனவின் விலகினேன் ;
வைகு நற்றனம் வாய்ந்தும் பிறர்க்களித்
துய்குரூத வவனி னொழிந்தனென் ;
ஐகென வழிவா ருப யருமே.

(இ - ள்) விடியற் காலத்திற் றேன்றும் ஸ்வப்நத்தினின்றும் விலகினேன். பெற்றும் ஈத்துண்ணையும் நீங்கினேன். அந்த ஸ்வப்நமும், இந்த லோபியும் விரைவில் அழிவது நிச்சயம்.— (எ - று.) ஸ்வப்நத்திற் கண்ட பொருள் கைக்கெட்டாதது போல அறுபவியாதவனது சொத்தும் விரைவில் அழியும். இவ்விரண்டு வகை சொத்தினாலும் எனக்கு உபத்திரவமில்லை யென்று பொருள். இங்கே ஸ்வப்ந மாத் திரத்தினால் ஸத்துவமின்மையைப் பிரதிபாதிப் பதிவிருந்து, துஸ்ஸ்வப்நங்களுக்கும் பல மில்லை யெனப் போதருத லால், இவ்விருக்கு துஸ்ஸ்வப்ந நாசனீயாம் என்பார் ஸாயணர்.

வநக்கம் 23.

121. மண்டலம் 1. அநுவாகம் 18. சூத்தம் 1.

23 இருக்குக்கள் கொண்டது.

ரிஷி : கட்சீவான். வடமொழிச்சந்தம் : த்ருஷ்டிப். தேவதை ; விச்வதேவர்கள் அல்லது இந்திரன்.

வேறு

1. ஒளிபெறு வள்ள நன்னை யுன்னி யக் கிரசன் மக்கள்
அளிபெற வோதும் போற்றை நரரளிப்பவனென் றேற்பான் ?
தளியென விளங்கு மில்லச் சனத்தினைச் சாரும்போது
தெளிவுறு துதிக்கு வாய்ந்தோன் நிகழுவன் மகத்தின் மாதே.

(இ - ள்) காந்தி பொருந்திய தான கர்த்தாவாகிய விந்திரனை யெண்ணி அவனது தண்ணளியைப் பெற அங்கிரஸன் வம்சத்து மக்களாகிய யாங்கள் கூறும் ஸ்துதிகளை, மாந்தரை (நேதாக்களை)க் காப்பவனாகிய அவ்விரந்திரன் எப்பொழுது ஏற்பான் ? யக்குக்கிருஹத் திலுள்ள ரித்விஜர்களாகிய ஜனங்களை யடையும்போது துதிக்க அல் லது வணங்கத்தகுந்தவனாகிய அவன் யக்குத்தினிடத்து விளங்கி மகிழ்வன்—(எ - று.) தளியென விளங்கும் என்னும் அடை வட

அஷ்டகம் 1. அத்தியாயம் 8.

மொழி மூலத்திலில்லை ; யக்குக் கிருஹங்களில் தேவகராயங்கள் நடப் பதாற் கோயில் போன்று என்று கூறினார் தமிழிருக்கில்.

2. வானுல கவனமைத்தான் ; பசுக்களி னேதா, காந்தி
தானுறு முடலோன் றண்ணீர் சீர்பெற வவற்றின் பின்னர்
மானுற வோட விட்டான், மகத்துவ, னிரவின் பின்னர்
ஈனுற வடவைக் கன்றை யியைத், தொளி கான்றிட்டானே.

(இ - ள்) அவ்விரந்திரன் விண்ணுலகத்தை நிலைப்பித்தான். பணி யென்னு மசாரனற் கவரப்பட்ட பசுக்களை (அதாவது மழை முகில் களைக்) கொண்டுவரும் நேதாவாகிய விந்திரன் அப்பசுக்களின் பின் ஓடிவரும் மழைத் தண்ணீரைப் பிராணிகளுக்கு உபயோகமாகும் வண்ணம் பெய்வித்தான். மகானாகிய வவன் பெட்டைக் குதிரைக்கு லீலார்த்தமாக ஒரு பசுக்கன்றை யுற்பவிக்கச் செய்து, (தான் எப் பொழுதும் ஸ்வயம் பிரகாசனயிருந்தும்) இரவிற்குப் பின் (இனத்தி னால் வைகலையும் கொள்ளுக வென்பார் ஸாயணர்) ஸூர்ய ரூபமாக நின்று பிரகாசிக்கிறான்—(எ - று.) லுட்விக் கென்பவர் மாதரம்கோ : என்பதை மாதரம் என மாற்றிக் குதிரைக்கு (சூர்யனுக்கு)ச் சோடு, எல்லாவற்றிற்கும் தாய்கிலையிலுள்ள பூமியாகிய பசுவென்பார்.

3. அங்கிரக் கென்றும் பொன்னீர் தருணமாருஷை விளக்கித்
தங்கிய வவன் பழமை சாரழைப்பதனைக் கேட்க ;
தங்கிடக் கொலையிற் சம்பந் தயக்கினான் ; விண்ணமைத்தான்
துங்கமாரிருகான் மாந்த ரொடு சதுஷ் பதங்களுக்கே.

(இ - ள்) அங்கிரஸ வம்சத்து மனிதர்களுக்கு அநுதினமும் தனத்தை யளிப்பவனும், செந்நிறமான உஷஸைப் பிரகாசிப்பிப்ப வனுமான (அச்சூரிய ரூபமான) விந்திரன், பழமையாக உபயோகிக்கப் பட்டு இப்பொழுது நாங்கள் கூறும் ஆஹ்வாங்களை (அழைப்புக் களைக்) கேட்கட்டும். மேலும் அவ்விரந்திரன் தனது ஆயுதமாகிய வச்சிராயுதம் எப்பொழுதும் கொலை பயின்ற வண்ணமாகவே யிருக் கும்படி செய்தான். இரண்டு கால் மனிதருக்காகவும், நாற்காற் பிராணிகளுக்காகவும் விண்ணைக் கீழ் விழுந்து விடாதபடி நிறுத்தி னான்—(எ - று.)

4. இதன் மதக் கொண்டு நீயு முனைத்துதி மகத்திற்காகப்
பதமுற முழங்கும் ஆக்கள் குகை பதிந்தவற்றைத் தந்தாய் ;
கதமுற முவ்வுலகுக் கதித்துயர்ந்தவன், போர் நேரிற்
பதனற மகாரை வாட்டும் பாதையை விலக்குவானே.

(இ - ள்) (இந்திரனே!) இந்த ஸோமத்தைக் குடித்தலால் வரும் உற்சாகத்தால் நீ யுன்னை வணங்கும் யக்ஞத்திற்காகப் (பணியென்னு மசுரனால்) குகைக்கண் அடைத்து வைக்கப்பட்ட பசுக்களை (மழை மேகங்களை)த் திறந்து விட்டாய். மூன்றுலகங்களிலும் உன்னதமான விந்திரன் யுத்தம் நேர்ந்தால் மனிதரையிம்சிக்கும் பாதைகளை விலக்கி விடுவான்—(எ - று.) இடமாற்றை நோக்குக. த்ரி கருப் என்பதற்கு முப்பட்டையாய்க் கூரிய வச்சிராயுதம் என்பார் மேனாட்டாகிரியர். “முகக் கூருள்ளது வேகத்தோடு எதிர்த்து வரும்போது, இந்திரன் மனிதனுக்கு இடைஞ்சல் செய்யும் கதவுகளை யெல்லாம் பரக்கத் திறக்கிறான்!” என்று பின்னிரண்டடிகளை மொழி பெயர்ப்பார் அவர். பசுக்கள் சரிதையை மண், 1 குக்த, 62 ரிக் 3 பார்க்க.

5. வல்கதிப் பெற்றோர், பூமி வளமுறுத்துபவ ரோங்கும் பல்சுவை யவியாஞ் செல்வப் பான்மை சார் தூய பாலை, மல்குமச் சுரக்கு மாக்கண் மடியினின் றெழுமுகுமஃதை, நல்கியுன்றனைக் குறித்து நயமகம் புரிந்த போதே.

(இ - ள்) வேகமானகதியோடு செல்லும் பெற்றோரும், எல்லா ஜகங்களையும் வளப்படுத்துபவர்களுமாகிய தியாவாப் பிருதுவிகள் பலவித சுவையோடு கூடிய அவிதும், செல்வ நிறைந்ததும் பரிசுத்தமானதும், நன்றாகச் சுரக்கும் பசுக்களின் மடியிலிருந்து ஒழுகுவதுமான பாலைத் தந்து உன்னைக் குறித்து யக்கும் நடத்தியபோது—(எ - று) நீ (இந்திரன்) மனிதரையிம்சிக்கும் பாதைகளை விலக்கி விடுவாயென மேற்பாட்டினின்றும் ஒரு வாக்கியம் எடுத்துக் கூட்டுக வென்பார் ஸாயணர்.

அங்கிக்க னுவுதியை யார்ந்தளிக்க வாதித்யன் தங்கினு, னன்னான் றழைத்திடவே—மங்குல் மழையீந்த, தம்மழையால் வான்பயிரோக் கிறறிஃதா லிழிவினார் வந்தனரென் றேத்து.

என்னுஞ் செய்யுளின்கருத்து ஈண்டு ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டது.

வருக்கம் 24.

6. பிரந்தன னங்கே யன்னான்; பகைவரைப் பேர்க்குஞ் சோமம் பிரங்குறும் வைக லென்னாழ் பெருகொளி மான வீசித் திறம் பெற மதமளிக்க, சேர்ந்திடு மவி யிக் கீத்துச் சிறந்த நலவிடத்தில் போற்றிற் சுருக்கொடு பொழிவேழுக்கே.

(இ - ள்) அவ்விந்திரன் அவ்விடத்துத் (துதியை விரும்பினவ னாய்த்) தோன்றினான். பகைவரை வாட்டும் ஸோமமானது, உஷன்

காலத்துக்குப்பின் ஒளிவிட்டுத் தோன்றும் சூரியனது காந்தியைப் போன்ற ஒளியை வீசி, அவிப்பொருள்களை யதேஷ்டமாக வளித்து, ஆஹவரீயமாகிய நல்ல ஸ்தானத்தில் ஸ்தோத்திரங்களோடு சுருக்கி னால் ஆஹுதி செய்யும் எங்களுக்கு மதத்தைத் தரட்டும்.

7. நன்மாத் துண்டா லான விந்தனங் குவிந்த நாளில் வன்மையி னத்து வர்யு பசுவினை வரியாநிற்பன்; கன்மமார் பகலிற் சூரன் கதிரொளிர் காலே நீயும் பொன்மயச் சகடங் காட்டுட் போக்குவாய் சமித்துக்கென்றே.

(இ - ள்) நல்ல மாக்கட்டைகளாலான விந்தனங்கள் மூட்டப் பட்டெரியு மந்நாளில், ஸூரனாகிய அத்வர்யு யாகப் பசுவை யூபத்திற்குட்டுவான். இந்திரனே! கர்மம் புரியு நாட்களில் சூரியருபமான நீ பிரகாசிக்கும் போது சமித்துக் கொண்டுவருவதற்காக வண்டியைக் காட்டுக்குட் செல்லுமாறு தூண்டி விடுவாய்—(எ - று.) இவ்விருக் குக்கு வேறொரு பொருளுமுண்டு. அது வருமாறு:

சூரியன் கதிரோன் மேகசாலட் பெய்விக்க விண்ணில் நேரியல் மகத்துக்காகச் சூரன்படலஞ் சீப்பான் தாரி அந் நியங்குஞ் சாரிற் சார்ந்துள பசுவை யீட்ட வேரினின் விரைசுவாய் நீ யெண்ணுமம் மாந்தர்க்கென்றே.

(இ - ள்) சூரிய கிரணங்களைக்கொண்டு மேகக் கூட்டங்கள் மழையைப் பெய்விக்கும்போது, இம்சிக்கப்படாதவனாய் அந்தரத்திற்கு சென்று, சூரனாகிய விந்திரன், யாககார்யங்கள் செவ்வனே நிறைவேறும் பொருட்டு அம்மேகப் புரைகளை நன்றாகக் கீழித்து விடுவான். இந்திரனே! செல்வதற்கு வழியில்லாத விடங்களிற் றிரியும் பசுக்களைத் திரட்டவெண்ணும் மனிதர்களுக்காக நீ விரைவாகச் சென்று அப்பசுக்களைத் திரட்டுவாய்—(எ - று.) இவ்விண்ணு செய் யுட்களிலும் பின்னிரண்டடிகள் பிரத்தியக்ஷீகருதம், அதாவது முன்னிலையாகக் கூறியது.

8. கற் கொண்டு, மத வின்பூட்டும், பாலொடுகலந்தசோமம் முற்கொண்ட காற்றி னீயும் பருகுவான் பிழி கன்மத்தே நிற் கொண்ட குடிமா மிச்சங் குடித்திட; நிமிர்ந்த போரோய் மற் கொண்ட வெஞ்சீர் வாட்டும் பகைவரை வரட்டு வாயே.

(இ - ள்) மதத்தையும், மனோஹரத்தையு மூட்டுவதும், பசுவின் பால்கலந்து பலத்தை யடைந்ததும், காற்றைப் போல வேகமாக உன் னை குடிக்கப்படுவது மான ஸோமம், கற்களால் நசுக்கிப் பிழியப் படும்போது உனது ஸோமங்குடிக்குங் குதிரைகளிரண்டும், மிச்சத்

தைக் குடிக்கட்டும். போரில் வல்லவனே! எமது செல்வத்தைக் கெடுக்கும் பகைவரை நீ யழிப்பாயாக—(எ - று.)

9. குற்சனாக் குதவியாகச் சுட்டுணன் றனைக் கணக்கி
னற் சரம், புருகூதன்னே, நாடிச் சூழ்காலை வானின்
றெற் செறி துவட்டா வீந்த வயக்குலிசத்தை, மாற்றார்
கற் செறி தோலை வாட்டுங் கருவியை வீசினாயே.

(இ - ள்) புருகூதனே! (பலரார் போற்றப்படுபவனே!) குத்ஸன்
என்னும் ரிஷிக்கு உதவியாகச் சஷ்ணன் என்னும் அசுரனைக் கணக்
கல்லாத கொலைப் படையகளை நாடி யெடுத்துக்கொண்டு சூழ்ந்தபோது
விண்ணினின்றும் துவட்டா கொண்டுவந்த ஒளி பொருந்திய இரும்பு
வச்சிராயுதமாகிய பகைவரை யடக்கும் கருவியை நீ வீசினாய்—(எ-று.)
குத்ஸன், மண். 1 சூக். 51 ரிக் 6 பார்க்க.

10. அத்திரிப் படையோய்! என் றாழடைபடத் தம மூடாமுன்
பொத்திய மேகத்தின்மேற் பொருக்கெனக் கருவி யோச்சிச்
சுற்றுறச் சூழ்ந்து நின்ற சுட்டுணன் வலியை நன்கு
பற்றற வானி னின்றும் பறித்தனை யுறுதி வாய்ந்தும்.

(இ - ள்) வச்சிராயுதந் தரித்த இந்திரனே! சூரியன் மறையும்
வண்ணம் இருட்டுச் சூழ்ந்துகொள்ளுவதன்முன் அச் சூரியனை மூடிய
மேகத்தின்மே லுன் வச்சிரத்தை வீசி, அம் மேகத்தைச் சூழ்ந்து
நின்ற சஷ்ணனது பலமானது உறுதியோடிருந்தும் அதனைத்
தொலைத்தனை—(எ - று.) அத்திரிப் படை, வச்சிராயுதம்.

வநக்கம் 25.

11. மிகுவலிப் பெரிய வானம் புலியிவை யுருளே யின்றித்
தகு மிடம் பார்த, வேந்தே, மதத்தை தின்செயற்க ணீந்த ;
அகி யெனும் வராகத் தண்ணீ ராழ்ந்துள ததனை வன்மை
மிகு மழுவதனாற் றாக்கம் மேவுற வீழ்த்தி னாயே.

(இ - ள்) இந்திரனே! மகத்துவமான வலிமை பொருந்திச்,
சக்கர மில்லாம லெல்லா விடத்திலும் வியாபித் தொழுகும் வானம
பூமிகள் விருத்திரவதஞ் செய்யும் கர்மம்போன்ற கர்மங்களில் உனக்
குச் சந்தோஷத்தை யூட்டின. தண்ணீர்க்குள் படுத்துக் கிடக்கும்
பெரிய உருவமுள்ள விருத்திரனை வலிமை தங்கிய வச்சிராயுதத்தா
லடித்து என்றும் தூக்கத்திலேயே கிடக்கும்படி வீழ்த்தினாய்.—வரா
ஹம், பன்றி, திட அங்க முள்ளது ஈண்டு அது அகி அல்லது விருத்
கிரனைக் குறித்து நின்றது.

12. காற்றெனப் பூண்டு செல்லு மாவை கல்வாகனத்தைப்,
போற்றமம் மனிதர்க் கின்பம் புரிந்திடும் வேந்தே, யேறல் ;
சாற்று காவிய னுசானன் சம்பநிற் கீயா முன்ன
ராற்றினான் மதத்தி னஃதை யகிகொன்று பகையை யோட்ட.

(இ - ள்) ஸ்தோதாக்களுக்கு இன்பத்தைத் தரு மிந்திரனே!
தேரிற் பூட்டிக்கொண்டு வாயுவேகமாகச் செல்லும் குதிரைகளாகிய
உனது வாஹநங்களை யேறுவாயாக. கவியின் புத்திரானாகிய உசனன்
மதத்திற் சிறந்த வச்சிராயுதத்தை யுனக்குத் தருவதற்குமுன்
அதனை விருத்திரவதஞ் செய்யக்கூடியதாகவும், சத்துருக்களைக்
கடக்கவல்லதாகவுஞ் செய்தான்—(எ - று.) உசனா காவியனைப்பற்றி
மண். 1 சூக். 51 ரிக் 10ற் பார்க்க.

13. சூரியன் கபில மாவைச் சூரனீ நிறுத்த, வன்னா
னேரியல் தேருருளே யேதச னிழுத்தான், வேந்தே ;
பேரியல் பகிற் றென்பானு நகிகளைக் கடந்து பேரச்
சீரியலாத கன்மப் புரட்டரைச் சேர்த்தா யன்றே.

(இ - ள்) இந்திரனே! சூரியனது கபில நிறமுள்ள குதிரை
களைச் சூரிய ரூபமாக வெழுதும் நீ, ஓடாமல் மேற்குக் கரையில்
நிறுத்தியபோது, இரவில் அச்சூரியனது தேருருளைகளை ஏதசன்
என்னும் குதிரையானது இழுத்து மறுபடியும் கிழக்குப் பக்கத்
திற் கொண்டுவந்துவிட்டது. யக்குகன்மஞ் செய்யாத வசூரர்களைக்
கப்பல் செல்லக்கூடிய பெரிய நதிகள் தொண்ணூறைத் தாண்டித் தூர
தேசத்திற் போயிருக்கும்படி செய்தாய்—(எ - று.) ஏதசன், ஓர் ரிஷி
யின் பெயராக மண். 1 சூக். 61 ரிக் 15-ல் வந்துளது. ஈண்டு அது
சூரியனை யிரவில் மேற்கிலிருந்து கிழக்கிற் கொண்டுவந்து நிறுத்தும்
ஒற்றைக் குதிரையாகச் சொல்லப்படுகிறது. தைத்திரீயஸம்ஹிதை
1—6—4 பார்க்க. ஏதசோந என்னும் வடமொழிப் பதத்திற்கு ஏதச
னும் என்று உரை கூறுவர் ஸாயணர். (M. Bergaigne) பெர்கேன்
என்பவர் ஏதசன் என்னும் ரிஷிக்குப் பதிலாக அவ்விருடியார்
காக்கப்படும் அக்கினியையாவது, அல்லது ஆஹுதி செய்யப்படும்
ஸோமத்தை யாவது கூறலா மென்றும், அந்த ஸோமமே அடிக்கடி
குதிரையாக வருவகிக்கப்படுவது வேத மரபென்றும், அதனால் ஏத
சன் ரிஷி குதிரை ஆகிய இருபொருள் குறித்தல் தகுதியேயென்
றும் கூறுவர்.

14. இந்திர, வெமை யித்துன்பி னெடுக்க வச்சிரத் தோய்: மேலு
மந்தி லெம்பாப மெல்லா மபகரித்திடுக ; தேரி

மண்டலம் 1. சூத்தம் 121.

னந்து செல்வம், பாய்மா நலக்கவே கூட்டுமெஃதை
யெந்தஞ் சீர், உண்மை, யுண்டி யெண்ணியே யிடுக நன்கே.

(இ - ள்) வச்சிரியே! இந்திரனே! எம்மை இக்கஷ்டத்தினி ன்
றும் நீக்குக. எமது பாபங்களை யெல்லாம் பரிகரிப்பாயாக. எங்க
ளுடைய கீர்த்தியையும், ஸத்திய வாக்கையும், உணவையும் கருதி
எங்களுக்குத் தேரோடு கூடிய குதிரைகளாகிய செல்வத்தை நன்றாக
வளிப்பாயாக—(எ - று.)

15. வலியினிற் பெருத்தோயுன்றன் வள ரருண்மதி யெப்போது
நலிவுறு தெம்மைச் சேர்க; நல்லன வெம்மைச் சூழ்க;
வலியுறு பதி நீ கோக்கள் யாம்பெற மகவா னீக;
பொலிவுறு துதியோர் யாமுஞ் சந்ததி பொருந்தி வாழ்க.

(இ - ள்) வலிமையிற் பெரிய விர்திரனே! உனது அநுக்கிரக
புத்தி யெப்போதுங் கெடாம வெம்மைச் சேருக, நல்ல அன்ன
மானது எம்மைப் பொருந்தட்டும். மகவானே! தனஸ்வாமியாகிய நீ
எங்களுக்குப் பசுக்களை யளிப்பாயாக. ஸ்தோதாக்களாகிய யாம் புத்
திர பௌத்திராதி ஸந்தானங்களைப் பெற்று வாழ்க—(எ-று.) அர்ய:
என்பதற்கு தனஸ்வாமியாகிய நீ யென்பார் ஸாயணர். ஆனால் சந்
துருவினுடைய வென்பார் மேனாட்டாசிரியர். அற்றேல் 'நலிவுறு
பகைவன் காவி நாம் பெற மகவானீக;' என மூன்றா மடியை மாற்
றிப் படிக்க. இச் சூத்த தேவதை விச்வதேவர்கள் அல்லது இந்திர
னெனக் குறிக்கப் பட்டிருப்பினும், ரிஷி இந்திரனையே முற்றிலும்
துதித்துள்ளார்.

வருக்கம் 26

ஆகச் செய்யுள் 1334

8-வது அத்தியாயம் முற்றும்

முதலஷ்டகம் முற்றிற்று.

வேதங் கதியென்னு மென்னுணர்வைப் பல்லுரையாம்
போதற் தருதாழி பூட்டிநவ—நீ தமெனும்.
கட்டுரையோ டிந்நூலைக் கண்டே னருளாளர்
தொட்டுணருந் தூய்மை சுவைக்க.

(இ - ள்) வேதமே கதி யென்றெண்ணிய வென் புத்தியைப் பல
பாஷ்யங்களாகிய தாழியிற் செலுத்திக் கடைந்தெடுத்ததாகிய நவநீதம்
என்னும் பெயரிய உரையோடு கூடிய இந்நூலைச் சொன்னேன்,
இதனை யருளாளர்கள் படித்தறியும் வண்ணம்—(எ - று.)

வேத புருஷாய மங்களம்.

ரிக்வேதம் முதலஷ்டகம்

முதலஷ்டக அட்டவீணை

இம்முதலஷ்டகத்தில், மறுச்சந்தஸ் முதலிய 16 ரிஷிகள் பாடியுள்ளார்.
இதனிடத்துக் காயத்திரி முதலிய 23 சந்தஸ்களும் 121 சூத்தமு முண்டு.
இவ்வஷ்டகத்திற் பாடல் பெற்ற தேவதைகள் அக்கினி முதற் முப்பத்தறுவ
ராம். இவருள் இணைத்தேவதைகள் இந்திரா வருணர் முதற் பதினமாராம்.

முதல் அஷ்டக அட்டவீணை

இந்நூலின்கண் வரும் தெய்வப் பெயர் மக்கட் பெயர்களுக்கு ஓர்
அகராதி இந் நூலினிற்றுதியில் வெளி வரும். வடமொழிச் சந்தஸ்களெல்
லாம் எழுத்து வகையா லமைக்கப்படுவன. அம்மாதிரி எழுத்தெண்ணி
யமைக்கப்படும் தமிழ்ச் செய்யுள் வகைகள் மிகச் சிலவாதலின் அதனைக் கரு
தாது வடமொழி இருக்குக்களின் அடிப் பெருமை சிறுமைக்கேற்பத் தமிழ்ச்
செய்யுள் வகைகளை யமைத்துள்ளதோடு அவ்வொழுங்கே நூன்முழுதும் பின்
பற்றப்பட்டுள்ளது. பங்கிதி என்னும் சந்தஸ்மட்டும் இருவகைப்பட்ட பாக்களால்
எழுதப்பட்டுப் போயிற்று. இதனை நான்காவது அஷ்டகத்தே கண்டறிக.

அத்யாயம்.	வருக்கம்.	சூத்தம்.	வடமொழிநிக்.	தமிழ் இருக்கு.
1-வது	37	19	195	195
2-வது	38	13	189	189
3-வது	35	14	173	173
4-வது	29	15	152	152
5-வது	31	19	185	155
6-வது	32	14	163	163
7-வது	37	18	172	172
8-வது	26	9	135	135
ஆக. 8 அத்.	265	121	1364	1334

முதலஷ்டகத்தின் சூத்த அட்டவீணை

முதலத்தியாயம்

சூத்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
1	மதுச்சந்தஸ்	அக்கினி	காயத்திரி	கலிவிருத்தம்.
2	ஷட	வாயு இந்திரவா யுக்கள், மித் திராவருணர்.	"	"
3	"	அகவினிகள் விச்வ தேவர்கள், ஸாஸ்வதி,	"	"

ரிக்வேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
4	"	இந்திரன்	காயத்திரி	"
5	"	"	"	"
6	"	இந்திரன், மருத்துக்கள்.	"	"
7	"	இந்திரன், மருத்துக்கள்	"	"
8	"	இந்திரன்.	"	"
9	"	"	"	"
10	"	"	"	"
11	ஜேதா	"	அநுஷ்டுப்	கவிநிலைத்துறை
12	மேதாதிதி.	அக்கினி.	"	"
13	"	அக்கினியின்பல ரூபங்கள்	காயத்ரி.	கவிவிருத்தம்.
14	"	விச்வதேவர்கள்	"	"
15	"	ரிதுக்கள் இந்திரன் மருத்துக்கள் சுவஷ்டா, அக்கினி மித்திராவருணர், அசுவினிகள்	"	"
16	"	இந்திரன்	"	"
17	"	இந்திரன்	காயத்ரி	"
18	"	வருணர். பிரஹ்மணஸ் பதி, இந்திர ஸோமர், தக்ஷிணை.	பாதரிச்ருத்.	வேடுரர்வகைக்கவி
19	"	அக்கினியும் மருத்துக்களும்	"	"
20	"	2-வது அத்தியாயம்		
21	"	ரிபுக்கள்.	"	"
22	"	இந்திராக் கினிகள்.	"	"
23	"	அசுவினிகள், ஸவிதா, அக்கினி, இந்திராணி வாருணி அக்கினியி மூவரும்,	"	"

ரிக்வேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
23	"	வானம் பூமி கள் பூமி, விஷ்ணு. வாயு	"	"
24	"	இந்திர வாயுக் கள், மித்திரா	புரவுஷ்ணி, அநுஷ்டுப்	கந்தாநுபூதிக் கவி
25	"	வருணர்கள், விச்வதேவர் கள், பூஷன், ஆப :	பிரதிஷ்டா.	கவிநிலைத் துறை கவிவிருத்தம்
26	"	வருணன், அக்கினி, ஸவிதா.	தருஷ்டுப் காயத்ரி	அறுசீர்க்கழி நெடில், கவிவிருத்தம்.
27	"	வருணன். அக்கினி	காயத்ரி	கவிவிருத்தம்.
28	"	"	"	"
29	"	இந்திரன், உரலும் உலக்கையும். இந்திரன்.	காயத்ரி தருஷ்டுப் அநுஷ்டுப் காயத்ரி பங்க்தி	கவிவிருத்தம். அறுசீர்க்கழிநெடில். கவிநிலைத்துறை கவிவிருத்தம். அறுசீர்க்கழி. நெடில் ஓடி. மேல்வைப்பு. கவிவிருத்தம். ஓடி வேறு. அறுசீர்க்கழி. நெடில்
30	"	இந்திரன், அசுவினிகள் உஷஸ்.	காயத்ரி பாதரிச்ருத் தருஷ்டுப்	4 காய்சீருள்ள அறுசீர்க்கழிநெடில், அறுசீர்க்கழிநெடில். அறுசீர்க்கழிநெடில்.
31	ஹிரண்யஸ தூபன்.	அக்கினி.	ஐகதி, தருஷ்டுப்.	4 காய்சீருள்ள அறுசீர்க்கழிநெடில், அறுசீர்க்கழிநெடில்.
32	"	இந்திரன்,	தருஷ்டுப்.	அறுசீர்க்கழிநெடில்.
33	ஹிரண்யஸ தூபன்	இந்திரன்,	தருஷ்டுப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்
34	"	அசுவினிகள், ஐகதி தருஷ்டுப்		ஓடி 4 காய்சீ சீருள்ளது, அறுசீர்க்கழிநெடில்.
35	"	ஸவிதா, அக்கினி, மித்திரா வருணர்கள். இரவு,	"	"

ரிக்கவேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
36	கண்வன்.	அக்கினி, யூபம்.	ப்ராஹ்மி	ஷ்டி 3-ம் சீரும் 6-ம் சீரும் காய்ச் சீருள்ளது, எழுசீர்க்கழிநெடில். கலிவிருத்தம்.
37	கண்வன்.	மருத்துக்கள்.	ஸதோப்ராஹ்மி காயத்ரி	எழுசீர்க்கழிநெடில். கலிவிருத்தம்.
38	"	"	"	"
39	"	"	ப்ராஹ்மி	சூக்த. 36 போல.
40	"	ப்ராஹ்மணஸ் பதி	ஸதோப்ராஹ்மி	"
41	"	வருணன், மித்திரன் அர்யமான் ஆதித்தியர்கள்	"	"
42	"	பூஷன்.	காயத்ரி	கலிவிருத்தம்.
43	"	ருத்திரன், மித்திரா வருணர், ஸோமன்.	"	"
44	பிரஸ்கண்வன்.	அக்கினி.	ப்ராஹ்மி. ஸதோப்ராஹ்மி	3-ம் சீரும் 6-ம் சீரும் காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழிநெடில், எழுசீர்க்கழிநெடில். கலிவிருத்தம்.
45	"	அக்கினி.	அநுஷ்டிப்	கலிவிருத்தம்.
46	"	அசுவினிகள்.	காயத்ரி.	கலிவிருத்தம்.
4-வது அத்தியாயம்				
47	பிரஸ்கண்வன்	அசுவினிகள்.	ப்ராஹ்மி, ஸதோப்ராஹ்மி.	சூக்தம் 44 போல.
48	"	உஷஸ்	"	"
49	"	"	அநுஷ்டிப்	கலிவிருத்தம்
50	"	ஸூர்யன்	காயத்ரி	கலிவிருத்தம்
51	ஸவ்யன்	இந்திரன்	அநுஷ்டிப் ஜகதி, த்ருஷ்டிப்	கலிவிருத்தம் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில், அறுசீர்க்கழி நெடில்
52	"	"	"	"
53	"	"	"	"
54	ஸவ்யன்.	இந்திரன்	ஜகதி. த்ருஷ்டிப்.	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில்.
55	"	"	ஜகதி.	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில்.

ரிக்கவேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
56	"	"	"	"
57	"	"	"	"
58	நோதா.	அக்கினி.	ஜகதி, த்ருஷ்டிப்.	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில், அறுசீர்க்கழி நெடில்.
59	"	வைச்வானா அக்கினி	த்ருஷ்டிப்.	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
60	"	அக்கினி	"	"
61	"	இந்திரன்	"	"
5-வது அத்தியாயம்				
62	நோதா	இந்திரன்.	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
63	"	"	"	"
64	"	மருத்துக்கள்	ஜகதி, த்ருஷ்டிப்	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில், கொச்சகக் கலிப்பா
65	பராசரன்.	அக்கினி	அவிபாதவிராஜ்	கொச்சகக் கலிப்பா
66	"	"	"	"
66	பராசரன்.	அக்கினி	அவிபாதவிராஜ்	கொச்சகம்
67	"	"	"	"
68	"	"	"	"
69	"	"	"	"
70	"	"	"	"
71	"	"	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
72	"	"	"	"
73	"	"	"	"
74	கோதமன்	"	காயத்ரி	கலிவிருத்தம்.
75	"	"	"	"
76	"	"	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
77	"	"	"	"
78	"	"	காயத்ரி	கலிவிருத்தம்.
79	கோதமன்.	அக்கினி.	த்ருஷ்டிப் உஷ்ணி	அறுசீர்க்கழி நெடில். கந்தரஹுபூதிக் கலி கலிவிருத்தம். அறுசீர்க்கழி நெடில் ஓரடி மேல்வைப்பு.
80	"	இந்திரன்	பங்க்தி	"
6-வது அத்தியாயம்				
81	கோதமன்.	இந்திரன்	பங்க்தி	அறுசீர்க்கழி நெடில் ஓரடி மேல்வைப்பு.
82	"	"	ஷ்டி ஜகதி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்க்கழி நெடில்.
83	"	"	"	"
84	"	"	அநுஷ்டிப்.	கலிவிருத்தம்

ரிக்கவேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
			உஷ்ணி, பங்க்தி காயத்ரி, த்ருஷ்டிப், ப்ரஹ்மி,	கந்தரநுபூதிக்கவி, அறுசீர் ஓடி மேல் வைப்பு, கலிவிருத்தம். அறுசீர்க்கழி நெடில், 2 காய் ச்சீருள்ள அறுசீர், எழுசீர்க்கழிநெடில் 4 காய்ச்சீருள்ள அறு சீர், அறுசீர்க்கழி நெ டில், கவி விருத்தம் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
85	கோதமன்	மருத ஆக்கள்	ஸ்தோப்ரஹ்மி ஐகதி, த்ருஷ்டிப்.	4 காய்ச்சீருள்ள அறு சீர், அறுசீர்க்கழி நெ டில், கவி விருத்தம் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
86	"	"	காயத்ரி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
87	"	"	ஐகதி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
88	"	"	ப்ரஸ்தார பங்க்தி, அறுசீர்க்கழி நெடில் ஓடி, மேல்வைப்பு அறுசீர்	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
89	"	விச்வதே வர்கள்	விராட்ரூபா, த்ருஷ்டிப், ஐகதி விராட்ஸ்தானம்	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் அறுசீர் அறுசீர்
90	"	"	த்ருஷ்டிப் காயத்ரி	அறுசீர் அறுசீர் அறுசீர்
91	"	ஸோமன்	அறுஷ்டிப் த்ருஷ்டிப் காயத்ரி, உஷ்ணி.	கலிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் கலிவிருத்தம் கந்தரநுபூதிக்கவி. 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
92	"	உஷ்ஸ் அசுவீனிகள்	ஐகதி, த்ருஷ்டிப் உஷ்ணி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
93	"	அக்ஷிஸோமர்	அறுஷ்டிப், காயத்ரி, த்ருஷ்டிப், ஐகதி	அறுசீர்க்கழிநெடில் கந்தரநுபூதிக்கவி கலிவிருத்தம் கலிவிருத்தம் அறுசீர்க்கழி நெடில். 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்.
94	குதஸன்	அக்ஷினி. மித்திரன் வருணன் அதிதி, வீந்தா, ரோதவீ.	ஐகதி த்ருஷ்டிப்	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர். அறுசீர்க்கழி நெடில்
7-வது அத்தியாயம்				
95	குதஸன்	அக்ஷினி	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
96	"	"	"	"
97	"	"	காயத்ரி	கலிவிருத்தம்

ரிக்கவேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
98	குதஸன்	"	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
99	காச்யபன்	"	"	"
100	வார்ஷாகிரர்	இந்திரன்	"	"
101	குதஸன்	"	த்ருஷ்டிப் ஐகதி.	அறுசீர். 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்.
102	"	"	த்ருஷ்டிப் ஐகதி	101 போல அறுசீர்க்கழி நெடில்
103	"	"	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்
104	"	"	"	"
105	குதஸனும், த்ருதன் ஆப்தியனும்.	விச்வ தேவர்கள்	பங்க்தி, மஹாப் ரஹ்மி யவமத்யா, தருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில் ஓடி மேல் வைப்பு, 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் ஓடிமேல் வைப்பு, அறுசீர்க்கழி நெடில். 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர், அறுசீர்க்கழி நெடில். அறுசீர்க்கழி நெடில்.
106	குதஸன்	"	ஐகதி, த்ருஷ்டிப்	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர், அறுசீர்க்கழி நெடில். அறுசீர்க்கழி நெடில்.
107	"	"	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
108	"	இந்திராக் கினிகள்	"	"
109	"	"	"	"
110	"	ரிபுக்கள்	த்ருஷ்டிப், ஐகதி	அறுசீர், 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
111	"	"	"	"
112	"	ரோதவீ அசுவீனிகள். ஐகதி அக்ஷினி.	த்ருஷ்டிப் ஐகதி	அறுசீர், 4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்
8-வது அத்தியாயம்				
113	குதஸன்	உஷ்ஸ், உஷ்ஸும் இரவும், ருத்ரன்	த்ருஷ்டிப் ஐகதி	அறுசீர்க்கழி நெடில்
114	"	"	ஐகதி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர் அறுசீர்க்கழி நெடில்.
115	"	ஸூர்யன்	த்ருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழி நெடில்.
116	கட்சீவான்	அசுவீனிகள்	"	"
117	"	"	"	"
118	"	"	"	"

ரிக்வேதம் முதலஷ்டகம்

சூக்தம்.	ரிஷி.	தேவதை.	வடமொழிச்சந்தம்.	தமிழ்க் கவி.
119	குதஸன்	அசுவினிகள்	ஐகதி	4 காய்ச்சீருள்ள அறுசீர்.
120	"	"	(a) காயத்ரி, (b) கருப், தருசி ரா உஷ்ணி, க்ருதி (c) விஷ்டார ப்ராஹுதி, (d) நஷ்டரூபி, (e) காவிராஜ், விராஜ்.	(a) கலிவிரு (b) கந்தராறுபூதிக் கலி, (c) 2 காய்ச்சீ ருள்ள அறுசீர், (d) கலிகிலத்துறை (e) மூன்றடித் தாழிசை
121	"	விச்வதேவர் அல்லது இந்திரன்.	தருஷ்டிப்	அறுசீர்க்கழிநெழல்

ரிக்வேதமும் யஜுர் வேதமும்

கிருஷ்ண யஜுர் வேதம்

தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் உபயோகப்பட்டுள்ள ரிக்வேத முதலஷ்டக ரிக்சூக்தங்கள். இவற்றுள் சில பத மாறியுமுள். சாய்ந்த எண்கள் ஒரு முறைக்கு மேல் வந்துளதைக் குறிக்கும்.

முதற் காண்டம்			மண். சூக். இருக்கு.		
மண்.	சூக்.	இருக்கு.	மண்.	சூக்.	இருக்கு.
			1	85	12
			"	61	9
1	109	2	"	50	1, 8
"	50	1	"	115	1
"	91	19, 17	"	12	2
"	22	19, 20, 3, 5, 15	"	17	1
"	27	7	"	91	1
"	71	8	3-வது காண்டம்		
"	12	10, 6			
"	2	4	1	1	3
"	3	7	"	13	10
"	107	1	"	7	10
"	113	11	"	79	1, 2
"	84	1-3	"	38	8
"	10	3	"	64	6
"	115	1	"	50	1
"	24	8, 9, 14, 15	"	115	1
"	23	23	"	54	11
"	74	1	"	113	6
"	1	7, 8, 9	"	91	16, 6
"	18	1	"	22	13
"	98	2, 1	"	43	2
"	85	12	"	8	1
"	30	13	"	5	6
"	25	10	"	25	1
"	27	1	"	35	2
			"	24	3
			"	74	3
			"	12	16
			4-வது காண்டம்		
"	87	6	"	36	13
"	107	1	"	50	10
"	25	19	"	96	5
"	24	11	"	1	4
"	72	1	"	91	9, 8, 4
"	30	13			
"	7	10			
"	91	8, 4, 16, 18			
"	93	9, 5, 1, 6, 7			

முக்கிய குறிப்பு :—இவ்விடத்து முதல் மண்டலம் முடியவில்லை யென்பதைக் கவனிக்கவும். முதல் மண்டலத்தில் இன்னும் 70 சூக்தங்கள் யிருந்துள்ளன.

ரிக்கவேதமும் யஜுர் வேதமும்

மண்.	சூக்.	இருக்கு.	மண்.	சூக்.	இருக்கு.
1	3	11	1	7	10
„	85	7	„	45	6
„	90	6—8	„	79	4, 5, 6
„	109	6	„	114	2, 7, 10
„	86	1, 2	„	11	1
„	87	6		5-வது காண்டம்	
„	24	14, 15		27	1
„	84	16	1		
„	25	19		6-வது காண்டம்	
„	24	11			
„	91	5, 12	1	24	3
„	1	1, 3	„	74	3
„	86	6		7-வது காண்டம்	
„	37	1			
„	87	3, 2	1	6	1, 2
„	12	2	„	35	11

ரிக்கவேதமும் ஸாமவேதமும்

ஸாம வேதம்

இவ்வஷ்டகத்திலிருந்து ஸாமவேதத்தில் வந்துள்ள ரிக்குக்களின் எண் களை இதன் அடியிற் காண்க. இனி ஸாமவேதத்தை வெளிப்படுத்துங்கால் இப் பட்டி பெரிதும் உதவுமானதுபற்றி இது வெளிப்படுத்தப்படுவதாயிற்று.

மண்.	சூக்.	இருக்கு.	மண்.	சூக்.	இருக்கு.
1	1	7	„	41	1
„	2	7, 8, 9	„	44	1, 2, 13
„	3	4, 5, 6, 10	„	45	1
„	4	1, 2, 3	„	46	1, 2, 3
„	5	1, 2, 3	„	47	1
„	6	1, 2, 3, 4, 5, 7	„	49	3
„	7	1—4, 5, 6, 8, 10	„	50	1
„	8	1, 5	„	51	1
„	9	1, 4	„	52	1
„	10	1—3, 5	„	57	4
„	11	1—3, 4, 5, 8	„	74	1—3
„	12	1—3, 6, 7, 8, 9	„	75	3—5
„	13	1, 4	„	79	4, 5—9
„	15	5	„	80	1, 3, 7
„	18	1, 6	„	81	1, 2, 3, 4
„	19	1	„	82	1, 2, 4
„	22	16, 17—21	„	84	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 20
„	23	4—6	„	86	8
„	25	19	„	89	5, 8
„	26	6, 7, 10	„	90	1
„	27	1—4	„	92	1—3, 13—15, 16, 17
„		5, 6, 7, 9, 10, 11, 12	„	94	1, 3, 4
„	30	1, 4—6, 7—9, 13—15	„	101	1
„	84	2, 5, 9	„	105	1, 5
„	36	1, 13, 19	„	113	1—3
„	37	3, 10			
„	40	3			

இவ்வகையாக, முதலஷ்டகத்தில் 51 சூக்தங்களில் 200 ஸாமங்கள் ரிக் வேதத்திலிருந்து வந்துள்ளன.

[மு. சூ. தடித்த எண்கள் ஸாமவேதத்தில் ஒரு முறைக்குமேல் வந்துள்ளன.]

ரிக்வேதமும் அதர்வவேதமும்

அதர்வ வேதம்

முதலவட்டகத்திலிருந்து அதர்வ வேதத்தில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ள இருக்குக்களின் அட்டவணை.

மண்.	சூக்.	ரிக்.	மண்.	சூக்.	ரிக்.
1	3	4, 6	53		(முழுதம்)
„	4	1—10	57		ஷே
„	5	3—10	61		ஷே
„	6	1—10	81		1—3, 7, 9
„	7	1—10	82		2
„	8	1—10	83		(முழுதம்)
„	9	1—10 (முழுதம்)	84		7—16
„	12	1—3	85		6
„	22	15, 17—20	86		1
„	23	24	89		10
„	24	9, 15	94		1
„	25	15	97		(முழுதம்)
„	29	1—7 (முழுதம்)	102		4
„	30	4—9, 13—15	104		9
„	31	16	105		1
„	32	1—3	114		7
„	46	6	115		1, 2, 4, 5
„	56	1—9, 13			

